

Kim Đầu Vạn Diễm Bôi

Contents

Kim Đầu Vạn Diễm Bôi	1
1. Chương 1: Mọi Điều Suôn Sẻ	2
2. Chương 2: Giữa Đám Sát Thần	14
3. Chương 3: Du Hiệp Đồng Minh	25
4. Chương 4: Kiều Hùng Chúc Thọ	36
5. Chương 5: Hào Khí Ất Quần Hùng	48
6. Chương 6: Hồ Ly Giáo Hoạt	58
7. Chương 7: Phi Hồ Gây Cánh	69
8. Chương 8: Án Mạng Trong Hoang Miếu	80
9. Chương 9: Kim Đầu Sát Vương	84
10. Chương 10: Sát Ngủ Hồ Tăng	90
11. Chương 11: Mất Vạn Diễm Bôi	101
12. Chương 12: Chiếc Kiệu Bí Ẩn	116
13. Chương 13: Nội Tình Đa Đoan	128
14. Chương 14: Hận Tình Trong Tùng Lâm	142
15. Chương 15: Vô Đang Tam Kiếm	152
16. Chương 16: Hoang Mộ Đắm Máu	167
17. Chương 17: Châu Liên Bích Hợp	183
18. Chương 18: Mỹ Nhân Bên Hồ	194
19. Chương 19: Trận Đấu Sinh Tử Trong Tuyết Cốc	207
20. Chương 20: Bí Mật Trong Ngưỡng Vu Cốc	215
21. Chương 21: Lấy Lại Vạn Diễm Bôi	222
22. Chương 22: Khởi Sự Vẹn Toàn - Chợt Nghe Hung Tin	230
23. Chương 23: Huyết Tẩy Phi Phương Cốc	244
24. Chương 24: Tuyết Sơn Y Ẩn	256
25. Chương 25: Sóng Dậy Giang Hồ	267
26. Chương 26: Long Đầu Đại Hội	275
27. Chương 27: Mượn Dao Giết Người	284
28. Chương 28: Châu Về Hợp Phố	294

Kim Đầu Vạn Diễm Bôi

Giới thiệu

Truyện Kim Đầu Vạn Diễm Bôi thuộc thể loại kiếm hiệp dị giới mang nhiều tình tiết hấp dẫn. Mời n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-dau-van-diem-boi>

1. Chương 1: Mọi Điều Suôn Sẻ

Đào hồng liễu thắm, oanh bay yến lượn, chính đang thời kỳ rực rỡ ở Giang Nam.

Trên mặt Thái Hồ rộng vạn sáu nghìn mẫu, sương khói lãng đãng trong ánh sáng mờ nhạt hiện ra những ngọn núi lô nhô giữa lòng hồ bao la như bức tranh thủy mặc càng làm say đắm lòng người.

Trên mặt hồ, những cánh buồm trắng đan xen qua lại như mắc cửi, bên bờ hồ gió lay cành liễu phát phơ càng làm cảnh sắc thêm muôn phần diễm lệ.

Giữa cảnh sắc thiên nhiên nên thơ ấy đột nhiên những nhân vật võ lâm xã hội đầy mình binh khí, trang phục đủ màu càng đến càng đông.

Nét mặt họ lộ vẻ tò mò căng thẳng, tác phong vội vã, có kẻ đến riêng một mình, có tốp gồm năm ba người, ai cũng chụm đầu ghé tai thì thầm điều gì có vẻ bí mật.

Dường như giới võ lâm dự cảm một trường gió tanh mưa máu đột khởi sau hơn mười năm sóng yên gió lặng, và nguyên nhân cơn thảm liệt có gì liên quan đến cảnh phong quang đầy mơ mộng quyền rũ trên mặt Thái Hồ yên ả này.

Trong lúc mọi người đang nhỏ to bàn tán thì một thiếu niên tuấn mỹ, thân vận ngân y may bằng vóc quý, đầu đội mũ kiêu công tử màu hồng nhạt, thông thả bước tới.

Thiếu niên cầm trong tay một chiếc Ngọc Cốt chiết phiến được chạm khắc tinh vi. (...) làm tăng vẻ thanh nhã của thiếu niên. Chàng thông thả bước dọc bờ hồ như không nhận thấy đám quần hào từ tam sơn ngũ nhạc đổ về đứng đặc xung quanh.

Trong quần hào không thiếu gì nam thanh nữ tú, nhưng trông thấy thiếu niên da trắng như thoa phấn, môi đỏ tựa bôi son, dáng hiên ngang khí phách khiến mọi người đều buông lời thán phục.

Nhóm nữ kiệt vốn đủ cả chính, tà, có người diễm kiều phong nhã, có người đầy vẻ quyền rũ đắm say. Phần nhiều trong số họ đều lịch duyệt giang hồ, tuy có nhan quang sắc sảo nhưng lại không ai nhìn ra vị thiếu niên khôi ngô đĩnh đạc kia có võ công hay không.

Tuy nhiên, họ dám đoán chắc, ngân y thiếu niên đã bình thân đi giữa quần hùng ẩn chứa đầy sát khí, tay vẫn ung dung phát quạt lông, bước đi rắn trối đạp cỏ ngấm hồ không kể gì đám quần hùng. Điều này thật xưa nay hiếm thấy, dù chứng tỏ thiếu niên không phải hạng công tử con nhà phong lưu phú quý.

Lúc đó có mấy người đứng cạnh một gốc liễu lớn. Một đạo nhân tráng kiện hướng sang một đạo nhân vận hắc y, thấp giọng hỏi :

- Trương đạo trưởng đọc cổ, xem kim, kiến văn quảng bác, chắc biết rõ lai lịch của “Cự Khuyết cổ kiếm” chứ?

Hắc y đạo sĩ mỉm cười trả lời khiêm tốn :

- Không dám! Lão anh hùng quá khen. Bần đạo đọc kinh thư chỉ giết thời gian, tuy cổ thư có biết ít nhiều nhưng về nguồn gốc “Cự Khuyết kiếm” lại không thạo lắm...

Đạo nhân vừa dứt lời thì một trang hán tử râu tóc xồm xoàm đứng bên hữu lão nhân lớn tiếng :

- Đạo trưởng! Ông chó bịp chúng ta. Ông hiểu biết bao lắm? Chúng ta nhịn đói, nhịn khát, thao thức khuya sớm tới đây bắt quá muốn xem “Cự Khuyết kiếm” xuôi ngược ra sao. Vậy mà ông nói về hồ hững, định làm mất ý định của chúng ta sao?

Đạo nhân xua tay cười :

- Đâu có! Bần đạo cũng vất vả tới đây với cùng mục đích được khai nhãn giới...

Hán tử râu ria nghe nói không nén nổi bực mình, vặn lại :

- Chúng ta chí không đồng, đạo không hợp, vậy mà đạo trưởng nói cùng mục đích sao được?

Đạo nhân nhú mày ra vẻ khó chịu :

- Dù đạo gì thì cũng có thể cùng chung chí hướng, hướng hồ mục đích tới đây...

Hán tử ngắt lời, nói giọng khiêu khích :

- Chí hướng chung thế nào được? Các (...). Hơn nữa, người giữ kiếm lại là một tiểu nữ mới mười bốn mười lăm tuổi. Tiền bối thấy tin đồn này có đáng tin không?

Trường y trung niên nhú mày, một lát sau cười thản nhiên đáp :

- Điều này đương nhiên không dễ tin ngay được, nhưng cũng không thể không tin. Với một nữ hài tử tuổi mười bốn mười lăm, rõ ràng còn chưa cao bằng thân kiếm, vậy mà lại giữ nó, khiến người ta có chút gì đó nghi tâm.

Ngân y thiếu niên bình thản đi qua như không bận tâm chút nào đến câu chuyện về “Cự Khuyết kiếm” đã đồn đại khắp nơi trên giang hồ. Trên môi chàng thoảng nở nụ cười dường như chế nhạo tính tham lam, sự nhẹ dạ ngu ngốc của đám quần hào đang tề tựu nơi đây.

Chàng đôi đôi mắt xinh đẹp ra phía xa giữa hồ, nơi thấp thoáng hiện ra ngọn Quân Sơn xanh thẳm. Đột nhiên chàng cất giọng trầm trầm ngâm nga:

Non xanh nước biếc quở tung hoành

Mặt hồ bỗng chốc nhuộm máu tanh

Quần hào tụ hội vì cổ kiếm

Chỉ uống công đuổi bóng bắt hình!

Mịt mù sóng gió, đây cạm bẫy

Khác nào chim vút giữa trời xanh?

Khuyên ai bảo trọng lời vàng đá

Chớ nghe xúi bẩy họa vào thân!

Giọng ngâm của thiếu niên tuy trầm và không to nhưng đám quần hào đứng quanh vào chực trượng vẫn nghe rõ mồn một. Mọi người giật nảy mình cùng nhìn cả sang phía chàng.

Ngân y thiếu niên nghe tiếng bàn tán đột nhiên ngừng bật thì có phần lo ngại, rồi không nhìn đến đám quần hào, chàng cất bước bỏ đi.

Một số người nhìn theo thiếu niên chợt nhận thấy chàng mặc một đôi ủng cao bằng vóc trắng có đế rất dày. Điều này làm người ta thêm khó hiểu. Bởi trong võ lâm ai cũng mang giày nhẹ, hài nhanh vì họ cần phải cử động linh hoạt. Chỉ trừ những vị tiền bối có võ công và nội lực vô cùng thâm hậu, ai lại mang thứ ủng nặng nề như thế? Bọn công tử ca nhi thì cơ động thể nào được?

Đang khi mọi người bắn khoăn nghĩ ngợi điều này thì chợt từ phía xa vọng lại tiếng ngựa hí rền rĩ.

Mọi người kinh ngạc vội vã ngoảnh nhìn về hướng đó. Thiếu niên cũng dừng chân ngoái lại.

Lại nghe trong sương mờ xa ngoài trăm trượng vọng lại tiếng vó ngựa cấp tập như mưa gào gió cuốn, hiển nhiên không chỉ một ngựa gỗ móng mà thành.

Thế nhưng, từ giữa màn sương chỉ thấy một con tuần mã phóng tới như bay.

Ngân y thiếu niên chú mắt nhìn, thấy trên lưng ngựa một kỵ sĩ đang cúi gập người, luôn tay quất roi vào cổ ngựa. Xem kỹ lại thì hình như kỵ sĩ đã bị trọng thương.

Phút chốc, con tuần mã đã phóng lại gần. Lúc đó mới thấy phía sau nó chừng hơn ba chục trượng còn khoảng hai mươi kỵ mã nữa cũng đang phi hết tốc lực, nhưng vì sương mù dày đặc nên không trông rõ mặt mũi và y phục.

Đám quần hùng nhón nháo dạt ra, riêng ngân y thiếu niên có lẽ đang chăm chú nhìn đến gần người nên vẫn đứng yên vị.

Chợt con tuần mã chạy trước ngẩng cổ, dừng bõm rồi hí vang mấy tiếng, lao về phía thiếu niên.

Đám người dõi mắt trông theo. Thấy thiếu niên vẫn đứng bất động, họ hoảng sợ ồ lên một tiếng.

Nhưng tiếng kêu đó vẫn không tác động gì đến thiếu niên. Chàng vẫn chú ý tìm hiểu xem kỵ mã là nhân vật như thế nào. Nếu người đó là kẻ ác, chàng chỉ việc vươn tay giữ lại.

Vừa kịp nhận ra kỵ mã là một trung niên mặc áo quần nâu bám đầy bụi, con tuần mã đã phi tới bên phải người chàng. Đồng thời, trung niên áo nâu cất tiếng dứt quãng :

- Hãy... nhận lấy!

Lời nói chưa dứt, một vật màu hồng bay tới trước mặt thiếu niên.

Chàng đã chuẩn bị tư thế để giữ lấy ngựa nên thấy vật đó liền nhanh chóng đưa tay đón lấy. Đó là chiếc túi nhỏ bằng lụa điều. Chàng không kịp xem kỹ, vội cất vào túi áo.

Ngay phút giây sau, hai chục kỵ mã tiếp theo cũng phóng lại gần. Nhưng ngân y thiếu niên khi nghe giọng nói khẩn thiết đã cảm thấy mình đang tự giác đảm nhận một trọng trách nào đó liền lợi dụng màn sương giả khinh công phi thân đi ẩn dưới một gốc liễu.

Chàng quay lại trông rõ hai mươi kỵ mã đuổi theo sau người bị thương đều là những đại hán tráng kiện, bận hắc y, mình đeo đầy binh khí. Dẫn đầu là một nữ nhân xinh đẹp, mặc y phục màu đỏ tươi, lưng đeo hai thanh đoản đao.

Ngân y thiếu niên chưa kịp nhìn kỹ gương mặt nữ nhân thì đoàn người ngựa đã phóng vút qua.

Chàng đang nhìn theo đoàn kỵ mã thì đột nhiên ở đâu đó rất gần vang lên một giọng nữ nhân trong trẻo :

- Công tử có bị ngựa xô phải không?

Thiếu niên bối rối quay lại, không biết từ đâu xuất hiện một thiếu nữ cách đó chỉ một trượng đang mở to đôi mắt nhìn chàng.

Thiếu nữ ăn vận theo lối tỳ nữ, thấy thiếu niên còn đang ngơ ngác liền cười khanh khách nói :

- Công tử, tiểu thư tôi hỏi người có bị ngựa xô phải không?

Ngân y thiếu niên nghe vậy chỉ lắp bắp :

- Cái gì? Tiểu thư nào?

Tỳ nữ vừa cười vừa quay lại chỉ tay :

- Công tử nhìn kìa... tiểu thư đó.

Theo hướng chỉ tay, thiếu niên sững sốt nhận thấy cách chàng bảy tám trượng có một chiếc kiệu nhỏ buồng rèm trúc không biết đến đó từ lúc nào.

Đứng bên kiệu còn có ba tỳ nữ vận y phục màu hồng, vàng, lục khác nhau, ngoài ra còn có thêm một trung niên thiếu phụ cũng ăn vận kiểu thị nữ màu đen. Cả bốn người đứng ở bốn góc kiệu, rõ ràng để bảo vệ tiểu thư trong kiệu.

Bởi vì đã có một thanh niên vận áo hoa lòe loẹt xuất lãnh chừng mười tên hán tử vạm vỡ chậm bước đi đến trước kiệu.

Lúc đó, màn sương mù đã bị gió xua tan đi, nhưng vẫn chưa nhìn rõ được dung nhan của tiểu thư trong kiệu. Chỉ thấy thấp thoáng một hình dáng yêu kiều, yếu điệu trong rèm trúc.

Ngân y thiếu niên không dám nhìn lâu, chỉ đoán rằng chắc hẳn nàng có thân thể, lai lịch không nhỏ. Nhưng không hiểu nàng quan tâm đến sự an nguy của chàng bởi lý do gì.

Chàng bỗng chợt dạ khi chợt nghĩ rằng, chẳng lẽ tiểu thư kia đã trông thấy người trung niên trên lưng ngựa trao cho chàng vật bí ẩn kia?

Đang chìm trong suy tư chàng bỗng nghe thanh y tỳ nữ nén cười nhắc lại câu hỏi :

- Thế nào? Tiểu thư tôi hỏi công tử có bị ngựa đung phải không mà?

Thiếu niên chợt trấn tĩnh, vội vàng lắc đầu, cười đáp :

- Không! Không đâu!

Tỳ nữ cũng nhoẻn miệng cười :

- Vậy thì tốt!

Nói xong quay mình đi về phía kiệu.

Ngân y thiếu niên lại nghĩ đến trách nhiệm trọng đại của mình. Chàng quyết rời xa nơi đây, bất kể trung niên nhân đã nhờ chàng nhận vật kia là anh hùng hào kiệt thuộc chính phái hay tà ma ngoại đạo. Khi còn chưa minh chứng được lai lịch của người kia thì chàng quyết không để chiếc bao nhỏ bằng lụa điều này lọt vào tay người khác, bất kỳ kẻ đó là ai.

Đương nhiên, chàng muốn nhanh chóng rời xa nơi này không phải do sợ thiếu nữ trong kiệu. Nhưng trong lúc trên bờ tự tập vô số quần hào từ tam sơn ngũ nhạc đang sục sôi tham vọng thì việc chàng vừa làm bị tiểu thư đó vạch trần sẽ dẫn đến hậu quả ra sao không nói cũng rõ.

Ngoài việc nhanh đi xa để tránh nơi nguy hiểm, chàng còn nóng lòng muốn xem vật trung niên kia giao phó cho chàng đó là vật gì.

Chàng liền cất bước đi về hướng Tây, đồng thời theo bản năng lại liếc mắt nhìn về phía sau.

Chàng bỗng chợt dạ khi thấy chiếc kiệu đã được bốn nữ tỳ khiêng lên, còn trung niên phụ nhân thì đang nhắm phía chàng đi tới.

Cũng vừa lúc gã thanh niên mặc áo hoa cùng mười hán tử sấn đến đứng chắn trước kiệu. Thanh niên áo hoa tay che mắt, trên bộ mặt vàng bỗng hiện lên nụ cười trơ tráo. Gã ghé mắt vào kiệu cười hi hi nói :

- Mỹ nhân có nhã ý đến du ngoạn Thái Hồ mà sao không xuống kiệu, không vén rèm mà lại còn định đi đâu?

Ngân y thiếu niên thấy vậy chợt ngừng ngay chân lại. Chàng quên mất rằng lúc này chính là cơ hội tốt nhất để thoát khỏi sự chú ý của tiểu thư. Thêm nữa, dính dáng đến thanh niên áo hoa lại càng gây phiền phức nhiều hơn.

Bên kia, trung niên thiếu phụ trừng mắt quát :

- Xéo đi! Ngươi đừng làm chúng ta mất thú.

Ánh mắt gã thanh niên lộ vẻ dâm dăng. Hắn trầm giọng :

- Đại gia muốn xem mỹ nhân trong kiệu kia chứ chẳng thú gì nhìn khuôn mặt vàng bunn của mụ đâu. Hãy vén rèm lên cho đại gia xem nào.

Trung niên thiếu phụ dần tới hai bước, tức giận thét lên :

- Trong này có mỹ nhân nào? Cút ngay! My định cố ý gây sự với tiểu thư chúng ta phải không?

Nói xong, thiếu phụ đưa mắt liếc nhìn về phía ngân y thiếu niên.

Ngân y thiếu niên hoang mang nghĩ bụng: “Bây giờ thì thật khó mà thoát khỏi đây, một khi người ta đã chú ý đến mình như thế”.

Lúc này, thanh niên áo hoa ngẩng mặt lên cười, tay chỉ bốn tỳ nữ khiêng kiệu rồi quay nhìn mười tên thủ hạ, buông lời chót nhả :

- Hơ... Các người xem, bốn đứa oa đầu tiểu tỳ này còn mê ly như thế, huống gì tiểu thư trong kiệu còn yêu kiều, tuyệt tác đến mức nào? Hẳn không kém nàng Tây Thi đâu. Hơ hơ hơ hơ...

Nói xong tự lấy làm đắc ý cười một tràng dài.

Mười tên đại hán đứng quanh hán cũng cười lên hô hố.

Thế nhưng, bốn nữ tỳ khiêng kiệu vẫn giữ vẻ tự nhiên, không thèm nhìn đến gã thanh niên áo hoa và đồng bọn, rõ ràng không coi chúng vào đâu.

Trung niên phụ nhân khẽ nhướn mày, rồi chột la to :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao nhiêu anh hùng hào kiệt mà chúng bây lại công nhiên giở trò càn quấy với phụ nữ mà không sợ các đại hiệp kia trị tội ư?

Không ngờ, thanh niên áo hoa chẳng những không sợ, lại còn ngẩng mặt lên trời cười một Hồi rồi nói :

- Trong thiên hạ còn ai dám ném thử “Thực Cốt Đoạn Hồn sa” xem mùi vị thế nào?

Trung niên phụ nhân nghe xong, thần sắc chột biến.

Trong đám quần hào đứng quanh thấy sự tình có một số tỏ ra bất bình, đã định tới can thiệp, nhưng vừa nghe mấy tiếng “Thực Cốt Đoạn Hồn sa” độc hại vô tỉ, gieo họa giang hồ. Biết bao hào kiệt đã chết bởi loại độc dược này. Hắc bạch lưỡng đạo nghe nói đến Độc Quỷ cốc ai cũng khiếp sợ. Vậy thì gã thanh niên vận áo hoa lẻo lết kia là một trong ba tên Thiếu cốc chủ tàn hại đa đoan.

Chàng hiểu rằng hôm nay không nên bỏ qua cơ hội trừ khử thứ độc hại này.

Chính lúc chàng đang tiến lại thì chột nghe từ trong kiệu vọng ra tiếng nói :

- Trương tẩu hãy vén rèm lên cho hán xem một tí.

Trung niên thiếu phụ được gọi là Trương tẩu nghe lệnh, miễn cưỡng bước tới trước kiệu nhẹ nhàng vén chiếc rèm trúc lên.

Rèm vừa mở, ngân y thiếu niên mới thoảng nhìn vào, chàng bất giác ngẩn người.

Bởi vì trong kiệu là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương, tuổi chừng hai mươi.

Mỹ nhân tuyệt thế mặc áo ngắn tay bằng nhiễu tím. Phía dưới búi tóc vén cao lò xo món tóc mây tuyệt mỹ để lộ đôi tai trắng ngần đeo đôi ngọc bích khảm vàng. Trông nàng đẹp như tiên nữ, tuyệt thế vô song.

Kể tuy dài dòng, song tất cả điều này đập vào mắt ngân y thiếu niên chỉ trong chớp lát, khi rèm kiệu vừa được vén lên. Đồng thời, chàng còn nhận thấy cánh tay ngọc ngà của mỹ nhân khẽ động, theo đó lóe lên một tia chớp trắng.

Lập tức, gã thanh niên mặc áo hoa đang ngẩn người dán mắt vào kiệu bỗng kêu thét lên một tiếng rồi ngã ra lăn lộn trên mặt đất, miệng không ngừng kêu lên thảm thiết.

Mười tên hán tử trông thấy cảnh đó bật lên tiếng thét kinh hoàng.

Rèm kiệu được buông ngay xuống. Trương tẩu dẫn đầu bốn tỳ nữ khiêng kiệu nhằm hướng ngân y thiếu niên đi tới.

Ngân y thiếu niên thấy vậy đâm hoảng. Chàng thấy rõ thế bí của mình liền quay về phía Tây lướt đi.

Được một lát, chàng ngoảnh lại nhìn, vẫn thấy bốn tỳ nữ khiêng kiệu theo sát Trương tẩu nhằm phía mình đuổi riết, bên trong kiệu nghe rõ tiếng phán bảo của mỹ nhân.

Ngân y thiếu niên đảo mắt nhìn quanh tìm một nơi có thể thoát khỏi thiếu nữ áo tím vì chàng cho rằng không tránh khỏi một cuộc đàm phán hoặc quyết đấu.

Chàng chợt phát hiện cách mình không xa có một cánh rừng khá lớn, cành lá rậm rạp, kéo dài tới tận chân núi Huệ Sơn.

Thiếu niên thoáng đưa mắt về phía quần hào. Phần lớn ngạc nhiên nhìn theo chiếc kiệu, một số bước tới gã thanh niên lẫn lộn kêu la.

Thấy không ai chú ý tới mình, ngân y thiếu niên lẹ làng tụt xuống bờ hồ rồi rảo cẳng chạy nhanh vào rừng.

Mới tới rừng thì chàng chợt nghe từ phía xa hướng Tây bắc, tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Chàng lo lắng cho rằng nhóm kỵ mã vừa phóng qua đã quay trở lại, không biết trung niên kỵ sĩ thọ thương có thoát khỏi tay chúng không. Chàng muốn xem kỹ để biết rõ điều này nhưng lại trông thấy chiếc kiệu cùng mấy tỳ nữ vừa đến quãng bờ hồ chỗ chàng vừa rẽ xuống vừa rồi, hẳn định đuổi theo chàng vào rừng.

Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, chàng vội giở hết khinh công nhằm hướng chính bắc lao đi.

Lát sau, thiếu niên vừa chạy vừa lắng tai nghe. Phát hiện ra tử y thiếu nữ không còn đuổi theo mình nữa, chàng chạy thêm lát nữa rồi bước chậm dần lại.

Thấy xung quanh ngút ngàn cỏ thụ, cho rằng nơi đây đã an toàn, thiếu niên lại nghĩ đến vật bí ẩn trong chiếc túi lụa điều, chàng liền thò tay vào túi lấy bao ra, mở nút miệng buộc túi nhìn vào.

Chàng chợt nhú mày, vì nhận thấy vật trong túi lụa là một cái chén uống rượu loại lớn, liền nâng lên xem thử.

Chén có những nét hoa văn rất đẹp. Đặc biệt, ở đáy chén khắc một đóa hoa mẫu đơn màu đỏ, hoa văn nổi rõ lên tươi thắm không khác gì hoa thật.

Ngân y thiếu niên xem xong cười thầm: "Hóa ra là một thứ đồ cổ. Thế mà ta lại nghĩ rằng cái gì đó làm chấn động võ lâm. Chẳng lẽ vật này lại có (...)

(Mắt trang 30, 31)

(...) hướng Huệ Sơn. Từ đây đến chân núi Huệ Sơn rất gần, chỉ chừng non hai dặm mà thôi. Chàng khê phát tay áo, đáp nhẹ xuống đất, giở khinh công nhắm Huệ Sơn phóng đi. Chàng định bụng đến đó nường nấu tạm, trước khi biết rõ lai lịch và ý nghĩa của chiếc chén mẫu đơn thì quyết không trao vào tay bất cứ người nào. Vừa chạy, chàng vừa ngẫm nghĩ ý nghĩa của mười chữ :

"Đến đêm rằm Trung Thu

Người người đi thưởng nguyệt"

Tuy cảnh vật trước mắt chàng luôn lay động làm không tập trung suy nghĩ được, nhưng chàng vẫn tin rằng mười chữ kia hẳn có ý nghĩa thần kỳ nào đó chứ không chỉ là câu thơ đơn thuần.

Thiếu niên xuyên rừng vượt suối một lúc thì đến khu vực chân núi Huệ Sơn.

Một cơn gió thổi tới, đột nhiên có hai giọt nước mát rơi xuống khuôn mặt tuấn mỹ của chàng.

Ngân y thiếu niên ngạc nhiên ngược nhìn lên trời. Bầu trời đen kịt, báo hiệu một cơn mưa lớn sẽ ập đến trong khoảnh khắc. Chàng lo lắng đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra phía trước cách mình chừng trăm trượng nhô ra một mái hiên chùa. Chàng mừng quýnh vội cất bước lao nhanh tới.

Đến gần, thiếu niên nhận thấy ngôi tự viện khuất trong đám cổ tùng rậm rạp, bức tường màu hồng nhạt loang lổ đã sứt lở nhiều. Rõ ràng đây là ngôi tự viện hoang phế, đổ nát.

Đến gần nhìn kỹ thiếu niên mới biết mái hiên mà mình trông thấy từ xa là ở hậu điện. Vì tiền điện đã đổ nát hết nên từ ngoài mới có thể nhìn rõ. Từ cổng tự viện đi vào, ngôi võ nằm ngổn ngang trên mặt đất, khắp nơi um tùm cỏ dại, tơ nhện giăng đầy, trông thật u tịch thê lương.

Chính ngay lúc đó nổi lên một cơn gió mạnh rồi mưa âm ầm đổ xuống.

Thiếu niên thấy rằng tuy tự viện đã hoang tàn nhưng vẫn còn chỗ trú mưa nên không cần nghĩ ngợi gì nhiều, liền phi thân vào góc hậu điện.

Đến đây, ngân y thiếu niên mới phát hiện ra rằng bên trong hậu điện này thật nguy nga. Cửa sổ còn tốt, đại bộ phận gần như nguyên vẹn, duy góc điện phía đông nam đã bị sạt lở đi.

Vì mưa to và gió thổi mạnh quá, ở góc điện chỉ chốc lát sẽ bị ướt, ngân y thiếu niên men theo mép tường định vào giữa đại điện.

Nhưng chàng chưa kịp nhảy vào thì chợt nghe bên trong có tiếng người.

Chàng xiết bao kinh hãi, nép mình vào góc điện, bụng bảo dạ: “Một ngôi cổ tự hoang tàn ở nơi thâm sơn cùng cốc này vẫn có người là cứ làm sao?”

Thiếu niên lắng tai nghe. Theo thanh âm thì có đến mấy người. Họ lẩm bẩm như tự nói một mình :

- Ngứa ngứa... gãi gãi...

- Ngứa ngứa... gãi gãi...

Một người xẵng giọng, có vẻ bức mình :

- Ngứa... gãi ư? Con mẹ nó! Đời thuở nào lại có vẻ đối như thế?

Do mưa to, lại thêm từ mái điện những viên ngói rơi xuống âm ầm không ngớt, ngân y thiếu niên không nghe rõ những người trong kia đang nói chuyện gì.

Chàng tìm một chỗ tường vỡ, ghé cổ nhìn vào, chợt thấy một phụ nhân cao to, dáng thô kệch thét lên the thé :

- Lão lộn giống kia? Lão nêu vẻ đối gì thế? Ngứa ngứa gãi gãi... nghe chói tai quá!

Một nam tử cười lên hi hi đầy đắc ý.

Ngân y thiếu niên lướt mắt trông qua những người trong điện.

Có tới mười người, kẻ đứng, người ngồi, nam có nữ có, tăng đạo tục đủ cả đang đứng trước bệ thờ lớn.

Ngồi trên chiếc ghế nhỏ sát ngay bệ thờ là một hòa thượng hói đầu, bận tăng y rách nát. Hòa thượng chừng trên bốn mươi tuổi, mày thô mắt lớn, mặt đầy sát khí. Chiếc áo tăng vừa rách vừa bẩn nên không nhận ra trước đây nguyên nó màu gì. Lưng ghế quay vào điện, lão ngược đôi mắt thô lỗ nhìn bầu trời tối đen nom rất thê lương.

Trên bệ thờ cao phẳng phát khói hương và bên trong tấm màn màu vàng cũ nát bám đầy mạng nhện bay phát phơ đường như có vật gì dằng cứng nhưng không trông rõ.

Dưới bệ thờ có một trung niên nhân thân mình cao lớn đang ngồi. Gã này mày hỏ mắt báo, trên mắt trái có một vết sẹo lớn do dao chém.

Ngồi cạnh gã mặt sẹo, trên một thanh gỗ là một nữ tử tuổi xấp xỉ hai mươi, vóc dáng mảnh dẻ, da mặt màu trắng bạch. Mắt nàng đen nhánh, dưới chiếc mũi thẳng là đôi môi son đỏ trông rất quyến rũ. Điều duy nhất đáng tiếc là da mặt nàng trắng nhợt một cách ma quái.

Sát bên nữ tử, ngồi bệt giữa thềm là một thanh niên gầy đét, đầu trọc lóc, tuổi độ hăm lăm.

Thanh niên đầu trọc mặc áo xanh đậm, thắt lưng giắt một đôi “Nga Mi lạt”, tay bó gối, đôi mắt nhỏ nhìn xuống đất, nói lẩm nhẩm một mình điều gì đó.

Xa hơn còn một lão đạo nhân có vẻ như cười. Người lão nhỏ bé, khóe miệng nhọn, mũi khoằm điều hâu. Ngay dưới trán lão để một chòm râu nhỏ dài mọc từ một nốt ruồi. Lão ngồi hơi xa bọn kia, đôi mắt ti hí ánh lên vẻ đắc chí.

Thoạt trông cũng biết đây là nhân vật túc chi đa mưu.

Khuất trong bệ thờ phía kia hình như còn mấy người nữa nhưng gần y thiếu niên không thấy rõ.

Ngồi tách hẳn bọn người kia còn một lão nhân quắc thước, tuổi trên dưới bảy mươi, tóc trắng râu bạc, bận áo quần nâu bằng vải thô. Da mặt lão nhăn nheo nhưng đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm. Đặt bên cạnh lão là một chiếc gậy chống bằng sắt. Hẳn chiếc thiết quả này là một thứ binh khí rất nặng.

Ngồi sau lão nhân một quãng là một trung niên phụ nhân cao lớn, da mặt vàng bủng. Thị mặc áo hồng quần xám, bên mình đặt một đôi Cữu Hoàn Quỷ Đầu đao cỡ bự.

Thốt nhiên, một giọng nói the thé cất lên :

- Ê lão lộn giống, đổi đề tài đi có được không? Về đối này phụ nữ chúng ta đối sao được?

Đó là phát ngôn của trung niên phụ nhân cao lớn.

Nghe vậy, đạo nhân bé nhỏ đắc ý nói :

- Đối không được thì tốt. Sau một tuần trà, các người sẽ phải quỳ dưới chân bản đạo tung hô vạn tuế.

Lập tức, những người khác nhao nhao phản đối :

- Không được! Không được! Người xuất về đối không có nghĩa lý, lại chẳng văn vẻ gì, chỉ là thứ rắm thối.

Đạo nhân gầy bé cười nhạt nói :

- Hừ! Đầu tiên các người bày vẽ ra chuyện đối điếc, lại còn đề xuất ta ra về đối, các người đã đồng ý cả, đúng thế không? Nay các người lại muốn đổi ý hay sao?

Chợt từ sau góc bệ thờ nhảy phắt ra một gã đại hán bị cụt mất cánh tay trái, hằm hằm quát :

- Không phải chúng ta đổi ý. Người thừa biết chúng ta dốt văn tự nên lừa phỉnh chuyện đối điếc để ép chúng ta, thế chẳng phải là ép gà trống đẻ trứng hay sao?

Đạo nhân đứng dậy, ánh hàn quang lấp lánh trong ánh mắt, mặt đầy sát khí, trầm giọng hỏi :

- Người muốn gì?

Hán tử cụt tay trừng mắt quát :

- Ta muốn cùng người dùng binh khí phân cao hạ. Ai thắng sẽ làm Minh chủ.

Đạo nhân gật đầu, đánh giọng :

- Hảo! Để xem thử người là cái thá gì.

Chợt hòa thượng trọc đầu từ từ giơ cao tay nói :

- Hãy khoan!

Những người xung quanh đang chuẩn bị chứng kiến cuộc đua tranh náo nhiệt, thấy hòa thượng can ngăn hơi tỏ ra bất mãn, cầu nhàu :

- Lão hòa thượng kia định làm gì?

Hòa thượng từ từ đứng lên, nhìn mọi người cười một cách khó hiểu :

- Mọi người chúng ta đều tuân quy phục luận, thế mới tâm phục khẩu phục, còn như động thủ để xem ai là thối gì thì không tránh khỏi xương tan máu đổ, không phải là tôn chỉ của chúng ta.

Thiết Quả lão nhân chen vào :

- Hòa thượng! Vậy người định tính sao?

- Bây giờ chúng ta muốn người đối, nếu đối được chúng ta nguyện tuân quy phục luận, không ai nói thêm gì nữa.

Đạo nhân hơi sững người rồi nghiêm mặt nói :

- Người nói gì thế? Ta tự ra về đối, đương nhiên là phải đối được chứ.

Hán tử mặt sẹo vốn chưa đồng ý với lão hòa thượng, nhưng bây giờ trông thấy vẻ luống cuống của đạo nhân liền nói dồn :

- Hảo! Chỉ cần lão lộn giống đối được, chúng ta quyết nghe theo.

Nào ngờ đạo nhân nhả mặt lại trông rất khó coi. Lão cười khở ấp úng :

- Bần đạo... cũng không... đối được.

Hán tử mặt sẹo bất ngờ “á” lên một tiếng, mọi người cũng sửng sốt đứng ngây ra.

Ngân y thiếu niên chung quy vẫn là một cậu chàng trai trẻ, thấy đạo nhân như vậy vừa thương hại vừa buồn cười. Quên mất mình đang trong hoàn cảnh nào, chàng không nhận được, bật cười thành tiếng.

Tiếng cười vừa phát ra, từ trong điện cùng một lúc mấy người buột miệng hỏi :

- Người nào đó?

Đồng thời, những bóng người từ trong điện vội vã lao ra, vừa tăng vừa đạo, vừa nam vừa nữ cả thấy mười một người.

Ngân y thiếu niên còn nhận biết thêm trong số này có một đại hán mặt đen đúa, miệng méo xệch, một cô nương lùn tịt nét mặt ngây ngô và một tiểu tử dẫn độn.

Chúng nhân tăng đạo vừa thấy ngân y thiếu niên xuất hiện ngoài hiên đều đứng lặng sửng sốt, cơ hồ không nghĩ rằng trên đời lại có một thiếu niên hiền ngang tuấn mỹ như vậy.

Hán tử mặt sẹo cất giọng trước tiên :

- Tiểu tử từ đâu đến đây nghe lén? Người không sợ chết ư?

Ngân y thiếu niên mỉm cười, chùng như thú vị trước quang cảnh này.

Nghe hỏi, chàng chau mày đáp :

- Mở miệng nói những lời khinh thị là đáng vả vào mồm. Các người đến đây được, thiếu gia sao lại không đến được?

Chúng nhân tăng đạo ngạc nhiên nghĩ thầm: “Oắt con này thật bướng bỉnh, quả nó chán sống rồi đây”.

Đại hán mặt sẹo cười hắc hắc nói :

- Lão tử ta mở miệng nói khinh thị đáng vả vào mồm. Còn người tới đây nghe trộm thì lão tử phải thiên cụt đôi chân người đi.

Nói xong, mặt hiện sát khí hung hăng tiến tới gần thiếu niên.

Cô nương có màu da trắng nhợt như mặt ma thấy vậy liền giơ tay ngăn gã mặt sẹo, nói :

- Hãy khoan! Để ta hỏi hán xem sao đã.

Thanh niên trọc đầu đứng bên phải Ma Diện cô nương ngọ nguyệt cái đầu trắng hếu, nói :

- Hê hê! Vậy hay! Vậy hay! Xem chừng Nhất Chi Hoa đã phát thệ suốt đời không lấy chồng. Giờ đây hán cô nàng biến chí, rút lại lời thề.

Ma Diện cô nương nghe nói, thản nhiên quay lại, dang tay tát vào mặt gã trọc, miệng chửi :

- Xéo ngay! Ai khiến cái miệng chó của người chõ vào?

Ma Diện cô nương xuất thủ như chớp, nhưng thân pháp của gã trọc cũng nhanh tựa ánh sao băng. Đồng thời khi Ma Diện cô nương đánh qua, gã trọc né mình tránh được.

Ngân y thiếu niên kinh ngạc đứng nhìn. Chàng không ngờ bọn người này thân pháp cao cường đến vậy. Chưởng thức của cô nương huyền ảo, mà thân pháp của gã trọc cũng thuộc loại cao chiêu. Xem ra cả mười một người này ắt hẳn đều là nhân vật có lai lịch không nhỏ.

Chín người kia thấy cảnh vui nhộn cùng cười vang.

Ma Diện cô nương phát một chưởng bị trượt, tuy không hài lòng nhưng chẳng để ý gì nhiều, quay sang ngân y thiếu niên cất giọng nhẹ nhàng :

- Vị tiểu huynh đệ có thể biết quý tính đại danh không? Giữa khi mưa to gió lớn thế này sao lại chạy đến hoang miếu đây làm gì?

Ngân y thiếu niên còn chưa trả lời thì hán tử miệng méo đã lầu bầu :

- Thế mà cũng hỏi. Trời mưa gió người ta đến đây đương nhiên là để tránh, còn hỏi làm chi.

Mọi người nghe nói lại phá lên cười khoái trá.

Thiết Quải lão nhân đã sớm chú ý đến chiếc Ngọc Cốt chiết phiến trên tay thiếu niên. Lão nói với đồng bọn :

- Ngoài điện mưa to. Chúng ta vào trong đi, tiểu tử này tôi biết rõ mà.

Nói xong, lão quay vào điện trước. Ngân y thiếu niên cười lạnh lùng nói :

- Tôi không tin ông biết thân thế, lai lịch của tôi đâu.

Thiết Quải lão nhân dừng bước, quay người hỏi vặn :

- Nếu ta biết thì sao?

Ngân y thiếu niên vốn không muốn đánh cuộc với lão già kia. Nghe hỏi vậy, chàng chỉ lặng im không nói gì.

Phụ nhân mặt vàng bủng nói liền :

- Nếu Thiết Quải Lưu lão đầu nói đúng, người phải quỳ xuống nhập bọn với chúng ta.

Ma Diện cô nương nghe nói vội lên tiếng can ngăn :

- Như thế sao tiện? Chúng ta là loại đầu đường xó chợ, trời không kiềng, đất không nể, nó nhập bọn với chúng ta sao được?

Nàng nói chưa xong, gã đại hán cụt tay liền gạt đi :

- Ầ lại gì thối nữa rồi. Can có chi cứ nhúng mũi vào chuyện của người khác chứ. Hãy bảo hán vào, ta có cách nói chuyện phải quấy.

Thiết Quải lão nhân biết gã cụt tay “nói chuyện phải quấy” có nghĩa gì, ngắt lời nói :

- Độc Tý Hồ! Người đừng múa mép đại ngôn. Nếu người qua được tiểu tử này ba chiêu, lão phu sẽ cho người cười lên người tùy thích.

Mọi người nghe nói đều ngạc nhiên “Ồ” cả lên một tiếng, đưa mắt nhìn ngân y thiếu niên.

Đại hán cụt tay hăng tiết gầm ghè :

- Thiết Quải Lưu lão đầu! Cái đó chính miệng lão nói ra đó nghe!

Thiết Quải lão nhân nghiêm giọng :

- Người không tin lời ta ư? Muốn thử sức thật hả?

Gã cụt trừng mắt thét :

- Đương nhiên là phải choảng rồi.

Thiết Quải lão nhân ngoắc tay ra ngoài, nói với thiếu niên :

- Ngoài kia mưa to, xin cứ vào trong này.

Cả bọn ai cũng muốn chứng kiến trường đấu náo nhiệt, đều lục tục kéo nhau vào trong điện.

Lại nói, ngân y thiếu niên nghe Ma Diện cô nương nói đã có ý bỏ đi, nhưng bây giờ ở vào thế cười hổ, đành phải theo chúng nhân bước vào nội điện.

Vào trong rồi, mọi người đứng quanh bốn phía, chừa ra một khoảng rộng.

Gã cụt có tên là Độc Tỷ Hổ sử một chiếc roi đuôi hổ hung hăng chờ đối thủ.

Thiết Quả lão nhân thấy ngân y thiếu niên vào xong, cất tiếng trịnh trọng nói :

- Giang thiếu hiệp xin cáo danh với chúng!

Ngân y thiếu niên nghe vậy chợt dạ nghĩ bụng: “Thế ra quả thật lão này biết rõ thân thế, lai lịch của mình”, liền quay sang bọn hòa thượng chấp tay cúi đầu nói :

- Tại hạ là Giang Ngọc Phàn, bổn cư...

- Đủ rồi! - Thiết Quả lão nhân ngắt lời - Nếu thiếu hiệp nói thêm, mọi người không còn được xem trận đấu sôi nổi kia nữa đâu...

Độc Tỷ Hổ nghe vậy tức giận gầm lên :

- Lưu lão đầu! Lão chó khinh người nha! Độc Tỷ Hổ này giết người vô số, cũng không ít nhân vật nổi danh. Nếu ta còn chưa tuân quy, phục luận...

Thiết Quả lão nhân ngắt lời :

- Hôm nay ngươi sẽ tâm phục khẩu phục!

Độc Tỷ Hổ mắt vằn tia máu, mặt đầy sát khí, chỉ roi vào mặt ngân y thiếu niên, hét vang :

- Chớ nói nhiều! Gã nhóc họ Giang kia, xem ngươi là cái thá gì...

Giang Ngọc Phàn đã sớm nhận thấy bọn người này đều là loại hắc đạo vong mạng. Đối xử với chúng không cần thiết phải nhã nhặn cho lắm. Chàng cười nhạt nói :

- Nếu không phải là cao thủ nổi danh, tại hạ không tiện dùng binh khí.

Nghe Giang Ngọc Phàn nói thế, mọi người sa sầm ngay nét mặt. Cả Thiết Quả lão nhân cũng tỏ ra bất mãn.

Độc Tỷ Hổ nổi giận hét :

- Xem đây!

Đồng thời bổ Hổ Vĩ tiên xuống theo thế “Lôi Kế Vạn Câu” nhằm thẳng huyệt Thiên Linh Giang Ngọc Phàn bổ xuống vô cùng khốc liệt.

Giang Ngọc Phàn nhếch mép, nhúu đôi mày kiếm, tay áo phát phơ, đôi chân khê động. Ấy là thế “Thoát Bào Nhượng Vị” tránh sang bên.

Độc Tỷ Hổ thấy vậy cả mừng, “hừ” một tiếng, chiếc roi hổ vĩ biến chiêu thành “Cổ Thụ Bàn Căn” tạt ngang đôi chân Giang Ngọc Phàn, gã vừa hét to :

- Ngã này!

Nhưng chính lúc đó, Giang Ngọc Phàn với thân pháp vô cùng huyền ảo đã ở đâu chếch phía sau Độc Tỷ Hổ. Đồng thời với tiếng quát “Ngã này” chàng cũng “xùy” một tiếng. “Huých” một cái, Độc Tỷ Hổ đã ngã lăn ra đất.

Bọn hòa thượng mười người ngơ ngác đến thất thần. Thiết Quả lão nhân “à” lên một tiếng. Thân thủ vô công của gã họ Giang quả nhiên lợi hại ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Độc Tỷ Hổ vẫn còn bàng hoàng chưa hiểu diễn biến của sự tình ra sao. Lúc sau định thần lại, gã nặng nề đứng lên, lững thững đi ra khỏi điện.

Bọn hòa thượng gần như cùng lúc lao ra đứng chắn trước mặt Độc Tỷ Hổ.

Hán tử mặt sẹo lên tiếng trước, giọng đầy đe dọa :

- Ngươi định đi đâu nói mau!

Độc Tỷ Hổ đưa đôi mắt ảm đạm nhìn ra nơi khác, buồn bã nói :

- Về quê cũ...

Phụ nhân cao lớn tiếp lời :

- Người quên rằng người vừa trích huyết tuyên thệ rồi sao?

Độc Tỷ Hổ trầm giọng :

- Độc Tỷ Hổ ta xin hứa với các vị tuyệt đối giữ bí mật của chư vị.

Gã méo miệng cất tiếng cười lạnh lùng :

- Người vừa trích huyết tuyên thệ mà đã vội nuốt lời, huống hồ gì bây giờ chỉ hứa suông thì ai tin chứ?

Độc Tỷ Hổ nghe nói vậy không biết trả lời sao.

Chợt gã tiểu tử thấp bé có vẻ mặt dần dần tiến lên trước, đưa tay chỉ trở ra ngoài khua một vòng, miệng nói ú ớ, rồi chỉ vào Độc Tỷ Hổ, lại đưa tay chém vào cổ mình đến lè lưỡi ra, mặt lộ vẻ đau đớn.

Mãi đến lúc đó Giang Ngọc Phần mới biết gã thanh niên kia bị câm.

Nhưng chàng không hiểu ý gã muốn nói gì.

Hòa thượng bước tới giảng giải :

- Vậy là người còn thua cả gã câm. Không biết lượng định tình thế. Hiện tại, hắc bạch lưỡng đạo đều ùn ùn kéo đến Thái Hồ. Nay người định một mình hạ sơn, há không phải tự tìm tử lộ hay sao?

Lúc này Giang Ngọc Phần mới hiểu động tác của gã câm.

Thiết Quải lão nhân đến gần Độc Tỷ Hổ, vỗ vào vai gã, ân cần khuyên nhủ :

- Quách lão đệ! Cái gọi là thức thời vụ giả vi tuần kiệt, nghĩa là trong mọi tình thế không thể không nghĩ đến mình. Lại nhìn ra võ lâm, nhân tâm hoang mang, lo lắng họa kiếp sẽ đến. Vì thương sinh, vì tự mình, chúng ta phải biết làm việc gì cho có ý nghĩa, nên không thể nghĩ tới bản thân, đồng thời cả điều mà chúng ta đã từng phát thệ. Bây giờ chúng ta không còn như trước đây, chỉ gơ tay là đầu rơi máu chảy, nhìn ra thiên hạ không đâu là không có cừu nhân. Nay chúng ta đều cải đổi tâm tính, mới mong làm nên đại sự. Gã câm vừa rồi nói không sai, lão đệ một mình hạ sơn tất không còn đường sống.

Độc Tỷ Hổ nghe đến đây, thần sắc bớt phần ảm đạm, trong lòng thấy nề phục liền lặng lẽ gật đầu. Thiết Quải lão nhân nói tiếp :

- Người nên biết Võ Dương tam kiếm, Cao Dương nhị lão, rồi các phái Côn Luân, Trường Bạch, Bát đại thế gia võ lâm đều không có hảo cảm với chúng ta. Họ đều xuất những đệ tử tinh tráng, cao thủ ẩn phòng cẩn mật, dùng mọi biện pháp nhằm theo dõi hành tung của chúng ta...

Thiết Quải lão nhân nói chưa xong thì từ ngoài rừng vắng lại tiếng hú dài vang động cả núi rừng.

Bọn người hòa thượng giật mình, ngưng thần lắng nghe, đồng thời nhìn Giang Ngọc Phần một cách giận dữ, cho rằng việc chàng đến ngôi cổ tự hoang tàn này có dính dáng đến tiếng hú kia.

Giang Ngọc Phần nghe tiếng hú cũng kinh hoàng. Bởi vì âm hưởng của nó đến đau nhức cả lỗ nhĩ, chứng tỏ người phát ra là một cao thủ có võ công bất phàm, rất có khả năng vì chiếc chén mẫu đơn mà truy đuổi tới đây.

Thấy thái độ bồn chồn, lo lắng của Giang Ngọc Phần, bọn hòa thượng lại càng hoài nghi thêm.

Thì lúc đó, từ đâu phía ngoài cánh rừng từng cũng vang lên tiếng hú, chừng như đáp lại Hồi lúc trước.

Âm thanh của tiếng hú lần này cũng lớn nhưng trong trẻo, hẳn là giọng của nữ nhân.

Nghe tiếng hú này, bọn hòa thượng lại càng tức giận. Gã méo miệng nhìn xéo Giang Ngọc Phần, giọng hầm hè đe dọa :

- Hóa ra tiểu tử người đến đây để dò la tin tức của chúng ta? Hắc hắc...

Gã thanh niên đầu trọc tiếp lời :

- Bất kể nó là tay chân của môn hộ thế gia nào, ta cũng mần thịt đã rồi lại nói chuyện...

Những người khác cũng theo đó dàn thành thế trận, cùng vây Giang Ngọc Phàn vào giữa.

2. Chương 2: Giữa Đám Sát Thần

Ngân y thiếu niên Giang Ngọc Phàn bị vây tứ phía bởi đám hòa thượng, ai nấy lăm lăm binh khí, người nào mặt cũng bắn ra những tia hung ác.

Đặc biệt phụ nhân cao lớn sử đối Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao, mặt đầy sát khí.

Chỉ có Ma Diện cô nương vẫn giữ vẻ bàng hoàng. Thấy thái độ mọi người hung hãn như vậy, nàng nhảy phắt đến đứng bên Giang Ngọc Phàn, nhìn đồng bọn thách thức :

- Các người muốn gì?

Hành động của Ma Diện cô nương khiến mọi người ngơ ngác.

Thanh niên đầu trọc mắt lộ hung quang, nói dần từng chữ :

- Chúng ta cần giết nó diệt khẩu.

Ma Diện cô nương vặn lại :

- Làm sao các người biết hắn đến đây dò thám?

Gã mặt thẹo tức giận chỉ ra ngoài điện nói :

- Tiếng hú của nữ tử ngoài kia ắt đến tìm nó.

Lúc này tiếng hú đã dứt nhưng dư âm vẫn vọng khắp núi rừng.

Ma Diện cô nương lắng nghe rồi nói :

- Người nói thế là vô đoán. Làm sao người biết nữ tử ngoài kia đang tìm hắn chứ?

Bất ngờ, Giang Ngọc Phàn đứng sau Ma Diện cô nương ngẩng đầu lên tiếng :

- Không sai! Họ quả thật tới đây tìm tại hạ đó!

Ma Diện cô nương nghe vậy vừa sợ vừa giận, quay lại nhìn Giang Ngọc Phàn như muốn nói: “Sao người ngốc thế?”

Lão nhân tóc bạc tay cầm gậy sắt trước đó cũng nhìn Giang Ngọc Phàn cảnh giác. Nhưng thấy Ma Diện cô nương đến chắn trước mặt Giang Ngọc Phàn lại thôi. Bây giờ thấy Giang Ngọc Phàn thú nhận nữ tử ngoài kia đồng bọn với chàng, lão chỉ cười nhạt.

Gã đầu trọc cầm chiếc Nga Mi lạt hần học hỏi :

- Nhất Chi Hoa! Cô có tránh ra không?

Ma Diện cô nương nói giọng khiêu khích :

- Bà cô mi không tránh đó. Mi làm gì nào?

Nói xong chuyển nhẹ tay, chỉ nghe “soạt” một tiếng, nhanh như chớp, thanh kiếm đã rời khỏi vỏ, nằm trong tay nàng. Kiếm khí lấp lánh, ánh thép sắc lạnh, rõ ràng là một thanh bảo kiếm.

Phụ nhân cao to da mặt vàng bủng thấy tình hình đó, trước tiên nhìn gã trọc “xì” một tiếng, sau quay sang Ma Diện cô nương nói về trách cứ :

- Ta vốn biết muội từ nhỏ vẫn bạt mạng. Nhưng tiểu tử kia đã thú nhận rồi, muội còn bảo hộ hắn làm chi?

Giang Ngọc Phàn thấp giọng hỏi :

- Ta thừa nhận cái gì?

Phụ nhân bực mình gắt :

- Mi không phải nói rằng nữ tử ngoài kia đến tìm mi đó sao?

- Ta có bảo là họ đồng bọn với ta đâu?

Lời phản vấn ấy không bắt bẻ được. Trung niên phụ nhân cao lớn và bọn hòa thượng không biết trả lời sao.

Thiết Quải lão nhân hỏi :

- Vậy thì người nói họ truy đuổi người từ Thái Hồ đến đây phải không?

- Tại hạ cũng không nói thể.

Thiết Quải lão nhân tức khí lớn giọng :

- Vậy thì sao người nói họ đến tìm người chứ?

- Tại hạ chỉ nói khả năng họ đến tìm mà thôi. Nhưng nếu chư vị không muốn giáp mặt với họ thì cứ tạm lánh đi một lát, để mặc một mình tại hạ ứng phó...

Chàng chưa kịp dứt lời thì đạo nhân gầy nhỏ cười nhạt nói :

- Tiểu thí chủ thật thông minh thái quá! Cứ theo như lời thí chủ thì bọn bản đạo cứ nên để tiểu thí chủ ra đi vô sự...

Giang Ngọc Phàn nghe nói vậy nén giận đáp :

- Nếu tại hạ muốn đi thì không nói chỉ chừng này người của chư vị mà nếu có thêm người của nữ tử áo tím cũng không ngăn trở được tại hạ đâu.

Hán tử mặt sẹo cả giận quát :

- Thứ tiểu bối không biết lượng sức mình dám buông lời cuồng ngôn.

Giang Ngọc Phàn đã thấy rõ thiếu nữ áo tím võ công cao tuyệt, lại thêm lão nhân phát ra tiếng hú có nội lực siêu phàm. Lại còn chưa biết họ có thêm bao nhiêu cao thủ tùy tùng. Vì thế chàng không muốn cùng đám hung thần ác sát này động thủ, sợ rằng khi thiếu nữ áo tím và người của nàng đến, do đã bị hao tổn sức lực thì bại vong là chuyện cầm chắc.

Thấy thái độ hung hăng của gã mặt sẹo, biết không thể tránh khỏi động thủ nên chàng định không chế hấn trước, may ra tránh khỏi cuộc loạn đả.

Gã mặt sẹo vừa nói xong, chàng tức giận mắng :

- Mở miệng mạ người thì đáng vả vào miệng. Ta tha ngươi một lần rồi, lần này không thể dung thứ được.

Lời vừa dứt, tay đã đưa, loáng qua như ánh chớp, bộp một tiếng, đã thấy gã mặt sẹo đưa tay bưng lấy má, ngó liên ngó lảo, vừa kinh sợ vừa xấu hổ.

Nhưng bọn hòa thượng đứng ngoài lại càng kinh hãi hơn. Có người buột miệng :

- Gì thế? “Dao Không chưởng” ư?

Ngay lúc đó từ trong rừng tùng gần bên vang lên tiếng phụ nữ :

- Cha ơi! Nhanh lên! Có lẽ hắn nấp trong ngôi cổ tự này.

Giang Ngọc Phàn kinh hãi, biết rằng tử y thiếu nữ đã đến, bèn kinh hãi nói nhanh :

- Tử y thiếu nữ vừa hú lúc này đã đến đây rồi. Họ nói gì các vị đã nghe rõ. Tôi sẽ đối thoại với họ, nếu chư vị không muốn cùng họ giáp mặt thì cứ ẩn đâu đó mà theo dõi, để mình tôi ứng phó.

Chàng vừa nói xong thì gã mặt sẹo chợt định thần lại, nghiêng rằng lao đến.

Nhưng Thiết Quải lão nhân đứng bên cạnh gã nhanh tay cản lại, vừa nói :

- Hắn! Chúng ta tạm lánh sau bộ thờ một lát. Nhanh lên! Chúng sắp đến đây rồi, đừng để vì việc nhỏ mà làm hỏng mất việc lớn, lộ hành tích thì nguy lắm!

Nói xong đẩy gã mặt sẹo vào trước, rồi nhanh bước vào sâu trong hậu điện.

Bọn hòa thượng tuy tên nào cũng là nhân vật hung ác lừng danh trong làng Hắc đạo, mỗi người đều có riêng công phu đặc biệt, nhưng hiện tại hoàn cảnh đã đổi khác, lại thêm thân thủ võ công của Giang Ngọc Phàn thật bất phàm, chỉ một chiêu đánh ngã Độc Tỷ Hổ, lại chế ngự được gã mặt sẹo, có Thiết Quải lão nhân trọng nể, lại thêm Ma Diện cô nương đứng về phía chàng nữa.

Trước tình hình đó, cả bọn theo bước Thiết Quải lão nhân vào trong bộ thờ.

Vừa lúc, ngoài cửa miếu đã vang lên giọng nói thánh thót :

- Cha! Đại điện còn nguyên vẹn, chắc nó ẩn trong đó.

Giọng nói khác già nua nhưng âm lượng rất lớn trả lời :

- Hảo! Người cứ vào trong xem thử, nhưng đừng khinh thân động thủ với hắn. Tiểu tử đó khinh công bất tục, ắt không phải tay vừa. Cứ bảo hắn ra đây để mặc ta thu xếp.

Giang Ngọc Phàn giấu nụ cười. Chàng thấy rõ phía sau bộ thờ bọn hòa thượng tất cả yên vị không người nào đi ra, tất nghe rõ những lời của lão nhân kia, chàng sẽ không phải mất công thanh minh.

Người ta thường nói: Những cơn mưa trong rừng đến bất chợt mà tạnh cũng nhanh. Cơn mưa lớn không biết đã tạnh từ bao giờ, có lẽ khi có tiếng hú.

Tuy nhiên, nước từ mái cổ miếu vẫn không ngớt nhỏ tí tách xuống hành lang.

Nữ nhân vừa đến hành lang hậu điện đã thấy ngay Giang Ngọc Phàn. Bốn mắt gặp nhau, cả hai cùng thốt lên tiếng kêu kinh ngạc.

Bởi vì nữ nhân này thân vận hoàng bào, quần lụa trắng, dải lưng bằng kim tuyến, lưng đeo thanh bảo kiếm chuôi nạm vàng, dung nhan tuyệt trần xinh đẹp.

Hoàng y thiếu nữ tối đa là mười sáu mười bảy tuổi, tóc mây da tuyết, mi thanh môi hồng, dáng vẻ thướt tha.

Còn thiếu nữ ngạc nhiên không hiểu vì dung mạo tuấn mỹ của Giang Ngọc Phàn hay vì nàng kiếm nhằm đối thủ.

Hai người còn đang ngơ ngác thì bên ngoài, tiếng lão nhân hỏi vào :

- Thế nào? Oa đầu, có thấy không?

Thiếu nữ chợt định thần, đỏ bừng đôi má, quay lại đáp :

- Gia gia, không phải người này.

Thì từ bên ngoài, một bóng người lướt vào. Đó là một lão nhân ốm nhom như que củi, bận hắc y, râu tóc trắng xóa, cầm trên tay chiếc Giao Đầu trượng.

Hắc y lão nhân tuổi chắc không dưới bảy mươi, da mặt nhăn nheo. Dưới đôi mày dài trắng rủ xuống là đôi mắt to sáng quắc, phát ra những tia hàn quang đến rợn người.

Lão nhân hướng đôi mắt sáng quắc vào bộ thờ một lát rồi nhìn Giang Ngọc Phàn không chớp.

Giang Ngọc Phàn đã thấy tử y thiếu nữ trên bờ Thái Hồ, nghi nàng đuổi tới đây, không ngờ lại thấy hoàng y mỹ nữ và lão nhân đáng sợ này.

Lão nhân lạnh lùng “Hừ” một tiếng rồi hỏi :

- Các người tụ họp ở nơi hoang miếu heo hút này, hình tích khả nghi. Phi đạo tặc cũng vị tất đã là người tốt.

Giang Ngọc Phàn nghe nói vô cùng tức giận, giương mắt định trả lời thì Hoàng y thiếu nữ đã lên tiếng trước :

- Gia gia đừng nói thế. Gia gia thử xem y phục, tướng mạo anh ta đâu phải người xấu.

Hắc y lão nhân lại “Hừ” một tiếng nữa :

- Tiểu tử này tuy không giống kẻ xấu, nhưng sao nó lại bao biện những kẻ lén lút trong hậu điện kia?

Thiếu nữ nghe vậy lấp tức đi nhanh vào trong hậu điện xem xét xung quanh bệ thờ.

Giang Ngọc Phàn biết lão nhân phát giác bên trong có người nấp đã cảnh giác. Tuy không biết rõ đối phương nhưng đoán cha con lão ắt có lai lịch rất lớn trên giang hồ.

Mặt khác, bọn hòa thượng đều thuộc Hắc đạo ác bá, hiếu sát, vậy mà nghe lão nhân xúc phạm vẫn im thin thít. Theo đó mà suy thì lão nhân chắc nằm trong số giữa hai nhóm hắc bạch và là nhân vật hết sức lợi hại, đến nỗi bọn kia cũng nể sợ.

Chàng đang nghĩ ngợi thì lão nhân trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử, sao không gọi chúng ra cho lão phu tổng khứ đi?

Giang Ngọc Phàn bình sinh không biết sợ ai. Hơn nữa, tính chàng lại bướng bỉnh, không phục những kẻ kiêu căng ỷ mạnh. Chàng đứng đĩnh trả lời :

- Không sai. Sau bệ thờ quả thật có người ẩn nấp.

Lão nhân tức giận hỏi dồn :

- Những người nào?

Giang Ngọc Phàn thản nhiên đáp :

- Họ là ai ông không có quyền hỏi.

Hắc y lão nhân nghe câu trả lời này tức giận đến nỗi râu ria dựng cả lên, đôi mắt phát quang như điện. Lão ngửa mặt lên trời cười vang một Hồi đến nỗi chấn động cả mái điện, nói :

- Lão phu không những có quyền hỏi mà còn có quyền uống máu mi, ăn thịt bọn mi...

Từ lúc hai người đấu khẩu, Hoàng y thiếu nữ thấy Giang Ngọc Phàn thừa nhận sau điện có người đã quay ra. Giờ đây, nàng đến trước lão nhân, nói phụng phịu :

- Gia gia, người nói gì mà dễ sợ thế?

Nàng dường như xấu hổ, liếc trộm Giang Ngọc Phàn.

Hắc y lão nhân vẫn chưa hết giận, rít lên :

- Hừ! Tiểu tử này ăn gan hùm hay sao mà dám cãi lại lão nhân gia?

Thiếu nữ liếc đôi mắt long lanh nhìn Giang Ngọc Phàn rồi nói, vẻ đầu dụi :

- Quý tính của ông là gì? Hẳn là thế gia trong võ lâm.

Tuy Giang Ngọc Phàn nhận thấy thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng, nói năng từ hòa nhưng vẫn bức lão nhân xuất khẩu đại ngôn, lấy thế ức hiếp, nên không cần khách khí, lạnh lùng trả lời :

- Muốn biết thân thế người khác tốt nhất trước tiên nên để cho người ta biết lai lịch của mình.

Thiếu nữ nghe câu trách khéo đỏ bừng đôi má, xấu hổ cúi mặt xuống.

Lão nhân vừa rồi đã hơi nhịn, bây giờ lại sôi lên :

- Đồ tiểu tử vô tri kia, dám bắt bẻ nữ nhi của lão phu ư?

Lão hét to một tiếng, đồng thời vung chiếc Giao Đầu trượng lên.

Hoàng y thiếu nữ thấy gia gia nói hữu lý, nở nụ cười tươi rói, gạt đầu.

(Mắt trang 73, 74)

Giang Ngọc Phàn không phải dạng gốc tử. Nghe hai người thì thầm đối thoại, chàng đoán giữa họ với chàng hẳn phải có mối liên quan gì đó.

Chàng đã nghiệm ra rằng không nên giữ thái độ cao ngạo quá có thể dẫn đến hậu quả không hay khiến cha mẹ chàng quở phạt. Cũng may là đối phương chưa phục danh tánh nên chàng vờ làm như không để ý đến câu chuyện của họ mong lờ đi luôn.

Chàng đang nghĩ ngợi thì Hắc y lão nhân cao giọng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có nghe lão phu nói gì không đó?

Giang Ngọc Phàn không rõ lão ta định nói về chuyện gì, hỏi lại :

- Nghe chuyện gì?

Lão nhân lại giơ chiếc Giao Đầu trượng chỉ vào trong bộ thờ, giọng gắt gỏng :

- Gọi những tên nấp trong hậu điện ra để lão phu tổng khứ đi.

Giang Ngọc Phàn đã muốn nhường nhịn, chợt thấy thái độ cao ngạo của lão nhân, nổi tức giận của chàng vừa nén xuống lại chợt bốc lên, chàng ương ngạnh cự lại :

- Dựa vào đâu mà tổng khứ họ đi được chứ?

Lão nhân vung mạnh Giao Đầu trượng, giận dữ gầm lên :

- Dựa vào cái này đây!

Giang Ngọc Phàn cười nhạt :

- Chỉ cần ông qua được khỏi người tôi...

Chàng nói chưa xong, Hắc y lão nhân ngửa mặt lên trời tuôn ra một tràng cuồng tiếu, nói :

- Giết gà lọ phải dùng đến dao mổ trâu! Oa đầu, lại đây đánh hạ nó cho ta.

Thiếu nữ vốn có thái độ hòa hoãn, nhưng không dám trái lệnh cha, liền phi thân đến trước đại điện.

Nàng đứng thủ thế, nói khẽ :

- Mời thiếu hiệp ra chiêu!

Giang Ngọc Phàn thấy thân pháp thiếu nữ linh diệu, đoán chắc chiêu pháp cũng không kém huyền ảo, nhưng vẫn giữ nụ cười khinh thị, nói :

- Thân pháp cô nương tuy ảo diệu, nhưng để đánh hạ tại hạ chỉ e không đủ bản lĩnh đâu.

Thiếu nữ nghe nói hơi đỏ mặt, không nén nổi cơn tức giận, nói :

- Nhược bằng đánh hạ được thì sao?

- Không cần đánh hạ, chỉ cần chạm vào được thân áo của tại hạ, lập tức tại hạ sẽ rời khỏi nơi đây, không nhiều sự gì đến quý vị nữa.

Hoàng y thiếu nữ nghe xong đáp gọn một tiếng “Hảo!” rồi giơ cánh tay trắng nõn chuẩn bị phát chiêu.

Giang Ngọc Phàn chợt kêu lên :

- Hãy khoan!

Thiếu nữ lúc đó đã gần sát vào chàng, nghe vậy dừng tay nhìn lướt qua chàng. Hắc y lão nhân từ cửa điện hỏi vào :

- Tiểu tử còn muốn gì nữa?

- Giả dụ tại hạ đánh ngã được lệnh cô nương thì sao?

Lão nhân đáp ngay :

- Lão phu cũng rời ngay khỏi chỗ này.

- Hảo!

Giang Ngọc Phàn đáp gọn rồi chấp tay nhìn thiếu nữ.

- Mời cô nương phát chiêu!

Nói xong thuận tay giấu chiếc Ngọc Cốt chiết phiến vào ống tay áo.

Hoàng y thiếu nữ không nói không rằng, phi thân đến gần đưa song chưởng phát một chiêu “Quần Diệp Biên Phi”, hóa ra nhiều chưởng ảnh nhằm hai vai và trước ngực Giang Ngọc Phàn đánh tới.

Giang Ngọc Phàn hướng đôi mắt linh hoạt theo dõi kỹ chiêu thức đối phương, đôi chân lướt nhẹ, đồng thời song thủ đưa ra vờn múa tạo thành vô số chưởng hình.

Hoàng y thiếu nữ “Hừ” một tiếng, thân hình ẩn hiện chập chờn như bướm vờn hoa, liên tục thay đổi chiêu thức.

Giang Ngọc Phàn vẫn bình tĩnh, chàng dùng phương pháp “Tùy dịch di hình”, nhịp nhàng di động, tạo khoảng cách cố định với đối phương.

Đột nhiên, chàng biến chưởng thành chỉ, điểm vào đầu vai trái của Hoàng y thiếu nữ.

Thiếu nữ thất kinh cúi xuống, dùng chiêu “Trầm Ngư Lạc Nhạn” nhằm tránh chỉ thức của Giang Ngọc Phàn.

Hắc y lão nhân bên ngoài chăm chú nhìn, thấy Giang Ngọc Phàn dùng tinh chế động, lấy thực tiếp hư, thi triển thủ pháp “Tán Hoa thủ” của Tái Thượng lão lão năm xưa từng xưng bá võ lâm. Thủ pháp này sẽ dễ dàng chế ngự được hư chiêu mà ái nữ lão đang dùng.

Lão thấy rõ chỉ không quá ba chiêu nữa, oa nhi chắc sẽ hạ bại.

Hoàng y thiếu nữ vừa xuất chiêu “Hồ Diệp Quần Hoa” lão liền la lên :

- Linh nhi mau lùi lại!

Nhưng không kịp.

Đồng thời khi lão nhân phát tiếng kêu, Giang Ngọc Phàn đã đưa hữu thủ từ dưới hất ngược lên rồi vòng lại như móc câu, giữ được uyển mạch thiếu nữ.

Hoàng y thiếu nữ thất sắc, vội giằng khỏi tay đối phương. Khuôn mặt từ tái xanh chuyển sang đỏ lựng, nàng lùi đến tận bậc cửa, bàn tay phải đưa lên nắm lấy cổ tay trái.

Hắc y lão nhân biến ngay sắc mặt, kêu lên thất thanh :

- Linh nhi làm sao không?

Hoàng y thiếu nữ xưa nay được nuông chiều, võ công cũng thuộc hàng thượng thặng, lại nhờ uy danh cha nên chưa khi nào thảm bại như hôm nay.

Nàng từ xấu hổ sinh ra oán giận, mặt đỏ lại tái không nói lên được tiếng nào.

Hắc y lão nhân thấy vậy cho rằng Linh nhi bị trọng thương, liền găm lên :

- Tiểu tử! Lão phu liều thân với mi đây!

Cùng lúc, lão nhảy bổ ngay vào, ngọn Giao Đầu trượng vung cao nhằm huyết Thiên Linh Cái của Giang Ngọc Phàn phạt xuống như vũ bão.

Hoàng y thiếu nữ thấy mình vô lý để thân phụ hiểu nhầm, việc đó ắt dẫn đến tai họa liền kêu to :

- Gia gia dùng tay!

Lúc đó cây Giao Đầu trượng sắp bổ xuống đỉnh đầu Giang Ngọc Phàn.

Như đã nói, Giang Ngọc Phàn thấy đối phương với mình chắc có mối kết giao gì đó, nên không đời nào lại ra tay dũa thương thiếu nữ. Vả lại, đối với nàng, chàng cũng nảy sinh lòng ái mộ. Trái lại, đối với Hắc y lão nhân, chàng lại không có một tí hảo cảm nào. Thấy đối phương ra đòn chí mạng, chàng không khoan nhượng gì nữa, quyết trả đòn.

Giao Đầu trượng sắp đánh đến nơi, hàn phong rít lên ghê rợn, chàng vội rút phất Chiết phiến ra, mở soạt một tiếng, vừa lách thân tránh qua, vừa xuất một chiêu “Thương Cung Lưu Vân”, bộ xương quạt nhọn sắc như muôn tia kiếm phất hàn khí phóng sang lão nhân.

Hắc y lão nhân không ngờ đến đối phương ứng phó linh hoạt đến như vậy. Chính khi lão chuyển thế đang bổ xuống thành thế quét ngang thì hàn khí từ Chiết phiến cũng đã sát ngay ngực lão.

Lão nhân thất kinh phi thân lùi lại thét lên :

- Tiểu tặc! Mi dám dùng “Hàn Phách thần công” của bà ngoại mi đối phó với ta.

Hoàng y thiếu nữ đã lướt tới cạnh cha, đưa tay lên nói :

- Gia gia xem, tiểu nhi không việc gì đâu.

Hắc y lão nhân xem xét cổ tay ái nữ rồi hậm hực nói :

- Oa đầu, đi thôi. Đi tìm cha nó luận sự.

Nói xong, kéo tay con gái quay ngoắt mình. Hai thân ảnh một vàng một đen trong phút chốc đã mất hút.

Giang Ngọc Phàn sững sờ nhìn theo. Chàng xúc động nhớ lại ánh mắt u uẩn của thiếu nữ nhìn chàng trước lúc dời chân đi mà trong lòng không khỏi trào dâng niềm hối hận. Chàng lại băn khoăn không biết giữa họ có mối gắn bó nào.

Chàng đang mải nghĩ thì bọn hòa thượng nấp trong hậu điện đã từ từ kéo ra, trên nét mặt mỗi người đều lộ nét hoảng sợ.

Thiết Quả lão nhân lên tiếng trước. Lão cười ha ha, ôm quyền cảm kích nói :

- Xin đa tạ Giang thiếu hiệp. Nếu hôm nay không được may mắn gặp thiếu hiệp thì bọn ta ắt đụng phải lão ma đầu rồi.

Giang Ngọc Phàn ngơ ngác hỏi :

- Ông nói sao? Lão ma đầu nào?

Đạo nhân gầy bé cười nói :

- Thiếu hiệp không biết lão quỷ đó ư?

Giang Ngọc Phàn lắc đầu :

- Tại hạ không biết ông ta.

Thanh niên trọc đầu cười giải thích :

- Đó là người lừng lẫy giang hồ với biệt danh “Kim Trượng Truy Hồn” Nguyễn Công Lượng đó! “Tiểu Ngưu Sơn” tôi không biết sợ trời đất gì cũng phải kính lão.

Đại hán méo miệng tiếp lời :

- Mẹ nó! Tôi cũng vậy chứ! Ngoài Diêm vương lão tử ra chỉ còn sợ mình lão ta thôi.

Giang Ngọc Phàn nhú mày hỏi :

- Vậy à? Lão ta lợi hại đến thế thật sao?

Phụ nhân mặt vàng bủng chính sắc nói :

- Thiếu hiệp hãy còn chưa biết ư? Trong Hắc Bạch lưỡng đạo bây giờ, khi nhắc đến Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng không ai là không run sợ. Dù không sợ trượng pháp xuất thần nhập hóa của lão thì cũng sợ độc tiết ra từ chiếc Giao Đầu trượng.

Giang Ngọc Phàn nghe đến đây cả kinh vội hỏi :

- Cái gì? Độc dịch ư?

Độc Tỷ Hồ cũng nhanh nhẩu nói :

- Mẹ nó! Độc dịch của lão tiểu tử đó thật vô cùng lợi hại. Chỉ cần bị dính vào một tí, trong nháy mắt sẽ biến thành một đồng lầy nhầy máu thịt.

Giang Ngọc Phàn nghĩ lại mà rợn người lấm bầm :

- Hèn gì các người đều sợ lão là phải.

Nghe vậy, hán tử méo miệng bực mình cự lại :

- Chúng ta có phải ai cũng sợ lão đâu? Hôm nay thực là một cơ hội tốt. Chúng ta mấy lần định xông ra, nhưng đều bị Thiết Quải Lưu lão đầu ngăn lại.

Giang Ngọc Phàn nghi hoặc hỏi :

- Tại sao thế?

Hòa thượng hỏi đầu chợt liếc đôi mắt ti hí, nói :

- Chính là vì tiểu thí chủ đó.

Giang Ngọc Phàn nghi hoặc hỏi :

- Cái gì? Vì tôi ư?

Đạo nhân gầy bé giải thích :

- Đúng thế đấy! Chúng ta cả thấy mười một người một lòng một dạ há không kết liễu được lão ma đầu rồi hay sao? Chỉ bởi vì trong lòng chúng ta còn có điều lo lắng.

Giang Ngọc Phàn nhú mày. Chàng nhận thấy câu chuyện có vẻ hấp dẫn.

- Các vị vừa nói đến độc dịch lợi hại của lão nhân mà.

Thấy Giang Ngọc Phàn không hiểu, gã mặt sẹo giảng giải :

- Người hiểu lắm rồi. Chúng ta không phải lo về việc đó. Độc dịch của lão tiểu tử tuy có lợi hại thật, nhưng chỉ giết được chúng ta hai ba người là cùng, còn như người không tránh khỏi thảm tử.

Giang Ngọc Phàn hồ nghi không biết gã mặt sẹo đúng hay sai. Chàng đoán rằng lý do Hắc y lão nhân không hạ độc thủ do thân phụ và mẫu thân là những cao thủ tuyệt nghệ, đồng thời sống ân tình nhân hậu.

Nhưng chàng vẫn hỏi :

- Kể cũng lạ, không hiểu sao vừa rồi Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng không dùng được độc giết tôi?

Ma Diện cô nương từ đầu vẫn đứng bàng quan, bây giờ mới cất tiếng :

- Nếu giết người, quý nữ của lão há lại không thất cổ tự vận đi à?

Giang Ngọc Phàn nghe nói đỏ mặt định chống chế thì Thiết Quải lão nhân cười ha ha nói :

- Nói cũng kỳ, lão nhi Nguyễn Công Lượng không hề sợ ai, chỉ sợ có lão bà, ai nói cũng không nghe, chỉ nghe một mình con gái lão.

Hán tử méo miệng góp lời :

- Lão tiểu tử đó trước đây chiếm cứ hồ Hồng Hạnh, sau làm Hồ chủ mới cải tà quy chánh. Thực ra những việc làm của lão trước đây so với chúng ta cũng chẳng inh gì lắm.

Giang Ngọc Phàn nghe những lời này chợt nhớ lại những gì Thiết Quải lão nhân đã nói với Độc Tỷ Hồ. Chàng nghĩ rằng mười một người này tụ hội ở đây trong hoang miếu tiêu điều nơi sơn cùng thủy tận kéo bè kết đảng chắc không ngoài mục đích tranh bá xưng hùng với các danh đại môn phái. Nếu quả đúng như vậy thì giang hồ đang đứng trước họa kiếp, rất có thể do bọn này gây nên.

Chàng lo lắng nghĩ rằng nếu không kịp thời ngăn cản, để một khi chúng đã lập thành bè, kết thành đảng, thì sự bình yên của võ lâm bấy nay sẽ trở thành trường kịch đấu khốc liệt đầy máu lửa.

Chàng làm như buột miệng hỏi :

- Chư vị vừa tụ hội ở đây, có lẽ...

Thiết Quải lão nhân trả lời :

- Chúng ta thi đối.

- Về đối gì vậy?

Hòa thượng tranh lời đáp :

- Ở trong này.

Nói xong quay mình vào điện.

Những người còn lại ngơ ngác không hiểu gì cả. Chỉ riêng đạo nhân thấp bé ngờ rằng hòa thượng đã phát hiện ra bí mật của lão.

Hòa thượng đến trước bệ thờ, chỉ tay vào tấm màn, nói :

- Mời các vị đến đây. Nó ở chỗ này.

Chúng nhân đều đổ xô đến, theo tay chỉ lão hòa thượng, phía sau tấm màn, trên chân một bát hương có một hàng chữ son nhỏ li ti. Mỗi người đều ghé mắt vào đọc.

“Ngứa ngứa gãi gãi, gãi gãi ngứa ngứa, không ngứa không gãi, không gãi không ngứa, càng ngứa càng gãi, càng gãi càng ngứa”.

Giang Ngọc Phàn vừa đọc xong thì thấy gã cầm phá lên cười ngất. Rõ ràng gã cũng hiểu được ý nghĩa hàng chữ trên chân bát hương.

Có tiếng mấy người rửa :

- Cái lão lộn giống này! Chẳng trách gì lão cũng không đối được. Hóa ra lão đã đọc qua rồi.

Đạo nhân thấy mọi người oán giận liền đưa tay phân bua :

- Không phải bản đạo đọc được ở đây mà đã biết về đối từ trước. Nếu các vị không tin thì chúng ta cùng thử đọc trước tổ sư phụ.

Gã méo miệng hừ một tiếng rồi buột miệng nói ngay :

- Thề độc người bị dày xuống mười tám tầng Địa ngục.

Độc Tỷ Hồ chỉ về đối cầu nhàu :

- Về đối kia đâu? Đó không phải là về đối mà chỉ là mớ hổ lốn.

Phụ nhân cao to mặt vàng cất giọng the thé :

- Dù có lời tiên sinh của lão đến đây cũng chịu chứ đừng nói lão. Có giết chết lão cũng không đối được ấy chứ.

Giữa những lời qua tiếng lại đó, đột nhiên Giang Ngọc Phàn thoát khẩu nói to :

- Có rồi!

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn chàng, đồng thanh nói :

- Thiếu hiệp nói gì? Đã tìm ra về đối phải không?

Giang Ngọc Phàn cười đáp :

- Không sai! Mời các vị nghe thử.

“Sống sống chết chết, chết chết sống sống, không sống không chết, không chết không sống, sống trước chết trước, chết trước sống trước”.

Chàng vừa đọc xong, chúng nhân đều trầm trồ tấm tắc khen, có người nhảy lên vỗ tay :

- Tuyệt! Tuyệt! Thật là tuyệt diệu!

Lão hòa thượng tỏ vẻ buồn bã nói :

- Bần tăng là hòa thượng, nhiệm ngâm thuyết luân Hồi , vậy mà sao không nghĩ ra vấn đề sinh tử để làm ra về đối rất chỉnh này.

Hàn tử méo miệng tán thưởng :

- Hay! Tuyệt hay! Người ta trăm tuổi chung quy đều chết. Chết rồi mới được tái sinh. Lột lòng mẹ trước đương nhiên chết trước, chết trước tất sẽ đầu thai trước.

Nói xong cười lên ha hả vô cùng khoái chí. Cả gã câm và cô nương si ngốc cũng cười theo.

Thiết Quải lão nhân chợt nheo một bên mắt, nói :

- Thật là thần linh chỉ điểm, trời xanh an bài.

Lão hòa thượng lúc đầu ngơ ngác rồi mới gật đầu lia lịa tán đồng :

- Đúng, đúng rồi! Đúng là trời xanh run rủi.

Nói xong kéo tay Giang Ngọc Phàn đến trước bệ thờ.

Giang Ngọc Phàn chẳng hiểu đầu cua tai ếch gì, vừa vùng ra vừa nói :

- Buông ra! Buông ra! Sao lại lôi kéo tôi thế?

Bọn hòa thượng cả thấy mười một người cùng xô đến, kẻ nắm tay, người đẩy lưng, dù Giang Ngọc Phàn vùng vằng mấy cũng không thoát ra được.

Thiết Quải lão nhân thấy cảnh hỗn độn như vậy bước ra ngoài nói :

- Các ngươi thái quá hồ đồ! Đối với Minh chủ phải làm sao đành hoàng lễ phép, có đâu lại lôi kéo như thế?

Mọi người nghe thế hơi giãn ra. Giang Ngọc Phàn ngơ ngác nhìn Thiết Quải lão nhân hỏi :

- Ông nói sao? Minh chủ nào?

Ma Diện cô nương Nhất Chi Hoa hoan hỉ giải thích :

- Bởi vì thiếu hiệp đã đối được về đối tuyệt diệu đó.

Giang Ngọc Phàn chợt hiểu phần nào câu chuyện, cười chỉ tay vào trung niên thiếu phụ cao to nói :

- Tại hạ có tài ba gì đâu mà trả về tuyệt diệu? Chẳng qua nghe vị đại tẩu này nói đến “tiên sinh”, với lại “giết chết” tại hạ mới nhân đó nghĩ ra đấy chứ.

Phụ nhân cao to nghe vậy liền reo lên :

- Hay lắm! Chính ta đề khởi ra Minh chủ tất có công. Vậy nên phải được giữ chức “Hình đường Đường chủ”.

Nói xong sải bước tới đứng cạnh Giang Ngọc Phàn.

Gã mặt sẹo, miệng méo, trọc đầu cả ba người thấy thế cùng tức giận kêu lên :

- Con mẹ xấu xa này! Người dựa vào đâu mà dám giữ chức Hình đường Đường chủ?

Rồi ba người trông thấy định kéo phụ nhân ra.

Phụ nhân né tẩm thân to béo sang bên, trừng mắt lôi chiếc Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao ra, vung lên vừa hét :

- Lão nương dựa vào cái này đây!

Gã méo miệng thấy vậy cũng lôi chiếc chùy thép tinh luyện ra quát :

- Người dựa vào cái đó, dễ thường ta không biết dùng cái này?

Ma Diện cô nương nóng tiết nhảy tới, rút phắt kiếm ra :

- Thế nào? Các người đường đường là đấng nam nhi mà còn dùng đông hiệp ít, đẹp mặt quá!

Xem chừng trận chiến kịch liệt khó tránh khỏi.

Thiết Quải lão nhân thấy tình thế trở nên căng thẳng, nói to :

- Dừng tay! Các người sao dám trước mặt Minh chủ mà phóng luật vậy thì còn thể thống gì? Thật là hạng tồi tệ hết sức!

Lão hòa thượng lâm râm niệm :

- A di đà Phật! Thẻ chưa kết, hội chưa lập mà giữa huynh đệ, tử muội xảy ra tranh danh đoạt lợi, thế thì còn gì là đồng tâm, hiệp lực? Đức Phật từ bi không tha thứ mà đây chúng ta xuống mười tám tầng Địa ngục mất.

Bọn người đang cãi vã nhau nghe ra, chợt thấy hối hận cúi đầu, liền cất ngay binh khí.

Thiết Quải lão nhân lại nói, giọng trách cứ :

- Trước giờ Ngộ, chúng ta đã quyết định thế nào? Trước khi tới Tân Sơn trang phải chọn ra Minh chủ...

Giang Ngọc Phàn đang đứng ủ rũ, bỗng nghe nói đến Tân Sơn trang chợt giật mình hỏi :

- Các vị định đến Tân Sơn trang hay sao?

Độc Tỷ Hổ nhanh miệng :

- Không phải đến không, mà đến quấy.

Giang Ngọc Phàn quan tâm hỏi :

- Các vị có phải vì chuyện Đặng Thiên Ngu cho người phao tin “Cự Khuyết kiếm” xuất hiện ở Thái Hồ làm kinh động võ lâm mà định đến Tân Sơn trang để cất vấn lão không?

Bọn hòa thượng nghe Giang Ngọc Phàn nói rành rọt, ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao Minh chủ biết điều bí mật ...

(Mất trang 99, 100)

Ma Diện cô nương nghe gã nói xấu hổ dẩu môi :

- Việc của bốn cô nương ai khiến người chõ mồm vào?

Lão hòa thượng cũng không chịu kém, trút bầu tâm sự :

- Hòa thượng tôi pháp danh là Ngộ Không. Tuy pháp danh giống Tề Thiên Đại Thánh nhưng hai người chúng tôi lại hoàn toàn bất đồng. Đại Thánh ở trên trời ăn trái quý đào tiên, uống quỳnh tương, ngọc tửu, còn Ngộ Không tôi ở trần gian uống chút rượu, ăn miếng thịt cũng đều bị quở, lại còn bị gọi bằng xú danh là “Hòa thượng rượu thịt”.

Nghe nói tới đây, mọi người không nhịn được phá lên cười.

Giang Ngọc Phàn tuy võ công cao tuyệt, được gia phụ mẫu thân truyền, nhưng vẫn là một chàng trai trẻ ham vui thích nhậu, thấy bọn người nay tuy đều hung ác nhưng lại rất hoạt kê, ở với họ chắc trẻ vui không thiếu.

Chàng vui vẻ cười nói :

- Chư vị đều là những đại anh hùng chính đồng đạo hợp, việc chọn Minh chủ chắc không khó...

Gã trọc liền ngắt lời :

- Chọn ai hơn nữa? Chỉ còn nước chọn Trọc Tử ta thôi.

Gã cầm không nói năng gì, lúc này đột nhiên hoa chân múa tay loạn xạ, tay chỉ vào ngực mình ê a những gì không ai hiểu, lại chỉ ra xung quanh, lắc lắc đầu, môi dẩu ra có vẻ chê bai, rồi miệng ú ớ đến loạn xạ ngẫu...

Thiết Quải lão nhân lắc đầu, không còn nhẫn nại được nữa, nói :

- Thiếu hiệp! Gã cầm nói rằng nếu phải chọn Minh chủ, phi hấn ra không còn ai khác.

Giang Ngọc Phàn nghe nói lại thấy khó xử. Chàng thấy mình đang lâm vào cảnh éo le. Lần trước đến Thái Hồ, vì đến ẩn nhập ở Tân Sơn trang của “Đa Tỷ Ôn Thần” Đặng Thiên Ngu mà khám phá ra âm mưu phao tin về cổ kiếm, đề cao được vinh dự của Bát đại môn phái trong võ lâm. Tuy nhiên sự việc chỉ mới mở đầu, trường huyết kiếm còn lơ lửng trên đầu.

Lần này một mình lạc bước đến đây, thân đơn lực bạc, phải chi có thêm một lão giang hồ dày dặn phong trần, gặp dịp may này ắt chẳng tốn công sức bao nhiêu mà thu được kết quả lớn.

Nếu mạo hiểm nhận lời, trước bọn người hung tàn ác sát kia nếu lỡ sơ xuất điều gì thì đúng là họa hổ bắt thành, tự mình mang họa vào thân.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Tại hạ có thể cùng đi với chư vị, nhưng đến Tân Sơn trang rồi chư vị nhất thiết phải nghe lời tại hạ...

Gã trọc nghe xong cả mừng nói :

- Đương nhiên rồi! Ai không nghe cứ tụt quần ra mà phét vào mông đấy...

Phụ nhân cao to tròng mắt nói :

- Phát vào mông mẹ ngươi ấy! Các ngươi là nam nhân không biết xấu hổ là một đường. Còn như phụ nữ chúng ta thì làm sao như thế được? Huống chi trong ba người chúng ta có hai đương là gái trinh...

Mấy hán tử nghe nói không nhịn được, cười ồ cả lên.

Gã méo miệng nhịn cười nói :

- Thiếu hiệp có việc gì thì cứ tùy tiện sai bảo, chúng ta dù có vào rừng đao núi kiếm thì cũng chẳng sợ đâu...

Giang Ngọc Phàn biết rằng Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu ngụ kế đa đoan nhưng không nói ra, xua tay bảo :

- Thôi được, cái đó bàn sau. Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Lập tức bọn thanh niên, đứng đầu là gã trọc, hăng hái kéo đi.

Độc Tỷ Hổ vung cánh tay còn lại, hùng hổ nói :

- Đêm nay Độc Tỷ Hổ ta nhất định sẽ đấu với Đa Tỷ Ôn Thần.

3. Chương 3: Du Hiệp Đồng Minh

Mười một người thấy Giang Ngọc Phàn đồng ý cùng đi với họ đến Tân Sơn trang đều tỏ ra phấn chấn, có người mừng vui nhảy nhót vì được một vị có võ công cao tuyệt, xuất thân là thiếu gia của đệ nhất hào môn xuất lãnh. Cứ theo đó thì chỉ trong hai, ba tháng là làm chấn động võ lâm, quần hùng thất đảm.

Gã trọc có vẻ phẩn chấn hơn cả, vung tay nói :

- Đi nhanh đi nhanh! Đừng để đến lúc bàn rượu dọn rồi mới tới...

Đồng Nhân Phán Quan, Độc Tỷ Hổ, rồi ngay đến gã méo miệng và phụ nhân cao lớn cũng vội hưởng ứng :

- Đúng rồi, đúng rồi! Tối nay nhất định phải làm một châu túy lúy, sau đó mới cho đãi ngả trời nghiêng...

Thế rồi, Giang Ngọc Phàn đi trước rồi khỏi điện môn, bọn kia hớn hở theo sau.

Đột nhiên, Thiết Quả lão nhân gọi giật lại :

- Xin hãy chậm chân. Nếu chúng ta đi mà chưa lo kế sách gì mà ứng phó, đến lúc bọn bảo môn hỏi chúng ta thuộc bang hội môn phái nào, bái môn với mục đích gì thì biết trả lời ra sao?

Đạo nhân gầy bé tiếp lời :

- Phải đó! Chúng ta đến mà danh bất chính, ngôn bất thuận thì có thể bị bọn chúng cự tuyệt. Lại nói, tuy Tân Sơn trang chưa bằng các môn hộ lớn trong Bát đại hào môn, nhưng cũng thuộc số đó, và Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu không phải là nhân vật dễ đối phó đâu.

Gã méo bĩu môi trông lại càng méo tệ, nói :

- Đặng Thiên Ngu là cái thá gì? Ta Hắc Sát Thần là người thứ nhất khinh thường hắn, ngay cả biểu diệt hắn tên là Hoa gì gì đó, nổi tiếng là thứ khó chơi thì cũng vậy thôi.

Giang Ngọc Phàn không để ý đến những lời khoe khoang của gã méo, chàng thấy Thiết Quả lão nhân và đạo trưởng có lý, nên tìm một lý do chính đáng mới xong. Chàng quay lại hỏi :

- Xin hỏi vị lão anh hùng...

Thiết Quả lão nhân cung kính nói :

- Bây giờ thiếu hiệp đã là Minh chủ, lãnh suất chúng thuộc hạ. Minh chủ cứ danh tính mà gọi mới hợp lẽ.

Giang Ngọc Phàn đỏ mặt nói :

- Tại hạ chỉ đáp ứng đưa chư vị tới Tân Sơn trang rồi cùng nhau ngầm tra xét âm mưu của chúng. Còn như chức vụ Minh chủ thì tại hạ không dám đảm nhiệm đâu.

Cả bọn nghe nói đều tỏ vẻ thất vọng.

Gã méo Hắc Sát Thần lên tiếng :

- Như thế sao được? Nếu thiếu hiệp không chịu cáng đáng chức Minh chủ, khi đến Tân Sơn trang rồi, chúng ta biết nghe ai chỉ huy đây?

Đồng Nhân Phán Quan và Độc Tỷ Hổ cũng nói :

- Phải đó! Đối được về kia, tất nhiên thiếu hiệp phải là Minh chủ rồi. Dù có là thần xui thì cũng là thiếu hiệp do trời phái đến làm Minh chủ mà.

Ngộ Không hòa thượng nghiêm mặt nói :

- Minh chủ do trời phái đến cũng tốt, do kỳ duyên ngẫu hợp cũng tốt. Nhưng chúng ta đi chuyến này phải có lý do chính đáng. Nên biết, chúng ta không phải là khách được mời đâu.

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên hỏi :

- Có giấy mời ư? Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu tối nay mời những người nào?

Ma Diện cô nương cười :

- Thiếu hiệp không nghe vừa nói tối nay có người dọn rượu đó ư?

Gã trọc hậm hực định nói gì nhưng Giang Ngọc Phàn lại hỏi :

- Tại hạ không nghe... Nhưng không biết Đặng Thiên Ngu tối nay mời những ai vậy?

Thiết Quả lão nhân chỉ tay sang gã trọc thưa :

- Minh chủ hỏi Tiểu Ngưu Sơn thì biết.

Giang Ngọc Phàn đưa mắt nhìn gã.

Gã trọc là đứa quỷ tinh ma. Thấy ánh mắt Thiết Quả lão nhân, gã hàm hồ nói :

- Mời những ai thì thuộc hạ không biết. Chỉ thấy tên những người trong giấy mời thôi.

Giang Ngọc Phàn nhú mày tỏ vẻ không tin.

- Tân Sơn trang dựng trên một tiểu đảo. Trừ một chiếc cầu lớn duy nhất nối liền với bờ hồ, tịnh không có con đường nào khác. Vậy người làm sao mà vào được?

Tiểu Ngưu Sơn cười ranh mãnh, lấy ra một đôi “Phân Thủy Nga Mi lạt” có vẻ đặc ý nói :

- Minh chủ xem. Đừng nói Tân Sơn trang nước vây ba mặt, ngay cả tám hướng toàn là nước cũng không ngăn được cái sọ trọc này.

Giang Ngọc Phàn nhìn đôi Phân Thủy Nga Mi lạt chột hiệu :

- Nguyên là người biết thủy công.

Gã thấy chưa được hài lòng, cải chính :

- Thuộc hạ không những biết thủy công, mà còn tinh thông môn đó.

Thiết Quả lão nhân nói to :

- Thôi đừng ba hoa chích chòe nữa. Sau khi người ở đó về thấy kể có hai thiệp mời. Trên đó ghi tên những ai?

Lão vừa nói vừa đưa ngón tay cái vạch mấy đường.

Tiểu Ngưu Sơn lập tức hiểu ý, cười nói :

- Xem thì không xem, nhưng nghe chúng đàm luận, đều là Bang chủ, Môn chủ, Đảo chủ...

Giang Ngọc Phàn chột dạ, buột miệng hỏi :

- Không biết gia gia ta có giấy mời không?

Đạo nhân gầy bé nói :

- Lão Bảo chủ cao niên đức trọng, có gì đem tấm thân ngàn vàng đến đây. Đến như lệnh tôn đại nhân...

Giang Ngọc Phàn hơi bình tâm lại, nói :

- Chỉ cần gia gia tôi không tới đây là tốt rồi. Gia phụ lại đang kỳ bế quan, chắc cũng không đến thật.

Ma Diện cô nương thêm :

- Vậy thì thiếu hiệp còn băn khoăn gì nữa nào?

- Chỉ lo rằng việc này sẽ đến tai gia phụ...

Thiết Quả lão nhân an ủi :

- Về điểm này Minh chủ cứ an tâm. Chỉ cần chúng ta hành xử đúng luật lệ giang hồ, giữ lễ nghĩa với quần hùng, vì võ lâm mà trừ tà ác, thì sau này lệnh tôn đại nhân biết cũng không trách cứ gì đâu...

Lão đưa mắt nhìn mười người kia, đằng hắng một tiếng, lại tiếp :

- Chúng tôi xưa nay hành sự giang hồ, ai cũng hiểu sát, nay đều có ý hướng thiện. Có Minh chủ là người võ công siêu quần, danh thơm nước võ lâm đứng ra chỉ vẽ uốn nắn thì chí hướng chúng ta chẳng khó gì mà không thành.

Lão hướng ánh mắt sang Giang Ngọc Phàn, trịnh trọng :

- Tuy chúng ta giết nhiều người, nhưng không phải bạ ai giết nấy mà phần lớn là hạng tà phùng ác đảng, quấy nhiễu sinh linh. Minh chủ chắc từng trải giang hồ chưa lâu, nên không rõ bên ngoài truyền ngôn hư thực ra sao. Nhưng ở quý bảo, từ lão Bảo chủ trở đi đều là những bậc hiệp danh lừng lẫy trong võ lâm, Minh chủ đã từng nghe họ nói gì xấu về bọn chúng tôi không?

Giang Ngọc Phàn về bảo chưa lâu, lại lần đầu hành hiệp giang hồ chưa nghe ai bàn luận gì về bọn người của Thiết Quải lão nhân này. Nhưng căn cứ vào những lời Thiết Quải lão nhân nói từ lúc trước, khi lão ngăn Độc Tỷ Hồ hạ sơn thì hình như xưa này họ làm nhiều điều ác, nay có ý hướng thiện.

Chàng liếc lấy vẻ nghiêm trang, lắc đầu nói :

- Tại hạ thực chưa được nghe lời bình phẩm nào về chư vị.

Thiết Quải lão nhân thở dài nói :

- Điều này lẽ ra thuộc hạ không nên nói. Vừa trông thấy Minh chủ thuộc hạ đã nhận ra ngay lai lịch, bởi vì lão Tổng quản “Tân Quải Trần Cửu Châu” Mã Vân Sơn của quý Bảo chính là đại sư ca của thuộc hạ.

Trong đôi mắt Giang Ngọc Phàn lộ vẻ vui mừng, chàng nói :

- Thật vậy sao? Mẫu thân tôi vẫn bắt tôi gọi vị đó là gia gia mà.

Thiết Quải lão nhân cảm động :

- Minh chủ xưng hô như vậy, đời nào sư ca chịu nhận.

Giang Ngọc Phàn cảm thấy cao hứng, gật đầu :

- Phải. Tôi theo lời thân mẫu, gọi vị ấy là gia gia, lão Tổng quản liền cúi mình nói: “Thiếu gia có điều gì sai bảo lão nô đây?”

Chàng bắt chước điệu bộ và giọng nói khàn khàn của Tân Quải Trần Cửu Châu Mã Vân Sơn khiến mọi người không ai nhịn được cười, làm cho không khí trang nghiêm nhẹ bớt.

Phụ nhân cao lớn vừa cười vừa nói :

- Minh chủ có Phong Lôi Quải Lưu Cương chứng minh, đủ thấy chúng tôi đây không phải là hạng người xấu phải không?

Giang Ngọc Phàn biết Thiết Quải lão nhân - Phong Lôi Quải Lưu Cương là vị sư đệ của Mã Vân Sơn lão tổng quản nên bớt nghi tâm.

Chàng cười vội đáp lời phụ nhân :

- Đương nhiên, đương nhiên! Tại hạ đâu có cho rằng chư vị là người xấu.

Phụ nhân mặt vàng bủng huyền thuyên :

- Người đời cho ai là người tốt hay người xấu có quan hệ rất nhiều đến ngoại hiệu của người đó. Minh chủ xem, tỉ như tôi đây, có làm sao mà giang hồ đặt cho biệt hiệu là Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa...

Nói đến đây, phụ nhân đến trước mặt Giang Ngọc Phàn, ẻo lả lượn một vòng rất điệu bộ, không hợp chút nào với khổ người to lớn thô kệch quá cỡ của mẹ, cố lấy giọng thật nhẹ nhàng :

- Minh chủ cứ nói thật lòng. Tiểu phụ nhân tôi đây, tuy không xinh đẹp mỹ miều gì lắm, so với đại mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn hẳn không bằng, nhưng giống quỷ dạ xoa ở chỗ nào?

Phụ nhân vừa nói xong, những người trong điện phì cười một trận rầm trời đến nỗi rung cả mái nhà, ngồi rơi võ loảng xoảng.

Giang Ngọc Phàn nghe liền một hơi, cố bấm bụng nín cười, đáp :

- Người đời được cha mẹ sinh ra, xấu đẹp là chuyện không đáng nói. Cốt ở tấm lòng từ bi hiệp nghĩa, nhận rõ chính tà. Như đại tẩu tuy chưa được bằng những vị thánh hiền, nhưng hơn hẳn phường mặt thánh thiện, lòng sâu hiểm, gọi là “Mẫu Dạ Xoa” thế nào được.

Quý Đạo Mẫu Dạ Xoa nghe nói hả hê chỉ tay vào bọn nam nhân lúc này đã thôi cười, giọng chì chiết :

- Các người chỉ biết ngoác mồm cười người khác mà không nhìn lại vào gáy của mình. Nghe những lời Minh chủ nói vừa rồi khiến người ta nở ruột nở gan, bao nhiêu nóng giận đều tiêu thất. Các người nghe có thủng không?

Ngộ Không hòa thượng lại lo xảy ra xô xát, cất tiếng niệm Phật :

- A di đà Phật! Thời gian gấp lắm, chúng ta nên nghĩ ra lý do đến Tân Sơn trang thôi.

Đạo sĩ nhỏ bé liền tới trước Giang Ngọc Phàn, cúi mình cung kính :

- Thuộc hạ ngoại hiệu Nhất Trần đã nghĩ ra một lý do chính đáng cho thuận ngữ, chẳng hay Minh chủ có đồng ý không?

Giang Ngọc Phàn đã quyết chối từ không muốn mọi người gọi mình là Minh chủ, nhưng lúc này không tiện phản đối, vả lại mọi người ai cũng gọi thế, nhiều quá nên không chứng tai như trước. Chàng nói :

- Đạo trưởng có cao kiến gì xin cứ nói ra. Chư vị cũng nên thẳng thắn nêu ý kiến.

Nhất Trần đạo nhân vòng tay thưa :

- Thuộc hạ thấy lý do là vừa thành lập tân bang, tân Bang chủ mới được trọng nhậm, lãnh suất các thuộc hạ trọng yếu trong bang đến bái hội.

Những người khác nhao nhao tán đồng :

- Đúng rồi, đúng rồi!

Giang Ngọc Phàn ngập ngừng :

- Lý do này có chính đáng không?

Phong Lôi Quải Lưu Cương đáp :

- Trừ lý do đó ra, không còn gì chính đáng hơn.

Từ khi biết Thiết Quải lão nhân là sư đệ của lão Tổng quản Mã Vân Sơn thì tự nhiên Giang Ngọc Phàn thấy tin cậy lão. Nhưng chàng vẫn chưa hết băn khoăn :

- Thế nhưng... chúng ta không phải là bang hội gì cả.

Đồng Nhân Phán Quan nói ngay :

- Việc đó thật đơn giản. Chúng ta muốn bang gì thì bang đó, muốn hội gì sẽ có hội đó.

Giang Ngọc Phàn quay sang Phong Lôi Quải Lưu Cương :

- Lão anh hùng thấy được không?

Lưu Cương chấp tay đáp :

- Đương nhiên là được rồi. Vậy thì chúng ta nghĩ xem bang gì?

Tiểu Ngưu Sơn liền đề nghị :

- Minh chủ, chúng ta nên gọi là “Long Hồ bang”.

Quý Đạo Mẫu Dạ Xoa lập tức chất vấn :

- Vậy ai là Long, ai là Hồ?

- Minh chủ đương nhiên là Long, còn chúng ta là Hồ.

- Vậy các người là hồ phụ, còn chúng ta là hồ mẫu chứ gì?

Tiểu Ngưu Sơn đưa tay xoa cái đầu trọc, đáp :

- Thì người trước nay người vẫn là hồ cái đấy thôi.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa tức giận hét lên the thé :

- Nếu ta là hổ cái, trước tiên là phải gặm cái đầu trọc của mi.

Nói buông lời liền lao tới, vung đôi bàn tay to bè như hai chiếc quạt chụp xuống đầu gã trọc.

Phong Lô Quả Lưu Cương thấy vậy kêu lên :

- Dừng tay!

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hậm hực thu chưởng, hỏi :

- Lưu lão đầu, ngươi làm gì mà nhặng lên thế?

Lưu Cương trầm giọng mắng :

- Tiết Kim Hoa, ngươi làm điều càn rỡ trước mặt Minh chủ, thử hỏi ngươi có để mắt đến Minh chủ không?

Tiết Kim Hoa có vẻ hối hận, cúi đầu không đáp.

Giang Ngọc Phàn ôn tồn nói :

- Các vị đã cùng nhau trích huyết ăn thề, nguyện trở thành huynh đệ tử muội chí đồng đạo hợp. Nay có việc đề xuất mọi người thương nghị, vậy mà chỉ vì một câu hơi phật lòng đã mở miệng chửi người, dùng sức đánh người, không những làm mất đi hòa khí giữa huynh đệ tử muội mà còn làm giảm ý nghĩa lời thề nguyện đi.

Chàng dừng một lát rồi nhìn Tiết Kim Hoa hỏi :

- Tiết đại tẩu, tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa ngưng nghị cúi đầu cung giọng :

- Minh chủ nói đúng. Thuộc hạ biết sai rồi. Từ nay thuộc hạ tuyệt đối không mở miệng chửi người, động thủ đánh người nữa.

Tiểu Ngưu Sơn vẫn lăm lăm bấm trong miệng :

- Người thì có nam có nữ, tự nhiên hổ cũng phải có hổ đực hổ cái...

Giang Ngọc Phàn nghe thấy ngăn lại :

- Dừng nói nữa! Vương thiếu hiệp cũng có cái sai của mình.

Đột nhiên Độc Tỷ Hồ mở miệng la :

- Như thế không được. Chúng ta phải phân định danh phận chức vị ngay. Minh chủ gọi lão đầu kia là “lão anh hùng”, tên trọc là “Vương thiếu hiệp”, Mẫu Dạ Xoa là “Đại tẩu”, lại còn lão tạp pí lù kia là “Đạo trưởng”, vậy còn ra thể thống gì? Rồi ra bọn Tân Sơn trang há lại không cười cho ư?

Những người khác cũng nói :

- Đúng rồi! Minh chủ bây giờ cứ đích danh chúng ta mà gọi.

Duy có Hắc Sát Thần miệng lệch phản đối :

- Không được! Không phải ta là kẻ vô loài bạt tử, nhưng từ khi náo động giang hồ đã không còn biết tính danh là gì. Nay Minh chủ gọi mọi người là đích danh, ta không thiết thời lắm sao?

Mọi người không ai nhịn được cười. Chỉ có Phong Lô Quả Lưu Cương là giữ nghiêm sắc mặt. Lão nói :

- Minh chủ! Phen này chúng ta đến Tân Sơn trang, trước mặt bọn Đặng Thiên Ngu phải gọi bằng chức vị mới được.

Đồng Nhân Phán Quan hưởng ứng ngay :

- Phải rồi! Phân chia chức vị không những xưng hô được dễ dàng mà ngôi thứ theo đó cũng có sự sắp xếp minh bạch. Nếu không, giả dụ khi đến Tân Sơn trang rồi, sau khi Minh chủ tọa vị, mọi người cũng đứng lộn xộn cả sau lưng hay sao?

Ngô Không hòa thượng và Nhất Trần đạo sĩ cũng lên tiếng tán đồng :

- Không sai! Mọi người tuy thân ái, quý trọng nhau, huynh đệ tử muội cùng chia vinh hiển nhưng cần phải có chức vị cao thấp, lúc đó không những chỉ huy được dễ dàng, mà việc hành sự cũng trở nên suôn sẻ.

Giang Ngọc Phàn nghe hợp lý bèn nói :

- Việc này xin chừa vị trong cuộc hiểu nhau tường tận cứ dần xếp cho.

Đồng Nhân Phán Quan phát biểu đầu tiên :

- Xưa nay các bang hội trong võ lâm đều lấy võ công mà phân địa vị. Các vị huynh đệ tử muội đây đều là người lịch lãm giang hồ, xin cho biết thêm cao kiến để Đình Nhị Sát tôi được khai nhân giới.

Đại hán mặt sẹo nói xong Hồi lâu mà không ai phản ứng gì, cho thấy mọi người đều nhất trí.

Giang Ngọc Phàn thấy cũng hợp lý. Trong mười một người, về võ công của từng người chàng đã phần nào có khái niệm. Chỉ có gã câm và cô nương thấp lùn có vẻ mặt si ngốc là chàng chưa được rõ.

Đưa mắt nhìn lướt khắp lượt, chàng nói :

- Trừ các vị có binh khí ra, ai có riêng công phu và diệu nghệ gì đặc biệt?

Nhất Trần đạo nhân cung giọng thưa :

- Thuộc hạ bản thân ngoài võ công ra còn có thuật thông thương kỳ hoàng, chỉ lâu ngày không chuẩn bị nên khi bắt mạch kê đơn sợ rằng không được minh mẫn nữa.

Tiểu Ngưu Sơn nói :

- Ai được người điều trị mà trả tiền thuốc rồi thì người đó ắt cầm chắc cái chết.

Nhất Trần đạo nhân đỏ dừ mặt, những người khác thích thú cười ồ.

Phong Lôi Quải Lưu Cương nghiêm giọng :

- Minh chủ hỏi ai, người khác không được xen vào.

Giang Ngọc Phàn nhìn cô nương si dần hỏi :

- Vị đại thư này chẳng hay có công phu gì đặc biệt không?

Cô nương si dần nghe hỏi, chép miệng một Hồi mới trả lời :

- Minh chủ hỏi tôi ư? Tôi có đầu đồng tay sắt, nếu không tin thì đến đây chúng ta thử sức.

Phong Lôi Quải liền trầm giọng nói :

- Thấm cô nương không được vô lễ, đối với Minh chủ nói năng phải có quy củ.

Cô nương si dần há miệng cười rồi nói tiếp :

- Tôi họ Thấm, tên Ngọc Cầm, giang hồ thấy tôi vừa lùn vừa xấu liền đặt cho trác hiệu là “Trại Dương Kỳ”, tôi không ưng tự đặt tên hiệu khác Thiết Chuồng Nữ Phi Vệ. Vừa rồi đối với Minh chủ có thất lễ, tôi xin lỗi.

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Tôi rất mừng vì sự thẳng thắn chân thực của đại thư.

Chàng lại nhìn sang gã câm cười hỏi :

- Dám hỏi vị á đại ca có công phu gì?

Gã nghe hỏi liền hoa chân múa tay loạn xạ, miệng ú ớ liên Hồi .

Giang Ngọc Phàn tuy không hiểu gã ý gì, nhưng vẫn chú ý xem những động tác của gã.

Phong Lôi Quải chờ gã múa máy xong mới giải thích :

- Tên gã là Phương Thủ Nghĩa, là một kẻ phi tặc. Gã chỉ có một tài trộm, trừ sư phụ gã, không ai sánh được với gã về biệt tài đó.

Gã cầm Phương Thủ Nghĩa nghe nói vậy lấy làm đắc ý, đưa tay chỉ lên đầu rồi cười hai tiếng “hắc hắc”.

Giang Ngọc Phàn thấy có phần nghi hoặc, hỏi :

- Thế nào? Tại gã không bị điếc ư?

Độc Tỷ Hổ cười nói :

- Gã không phải câm do bẩm sinh đâu, mà bị người ta ám hại đó. Ai tưởng gã điếc lỗ chửi trước mặt gã thì coi như tới số rồi đó.

Phương Thủ Nghĩa lại cười hai tiếng nữa.

Giang Ngọc Phàn nhìn qua mọi người một lượt rồi hỏi :

- Theo các vị, chúng ta nên có những chức vụ nào?

Phong Lôi Quả Lưu Cương nói :

- Chúng ta cả thảy là mười hai người. Một vị Minh chủ, hai vị Hộ pháp, ba vị Đường chủ, sáu vị Chấp sự. Nhưng trong sáu vị nên có ba người kiêm nhiệm cả chức Đàn chủ.

Gã trọc Tiểu Ngưu Sơn cười nói :

- Chúng ta không có lâu la lại cũng không có đầu mục. Vậy thì cần ba vị Đàn chủ làm gì chứ?

Lưu Cương lườm gã, nói :

- Đặng Thiên Ngu biết đâu chúng ta không có thủ hạ.

Nhắc đến Đặng Thiên Ngu mọi người lại nhìn ra ngoài điện xem còn sớm không.

Lúc này mặt trời đã sắp lặn, chùng đang giữa giờ Dậu.

Hắc Sát Thần tỏ ra nôn nóng giục :

- Minh chủ! Thời gian gấp lắm, xin Minh chủ nhanh chân phân chia chức vụ đi thôi.

Giang Ngọc Phàn thấy lúc này là căng thẳng nhất, cần phân chia thế nào cho công bằng. Chàng đã thấy những cuộc xô xát tranh chấp. Nếu không khéo thì chuyện ẩu đã sẽ lại xảy ra.

Thấy chàng băn khoăn Hồi lâu, Độc Tỷ Hổ nói :

- Minh chủ! Chỉ việc nhỏ này cần gì phải hao tâm tổn trí cho lắm. Minh chủ cứ việc cử ai làm Đường chủ, người ấy sẽ là Đường chủ, ai là Chấp sự, người đó sẽ đảm nhiệm chấp sự. Có ai so bì tị hạnh gì đâu.

Giang Ngọc Phàn hỏi :

- Nếu tiểu đệ làm như thế, không ai dị nghị gì chứ?

Hắc Sát Thần nói oang oang :

- Minh chủ cứ nói ra, mọi người sẽ tuyệt đối phục tùng. Nếu ai không nghe hoặc dị nghị thì mẹ nó là con rùa đen.

Nói vừa xong thì đột nhiên từ ngoài điện có tiếng nữ nhân cười khúc khích.

Bọn Phong Lôi Quả ai nấy thất kinh cùng kêu lên :

- Ai?

Sau phút lộn xộn, cả bọn giữ trật tự lắng nghe. Nhưng nhìn lại trong điện đã không thấy Giang Ngọc Phàn đâu nữa.

Mọi người bỏ ra khỏi điện đưa mắt tìm kiếm, thấy Giang Ngọc Phàn đứng dưới tầng lầu bị sập ở góc Đông nam xem xét sống mái nhà đại điện.

Phong Lôi Quả biết xảy ra sự cố, lão vừa quan sát vừa hỏi :

- Minh chủ phát hiện được gì thế?

- Vị kia đứng ở trên sòng mái điện quan sát, treo mảnh vải trắng ở mỏm đầu rồng này. Vừa rồi phóng xuống biến mất dạng đâu rồi.

Giang Ngọc Phàn nói xong phóng người đáp nhẹ xuống.

Bọn Lưu Cương ngửa mặt nhìn, quả nhiên ở góc mái điện ngay trên mỏm đầu rồng treo một mảnh vải trắng bay phơ phất.

Rõ ràng mảnh vải vừa được treo lên, vì trời mới mưa to, nếu mảnh vải có từ trước ắt bị ướt không tung bay như vậy.

Độc Tỷ Hổ phi thân nhảy phắt lên mái điện, giật tấm vải đem xuống, cúi đầu xem xét rồi thốt lên :

- Đây là chiếc khăn lụa của một đại cô nương. Còn mùi hương phảng phất đây mà. Lại còn dòng chữ gì đây này...

Hắc Sát Thần lớn tiếng :

- Mau đưa lại cho Minh chủ xem, người thì hiểu cóc gì...

Độc Tỷ Hổ đưa khăn đến trước Giang Ngọc Phàn nâng lên, giọng cung kính :

- Minh chủ xem trên đó viết những gì, lại còn hình vẽ nữa...

Chàng tiếp nhận chiếc khăn, quả nhiên có mùi hương tỏa ra, vừa đọc xong đã thốt lên :

- À... ra biểu thư mình viết.

Chàng trải tấm khăn ọi người xem, trên đó ghi đầy chữ bằng bút lông:

"Ngọc đệ đệ, việc khó khăn của người, biểu thư giải quyết rồi. Hãy theo tuần tự danh sách này mà bổ nhiệm chức vụ cho họ.

Tửu Nhục hòa thượng, Hồ y đạo, Đinh seo, Lưu quả, Độc Tỷ Hổ, Si cô, Hung tẩu, Ma Diện đại thư, Mèo Tử, Á Tử, Trọc Tử.

Biểu thư Lục Trinh Nương".

Bọn Phong Lôi Quả đọc xong cùng phá lên cười khoái chí :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Lục cô nương lưu lại danh sách này không những chúng ta yên tâm có người phù trợ mà không ai còn có thể dị nghị gì được nữa.

Giang Ngọc Phàn nói :

- Nếu các vị đã nhất trí cả thì từ nay chúng ta nên tìm một ngoại hiệu khác để tương đồng với chức vị mới, chứ vị thấy thế nào?

Mọi người đều đồng thanh nhất trí. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa Tiết Kim Hoa nói lớn :

- Chứ còn sao nữa. Như tôi đáng lẽ bỏ quách lâu rồi.

Gã hói mở miệng định nói, nhưng Giang Ngọc Phàn biết gã chắc nói mớ Tiết Kim Hoa dẫn đến cãi vã lời thôi nên cất tiếng nói át đi :

- Xin chư vị cho ý kiến về việc này.

Ngộ Không hòa thượng cười nói :

- Chúng ta trích huyết thề nguyện tại miếu này, đó là ý thần. Kỳ duyên được Giang thiếu hiệp nhận đứng ra làm Minh chủ cũng do ý thần. Theo thuộc hạ, ba vị Đường chủ nên mệnh danh là "Thần Vũ", "Thần Trí" và "Thần Dũng"...

Giang Ngọc Phàn hưởng ứng ngay :

- Hay lắm! Vậy thì Lưu lão anh hùng từ nay là “Thần Vũ đường” Đường chủ, Đinh, Quách nhị vị đại hiệp là “Thần Trí” và “Thần Dũng” đường chủ.

Lập tức vang lên một tràng vỗ tay.

Phong Lô Quả, Đồng Nhân Phán Quan, Độc Tý Hồ ba người đến trước mặt Giang Ngọc Phàn chấp tay cung kính nói :

- Chúng thuộc hạ chỉ tuân lệnh dụ, xin nguyện tận trung. Nếu có trái thẻ bội tín xin thần người cùng diệt.

Thẻ xong cúi sụp xuống lạy.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy hơi hoảng, nhưng biết thủ tục không thể bỏ qua đành nói :

- Chúng ta chỉ đồng tâm hiệp lực cùng làm đại sự. Sau này hành sự, chư vị bất tất phải đa lễ thể này, mời ba vị đứng lên cho.

Nhất Trần đạo nhân lại đề nghị :

- Thuộc hạ cũng thừa mong được Lục cô nương và Minh chủ cất nhắc làm Hộ pháp, xin dâng thỉnh để Minh chủ xem xét ba vị Đoàn chủ lấy danh hiệu là “Huyền Đức”, “Huyền Nhạc”, “Huyền Minh” có được không?

Giang Ngọc Phàn thấy có lý, gật đầu nói :

- Hảo! Ta bổ nhiệm Hắc Sát Thần, Phương Thủ Nghĩa và Vương Vĩnh Thanh theo thứ tự là “Huyền Đức”, “Huyền Nhạc” và “Huyền Minh” ba vị Đoàn chủ, còn ba vị tử muội đều là Chấp sự.

Hắc Sát Thần đại diện cho sáu người chấp tay cung kính thưa :

- Á Tử không nói được, gã trọc nói năng vụng về còn tử muội Mẫu Dạ Xoa ba người đều là phụ nhân. Tôi Hắc Sát Thần chỉ xin nói hai câu: Chúng thuộc hạ nếu không nghe Minh chủ thì ngài muốn đánh cứ đánh, muốn phạt cứ phạt.

Nói xong cao giọng hô to :

- Quỳ xuống!

Sáu người nhất loạt quỳ xuống.

Bọn Ngộ Không hòa thượng năm người cung kính đứng nghiêm.

Giang Ngọc Phàn đến nâng sáu người dậy rồi, thủ tục đến đây kết thúc.

Lúc đó trời cũng vừa tối.

Giang Ngọc Phàn sai lấy ghế hoặc ván gỗ, những gì có thể ngồi được, cử bọn Hắc Sát Thần luân phiên cảnh giới trước điện rồi cùng những người còn lại tiếp tục bàn chuyện.

Chàng mở lời :

- Chư vị thấy chúng ta nên chọn danh từ gì cho hội được?

Ngộ Không hòa thượng kính cẩn thưa :

- Bẩm Minh chủ! Mười một vị huynh đệ tử muội, trừ Minh chủ ra, đều du cư vô định, đến từ tứ phương. Ty chức xin kiến nghị Minh chủ đặt tên bốn hội là “Tứ Hải Du Hiệp Đồng Minh”.

Nhất Trần đạo nhân nói :

- Bẩm Minh chủ! Tệ chức cho rằng tên hội nên ngắn gọn mà rõ ràng để dễ dàng phổ biến giang hồ.

- Theo Hữu hộ pháp nên dùng danh từ gì?

- Theo ngu ý của ty chức, “Tứ Hải Du Hiệp Đồng Minh” nên cải thành “Du Hiệp bang” hoặc “Tứ Hải môn”, nếu có thể dùng được, xin Minh chủ phán quyết.

Giang Ngọc Phàn suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Danh từ của Tả hộ pháp thì dài quá, còn của Hữu hộ pháp thì lại ngắn quá. Tiểu đệ quyết định bỏ đầu thành “Du Hiệp Đồng Minh”.

Cả bọn vỗ tay reo :

- Minh chủ trí tuệ sáng suốt, chúng thuộc hạ xin nguyện tận trung với “Du Hiệp Đồng Minh” đến chết.

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Hảo! Chúng ta đi thôi.

Đột nhiên, vị Ma Diện cô nương có tên là Chung Ngọc Thanh từ đầu vẫn im lặng, bây giờ chợt nói :

- Minh chủ sao không mời vị Lục cô nương ra ọi người được yết kiến?

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Vị ấy đi rồi!

- Làm sao Minh chủ biết cô ta đi rồi?

- Vì cô ta mới thi triển công phu “Không Cốc Hồi Âm”, vì không muốn kiến diện với chúng ta nên tiểu đệ cũng bị cô ta lừa dối.

Dừng một lát, chàng lại nói thêm :

- Không giấu gì chư vị, vừa rồi tiểu đệ truy theo cũng không biết đó là cô ta.

Chúng nhân nghe nói ngơ ngác. Tiết Kim Hoa lại hỏi :

- Vị Lục cô nương đó là biểu thư của Minh chủ kia mà.

- Không sai! Nhưng tiểu đệ chưa gặp cô ấy bao giờ. Mấy ngày trước tiểu đệ đến “Phi Phụng cốc” ở Bách Trượng phong tìm, nhưng gia nhân nói cô ta đã đến Thái Hồ trước rồi.

Chung Ngọc Thanh nghi ngờ hỏi :

- Biểu thư tiểu đệ mà trong suốt mười tám mười chín năm không gặp nhau lần nào cả sao?

Phong Lôi Quả đột nhiên xen vào hỏi :

- Minh chủ Hồi mới năm tuổi đã đến học võ công ở “Tái Thượng lão lão”, e mới quay về Bảo độ một, hai năm nay...

- Không! Trung tuần tháng trước tiểu đệ mới trở về “Cửu Quan bảo”, không được mấy ngày đã lại đến đây.

Phong Lôi Quả Lưu Cương quay sang Chung Ngọc Thanh giải thích :

- Thế đó! Thiếu thời Minh chủ có lẽ cũng có thấy mặt Lục cô nương, nhưng thiếu nữ đã trưởng thành sau mười tám năm thì còn ai nhận ra được chứ?

Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh hiểu ra không hỏi nữa.

Hắc Sát Thần và Tiểu Ngưu Sơn nhận thấy Chung Ngọc Thanh đã đem lòng yêu vị Minh chủ tuần mỹ kia. Giả như trước đây mấy giờ thì có lẽ họ đã cất ván một phen, bây giờ mọi người đã là huynh muội trong Đồng Minh, người cô ta yêu lại là Minh chủ. Ngoài ra họ còn sợ Thanh Hồng kiếm pháp lợi hại của Nhất Chi Mai Chung Ngọc Thanh nên dù nóng lòng nhưng vẫn không dám hé lời.

Tả hộ pháp Ngộ Không hòa thượng thấy Chung Ngọc Thanh không nói gì liền nhìn sang Giang Ngọc Phàn cung giọng nói :

- Bẩm Minh chủ! Bây giờ đã hết giờ Dậu. Tuy Tân Sơn trang ở dưới chân núi nhưng tới đó e đã lên đèn lâu rồi...

Giang Ngọc Phàn đứng lên nói :

- Bây giờ thì đi được rồi.

Chợt Thiết Chương Nữ Phi Vệ Thẩm Ngọc Cầm bước ra nói :

- Tôi đi trước mở đường cho Minh chủ.

Lập tức quay người nhún lên không một chút “Hải Yến Tam Sao Thủy” tuyệt đỉnh khinh công, chỉ thấy một chấm nhỏ lướt trên đám cỏ trước sân viện, bay thẳng ra ngoài sơn môn.

Giang Ngọc Phàn ngơ ngác nhìn theo. Chàng không ngờ thân thể Thiết Chương Nữ Phi Vệ thấp lùn lại có công phu điều luyện đường kia. Khinh công kinh người như vậy nói ra người ta thật khó mà tin.

Quý Đào Mẫu Dạ Xoa lẩm bẩm :

- Vị Thẩm muội này... Có cơ hội thì thử một chút.

Thần Vũ đường Đường chủ Lưu Cương nghe nói, sợ Tiết Kim Hoa dùng công phu “Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao” “thử cơ hội” ở Tân Sơn trang làm náo loạn sinh ra hậu quả tai hại, bèn đánh giọng tuyên bố :

- Từ nay trở đi, nếu không có lệnh của Minh chủ, tuyệt đối không người nào được tự tiện động thủ.

Quý Đào Mẫu Dạ Xoa biết Lưu Cương bóng gió cảnh cáo mình, tức giận trừng mắt nhìn lại. Nhưng nghĩ đến địa vị Chấp sự dưới “Thần Vũ đường”, đồng thời Phong Lô Quả là bậc cao niên, nên Quý Đào Mẫu Dạ Xoa đành nén giận lặng thinh.

Rồi cả đoàn người cùng phi thân ra khỏi sơn môn, triển khai khinh công nhằm Tân Sơn trang lao đi.

Lúc này, mưa tạnh đã lâu, trong núi đường đất còn nhão nhoẹt. Trên những tán lá rậm ẩm nước mưa, ánh Hôi quang của mặt trời chiếu lên óng ánh như những hạt minh châu.

Tuy dây leo chằng chịt, cỏ dại um tùm nhưng vượt núi luồn khe đối với cao thủ giang hồ là chuyện cơm bữa. Chân núi Huệ Sơn không lớn lắm, cứ theo hướng Nam chẳng bao lâu họ đã đến Thái Hồ. Màu xanh của mặt hồ bao la biến thành màu tối thẫm. Chúng nhân tuy đã gia tăng thân pháp vẫn không đuổi kịp Thiết Chương Nữ Phi Vệ Thẩm Ngọc Cầm. Đến bờ bắc Thái Hồ trời đã tối mịt.

Nhìn chéo về phía Tây, chúng nhân thấy một quang sáng rộng hắt lên, chắc là ánh đèn từ Tân Sơn trang chiếu lại. Bầu trời không trăng, chỉ lác đác một vài vì sao.

Giang Ngọc Phàn nhận thấy chỗ bờ đê lúc trưa quần hào tụ hội bây giờ trở nên vắng lặng. Tuy vậy, chàng cũng phát hiện một số mái lều dựng tạm, lợp bằng lá hoặc bằng vải, chứng tỏ tuy đa số quần hào đã tản đi nhưng vẫn còn một số kiên trì ở lại chờ chứng kiến tận mắt thanh bảo kiếm truyền ngôn.

Giang Ngọc Phàn từng nghe bà ngoại mình là “Tái Thượng lão lão” nói qua, biết bao nhân vật tiền bối võ lâm vì tranh đoạt bảo vật bí kíp mà đành táng mạng. Chàng nhìn những gian lều, lòng trào cảm giác vừa thương hại vừa khinh bỉ thói tham lam ngu ngốc của người đời.

Họ theo bờ hồ đi tiếp về hướng Tây. Đi chưa đầy hai dặm đã thấy ánh đèn đuốc hắt lên sáng rực. Phong Lô Quả Lưu Cương chỉ tay về phía ánh lửa, thấp giọng nói :

- Minh chủ! Đó là Tân Sơn trang của Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu đấy!

4. Chương 4: Kiêu Hùng Chúc Thọ

Giang Ngọc Phàn chú mục nhìn lại. Tuy Tân Sơn trang bị rừng liễu ven hồ che khuất, không trông thấy nhà cửa, phòng ốc, nhưng căn cứ vào ánh đèn đuốc sáng rực trời cũng thấy Tân Sơn trang chiếm cứ một khu đất rộng.

Đặc biệt là chiếc cầu dài bắc từ trước trang đến bờ hồ. Trên cầu, đèn treo sáng rực, từ xa trông lại giống như một con rồng lửa vươn mình lên mặt hồ hùng vĩ.

Thấy cảnh đó, Hắc Sát Thần lẩm bẩm :

- Con mẹ nó! Lão tiểu tử Đặng Thiên Ngu có vẻ như đón rước tổ phụ nó không bằng.

Giang Ngọc Phàn ngơ ngác đưa mắt nhìn Ngô Không hòa thượng hỏi :

- Sao thế? Các vị đã nói hôm nay Đa Tỷ Ôn Thần mời khách mà?

Ngô Không hòa thượng bối rối không biết ăn nói thế nào thì Lưu Cương bước tới thưa :

- Bẩm Minh chủ, tuy có trông thấy chúng viết thiệp mời nhưng không rõ vào thời điểm nào. Trước Ngọ hôm nay mới phát hiện có nhiều nhân vật võ lâm đi sang chiếc cầu lớn này mới biết lão tử đúng tối nay thỉnh khách.

Giang Ngọc Phàn thấy lão giải thích hợp lý nên không hỏi gì thêm.

Vượt qua một chặng eo, cả tốp dừng lại quan sát. Trước mặt đã là chân cầu.

Đầu cầu bên hữu có một cái đỉnh lợp bằng ngói cẩm thạch, mái đình bát giác. Mỗi góc mái treo đèn lồng sáng trưng soi rõ ba chữ cực lớn trên tấm bia đá đồ sộ dựng giữa đình: “Tân Sơn trang”.

Phía sau đình chừng mười trượng có một tấm phong lớn chằng ngang qua cầu, trên viết một chữ “THỌ” cực to. Xung quanh tấm phong đèn treo chi chít trông đến lóa cả mắt.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa đi sau lưng Lưu Cương nói :

- Đặng Thiên Ngu lão tiểu tử chắc gả chồng cho cháu rồi.

Độc Tỷ Hổ cười nói :

- Đặng Thiên Ngu có con đâu mà có cháu! Đại khái hôm nay đuôi hán dài thêm một chút thì có.

Tiết Kim Hoa hừ một tiếng, cãi lại :

- Vậy người cho rằng hôm nay chúc thọ hán phải không? Thật là phường hồ ngôn bát đạo. Ta tuy không ăn thịt heo nhưng chẳng lẽ không biết cái đầu lợn? Chẳng lẽ chữ “Hỷ” và chữ “Thọ” mà ta không phân biệt được à?

Độc Tỷ Hổ không tin lắm về vốn chữ nghĩa của mình. Nghe Tiết Kim Hoa hàm hồ như vậy, nghi hoặc nói :

- Chẳng lẽ Đặng Thiên Ngu lão tiểu tử thực hôm nay có hỷ sự?

Giang Ngọc Phàn nghe hai người tranh biện không nhịn được cười.

Đoàn người đến đầu cầu. Từ đây cứ cách một trượng lại treo một chiếc đèn lồng phủ thêm lụa trắng, trên viết mấy chữ bằng sơn đỏ:

“Tân Sơn trang, Đặng”

Suốt chiều dài hơn trăm trượng của chiếc cầu, hai bên hai dãy đèn lồng như vậy là có tới hơn hai trăm chiếc. Lại còn biết bao nhiêu ngọn khác từ cầu chạy tới đến trang môn, tất cả hắt bóng xuống mặt hồ sáng còn hơn hội hoa đăng.

Trên cầu vắng lặng, không còn ai canh giữ nữa. Nhưng từ trang môn vang lại tiếng người nói và tiếng ngựa hí huyền ảo.

Tân Sơn trang được dựng trên một góc đảo, phạm vi chừng hai ba trăm mẫu. Trên đảo, cây cối mọc tươi tốt, xum xuê. Ở trung tâm, những dãy nhà với sân rộng và các biệt thự cũng nằm dưới tán cây hung vĩ.

Từ mút cầu đến thẳng trung tâm có một con đường dốc ngược với khoảng hai trăm bậc đá dẫn vào một ngôi lầu cao vút, nguy nga.

Lầu môn cao chín bậc, hai bên tả hữu đặt hai con sư tử lớn bằng cẩm thạch. Cứ mỗi bậc cửa có hai tên đại hán mặc hắc y, mặt mũi hung tợn đứng nhìn khách hăm hăm.

Bọn Giang Ngọc Phàn vừa đến trước con đường bằng các bậc đá thì đã nghe từ lầu môn vang lên tiếng nói của “Thiết Chưởng Nữ Phi Vệ”

- Bỏ cô nương bảo các người mau đi thông tri cho Đặng Thiên Ngu ra nghênh tiếp Minh chủ của chúng ta, các người có định đi hay không?

Tên hắc y đại hán đứng ở bậc trên cùng tức giận nói :

- Chúng ta xưa nay chưa từng nghe trên võ lâm có thứ “Du Hiệp Đồng Minh”, lại nói, danh sách thiệp mời của lão Trang chủ chúng ta cũng không có tên các người.

Lại vang lên tiếng quát của Thẩm Ngọc Cầm :

- Cô bà bọn mi cảnh cáo à biết, nếu Minh chủ chúng ta tới mà lão Trang chủ của bọn mi còn chưa ra nghênh đón thì cô bà mi sẽ đập tan lễ đường, cả mấy lão cốt đầu của hần.

Nhất Trần đạo nhân nghe tiếng vội giục :

- Minh chủ, chúng ta đi nhanh thôi. Nếu chậm chân một chút, Thẩm chấp sự giận lên tất rắc rối to.

Giang Ngọc Phàn cũng biết như vậy. Nhất Trần đạo nhân chưa nói xong câu, chàng đã khẽ phất tay áo, thân ảnh vút lên nhẹ như cánh chim lướt theo con đường đá dốc ngược thẳng vào lầu môn.

Chàng phát hiện thấy dọc hai bên đường có rất nhiều xe ngựa khuất trong những vòm cây rậm rạp. Trước lầu môn có một khoảng đất trống bằng phẳng rộng rãi bày ra gần một trăm mâm rượu dưới những ngọn đèn lồng rực rỡ.

Một đám đông vận trang phục gia nhân và xà ích đứng xúm quanh chín bậc dẫn lên lầu. Thẩm cô nương nét mặt giận dữ, quát to :

- Hảo! Bọn mi không chịu đi thông báo thì ta tự mình vào đây.

Nói xong sải bước đi lên.

Cả mười tám tên đại hán thấy vậy cùng hét to rồi xúm lại cản đường.

Giang Ngọc Phàn vừa đến nơi, thấy cảnh đó lập tức trầm giọng nói :

- Thẩm chấp sự lùi ra ngay.

Thanh âm không lớn nhưng rất đanh, chấn động màng nhĩ khiến hai trăm gia nhân ở môn tiền đều ngoảnh lại nhìn.

Lúc đó, bọn Ngộ Không hòa thượng mười người cũng vừa lao đến. Mười tám tên hắc y đại hán canh cửa thốt nhiên nhận thấy có thêm mười người thấp cao bất nhất, nam nữ người nào mặt cũng đầy sát khí, cộng thêm một vị thiếu niên khôi ngô anh tuấn, tướng mạo hiên ngang liền lộ vẻ kinh hoàng.

Bọn gia nhân, xà ích hai trăm người trước cửa thấy tình cảnh đó cũng chum đầu rì tai, hoảng sợ nhìn tốp người mới đến.

Thiết Chương Nữ Phi Vệ Thẩm cô nương đã quay người lại, đến trước Giang Ngọc Phàn chấp tay cung giọng :

- Bẩm Minh chủ! Thuộc hạ còn chưa tùy tiện đánh người.

Giang Ngọc Phàn khẽ gật đầu :

- Hảo! Cô nương hãy về vị trí của mình.

Thẩm cô nương đến đứng bên phải Tiết Kim Hoa, nghĩ lại mình chưa gọi được Đặng Thiên Ngu thân ra đón Minh chủ, tức khí lắc đầu.

Chúng nhân thấy cảnh một thiếu niên anh tuấn trang nhã lãnh suất mười một người nam nữ tăng tục, người nào cũng xấu như quỷ sứ, tướng mạo hung ác tựa sát thần thì quá đổi ngạc nhiên, có người cúi mặt cười thầm.

Đồng Nhân Phán Quan Đinh Nhị Sát rút ra một hình nhân bằng đồng một chân, nặng ước bốn năm chục cân, gọi là “Độc cước đồng nhân” vung lên quát :

- Xéo đi mà nốc rượu ngay.

Tiếng hét vang như sấm làm bọn gia nhân hoảng hốt chạy lùi trở lại. Tiếng kêu la, tiếng người xéo lên nhau tạo ra một khung cảnh hoảng loạn.

Đột nhiên từ cửa lầu kéo ra bốn ban nhạc công ca xướng.

Độc Tỷ Hổ vừa thấy, quát hỏi :

- Đặng Thiên Ngu sai chúng bày ra đây làm gì?

Vừa quát xong, chợt gã đổi ý, nói :

- Thối đi! Thối đi! Nếu chúng bày thối mà không làm được Đặng Thiên Ngu ra đây thì ta thịt hết.

Bốn ban nhạc công tên nào tên nấy tay chân run rẩy, mặt trắng bệch, không dám trái ý, liền đưa nhạc khí lên môi. Lập tức, tiếng kèn, tiếng trống nổi lên.

Mười tám tên hắc y đại hán canh cửa thấy vậy hoảng hồn. Một tên trong bọn hướng sang bọn nhạc công gào to :

- Dừng lại! Dừng lại! Dừng thối nữa.

Có mấy tên nhạc công nghe vậy dừng tay. Độc Tỷ Hổ lại hô :

- Kẻ nào ngừng lại đầu tiên là ta tiễn cổ trước.

Bọn nhạc công thấy bọn người kia hung tợn như vậy, không dám trái lời, lại tiếp tục thổi, đánh. Tiếng kèn trống nghe càng rộn rã hơn.

Giang Ngọc Phàn thấy Ngô Không và Phong Lôi Quải không ngăn cản Độc Tỷ Hổ, biết họ muốn làm cho Đặng Thiên Ngu phải tự xuất diện nghênh tiếp để khỏi làm mất danh phận. Hơn nữa, nếu Đặng Thiên Ngu có dã tâm xưng hùng Bát đại thế gia, gần đây lại phao ngôn về cổ kiếm làm rối loạn an ninh trên võ lâm thì nhân cơ hội này cũng làm hấn lộ hình tích thêm một chút. Nghĩ vậy, chàng cũng im lặng chờ xem sự thể ra sao.

Bốn ban nhạc công thổi thổi, đánh đánh, tiếng nhạc vang lừng.

Đại hán vừa rồi gào ngăn bọn nhạc công thấy mấy chục người trong cả bốn ban càng thổi càng hăng, và hậu quả càng tai hại.

Gã đại hán tay chân bủn rủn, trán đầm mồ hôi. Cuối cùng, không chịu nổi chạy bỏ vào lầu môn.

Đồng thời lúc đó từ trong cửa, một trung niên nhân bận y phục bằng lụa mới tinh bước ra.

Nhất Trần đạo trưởng ghé tai Giang Ngọc Phàn nói :

- Minh chủ! Tên đó là Tổng quản của Tân Sơn trang, họ Lại, hiệu Hoàng Diện Lang, là một kẻ trí đa tình của Đa Tỷ Ôn Thần. Có khả năng phao ngôn “Cự Khuyết kiếm” xuất hiện ở Thái Hồ cũng do hắn chủ động.

Giang Ngọc Phàn nghe nói đưa mắt nhìn Hoàng Diện Lang, thấy gã chừng ba sáu, ba bảy tuổi, mặt choắt như mặt chuột, mũi khoằm điều hâu, đích thị là nhân vật nguy kế đa đoan.

Gã hách dịch hỏi :

- Trưởng môn hộ hay Chương môn nhân của phái nào đó?

Một hắc y đại hán trông thấy gã, khép nép đáp :

- Lại tổng quản...

- Ta hỏi ngươi đây là trưởng lão và Chương môn nhân của môn phái nào?

- Không phải Chương môn nhân...

- Vậy thì tại sao dùng nhạc công? Lão Trang chủ tướng nhằm có thể thân chinh ra nghênh tiếp thì sao?

- Vị Minh chủ này muốn lão Trang chủ thân tự xuất nghênh...

Hoàng Diện Lang ngơ ngác hỏi :

- Cái gì? Minh chủ nào?

Gã mê hoặc đưa mắt nhìn xuống dưới bậc cửa, nhận thấy Ngô Không và Nhất Trần, thần sắc hơi biến, môi vội nở nụ cười, cất tiếng mời chào :

- A! Nguyên là Nhất Trần đạo trưởng và Ngô Không đại sư! Xin mời vào! Mời vào!

Vừa nói gã vừa ngăm ra hiệu bọn hán tử quay trở lại.

Phong Lô Quả nhìn gã nói đánh giọng :

- Họ Lại kia! Người có hiểu quy củ trên võ lâm không?

Hoàng Diện Lang nhìn kỹ lại thấy ngoài Lưu Cương còn thêm Độc Tỷ Hổ và bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa, tâm thần rúng động, cổ trần tỉnh cất một tràng cười :

- Lại còn Lưu lão anh hùng, Tiết nữ hiệp...

Đồng Nhân Phán Quan ngắt lời :

- Hoàng thử lang! Người có mắt hay không?

Gã Tổng quản nghe gọi mình là “Hoàng thử lang” giận điên ruột, tuy nhiên trước mặt mười hai người trong đó có tới mười một là những nhân vật hung ác, giết người không chớp mắt cũng cảm thấy rợn người. Gã nghĩ rất nhanh, dù lão Trang chủ tự thân nghênh tiếp cũng chẳng hại gì. Lúc này ở Tân Sơn trang đang có mặt rất nhiều cao thủ võ lâm, các nhân vật thành danh trong các môn phái không hiếm. Nhiều người trong số họ hận thù mười một người này tận xương tủy, nếu có động thủ thì chúng người đông thế mạnh, đối phương mười một người thì làm gì được.

Gã lạnh lạnh cười nói :

- Lại mỗ như không có mắt thì sao còn ra đây đón chào chư vị đại giá quang lâm?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa mắng :

- Hoàng thử lang! Người to gan lớn mật chừng nào mà trước mặt Minh chủ chúng ta dám xuất ngôn không giữ lễ, muốn lão nương biến người thành đồng thịt cho sói lang gặm hay không?

Phong Lô Quả Lưu Cương chỉ Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Lại tổng quản! Quy củ võ lâm phải biết trọng thượng...

Hoàng Diện Lang lơ đãng nhìn Giang Ngọc Phàn thấp giọng hỏi :

- Vị tiểu huynh đệ này...

Thiết Chương Nữ Phi Vệ Thắm cô nương đang uất đầy ruột, giờ đây lại càng điên tiết quát :

- Thối mồm! Người là cái thá gì? Sao dám gọi Minh chủ chúng ta là huynh đệ?

Nói xong, ngũ trảo vươn ra như nắm cái móc câu nhằm gã Tổng quản.

Giang Ngọc Phàn nghe nói mỗi trảo Thắm cô nương xuất ra là một người toi mạng, liền cản lại :

- Không được động thủ!

Thắm cô nương thu trảo về nhưng vẫn còn tằm tức :

- Minh chủ xét kỹ! Tên này là đồ hại nhân, không như...

Giang Ngọc Phàn không để Thắm cô nương nói hết :

- Tiểu đệ biết! Thắm chấp sự về chỗ.

- Thuộc hạ tuân mệnh! - Thắm Ngọc Cầm cung kính chấp tay lĩnh mệnh rồi trở về nguyên vị.

Giang Ngọc Phàn thấy thái độ phục tùng của Thẩm cô nương, tin rằng có thể chỉ huy được mười một vị hung nhân kia.

Đột nhiên từ lâu môn, một tên hắc y đại hán chạy ra cao giọng hô :

- Lão Trang chủ thân tự xuất nghênh!

Tiếng hô vừa dứt, tiếng nhạc không biết ngừng tự lúc nào lại nổi lên.

Một lão nhân độ bảy mươi tuổi, đầu đội mũ cắm lông chim, thân mặc áo gấm thêu hoa màu tím hồng, dẫn đầu một hàng mười tên nam nữ từ trong lâu môn vội vàng bước ra.

Không cần giới thiệu cũng rõ lão nhân kia là Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu, lão Trang chủ Tân Sơn trang.

Lão Trang chủ thoát trông có vẻ già nua với mái tóc bạc trắng, đôi chân mày cũng bạc rủ xuống. Nhưng đôi mắt hữu thần thỉnh thoảng bắn ra những tia sắc lạnh, huyết Thái Dương nhô cao chứng tỏ lão có nội công thâm hậu.

Lưu Cương đứng sau Giang Ngọc Phàn nói nhỏ :

- Minh chủ, lão nhân mặc áo gấm màu tím chính là Đặng Thiên Ngu. Hàn Ngọc chiết phiến của Minh chủ thiên vạn đừng để lộ ra.

Giang Ngọc Phàn hiểu ý gật đầu, rồi phóng bước lên bậc cửa.

Chàng vừa đứng ở lâu môn thì sau lưng lão nhân, từ hàng mười người nam nữ có một bóng màu hồng vượt lên sát ngay Đặng Thiên Ngu đứng bên phải lão. Nhìn kỹ lại, thấy đó là một thiếu nữ xinh đẹp mê hồn, bận khinh y đỏ tươi, lưng đeo cặp song đao loan phượng.

Giang Ngọc Phàn thoát trông đã thấy trong lòng chấn động, la thầm: “Bất diệu”. Bởi vì nữ nhân có thể chính là hồng y thiếu nữ lãnh suất kỵ đội truy đuổi trung niên nhân bị thương ở Thái Hồ lúc sáng.

Bốn mắt giao nhau, thiếu nữ hơi nhíu liễu mi, chăm chú nhìn chàng một lát rồi nói nhỏ với Đặng Thiên Ngu câu gì.

Vì lúc này tiếng nhạc chưa dừng nên Giang Ngọc Phàn không nghe được họ trao đổi gì với nhau.

Hoàng Diện Lang đến báo cáo với lão Trang chủ xong, chỉ thấy lão nhíu mày, rõ ràng những lời gã Tổng quản không làm lão thích thú.

Nhưng hồng y thiếu nữ nói thêm với lão mấy câu, thốt nhiên mặt lão tươi lại, trên môi thoáng hiện nụ cười.

Giang Ngọc Phàn không nghe gì nhưng chăm chú quan sát vẻ mặt họ.

Chàng đoán sự vui mừng của lão Trang chủ rất có thể quan hệ đến chiếc chén mẫu đơn.

Bọn Ngộ Không hòa thượng cũng đã tề tựu sau lưng Giang Ngọc Phàn.

Trên hành lang rộng lớn của lâu môn, hai bên đứng đối diện nhau mà không nghe tiếng nói thầm đó của đối phương.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cất tiếng chửi rửa :

- Con hồ ly tinh kia chắc đã lại nghĩ ra ý xấu gì rồi?

Giang Ngọc Phàn rất để tâm đến chiếc chén mẫu đơn đang nằm trong túi.

Chàng nghĩ rằng hồng y nữ nhân chắc biết rõ việc chàng được trao vật đó, liền ngoái nhìn Nhất Trần đạo trưởng gọi :

- Hữu hộ pháp!

Đạo nhân đáp khẽ :

- Có tỳ chúc!

Giang Ngọc Phàn nhìn hồng y thiếu nữ lần nữa rồi thấp giọng :

- Vị hồng y nữ tử đang nói kia...

Chàng chợt giật mình vì sau lưng chàng lại có tiếng Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh không được vui vẻ gì :

- Nó là một quả phụ...

Giang Ngọc Phàn nhúm mày. Chàng không hiểu Chung Ngọc Thanh nói với chàng nữ tử kia là quả phụ để làm gì.

Nhưng Nhất Trần đạo nhân đã rành rẽ giải thích :

- Nữ tử họ Đinh, nhân xưng “Hồng Phi Hồ”, là người giáo hoạt đa trí, giỏi dùng các thứ mê hương. Lai lịch tường tận ty chức không được rõ lắm. Minh chủ sau này gặp thị nên cẩn thận.

Lúc đó gã Tổng quản đến trước mặt Giang Ngọc Phàn chấp tay nói :

- Lão Trang chủ Tân Sơn trang thân đến nghênh đón.

Liền đó, Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu lãnh suất bọn nam nữ, mặt tươi cười bước tới.

Đặng Thiên Ngu vừa đến bậc cửa, Ngộ Không hòa thượng sáng giọng nói :

- Giang minh chủ Ngọc Diện Thần Long của “Du Hiệp Đồng Minh” thân lãnh các cấp đầu lãnh đến bái hội Đặng lão trang chủ.

Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu nghe xong cười ha hả bước nhanh ra bậc lầu môn đồng thời ôm quyền cười nói :

- Không biết có Giang minh chủ đại giá quang lâm, chậm ra nghênh đón, thượng vọng Minh chủ xá lỗi.

Giang Ngọc Phàn cũng ôm quyền nói :

- Không dám! Tại hạ thô lỗ mạo phạm quý trang, hoài mong lão Trang chủ lượng thứ.

Đặng Thiên Ngu cười ha hả nói :

- Giang minh chủ thái quá khách khí. Cung thỉnh vào tọa vị.

Rồi nhìn sang bọn Ngộ Không hòa thượng :

- Xin mời chư vị!

Giang Ngọc Phàn sánh đôi với Đặng Thiên Ngu đi vào, mở lời :

- Bồn Đồng Minh mới thành lập, đối với giang hồ còn chưa công khai, cũng chưa thông tri cho bát đại thế gia và các đại môn phái. Phen này đến đây với mục đích trước tiên là thỉnh giáo lão Trang chủ...

Đặng Thiên Ngu lại cười to nói lớn :

- Không dám đương! Không dám đương! Thừa mong Giang minh chủ để mắt tới, lão hủ thật lấy làm vinh hạnh. Nếu Giang minh chủ có gì khó nghĩ, mọi người sẽ cùng nhau thương nghị. Với lão hủ, đã biết là phải tin, đã tin là hết lòng. Ha ha ha...

Hai người chậm bước chờ bọn Ngộ Không hòa thượng và hồng y thiếu nữ theo kịp. Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu quay lại giới thiệu :

- Xin chư vị làm quen nhau trong kỳ sơ ngộ.

Đầu tiên, lão chỉ tay vào Hoàng Diện Lang :

- Vị này là Lại tổng quản của tệt trang, là hậu nhân của Lại lão anh hùng thừa thừa xưa đó.

Hoàng Diện Lang lúc đó cũng không thể không theo quy củ võ lâm, chấp tay cung giọng :

- Lại Văn Bư tham kiến Minh chủ!

Giang Ngọc Phàn vừa trả lễ, cười nói :

- Không dám!

Vừa nghĩ xem chàng đã từng nghe nói tới Lại lão anh hùng chưa, nhưng không nhớ ra.

Đặng Thiên Ngu lại chỉ “Hồng Phi Hồ”, giới thiệu có ý khoa trương :

- Vị này là Đình cô nương, chủ trì của tệt trang, phượng danh là Nguyệt Mai, là người túc trí đa mưu, đặc biệt có thần nhãn. Chỉ cần gặp ai một lần là suốt đời không bao giờ quên.

Giang Ngọc Phàn hiểu Đặng Thiên Ngu giới thiệu như vậy là để cảnh cáo chàng rằng việc Mẫu Đơn bôi lọ vào tay chàng không qua được mắt lão.

Chàng vội mỉm cười mỗi lời trước :

- Chính là như thế! Bốn Đồng Minh chính đang thiếu một người túc trí đa mưu như Đình cô nương đây làm quân sư. Chẳng hay lão Trang chủ vốn quý hiền tài có chịu nhường cho để Đình cô nương gia nhập bốn Đồng Minh đảm nhiệm chức ấy hay không?

Một tay thâm cơ lão luyện như Đặng Thiên Ngu mà không ngờ Giang Ngọc Phàn tung một chiêu như vậy. Lão nghe nói ngơ ngác rồi cười lên “Hắc hắc” mà không biết trả lời ra sao.

“Hồng Phi Hồ” Đình Nguyệt Mai thấy vậy chấp tay nói :

- Được Minh chủ ưu ái, tiểu nữ cảm kích vô cùng. Lão Trang chủ đối với tiểu nữ ân đức cao dày, việc đảm nhận chức vụ quân sư trong quý Đồng Minh khó mà tòng mệnh. Tấm thịnh tình của Minh chủ, tiểu nữ xin đa tạ.

- Đình cô nương ân nghĩa phân minh khiến tại hạ vô cùng khâm phục. Bốn Đồng Minh cũng rất cần những kỳ nữ trung nghĩa như vậy tham gia...

Lại nghe từ phía sau Chung cô nương hừ một tiếng bực bội.

Đặng Thiên Ngu nghe được lấy làm thú vị nói :

- Giang minh chủ tuy ưu ái cô nương của chúng tôi nhưng đồng nhân vị tất đã chấp nhận. Hắc hắc hắc...

Giang Ngọc Phàn nghe nói như vậy đỏ bừng mặt nhìn ra Chung Ngọc Thanh với nét mặt giận dữ đứng phía sau. Đặng Thiên Ngu đã chỉ sang một vị khác giới thiệu tiếp. Vị này là một võ sư tuổi trạc ngũ tuần. Nhưng lúc này Giang Ngọc Phàn chỉ chấp tay đáp lễ lấy lệ.

Đặng Thiên Ngu thấy Giang Ngọc Phàn không thiết tha gì thủ tục giới thiệu người nữa nên đưa mắt cho Đình Nguyệt Mai. Cả bọn liền dẫn khách đi về phía đại sảnh.

Lưu Cương thấy Minh chủ phân tâm liền khẽ kéo tay áo chàng một cái.

Giang Ngọc Phàn vốn thông minh và nhạy cảm, chàng trấn tĩnh lại ngay, lập tức cười nói :

- Tại hạ chuyến này mục đích đến đây cầu giáo, đến ngoài trang mới biết đang lễ dâng hương thượng thọ lão Trang chủ. Thời gian bất cập, không kịp chuẩn bị lễ vật, thượng vọng lão Trang chủ miễn trách.

Đặng Thiên Ngu cười ha hả nói :

- Giang minh chủ xin đừng quan tâm đến tiểu tiết, tối nay quả thật có chút hảo sự, thân hữu đến chúc mừng lão hủ thọ kỳ. Tục ngữ có câu: Không biết thì không có lỗi. Giang minh chủ hà tất phải băn khoăn.

Lão ngừng một chút, nhìn Giang Ngọc Phàn có ngụ ý, nói thêm :

- Sau này chúng ta tương giao còn nhiều, mọi người nên tương trợ nhau cùng an định vô lâm là điều hữu ích.

Trước đại sảnh có một hành lang rộng. Ngay trước cửa phòng dựng một bức bình phong lớn viết một chữ THỌ cao ước chừng một trượng bằng chữ mạ vàng. Hai bên trung niên hán tử dáng vẻ oai nghiêm đứng im phăng phắc. Xung quanh chằng đèn kết hoa rất là lộng lẫy. Dưới chân bình phong có một chiếc bàn rất lớn phủ gấm hoa, đặt rất nhiều lễ vật.

Đinh Nguyệt Mai dẫn Giang Ngọc Phàn đến trước chiếc bàn, cúi mình chấp tay nói :

- Hôm nay là ngày mọi người khánh chúc tệt Trang chủ hưởng giai tuần. Giang minh chủ giả như có mang theo người vật gì trân quý hoặc đồ cổ kiếm có thể tặng lại cho lão Trang chủ làm kỷ niệm.

Giang Ngọc Phàn hiểu ngay dụng tâm của Hồng Phi Hồ. Nhưng chàng lại không biết quyết định như thế nào, khuôn mặt đỏ dần lên ngượng ngùng.

Đặng Thiên Ngu thấy tình hình đó nhìn Đinh Nguyệt Mai dò hỏi, thấy thị cũng ngơ ngác như tự hỏi đối phương có giữ vật ấy hay không.

Đột nhiên, Đồng Nhân Phán Quan cất tiếng oang oang :

- Nếu cường chế đòi lễ vật thì Đinh Nhị Sát ta đây có Độc cước đồng nhân cho lão Trang chủ làm kỷ niệm cũng được.

Nói xong cầm chiếc Độc cước đồng nhân vàng óng ánh nhằm bàn lễ ném sang.

Giang Ngọc Phàn trông thấy đành giọng quát :

- Đinh đường chủ không được vô lễ!

Rồi vung tay ra nhẹ nhàng bắt lấy pho tượng đồng nặng mấy chục cân như thể không tốn khí lực chút nào, cầm mân mê trên tay.

Ngộ Không hòa thượng bước lên cúi mình tiếp lấy.

Giang Ngọc Phàn nhìn Ngộ Không hòa thượng, nghiêm giọng ra lệnh :

- Hãy nhớ kỹ, Đinh đường chủ một lần sai phạm. Xong việc ở đây hãy để hẳn tự đề nghị xử lý.

Ngộ Không hòa thượng ứng thanh “Dạ” một tiếng rồi quay lại đưa trả Độc cước đồng nhân cho Đồng Nhân Phán Quan.

Đồng Nhân Phán Quan nhận lại bình khí rồi, bước đến cúi mình trước Giang Ngọc Phàn, thấp giọng thưa :

- Thuộc hạ biết sai, cam nhận mọi hình thức xử lý của Minh chủ.

Đặng Thiên Ngu từ Hối vẫn đứng im theo dõi, buột miệng nói :

- Giang minh chủ võ công cao tuyệt, tuổi trẻ tài cao, đối với thuộc hạ ước thúc nghiêm minh, tất sau này quý Đồng Minh nổi danh trong các đại môn phái.

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Lão Trang chủ quá khen! Chuyện này không đáng để thiên hạ cười mà thôi. Chẳng qua vì tại hạ đường đột...

Đặng Thiên Ngu biết Giang Ngọc Phàn bắt bẻ mình, vả lại việc đã thế không còn dồn ép được nữa, xua tay nói :

- Đâu có! Đâu có! Chỉ vì Đinh đường viện có lỗi...

Rồi làm ra vẻ trừng mắt nhìn Đinh Nguyệt Mai đang đứng ngăn người...

Không ngờ Giang Ngọc Phàn nghiêm nghị nói :

- Đâu phải thế! Nhân dịp khánh chúc lão Trang chủ, tại hạ chẳng lẽ không để lại vật mọn gì làm kỷ niệm...

Cả Đặng Thiên Ngu và Đinh Nguyệt Mai nghe nói dán mắt vào từng cử động của chàng.

Hai tên trung niên hán tử đứng cạnh bình phong vội bước tới, hai tay nâng bút và một cuốn sổ to bìa mạ vàng.

Cả Đặng Thiên Ngu và Đinh Nguyệt Mai cùng xúm lại gần.

Giang Ngọc Phàn chấm mực viết, bút pháp như nước chảy mây trôi, nét chữ như rồng bay phượng múa:

“Du Hiệp Đồng Minh cung lễ: chén ngọc hoa văn một đôi”.

Đặng, Đình hai người đọc đến “chén ngọc hoa văn”, tim như nhảy thót lên trong lồng ngực, nhưng tiếp theo hai chữ cuối lại ngán ngẩm thất vọng.

Đặng Thiên Ngu đứng lặng. Từ đôi mắt lão liên tiếp bắn ra những sắc lạnh kinh nhân.

Lão tâm niệm thiếu niên này thật quá lợi hại. Nếu không nghĩ cách trừ khử ắt một hai năm nữa kẻ xưng bá giang hồ là hẳn chứ chẳng nghi.

Giang Ngọc Phàn viết xong, trả sách bút cho hai tên hán tử rồi quay lại bảo Nhất Trần đạo nhân :

- Phái người về sai tổng lễ đến lão Trang chủ.

Rồi chấp tay nói với Đặng Thiên Ngu :

- Tại hạ phận hèn, chỉ có chén ngọc một đôi, thượng vọng lão Trang chủ vạn hạnh.

Đặng Thiên Ngu cười ha hả đáp :

- Giang minh chủ khách khí quá!

Rồi hai tay chỉ vào đại sảnh, đưa mắt nhìn lướt mọi người nói :

- Chư vị, xin mời!

Trong sảnh đường đèn sáng như ban ngày, trang trí cực kỳ sang trọng, khách khứa gồm đủ các giới nam nữ, tăng tục, đạo. Trang phục cũng đủ kiểu đủ màu.

Trong khi đàm luận, đám tân khách có vẻ sốt ruột, thỉnh thoảng liếc nhìn ra cửa. Họ thắc mắc không biết người vừa tới là Chuồng môn nhân của môn phái nào mà đòi đích thân Trang chủ phải ra nghênh tiếp.

Khi bọn Giang Ngọc Phàn xuất hiện, một số người nói nhỏ :

- Đến rồi!

Mọi con mắt đổ ra phía cửa.

Phía đại sảnh vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Không ai ngờ một thiếu niên tuổi nhũ lại lãnh suất bọn người hung sát nức tiếng vô lâm đến chúc thọ Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu.

Chỉ cần nghe thanh âm đó, Đặng Thiên Ngu cũng rõ sự bất mãn của số đông tân khách. Trên mặt lão hiện lên nỗi ân hận để xoa dịu sự bất mãn đó, như là việc bắt đắc dĩ lão phải làm, rồi dẫn bọn Giang Ngọc Phàn đến trước bàn lễ.

Giang Ngọc Phàn liếc mắt qua lượng định tình hình và điểm mặt tân khách. Sau những dãy bàn bày la liệt sơn hào hải vị có không dưới một trăm người. Chàng không biết họ mà chỉ đoán rằng đó là những vị Chuồng môn, Bảo chủ, Trang chủ lừng danh vô lâm.

Chợt chàng giật thót người khi trông thấy vị khách mặc trường bào màu tím, đến nỗi suýt bước chân trở ra.

Vị đó là người trong Cửu Quan bảo, gọi là “Tiểu Lý Quảng” Chung Thanh.

Nhưng sự bối rối chỉ thoáng qua chốc lát, chàng ứng phó rất nhanh, vội vàng truyền âm nói :

- Chung bá bá, tiểu đệ Giang Ngọc Phàn đến đây vì hoàn cảnh đặc biệt, bá bá đừng chú ý!

Cũng như Giang Ngọc Phàn, Tiểu Lý Quảng Chung Thanh ngơ ngác đến thất thần. Ông kinh ngạc không phải vì sự có mặt của vị Thiếu bảo chủ, mà chính là vì chàng dắt theo một lô một lốc những nhân vật vốn không được thiện danh trong chốn giang hồ, có cả vị sư đệ Phong Lôi Quả Lưu Cương của lão Tổng quản Tân Quả Trấn Cửu Châu Mã Vân Sơn nữa.

Đang lúc bàng hoàng, Tiểu Lý Quảng Chung Thanh nhận ra giọng Giang Ngọc Phàn bằng công phu truyền âm nhập mật. Lão tự nhiên tuân mệnh không dám bước tới thưa trình nữa.

Bọn Ngộ Không hòa thượng sau lưng Giang Ngọc Phàn cũng vừa nhận ra Chung Thanh. Tiểu Lý Quảng tuổi trên bốn mươi, mày kiếm mắt sao, mặt vuông chữ điền, dưới má để một bộ râu quai nón, dáng dấp oai phong lẫm liệt.

Vì Tiểu Lý Quảng là một trong những cao thủ kiệt xuất của Cửu Quan bảo nên mười một người theo Giang Ngọc Phàn không ai không biết.

Thấy Chung Ngọc Thanh, bọn Ngộ Không hòa thượng hoảng hồn liếc nhìn Giang Ngọc Phàn xem chàng xử trí ra sao, cả bọn lo lắng như kiến bò miệng chảo, sợ ông tới tham kiến Giang Ngọc Phàn thì hồng bét.

Bọn họ không phải lo lắng vì sợ thân thế, lai lịch của Giang Ngọc Phàn bị tiết lộ mà sợ rằng lão Bảo chủ Cửu Quan bảo Giang Thiên Thọ một khi biết chuyện tất phái người đến bắt chàng về.

Nhưng khi Giang Ngọc Phàn đến trước bàn lễ vẫn không thấy Chung Thanh động tĩnh gì chúng mới yên dạ, tuy nhiên vì lý do làm sao cả bọn đều thấy khó hiểu.

Giang Ngọc Phàn tuân theo quy tắc võ lâm, đốt hương xong chắp tay lùi ra khấn :

- Minh chủ “Du Hiệp Đồng Minh” Giang Ngọc Phàn thân lãnh sở thuộc đến bái thọ, kính chúc Đặng lão trang chủ phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.

Nói xong cùng bọn Ngộ Không sụp xuống lạy.

Độc Tỷ Hổ, Hắc Sát Thân và Quỷ Dao Mẩu Dạ Xoa vốn rất ghét Đặng Thiên Ngu, nay thấy Minh chủ hạ bái cũng đành bậm bụng nghiêng rằng, khề “Hừ” một tiếng mới quỳ xuống.

Đặng Thiên Ngu đứng một bên đáp lễ, không thể không nhận thấy, vội vàng nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Tội quá! Tội quá! Mời các vị đứng dậy đi.

Giang Ngọc Phàn đứng lên nói :

- Lão Trang chủ niên cao đức trọng, được võ lâm kính nể. Nay hưởng đại thọ bảy mươi lăm tuổi trời, làm sao không bái được.

Đặng Thiên Ngu cao hứng lập tức phát ra một tràng cười dài vang dội cả gian đại sảnh.

Lão quay lại quần hào, cao giọng nói :

- Xin chư vị di giá lên phía trước, lão hủ muốn giới thiệu với quý vị một người tân hưng môn phái.

Đám tân khách đã theo dõi tình hình rất kỹ. Khi Đặng Thiên Ngu mời di giá, tuy rất hận bọn hung sát Ngộ Không, nhưng chủ nhân đã thỉnh cầu nên bắt buộc dĩ tiến lên mấy bước.

Đặng Thiên Ngu hướng về phía Giang Ngọc Phàn nói lớn :

- Chư vị tiền bối thân hữu, vị này là tân Minh chủ “Ngọc Diện Thần Long” Giang minh chủ của “Du Hiệp Đồng Minh” mới thành lập.

Tiểu Lý Quảng Chung Thanh nghe giới thiệu Giang thiếu bảo chủ cùng các nhân vật hung sát kia thành lập “Du Hiệp Đồng Minh”, lại còn lấy mỹ hiệu “Ngọc Diện Thần Long”, tuy tỏ ra mê hoặc nhưng giới thiệu tôn thiếu gia trong Bảo mình không thể không vỗ tay hoan nghênh.

Vì Tiểu Lý Quảng Chung Thanh là đại biểu của đệ nhất thế gia trong võ lâm, Mạc Phụ sơn Cửu Quan bảo, mà còn là cao thủ nổi danh trong võ lâm, nên khi ông đã vỗ tay hoan nghênh thì mọi người cũng hưởng ứng vỗ theo rào rào.

Giang Ngọc Phàn chắp tay cười nói :

- Đa tạ chư vị tiền bối bằng hữu đã biểu dương. Giang mô thay mặt bốn Đồng Minh xin tỏ lời cảm kích.

Đặng Thiên Ngu chờ cho tiếng vỗ tay lắng đi, nói tiếp :

- Hiện tại xin Giang minh chủ giới thiệu chư thuộc cho quý vị kiến diện.

Đặng Thiên Ngu còn chưa dứt lời thì vang lên một giọng trầm nói :

- Trước khi giới thiệu quý thuộc, xin Giang minh chủ nói rõ tôn chỉ, mục tiêu của Đồng Minh.

Giang Ngọc Phàn nhìn về hướng giọng nói thấy ở góc phải có đám quần hào có hai lão tăng nhân bận cà sa màu sáng đang lần tràng hạt. Hai vị tăng nhân này da mặt hồng hào nom từ hòa, đôi mi dài rũ xuống, bộ râu bạc dài chấm ngực, thoạt trông cũng biết đó là những vị cao tăng.

Giang Ngọc Phàn đoán người vừa nói không phải hai vị cao tăng này.

Cạnh bên hai vị đó còn ba người, hai tục một đạo đang cười khẩy nhìn thẳng về phía chàng.

Đạo nhân ngồi giữa mặc áo lụa màu đen, tay cầm chiếc phát trần, lưng đeo trường kiếm, mi dài mắt sáng, dưới má có bộ râu quai nón, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Hai tục nhân, một bận hoàng bào, một mặc đồ xám, tuổi tác mới quá ba mươi. Tuy cử chỉ bất tục nhưng có gì trong phong cách ẩn chứa sự khiêu khích.

Đặc biệt trung nam nhân mặc áo xám ngấn vừa nói vừa mỉm cười một cách khinh thị, đôi mắt xắc lảo nhìn Giang Ngọc Phàn. Chàng biết người này vừa nêu đề nghị.

Chàng nhìn thẳng vào đối phương, hơi mỉm cười, nhưng giọng nói có phần lạnh đậm :

- Đa tạ huynh có lời bổ cứu!

Trung niên nhân đầu cũng không thềm gật, vẫn giữ nụ cười khinh thị, chỉ “ừ” một tiếng.

Độc Tỷ Hổ và Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đời nào chịu bỏ qua sự vô lễ đó.

Cả hai nghiêng răng, nhìn đối phương trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhưng họ không quên rằng tân Minh chủ chấp pháp như sơn. Việc giáo huấn cho Đồng Nhân Phán Quan vừa rồi là ví dụ.

Đặng Thiên Ngu thấy rằng lúc này có thể lợi dụng thời cơ để gây mâu thuẫn, qua đó nhằm mượn tay giang hồ hạ bớt một kẻ cường địch.

Lão liền bước tới một bước, thấp giọng cười nói :

- Giang minh chủ, trước khi tuyên bố tôn chỉ của quý Đồng Minh, lão hủ xin dẫn tiến cho ngài mấy vị cao nhân.

Ngừng một giây, lão chỉ tay sang ba người hai tục một đạo vừa rồi :

- Ba vị này là Võ Đang tam kiếm danh chấn giang hồ, đều là đệ tử thân truyền của Chương môn Võ Đang. Minh chủ có thể kết giao thân cận với họ thì tốt.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không còn nhẫn nại được nữa, trừng mắt quát lên :

- Đặng lão đầu! Chúng ta đến đây là để báỉ thọ uống rượu chứ đâu cần người lôi kéo làm quen với phường bát đạo?

Độc Tỷ Hổ và Hắc Sát Thần cũng thét mắng :

- Cái gì mà Tam kiếm danh chấn thiên hạ? Thứ đó chỉ là đồ du đảng, chỉ có hư danh...

“Võ Đang tam kiếm” vốn dĩ tự hào là đệ tử thân truyền của Chương môn nhân, là nhân vật tinh anh của phái Võ Đang. “Tam Tài kiếm trận” của họ chưa hề thất bại bao giờ. Thêm nữa, cao thủ các danh môn, danh phái đối với họ đều tôn phùng, nể trọng. Vì thế ba người dần quen thói tự cao tự đại, coi thường mọi người.

Nghe Độc Tỷ Hổ và Hắc Sát Thần xúc phạm, gã trung niên bận áo xám ngấn xé ngực đôi mi, giận dữ nói :

- Các người nhục mạ ai là du đảng, hư danh?

Độc Tỷ Hổ trừng mắt quát lại :

- Lão tử mắng ba tên người đó!

Hắc Sát Thần thêm :

- Cần chi nhiều lời! Có giỏi cứ ra ngoài sảnh biểu thị bản lĩnh.

Võ Đang tam kiếm nghe xong nhất tề nói :

- Hảo! Không sợ chết thì cứ ra đây!

Vừa nói xong cả ba đều nhún mình vút đi như ngọn gió ra khỏi sảnh môn.

Giang Ngọc Phàn để mặc song phương đấu khẩu không cần cản trở. Thấy Võ Đang tam kiếm đã ra ngoài sảnh đường rồi, chàng nhếch môi cười và cũng cử bước đi ra.

Đặng Thiên Ngu thấy âm mưu mình đã thành, lòng mừng thầm. Còn Tiểu Lý Quảng Chung Thanh nghĩ ngợi không hiểu vì sao tôn thiếu gia lại có thể để xảy ra tình trạng đó mà không nhận ra dã tâm của Đặng Thiên Ngu. Vừa lúc đó từ lâu môn vang lên tiếng kèn trống rộn ràng. Lát sau, một hắc y hán tử chạy nhanh vào đại sảnh, đến trước Đặng Thiên Ngu chấp tay cung giọng :

- Bẩm lão Trang chủ, Lục cô nương ở Phi Phượng cốc Bách Trượng phong đến.

5. Chương 5: Hào Khí Át Quân Hùng

Đa Tỷ Ôn Thần nghe báo Lục cô nương ở Phi Phượng cốc đến, lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn. Một trường quyết đấu lão đàn dững sắp thành thì có thể do cô ta quang lâm mà trở thành công cốc.

Vì xưa nay Võ Đang tam kiếm không nể sợ ai, duy chỉ có trước mặt Lục cô nương là không dám ương ngạnh. Chỉ cần cô ta can ngăn một tiếng là bao nhiêu uất khí của ba vị kia để nuốt ngay vào bụng.

Vị cô nương này tính tình chân chất lễ mạo đường hoàng. Là đương kim đệ nhất mỹ nữ trong võ lâm nhưng đó không phải là lý do khuất phục được Võ Đang tam kiếm mà chủ yếu là Tam Tài kiếm pháp nhờ nó mà xưng hùng lại không qua nổi Lục cô nương.

Tuy trong lòng buồn bực nhưng Đặng Thiên Ngu không dám mảy may biểu hiện ra ngoài, lão nhìn quần hùng trong sảnh nói :

- Chư vị tối nay thật vô cùng vinh hạnh Lục cô nương hiếm khi rời khỏi Phi Phượng cốc hôm nay cũng đến đây.

Đặng Thiên Ngu nói xong cả gian đại sảnh vang lên tiếng hoan hô sôi động rồi người người uà ra cửa. Tuy nhiên trong sảnh còn một số người. Đó là những người có danh vọng địa vị như Cao Dương nhị lão cùng các đại biểu trưởng lão của danh phái đại môn. Họ không ra ngoài đại sảnh vì như thế tự nhiên tỏ vẻ cung kính Lục cô nương thái quá.

Đặng Thiên Ngu tuyên bố xong rồi mà vẫn thấy Hoàng Diện Lang còn đứng đó liền ra lệnh :

- Mau ra ngoài truyền rằng lão hủ thân tự ra xuất nghênh.

Hoàng Diện Lang ứng thanh “dạ” rồi dẫn hắc y đại hán cấp bước ra ngoài.

Trong lúc quần hùng đang nhộn nhịp Đặng Thiên Ngu cũng lãnh xuất Hồng Phi Hồ và bọn hộ trang tổng võ sư rời đại sảnh Phong Lôi Quả Lưu Cương khi thấy quần hùng lộn xộn đứng đây là cơ hội tốt nên ra hiệu bảo Giang Ngọc Phàn chờ nên vội vã.

Giang Ngọc Phàn cũng chính vì nghe biểu thư Lục Trại Nương đột nhiên xuất hiện đang do dự thì Lưu Cương lại ngăn cản. Chàng hiểu ý tạm dừng không tiến ra nữa.

Sau trận sôi động vừa qua quần hùng phần đông đã ra lâu môn một số ở lại thấy hành lang vắng hoe ngoài mười hai bọn họ không ai nữa liền hạ giọng :

- Bây giờ biểu thư của tại hạ tới đây các vị nghĩ xem lát nữa có gặp mặt tại hạ có nên yết kiến cô ta không?

Nhất Trần đạo nhân nói :

- Ty chúc cho rằng lúc đó Minh chủ xem thái độ của Lục cô nương mà hành sự. Dù sao cô nương cũng đã biết sự việc của chúng ta. Chắc hẳn cô nương sẽ chủ động đến chào hỏi Minh chủ.

Ngộ Không hòa thượng nói :

- Chung đại hiệp của Cửu Quan bảo hẳn đi ra nghênh đón cô nương rồi. Chắc rằng đại hiệp sẽ đem chuyện có mặt Minh chủ ở đây phúc cáo cô nương biết. Chỉ sợ Chung đại hiệp không cẩn thận làm Đặng Thiên Ngu nghi ngờ.

Giang Ngọc Phàn giảng giải :

- Điểm này chớ vị đừng lo. Chung bá bá vốn nguyên nhị cẩn thận, hơn nữa tại hạ vừa mới cảnh báo để ông đừng đến kiến diện rồi.

Hắc Sát Thần ngạc nhiên hỏi :

- Minh chủ đã bảo trước với Chung đại hiệp thật ư?
- Nếu không thì sao bá bá không đến yết kiến tại hạ được.

Gã trọc Trương Vĩnh Thanh nghi hoặc hỏi :

- Kỳ quái thật! Tôi không rời khỏi Minh chủ khi nào sao không nghe gì cả?

Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh cười nói :

- Minh chủ thi triển công phu truyền âm nhập mật thì làm sao người biết được chứ.

Mọi người lúc đó mới vỡ lẽ Độc Tý Hồ thốt lên :

- Vậy mà lúc này tôi cứ lo Chung đại hiệp làm lộ mất.

Phong Lôi Quả Lưu Cương từ đầu nghĩ ngợi giờ mới nêu ý kiến :

- Minh chủ, ty chúc nhận thấy Lục cô nương đến hay Chung đại hiệp ra đón không đáng lo chỉ sợ Đặng Thiên Ngu kích động làm ọi người cảnh giác.

Hắc Sát Thần trầm ngâm nói :

- Lão tiểu tử ấy chỉ ba hoa khoác lác Hắc Sát Thần ta không bị hắn lừa đâu.

Lưu Cương bực mình rửa :

- Bị lừa cái miệng méo nhà người đó.

Gã méo nghe Lưu Cương xách mé mình hậm hực nhưng nghĩ lão ta đứng đầu ba vị đương chủ nên bậm bụng lặng im Phong Lôi Quả nói tiếp :

- Lão tiểu tử vừa rồi đem ba tên Võ Đang để kích giận chúng ta. Người và Quách đàn chủ đã không giữ bình tĩnh. Nếu Lục cô nương không đến kịp thời thì dù ai thắng ai bại chúng ta và phái Võ Đang nuôi thù chuốc oán với nhau mất.

Hắc Sát Thần xị mặt nói :

- Có thể thật, méo tui lâm sự tuy thô thiển nhưng vẫn có suy tính, không ngờ lần này bị lão tiểu tử đó đánh lừa trúng phải kế hai hồ liêu thân của hắn.

Còn Độc Tý Hồ không nói gì cả đứng cúi đầu có vẻ hối hận.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vẫn chưa chịu tiếp tục liên thoảng :

- Minh chủ chúng ta hiện tại là trang tuần kiệt cùng Trung thổ sợ gì chúng nó đứa tiểu cầu? Giả như chúng biết rõ lai lịch thân phận thực của Minh chủ lại không sợ đá ra quần.

Giang Ngọc Phàn vẫn nghĩ đến tình thế trước mắt hỏi Lưu Cương :

- Lưu đường chủ nếu bây giờ Võ Đang tam kiếm tiếp tục gây chiến chúng ta phải xử trí ra sao.
- Điều đó Minh chủ yên tâm. Chỉ cần Lục cô nương đến, bọn Võ Đang tam kiếm kia ngay cả giận cũng không dám giận đừng nói chi đến thách đấu.
- Võ công biểu thư tại hạ cao cường lắm sao?

Phong Lôi Quải cho rằng Giang Ngọc Phàn thiếu niên hiếu thắng nên nói với ý tán dương :

- Lục cô nương là biểu diệt của lệnh đường Thái Hồng Long Nữ Trang thiếu hiệp cũng là biểu tôn nữ của ngoại tổ mẫu Minh chủ Tái Thượng lão lão võ công kiếm thuật đều được truyền thụ nên cao tuyệt.

Giang Ngọc Phàn có nghe nói biểu thư mình võ công cái thế nhưng không rõ gốc tích nên mới hỏi chứ không có ý hiếu thắng nào. Thực lòng nếu Phong Lôi Quải không giải thích thì chàng cũng không biết võ công của biểu thư phần lớn ở thân mẫu mình.

Bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe lão nói mới biết mẫu thân của Minh chủ là vị phu nhân trẻ đẹp nhất đồng thời võ công cao nhất trong tám vị phu nhân của Cửu Quan bảo.

Tuy lão Bảo chủ Cửu Quan bảo có đến tám vị phu nhân vị nào cũng thân hoài tuyệt học nhưng chỉ có vị phu nhân trẻ đẹp nhất là Thái Hồng Long Nữ sinh hạ được một nhi tử, ngoại giới ít ai biết được Giang Ngọc Phàn là con vị phu nhân nào, Phong Lôi Quải chẳng qua nhờ sư huynh lão là Mã tổng quản nên mới biết chuyện ấy.

Lúc này tiếng nhạc từ lầu môn vọng vào càng thêm náo nhiệt tiếng đàm luận của quần hùng trong viện càng sôi nổi hẳn lên.

Ngộ Không hòa thượng nhìn xuống đám đông xúm xít trong viện nói :

- Mong Lục cô nương đến nhanh chúng ta thương lượng đối sách thái độ của Đặng Thiên Ngu khó hiểu lắm lúc đầu mới thấy chúng ta thì phùng mang trợ mắt sau đó giả lả cười không biết có ý tứ ra sao?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa tức giận rửa :

- Thì lão trời đánh kia muốn gài con hồ tinh cho Minh chủ chúng ta rõ quá còn gì nữa.

Giang Ngọc Phàn nghe nói chợt nghĩ tại phút giây cần vừa rồi chàng thò tay vào chiếc chén mẫu đơn trong túi rồi cười to :

- Hóa ra Hồng Phi Hồ chỉ đoán mò thôi.

Bọn Ngộ Không hòa thượng nghe nói hết sức ngạc nhiên rồi cũng mở miệng đồng thanh hỏi :

- Minh chủ nói Hồng Phi Hồ đoán ra thân thế lai lịch của Minh chủ sao?

Giang Ngọc Phàn vừa rồi buột miệng lỡ lời nay định thần đánh trống lảng :

- Phải! Nhưng chúng ta xem xét thái độ của Đặng Thiên Ngu để quyết định việc đó cần hơn. Vả chăng tại hạ đã nói thị chỉ đoán mò...

Phong Lôi Quải trầm ngâm nói :

- Ty chức nhận thấy thái độ lão Trang chủ đối với Minh chủ có nguyên nhân gì đó bên trong.

Giang Ngọc Phàn giật mình hỏi :

- Nguyên nhân gì?
- Ty chức cho rằng có quan hệ tới việc phao ngôn xuất hiện Cự Khuyết kiếm ở Thái Hồ.

Câu này đề tỉnh mục đích Giang Ngọc Phàn trong chuyến đi Thái Hồ lần này. Chàng buột miệng :

- Đúng thế! Tại hạ chuyên này đến Thái Hồ nhằm điều tra đông cơ và âm mưu của Đặng Thiên Ngu phao ngôn. Không ngờ...

Tới đó chàng đột nhiên im bặt.

Bọn Ngộ Không lắm hiểu ý chàng muốn nói không ngờ chàng ngẫu nhiên gặp họ đây đưa đến nay quên mất mục đích ban đầu.

Phong Lôi Quả buông lời an ủi :

- Minh chủ yên tâm, chúng thuộc hạ cũng đến đây để tra xuất được động cơ và âm mưu của hoang ngôn đó làm rối loạn an ninh võ lâm. Nhưng không ngờ đến đây mới biết đúng hôm nay lễ thọ của lão...

Nhất Trần đạo nhân kẻ tức trí đa mưu liền phụ họa :

- Đúng thế Đa Tỷ Ôn Thần là người nham hiểm khó lường quan hệ đối với chính tà mờ ám không quản đến danh vọng và địa vị trên võ lâm nên không được các hào kiệt và danh môn chính phái trên giang hồ trọng thị. Cứ như hôm nay trong đám tân khách không có một vị Chưởng môn hay lãnh tụ phái nào.

Ma Diên cô nương ngắt lời :

- Chỉ cần một mình Lục cô nương ở Phi Phụng cốc cũng đủ

Lưu Cương đáp :

- Lục cô nương tới đây vì chúng ta.

Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Phải đó! Khi tại hạ đến Phi Phụng cốc tìm Lục cô nương gia nhân nói lại rằng cô ấy đến Thái Hồ vì chuyện ‘Cự Khuyết kiếm’.

Chung Ngọc Thanh thấy Giang Ngọc Phàn không lảng tránh mà còn giải thích rõ cho cô hay tự nhiên nảy ý bất hảo tuy nhiên cũng gật đầu. Nhưng tâm sự đó lại không giấu nổi những tay lịch duyệt giang hồ như bọn Lưu Cương. Vì họ đều là huynh đệ tỷ muội trong ‘Du Hiệp Đồng Minh’ nên không nói gì.

Lưu Cương lại nói tiếp :

- Hồng Phi Hồ tuy được tiếng là người giáo hoạt nhưng không thể đoán ra thân thế của Minh chủ và mục đích của chuyến đi này đâu.

Độc Tỷ Hồ tỏ ra nghi ngờ :

- Điều này không thể khẳng định. Như ở trong miếu hoang ở Huệ Sơn người không phải mới nhìn qua đã nhận ra lai lịch của Minh chủ đó sao.

Lưu Cương cười nói :

- Tôi và Hồng Phi Hồ có điểm khác nhau. Mười năm trước tôi có lần được Tái Thượng lão lão giáo huấn, lần đó có thấy Minh chủ cầm trong tay chiếc Ngọc Cốt chiết phiến. Vì hôm sau lại bị răn cấm mà chuyện đó không khi nào quên được. Bởi vậy ở hoang miếu mới nhìn tôi đã nhận ra lai lịch của chiếc quạt.

- Nhưng sao người lại nhận ra Minh chủ là tôn thiếu gia của Cửu Quan bảo?

- Điều đó cũng đơn giản, Tái Thượng lão lão tiên bối xưa nay không nhận đồ đệ, ngoài hài tử của ái nữ tiên bối gọi là Thái Hồng Long Nữ tức là cháu ngoại của bà. Đó chính là Minh chủ. Tái Thượng lão lão nức tiếng giang hồ là do Hàn Cốt chiết phiến, vậy không truyền cho cháu ngoại thì truyền cho ai? Có lần tôi cùng Mã sư huynh có nói tới Minh chủ, tôi còn biết thêm Minh chủ đang học nghệ ở Lão lão tiên bối, ngoài ra mỗi năm còn phải một vị Bảo chủ phụ nhân đến truyền thụ thêm võ công. Vì thế Minh chủ chúng ta bây giờ nhất thân võ công bao gồm cả tuyệt học của tám vị phụ nhân...

Nhất Trần đạo nhân lên tiếng cảnh cáo :

- Lưu đường chủ! Việc này cần phải hết sức bí mật.

- Đương nhiên, đương nhiên. Nhưng việc Minh chủ hạ sơn đã không còn bí mật nữa.

- Vì sao?

- Vì Minh chủ mang Hàn Cốt chiết phiến là một trường hiệu bằng vàng, rất dễ nhận thấy. Vừa rồi mọi người đã nghe lão nhi Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng nói gì...

Giang Ngọc Phàn cười :

- Khi tại hạ rời Cửu Quan bảo, tám vị mẫu nương cũng không cần tại hạ giữ bí mật.

Lưu Cương nói :

- Nhưng từ nay Minh chủ nên tuyệt đối bí mật mới được.

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên :

- Vì sao?

- Vì bây giờ Minh chủ đã là lãnh tụ của 'Du Hiệp Đồng Minh' rồi. Nếu thân phận bị tiết lộ thì tổ chức của chúng ta sẽ tan vỡ mất vì sau khi lão Bảo chủ biết tất triệu Hồi Minh chủ về Bảo.

Ngộ Không hòa thượng tỏ ra lo lắng :

- Nhưng Tiểu Lý Quảng Chung đại hiệp về bảo sẽ báo cáo lại với lão Bảo chủ.

Lưu Cương trầm trọng nói :

- Điểm này xin Minh chủ truyền cáo với Chung đại hiệp giữ bí mật cho, sau khi chúng ta làm nên đại sự oanh liệt, lúc đó sẽ công khai trước võ lâm và chịu tội với lão Bảo chủ!

Giang Ngọc Phàn nghe nói tới đại sự oanh liệt tức thì hào khí nổi lên nói :

- Hay lắm! Lát nữa tại hạ sẽ truyền cáo tới Chung bá bá.

Lưu Cương lắc đầu :

- Không được đâu! Bảo quy của Cửu Quan bảo rất nghiêm. Hơn nữa Chung đại hiệp từ nhỏ đã theo Giang lão bảo chủ, được hết sức tín nhiệm nên đại hiệp không dám giấu diếm điều gì đâu.

Đến đây Chung Ngọc Thanh liếc Giang Ngọc Phàn buột miệng nói :

- Vậy thì phải làm sao đây?

Lưu Cương cười đáp :

- Việc này nên nhờ tới Lục cô nương giúp đỡ sau đó lại nhờ Chung đại hiệp nói trước với lệnh đường lưu ý cho...

Giang Ngọc Phàn thấy giải quyết như vậy rất khả quan, lòng cao hứng liền đồng ý :

- Hảo! Ta sẽ làm theo cách đó.

Ngộ Không hòa thượng hỏi :

- Cứ theo lời Lưu đường chủ thì Hồng Phi Hồ không thể nhận ra lai lịch của Minh chủ chứ.

- Nếu thị nhận ra thì không lý do gì trước quần hùng Đặng lão tiểu tử không làm rùm beng lên là tôn thiếu gia Cửu Quan bảo đến bái thọ lão chứ? Điều này làm lão vinh hạnh nhiều mà.

Độc Nhân Phán Quan và Độc Tỷ Hồ thắc mắc :

- Vậy thì lý do mà Đặng Thiên Ngu trước lạnh nhạt sau vồn vã như thế?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa chen lời :

- Không phải ta đã nói rồi sao? Nhất định hấn muôn trông con hồ ly tinh đó vào cổ Minh chủ thôi mà!

Chung Ngọc Thanh hừ một tiếng cất giọng đầy sát khí :

- Nó mà cũng đòi ư? Tối nay ta sẽ cho nó một kiếm phân thây!

Ngộ Không hòa thượng nghiêm mặt nói :

- Chung chấp sự thiên vạn lần không được hành động liều lĩnh. Mọi người trong chúng ta chỉ nên đề phòng thị...

Hắc Sát Thần tiếp lời :

- Đúng thế! Tả hộ pháp nói rất đúng! chúng ta đừng rời Minh chủ xem thị và Đặng tiểu tử làm được trò trống gì nào.

Phong Lô Quả nhìn Ngô Không và Nhất Trần nói :

- Việc có quan hệ tới Đặng Thiên Ngu phao ngôn..

Lưu Cương chưa dứt lời thì Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh vỗ vai Á Tử cười :

- Tối nay sau khi tiệc rượu bắt đầu tôi và gã câm đột nhập vào thất phòng bắt hai đứa tin cẩn của Đặng Thiên Ngu lão nhị tra vấn là rõ cả thôi mà!

Nhất Trần đạo nhân nghiêm nghị nói :

- Vương đàn chủ! Hiện nay cao thủ tập trung về đây rất nhiều, người tài không hiếm. Người và Phương đàn chủ phải hết sức thận trọng.

Wương Vĩnh Thanh lắc lắc cái đầu trọc ra vẻ đắc ý :

- Tóm oa đầu, bức khẩu cung, đó là sở trường của Trọc Tử ta mà! Tiệc tan xong, bảo đảm với Minh chủ sẽ có tin tức khả quan.

Lưu Cương nghe xong nhìn Giang Ngọc Phàn rồi cung kính thưa :

- Minh chủ, sau khi được tin tức chính xác rồi, có nên nhân đó xin Chung đại hiệp thay Minh chủ báo với tám vị lệnh đường đại nhân không?

Giang Ngọc Phàn nghĩ ngợi Hồi lâu mới đáp :

- Cũng được! Mấy vị lão nhân gia đó chắc cũng rất quan tâm tới chuyện Cự Khuyết kiếm xuất hiện ở Thái Hồ.

Phong Lô Quả và cả bọn ngơ ngác nhìn nhau. Như vậy chứng tỏ vị tôn thiếu gia Cửu Quan bảo tự ý rồi Bảo đến đây.

Giang Ngọc Phàn thấy sắc mặt mấy người đoán ra suy nghĩ của họ bèn nói lảng :

- Tiểu đệ vừa mới rời gia môn dẫn bước giang hồ, đó chỉ là chuyện ngoài đề không bàn lúc này. Khi nào tâm tính ổn định lại sẽ thương lượng với chư vị.

Bọn Ngô Không hòa thượng không hề ngờ rằng trong lời nói của chàng còn ẩn sự lo lắng về chiếc chén mẫu đơn, liền cúi mình thưa :

- Minh chủ có điều gì sai bảo, chúng ty chức xin cùng hết sức chia sẻ.

Hắc Sát Thần tỏ ra hăng hái :

- Minh chủ nói là mệnh lệnh, có gì mà thương lượng? Chỉ ra lệnh một câu, bất cứ làm việc gì...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cười nói móc :

- Minh chủ cần cái sọ trọc của người.

Hắc Sát Thần nghiêm mặt đáp :

- Sợ gì chứ? Chẳng qua từ dưới cái sọ trọc sẽ mọc ra một cái thẹo lớn thôi chứ gì?

Giang Ngọc Phàn nghe xong rất lấy làm cảm động. Những người trước mặt chàng đây tuy là kẻ hiếu sát vong mạng khét tiếng giang hồ nhưng cũng là những người anh hùng khí khái, sẵn sàng xả thân không tiếc mạng mình. Chỉ cần hướng thiện thì phúc cho vô lâm biết mấy.

Nhưng nếu để họ tự ý hành động e rằng chỉ trong mấy tháng, sự yên tĩnh của vô lâm sẽ trở nên một trường đầy khói lửa chết chóc.

Chàng đang mãi suy nghĩ thì dưới sân tiếng hoan hô và tiếng kêu đồng thanh :

- Tới rồi! Tới rồi!

Ngộ Không hòa thượng thấp giọng :

- Lục cô nương đã đến chúng ta xuống viện cũng nghênh đón thôi!

Giang Ngọc Thanh vui vẻ gật đầu. Chàng cũng muốn thấy vị biểu tỳ của mình nên dẫn đầu đoàn người bước xuống viện.

Nhất Trần đi sau Giang Ngọc Phàn nhỏ giọng :

- Minh chủ sau này tiếp xúc với Hồng Phi Hồ nhất là khi thị mời rượu, Minh chủ hãy hết sức cẩn thận. Nhớ rằng thị là người tinh diệu mê được....

Giang Ngọc Phàn đang bận suy nghĩ đến biểu thư nên chàng không chú ý gì chỉ gật đầu đáp :

- Được tại hạ sẽ chú ý.

Trong sân người đứng chật ních tiếng nói cười huyền ảo không khác gì chợ vỡ. Trên võ lâm có lẽ không mấy khi xảy ra trường hợp như tương tự Giang Ngọc Thanh dù muốn tiến về phía trước nhưng không chen lọt nên đành đứng giữa một khoảng trống phía sau mọi người.

Qua một lúc nữa trong tiếng ồn ào vang lên tiếng hô lớn của Hoàng Diện Lang :

- Xin chừa vị nhường lối cho! Xin chừa vị nhường lối cho!

Lập tức tiếng ồn ào im bặt, nhưng lại nghe tiếng người chen lấn.

Chỗ mà Giang Ngọc Phàn và thủ hạ đứng tuy phía sau nhưng khá cao nên có thể thấy quang cảnh giữa viện trong đám đông.

Giữa đám người đứng đặc kín bỗng dạt ra một khoảng trống rồi kéo dài ra thành một con đường nhỏ theo đó một đoàn người tuần tự đi vào. Tuy không thấy mặt mũi ra sao nhưng Giang Ngọc Phàn đoán chắc Đặng Thiên Ngu đang dẫn biểu thư vào đại sảnh.

Khá lâu đoàn người mới vượt khỏi đám đông ngang bãi trống mà Giang Ngọc Phàn và thủ hạ đứng Giang Ngọc Phàn bỗng nhiên ‘à’ lên một tiếng.

Sau Đặng Thiên Ngu và bọn Hoàng Diện Lang là một trang quốc sắc thiên hương, một thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn bận áo tím. Mỹ nữ đó không ai khác chính là thiếu nữ mà Giang Ngọc Thanh đã thấy sáng nay trong kiệu trúc.

Bốn tỷ nữ khiêng kiệu bây giờ theo sau hộ vệ. Còn trung niên phụ nhân đi sau cùng.

Đoàn người vừa qua khỏi con đường nhỏ vừa mới mở ra khép lại ngay, mọi người chen ùa vào theo.

Đa Tỷ Ôn Thần đi trước với vẻ mặt vô cùng mãn nguyện trên mặt lão luôn hiện nụ cười.

Tử y thiếu nữ trên môi cũng thoáng nét cười gật đầu chào xung quanh.

Còn bốn tỷ nữ và trung niên phụ nhân đưa mắt nhìn bốn phía như tìm kiếm ai.

Giang Ngọc Phàn đoán biểu thư đang tìm mình lòng bỗng cảm thấy một cảm giác ngọt ngào khó tả.

Chàng đưa mắt nhìn kỹ biểu thư. Chàng sững sờ trước sắc đẹp chim sa cá lặn của Lục Trịnh Nương, không tin trên đời lại có người kiều diễm dường ấy.

Nàng trông vừa cao quý vừa nhu hòa hiền dịu, trông như không biết tí võ công nào nhưng có gì khiến người ra không dám buông lời khiếm nhã. Giang Ngọc Phàn nhớ lại nàng đã hạ thủ tên Cốc chủ Độc Quỷ cốc mà không khỏi giật mình.

Đang lúc Giang Ngọc Phàn ngẩng nhìn biểu thư đến nhập thần thì có người kéo áo chàng. Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh ngược nhìn chàng nói khẽ :

- Minh chủ trong nét mặt Minh chủ khi trắng khi đỏ khi thất thần. Phải chăng Minh chủ sợ cô ta?

Giang Ngọc Phàn quay sang bên. Trông thấy đôi mắt u oán của Chung Ngọc Thanh chàng hơi đỏ mặt nói :

- Đâu có! Cô ta là biểu thư của ta sao lại sợ cô ta chứ?

- Nhưng Minh chủ nói rằng chưa từng thấy cô ta, sao bây giờ lại biểu hiện lạ lùng ấy được?

Giang Ngọc Phàn chưa biết trả lời sao thì may thay tiếng Phong Lôi Quải từ sau gờ bí cho chàng :

- Minh chủ Hồi trư nói đang bị một tử y nhân truy đuổi, phải chăng người đó chính là Lục cô nương đây.

Lúc này Giang Ngọc Phàn hình như không nghe thấy Lưu Cương đang nói gì cả vì Lục Trịnh Nương đã nhận ra chàng, gật đầu chào và miệng cười tươi tắn. Cả bốn tỳ nữ và trung niên phụ thân cũng gật đầu. Giang Ngọc Phàn sững sốt đến nỗi đứng ngẩn người không chào lại.

Chung Ngọc Thanh thấy Lục Trịnh Nương thì vừa ghen tỵ vừa lo lắng.

Nàng hiểu rằng đối thủ có đủ thiên thời địa lợi, tức là Lục Trịnh Nương vừa đẹp lại có quan hệ gần gũi với Giang Ngọc Phàn. Rõ ràng tiếng đồn về sắc đẹp của Lục Trịnh Nương không phải hư danh. Chung Ngọc Thanh thở dài nhưng trong mắt lại lấp lánh Giang Ngọc Phàn tia nhìn khó cắt nghĩa được. Một cách không tự giác nàng nín áo của Giang Ngọc Phàn giật giật mấy cái.

Cử chỉ đó của Chung Ngọc Thanh vừa khéo lọt vào mắt của Lục Trịnh Nương. Ánh mắt đang cười bỗng có đám mây đen thoáng gọn, khuôn mặt diễm lệ bỗng chốc sa sầm.

Thái độ của Lục Trịnh Nương lại không lọt qua được đôi mắt của Chung Ngọc Thanh. Nàng biết lý do sự bức tức này chính là hành động của mình gây ra. Như thế rõ ràng Lục cô nương đối với Giang Ngọc Phàn không chỉ có tình cảm biểu thư biểu đệ.

Chung Ngọc Thanh chợt thấy hả hê đồng thời cũng thấy trái tim nhức nhối.

Giang Ngọc Phàn ngoảnh sang thấy sắc mặt ảm đạm của Chung Ngọc Thanh chang ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương sao thế?

Thấy Chung Ngọc Thanh không trả lời chàng hỏi dồn :

- Nói đi chứ? Vì sao nhột nhật thế có phải nội lực làm sao không?

Chung Ngọc Thanh thấy Giang Ngọc Phàn quan tâm tới mình như vậy trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nghe trái tim đập gấp mà không nói năng được gì.

Phong Lôi Quải nói :

- Không sao đâu Minh chủ ta vào sảnh đi!

Lúc đó ở sảnh đường mọi người đang chọn chỗ ngồi thuận lợi.

Xung quanh bàn lễ vọng ra tiếng cười ha hả của Đặng Thiên Ngu và tiếng nói một cách khiêm tốn giả mạo :

- Không dám! Không dám! Đủ rồi! Đủ rồi!

Chúng tở Lục trịnh nương đang bái thọ.

Giọng khản nhỏ nhưng ngân vang của trung niên phụ nhân :

- Trạch quần gia và bốn tỳ nữ trong Phi Phượng cốc chúc Đặng lão trang chủ phúc như Đông hải thọ tỷ Nam sơn...

Giang Ngọc Phàn chưa vào sảnh ngay. Chàng đưa mắt nhìn xung quanh thì bắt gặp Tiểu Lý Quảng Chung Thanh đứng ở cuối hành lang nhìn mình với ánh mắt khẩn thiết như có điều gì rất gấp muốn nói.

Chàng định đến ngay nhưng thấy giữa hai người Hồng Phi Hồ đang nhìn chàng chằm chặp không chớp mắt.

Giang Ngọc Phàn lập tức dùng công phu truyền âm mật cảnh cáo với ông rằng “Chung bá bá, Hồng Phi Hồ của Tân Sơn trang đang chú ý tiểu đệ. Tốt nhất bá bá bước đến gần Lục biểu thư lát nữa tiểu đệ phải người liên lạc”.

Vận công nói xong chàng quay đầu sang bên nhìn lại thấy Chung Thanh cúi đầu buồn bã thở dài rồi đi vào đại sảnh.

Giang Ngọc Phàn lấy làm lạ, nghĩ một lát bỗng hiểu ra, chắc hẳn bá bá đang buồn phiền về chiếc chén mẫu đơn cũng chưa biết chừng. Bởi vì rất có thể chàng nhận được chén từ trung niên trên mình ngựa thể nào Lục biểu thư cũng biết. Như vậy thì rõ ràng bá bá muốn chuyển lời dặn dò của biểu thư để chàng chú ý chứ chẳng nghi

Căn cứ vào thái độ hai mặt của Đặng Thiên Ngu, Đình Nguyệt Mai đang theo dõi chàng sát sao, lại đối chiếu với đôi mắt Đình Nguyệt Mai không lúc nào rời chàng thì tình không nhưng nghiêm trọng mà còn trở nên khẩn cấp.

Lại nói, nếu là chuyện chén mẫu đơn thì Giang Ngọc Phàn không thể phái người khác đến liên lạc được mà phải tự bản thân chàng thôi vì chàng không muốn bọn Ngộ Không biết chuyện này

Thế nhưng có gì giấu được Phong Lôi Quải kiến đa thức quăng, lão thấp giọng nói :

- Minh chủ cứ xem thần sắc thì Minh chủ có tâm sự gì khó giải quyết đúng không vậy?

Giang Ngọc Phàn nghe nói thầm kêu khổ. Nhưng lại nghĩ Lưu Cương là sư đệ của lão Tổng quản Mã Vân Sơn của Cửu Quan bảo, chàng thấy nhẹ bớt nỗi lo. Hơn nữa trong lòng lại có chuyện khó bề giải quyết tìm người thương lượng cũng tốt.

Chàng nhỏ giọng trả lời :

- Hiện tại Chung bá bá có cấp việc muốn báo với tại hạ. Lưu cương chủ thấy nên cho người đến liên lạc không?

Lưu Cương lắc đầu :

- Minh chủ không thể được?

- Vì sao?

- Minh chủ không thấy bọn Hoàng Diện Lang đang theo dõi chúng ta cả bốn phương tám hướng sao?

Giang Ngọc Phàn kinh hoàng quay đầu nhìn. Quả nhiên thấy bọn hộ trang tổng sự có mặt khắp chung quanh lẫn trong đám quần hùng

Nhất Trần đạo trưởng nói :

- Sao Minh chủ không dùng truyền âm mật nói chuyện với đại hiệp?

- Chủ yếu là Chung bá bá nói với tại hạ nhưng Chung bá bá lại không biết công phu đó.

Lưu Cương vội chen lời :

- Chung đại hiệp không biết chắc Lục cô nương phải biết chứ?

Giang Ngọc Phàn nghe xong cả mừng cười nói :

- Đúng rồi! Ta ngốc thật.

Đột nhiên phía sau có tiếng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa giận dữ :

- Hừ! Con hồ ly đó không biết lại ton hót chuyện gì nữa rồi?

Giang Ngọc Phàn nhìn xem quả nhiên Đình Nguyệt Mai đang thì thầm với Đặng Thiên Ngu điều gì đó.

Chỉ thấy Đặng Thiên Ngu nhếch mép cười rồi hướng về phía Giang Ngọc Phàn ngoắc tay gọi :

- Giang minh chủ lại đây lão hủ giới thiệu một cao nhân.

Lưu Cương vội vàng dặn khẽ :

- Minh chủ phải đặc biệt đề phòng Hồng Phi Hồ đấy!

Giang Ngọc Phàn hiểu ý gật đầu rồi mỉm cười đi tới Bọn Ngộ Không hòa thượng hộ vệ cũng bước theo. Lúc này quần hùng phân đông đã ngồi vào bàn chăm chú nhìn Giang Ngọc Phàn và tùy tùng Giang Ngọc Phàn

trông thấy Lục Trịnh Nương đứng ở vị trí trung tâm phòng tiệc hai bên có hai lão hòa thượng mi dãi râu bạc lại có mấy vị lão nhân và Võ Đang tam kiếm.

Giang Ngọc Phàn nhận thấy tất cả các gia nhân đều ở ngoài lầu môn. Ngay cả một số vị tân khách còn đứng ở ngoài hành lang, vậy mà vị Trạch quản gia và bốn tỳ nữ vẫn đứng sau lưng Lục Trịnh Nương

Giang Ngọc Phàn đến gần, Đặng Thiên Ngu chỉ vào Lục Trịnh Nương giới thiệu :

- Giang minh chủ! Vị này là nữ Cốc chủ Phi Phượng cốc biểu diệt của Cửu Quan bảo phu nhân “Thái Hồng Long Nữ” Trang nữ hiệp tên là Lục Trịnh Nương.

Giang Ngọc Phàn nghe xong chưa xót nghĩ rằng cửu cửu và cửu mẫu ở Phi Phượng cốc đã theo nhau qua đời, hiện tại Lục Trịnh Nương trở thành nữ Cốc chủ của Phi Phượng cốc hèn nào quản gia và tỳ nữ công nhiên có vị trí khác vì biểu thư chàng đã trở thành chủ nhân của Bát đại thế gia.

Nhưng Đặng Thiên Ngu đặc biệt nhấn mạnh đến quan hệ của nàng với thân mẫu ở Cửu Quan bảo trong võ lâm còn chứng minh địa vị của thân mẫu Thái Hồng Long Nữ trong tâm mục quần hùng võ lâm.

Đương nhiên Đặng Thiên Ngu giới thiệu như thế nhằm tăng địa vị của Lục cô nương còn có tác dụng thị uy và đe dọa đối với Giang Ngọc Phàn và thủ hạ.

Chàng đang mải nghĩ thì Đặng Thiên Ngu hướng sang Lục Trịnh Nương nói :

- Lục cô nương vị đây là tân Minh chủ đệ nhất nhiệm kỳ của một môn phái trong võ lâm tên “Du Hiệp Đồng Minh” - Giang Ngọc Phàn minh chủ.

Do Lục cô nương là biểu thư nên Giang Ngọc Phàn bước đến trước cúi mình chào khiêm hòa nói :

- Đã lâu nghe tiếng Lục cô nương võ nghệ và lễ tiết song tuyệt, quán thế võ lâm. Nay được thấy dung nhan thật vô cùng vinh hạnh!

Lục cô nương chỉ khẽ nhếch môi cười nhạt hỏi lại :

- Giang minh chủ quả thực cảm thấy vinh hạnh ở điểm nào?

Giang Ngọc Phàn cho rằng Lục Trịnh Nương tỏ ra lãnh đạm với chàng cốt để che giấu thân phận chính thực của mình nên không lý đến nữa. Nhưng Chung Ngọc Thanh và Lưu Cương lại biết rõ lý do của sự lạnh nhạt đó.

Bọn Ngộ Không và Nhất Trần không thấy động tác kéo áo của Chung Ngọc Thanh làm Lục cô nương khó chịu nên trước thái độ lạnh nhạt thờ ơ có phần khiêu khích của mỹ nhân chim sa cá lặn này họ cho rằng nàng không nhận ra biểu đệ của mình nên cũng không thắc mắc gì nhiều.

Nhưng thái độ của Lục Trịnh Nương làm nảy sinh từ một số cao nhân và người có địa vị cái nhìn khinh thị đối với Giang Ngọc Phàn.

Phong Lôi Quả không cần Giang Ngọc Phàn nói vội tranh lời hùng cứu vãn tình thế dù biết làm như thế là nguy hiểm.

- Bổng Đồng Minh vừa mới thành lập chưa công khai ra giang hồ. Nhưng tề Minh chủ ngưỡng mộ tài trí và đức hạnh của Cốc chủ nên ngày trước đã lặn lội đến tận Bách Trượng phong thỉnh giáo và mời Cốc chủ đến Thái Hồ chẳng may không gặp. Hôm nay tại đây bất kỳ tương kiến tề Minh chủ cảm thấy vinh hạnh điều đó cũng rõ lời Minh chủ không hề giả.

Lục Trịnh Nương vừa phẫn vắn một câu nàng nghe rõ tiếng cười chế nhạo từ đám quần hùng liền hiểu ngay họ có khinh thị đối với Giang Ngọc Phàn là nàng gây nên, cảm thấy rất hối hận.

Liền đó Phong Lôi Quả đứng ra phân biện, Lục Trịnh Nương biết do mình thất ngôn với Giang Ngọc Phàn khiến tình hình rắc rối nhưng với thân phận Cốc chủ không thể không phong độ trước một tên bộ thuộc nàng nghiêm giọng nói :

- Lão anh hùng thân phận thế nào trong “Du Hiệp Đồng Minh”.

Lưu Cương hiểu ngay đã đến Hồi gay cấn. Theo quy củ võ lâm thì có mặt Giang Ngọc Phàn đối thoại với bậc ngang hàng lão không được phép thay lời hướng hồ chỉ trên Đường chủ còn hai vị Hộ pháp

Lão vội chấp tay cúi mình nói :

- Thuộc hạ của Giang minh chủ “Du Hiệp Đồng Minh” Thần Vũ đường chủ Lưu Cương tham kiến Cốc chủ.

Lễ mạo xong, lão nói thêm :

- Năm xưa lão nạp đã bái kiến qua Lục cốc chủ chỉ e Cốc chủ quên rồi....

Lục Trinh Nương vốn thông minh, vì nàng biết chưa bao giờ gặp qua Phong Lôi Quả trừ lúc trưa thấy lão trong hoang miếu. Nàng hiểu rằng lão bịa ra như vậy là có dụng ý nên cười nói :

- Văn bối đã gặp lão anh hùng ở đâu...

Đến lúc này Lưu Cương mới thở phào nhẹ nhõm, lão khen thầm Lục cô nương thông minh đã gỡ bí ình liền cúi mình thưa :

- Lão hủ từ vinh hạnh được gặp Cốc chủ ở Cảnh Đức dưới Trích Tinh lâu trong Cửu Quan bảo lúc đó sư huynh là Tân Quả Trần Cửu Châu Mã tổng quản dẫn lão đến gặp Bảo chủ phu nhân Trang nữ hiệp...

Lục cô nương cười nói :

- Tôi nhớ rồi lão anh hùng là Phong Lôi Quả...

- Không sai, chính thị là lão hủ!

Lục trinh nương ra vẻ nhũn mảy nhìn Giang Ngọc Phàn nói :

- Lưu lão anh hùng uy danh lừng lẫy mà khuất thân làm thuộc hạ của thiếu niên kia vậy chắc hẳn võ công của quý Minh chủ cao cường hơn lão anh hùng nhiều lắm.

Câu hỏi vừa cao ngạo vừa khiêu khích nhưng phát xuất từ miệng của Cốc chủ Phi Phượng cốc nên không ai thấy chướng tai vì kiếm thuật của cô ta xuất thần nhập hóa ai cũng biết.

Phong Lôi Quả chính đang cần câu này.

- Võ công của tệt Minh chủ cao cường hơn lão hủ nhiều ít cái đó chưa dám trả lời nhưng Hồ chủ Hồng Hạnh hồ “Kim Trọng Truy Hồn” liên thủ với ái nữ của lão là “Chu Tước Ngọc Nữ” vẫn không địch nổi tệt Minh chủ...

Lão vừa dứt câu thì khắp nội sảnh ồ lên tiếng kính dị.

6. Chương 6: Hồ Ly Giảo Hoạt

Phong Lôi Quả Lưu Cương vừa nói một lời làm kinh động nội sảnh. Ai nấy nghe đều biến sắc nhưng không ai dám tỏ ra nghi ngờ. Bởi lão Hồ chủ Hồng Hạnh hồ ‘Kim Trọng Truy Hồn’ Nguyễn Công Lượng là nhân vật mà toàn thể võ lâm không ai dám dây vào. Mọi người thấy lão đều tỏ vẻ cung kính, nếu có ai hơi tỏ ra bất kính thì lập tức bị lão đánh cho võ đầu gãy gãy, đó là chưa nói đến độc dịch trong chiếc kim trọng của lão nhân cổ quái ấy, chỉ trong phút chốc đã chết không toàn thây!

Thế mà nay Phong Lôi Quả Lưu Cương lại dám nói Minh chủ của gã - tay thiếu niên tuần tú kia đã bại một lúc cả hai cha con quái kiệt này! Nếu chuyện đó không có thực mà đến tai ‘Kim Trọng Truy Hồn’ thì Lưu Cương không bị độc dịch biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy ư?

Lục Trinh Nương Cốc chủ Phi Phượng cốc nghe nói thế cũng thay đổi ngay thái độ lạnh nhạt kiêu căng đối với với Giang Ngọc Phàn lúc trước. Nàng đưa đôi mắt kính dị nhìn Giang Ngọc Phàn gợi chuyện :

- Giang minh chủ, lão Hồ chủ Hồng Hạnh hồ là thế bá của ta, xin hỏi Minh chủ đã gặp thế bá ở đâu?

Giang Ngọc Phàn nhìn vào nhân thần của biểu thư, chàng lo lắng nghĩ đến chiếc chén mẫu đơn, nhưng miệng mỉm cười lạnh nhạt đáp :

- Trưa nay lúc quá Ngọ ở Tuyên Hưng thành.

Đặng Thiên Ngu nghe nói vậy, từ kinh dị đến hoảng hốt. Vì quá Ngọ, bọn Giang Ngọc Phàn dùng bữa trưa ở Tuyên Hưng thành thì dù có là đại lực thần tiên cũng không xuất hiện ở Thái Hồ trước đó vài giờ được.

Nghĩ thế, lão bắt giác nhìn sang Hồng Phi Hồ có ý hỏi: “Người có trông nhầm không?” Chỉ thấy thị vẫn đứng điềm nhiên, trên đôi môi đỏ chót đầy quyến rũ lúc đó nở nụ cười giảo hoạt.

Đặng Thiên Ngu biết y thị đã nhận ra một sơ hở nào đó của đối phương và đang nghĩ kế để đối phó.

Sau lưng Giang Ngọc Phàn, bọn Ngộ Không hòa thượng thắc mắc không biết Giang minh chủ gặp Nguyễn Công Lượng trong núi, nay lại nói thác ra Tuyên Hưng thành làm gì.

Phong Lô Quả lại nghĩ, chắc phải có dụng ý gì nhưng như vậy người tinh ý sẽ nhận ra trong lời của Giang minh chủ một sơ hở lớn.

Vì bọn Độc Tỷ Hồ và Quý Dao Mẫu Dạ Xoa từ hôm qua đã có mặt ở Thái Hồ rồi, còn hôm nay thì tất cả đã tề tựu.

Chợt Phong Lô Quả thoáng có ý nghĩ, một mình Giang Ngọc Phàn thâm nhập Huê Sơn ắt phải có lý do bí ẩn nào đó. Cả việc Lục cô nương truy theo cũng nằm trong sự ly kỳ này. Chắc hẳn vì thế mà Giang Ngọc Phàn đã nói thác đi địa điểm gặp Kim Trọng Truy Hồn.

Lúc đó Đặng Thiên Ngu đang giới thiệu với Giang Ngọc Phàn Võ Đang tam kiếm, Cao Dương nhị lão và các cao thủ ở Điểm Thương, Trường Bạch, Không Động, Côn Lôn, Bồng Lai các phái. Cả đại diện Cửu Cung bảo và Tiểu Lý Quảng Chung Thanh cũng được giới thiệu.

Bây giờ thái độ của đại biểu các phái đối với Giang Ngọc Phàn đã có nhiều thay đổi, cả Võ Đang tam kiếm cũng tỏ ra khiêm nhường.

Đúng lúc này trong sảnh đường vang lên một tiếng hô lớn :

- Giờ lành đã đến, tiệc thọ bắt đầu!

Lập tức từ ngoài hiên bốn ban nhạc cùng đồng thanh hòa tấu. Tiếng trống kèn rộn rã vang lên. Trong sảnh mấy chục tên tráng niên hán tử tay bưng đầy rượu thịt mang lại.

Đa Tỷ Ôn Thần là chủ tiệc đương nhiên ngồi vào bàn ở vị trí trung tâm, tiếp đó ngồi hai bên tả hữu là Lục Trinh Nương với địa vị Cốc chủ, Giang Ngọc Phàn đứng đầu một phái, tiếp nữa là Cao Dương nhị lão, Tiểu Lý Quảng Chung Thanh, Võ Đang tam kiếm và các vị đại biểu của các môn phái theo thứ tự. Rồi đệ tử, thuộc hạ cũng được sắp xếp đâu vào đấy.

Trạch quần gia và bốn tỷ nữ cùng Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh được xếp cùng bàn, bọn Ngộ Không hòa thượng cung ngồi riêng một chỗ.

Đặng Thiên Ngu lướt mắt nhìn khắp đại sảnh. Lão mãn ý nhận thấy trong sảnh không còn một chỗ trống, không ngờ hôm nay tân khách đông như vậy.

Đặng Thiên Ngu nâng chén nói mấy lời cảm tạ. Sau tiếng hoan hô vang dậy như sấm, mọi người cùng đứng cả lên uống cạn.

Thôi thì đủ thứ của ngon vật lạ liên tiếp đưa ra. Rượu hết tuần này lại sang tuần khác, tiếng nói cười, tiếng đàm luận râm ran, buổi tiệc càng lúc càng thêm sôi động.

Chờ khi Đặng Thiên Ngu đang nói gì với Võ Đang tam kiếm, Giang Ngọc Phàn cúi mặt, vận nội công truyền âm cho Lục Trinh Nương :

- Lúc sáng ở bờ hồ, biểu thư làm tôi lo quá!

Lục Trinh Nương cũng dùng phép Truyền âm nhập mật trả lời :

- Người tự mình có hư tâm mà hoảng loạn còn trách ai chứ?

Giang Ngọc Phàn ngẩng lên thấy Lục biểu thư cười tủm tỉm, ngoảnh sang bên nói tiếp :

- Tiểu đệ được người ủy thác, đó không phải do hư tâm. Đã không biết thân phận biểu thư, lại chưa rõ ý đồ, làm sao không chạy?

Trong tai chàng giữ không vang tiếng cười khúc khích nữa, thay vào đó là giọng khấn thiết :

- Người ta ủy thác cho người vật gì vậy?

Giang Ngọc Phàn không có ý định giấu diếm biểu thư, nói ngay :

- Một cái chén ngọc cổ hoa văn.

Chàng vừa truyền xong thì trong sảnh vang lên tiếng hoan hô. Đó là mấy vị vừa nâng chén cung tửu Đặng lão trang chủ.

Giang Ngọc Phàn, Lục Trinh Nương, Cao Dương nhị lão và Võ Đang tam kiếm cũng đứng cả lên nâng chén chúc mừng.

Đặng Thiên Ngu đứng lên cạn chén xong rồi, miệng nói :

- Đa tạ chư vị! Xin chư vị uống nhiều nữa đi!

Rượu quá ba tuần, trà và ngũ vị được dâng lên. Đột nhiên Hồng Phi Hồ đến bên Đặng Thiên Ngu chấp tay nói :

- Thỉnh trang chủ đón các bàn chúc rượu!

Đặng Thiên Ngu ngạc nhiên quay lại nhìn.

Hồng Phi Hồ cúi người rồi lại ngước lên, trong ánh mắt hàm chứa ám hiệu.

Đặng Thiên Ngu cười ha hả hai tiếng rồi đứng lên nhìn bọn Giang Ngọc Phàn, khiêm giọng :

- Xin chư vị thứ lỗi, lão hủ thất bồi một lúc.

Cả bàn đồng thanh nói :

- Xin lão Trang chủ cứ tự nhiên!

Đặng Thiên Ngu vừa quay người, Hồng Phi Hồ liền chỉ tay ra hậu sảnh, thấp giọng nói :

- Rượu đã chuẩn bị sẵn cả ở đó.

Giang Ngọc Phàn quay lại nhìn, thấy thấp thoáng có Hoàng Diện Lang, mấy tên bồi tửu và bọn hộ trang võ sư. Đặng Thiên Ngu và Hồng Phi Hồ cùng đi về phía đó, lúc này trong đại sảnh có sự lộn xộn, một số người rời chỗ sắp xếp ban đầu, tự đi tìm bạn rượu.

Bọn Phong Lôi Quải cũng đứng cả dậy rời bàn, Giang Ngọc Phàn hiểu rằng họ tạo thời cơ để trợ tử Vương Vĩnh Thanh và gã cầm Phương Thủ Nghĩa ra khỏi sảnh thừa hành công việc.

Trong bàn nữ nhân mọi người vẫn yên vị. Trạch quán gia cùng Ma Diện cô nương chuyện trò xem chừng sôi nổi lắm, còn bốn vị tỷ nữ thì im lặng uống trà.

Bên tai Giang Ngọc Phàn lại nổi lên tiếng của Lục Trinh Nương :

- Ngọc biểu đệ, vật mà trung niên nhân giao cho người chỉ là cái chén ngọc để uống rượu thôi sao?

Giang Ngọc Phàn nhìn lại trong bàn. Bây giờ chỉ còn lại Cao Dương nhị lão đang thủng thủng bàn chuyện với nhau và có thêm một vị cao nhân ở Điểm Thương phái trác hiệu là Cồn Đường Dao cũng đang góp chuyện.

Chàng vận công trả lời Lục biểu thư :

- Tiểu đệ chỉ biết đó là chiếc chén cổ ngọc, nhưng lại không rõ nó được làm bằng chất liệu gì.

- Trên chiếc chén cổ ngọc đó vẽ hoa văn gì?

Giang Ngọc Phàn thấy biểu thư vẫn nhìn đi chỗ khác, chàng mỉm cười nhìn ra sảnh môn vừa vận công đáp :

- Dưới đây chén chỉ có một đóa hoa mẫu đơn!

Chàng vừa nói xong thì bên tai vang lên một tiếng “a” kinh ngạc và giọng nói như lạc đi của biểu thư :

- Ngọc biểu đệ! cứ theo người nói thì đó rất có thể là chiếc chén mà Kim Luân hoàng đế của nước đại Chu Võ Tắc Thiên rất mực quý trọng, gọi là “Vạn Diễm Bôi”, người nghĩ sao?

Giang Ngọc Phàn vẫn điềm tĩnh đáp :

- Về gốc tích “Vạn Diễm bôi”, tiểu đệ thật không biết tí gì!

Lục Trinh Nương thấp giọng :

- Biểu đệ có biết gốc tích hay không, điều đó chưa quan trọng. Nếu vật ấy quả thật là Vạn Diễm bôi thì người bây giờ đang trong tình thế hết sức nguy hiểm!

Giang Ngọc Phàn nghe nói nhú mày, ghi hoặc hỏi :

- Ý của biểu thư...

Lục Trinh Nương nghiêm khắc ngắt lời :

- Không chờ tiệc tan, nhất định phải tìm cơ thoát thác rời khỏi Thái Hồ ngay!

Giang Ngọc Phàn tuy biết Hồng Phi Hồ còn đem lòng hoài nghi chàng nhưng chung quy thị cũng chỉ đoán mò, nên hỏi lại biểu thư :

- Việc nghiêm trọng đến thế sao?

Trong tai Giang Ngọc Phàn lại vang lên tiếng Lục cô nương hơi xẵng :

- Cho người hay rằng trung niên nhân giao cho người vật đó đã bị Hồng Phi Hồ bắt giải về Tân Sơn trang. Trung niên nhân không chịu nổi cực hình, đã khai rằng giao chén ngọc ột ngân y thiếu niên...

Giang Ngọc Phàn vẫn không có vẻ gì lo lắng, đáp :

- Hôm nay ở Thái Hồ trong các lộ anh hùng, thiếu niên mặc ngân y đâu chỉ một mình tiểu đệ?

- Nhưng Hồng Phi Hồ lúc đó thấy tận mắt người bị ngựa xô phải.

- Lúc đó sương mù dày đặc, vị tất thị đã trông rõ ràng, lại nói...

Lục Trinh Nương nghiêm giọng cảnh cáo :

- Người đừng bao giờ coi thường Hồng Phi Hồ. Trên võ lâm đã không biết bao nhiêu cao thủ tài trí đã thất bại trước thị.

Giang Ngọc Phàn nghe biểu thư nói mới tin lời Nhất Trần hòa thượng và Phong Lôi Quả nói không giả. Chàng cảm thấy biểu thư cứ lý nên đổi ý hỏi :

- Tiểu đệ rời Tân Sơn trang rồi, sau sẽ gặp biểu thư ở đâu?

Lục Trinh Nương không chút do dự :

- Ta còn ở đây thêm hai ngày, lấy cơ thăm biểu đệ nữ của Đặng Thiên Ngu là Liễu Nhân Hoa để ngầm dò xét tướng tận lai lịch của trung niên nhân bị bắt, bốn năm ngày sau biểu đệ cứ đến Phi Phượng cốc sẽ có tin tức.

Giang Ngọc Phàn gật đầu rồi hỏi thêm :

- Tiểu đệ lấy cơ gì để bỏ đi được?

- Cứ hỏi bọn Tử Nhục hòa thượng, bọn họ bụng đầy nguy kế ắt có biện pháp cho người.

Lục Trinh Nương lại cảnh cáo :

- Đặng Thiên Ngu mời rượu chỉ là cái cớ thôi. Thực tế Hồng Phi Hồ đang bày mưu đặt kế. Khi chúng trở lại, người tốt nhất ngồi thêm một tí rồi kiếm cớ mà đi.

Giang Ngọc Phàn làm ra vẻ bình tĩnh, thoáng mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía sau, chàng trông thấy Đặng Thiên Ngu mặt mày tươi tỉnh đã quay trở lại. Ở các bàn khách khứa về chỗ của mình, tiếng ồn ào dịu hẳn.

Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ theo sát Đặng Thiên Ngu, mắt phát hàn quang, chẳng biết vô tình hay cố ý chăm chăm nhìn Giang Ngọc Phàn như không rời chàng một phút.

Giang Ngọc Phàn thoáng nhìn niết ngay tình hình đã đến lúc nghiêm trọng, chàng quyết định nhanh chóng rời khỏi đây là thượng sách.

Về võ công, Giang Ngọc Phàn không coi bọn Đặng Thiên Ngu và Hồng Phi Hồ vào đâu. Nhưng nếu chiếc ngọc bội trong túi chàng quả thực là báu vật của Hoàng đế nước Đại Chu là Võ Tắc Thiên thì chắc hẳn các nhân vật trên võ lâm đều mong tưởng và ra sức tranh đoạt.

Nói giả dụ, Đa Tỷ Ôn Thần nói toạc ra chàng đang giữ Vạn Diễm bôi, lúc đó mọi người ắt phải đại biểu đến kiểm tra chàng để minh chứng.

Nếu khi đó chàng cự tuyệt, tất nhiên gây công phẫn trong đám quần hào, lòng tham nổi lên, ai cũng muốn tham gia tranh đoạt vật trân quý, lúc đó sẽ có biết bao nhiêu người táng mạng trong cuộc hỗn chiến chắc chắn sẽ rất tàn khốc. Do chàng gây ra thể đau lòng kia, thử hỏi làm sao phụ thân chàng tuổi chín mươi còn yên tâm di dưỡng tuổi già?

Giang Ngọc Phàn nghĩ đến gia phụ và gia mẫu, lòng chàng lại nóng như lửa đốt, bất giác quay nhìn bọn Ngộ Không và Nhất Trần.

Trong bàn, có mặt đầy đủ bộ thuộc của chàng, cả trợ tử Tiểu Ngưu Sơn và gã câm Phương Thủ Nghĩa cũng ngồi yên vị, Phong Lô Quả Lưu Cương đưa mắt bình tĩnh nhìn chàng.

Cứ xem thái độ bình tĩnh của họ, nhất là thấy bọn Hắc Sát Thần đầy mồm rượu thịt, cũng biết hai gã trợ tử và câm không những thấu nhận tin tức khả quan mà còn trở về bình yên vô sự.

Chàng nhìn Phong Lô Quả vận công truyền âm nói :

- Lưu đường chủ và hai vị tả hữu hộ pháp hãy nghĩ cho ta một lý do để nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

Phong Lô Quả gật nhẹ đầu rồi bưng chén đi về phía Ngộ Không hòa thượng đầu bàn.

Lúc này Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu cười khan “ha ha”, chấp tay tỏ vẻ có lỗi, nói liền mấy tiếng :

- Thất bồi! Thất bồi! Xin thứ lỗi! Xin thứ lỗi!

Đặng Thiên Ngu vừa trở lại ngồi vào bàn thì bọn Võ Đang tam kiếm và Tiểu Lý Quảng Chung Thanh cũng đã về yên vị.

Đặng Thiên Ngu hai tay nâng chén, cười nói :

- Nào, lão hủ cung thỉnh chư vị một chén, chuộc tội thất bồi!

Cả bọn cùng bàn vừa nói “không dám”, vừa nâng chén uống cạn một hơi.

Đặng Thiên Ngu đặt chén xuống nhìn sang Giang Ngọc Phàn với ánh mắt thân thiết, nói dịu dàng :

- Giang lão đệ, lão hủ đã cho người quét dọn Hồ Quang tân quán, sau khi tan tiệc rồi, lão đệ và quý thuộc cứ đến đó nghỉ ngơi.

Giang Ngọc Phàn giật mình chưa biết trả lời sao thì bên tai, tiếng truyền âm của Lục Trinh Nương rất gấp :

- Nhận lời mau!

Giang Ngọc Phàn nghe rồi mỉm cười nói :

- Tại hạ đi chuyến này mong thỉnh giáo lão Trang chủ, tưởng không dám ở lâu làm mất thời gian của ngài. Không ngờ được ưu ái như thế, tại hạ thật áy náy vô cùng!

Đặng Thiên Ngu cười ha hả :

- Giang lão đệ là long đầu của một phái, lãnh tụ một phương, nay là khách quý của bốn trang. Lão hủ được thế đã mãn nguyện lắm rồi, đâu dám thất lễ?

Đặng Thiên Ngu cười một tràng nữa rồi quay sang Lục cô nương nói :

- Lục cốc chủ! Lão hủ vừa cho người đến gọi vị nữ biểu diệt của Cốc chủ đến bồi tiếp....

Lục Trinh Nương ngạc nhiên hỏi :

- Liễu gia muội đã đến rồi sao?

Đặng Thiên Ngu đắc ý đáp :

- Ngày sinh nhật của lão hủ làm sao nọ không đến được?

- Vậy sao cô ta không ra chúc rượu thọ?

Đặng Thiên Ngu nghe hỏi, nét mặt tự nhiên buồn so, buông tiếng thở dài nói :

- Hải nhi Nhàn Hoa từ nhỏ đã mất cha mẹ, có thể nói được lão hủ chiều cố nhiều...

Một đệ tử tục gia phái Trường Bạch là ‘Đạp Vũ Vô Ngân’ Tống Bắc Nhưỡng phụ họa :

- Đúng thế! Hoàn cảnh đó anh hào đều biết cả...

Đặng Thiên Ngu nhìn lướt các bàn, lại nói tiếp :

- Nhàn Hoa cũng là người có hiếu, hôm nay quyết định đưa một cổ vật gia truyền trao lại cho lão hủ nhân lễ thọ này...

Người mặc áo xám ngấn trong Võ Đang tam kiếm là ‘Nhân Tốt Kiếm’ thấy vẻ mặt buồn bã của Đặng Thiên Ngu liền hỏi :

- Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Đặng Thiên Ngu chính chờ câu hỏi đó, lão u oán nói :

- Đúng thế! Ở tệ trang xưa nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Cao thủ phái Điểm Thương ‘Cổn Đường Dao’ không nhịn được, cũng buột miệng hỏi :

- Nhưng xảy ra chuyện gì mới được?

Đặng Thiên Ngu ngượng ngùng thở dài :

- À... nói ra thật xấu hổ, chỉ là do nội tắc!

Quần hào ngơ ngác cùng “ồ” lên một Đặng Thiên Ngu bắt đầu kể :

- Vị biểu diệt này khi đến đây đã giao cho Uông quản gia của nó một thứ đồ cổ, dặn mang tới trước lễ thọ. Không ngờ vị Uông quản gia đó đã làm hỏng việc...

‘Thiên Cang Kiếm’ Huyền Hồng đạo nhân trong Võ Đang tam kiếm tỏ ra quan tâm hỏi :

- Dám hỏi lão Trang chủ, cổ vật đó là gì vậy?

Đặng Thiên Ngu xua tay thờ ơ đáp :

- Chỉ là chiếc chén cổ ngọc...

Giang Ngọc Phàn chợt thấy lòng rung động, thì bên tai vang tiếng cảnh cáo của Lục Trinh Nương: “Bình tĩnh, đừng trúng kế”.

Giang Ngọc Phàn định tâm ngay, chàng nhìn Đặng Thiên Ngu nhưng mục quang lại liếc về phía bên, thấy Hồng Phi Hồ đứng một góc dãn mắt nhìn mình, rõ ràng đang ngầm dò xét thái độ và từng biểu hiện nhỏ lộ ra trên mặt. Nhân vật thứ ba trong Võ Đang tam kiếm là Địa Quy Kiếm tỏ vẻ bất bình :

- Chỉ là chiếc chén cổ ngọc bôi, bắt quá là cái chén trà... Liều cô nương khi đến tự mình mang đi cũng được, còn về chuyện giao cho Uông quần gia làm gì?

Đặng Thiên Ngu thấy mình sơ hở thoáng đỏ mặt, vội chống chế :

- Chẳng qua nó muốn dành cho lão một sự bất ngờ...

Tục gia đệ tử phái Không Động ‘Tháp Sí Báo Tử’ Cung Tiêu Hồi hộp hỏi :

- Lão Trang chủ, chuyện rồi sao?

Đặng Thiên Ngu thở dài buồn bã :

- Chuyện nói ra cũng khó... ngờ Uông quần gia là người chẳng ra gì, định viễn tẩu cao phi cùng chén ngọc...

- Vậy thì làm sao biết chuyện đó?

- Việc phác giác cũng rất tình cờ. Lúc đó trong tề trang có một đoàn người do Đinh cô nương lãnh suất đi làm nhiệm vụ. Uông quần gia vốn có hư tâm, thấy họ liền bỏ chạy...

Tháp Sí Báo Tử nhìn chăm chú vào miệng Đặng Thiên Ngu như đứa trẻ mê chuyện cổ tích, hỏi tiếp :

- Sau có đuổi được không?

- Đuổi thì đuổi được, nhưng trên người Uông quần gia không còn chén nữa.

- Sao thế?

- Theo lời tiện nữ họ Uông thì nó làm Đinh cô nương là hắc đạo, khi bị đuổi gấp, do hoảng loạn quá mà quăng chén ột ngân y thiếu niên tay cầm chén ngọc cốt chiết phẫn...

Đặng Thiên Ngu nói xong, Lục Trinh Nương đột nhiên cười hỏi :

- Lão trang chủ thấy lời Uông quần gia đáng tin hay không?

Đặng Thiên Ngu quả quyết :

- Đáng tin chứ!

Hồng Thiện đại sư trong Cao Dương nhị lão đột nhiên chấp tay lên tiếng :

- A di đà Phật! Bàn tăng là người xuất gia, đáng nên lấy từ bi làm gốc, nhưng bàn tăng thấy có điều muốn nói, vị Uông quần gia nói không đáng tin đâu, lão Trang chủ đừng bị mê lạc, A di đà Phật!

Đặng Thiên Ngu vẫn cứ một mực :

- Chính miệng Uông quần gia nói với tiểu thư của nó mà! Lẽ nào đối với tiểu thư lại dám hư ngôn?

Chợt Tháp Sí Báo Tử cười nói :

- Lão Trang chủ là nhân vật tiền bối, trên chôn giang hồ lịch lãm đã nhiều, văn bối không dám nói gì. Nhưng vị Uông quần gia như có lòng thành thực tôn kính tiểu thư của mình thì đã đưa ngọc bôi đến đúng hẹn rồi!

Đặng Thiên Ngu nghe nói đỏ mặt không biết trả lời sao.

Lục Trinh Nương biết rõ chuyện do lão bịa đặt mười mười, nhưng cứ làm ra vẻ quan tâm đến biểu diệt của mình :

- Tình trạng Liều gia muội bây giờ ra sao?

Đặng Thiên Ngu áo não đáp :

- Nó giận đến nỗi không ăn uống gì. Lão hủ đã cho hai đứa tỳ nữ đưa nó đến một biệt quán ở Ong La đảo, sau trang này...

Đặng Thiên Ngu chưa nói xong thì ở dãy bàn cuối sảnh có tiếng huyền oán. Mọi người kinh hoảng đổ dồn mắt nhìn sang. Ngay chỗ phát sinh tiếng kêu la, bọn Nhất Trần, Ngộ Không, Phong Lôi Quải đứng nín xuống đất với vẻ mặt hoang mang lo lắng.

Giang Ngọc Phàn vội vàng đứng dậy, miệng nói “Thất lễ” rồi bước nhanh về phía đó. Trông thấy cảnh tượng trước mắt, Giang Ngọc Phàn biến ngay sắc mặt.

Dưới đất, á tử Phương Thủ Nghĩa nằm lẩn lộn, tay chân co quắp, sắc mặt nhợt nhạt trông rất đáng sợ.

Giang Ngọc Phàn nhìn Ngô Không hỏi :

- Phương đàn chủ làm sao vậy?

Bọn Ngô Không lắc đầu lo lắng đáp :

- Ty chức cũng không biết. Vừa rồi y cùng Vương đàn chủ uống khá nhiều rượu.

Với tư cách chủ nhân, Đặng Thiên Ngu cũng vội tới đó, cất giọng hỏi :

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì?

Giang Ngọc Phàn bồi rối trả lời :

- Tại hạ không được rõ. Có lẽ do say rượu quá!

Đặng Thiên Ngu thấy Giang Ngọc Phàn lo lắng đến tái mặt đi, liền trấn an chàng :

- Lão đệ đừng lo lắng quá. Có lẽ chỉ là kinh phong.

Hắc Sát Thần đang nằm vắt lên bàn, xem chừng say khướt, đột nhiên ọe một cái rồi vung tay múa chân loạn xạ, nói lắp bắp :

- Minh... Minh chủ đừng sợ... tôi biết Phương đàn chủ làm tặc... sau khi bị người hại... nhanh đi tìm... một bát nước tiểu lạc đà uống vào là khỏi.

Quần hào nghe nói cười rộ lên. Có người hỏi :

- Nước tiểu lạc đà ư? Tìm ở đâu được?

Hắc Sát Thần ngoác cái miệng méo ra, nhìn người vừa nói, lại cất giọng lè nhè :

- Sao? Tìm không được... nếu... tìm không được... thì cùng kiếm cho hắn... tiểu tử cầm... bộ áo liệm... và quan tài.

Giang Ngọc Phàn trấn tĩnh, đoán rằng Phương Thủ Nghĩa và Hắc Sát Thần đều giả vờ. Nhưng họ làm rất giống đến nỗi khó mà ai nghi ngờ được.

Chàng nạt gã méo :

- Hắc Sát Thần! Người say rượu phí không? Sao dám hồ ngôn giữa quần hùng?

Hắc Sát Thần giương mắt thất thần nhìn Giang Ngọc Phàn nói :

- Minh chủ!... Tôi có... mấy cái đầu mà dám hồ ngôn với Minh chủ chủ?... Nếu không tin... cứ tìm một người... Cái bang... mà hỏi...

Giang Ngọc Phàn mê hoặc đưa mắt nhìn khắp gian đại sảnh nhưng không thấy một gã khát thực nào.

Chàng lại phát hiện ra Hồng Phi Hồ và bọn võ sư vẫn chăm chú nhìn mình không bỏ sót một cử chỉ nào.

Lực đó, chợt có một gã trung niên hỏa tử đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc khuất trong đám quán hùng đi tới.

Giang Ngọc Phàn trông thấy chấp tay chào :

- Vị Đà chủ...

Gã hỏa tử cũng chấp tay chào lại Giang Minh chủ :

- Tiểu đệ là Mã Nhị, Đà chủ ở Tuyên Hưng thành.

Giang Ngọc Phàn lại vòng tay :

- Mã đà chủ, thất kính! Thất kính!

- Không dám, không dám! Thấy quý thuộc Phương đàn chủ bị bệnh, tiểu đệ mạo muội... tiểu đệ biết rõ Phương đàn chủ bị người ta cưỡng bức uống một thứ là “Tri Thù độc” ở Miêu Cương...

Có mấy vị tiền bối la lớn :

- Nếu thế thì nhất định là Miêu Cương Huyết Tri Thù rồi!

Giang Ngọc Phàn nghe xong biến sắc. Chàng tin rằng gã hóa tử kia nói đúng, vì bọn Ngộ Không hòa thượng có lần bảo rằng gã cam không phải do bẩm sinh mà vì bị người hại. Như vậy hẳn trúng độc có lẽ là thật, bây giờ đang tái phát.

Chàng nhìn Mã Nhị lo lắng hỏi :

- Xin hỏi Mã đà chủ, bệnh tình Phương đàn chủ có thể cứu được không?

Mã Nhị đáp, giọng nghiêm chỉnh :

- Dương nghiên là có thể cứu được. Nhưng như vị Đàn chủ kia vừa mới nói, nội trước giờ Thìn sáng mai phải cho uống một bát nước tiểu lạc đà.

Giang Ngọc Phàn càng lo lắng :

- Trước giờ Thìn tìm đâu ra nước tiểu lạc đà cho kịp?

Vừa hỏi, chàng vừa liếc mắt nhìn, thấy bọn Đặng Thiên Ngu, Hồng Phi Hồ và mấy tên hộ trang võ sư đứng vây chung quanh đang dán mắt quan sát.

Đặng Thiên Ngu buông lời an ủi :

- Giang lão đệ! Ở hiền tất trời phù trợ. Mọi người chắc sẽ tìm ra biện pháp.

Lục Trinh Nương ở bên kia hỏi vọng sang :

- Mã đà chủ là đầu đà ở Tuyên Hưng thành, người nào có lạc đà chắc biết chứ?

Đặng Thiên Ngu nghe Lục Trinh Nương nói thì có chút hy vọng. Trong ngày sinh nhật của lão, Đặng Thiên Ngu không muốn Phương Thủ Nghĩa chết ngay giữa buổi tiệc, đó là một điều không may.

Lão liền giục :

- Mã Nhị, người biết ai có lạc đà thì nói mau!

Gã hóa tử lắc đầu :

- Nói cũng vô dụng! Đây đến Tuyên Hưng thành, nếu đi ngựa nhanh cùng đã sang canh tư, lại phải tìm lạc đà chở nó đi xong mới quay về thì cũng quá Ngộ, lúc đó Phương đàn chủ đã đoạn khí từ lâu!

Độc Tỷ Hồ nghe nói quát lên :

- Người ta nói Độc Tỷ Hồ ta ngốc, nhưng xem gã tiểu tử người còn hồ đồ hơn ta nhiều! Chúng ta biết không đem gã cầm đến đó hay sao.

Gã cụt tay la mắng, nhiều người không nhịn được cười, lại có tiếng hỏi :

- Mã đà chủ, xem nhà ai có lạc đà thì nói mau đi! Tình hình người bệnh càng lúc càng nghiêm trọng!

Giang Ngọc Phàn cúi xuống xem, chàng biến ngay sắc mặt vì thấy tình trạng của Phương Thủ Nghĩa tuyệt nhiên không phải giả, từ khoe miệng gã chảy ra một giòng máu tươi.

Chàng bỗng nổi giận, trừng mắt nhìn gã ăn mày, quát lên :

- Mã đà chủ, Phương đàn chủ của bốn Đồng minh nếu mệnh hệ nào, tại hạ sẽ xin cái mạng người!

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thấy Minh chủ như vậy, cũng vung đôi Quỷ Đầu đao nạt nộ :

- Mã Nhị! Người nên biết rằng đôi Quỷ Đầu đao đã hai ba ngày chưa được thấm máu người rồi đó!

Mã Nhị thấy khuôn mặt tuấn tú của Giang Ngọc Phàn hiện sát cơ, nhất là Quỷ Mấu Dạ Xoa hàm ý lâu ngày mù chưa giết người, sợ mình sẽ là nạn nhân tiếp theo đôi Quỷ Đầu đao vội vàng xua tay nói :

- Tiểu nữ hiệp bột giện, Mã Nhị xin nói ngay, ở cửa đông Tuyên Hưng thành có một tiểu điểm của Lý lão gia, ngày hôm qua có một vị cười lạc đà bán thuốc rong đến trọ...

Quỷ Đầu Mấu Dạ Xoa chỉ vào ngực Mã Nhị dọa :

- Hảo! Nếu chúng ta không tìm được lão bán thuốc kia thì trở lại tìm người đó!

Xong quay lại trừng mắt với gã trọc và gã méo :

- Chờ ai nữa? Khiêng hần đi thôi!

Hắc Sát Thần và Vương Vĩnh Thanh không chậm trễ vội nâng Phương Thủ Nghĩa lên khiêng ra khỏi sảnh. Trông bước đi xiêu vẹo của gã méo biết gã còn chưa tỉnh hẳn.

Giang Ngọc Phàn đứng nhìn theo một lát rồi chấp tay nói với Đặng Thiên Ngu :

- Lão Trang chủ! Phương đàn chủ phát bệnh, tại hạ tất cũng theo lo liệu...

Đặng Thiên Ngu thoát tiên ngơ ngác, rồi bỗng nói :

- Hà tất Giang lão đệ phải đích thân đi! Cứ phái một vị đường chủ theo lo liệu cũng được...

- Không được, chúng tôi lúc trích huyết ăn thề đã nguyện với trời xanh sinh tử cùng nếm, vinh nhục cùng chia. Vì thế tại hạ, cùng đành phải theo họ vậy!

Chàng vừa nói vừa theo ánh mắt Đặng Thiên Ngu đang ám thị với Hồng Phi Hồ, thấy thị khẽ gật đầu với lão.

Đặng Thiên Ngu quay lại nhìn chàng cười nói :

- Đã thế lão hủ sẽ thân tiễn lão đệ rạ khỏi trang. Phương đàn chủ lành rồi, xin đến đây đàm đạo.

Giang Ngọc Phàn không khách sáo nữa, chấp tay hướng về bốn phía quần hùng vái chào rồi quay người đi ra cửa. Bọn Phong Lô Quả lục tục theo sau.

Đặng Thiên Ngu dẫn Hồng Phi Hồ và bọn võ sư miễn cưỡng đi theo đưa tiễn cho đến lâu môn.

Vừa xuống khỏi chín bậc đá ở lâu môn, chàng ngửa mặt lên trời, dùng công phu truyền âm nhập mật nói :

- Biểu thư đừng quên nói lại với Chung bá bá, việc tiểu đệ tổ chức Du Hiệp đồng minh tạm thời xin đừng báo cho gia gia...

Bên tai chàng lập tức nghe tiếng trả lời của Lục Trinh Nương :

- Ta sẽ nói. Các người chứ dây dưa dọc đường lâu quá. Ba ngày sau, ta sẽ trở về Phi Phượng cốc.

Lát sau họ đã đến đầu cầu. Trên cầu, đèn đuốc vẫn sáng choang, nhưng tiếng huyền não trong trang đã không còn nghe thấy nữa.

Bọn Giang Ngọc Phàn trông thấy Hắc Sát Thần và Vương Vĩnh Thanh khiêng Phương Thủ Nghĩa chạy như bay ở bên kia cầu. Họ cũng giở khinh công đuổi theo, chẳng bao lâu thì kịp.

Đến bờ đê, Giang Ngọc Phàn nhìn lại đằng sau vẫn thấy còn ánh đèn chiếu tới, chàng thấp giọng :

- Mọi người hãy chú ý, Đặng Thiên Ngu thế nào cũng phái người theo dõi nếu không cũng có người mai phục giám sát.

Bọn Ngộ Không nghe nói biết chuyện nghiêm trọng liền hỏi :

- Minh chủ! Xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Ngọc Phàn thấy lúc này chưa tiện nói, liền ra hiệu mọi người đi nhanh.

Qua khỏi bờ đê một chút là đến bìa rừng, chàng chậm chân lại. Hắc Sát Thần và Vương Vĩnh Thanh đồng thời la :

- Đi nào, nặng bỏ mẹ!

Rồi đồng thời ném Phương Thủ Nghĩa xuống.

Gã cầm vững mạnh hai tay đứng ngay lên được, đưa tay áo lên quệt miệng rồi há mồm chỉ vào đầu lưỡi.

Giang Ngọc Phàn thấy gã cầm quả nhiên giả vờ liền khen :

- Phương đàn chủ giả bộ giống quá!

Si Cô cũng nói :

- Minh chủ nổi giận với gã hóa tử không khéo đó sao?

Giang Ngọc Phàn đỏ mặt thú nhận :

- Lúc đó tiểu đệ thấy máu tươi từ miệng chảy ra cứ tưởng là bệnh cũ tái phát thực!

Độc Tỷ Hồ cười nói :

- Đó chỉ là tuyệt chiêu cứu mạng của hần thôi mà!

Thấy Giang Ngọc Phàn ngỡ ngàng không hiểu, gã giải thích :

- Làm nghề trộm cắp tất phải phòng bị khi người ta phát hiện. Giả như bị bắt, hần sẽ lăn dùm ra làm như vừa rồi. Nếu mọi người thấy có gì nguy hiểm sẽ đánh thêm. Khi đó hần sẽ dùng tuyệt chiêu, cắn vào đầu lưỡi, đồng thời co giật. Người ta tưởng hần sắp chết, không dám báo quan nữa vì sợ mang tội giết người nên kiêng đến một nơi hẻo lánh nào đó vứt đi.

Gã cầm đắc ý cười không thành tiếng, lại thè lưỡi ra.

Ở đây rừng tối om, nhưng nhờ ánh sao hắt vào Giang Ngọc Phàn cũng đủ thấy ở chỗ đầu lưỡi bị toạc ra, máu nhều nhọt.

Chàng cảm động kêu lên :

- Thật khổ thân Phương đàn chủ quá!

Chợt chàng nhớ lại chuyện Vương, Phương hai người đi khai thác tin tức mới hỏi :

- Các vị đã điều tra về việc Đặng Thiên Ngu phao tin Cự Khuyết kiểm xuất hiện ở Thái Hồ. Chuyện đó thực hư thế nào?

Tróc tử Vương Vĩnh Thanh cười đáp :

- Vừa thực, vừa hư.

Giang Ngọc Phàn ngỡ ngàng hỏi :

- Vậy là sao?

Phong Lôi Quả đáp thay :

- Đặng Thiên Ngu tự biết mình không có uy tín nhiều. Tuy đã phát đi nhiều thiệp mời, vị tất đã được bao nhiêu khách khứa trong buổi mừng thọ này. Chỉ thấy lác đác mấy người thì khó coi lắm, vì thế mà lão đã sai thủ hạ nói phao lên rằng: Cự Khuyết kiểm xuất hiện ở Thái Hồ này để giang hồ đổ xô đến, như vậy một phần sẽ nhân dịp ấy mà đến mừng thọ lão, Đặng Thiên Ngu lại cho bọn võ sư đứng ở những nơi xung lộ, nhờ đó mà tôi nay náo nhiệt bội phần.

Giang Ngọc Phàn nghe xong “ồ” một tiếng nhưng không nói gì.

Phong Lôi Quả lại hỏi :

- Minh chủ! Chúng ta rút cuộc vì sao rời Tân Sơn trang?

Giang Ngọc Phàn không đáp. Tự nhiên chàng hớp vào một hơi khẩu khí cho thư thái, nhìn vào một chỗ tối om phía trước rồi ngược nhìn lên trời, hỏi :

- Hiện tại thời khắc nào rồi?

- Chừng cuối Tuất.

Chàng nghĩ đến chuyện xảy ra vừa rồi, chợt có ngay một quyết định, trước tiên sẽ đến Ong La đảo. Nếu xác minh lại chén mẫu đơn là của Liễu cô nương thật thì nhất định phải trả sạt về cho chủ cũ.

Chàng nhìn bọn Phong Lôi Quải cấp thiết hỏi :

- Hiện tại có thể kiếm được một chiếc thuyền con không?

Bọn Phong Lôi Quải còn ngạc nhiên chưa kịp trả lời thì bất ngờ từ lùm cây rậm rạp phía trước vang lên tiếng cười khúc khích rồi tiếng nữ nhân hỏi :

- Giang minh chủ, tôi đã chuẩn bị sẵn thuyền đây rồi. Minh chủ định đến Ong La đảo, đúng không?

Giang Ngọc Phàn và bọn Ngộ Không á lên kinh ngạc, thì ngay đó một thân ảnh uyển chuyển đi lại gần, lát sau thấy rõ là một nữ nhân y phục đồ thẩm, môi thoảng nụ cười.

Nữ nhân đó không phải ai khác chính là vị giáo hoạt lắm mưu nhiều trí Hồng Phi Hồ Đình Nguyệt Mai.

7. Chương 7: Phi Hồ Gãy Cánh

Giang Ngọc Phàn thấy Hồng Phi Hồ từ trong lùm cây bước ra không khỏi tròn mắt ngó người kinh ngạc, trong đầu chàng tái hiện câu nói cảnh cáo của Lục Trinh Nương, biểu thư chàng: “Người đừng bao giờ coi thường Hồng Phi Hồ. Trên võ lâm đã không biết bao nhiêu cao thủ tài trí đã thảm bại trước thị...”

Bất giác chàng lảm bảm :

- Quả nhiên không qua nổi dự liệu của cô ta!

Hồng Phi Hồ cất nụ cười quyến rũ nói :

- Giải liễu nghìn lần, tất có lần sai. Giang minh chủ! Các người cứ xông pha nghìn dặm, ta chỉ việc sà vào tay người thôi!

Dứt lời đã đến trước mặt, đôi mắt đầy ma lực nhìn không chớp vào khuôn mặt tuần tú của Giang Ngọc Phàn, miệng nở tươi lời lả.

Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh thấy vậy vừa ghen vừa giận, mở miệng định nói câu gì thì Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vừa khua đôi Quỷ Đầu đao, vừa nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Hồng Phi Hồ! Con hồ ly mặt dày kia, kẻ cũng to gan lớn mật, dám thậm thụt bám theo lão nương ta...

Hồng Phi Hồ vênh mặt lên liếc xéo Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa khinh thị đáp :

- Có gì mà không dám? Hiện tại có ta đây này!

Hắc Sát Thần tiếc công gã cầm suốt một dặm đường, rút phắt chiếc chùy Tử Phi luyện đánh choang một tiếng nói dần từng chữ :

- Quân thói tha này! Mi không sợ ta cắt tiết lột da moi tim gan mi quăng cho chó ăn sao?

Hồng Phi Hồ đứng không nhúc nhích. Tuy biết Hắc Sát Thần nói không giả nhưng thị vẫn giữ nụ cười lạnh lạnh nói :

- Hắc Sát Thần người đương nhiên dám làm việc đó. Nhưng trong số các người lại có một người không nỡ!

Ma Diện cô nương tuy biết chắc chắn đối phương định nói gì nhưng vẫn buột miệng hỏi :

- Ai?

Hồng Phi Hồ nhìn Chung Ngọc Thanh và Hắc Sát Thần khiêu khích :

- Minh chủ của các người!

Lời chưa dứt, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đã thét lên :

- Con dĩ mẹ mi! Minh chủ ta mà thích mi sao? Xem lão nương lại không băm vằm mi thành một đồng thịt nhão nhoẹt...

Chưa dứt câu đã hăng tiết xông lên múa đôi đao vun vút.

Giang Ngọc Phàn chợt quát :

- Dừng tay!

Tiếng quát làm Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa phát hoảng thu vội đao về, ngạc nhiên nhìn Giang Ngọc Phàn, bất bình nói :

- Minh chủ! Hắc thực là đứa góa phụ mà!

Giang Ngọc Phàn diên tiết quát to hơn :

- Người hồ ngôn gì thế? Ta có chuyện nói với cô ta. Hai người lui ra đi!

Hắc Sát Thần và Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đành âm ức lui về.

Giang Ngọc Phàn nhìn lại, thấy trong đám bộ thuộc phần nhiều mắt hiện sát khí đằng đằng, một số kinh dị, còn một số khác tỏ ra bất bình. Chàng hiểu rằng bọn Ngộ Không rất muốn biết lý do mà Hồng Phi Hồ truy đuổi đến đây.

Nhưng chuyện cái chén mẫu đơn không chỉ vài ba câu mà nói hết, nên nhìn Hồng Phi Hồ trầm giọng hỏi :

- Định cô nương vượt hồ đến đây vị mục đích gì?

- Đương nhiên là đem thuyền đến cho Giang minh chủ đó! Không phải Minh chủ muốn đến Ông La đảo thăm tiểu thư Liễu Nhân Hoa đó sao?

Bọn Phong Lôi Quả nghe mà ngơ ngác không hiểu gì. Chung Ngọc Thanh lại càng phát ghen thêm vì Liễu Nhân Hoa xinh đẹp nổi tiếng.

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Không sai! Vừa rồi tôi có ý đến gặp Liễu tiểu thư. Nhưng nay biết cô nương bày mưu tính kế để dụ ta vào bẫy.

Mắt Hồng Phi Hồ long lanh chứng tỏ thị đang vắt óc nghĩ ngợi. Nhưng chỉ một giây thị diềm nhiên nói :

- Dù sao Minh chủ có thể tin rằng Liễu tiểu thư đang chờ người đến.

Dừng giây lát, đột nhiên thị ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Giang Ngọc Phàn đề nghị :

- Giang minh chủ muốn đến Ông La đảo không? Chỗ có đèn sáng chính là nơi ở của Liễu tiểu thư đó!

Chung Ngọc Thanh ngắt lời rít lên :

- Không xong, bên mình Minh chủ chúng ta đã có một người mỹ diệu hơn đại mỹ nhân Liễu Nhân Hoa nữa! Người không trúng mỹ nhân kế của mi đâu!

Hồng Phi Hồ khinh thị nhìn Chung Ngọc Thanh cười nhạt :

- Người sao không nhìn lại mình cho rõ? Hừ, Nhất Chi Hoa đầy mặt những sẹo...

Toàn trường thốt lên một tiếng căm giận. Ánh hào quang của binh khí tỏa ra lấp lánh rợn người. Độc Tỷ Hồ và Hắc Sát Thần đứng đứng lao đến, hiển nhiên là muốn vằm nát Hồng Phi Hồ.

Chung Ngọc Thanh múa thanh trường kiếm, xuất một chiêu Ngân Xà Thổ Ngọc, mũi kiếm chăm thẳng bộ ngực đầy đặn của Hồng Phi Hồ đâm xuống.

Hồng Phi Hồ chào người, lập tức tránh ra phía sau Giang Ngọc Phàn.

Cũng đồng thời lúc đó, Giang Ngọc Phàn lại quát :

- Dừng tay!

Chung Ngọc Thanh mắt đắm lệ nhìn Giang Ngọc Phàn, đột nhiên nàng òa lên nước nở đăm bổ vào Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thốn thức nói :

- Đại tẩu, Hồng Phi Hồ khi hiếp em?

Giang Ngọc Phàn thấy cảnh đó thật khó xử. Chàng thương hại cho Chung Ngọc Thanh những không biết làm sao, những nhân vật sát tinh này tính khí vốn ác độc và kiêu hãnh, đã bao giờ bị người khác trêu chọc và bỡn cợt?

Bọn Hắc Sát Thần hằm hằm nhìn Hồng Phi Hồ như ăn tươi nuốt sống, còn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đôi mắt long lên sòng sọc như thú dữ, mắng nhiếc không tiếc lời :

- Đồ hồ ly điểm đàn đốn mạt...

Lại tức tối nói với Giang Ngọc Phàn :

- Con nặc nô ấy... Minh chủ không thể...

Giang Ngọc Phàn vừa thương vừa giận. Nhưng chàng không thể để bọn họ đối với chàng như thế được, liền đánh giọng cảnh cáo :

- Im miệng! Nếu còn nói năng như vậy với bọn tào thì sẽ bị vả vào mồm ngay!

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đã thấy rõ Dao Không chưởng của Giang Ngọc Phàn lợi hại như thế nào. Lời cảnh cáo vừa rồi làm thị hoảng sợ không nói gì nữa, thái độ hung hăng cũng dịu bớt.

Giang Ngọc Phàn thấy tình hình đã bớt căng thẳng cũng dịu đi thấp giọng nói :

- Tiểu đệ đã nói có câu chuyện muốn hỏi cô ta...

- Sau khi Minh chủ hỏi xong thì sao?

Giang Ngọc Phàn trả lời không chút do dự :

- Lúc đó muốn giết muốn mổ tùy các người!

Bọn Hắc Sát Thần nói gọn một tiếng “Hảo” rồi thu binh khí về. Ma Diện cô nương lau nước mắt, tra mạnh thanh kiếm vào bao nghe soạt một tiếng.

Hồng Phi Hồ mắt nhìn chỗ khác. Tuy trong thâm tâm còn sợ những miệng cứ tươi cười, làm ra vẻ thản nhiên nói :

- Giang minh chủ! Tôi phụng mệnh đến đây chuyển lời rằng lão Trang chủ đang ở đại sảnh chờ Giang minh chủ trở lại để nói chuyện.

Hắc Sát Thần trừng mắt nhìn thị nói :

- Hắn là cái thá gì mà chờ Minh chủ chúng ta đến? Mẹ nó! Chết đến nơi còn lớn giọng hù người! Lão tử giết mi trước, lại đi thọt nốt Đặng Thiên Ngu cũng vừa.

Hồng Phi Hồ biết bọn này hung tàn đã nói là làm. Nếu thị không ly gián được Du Hiệp Đồng Minh cho tàn sát lẫn nhau thì mạng sống của thị tối nay muốn giữ được là khó như đi lên trời vậy.

Nghĩ thế rồi, thị cố tình ưỡn bộ ngực đầy hấp dẫn trước mặt Giang Ngọc Phàn gian xảo nói :

- Giết thì cũng được, nhưng như thế Giang minh chủ sẽ mắc tội sát nhân diệt khẩu, chiếm đoạt báu vật...

Độc Tỷ Hồ ngắt lời :

- Báu vật gì?

Hồng Phi Hồ giao hoạt nhìn Giang Ngọc Phàn cười đáp :

- Chỉ là cái chén cổ ngọc của vương triều đời trước...

Giang Ngọc Phàn thấy không cần giấu diếm gì nữa. Thứ nhất, bọn Đặng Thiên Ngu cũng biết gốc tích; thứ hai, trung niên nhân đã bị bắt và khai ra nên chẳng cần phải bảo vệ bí mật cho gã, chàng thủng thẳng nói :

- Sao người không nói rõ thêm? Cái chén cổ ngọc đó là vật yêu quý của Võ thần hoàng đế nước Đại Chu Võ Tắc Thiên gọi là Vạn Diễm bôi chứ gì?

Hồng Phi Hồ nghe nói giật mình biến sắc thốt lên :

- Người... cũng biết?

Bên này, Ngô Không hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu, còn Hắc Sát Thần tròn mắt hỏi :

- Cái gì? Vạn Diễm bôi của Võ Tắc Thiên ư? Ôi bà bà! Cậu của ta nói, ai được vật ấy là hay đáo để!

Giang Ngọc Phàn không để ý đến lời Hắc Sát Thần, tiếp tục nhìn Hồng Phi Hồ, cất giọng lạnh đậm :

- Vì trên chén có ghi rõ như thế, tại hạ đương nhiên phải biết chứ!

Hồng Phi Hồ không giữ được bình tĩnh, hỏi dồn :

- Nói như thế, tức là Vạn Diễm bôi đang trong người Minh chủ?

Giang Ngọc Phàn nghĩ ngợi một lát. Chàng thấy tối nay bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không giết được Hồng Phi Hồ ắt không bao giờ hả dạ. Nhưng nếu giết đi thì nhiều cao thủ sẽ kéo đến đây, gây nên rất nhiều chuyện phiền phức. Ngoài ra cũng phải tính đến Hồng Phi Hồ là người mưu trí giảo hoạt, nếu không có sự bố trí an toàn và chu đáo, chắc thị đã không dám mạo hiểm đến đây.

Suy tính rồi, Giang Ngọc Phàn nhếch môi cười đáp :

- Không sai! Vị Uông quản gia đó thực đã ném Vạn Diễm bôi cho tại hạ, nhưng bây giờ nó không còn trong người tại hạ nữa.

Hồng Phi Hồ thất sắc hỏi tiếp :

- Người để nó ở đâu?

- Để được an toàn, tại hạ đã cất nó trong đại điện của một hoang miếu ở Huệ Sơn...

- Có phải là Linh Am cổ tự không?

- Gọi là chùa miếu gì thì tại hạ không rõ lắm. Nhưng nếu Vạn Diễm bôi là truyền vật của Liễu tiểu thư thì nên hoàn nó lại chủ cũ.

Hồng Phi Hồ mừng rơn nói :

- Tệ thiếp thay lời biểu tiểu thư của tệ trang xin đa tạ Giang minh chủ.

- Bất tất phải đa tạ! Vật của ai thì phải trả về cho người đó. Nhưng tại hạ muốn trao tận tay Vạn Diễm bôi cho Liễu tiểu thư.

Hồng Phi Hồ nhú mày, cần môi nói :

- Nhưng Liễu tiểu thư tôi hiện đang ở Ông La đảo, Minh chủ muốn tận tay thì phải trở lại mất thêm thời gian...

- Như vậy cô nương muốn đi thay tiểu thư chứ gì?

Hồng Phi Hồ thấy làm như vậy là bất nhã, Hồi lâu mới nói :

- Tôi đi cũng được thôi, nhưng trước hết phải lên thuyền về báo tin cho lão Trang chủ, tiện thể nói cho Trang chủ biết tôi đi đâu.

Giang Ngọc Phàn chỉ tay vào sau khoảng rừng tối cách đó bảy tám trượng :

- Xin mời cô nương tùy tiện!

- Hảo, tôi đi đây!

Rồi lách qua người Á Tử và Trọc Tử đi khuất ngay vào rừng.

Bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đứng bất động. Họ muốn ngăn cản Hồng Phi Hồ nhưng chưa biết ý tứ Giang Ngọc Phàn ra sao nên không dám hành động.

Độc Tỷ Hồ thấp giọng hỏi :

- Minh chủ! Nó có biệt danh là hồ ly tinh, lỡ ra thừa cơ trốn mất thì sao?

- Cô ta không trốn được đâu, nếu thế thì việc gì phải theo chúng ta đến đây?

Phong Lô Quả hỏi :

- Sao thuyền chúng đuổi theo mà không nghe thấy tiếng bơi chèo?

Giang Ngọc Phàn cười giải thích :

- Chúng phục sẵn trước ở đây rồi. Chúng ta đi theo đường bờ đê như một cánh cung, thực chất là vòng lại phía sau Tân Sơn trang, trong khi chúng đi thuyền chỉ chốc lát đã đến.

Nhất Trần đạo nhân thở dài nói :

- Do chúng ta chần chừ để gây thêm phiền phức!

Giang Ngọc Phàn lắc đầu :

- Thực chất, nguyên nhân vì Vạn Diễm bơi hấp dẫn bọn họ quá, nên chúng phải mạo hiểm đến đây.

Bổng gã trọc Vương Vĩnh Thanh thấp giọng hỏi :

- Minh chủ! Vạn Diễm bơi có trong người Minh chủ thật à?

Giang Ngọc Phàn không biết gã hỏi có ý gì, lại sợ bị nghe lén nên đưa mắt về hướng Hồng Phi Hồ vừa đi khỏi, cười đáp :

- Tiểu đệ đã cất nó ở một nơi an toàn rồi.

Hắc Sát Thần cười một cách bí ẩn, nói :

- Minh chủ nếu thực sự được cái chén ấy thì có thể cưới được một lúc bảy tám chục bà vợ đó nghe!

Giang Ngọc Phàn nhú mày hỏi :

- Vì sao?

Hắc Sát Thần cười hắc hắc có vẻ khoái trá đáp :

- Cậu tôi nói, có Vạn Diễm bơi, lão đầu tử bảy tám mươi tuổi còn có thể lấy vợ trẻ, lại sinh được nhi tử nữa...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa trừng mắt nhìn gã cãi lại :

- Đẹp mẹ nó cậu người đi! Đường Huyền Tông mới năm mươi tuổi dùng Vạn Diễm bơi, vậy mà Đường quý phi có thể được cho lão quả trứng nào đâu

Ngộ Không hòa thượng chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Vạn Diễm bơi là vật ám muội, ty chức xin Minh chủ hủy nó đi!

Giang Ngọc Phàn chưa kịp trả lời thì Hắc Sát Thần đã kêu lên :

- Lê đâu lại thế? Cậu tôi nói: dùng Vạn Diễm bơi uống rượu không những cải lão hoàn đồng, sinh được nhi tử, thanh niên có thể tráng dương bổ tinh, mà người luyện võ công chúng ta tăng trưởng công lực, có thể cưới mấy lượt gió được...

Trọc Tử và Á Tử nghe vậy động lòng tham, thốt lên :

- Cái gì? Cười mây lướt gió được ư?

Ngộ Không hòa thượng tức giận mắng :

- Thối mồm! Chả trách người ta gọi ngươi là Hắc Sát Thần! Sau này ngươi mà còn dám đem lời thối của cậu người ra mà mê hoặc lừa phỉnh chúng nhân thì cứ liệu hồn! Tả hộ pháp ta đây không lột da nhà ngươi thì chớ kể!

Hắc Sát Thần có vẻ hơi hoảng nhưng chưa chịu lùi :
:

- Thật mà! Cậu tôi còn nói, nếu chúng hòa thượng dùng nó uống rượu thì sáng khoái đề mê, còn bọn ni cô dùng nó uống rượu thì lòng trần đột khởi...

Nói chưa xong thì đánh choang một tiếng, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lia thanh Quỷ Đầu đao sang một bên, miệng rủa :

- Cậu mi nhất định là một thứ đề tiện háo sắc!

Hắc Sát Thần né mình tránh được, đưa chùy ra đỡ.

Giang Ngọc Phàn sợ hai người đánh lộn, hét to :

- Dừng tay!

Chàng nhìn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Hắc Sát Thần về chỗ đứng yên mới nói :

- Vạn Diễm bôi là báu vật quý hiếm, nhưng nó là của người khác, tiểu đệ chỉ được người thác gửi mà thôi. Còn nó thực công dụng như giang hồ truyền ngôn không thì chúng ta chưa cần tranh cãi. Nếu là của Liễu cô nương thật thì tiểu đệ đương nhiên giao lại cho cô ta.

Đến bây giờ Phong Lô Quả mới lên tiếng :

- Nếu nhận thấy có chút không phù hợp thì chớ giao cho Liễu Nhàn Hoa. Tuy ty chức không rõ nội tình nhưng nhận thấy bên trong có điều giả trá.

Giang Ngọc Phàn gật đầu đồng tình :

- Đương nhiên rồi!

Ngộ Không hòa thượng vẫn khẳng khái :

- Ty chức thấy vật ấy không minh bạch. Nếu không phải vật tổ truyền của Liễu gia thì nên hủy nó đi.

Giang Ngọc Phàn nhíu mày, chàng không hiểu tại sao vị hòa thượng lại có ác cảm với chiếc chén ngọc kia đến thế?

Nhưng trong túi chàng có đúng chiếc chén mẫu đơn là vật của Hoàng đế Võ Tắc Thiên hay không? Nếu nó là của người khác thì làm sao có thể tùy tiện mà hủy đi được chứ? Chàng do dự hỏi :

- Nếu vậy e rằng...

Ngộ Không hòa thượng thấy thần tình chàng không quyết đoán, liền hắng giọng kể :

- Minh chủ, năm xưa Trường An Hộ quốc tự có Phương trượng là Triều Am đại sư, vị ấy là sư tổ đồng hệ mười đời của ty chức. Đại sư nguyên là người kế vị của Đường Thái Tông, vì thấy Võ Tắc Thiên vì Vạn Diễm bôi mà trở nên dâm lạc, bỏ bê triều chính nên nhập quan khổ luyện, xin Võ Tắc Thiên lấy muôn dân làm trọng, bỏ thói tà dâm...

Hắc Sát Thần lại đột ngột chen lời :

- Không sai! Cậu tôi nói: Vậy mà Võ Tắc Thiên vẫn không bỏ được thói hư...

Bọn Trọc Tử, Cẩm Cô, Độc Tí Hồ hằm hè :

- Ai khiến ngươi chõ miệng vào?

Hắc Sát Thần ương ngạnh đáp :

- Ta biết chuyện làm sao không nói?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa hỏi vặn :

- Nhưng ngươi có biết Vạn Diễm bôi là cống vật của Phiên bang không?

Mọi người hầu như đều muốn biết lai lịch của Vạn Diễm bôi nên quên mất Hồng Phi Hồ. Ngay lúc đó, bỗng từ khu rừng phía trước vang lên tiếng cười rồi giọng nữ nhân nói :

- Gốc tích này tôi biết. Vậy chúng ta cùng lên đường, tôi sẽ kể chư vị nghe!

Hồng Phi Hồ từ trong rừng đi ra. Thị liếc mắt nhìn bọn Hắc Sát Thần đang cảm phần nhìn mình, đến trước Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Giang minh chủ! Chúng ta đi thôi!

Giang Ngọc Phàn cười nhạt, nhìn Hắc Sát Thần ra lệnh :

- Phiên Đoàn chủ đi trước dẫn đường!

Hắc Sát Thần ngơ ngác nhưng ứng thanh “dạ” rồi rút chiếc chùy Tử Phi luyện cầm tay thẳng bước vào rừng.

Giang Ngọc Phàn không mời gọi Hồng Phi Hồ gì cả, cứ thế theo sau Hắc Sát Thần, bọn Ngộ Không nói tiếp theo Minh chủ.

Hồng Phi Hồ thấy không ai hỏi han gì mình cả, tỏ ra tức giận nhưng vẫn mỉm cười đi theo bọn họ. Đi một lúc, thị lên tiếng :

- Chư vị không muốn biết lai lịch và công dụng thần kỳ của Vạn Diễm bôi hay sao?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa tuy rất muốn nghe nhưng tỏ ra thờ ơ, dăm dăng nói :

- Có biết thì nói! Không biết cũng đòi...

Câu này hình như có chạm đến Hắc Sát Thần. Gã đi chậm lại xem Hồng Phi Hồ kể có giống người cậu gã không.

Hồng Phi Hồ giả lơ như không nghe thấy, đều giọng nói :

- Chuyện liên quan đến việc Võ Tắc Thiên hơn ba mươi tuổi được tuyển vào cung, Đường Thái Tông cả mừng hậu phong cho làm tài nhân. Nhưng nói ra dài dòng lắm, chúng ta khỏi bàn... Bây giờ hãy nói đến việc hủy chiếc Vạn Diễm bôi đó...

Giang Ngọc Phàn từ năm tuổi đã được học võ nghệ ở ngoại tổ mẫu Tái Thượng lão lão, nhưng mỗi năm đều có một thể mẫu luân phiên đến chỉ điểm thêm võ công. Nhờ đó chuyện võ lâm và chuyện tiền nhân cổ sự chàng đều biết.

Chàng biết Võ Tắc Thiên vốn tên là My Nương. Đường triều thấy đều hiếu sắc. My nương thừa hạnh được Thái Tông phong cho làm tài nhân. Thái Tông băng hà, My Nương lại bị sung làm tỳ nữ. Cao Tông lên chiếu lập làm Hoàng hậu. Các triều sau lại phát thêm Trung Tông và Duệ Tông, cuối cùng Võ Tắc Thiên tự lập Hoàng đế, đổi tên nước là Chu.

Nhưng về chuyện Vạn Diễm bôi thì chàng không được một vị thể mẫu nào nhắc đến, kể cả thân mẫu cũng vậy.

Hồng Phi Hồ đang nói thì Phong Lôi Quả đến bên Giang Ngọc Phàn nói nhỏ :

- Minh chủ, tình tiết có chỗ không đúng.

- Chuyện cô ta kể về Vạn Diễm bôi ư?

- Chính thế! Đúng ra bây giờ bụng nóng như lửa, mong sớm đến hoang miếu để đoạt Vạn Diễm bôi mới đúng. Vậy mà thị cứ thủng thẳng dềnh dàng nói đến cổ sự làm gì?

Giang Ngọc Phàn liền dùng truyền âm nhập mật, nói vào tai lão :

- Ta đã chuẩn bị rồi, khi vào khu rừng cổ thụ kia sẽ tra hỏi thị mấy vấn đề, căn cứ vào đó mà xác định có nguy mưu hay không.

Phong Lôi Quải gật đầu nói khẽ :

- Đúng, tỳ chức cũng có ý đó.

Giang Ngọc Phàn lại vận công nói :

- Bây giờ chúng ta đi thật nhanh xem thị phản ứng ra sao!

Phong Lôi Quải gật đầu gọi to :

- Thi triển thân pháp đi nhanh lên!

Hắc Sát Thần được lệnh, lập tức triển khai thân pháp nhằm rừng rậm Huệ Sơn phóng như bay.

Lúc đó quả nhiên Hồng Phi Hồ không nói gì đến cố sự Vạn Diễm bơi nữa.

Phút chốc họ đã vào giữa núi Huệ Sơn.

Đến một sườn đồi bằng phẳng, Giang Ngọc Phàn quan sát địa hình.

Chàng biết bên kia sườn đồi trong khu rừng rậm rạp kia đã là hoang miếu.

Vì chàng đang giữ chén mẫu đơn trong túi nên chẳng cần vào miếu, liền ra lệnh :

- Được rồi, mọi người có thể dừng lại!

Hồng Phi Hồ cả kinh nhìn Giang Ngọc Phàn hỏi :

- Giang minh chủ! Bên kia đã là Linh Am cổ tự rồi, sao còn dừng lại?

Giang Ngọc Phàn cười đáp :

- Tại hạ muốn hỏi cô nương đôi điều. Nếu trả lời đúng, cô nương có thể lấy Vạn Diễm bơi đem về ngay.

Hồng Phi Hồ ngạc nhiên hỏi :

- Thế... Minh chủ không để Vạn Diễm bơi trong hoang miếu sao?

Rồi lén lút nhìn về phía hoang miếu.

Giang Ngọc Phàn lần đầu tiên thấy Hồng Phi Hồ hoảng hốt ra mặt liền cười nhạt hỏi :

- Thế nào, Hồng Phi Hồ ngươi cũng có lúc tính nhầm nữa sao?

Hồng Phi Hồ trấn tĩnh cười nham hiểm :

- Dù thế nào, chứ đừng hòng bắt nọn được Đinh Nguyệt Mai ta qua nét mặt!

- Có đấy! Rất có thể đây là lần đầu bởi vì ngươi bị Vạn Diễm bơi cáng dỡ mạnh quá! Người ta vẫn nói thấy lợi rồi trí mà! Ngươi biết rõ rằng hy vọng thành công là rất ít ỏi, vậy mà cam tâm mạo hiểm dám đến đây cầu may không kể đến tính mạng...

Hồng Phi Hồ biến sắc, la to :

- Giang Ngọc Phàn! Ngươi rốt cuộc không chịu trả Vạn Diễm bơi cho tiểu thư ta phải không?

Độc Tỷ Hồ trợn tròn mắt quát :

- Câm mồm! Ngươi là cái thá gì mà dám gọi đại danh của Minh chủ chúng ta?

Giang Ngọc Phàn không muốn có người tham gia vào câu chuyện của mình liền khoát tay ra hiệu cho Độc Tỷ Hồ rồi nhìn Hồng Phi Hồ lạnh lùng hỏi :

- Cứ theo ngươi nói thì Vạn Diễm bơi đích thực là của biểu tiểu thư ngươi chứ gì?

Hồng Phi Hồ tức giận nhìn chàng hỏi lại :

- Không phải ta đã nói rõ điều đó rồi sao?

- Được, vậy ta hỏi người, trên Vạn Diễm bôi có dấu hiệu gì?

Hồng Phi Hồ cười nhạt, nhưng giọng nói đã dịu đi :

- Tôi hy vọng Giang minh chủ hỏi đến vấn đề thực tế trọng yếu hơn. Còn chuyện nhỏ nhặt ấy, đừng nói tôi là kẻ thuộc hạ mà chính ngay biểu tiểu thư vị tất đã biết!

Thị chưa dứt lời thì Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đã mắng :

- Người nói thật thối quá! Của tổ truyền quý hiếm như vậy sao tiểu thư người không biết được chứ?

Hồng Phi Hồ mắng lại :

- Người là cái thứ gì mà lắm mồm?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe mắng tức giận, rút soạt ngay đôi Quỷ Đầu đao ở thắt lưng ra, vừa cười hắc hắc vừa hét :

- Ta là Hình đường chấp sự của Du Hiệp Đồng Minh, hôm nay tể mi làm lễ khai đao đây!

Hồng Phi Hồ cười nhạt đáp :

- Cô bà mi đã dám đến đây, ắt đã liệu việc sinh tử rồi!

Giang Ngọc Phàn đưa tay gạt Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lui ra, lại nhìn Hồng Phi Hồ hỏi tiếp :

- Hồng Phi Hồ! Ta hỏi thêm câu này nữa: ở Vạn Diễm bôi còn có vật gì nữa không?

Thị đáp ngay không một chút do dự :

- Có... một tờ giấy.

- Người thật khéo ma lanh! Ta vừa nói nhờ trong Vạn Diễm bôi ghi rõ nên mới biết lai lịch của nó. Đã là lai lịch ắt phải ghi trên mảnh giấy. Nhưng ta hỏi người: trên tờ giấy đó còn viết gì nữa?

Hồng Phi Hồ cười nhạt đáp :

- Việc cơ mật không thể nói được.

Giang Ngọc Phàn thấy thị quá giảo hoạt diện tiết cắt ngang :

- Không phải nói nhiều, chỉ một hai chữ cũng được.

Hồng Phi Hồ vẫn điềm nhiên lắc đầu :

- Một chữ cũng không nói!

Giang Ngọc Phàn không chịu đựng được thêm, nhìn Phong Lôi Quả ra lệnh :

- Nhớ rằng nó là phụ nhân, hãy cho được toàn thân!

Giang Ngọc Phàn vừa nói xong, Hồng Phi Hồ la lớn :

- Bà cô mi tới đây đã biết không có nhiều hy vọng trở về. Bọn mi dù giết Đinh Nguyệt Mai ta thì sau này cũng đừng hòng có ngày yên ổn!

Nói vừa xong, đôi tay ngọc chuyển nhẹ, thấy hàn quang lấp lánh. Đôi Loan Phượng đao đã hoành ngang trước thân mình. Hồng Phi Hồ cầm chắc binh khí, la to :

- Chúng bay chớ nghĩ rằng lấy được cái mạng Đinh Nguyệt Mai ta đây là chuyện đơn giản! Đứa nào cứ thử xông vào trước...

Hồng Phi Hồ nói lời chưa dứt thì Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa như đã chờ sẵn hét lên một tiếng, phi thân nhảy ra trước mặt thị nói :

- Ta tuy không biến mi thành đồng thịt vụn nhưng cũng sẽ lột của mi một lớp da dày!

Nói xong vung tít đôi đao. Mười tám viên cương hoàn phát ra âm thanh xủng xoảng nghe phát ớn.

Thế đao của Mẫu Dạ Xoa cấp như vũ bão, mạnh tựa kinh phong nhằm Hồng Phi Hồ đánh xuống.

Hồng Phi Hồ cũng không chịu kém, vung cặp Loan Phượng đao, xoay người tránh rồi công lại một chiêu.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đánh chiêu đầu không trúng, tức giận hét lên một tiếng, lại thi triển thêm một trận hoàn đao “coong coong coong...”, hàn quang phát ra bốn phía, tiếng gió rít vù vù, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Hồng Phi Hồ thất kinh kêu lên, biết mình không phải là địch thủ của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa với thế đao khét tiếng giang hồ đã làm táng mạng không biết bao nhiêu cao thủ. Nhưng thế đao hiểm hóc, phạm vi quá lớn nên thì cũng đành đưa đao đón đỡ.

Bình khí song phương chạm nhau phát ra một tiếng choang lạnh lót, tiếp theo là một đóm lửa lóe lên bắn ra mọi phía. Trong đám hỗn quang ấy, mọi người nhìn lại, thấy một thanh đoản đao của Hồng Phi Hồ đã bị bắn tít lên không!

Hồng Phi Hồ thét lên một tiếng kinh hoảng, mặt tái mét. Trong tay còn một đao không dám trực diện nghênh chiến nữa, xoay thân mình gỡ hết khinh công và xảo diệu né tránh.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lãnh nhiệm vụ Hình đường chấp sự đang thi hành công vụ, trước mặt Minh chủ muốn phô trương bản lĩnh của mình nên đôi Quỷ Đầu đao nặng mấy chục cân trong đôi tay vạm vỡ của thị múa may liên tục, không ngớt áp đảo đối phương.

Lúc này đừng nói Hồng Phi Hồ trong cuộc kinh hồn tán đởm đã đành, ngay bọn Trọc Tử, Á Tử và Độc Tỷ Hồ đứng ngoài quan sát cũng lạnh xương sống.

Hồng Phi Hồ đã mất một đao lại bị chiếm tiên cơ không có khả năng hoàn thủ. Thị chỉ dùng thủ pháp trốn tránh mà thôi.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa tuy thân hình thô thiển, nhưng lâm chiến nhanh nhẹn lạ thường. Đôi mắt phóng ra những tia sắc lạnh, người nhẹ nhàng vờn quanh đối thủ chẳng khác gì hổ đói vồ mồi. Chưa đầy ba mươi chiêu, mặt Hồng Phi Hồ đã trắng nhợt như tờ giấy, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Lại một tiếng thét to: “Chết này!”

“Choang” một tiếng nữa, thanh đao còn lại của Hồng Phi Hồ cũng bay mất nốt. Thị chỉ còn lại bàn tay lơ lửng không binh khí.

Giang Ngọc Phàn ngay lập tức quát một tiếng :

- Đủ rồi! Khoan giết nó!

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hậm hực nhìn đối thủ nhưng cũng thu binh khí.

Hồng Phi Hồ đầu tóc rũ rượi, mặt mũi ủ ê thảm hại, hai tay máu tươi đầm đìa ngược nhìn Giang Ngọc Phàn trầm giọng nói :

- Ta có thể nói với người điều cơ mật trong tờ giấy ở Vạn Diễm bôi nhưng phải ra sau tảng đá kia!

Thị chỉ tay vào tảng đá lớn cách đó mấy trượng rồi quay người bước đi.

Phong Lôi Quả đưa mắt ra hiệu cho chàng như có ý dặn chàng đề phòng rồi bố trí bọn Hắc Sát Thần sẵn sàng đối phó.

Giang Ngọc Phàn khẽ gật đầu, bước theo Hồng Phi Hồ.

Khi Hồng Phi Hồ đã khuất sau bờ đá, Giang Ngọc Phàn đang tiến lại gần thì đột nhiên từ sườn bên kia, phía hoang miếu vang lên tiếng thét hãi hùng làm lay động cả rừng đêm.

Giang Ngọc Phàn giật mình quay lại.

Nhất Trần đạo nhân nói :

- Minh chủ! Trong điện miếu có người!

Giang Ngọc Phàn thấy có sự lạ, thoát khẩu nói :

- Chúng ta nhanh đến đó!

Chợt phía sau có tiếng gió lùa vào y phục sột soạt. Gã trọc vội kêu lên :

- Hồng Phi Hồ chạy trốn!

Đúng thế, Hồng Phi Hồ đang dùng thủ pháp Thương Ưng Truy Thổ với tốc độ kinh khủng đang chạy thực mạng xuống sườn núi.

Giang Ngọc Phàn quay lại nhìn, thấy bọn Trọc Tử, Si Cô và Độc Tỷ Hồ đã liệu trước, phóng như bay đuổi theo.

Chàng liền gọi to :

- Tất cả quay trở lại!

Cả ba người ngơ ngác, tuy bất bình với mệnh lệnh của Giang Ngọc Phàn nhưng không dám kháng lệnh, cùng dừng lại. Đồng thời, Giang Ngọc Phàn thò tay vào túi, chụm ngón giữa và ngón cái lại nhằm phía Hồng Phi Hồ đang chạy nhanh xuống núi bắn ra một phát.

Sau phát đạn chỉ của Giang Ngọc Phàn, từ dưới sườn núi, một tiếng kêu đau đớn vang lên rồi âm thanh vật gì ngã huych xuống.

Mười một tên hung sát chú mục vào từng động tác của Giang Ngọc Phàn, thấy Hồng Phi Hồ trúng đạn chỉ trong rừng tối tăm với khoảng cách xa như vậy đều há hốc mồm kinh dị.

Ma Diện cô nương cầm chắc trường kiếm rảo bước về phía Hồng Phi Hồ vừa bị ngã.

Giang Ngọc Phàn ra lệnh :

- Chung chấp sự lùi lại!

Lại nói thêm :

- Ta đã nói rồi, cho thị một cái chết toàn thây. Người nào không tin cứ đến kiểm tra, nếu chưa chết thì cứ tùy ý kết thúc!

Bọn Trọc Tử, Si Cô và Độc Tỷ Hồ nghe nói thất kinh. Tuy chúng thấy Hồng Phi Hồ còn cử động nhưng vẫn đứng im không dám lại gần.

Bọn Đồng Nhân Phán Quan thấy mấy người kia thất thần như vậy hồ nghi không biết đối phương đã chết chưa.

Giang Ngọc Phàn nhìn gã trọc ra lệnh :

- Vương đàn chủ, hãy cầm một khối đá đập xuống người Hồng Phi Hồ!

Gã trọc ngơ ngác không hiểu nhưng không dám chậm trễ, nhặt một phiến đá lớn, nhằm đúng người Hồng Phi Hồ đang nằm lăn lộn trên mặt đất, vận hết mười thành công lực bổ xuống.

Giang Ngọc Phàn đã sớm chuẩn bị. Khi phiến đá Vương Vĩnh Thanh vừa giáng xuống, chàng đã bắn chỉ đạn đi. Khi phiến đá to nặng với kinh lực mạnh mẽ bổ xuống cách đầu Hồng Phi Hồ chỉ hơn một thước thì đánh bình một tiếng, chỉ đạn của Giang Ngọc Phàn cũng vừa bắn trúng làm nó vỡ vụn!

Mười một kẻ hung sát thấy vậy đều kinh hồn bạt vía, không nói được một lời nào!

8. Chương 8: Ân Mạng Trong Hoang Miếu

Giang Ngọc Phàn bằng cách thi triển tuyệt học Đạn Chỉ thần công hạ gục Hồng Phi Hồ, đồng thời bắn nát tảng đá lớn do gã trọc Vương Vĩnh Thanh giáng xuống người thi, việc đó làm cả mười một tên hung sát trợn tròn mắt kinh ngạc và khiếp sợ không dám tin là thật.

Hồng Phi Hồ đã tuyệt mệnh hay chưa, lúc này chỉ có Giang Ngọc Phàn biết rõ, tuy vậy bọn người kia cũng không dám tỏ ra nghi ngờ. Giang Ngọc Phàn thấy tình cảnh đó mỉm cười nói :

- Chư vị bây giờ đã tin vào phép đạn chỉ điểm huyết của tại hạ rồi chứ? Dù có là đêm tối và cự ly xa cũng không sai lạc bao lắm!

Bọn Ngộ Không hòa thượng chỉ biết lẳng lặng gật đầu, còn Chung Ngọc Thanh đứng cạnh xác Hồng Phi Hồ không dám ngược mắt nhìn chàng mà cúi thấp dần đầu xuống.

Thì ngay lúc đó, từ mé đông trên núi cao vang đến một loạt tiếng người rên vang, tuy âm thanh phát ra không lớn lắm nhưng cũng chứa nội lực thâm hậu.

Chúng nhân giật mình ngoảnh cả về phía đó, nhưng trong rừng đêmมืด mù như thế không tài nào thấy gì được.

Phong Lô Quả cất tiếng hỏi :

- Minh chủ, Vạn Diễm bôi đang trong hoang miếu đúng không?

Giang Ngọc Phàn nghe hỏi chợt nhớ đến tiếng la thảm vọng lại lúc trước liền cất giọng :

- Chúng ta hãy đi nhanh vào miếu ngay!

Nói dứt lời, chàng liền triển khai thân pháp lướt nhanh lên sườn núi, bọn Ngộ Không cũng nối bước bám theo.

Khi đoàn người sắp vào đến rừng thông trước miếu, gã trọc từ sau lưng Giang Ngọc Phàn chợt kêu lên :

- Minh chủ xem kia!

Giang Ngọc Phàn biết có sự lạ, ra hiệu ọi người nép vào rồi nhìn theo hướng tay của Vương Vĩnh Thanh chỉ xuống sườn núi. Trong ánh sao nhạt nhòa có năm bóng người lao xuống núi như bay, từ hướng đông đang lướt đến chỗ bọn họ vừa giao tranh với Hồng Phi Hồ.

Vì thân pháp họ quá nhanh, lại trong đêm rừng tối tăm nên không trông rõ được diện mạo của năm người kia, chỉ thấy tóc họ đều bạc trắng, mặc áo bào rộng. Trong số đó có một người gầy nhỏ, đầu trọc, tay cầm trúc拄杖 có vẻ như là một bà lão.

Năm người phút chốc khuất dạng.

Nhất Trần đạo nhân thì thầm :

- Minh chủ, bằng vào hướng đi thì có lẽ những người kia đến Tân Sơn trang của lão Đặng Thiên Ngu rồi!

Giang Ngọc Phàn chưa nói gì thì Phong Lô Quả tỏ ý không tán đồng :

- Do chuyện Cự Khuyết kiếm mà có rất nhiều cao thủ đến Thái Hồ thì không có gì lạ...

Lão lại ngược nhìn lên bầu trời tối đen nói thêm :

- Hơn nữa, bây giờ đã canh ba rồi, ai lại còn đến chúc thọ giờ này?

Phong Lô Quả chưa nói xong thì lại có một tiếng rên thảm thiết từ trong miếu vọng ra. Tiếng rên khê nhưng giữa rừng đêm âm vắng lại nghe hết sức náo nùng!

Giang Ngọc Phàn hiểu rằng trong miếu có kẻ bị thương sắp chết nên không nghĩ đến sự xuất hiện của năm người mới rồi, vội nói :

- Chúng ta trước tiên vào miếu đã!

Nói xong, dẫn đầu đoàn người lao vào cánh rừng thông đến thẳng cửa miếu.

Họ đi thẳng qua ngoại điện hoang phế, điêu tàn vang tiếng côn trùng trong đám cỏ um tùm đến đại điện. Sau cánh cửa sơn đen hé mở, bên trong tối om không một ánh đèn càng tăng cảnh tượng thê lương bí hiểm của rừng đêm.

Giang Ngọc Phàn là người can đảm, lại nóng lòng cứu khốn phò nguy nên không chút do dự, mở tung cửa vào ngay bên trong. Chàng vừa chạm chân xuống đất thì có tiếng Cầm Cô Thắm Ngọc Cầm từ ngay phía sau nói :

- Minh chủ hãy để tỵ chúc vào trước xem sao đã!

Rồi không chờ trả lời, đi thẳng vào trước bệ thờ.

Giang Ngọc Phàn định thần một chút cho quen với bóng tối, chợt phát hiện ra dưới đất ngay gần bệ thờ có một người đang nằm. Chàng vội quát với theo Thắm Ngọc Cầm :

- Cẩn thận! Trong điện có người đó!

Thắm Ngọc Cầm cũng vừa nhận ra người nằm dưới đất. Cùng với Giang Ngọc Phàn, hai người đứng thủ thế hai bên đưa mắt quan sát khắp đại điện.

Lúc này bọn Ngộ Không hòa thượng cũng đã vào hết trong điện, ai nấy cảnh giác chiếm nơi thủ thế, lướt mắt tra xét.

Như đã nói, tuy ngoại điện cửa vào miếu đã điêu tàn đổ nát nhưng đại điện vẫn còn giữ được vẻ uy nghi, chỉ có lẽ ít khi được dâng cúng chăm sóc nên rêu phong bụi bặm phủ đầy. Sau tấm rèm vàng có ba bệ thờ lớn. Chính giữa là pho tượng Phật nét mặt nhân hậu tươi cười, mình bận tăng y rách nát bày cả ngực cả chân, tả hữu mỗi bên có một vị thần hộ pháp.

Tuy tăng y rách nát nhưng đầu Phật đội chiếc mũ tăng lấp lánh hào quang.

Ở bệ thờ bên trái Phật tổ là tượng Quan Công mặt đỏ râu dài, dung mạo oai nghi, tả có Quan Bình cầm ấn, hữu có Châu Sương cầm đao đứng hầu.

Lại bệ thờ bên phải Phật tổ có tượng vị Chân Vũ da dẻ sần chắc như thép, đôi chân đỏ au giẫm chắc lên bệ tượng.

Cả ba pho tượng trông rất trang nghiêm, sinh động như người sống khiến người ta nhìn vào đã sinh lòng kính ngưỡng, tất là tác phẩm điêu khắc của một nghệ nhân bậc thầy.

Đột nhiên người nằm dưới đất cất tiếng rên yếu ớt.

Mọi người đưa mắt nhìn xuống nhưng tối quá không nhìn rõ, chỉ biết người đó đã nằm bất động, mình bận hắc y bằng nhiều.

Giang Ngọc Phàn ra lệnh :

- Tìm đèn thắp lên!

Gã cầm có dịp thi thố sở trường của tên trộm lành nghề. Chỉ trong chốc lát, trong đại điện có ánh sáng lóe lên.

Giang Ngọc Phàn chừng như đã đoán định từ trước. Đèn vừa được thắp lên, chàng cúi nhìn qua rồi “hừ” một tiếng, thốt lên :

- Quả nhiên là hắn!

Bọn Ngộ Không nghe vậy xúm đến xem, lúc này cũng đều nhận ra người nằm dưới đất chính là tên Lại tổng quản ở Tân Sơn trang, gọi là Hoàng Diện Lang.

Hắc Sát Thần buông tiếng hỏi :

- Mẹ kiếp! Cả ngày làm náo chuyện, hóa ra bây giờ dẫn xác đến đây!

Giang Ngọc Phàn không để Hắc Sát Thần nói hết, đưa tay ngăn lại :

- Hãy tìm cách cứu hần! Tôi có việc quan trọng cần hỏi rõ.

Ngộ Không hòa thượng nhận mình có công lực thâm hậu, nhẹ nhàng luồn tay xuống nâng kẻ bị nạn dậy.

Lúc này bọn Cầm Cô, Trọc Tử mấy người tìm đến, kẻ đèn, người nến thắp lên. Tuy không đủ sáng khắp đại điện nhưng cũng sáng hơn trước nhiều.

Mọi người giờ mới trông rõ sắc mặt của Hoàng Diện Lang vốn bủng vàng giờ trắng nhợt như tờ giấy, từ khóe miệng máu tươi vẫn tiếp tục rỉ ra, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Ngộ Không hòa thượng nhìn Giang Ngọc Phàn lắc đầu nói :

- Minh chủ, e không xong rồi!

Giang Ngọc Phàn xem xét một lát rồi xuất thủ điểm vào mấy tâm huyết của Hoàng Diện Lang, sai Ngộ Không hòa thượng :

- Đại sư cố thử xem!

Lão hòa thượng đang giữ tên Tổng quản, nghe nói liền nhắm mắt vận công lực truyền sang người hần.

Chỉ một lát, Hoàng Diện Lang hơi cửa quây, mũi thở nhẹ và cuối cùng bật lên tiếng rên yếu ớt.

Lập tức Giang Ngọc Phàn cúi xuống dùng hai ngón tay ấn vào huyết Nhân Trung của Hoàng Diện Lang, cấp giọng :

- Lại tổng quản, Liễu Nhân Hoa cô nương ở đâu?

Hoàng Diện Lang thở lấy sức một Hồi rồi mới cất giọng dứt quãng :

- Đi... Thiên Sơn... rồi...

Bọn Phong Lôi Quả đưa mắt ngạc nhiên nhìn nhau ý muốn nói “Vậy ra Liễu Nhân Hoa không có mặt tại Tân Sơn trang!”.

Giang Ngọc Phàn hỏi tiếp :

- Vị bằng hữu bị Hồng Phi Hồ truy đuổi lúc sáng ở bờ Thái Hồ là ai? Bây giờ vị đó đâu rồi?

- Bị... ta... đánh... chết rồi...

Giang Ngọc Phàn nghe nói vừa kinh vừa giận nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh :

- Có tra ra lai lịch của vị đó không?

Nhưng Hoàng Diện Lang không đủ sức hé môi được nữa, quai hàm đã cứng đơ lại rồi!

Giang Ngọc Phàn lại điểm ngay vào tâm huyết trên ngực Hoàng Diện Lang đồng thời cao giọng hỏi :

- Lại tổng quản, đừng ngắt đi nhé! Tôi muốn hỏi ông có biết chủ nhân của Vạn Diễm bôi là ai không?

Hoàng Diện Lang cố thu hết tàn lực, Hồi lâu mới mở được miệng :

- Không...biết...

- Đặng trang chủ có biết ông và Hồng Phi Hồ đến đây không?

Giang Ngọc Phàn hỏi xong áp tai vào miệng Hoàng Diện Lang chờ câu trả lời. Bọn Ngộ Không hòa thượng đứng quanh nín tai lắng nghe. Họ đều biết những câu hỏi của Minh chủ mình đều có quan hệ rất lớn đến họ sau này.

Nhưng Hoàng Diện Lang đã bất động. Chờ một lúc, Giang Ngọc Phàn sờ tay vào mũi y thì thấy không còn hơi thở nữa. Chàng thất vọng đứng lên. Ngộ Không hòa thượng cũng đặt thi thể Hoàng Diện Lang xuống, ngồi tự mình điều tức.

Giây phút đó, trong đại điện không có một âm thanh nào. Ai nấy chăm chú nhìn Giang Ngọc Phàn, đặc biệt là Chung Ngọc Thanh nhìn chàng tỏ vẻ quan tâm hơn ai hết.

Giang Ngọc Phàn nhìn xác gã Tổng quản nằm dưới đất thở dài buồn bã :

- Giá chúng ta đến sớm hơn một chút thì hay biết mấy!

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa không hiểu ý Giang Ngọc Phàn, chỉ Hoàng Diện Lang nói :

- Nếu quả vậy thì câu nói của Hồng Phi Hồ rằng Du Hiệp Đồng Minh chúng ta sau này không có ngày nào yên ổn sẽ là sự thật mất!

Nhân Trần lại nói :

- Nhưng ty chức chỉ nói Đặng Thiên Ngu biết Đinh, Lại hai người rời khỏi Tân Sơn trang mà thôi, còn như việc họ tới đây, lão ta tịnh không thể biết.

- Vì sao vậy? Đạo trưởng thử giải thích xem!

- Ty chức đoán khi Đinh, Lại hai người thấy chúng ta đi khỏi Tân Sơn trang, vì vội đến trước chỉ mang theo thuyền nhẹ để phát huy tốc độ hồng đến trước ta. Bởi vậy chỉ chở theo có hai người mà thôi...

- Đạo trưởng nói vậy nghĩa là hai người không mang theo tay chèo nào cả, đúng không?

- Chính thế! Hai người có biết thủy công hay không chưa nói, nhưng làm nhiệm vụ Tổng quản ở đây lâu năm như thế, Hoàng Diện Lang không thể không biết chèo thuyền.

Giang Ngọc Phàn gật đầu đồng ý :

- đương nhiên là thế rồi!

Phong Lôi Quải chen lời :

- Cứ theo cách đoán của Hữu hộ pháp, chiếc thuyền con không đem theo người chèo, Hồng Phi Hồ và Hoàng Diện Lang không ai trở lại, như vậy Đặng Thiên Ngu không thể biết họ đến đây chứ gì?

Giang Ngọc Phàn buồn bã thốt lên :

- Ôi! Con người Hồng Phi Hồ xảo hoạt đa trí đến thế, hành động không hề lưu lại dấu vết. Vẫn biết nếu không tính kỹ, cô ta tuyệt không dám mạo hiểm đến đây, vì thế khi thị định chạy đi, ta đã đề phòng, vậy mà... ôi...!

Nói đến chỗ đó, chàng đột nhiên ngừng bật.

Lúc đó Đồng Nhân Phán Quan sau một Hồi loay hoay kiểm tra thi thể Hoàng Diện Lang không thấy dấu vết gì, liền nói với Giang Ngọc Phàn :

- Minh chủ! Trên mình tiểu tử này đã không có vết đao kiếm, lại không thấy điểm nào chứng tỏ nội thương, có lẽ huyết đạo bị phong bế mà chết!

Độc Tỷ Hổ thêm vào :

- Hừ! Không ai đến cùng tên súc sinh này, vậy thì làm sao hắn chết?

Ngộ Không hòa thường điều tức xong đứng dậy nói :

- Bất kể hắn chết do đâu, trước hết phải đem vứt đi đã!

Gã trọc sợ mình bị chỉ định liền nhìn gã cầm nói nửa đùa nửa thật :

- Này Phương lão huynh! Ta vừa công người, bây giờ đến lượt người công hắn đi mới hợp lẽ!

Gã cầm xua tay trừng mắt nhìn gã trọc nhưng chợt bắt gặp Giang Ngọc Phàn đang nhìn mình liền nép làm thinh, đến nâng thi thể Hoàng Diện Lang lên mang ra phía sau điện.

Giang Ngọc Phàn đưa mắt nhìn theo gã cầm đưa xác tên Tổng quản ra khỏi điện, lòng băn khoăn nghĩ ngợi không biết ai đã giết hắn. Chàng lẩm bẩm :

- Ai có thể hạ độc thủ với Lại tổng quản mà bí ẩn như vậy?

Ngộ Không hòa thường nói :

- Mấy hôm rày cao thủ đổ về Thái Hồ như vùn vụt, có lẽ gia cừu của Hoàng Diện Lang ngẫu nhiên bắt gặp mà thanh toán chăng?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa phản bác lại :

- Lẽ đâu lại thế? Tục ngữ có câu “Gặp được cừu gia thì lòng sôi như lửa”, thấy đâu là động thủ ngay đó, ai còn kiên nhẫn rước nhau vào tận chỗ này làm chi?

Phong Lôi Quả gật đầu tán đồng :

- Tiết chấp sự nói có lý!

Ngộ Không hòa thượng không chịu, đưa mắt nhìn Phong Lôi Quả ra chiều hăm dọa, còn cất tiếng cự nự :

- Nói thế này không phải. Nhưng xét về lý thì họa những pho tượng kia lấy mạng gã tiểu tử đó chắc?

Mọi người nghe nói cũng cười ồ.

9. Chương 9: Kim Đầu Sát Vương

Giang Ngọc Phàn nghe Ngộ Không hòa thượng nói khích Phong Lôi Quả cũng không nhịn được cười. Theo bản năng, chàng nhìn lên pho tượng Phật.

Hốt nhiên chàng kinh ngạc đến sững người thối, lên “À!” một tiếng.

Giang Ngọc Phàn vốn thông minh thiên bẩm, trí óc rất nhạy bén. Chỉ riêng việc trong vòng mới mười bốn năm đã tiếp thu hết các độc môn tuyệt học của phụ thân, bà ngoại cùng với tám vị mẫu nương cũng đủ thấy chàng thông tuệ thế nào rồi.

Nay chàng nhìn lại pho tượng Phật, thấy tư thế không bình thường. Chàng phát hiện ra ngay thế chân của pho tượng có chút giống với pho tượng được kiến tạo ở Cửu Quan bảo, dáng vẻ rất huyền cơ và kỳ diệu.

Cánh tay trái của pho tượng cầm lồng chuỗi hạt như thể vừa giữ thế thủ, vừa tung đòn công. Cánh tay phải tiêu tụy thò ra khỏi tay áo rách ở tư thế giống như đao kiếm, như chém lại như đâm, như khua lại như gạt, thật là một chiêu thức tuyệt luân của võ học!

Bọn Ngộ Không hòa thượng thấy Giang Ngọc Phàn nhìn không chớp mắt vào tượng Phật, sắc mặt biến từ xanh sang tái, tất cả đều lấy làm lạ. Phong Lôi Quả liền hỏi :

- Minh chủ, trong bức tượng Phật này có chỗ gì diệu ảo hay sao?

Giang Ngọc Phàn đang lúc cao hứng, trả lời :

- Không sai! Thật là đỉnh cao của tuyệt luân võ học! Chính Hoàng Diện Lang đã chết vì tả chương của pho tượng này!

Cả hai người kia cùng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Bởi vì lời nói phát xuất từ miệng của Giang Ngọc Phàn. Giá mà bất kỳ một kẻ nào khác nói ra câu đó ắt không tránh khỏi tiếng cười nhạo báng của chúng nhân!

Độc Tỷ Hổ và mấy người khác đưa mắt chăm chú nhìn pho tượng mong phát hiện được điều kỳ diệu mà Giang Ngọc Phàn đã nói. Pho tượng Phật tổ trông rất uy nghiêm, vẻ mặt thoảng hiện nụ cười, trông sinh động như là người thật khiến người ta nhìn vào đã thấy sùng kính, đến nỗi bọn hai tên hung sát xưa nay không biết nể nang quỷ thần là gì cũng bất giác kính cẩn hẳn ra.

Tuy nhiên, bọn họ nhìn hoài vẫn không thể nhận thấy tả chương của pho tượng Phật có gì khác lạ mà tàng chứa tuyệt chiêu võ học để có thể sát tử Hoàng Diện Lang như Giang Ngọc Phàn đã nói.

Đa số tuy chưa nhận thấy sự diệu ảo nào nhưng không ai nói ra.

Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Tư thế này chính thuộc tuyệt học vô thượng của Tây phương Thiền môn, tiếc rằng mãi đến giờ chưa ai phát hiện được.

Hắc Sát Thần nghe nói không nhin nổi, buột miệng hỏi :

- Minh chủ, thuộc hạ đầu óc tối tăm ngu dốt, không nhận ra sự ảo diệu nào trong đó cả...

Giang Ngọc Phàn vui vẻ cười đáp :

- Tiểu đệ sẽ giải thích cho chư vị thấy. Tả chương của pho tượng bao hàm rất nhiều động tác trọng yếu của phép cầm, nã, thảo... Tư thế lại linh hoạt vô cùng, có thể thay đổi như chớp, biến hóa khó lường. Hữu chương trông khô quắt, có thể coi là bất kỳ loại binh khí nào như đao kiếm dao búa đều được, bao hàm các thế đâm, chém, bổ... Đặc biệt ảo diệu là đôi chân, chính là thủy tổ của mọi thế cước, phương vị tợ hồ giẫm lên thất tinh bát quái cửu quan. Bộ tượng hẳn là một cơ quan bí mật, một khi cơ quan phát động, tất cả các thế công thủ của tượng Phật sẽ hoạt động như người, mà còn nhanh như chớp, mạnh như vũ bão. Nếu không biết trước mà tránh đi thì nhất định không thể thoát chết một khi cơ quan đã phát động.

Chàng nhìn bọn Ngộ Không hòa thượng đang há hốc mồm nghe, lại nói :

- Nếu tiểu đệ phán đoán không sai thì sau khi Hoàng Diện Lang vô tình làm phát động cơ quan đã bị pho tượng điểm trúng các huyết “Khí Độc” và “Chí Đường” mà chết!

Lại nhìn sang ‘Đồng Nhân Phán Quan’ cười hỏi :

- Đinh đường chủ vừa xem xét thương thế, có chú ý đến vùng bụng và lưng của Hoàng Diện Lang không?

Đồng Nhân Phán Quan vội lắc đầu :

- Ty chức không xem rõ.

Lúc này phía ngoài cửa điện có người bước vào. Đó là gã câm Phương Thủ Nghĩa.

Gã trực liền hỏi ngay :

- Lão Phương, người có để ý đến lưng và bụng của tử thi không?

Gã câm còn đang bực mình về việc tên trọc đùn cho hắn đi làm việc chẳng thích thú gì, nay lại bị hỏi liên trùng mắt nhìn đối phương, hươ chân múa tay nói lú la một hồi. Lần này Phong Lôi Quả không giải thích ý nghĩa những động tác đó, vì thế Giang Ngọc Phàn đoán rằng gã câm đã vút cái xác xuống khe sau miếu mà không kiểm tra huyết đạo trên tử thi gì cả.

Chợt Phương Thủ Nghĩa nhận ra không khí trong đại điện trang nghiêm, chừng như có chuyện gì trọng đại từ khi gã vừa đi khỏi, nhưng không tiện lí lo thêm nữa, liền chăm chú nhìn mọi người.

Nhất Trần đạo nhân lên tiếng :

- Minh chủ vừa nói Hoàng Diện Lang sơ ý làm phát động cơ quan...

Giang Ngọc Phàn như nghĩ ra điều gì, “à” một tiếng :

- Đúng thế! Tiểu đệ mới đoán cơ quan ở ngay bệ thờ, chúng ta hãy đến kiểm tra xem...

Dứt lời, chàng đi qua bàn cúng, tiến sát đến bệ pho tượng.

Bọn Ngộ Không hòa thượng thận trọng đi theo đứng thành hình vòng cung cách xa pho tượng một quãng.

Sau khi xem xét cẩn thận, Giang Ngọc Phàn quay lại nói :

- Chư vị xem, cơ quan phát động đúng là nằm dưới bệ pho tượng, ngay dưới chân Phật tổ. Chỉ cần người nào giẫm lên bệ đá hoa cương này, cơ quan lập tức sẽ phát động.

Bọn Ngộ Không tiến lại gần cúi đầu xem. Bộ tượng là một khối đá hoa cương lớn, bụi đất bám đầy. Dưới chân pho tượng có những đường vân ngang dọc được chạm khắc rất phức tạp. Có lẽ cơ quan vừa bị Hoàng Diện Lang sơ ý làm phát động nên những đường hoa vân lộ rõ.

Độc Tỷ Hổ trông thấy thất kinh, lắc lắc đầu nói :

- Ôi ôi! May quá may quá! Thật tổ tông họ Đặng ta phúc đức lắm mới chưa đến nỗi đoạn tuyệt tử tôn!

Mọi người ngạc nhiên nhìn gã cụt. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Độc Tỷ Hổ đáp :

- Lúc trưa sau khi cha con lão Hồ chủ Hồng Hạnh hồ là Kim Trọng Truy Hồn đến đây, lão Đặng tôi vén tấm rèm đến nắp ngay vào sau chỗ này, sát bệ tượng đó...

Hắc Sát Thần làm ra vẻ hùng hổ :

- Có gì mà phải sợ vãi đái ra chứ? Chết sống là số trời, tên Hoàng Diện Lang xảo trá độc địa mới phải chết, chứ ta dù có giẫm lên...

Hắn trề cái miệng méo, tiếp tục :

- Vừa nghe cơ quan phát động, ta đã lập tức biến khỏi bệ rồi!

Giang Ngọc Phàn nhếch môi cười nhìn Phong Lôi Quả nói :

- Lưu đường chủ xin cho tôi mượn chiếc gậy!

Phong Lôi Quả tuy không biết Minh chủ dùng gậy làm gì nhưng vẫn ứng thanh “Dạ” một tiếng rồi đưa gậy sắt ra.

Giang Ngọc Phàn cầm cây thiết trượng, vẫn không nói gì, đưa đầu gậy vào chiếc bệ đá hoa cương, nhằm một đường vắn ấn mạnh.

Ngay lập tức phát ra một tiếng động ào ào vang dội. Bọn Ngộ Không, Nhất Trần, Phong Lôi Quả công lực có thâm hậu hơn, chỉ lùi có vài bước, còn những người kia bị chưởng phong bức lùi đến gần một trượng.

Cả bọn khiếp sợ chằm chằm nhìn pho tượng như kẻ mất hồn. Riêng Hắc Sát Thần vừa mới nói những lời huênh hoang thì nay mặt tái nhợt như tờ giấy, miệng ngoác ra trông càng méo tợn!

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Dù khinh công người ta có cao cường bao nhiêu, chỉ cần đạp chân vào bệ tượng là cơ quan lập tức phát động, không tài nào thoát được!

Chàng quay lại hỏi mọi người :

- Chư vị có biết tại sao lúc ở ngoài rừng chúng ta chỉ nghe tiếng kêu thảm của Hoàng Diện Lang mà tịnh không nghe tiếng cơ quan phát động không?

Gã trọc Vương Vĩnh Thanh trả lời ngay :

- Vì Hoàng Diện Lang mới giẫm lên cơ quan phát động đã bị thụ thương gục tại chỗ nên cơ quan cũng dừng...

- Cũng chưa thật đúng! Chính vì Hoàng Diện Lang bị thụ thương bắn ngay ra khỏi bệ thì cơ quan mới dừng, nếu không chỉ e rằng cơ quan vẫn còn phát động...

Nói xong, Giang Ngọc Phàn đặt nhanh cây thiết quả nặng mấy chục cân lên bệ rồi vội vàng phi thân nhảy lùi về phía sau một trượng.

Bọn Ngộ Không biết nguy hiểm cũng vội vàng nhảy lùi theo.

Nhưng diễn biến chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bọn Ngộ Không khi chân vẫn chưa chạm đất, đã nghe từ bệ thờ gấm lên một tiếng rồi chưởng phong theo đó mà rít lên rào rào, vừa chưởng vừa cước đủ các chiêu thức nhanh như chớp được tung ra, không còn nhận được pho tượng Phật là đâu nữa.

Vì chiếc gậy sắt vẫn cứ nằm lại ở bộ tượng nên chân tay Phật không dừng lại bao giờ. Trái lại, càng đâm đá gỡ gát càng nhanh, cộng thêm tiếng động cơ ngầm phát động ầm ầm tạo ra khói bụi mù mịt. Cả đại điện hoàn toàn náo loạn làm các cửa sổ va ập ầm ầm, ngói rơi loảng xoảng, những ngọn đèn nến vừa mới thắp

lên phút chốc tắt ngấm. Bọn Ngộ Không hòa thượng cực kỳ kinh hoảng không ngừng lùi mãi về phía sau, vừa kêu lên thất thanh :

- Minh chủ nhanh lấy thiết quả ra đi!

Nhưng Giang Ngọc Phàn lúc này đứng cách pho tượng Phật chừng một trượng, nhìn không chớp mắt vào các chiêu thức nhanh nhẹn khôn lường mà pho tượng liên tiếp tung ra, không mấy may để ý đến tiếng la hoảng của đám thuộc hạ.

Hoạt động mãnh nhiên của Phật tượng, lúc này đã làm bung hết cửa sổ, thậm chí long đầu trên mái điện cũng bị vỡ rơi ầm xuống đất, vậy mà tay chân pho tượng vẫn liên tiếp tung ra những chiêu thức mới.

Bọn Ngộ Không mặt cắt không còn hột máu, lùi dần ra ngoài điện nhưng vẫn kêu lên một cách vô hồn :

- Minh chủ nhanh lấy thiết quả ra!

Nhưng Giang Ngọc Phàn vẫn đứng y nguyên đưa mắt nhìn, không nghe gì cả.

Chợt trong đám có một bóng người lướt nhanh vào đại điện, nhằm thẳng hướng bệ thờ, Phong Lôi Quả cả kinh kêu lên :

- Chung cô nương, lùi lại ngay!

Nhưng đã muộn quá rồi!

Chỉ nghe một tiếng kêu lên đau đớn, Chung Ngọc Thanh vừa chưa kịp chạm đến y thiết quả đã bị trúng chưởng đánh bật trở ra.

Cú đánh mạnh đến nỗi chỉ trong chớp lát Chung Ngọc Thanh văng mạnh vào tường nát nhừ.

Chúng nhân cùng bật lên tiếng kêu thất thanh, nhưng không ai còn kịp giúp gì được, chỉ chờ kết cục bi thảm đến với cô ta.

Gần như cùng lúc một bóng người từ trong điện lao theo cũng nhanh không kém. Chỉ còn mấy tấc là Chung Ngọc Thanh đập vào tường điện, bóng ấy ôm ngay được thiếu nữ rồi nhào người đập chân vào tường trở hướng lướt ra cửa điện.

Người ấy chính là Giang Ngọc Phàn. Cả bọn Ngộ Không ai nấy thở phào nhẹ nhõm vây lấy Minh chủ.

Sắc mặt Chung Ngọc Thanh trắng bạch như sáp, mắt nhắm nghiền, bất tỉnh nhân sự.

Giang Ngọc Phàn đặt cô ta xuống, tay trái ấn lên huyệt “Phản Hồn” ngay phía dưới ngực nạn nhân.

Nhất Trần đạo nhân thấy vậy lấy trong người ra một cái bình con bằng ngọc đốt ra một viên thuốc nhỏ màu phơn phớt hồng. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa ôm lấy đầu Chung Ngọc Thanh ở miệng ra rồi ấn viên thuốc vào.

Tiếp đó, cả Giang Ngọc Phàn lẫn Nhất Trần đạo nhân liên tục vận nội lực vào người Chung Ngọc Thanh. Chỉ sau một tuần trà, sắc mặt Chung Ngọc Thanh hồng nhuận trở lại, hơi thở không còn nặng nề đứt quãng như trước. Lát sau, cô ta hơi chớp mắt.

Mọi người biết rằng phút nguy kịch đã qua đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai người thôi không truyền nội lực cho Giang Ngọc Phàn nữa. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa bế cô ta lên. Nhất Trần hòa thượng không đứng dậy nổi, chỉ ngồi tại chỗ vận khí điều tức. Còn Giang Ngọc Phàn tuy hơi tái mặt nhưng đứng dậy như thường, hơi thở không đảo lộn lắm.

Lúc này trong điện không còn tiếng động gì nữa. Trong lúc mọi người bận cấp cứu nạn nhân, không biết cơ quan đã thôi hoạt động tự bao giờ.

Nhưng lạ thay, trong điện chợt sáng trưng. Ánh sáng phát ra từ vòng kim quang trên đầu pho tượng Phật rất rực rỡ. Bọn Ngộ Không hòa thượng thấy lạ, cùng vào cả trong điện, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng bế Chung Ngọc Thanh vào theo. Chỉ còn Giang Ngọc Phàn không biết do tâm sự nặng nề nào mà nét mặt u oán bước theo sau chúng nhân một quãng xa.

Bọn Ngộ Không chăm chú nhìn vào vết phát sáng trên đầu Phật tổ, thấy đó chỉ là chiếc kim đầu cỡ dài chừng một thước, có một quai tròn, một quai nhọn. Thường thì đầu được dùng uống rượu, nhưng chiếc đầu này kích thước rất lớn khác thường.

Quai đầu phía trước mặt tượng Phật không tròn như mọi cái khác mà bén nhọn như dao, còn chiếc quai phía sau to dày, có chạm hoa văn.

Trong lúc mọi người đang ngẩn nhìn thì Phong Lôi Quải đã lại gần bệ tượng lấy chiếc thiết quả lúc này đã rời khỏi bệ ra. Không ngờ lão vừa rút chiếc gậy, ánh hào quang trên đầu Phật tượng lung linh. Phong Lôi Quải vốn biết mối hiểm nguy bí ẩn của pho tượng nên không dám khinh xuất, nhảy lùi về phía sau. Chúng nhân cũng nhất loạt nhảy lùi lại. Nhưng không xảy ra chuyện gì cả. Chỉ có chiếc đại kim đầu trên đầu Phật tổ rơi tuột xuống cắm chiếc quai sắt vào bệ tượng.

Sau phút định thần, Ngộ Không hòa thượng kêu lên :

- Minh chủ! Lại thêm một vật chẳng lành!

Nét mặt Giang Ngọc Phàn lúc này đã thư giãn vì quan sát biến cố mới xảy ra trong đại diện, nghe Ngộ Không nói vậy liền hỏi :

- Thế nào? Đại sư biết gốc tích chiếc kim đầu này ư?

Ngộ Không hòa thượng gạt đầu rồi bước tới bệ thờ, thận trọng rút chiếc kim đầu lên.

Lão đưa lên xem kỹ trong ngoài chiếc đầu, đoạn trao cho Giang Ngọc Phàn, nói giọng chắc nịch :

- Không sai! Minh chủ nhìn đây, nó là chiếc kim đầu từ thời Chiến Quốc, chính vua nước Triệu đã dùng nó để đâm chết vua nước Đại, vì thế chiếc kim đầu này là một thứ hung khí...

Giang Ngọc Phàn tiếp lấy xem, thấy dưới đáy đầu có khắc dòng chữ nhỏ: “Con Triệu Tri đức, năm thứ 12 đời Chu Trinh Định Vương”.

Tuy kim đầu có kích thước lớn, có chân cao nhưng vẫn là một vật dùng uống rượu, có hai quai rất dài, trong đó một quai sắc và nhọn hoắt tỏa ra hàn khí.

Đồng Nhân Phán Quan chợt nhìn Ngộ Không hòa thượng hỏi :

- Tả hộ pháp, “Kim đầu” có từ thời Chiến Quốc cùng với “Vạn Diễm bôi”, là bảo vật của Hoàng đế Võ Tắc Thiên, hai thứ ấy trước sau đều vào tay Minh chủ chúng ta, vậy nên nói đó là ý trời trao kỳ trân bảo vật, xưa nay vô chủ bây giờ trao vào tay người có tài đức. Có sao ông là người xuất gia mà thứ gì cũng gọi là vật “chẳng lành” là nghĩa lý gì?

Ngộ Không hòa thượng thủng thẳng nói :

- Để ta kể cho người sự tích chiếc kim đầu này xem đó có phải là vật mờ ám hay không, lúc đó hẳn người sẽ không trách ta xem nhẹ cổ vật...

Chợt Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nói chen vào :

- Ngọc Thanh muội đang vận cộng điều tức để ngưng tụ thực khí. Trong một vài thời khắc chưa chắc đã Hồi phục. Nếu quả hòa thượng người có thành ý thì kể lại diễn cố của chiếc kim đầu nọ ọi người nghe xem!

Lúc đó mọi người mới chú ý quay nhìn Chung Ngọc Thanh đang ngồi hơi xa ở bậc cửa đang vận khí điều tức. Tình trạng so với trước đã đỡ nhiều, tuy vậy, chừng chưa thể một lúc mà Hồi phục ngay được.

Giang Ngọc Phàn biết tình trạng cô ta không đáng lo nữa, cũng nhìn Ngộ Không nói :

- Chung cô nương cần tĩnh dưỡng đã. Đại sư cứ kể hết chuyện có liên quan đến chiếc kim đầu kia đi!

Hắc Sát Thần tỏ ra sốt sắng nói :

- Hòa thượng! Vậy thì tốt nhất chúng ta nên ngồi xuống mà kể và nghe cho thoải mái, nhé!

Gã cầm lập tức tìm mang đến cho Giang Ngọc Phàn một miếng đá phẳng đặt ở giữa vòng, mọi người tìm chỗ ngồi, dàn ra xung quanh thành hình bán nguyệt. Khi tất cả đã tọa vị rồi, Ngộ Không hòa thượng chỉ vào chiếc kim đầu trên tay Giang Ngọc Phàn, lấy thần thái nghiêm túc, bắt đầu kể :

- Theo truyền ngôn thì chiếc đầu bằng vàng đó được đúc so với “Cự khuyết kiếm” vừa được phao ngôn xuất hiện ở Thái Hồ còn sớm hơn mấy năm...

Độc Tỷ Hồ mở to mắt hỏi :

- Vậy là nó được đúc trên hai nghìn năm rồi ư?

Ngộ Không hòa thượng gật đầu :

- Chính thế! Do Triệu Trương Tử muốn diệt Đại mà sai người đặc chế ra chiếc kim đầu này...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nóng nảy ngắt lời :

- Hòa thượng, người đừng ba hoa dè dặt nữa! Năm tháng không thành vấn đề, chúng ta chủ yếu muốn biết Triệu vương đã dùng chiêu thức gì để đâm chết Đại vương mà thôi.

Hắc Sát Thần tán đồng ngay :

- Đúng! Chúng ta cùng có ý đó! Tục ngữ nói rất hay rằng: “Càng ngắn, càng hiểm”. Triệu vương có thể dùng một thứ binh khí nhỏ bé thế này mà đâm chết được Đại vương ắt phải có thủ đoạn và công phu không phải tầm thường!

Hóa ra Hắc Sát Thần muốn ngăn lại làm cho đông dài, khiến Giang Ngọc Phàn, Phong Lô Quả không nhận được cười, Riêng bọn Mẫu Dạ Xoa, gã trọc và Cẩm Cô lại nói :

- Phải rồi! Tên méo nói thế mà có lý!

Ngộ Không nhìn họ lắc đầu, ý chừng không thêm giải thích, kể tiếp :

- Triệu vương từ lâu đã rắp tâm thôn tính nước Đại, mới nghĩ ra cách đưa thư thư của mình gả cho vua nước Đại làm Vương hậu để tìm kế giết đi...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe đến đó tức giận, dùng dùng mắt :

- Thế nào? Manh tâm thôn tính nước người mà nghĩ kế giết chồng của chị ruột mình ư? Thật quá lòng lang dạ thú!

Phong Lô Quả chỉ Chung Ngọc Thanh nói với Mẫu Dạ Xoa :

- Chung chấp sự đang vận công điều tức, người tốt nhất đừng gây kích động không có lợi cho cô ta...

Mẫu Dạ Xoa trừng mắt chừng định nói gì nhưng Ngộ Không đã kể tiếp :

- “Sau khi Đại vương và thư thư của Triệu vương thành thân rồi, phu phụ ân ái tình rất gắn bó. Triệu phu nhân hoàn toàn không hay biết lòng dạ sài lang của đệ đệ sớm đã có dã tâm thôn tính nước Đại...

Một mặt, Triệu vương sai người tìm thợ giỏi, bảo đúc một chiếc đầu bằng vàng có kích thước đặc biệt, mặt khác tuyển chọn võ sĩ tinh tráng chuyên khổ luyện chiêu thức đặc biệt áp dụng cho loại binh khí này, lại lo chọn thời gian mời Đại vương đến thăm vương phủ của mình.

Làm sao Đại vương ngờ đến Triệu vương có thể đang âm mưu sát anh rể của chính mình được? Vì thế, điềm nhiên nhận lời tới dự hội.

Trong tiệc rượu, chủ khách thù tạc, đàn ca xướng hát muôn phần vui vẻ. Chính lúc tưng bừng nhất, tên tráng sĩ được Triệu vương chọn làm thích khách giả trang thành đầu bếp đến dâng kim đầu lên.

Trong tiệc thiếu gì bọn đầu bếp cung phụng rượu thịt? Vậy là Đại vương không mảy may chú ý gì đến kẻ đầu bếp bình thường với chiếc đầu uống rượu trên tay. Hơn nữa, chiếc quai nhọn tên tráng sĩ để quay vào người mình thì ai còn phát hiện được đó là một thứ hung khí.

Trong tiệc rượu, khách luôn được trọng hàng đầu nên tráng sĩ trước tiên đến thẳng chỗ Đại vương là lẽ đương nhiên!

Đúng lúc này, tên vua sài lang kia nâng chén hướng sang mời anh rể.

Đại vương vừa bưng chén rượu quay sang Triệu vương thì lập tức tên tráng sĩ quay ngược chiếc kim đầu thét to một tiếng đâm thẳng vào cổ họng Đại vương”.

Kể đến đó, đám thính giả biểu lộ thái độ khác nhau. Phong Lôi Quả vẫn giữ vẻ điềm nhiên, Giang Ngọc Phàn thì không nên được cầm thù. Còn bọn Trọc Tử, Cẩm Cô, Độc Tỷ Hồ cùng “À” lên một tiếng.

Quỷ Dao Mẩu Dạ Xoa không ghìm được tức giận, mắt long sòng sọc, to giọng hỏi :

- Đại vương chết ngay đương trường chứ?

Ngộ Không hòa thượng gật đầu, trầm giọng :

- Đúng vậy! Ông vừa kịp quay đầu lại đã bị đâm thủng họng chết không kịp kêu lên một tiếng. Thủ hạ đi theo cũng đều bị giết cả.

Hắc Sát Thần tức giận kêu lên :

- Đồ quân lang sói, tàn nhẫn như thế không kể chi ruột mình sống chết gì...

- Đại vương bị giết rồi, Triệu vương lập tức khởi binh đánh Đại. Triệu phu nhân nghe tin liền tự vẫn để thủ tiết với chồng...

Lão hòa thượng kể đến đây nhìn Giang Ngọc Phàn buồn rầu hỏi :

- Minh chủ, chiếc kim đầu đó có phải là vật “chẳng lành” không? Nên hủy nó đi hay không?

Phong Lôi Quả nghe nói đứng ngay phất dậy, ngắt lời :

- Không! Không nên hủy! Người ta thường nói khí giới vô tình, tội lỗi cốt ở người dùng. Ngày xưa yêu nghiệt lấy nó làm điều ác, nhưng ngày nay anh kiệt có thể dùng làm việc thiện...

Lão chưa kịp nói dứt câu thì bỗng vang lên những tràng cười ha hả rất cuồng ngạo và tiếng nói :

- Lão tiểu tử! Chiếu cố vào câu người vừa nói đó, các Phật gia chúng ta ưu tiên cho được chết toàn thân!

Thế rồi từ đâu mé ngoài đại điện có tiếng bước chân, tiếng nói cười hô hô. Ở cửa điện xuất hiện năm vị hòa thượng dáng rất cao lớn, mình đeo đủ loại binh khí hung mãnh tiến vào.

10. Chương 10: Sát Ngũ Hổ Tăng

Bọn Ngộ Không hòa thượng thấy có người đột nhập nói năng ngang tàng như vậy đều đứng bật cả dậy.

Bọn họ chính muốn lao cả ra ngoài điện nhưng nhìn lại Minh chủ của mình kiếm mi níu lại, mắt sáng hàn quang, tuấn diện đầy sát khí vẫn ngồi yên trên phiến đá, ánh mắt lạnh lạnh nhìn ra cửa điện nên tất cả không kẻ nào dám manh động, chỉ giữ thủ thế nhìn đối phương đang bước vào gần bậc cửa.

Năm vị hòa thượng cao lớn kia, người nào cũng đầu trọc lóc, không đội mũ mào gì, khoác áo tăng màu xám như nhau, mày thô mắt lớn, mũi sư tử, miệng rất to, cằm nhẵn thín không có râu, trông giống nhau như cùng một bào thai sinh ra. Nếu không nhìn vào binh khí mỗi người đeo một khác thì thật khó phân biệt người này với người kia.

Lão tăng đứng giữa cầm một cây Nhật Nguyệt Xuyết Hoàn song sản tựa như khí giới của Sa Ngộ Tĩnh đồ đệ Đường Tăng, cán bằng sắt to bằng bắp tay, lưỡi hình trăng khuyết lớn bằng nửa cái nia, chỉ ít binh khí này cũng nặng tới bảy tám cân chứng tỏ sức khỏe lão ta quả thật siêu phàm.

Hai người đứng ở mé tả, một người lưng đeo thanh gươm cực lớn, một người thủ một chiếc phát trần to bằng sợi tơ vàng.

Hai người đứng mé hữu, một cầm chiếc Lang Nha bổng bằng thép tinh luyện, một thủ cặp vòng âm dương với những chiếc răng cưa.

Bọn Ngộ Không vốn từng trải giang hồ nên chỉ cần nhìn qua diện mạo và hung khí của đối phương đã biết ngay chúng đâu không phải hạng thiện nhân mà đều là loại ác tăng.

Quả nhiên năm gã hung tăng vừa vào đến cửa đã giương mắt sắc như dao nhìn dán vào chiếc Kim đầu trên tay Giang Ngọc Phàn, lại đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phá lên cười hô hố.

Tiếng cười vừa đắc ý, vừa ngông cuồng chứng tỏ chúng chẳng coi Giang Ngọc Phàn và bọn Ngộ Không vào đâu.

Thử tưởng tượng, ngoài Giang Ngọc Phàn, bọn còn lại trong “Du Hiệp Đồng Minh” xưa nay quen thói ngang tàng, tính nóng như lửa, là hạng người hung sát đầu để tha thứ cho người khác dây vào mình?

Nhưng trong tình hình Minh chủ vẫn ngồi yên chưa có ý kiến gì, lẽ nào họ dám tự do manh động? Hắc Sát Thần đứng sát cửa gần bọn hung tăng nhất mím môi nghiêng lợi, người nhấp nhúm như bị trăm nghìn cơn kiến cắn phải, chực nghe lệnh là xông ra nuốt sống đối phương.

Tuy vậy, gã cũng lăm bắm thoát khỏi miệng :

- Mẹ nó, ở đâu ra thứ hòa thương mọi rợ này?

Gã trọc như được châm ngòi, chửi tiếp :

- Phải rồi! Ta xem bọn lừa trọc này, tuồng như con mẹ chúng là người Mông cổ vậy!

Năm gã tăng nhân nghe nói lại buông thêm một tràng cuồng tiếu.

Cười xong, lão tăng thủ đôi vòng âm dương đưa mắt sắc lạnh nhìn vào đại diện gầm lên :

- Đồ thứ bị thịt mất mùa kia! Chúng mi không nhận được các Phật gia đây, chứng tỏ chỉ là đồ vô danh, sói lang chui nhủi bờ bụi!

Quý Đạo Mẫu Dạ Xoa nghe nói tức giận thét lên the thé :

- Có thật bà cô bọn mi không rõ gốc gác nhơ nhớp của bọn mi không đó? Mẹ ruột bọn mi chính “Đa bố Khuê Tư” vốn hận đời đến tận xương tủy chó gì?

Năm tên ác tăng nghe nói thoáng sững sờ, nhưng lại cất thêm một tràng cười đầy dâm dăng.

Gã cầm chiếc phát trần cười “Hắc hắc”, hấp háy mắt nhìn Mẫu Dạ Xoa, nói :

- Rõ ràng mục có tăng tị với chúng gia hay sao chứ? Nếu không làm sao mục biết rõ tặc gia chúng ta như thế?

Mẫu Dạ Xoa nghe vậy vô cùng căm tức rít lên :

- Ông vãi bọn mi. Rặt thứ chó má! Tối nay ta không bấm vằm cả bọn thành đồng bùn nhão thì từ nay ta không còn là Quý Đạo Mẫu Dạ Xoa nữa!

Dứt lời bà ta rút phát đôi Cừu Hoàn đao ra, đồng thời nhìn Giang Ngọc Phàn nói :

- Minh chủ! Bọn ác tăng mọi rợ này nổi tiếng ở vùng quan ngoại là dâm tặc, tàn hại vô số phụ nữ, tàn sát sinh linh. Người ta gọi chúng là “Ngũ Hồ hòa thượng” đó!

Giang Ngọc Phàn không nói gì, chỉ đưa tay ngăn Mẫu Dạ Xoa lại, Mẫu Dạ Xoa tỏ ý bất mãn kêu lên :

- Minh chủ không thể...

Đột nhiên gã hung tăng cầm Nhật Nguyệt Xuyết Hoàn sẵn gầm lên nghe văng cả óc :

- Thằng nhóc kia sao còn ngồi ỳ ra đó? Không mau đứng dậy dâng kim đầu lại, còn chờ Phật gia động thủ thì chó trách chúng ta moi tìm móc ruột cho lang thú ăn mất nhé!

Hung tăng cầm Lang Nha bổng thêm :

- Các người đã nhận ra năm vị Phật gia chúng ta thì nên biết chung ta lợi hại thế nào, hành sự chưa bao giờ để ai sống sót toàn thây. Nhưng tối nay có được kim đầu, có thể đại ca ta đặc biệt gia ân đó!

Mãi đến lúc này, Giang Ngọc Phàn mới cười nhạt, thủng thẳng hỏi :

- A Mục Nhĩ Đôn! Người thực không nhận ra thiếu gia hay cố ý làm ra vẻ hồ đồ như vậy?

Bọn Ngộ Không nghe Giang Ngọc Phàn hỏi vậy sững người. Hóa ra Minh chủ của bọn họ đã sớm biết bọn hung tăng “Ngũ Hổ hòa thượng” kia rồi.

Bọn hung tăng cũng ngạc nhiên không kém, cùng chăm mắt nhìn kỹ Giang Ngọc Phàn.

Tên cầm Nhật Nguyệt Xuyết Hoàn sẵn, chính là “A Mục Nhĩ Đôn” đột nhiên cười lớn nói :

- Phật gia gặp người vô số, giết cũng cực nhiều, không sao nhớ xuể! Oắt con! Đừng ba hoa chích chòe nữa! Khôn hồn thì đem kim đầu dâng lại, nếu đợi Phật gia

động chân động tay thì... Hắc hắc...

Giang Ngọc Phàn cười lạnh lùng :

- Nếu không thì sao? Có phải giống như ở Bối Tự niếu năm năm trước đây quỳ xuống xin tha mạng không nào?

Vừa nghe ba chữ “Bối Tự Miếu”, trên mặt năm tên hung tăng đều lộ vẻ hoảng hốt, chúng đồng thời thốt lên :

- Oắt con, người có phải đứng sau lưng “Tái Thượng lão lão” năm xưa đó không?

Giang Ngọc Phàn không thèm giận vì hai chữ “oắt con”, gật đầu :

- Chính thiếu gia đây!

A Mục Nhĩ Đôn ngửa mặt lên trời cười “Hắc hắc...”, nói :

- Người ta nói: “Đạp phạ thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu” (Nhọc sức mòn giày tìm chẳng được, nhàn thân đường phẳng lại gặp đây). Chúng Phật gia mất bao công lao tìm kiếm, không ngờ hôm nay gặp mi ở đây...

Giang Ngọc Phàn không chờ hung tăng nói hết, miệng vẫn giữ nụ cười, cầm chiếc kim đầu từ từ đứng dậy nói :

- Hay lắm! Các người cũng không ngờ lần ấy đã từng trọng thệ ở Bối Tự miếu, tối nay vừa chẵn năm năm lại gặp nhau ở miếu này, quả nhiên lời thề xưa tỏ ra ứng nghiệm!

Chàng nói xong ngậm vận chân lực làm chiếc kim đầu đột nhiên tỏa sáng khắp đại điện.

Năm tên hung tăng vừa thấy biến ngay sắc mặt.

Tên thủ đôi bánh xe nhật nguyệt bỗng hét to một tiếng, tay phải vung vành xe lồm chồm rằng cửa làm nó rít lên tiếng rú chói tai, đồng thời tỏa hàn quang lạnh người, nhằm gã cầm Phương Thủ Nghĩa đâm tới.

Nhất Trần đạo nhân biết sự nguy hại của vành âm dương đó, khi đã bay tới có thể phút chốc làm bay đầu đối phương trong nháy mắt, và cuối cùng lại trở về tay chủ nhân. Nếu dùng binh khí đánh đỡ thì làm tăng công lực của bánh xe rất nhiều, sớm muộn thế nào cũng thụ thương.

Lão biết thế nào Phương Thủ Nghĩa cũng đưa binh khí lên đỡ, vội kêu lên :

- Không được đụng vô nó!

Đồng thời với tiếng kêu Nhất Trần đạo nhân, Giang Ngọc Phàn đã thoát lướt mình đến trước mặt Phương Thủ Nghĩa.

Bọn Ngộ Không nhìn chăm chăm vào Minh chủ của mình đến hoa cả mắt thì đã thấy Giang Ngọc Phàn khéo léo đưa tay bắt gọn lấy vòng trong bánh xe rồi hét to một tiếng đẩy lùi trở lại!

Một đạo hàn quang lóe lên, tiếng bánh xe rít lên khủng khiếp với tốc độ cực nhanh lao về phía chủ nhân của nó vừa đánh ra.

A Mục Nhĩ Đôn trông thấy hét lên thất thanh, đưa Nhật Nguyệt Xuyết Hoàn song sản phóng về phía Âm Dương luân.

Nhưng đã quá muộn! Chiếc Nhật Nguyệt sản chưa kịp phóng ra thì bánh xe “Âm Dương luân” với tốc độ kinh người đã bay trở tay thì bị bánh xe phứt ngang cổ, không kịp kêu lên tiếng nào; cổ họng phun lên trời một vòi máu tươi, chiếc đầu lâu rơi lún lóc cách cái xác tới mấy thước!

Chiếc Âm Dương luân vẫn không giảm tốc độ tiếp tục bay ra ngoài đại điện đến tận cánh rừng thông với tiếng rít ghê rợn và ánh hàn quang lấp lánh, khiến mọi người chứng kiến đều rợn tóc gáy.

Tên hung tăng cầm thanh gươm thét to một tiếng, phi thân vào cửa điện phát một chiêu “Lực Bích Hoa Sơn”, thanh gươm đao thô dày chém tạt vào mặt Giang Ngọc Phàn.

Giang Ngọc Phàn đã sớm nhận thấy năm tên ác tăng kia tính hung ác khó cải đổi, ngày trước bạo hành dân loạn ở quan ngoại, nay chuyển về đây vẫn chứng nào tật này, giữ thói hung hăng tàn bạo.

Trên mặt chàng hiện đầy sát khí, trước mặt tượng Phật quyết tâm thực hiện lời thề năm năm trước, tiêu diệt lũ hung tăng này, góp phần giữ yên chúng sinh.

Khi tên hung tăng vừa xả gươm xuống, chàng hơi xoay người, đồng thời hữu chưởng vung mạnh chiếc kim đầu, tả chưởng xuất thế “Bích Lịch Thôi Sơn” đánh thẳng vào trước ngực đối phương.

Hung tăng không kịp rút đao về thì đã bị chiếc kim đầu tiện đứt đôi, cùng lúc ngực trúng tả chưởng của Giang Ngọc Phàn, thoái lùi ba bốn bước, miệng phun ra một vòi máu tươi chết đương trường!

Ba tên hung tăng còn lại vừa kinh hoàng vừa ngùn ngụt căm thù, đồng thanh hét lên :

- Chúng Phật gia quyết liều mạng với tiểu cẩu người!

Trong tiếng thét, bọn A Mục Nhĩ Đôn cả ba tên với các loại binh khí Nhật Nguyệt sản, Lang Nha bổng và phát trần cùng lẫn xả vào Giang Ngọc Phàn tấn công, Đồng Nhân Phán Quan trông thấy, tay vung “Độc Cước Đồng Nhân” xông ra trực diện nghênh chiến thiết bổng.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không chịu kém, vừa hét lên the thé, vừa múa Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao chém vào chiếc đại phát trần.

Ngộ Không hòa thượng cũng nhảy phắt ra, giương cán kim cương của chiếc quạt hương bồ đón đánh Nhật Nguyệt Xuyết Hoàn song sản của A Mục Nhĩ Đôn.

Vậy là phút chốc hình thành ba cặp đấu cùng hết sức trí mạng ngay trước cửa đại điện.

Giang Ngọc Phàn không bận tâm nhiều đến cuộc đấu nữa, nghĩ đến chiếc kim đầu không ngờ sắc bén đến mức tiện ngọt cả thanh đại gươm như vậy. Chàng chăm chú ngắm kỹ, thấy những đường hoa văn khắc trên kim đầu thật là tinh tế. Dù đã chặt đứt gươm đao mà cái quai nhọn của nó vẫn như trước, không suy suyễn chút gì, thật là thứ binh khí vô song!

Vừa rồi chàng nghe kể xuất xứ của kim đầu, một phần thấy căm ghét Triệu vương tàn bạo bắt nhân vô nghĩa, phần có ý xem thường kim đầu là vật mờ ám.

Thế mà giờ đây, chàng cảm thấy yêu thích vật này, đồng thời nghĩ ra lời Phong Lô Quả quả là có lý: Năm xưa kiêu hùng dùng kim đầu làm điều bất nghĩa bất nhân, nay chàng có thể dùng nó để làm việc nghĩa.

Vậy là chàng nhất quyết lấy kim đầu với Hàn Ngọc chiết phiền kết thành một đôi binh khí quyết tâm hành hiệp giang hồ, vì võ lâm mà trừ họa nạn, mưu thái bình, bởi vì kim đầu không những là một thứ thần khí mà còn là vật được thần ban tặng.

Chàng đang mải mê suy nghĩ thì từ khoảng không vang lên những âm thanh rùng rợn đến chói tai nhức óc. Giang Ngọc Phàn biết rằng chiếc Âm Dương luân trên đường tàn phá đã quay trở lại.

Chàng đưa mắt nhìn lên, thấy từ phía đông trên sườn đồi một vầng sáng trắng lạnh lẽo vẽ ra một đường ngoằn ngoèo trên cánh rừng thông rồi hướng về hoang miếu bay tới rất nhanh.

Đồng thời từ trường kịch đấu trước cửa miếu vang lên những thanh âm khốc liệt.

Cặp thứ nhất, Đồng Nhân Phán Quan đã đánh bay chiếc thiết bổng bằng thép tinh luyện của hung tăng. Từ hổ khẩu ở tay phải hòa thượng này bê vết máu, mồ hôi ướt đầm người, sắc mặt nhợt nhạt. Chiếc Độc Cước Đồng Nhân lại nhằm đầu hắc hổ xuống.

Giang Ngọc Phàn đánh mắt nhìn sang, thấy vậy kêu lên :

- Đình đường chủ không nên...

Nhưng hai chữ “... giết hắc hổ!” chưa kịp thốt ra thì chiếc Độc Cước Đồng Nhân nặng mấy chục cân đã bổ thẳng xuống đỉnh đầu tên ác tăng nghe “choảng” một tiếng, óc não bắn tó ra bốn phía, hung tăng không kịp kêu tiếng nào đã táng mệnh tại chỗ.

Đối thủ của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa là “Tất Thập Lạp Mã” bị đôi Cữu Đầu đao như thế vũ bão uy hiếp, chiếc phát trần không thể đối phó nổi với thế liên hoàn và hung mãnh của song đao nên bị bức thối liên tục, chiêu thức càng lúc càng rời rạc.

Chợt Giang Ngọc Phàn nghe Ngô Không hét to :

- Ác tăng chạy đi đâu?

Chàng vừa quay đầu lại đã thấy Ngô Không đoạt được binh khí của đối phương tự bao giờ đang phóng chiếc Nhật Nguyệt sản vào A Mục Nhĩ Đôn đang quay người chạy trốn. Ác tăng bị chính binh khí của mình đâm suốt từ sườn bên này sang bên kia, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi nằm vắt người lên một phiến đá chết ngay.

Ngô Không hòa thượng bỏ mặc cả Nhật Nguyệt sản lẫn xác đối phương, quay nhìn Giang Ngọc Phàn nói ra vẻ đắc ý :

- Ty chúc may không để nhục mệnh, sau này sẽ đem nộp chiếc Nhật Nguyệt sản của tặc hòa thượng...

Bọn Phong Lôi Quả mấy người nghe nói vậy đều bật cười.

Ngay lúc ấy trên không vang lên tiếng rít.

Giang Ngọc Phàn kinh hoảng quay đầu nói to :

- Tiết chấp sự, hãy can thận!

Nghe tiếng kêu, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa giật mình quay lại đã thấy Âm Dương luân đang bay đến gần liền nhảy lui một bước tránh.

Tất Thập Lạp Mã thấy đối phương bối rối thừa cơ chuyển thủ thành công, phát một chiêu “Mãnh Ưng Trảo Lạc” đánh tạt vào hung bộ Mẫu Dạ Xoa.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thất kinh vừa cúi người tránh vừa đưa đôi Cữu Hoàn Quỷ Đầu đao quét ngang đối phương một nhát.

Chợt nghe “xoẹt” một tiếng, Mẫu Dạ Xoa quay đầu lại xem bỗng sững sờ cả người.

Tất Thập Lạp Mã tay buông chiếc phát trần, ngực phun máu tươi đang rú lên thảm thiết.

Chiếc Âm Dương luân vừa lướt chiếc bánh lờ chồm rặng cửa của nó làm đứt phăng một nửa ngực của Tất Thập Lạp Mã.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vừa sợ vừa mừng, tới bên người đối phương đang hấp hối nhặt chiếc phát trần lên xem xét rồi nói :

- Người cũng còn may, không bị bay đầu bởi Cữu Hoàn đao của ta!

Giang Ngọc Phàn và bọn Ngô Không ngạc nhiên không hiểu Tiết chấp sự lấy chiếc phát trần làm gì mà có vẻ thích thú thế?

Thì Tiết Kim Hoa ‘Mẫu Dạ Xoa’ đã đến bên Nhất Trần đạo nhân đưa cho lão nói :

- Hay thật! Lưng đeo kiếm, tay cầm phát trần, có vậy mới đúng là thứ tạp pí lù chứ!

Mọi người nghe nói thích chí cười vang.

Nhất Trần đạo nhân niệm Phật nói :

- Vô lượng thọ Phật! Đa tạ nữ Bồ Tát!

Chúng nhân càng cười to hơn Hồi lâu.

Mẫu Dạ Xoa nhin cười nói :

- Vì ta tiếc cho người chưa đủ lệ bộ nên không đang tâm chém hỏng chiếc phát trần, nếu không...

Giang Ngọc Phàn ngắt lời :

- May mà Tiết chấp sự không chém nó, vì nếu vậy không những không làm hại gì đến chiếc phát trần mà còn bị nó cuốn mất.

Mọi người nghe nói lấy làm ngạc nhiên đưa mắt nhìn chiếc phát trần được tết bởi những sợi tơ vàng mịn trên tay Nhất Trần đạo nhân.

Chỉ thấy nó óng ánh và rất mềm mại, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng xem kỹ không phải bằng tơ.

Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Năm năm trước ở Bối Tự miếu, chính tôi đã thấy sự vạ hại của chiếc phát trần này. Có người đã bị nó cuốn mất binh khí.

Nhất Trần đạo nhân mân mê chiếc phát trần, mừng vì tự dưng được vật quý thì chợt tiếng gà báo sắp sáng.

Giang Ngọc Phàn bỗng nói :

- Có lẽ đã giữa canh tư. Giờ đây tiểu đệ thấy chiếc kim đầu này là thần vật thời thượng cổ chứ không phải thứ mờ ám, muốn đến cảm tạ thần linh ban tặng, chứ vị thấy thế nào?

Mọi người hò reo tán đồng, Ngộ Không hòa thượng cũng khẽ gật đầu. Giang Ngọc Phàn liền tiến vào đại điện, quỳ xuống trước bệ thờ Phật tổ, đưa mắt nhìn một lượt cả mấy pho tượng, cung kính khấn :

- Lạy Phật, Quan đế Thánh quân và Chân Vũ đại đế. Đệ tử là Giang Ngọc Phàn, thừa mong chỉ dẫn cùng chư kiệt Ngộ Không kết làm đồng minh, lại được Phật Thần và các vị minh quân Thánh đế ban Kim đầu. Xin thề rằng từ nay nguyện hành hiệp trượng nghĩa, cáo phúc nhân quần. Nếu tiểu đệ tử dám sai lời thì Phật thần cùng diệt, người người không dung. Cẩn thệ!

Khấn xong, kính cẩn dập đầu Hồi lâu mới đứng dậy.

Sau khi bảo mọi người cùng đứng lên rồi, Giang Ngọc Phàn nhìn Ngộ Không nói :

- Tiểu đệ sẽ quyết trùng tu miếu tự, sửa sang tượng đài. Sau khi hạ sơn lập tức lo việc này. Sau khi hoàn tất, kính thỉnh đại sư đến đây trụ trì.

Ngộ Không nghe xong, đưa tay hợp thập, vừa cảm động vừa cung kính nói :

- A di đà Phật! Minh chủ gieo thiện nhân tất gặt thiện quả, cầu tất được giúp, rồi sẽ gặp nhiều sự phúc!

Giang Ngọc Phàn cảm tạ, sai mấy người xử lý tử thi năm tên ác tăng rồi bước về phía Chung Ngọc Thanh. Thấy cô ta đầu tóc rũ rượi, sắc mặt nhợt nhạt, biết nội thương còn chưa phục Hồi , tỏ ra rất thương cảm.

Chợt nghe tiếng Hắc Sát Thần lầu bầu :

- Cặp Âm Dương luân này là thứ binh khí rất lợi hại. Vứt đi thì tiếc, giữ lại thì không biết dùng, nên làm thế nào được đây?

Cầm Cô nghe nói vội thốt lên :

- Người không cần thì cho ta vậy!

Nói xong lao mình ra cửa miếu.

Còn lại Giang Ngọc Phàn đứng bên cạnh Chung Ngọc Thanh.

Chàng thấy ái ngại cho tình trạng thương thế của cô ta, phần nào do mình sơ suất mà nên. Nhìn đôi mắt nhắm thiêm thiếp, chàng cúi xuống nhẹ nhàng nói :

- Chung cô nương, do tiểu đệ mãi xem sự biến hóa kỳ diệu của các chiêu thức ở pho tượng Phật nên quên khuấy chiếc thiết trượng còn nằm dưới bệ làm cơ quan phát động mãi, mọi người lo lắng mà cô nương xông vào lấy trượng ra đến nỗi phải thụ thương. Xin cô nương lượng thứ cho sự sơ suất của tiểu đệ...

Bỗng nhiên Chung Ngọc Thanh mở bừng mắt, từ đó hai hàng lệ ứa ra. Ai biết nàng khóc vì vui sướng được Giang Ngọc Phàn quan tâm đến mình, hay nàng giận dữ vì sự quan tâm đó là quá muộn?

Giang Ngọc Phàn phần chần nói thêm :

- Hay lắm! Cô nương chắc có khá hơn... Xin nhớ rằng từ nay phạm việc gì cũng phải suy tính chín chắn mới hành động, đừng ương bướng muốn gì làm nấy. Nếu vừa rồi tiểu đệ không lao đến kịp thì còn cứu sao được nữa...

Đôi vai Chung Ngọc Thanh đột nhiên rung mạnh. Đôi mắt nàng dăm dăm nhìn chàng nhưng nước mắt không ngừng trào ra.

Giang Ngọc Phàn cúi xuống thấy vậy kinh ngạc hỏi :

- Sao thế? Vì sao cô nương lại khóc?

Chung Ngọc Thanh tủi hổ nhìn chàng, nói qua làn nước mắt:

- Còn không phải vì chàng hay sao?

Giang Ngọc Phàn sửng sốt hỏi:

- Thế nào? Vì tôi ư?

Chàng thất thố điều gì chẳng, đưa mắt nhìn Nhất Trần và Phong Lôi Quả đứng hơi xa xa phía góc điện đang nhìn sang chàng, cái nhìn có vẻ bí ẩn và ít nhiều trầm trọng. Những người khác đều bận bịu ở ngoài điện, phía trong chỉ còn thêm Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng chú ý nhìn hai người khề lắc đầu.

Giang Ngọc Phàn bỗng đỏ mặt, luống cuống gọi Nhất Trần đạo nhân :

- Hữu hộ pháp đến đây nhanh! Chung chấp sự lại bị đau rồi.

Nói xong đi về phía Phong Lôi Quả.

Nhất Trần vừa “Dạ” vừa đưa mắt nhìn Phong Lôi Quả, định cười nhưng không dám, lách người sang bên đi tới trước.

Giang Ngọc Phàn nói với lão đạo nhân :

- Có lẽ đạo trưởng nên cho cô ta ít thuốc giảm đau.

Nhất Trần dừng lại, buồn bã nhìn Minh chủ, không biết giải thích thế nào, bối rối nói :

- Minh chủ, ty chức có mấy loại thuốc nhưng không chữa cho Chung cô nương được đâu!

Giang Ngọc Phàn ngơ ngác nhìn Nhất Trần lồi trong túi ra lọ to lọ nhỏ, bốn năm cái đủ loại thuốc viên thuốc bột xanh đỏ, hỏi :

- Chẳng lẽ bao nhiêu thứ thuốc mà không có loại giảm đau ư?

Chàng bất giác quay người lại, thấy Chung Ngọc Thanh đưa tay bưng mặt, khóc tẩm tức.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa bước tới gần nàng, biết rõ không thể an ủi gì cô ta được, chỉ than rằng :

- Mới hôm qua đây người vô tư vô lự, hồn nhiên là thế, không thềm nhường nhịn người nào, vung kiếm lên là đầu rơi máu chảy. Thế mà bây giờ mới có một ngày qua đã biến thành người ủy mị như thế, hỡi ôi!

Lời nói chưa dứt đã đến bên người Chung Ngọc Thanh, kéo vạt áo lên lau giúp nước mắt cho nàng.

Giang Ngọc Phàn nghe mà không hiểu ẩn ý trong câu nói của Mẫu Dạ Xoa, nhưng chàng suy đoán bên trong tất hẳn có nguyên nhân. Cho nên vội nhìn sang Nhất Trần thúc dục :

- Ông nên nhanh đến xem sao?

Vừa dứt lời không đợi Nhất Trần phản ứng, chàng đã xoay người đi đến bên Phong Lô Quả, thấp giọng hỏi nhanh :

- Lưu đường chủ, vậy là chuyện thế nào?

Nên biết, trong bọn Thập nhất hung sát thì Phong Lô Quả được xem là người thân thiết nhất với Giang Ngọc Phàn, ấy là vì Tổng quản đời thứ ba trong Bảo là Mã Văn Sơn chính là đại sư huynh của Phong Lô Quả, cho nên Giang Ngọc Phàn mới hỏi những điều có tính riêng tư về mình như vậy.

Phong Lô Quả bất thần bị hỏi, thần sắc ngưng tụ, hơi cúi người nghiêm túc đáp :

- Bẩm, ty chức cũng không được rõ.

Giang Ngọc Phàn “ồ” một tiếng đầy nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thì thấy lúc này Chung Ngọc Thanh đã không còn khóc nữa, mà bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Nhất Trần chừng như đang nhỏ to khuyên nhủ an ủi gì đó với nàng.

Ngưng thần lắng nghe lắm, chàng mới nghe tiếng Nhất Trần đang nói :

- Chỉ cần tìm được “Thiên Niên Tuyết Liên”, bản đạo nhất định sẽ trị lành cho bất túc của cô nương....

Chung Ngọc Thanh hơi ngừng đầu lên, mắt còn ngẩn lẹ, nhìn Nhất Trần Hồi lâu, rồi có vẻ không chút hy vọng :

- Sen tuyết nghìn năm là một vật hy hữu hiếm có nhất trên đời mà mọi người đều luôn mong tưởng đến, thử nghĩ chuyện có nó trong tay tất không thể là chuyện đơn giản rồi.

Nhất Trần đạo nhân thần sắc trở nên nghiêm túc nói :

- Người ta vẫn thường nói “Sự tại vân phi” “Cát nhân tự hữu thiên tương” như chúng ta bỏ công tìm không được thì cũng có thể mua được mà.

Chung Ngọc Thanh mặt tối sầm lại :

- Tuyết Liên khó kiếm như vậy, tất nhiên nếu có thì giá của nó cũng phải đắt gấp trăm ngàn lần trân châu bảo ngọc, mà tôi thì làm gì có đến nhiều tiền như vậy....

Nàng nói chưa hết câu, Nhất Trần đạo nhân đã khoát tay đầy vẻ tự tin :

- Chỉ là chuyện nhỏ! Minh chủ của chúng ta trong Bảo tiền bạc nào thiếu, bỏ ra một hai ngàn lượng chẳng khác nào bức sớ lông trên mình trâu....

Chung Ngọc Thanh vừa nghe đến đó, nhiệt lệ trong đôi nhãn châu lại như chuỗi ngọc đứt dây lăn xuống lá chã, giọng u uất tự trách :

- Thân tôi phận bạc, từ trước tới bây giờ có bao giờ được chàng để mắt đến phút giây nào đâu, chẳng lẽ chàng có thể bỏ ra ngần ấy tiền mua “Thiên Niên Tuyết Liên” cho tôi?

Giang Ngọc Phàn thoáng nghe tới đó ngớ cả người, trong lòng thâm kêu khó nghĩ “Tôi lúc nào mà không để tâm đến cô! Tất cả mọi người đều là huynh đệ tử muội trong Đồng Minh, Giang Ngọc Phàn tôi xin thề là đối đãi với ai cũng như ai, tuyệt không bao giờ thiên vị...”.

Nghĩ chưa dứt, bỗng nghe Mẫu Dạ Xoa buông tiếng thở dài, mặt đầy vẻ thương cảm nói :

- Ta cũng không biết thế nào là ái tình, thế nhưng mùi vị bệnh tương tư thì đã từng nếm qua. Nhớ lại thời mới xuất đạo giang hồ, lần đầu gặp phải lão Tử Quỷ đương gia nhà tôi thì đã chết mê chết mệt, ta luôn tìm cách được kề cận. Vậy mà ông ta chừng như chẳng thèm ngó ngang gì đến ta, khiến ta người như mất hồn, ngày bỏ ăn, đêm quên ngủ, mặt sầu mày thâm, nước mắt lúc nào cũng đầm đìa....

Nói đến đó, Chung Ngọc Thanh tự như không chịu nổi, ngược mặt lên, hai má ửng hồng, ré giọng can lại :

- Đại nương, bà....

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa lơ đi như không nghe thấy, nói tiếp :

- Tiểu muội à, lòng người chứ đâu phải sắt đá. Chỉ cần người luôn đối đãi đến chàng, thì rồi nhất định có một ngày chàng sẽ yêu thích người. Ta bảo thật nhé, đừng nói trên mặt người chỉ có một vài đốm tàn nhan, chứ nếu chàng chột cả thẹo, nhưng khi đã yêu rồi thì chàng cũng sẽ ôm người vào lòng mà buông lời uyên ương đấy nhé.

Chung Ngọc Thanh nghe hết mặt càng đỏ ửng như gấc, chính lúc dè môi định đắp chất lại thì Nhất Trần đạo nhân đã nhin cười nghiêm mặt nói :

- Chung cô nương, Tiết chấp sự là người qua lại, sau này nếu cô có tâm sự gì vướng mắt thì nên cùng bà ta thương lượng, bà sẽ tìm cách giúp đỡ.

Giang Ngọc Phàn nghe đến đây thì cũng hoàn toàn hiểu hết tâm sự uẩn khuất trong lòng nàng, trong lòng chàng tuy nói là không hề có cảm nghĩ gì, chưa thể nói là yêu thích nàng, nhưng cũng không một mảy may chán ghét.

Chính đang lúc lúng túng còn chưa biết xử sự như thế nào thì thấy có bóng người từ ngoài lướt vào, trông lại mới nhận ra chính là Ngô Không tay cầm ngọn Nhật Nguyệt sản xông vào.

Ngô Không vừa đến trước mặt Giang Ngọc Phàn, đã cúi đầu cung kính nói ngay :

- Minh chủ, mọi chuyện đã ổn thỏa, chúng ta có thể đi được rồi.

Giang Ngọc Phàn định thần trở lại, gạt đầu đồng ý, nhìn lại lần cuối nội điện, rồi bước ra ngoài.

Vừa ra đến cửa điện đã thấy bọn Độc Tỷ Hồ và Hắc Sát Thần mấy người đều nắm các tấm ván cửa trong tay chờ đợi, đến khi bọn Chung Ngọc Thanh vừa ra khỏi điện liền lập tức cài chặt cửa điện lại.

Giang Ngọc Phàn từ sau khi nghe lọt câu chuyện của bọn Nhất Trần đạo nhân, Quý Dao Mẫu Dạ Xoa và Chung Ngọc Thanh, lòng chàng nặng trĩu.

Chàng từ nhỏ lớn lên trong vòng tay yêu thương nuông chiều của bà ngoại, tổ phụ và tám vị nương mẫu cho đến giờ, lúc nào cũng nghĩ mình còn là một cậu niên thiếu tinh nghịch. Nên đi cùng với bọn Thập nhất hung sát này một phần là để truy ra tung tích Đa Tỷ Ôn Thần, một phần cũng cảm thấy vừa thích thú vừa học được nhiều điều mới lạ.

Nào ngờ, hiện tại lại lọt vào mắt xanh của một yêu nữ có tiếng là giết người không chớp mắt, chẳng rõ chàng đã trưởng thành rồi chăng?

Nghĩ đến đó, bất giác liếc mắt đánh nhìn bọn Trọc Tử và gã cầm đang khuân những tảng đá lớn chèn cửa, tự nhiên thấy mình rõ ràng sức vóc không còn nhỏ hơn bọn kia “Á! Thì ra mình đã không còn là một cậu bé!”.

Cửa điện chèn xong, Ngô Không lập tức nghiêm giọng hạ lệnh :

- Hắc Sát Thần đàn chủ, vẫn là ông lĩnh tiên phong dẫn lộ nhé!

Hắc Sát Thần ứng thanh “vâng” một tiếng, rồi tung người nhắm hướng sơn môn phóng đi trước ngay.

Giang Ngọc Phàn vừa định cất bước, bỗng sức nhớ lại thương thế của Chung Ngọc Thanh chưa lành hẳn, bất giác chàng quay đầu nhìn Mẫu Dạ Xoa và Cẩm Cô cản dận :

- Hai vị xin chăm sóc... cho cô ấy....

Vừa dứt lời, liền quay người phóng đi ngay.

Chàng không hiểu làm sao mà không thoát hết được ra khỏi cửa miệng, cũng chẳng hiểu vì sao tự dưng hai má nóng ran lên, trống ngực cũng theo đó là đánh thành thịch.

Hướng gì chàng vừa cất bước, rõ ràng còn nghe thấy giọng Mẫu Dạ Xoa đầy phấn chấn :

- Tiểu muội, nãy mầm rồi đấy nhé!

Giang Ngọc Phàn tuy lúc ấy không nhìn Chung Ngọc Thanh, thế nhưng trong đuôi mắt chàng cũng kịp nhận ra nàng đang tròn mắt chăm nhìn vào mình.

Mọi người vượt qua sơn môn, ra khỏi rừng tùng thì tốc độ càng gia tăng hơn, nhắm hướng dốc núi chạy nhanh xuống.

Chính lúc tốc độ vừa gia tăng, một trận âm thanh “vi vu” reo reo lên trong không gian lọt vào tai mọi người khiến ai cũng nhất thời ngạc nhiên.

Giang Ngọc Phàn quay đầu nhìn lại thì đã phát hiện ra những âm thanh đó phát ra từ đâu.

Nguyên là Cẩm Cô Chằm Ngọc Cẩm thâu tóm được cặp binh khí Đa Khổng Âm Dương quyền của Tắt Lạp Tháp Mã, dùng dây vải buộc vào hai bên hông sau. Lúc chạy nó cứ đánh lắc lư trong gió, từ những chiếc lỗ nhỏ trên Âm Dương quyền đó rít gió phát ra thành tiếng.

Mọi người nhìn lại, không nhịn cười được, Cẩm Cô thấy Giang Ngọc Phàn chăm mắt nhìn mình thì ngượng ngùng, nhớn miêng cười.

Giang Ngọc Phàn lại đưa mắt nhìn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa chính đang công Chung Ngọc Thanh trên vai mà chạy, khuôn mặt nàng tuy có hơi tiều tụy, thế nhưng suối tóc xỏa bay trong gió che khuất nửa khuôn mặt, nhưng không giấu nổi đôi mắt long lanh như sương mai đang nhìn mình.

Bốn ánh mắt bắt gặp nhau, trong giây phút ngắn ngủi ấy lòng Giang Ngọc Phàn bỗng dưng xao xuyến rung động lạ thường. Chàng bỗng cảm thấy nàng xinh đẹp đến lạ thường, xinh đẹp một cách mộc mạc tự nhiên, có lẽ so với biểu muội của chàng là Lục Trinh thì còn đẹp và đầy sức quyến rũ hơn nhiều.

Đương nhiên, chàng không thể nói Lục Trinh không đẹp. Thế nhưng, cái đẹp Lục Trinh là ung dung quý phái, đẹp như một tiên nữ hạ thế, khiến người phàm tục kính ngưỡng mà không dám mạo phạm.

Ngay trong lúc chàng vừa chìm đắm trong suy nghĩ, đột nhiên từ đằng trước nghe giọng của Hắc Sát Thần đầy vẻ kinh ngạc la lên :

- Minh chủ, thi thể của Hồng Phi Hồ không còn thấy nữa.

Nghe câu này Giang Ngọc Phàn không mấy may ngạc nhiên, vì chàng đã tính đến điều này từ lâu, nên biết rằng, ngày chàng rời Bảo, mẫu thân đã một lời răn bảo chàng là sau này khi hành đạo giang hồ, bất luận là thù cũng không nên đưa người ta vào tuyệt lộ, mà nếu được phải để cho người ta một đường thoát.

Trừ phi đó là một tên ác ma tội tày trời không thể dung thứ, thì hạ thủ chẳng lưu tình nhằm trừ hậu họa cho toàn võ lâm.

Chính vì vậy, cho nên vừa rồi khi giao thủ với Hồng Phi Hồ, chàng đã nhớ đến lời giáo huấn của mẹ, mà để Hồng Phi Hồ có một cơ hội tự thân quay đầu hướng thiện.

Tuy vậy, lúc này khi chàng quay đầu nhìn Hắc Sát Thần thì thấy lão đang đứng ngay chỗ Hồng Phi Hồ đã nằm, trong tay nắm một mảnh vải trắng mắt nhìn chăm chú.

Giang Ngọc Phàn không khỏi ngạc nhiên, chàng phát tay áo nhún người hướng Hắc Sát Thần phóng tới.

Vừa khi ấy thì Hắc Sát Thần cũng ngừng đầu gọi lớn :

- Minh chủ nhanh lại xem, mảnh vải này đầy cả máu!

Vừa nói, tay lão vừa đưa ảnh vải thấm máu đỏ au.

Lời chưa dứt thì Giang Ngọc Phàn cũng đã đến bên người lão, thò tay chộp giăng lấy mảnh vải, miệng vội la lớn :

- Đưa tôi xem xem!

Vừa nói, tay mở nhanh tấm vải trắng ra xem, mới hay trên tấm vải trắng viết đầy những hàng chữ bằng máu:

“Người tuy hạ thủ lưu tình, nhưng ta tuyệt không phục. Ta được năm vị cao nhân Tây Vực cứu đi, chỉ cần nghỉ dưỡng năm ba ngày, nhất định sẽ đến tìm người để đòi lại Vạn Diễm bôi”.

Bên dưới ghi hai chữ nhỏ “Tiểu Hồng”

Chừng này thì đủ thấy bức thư bằng máu này do ai viết rồi.

Giang Ngọc Phàn đọc xong, trong lòng vừa cảm phần vừa hối hận, mảnh thư này tuyệt không thể để cho bọn Ngô Không xem được nội dung. Vì nó không những làm mất uy tín uy phong của một vị Minh chủ, mà còn cười “lòng nhân đàn bà” di lại hậu họa.

Giang Ngọc Phàn ánh mắt ngưng lại trên hai chữ nhỏ cuối thư “Tiểu Hồng” cảm thấy có điều gì đó không ổn. Bởi vậy Hồng Phi Hồ đã không ký đích danh mình là Đinh Nguyệt Mai mà lại lấy chữ “Tiểu” dính liền với hiệu biểu thị tự ty, chẳng khác nào những đứa hầu như bọn nha hoàn thường xưng mình vậy. Điều này quả nhiên là một điều thất lễ bất nhã, chàng đoán định bên trong tất hẳn phải có nguyên nhân.

Lại nói, lúc này bọn Ngô Không mười mấy người đã dừng chân lại hết, đứng cách xa chàng bảy tám trượng, người nào mắt cũng tập trung vào mảnh vải trắng thắm máu trên tay chàng, nhưng tuyệt nhiên không một người nào dám tiến lên xem nội dung bên trong mà cũng không ai dám lên tiếng đánh động chàng.

Hắc Sát Thần là người đứng gần Giang Ngọc Phàn nhất, lão há hốc chiếc miệng méo, mắt tròn xoe, những mong được Giang Ngọc Phàn đọc cho nghe mảnh thư kia một lần.

Trong lòng lão vì nôn nóng muốn biết nội dung thư, mà phần lại không dám lên tiếng, cho nên cảm thấy hầu hống khô ran, bất tri bất giác ho khan một tiếng.

Chính tiếng ho bất ngờ này đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Giang Ngọc Phàn, chàng giật nhẹ mình, ngừng đầu lên chăm mắt nhìn Hắc Sát Thần.

Bất gặp ánh mắt bất thần của Giang Ngọc Phàn, Hắc Sát Thần thoáng sợ, tay run run chỉ vào mảnh giấy Hồi lâu mới ấp úng lên tiếng hỏi thành lời :

- Minh chủ... trên thư... viết... gì vậy?

Giang Ngọc Phàn biết lão ta không biết chữ, nên giữ điềm tĩnh đáp :

- Hồng Phi Hồ đã được người ta cứu đi.

Nói xong, chàng quay đầu lại đưa mắt nhìn bọn Ngô Không đầy hàm ý, đương nhiên cứ vào tình hình này thì ai cũng đoán ra Hồng Phi Hồ được bọn năm lão nhân tứ nam nhất nữ vừa cứu đi rồi. Đồng thời cũng có thể nhận ra Giang Ngọc Phàn hạ thủ lưu tình, mà không lấy mạng Hồng Phi Hồ.

Phong Lôi Quải là người đầu tiên trong bọn lên tiếng, lão nghiêm túc nói :

- Cao thủ Tây Vực, nếu là tứ nam nhất nữ mà niên kỷ đều ngoài bát tuần thì phải kể đến: Thiên Sơn thì có Thiên Sơn ngũ tử, Tây Tạng có Tây Đề ngũ lão nhân, phía Tây bắc Tân Cương thì lại có Giang Sơn ngũ ẩn sĩ....

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó “ồ” lên một tiếng, giọng đầy vẻ quan tâm hỏi :

- Các vị cho rằng bọn tứ nam nhất nữ vừa rồi là ai?

Nhất Trần đạo nhân hắng giọng lên tiếng đáp trước :

- Ty chức nhận thấy bọn người này rất có khả năng là nhóm Tây Đề ngũ lão nhân danh tiếng vang động Tây Tạng.

- Làm sao biết được? - Giang Ngọc Phàn nhú mày kiểm hỏi.

Nhất Trần giải thích :

- Trong nhóm Thiên Sơn ngũ tử thì Hư Huyền Tử là đệ tử Huyền môn, Quỳnh Dao Tử lại là nhân vật nữ ăn vận lối đạo cô....

Ngô Không khi ấy cũng tiếng lên thấp giọng tỏ ý mình :

- Ty chức cũng nhận thấy là nhóm Tây Đề ngũ lão nhân, bởi vì nhóm Giang Sơn ngũ ẩn sĩ của Tân Cương nhiều năm lại đây rất hiếm vào Trung Nguyên....

Giang Ngọc Phàn chau mày vẻ hoài nghi hỏi :

- Ông cho rằng tất cả bọn họ đều là nhân sĩ biên ngoại?

Ngô Không lắc nhẹ đầu đáp :

- Không, Thiên Sơn ngũ tử, Tây Đề ngũ lão nhân cho đến Giang Sơn ngũ ẩn sĩ đều là những tay cao thủ giang hồ thành danh, năm xưa của Trung Nguyên. Nhưng nhân vì bọn họ mỗi nhóm một cảnh ngộ khác nhau, chung quy nghịch tâm trái ý mà lánh ẩn ở Tây Vực....

Lão nói còn chưa dứt câu, bỗng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đã đặt Chung Ngọc Thanh xuống đất tự lúc nào, chen vào cắt ngang :

- Nhóm nhân sĩ Tây Vực có tứ nam nhất nữ thành danh, xem ra còn phải tính đến Càn Khôn ngũ tà nữa nhé.

Vừa nghe xong câu này, khiến bọn Ngô Không mấy người đều biến sắc, bất giác không hện mà đồng tề thanh la lên :

- Ái da! Làm sao mà chúng ta lại quên khuấy bốn lão ma đầu và lão yêu bà này được nhỉ!

11. Chương 11: Mất Vạn Diễm Bôi

Quả là Giang Ngọc Phàn chưa từng nghe qua bọn Càn Khôn ngũ tà này, thế nhưng chỉ bằng vào ngoại hiệu thành danh của họ cũng đủ nhận ra đây là những nhân vật tà ác xứ Tây Vực rồi.

Huống gì chỉ mới nghe danh mà đủ làm bọn Ngô Không kinh hồn thất sắc, thì phải biết bọn người này chẳng phải là hạng giang hồ hư danh. Chàng tự dừng thâm mong cho Hồng Phi Hồ không phải được bọn người này cứu đi.

Bởi vì, cứ lấy tâm tính gian xảo hiểm độc của Hồng Phi Hồ mà nói, ả nhất định sẽ lợi dụng năm đại ma đầu nam nữ này trở lại tìm đoạt Vạn Diễm bôi, vả lại, khi ả dùng máu viết mảnh thư kia thì không thể bảo đảm ma đầu kia không biết được.

Trong lòng nghĩ đến đây, quả đã nghe giọng Phong Lôi Quả đầy lo lắng nói :

- Hồng Phi Hồ nếu thực sự được bọn Càn Khôn ngũ tà cứu đi, ả nhất định sẽ lấy Vạn Diễm bôi ra làm miếng mồi để dụ bọn này trở lại tìm chúng ta gây sự.

Một câu này quả trúng đích suy nghĩ trong đầu của Giang Ngọc Phàn, thế nhưng chàng vẫn hy vọng người cứu Hồng Phi Hồ không phải là bọn người này.

Bởi vậy, chàng ngậm nén giận, thần thái tỏ ra không có gì lo lắng, nói :

- Vừa rồi tôi nhìn thấy bốn lão nhân và lão bà kia áo quần giản dị, mi tóc bạc phơ như cước, tuy trông xa nhưng cũng nhận ra vẻ mặt còn từ bi nữa là khác.

Giang Ngọc Phàn nhíu mày “ồ” lên một tiếng, vẻ để tâm hỏi :

- Những lời này ông nghe ai nói?

Trọc Tử nghiêm sắc mặt đáp :

- Ngư dân của một vùng Đông Hải rất nhiều người đều nhìn thấy bọn người này.

Giang Ngọc Phàn thở phào trong lòng, mặt trở lại điềm nhiên như không, nói :

- Bọn Càn Khôn ngũ tà ở tít Tây Vực xa xôi, ngư dân Đông Hải thì làm sao nhìn thấy họ được?

Trọc Tử còn chưa kịp đáp, thì Chung Ngọc Thanh đã lên tiếng giải thích :

- Bởi vì bọn Càn Khôn ngu tà cứ mỗi ba năm thì đi đến Trường Hồ đảo ở Đông Hải một lần cho nên ngư dân mới nhìn thấy, hơn nữa có người đã từng dùng thuyền đưa tiếp bọn họ theo yêu cầu.

Giang Ngọc Phàn lần này thì rất chú ý, lẩm nhẩm tự hỏi: “Nói như vậy, chẳng lẽ lần này bọn họ về Trung Nguyên cũng là do đi đến Trường Hồ đảo?”

Ngộ Không đưa ra phán đoán của mình :

- Có lẽ là đã đi rồi, lúc trở về nghe nói Cự Khuyết kiếm xuất hiện ở Thái Hồ, cho nên kéo đến xem.

Hắc Sát Thần đột nhiên xen vào hỏi :

- Thế nhưng bọn ngu tà này, cứ mỗi ba năm đến Trường Hồ đảo làm gì chứ?

Giang Ngọc Phàn vốn quan tâm đến là Hồng Phi Hồ có đúng bị bọn Ngủ tà cứu đi không, còn chuyện chúng cứ hằng ba năm đi Trường Hồ đảo một lần với mục đích gì thực không đáng làm chàng để tâm đến cho nên chàng không chú ý đến câu gợi mở này của Hắc Sát Thần mà tiếp tục đưa mắt nhìn gã Trọc Tử, hỏi tiếp :

- Đám ngư dân Đông Hải từng nói bọn người kia tướng mạo, y phục như thế nào không?

Trọc Tử hơi nhíu mày cố nhớ lại, rồi nói với giọng không lấy gì làm chắc chắn :

- Ừm... bọn họ chỉ nói là bốn lão già kia mắt sáng mặt hồng, lão bà kia thì dung mạo từ bi, tay cầm trúc trượng....

Giang Ngọc Phàn vừa nghe đến đó, bất giác buột miệng la lên :

- Ái, chẳng lẽ đúng là bọn họ?

Phong Lô Quả lúc này cũng nhớ lại vừa rồi tuy thấp thoáng, nhưng chừng như cũng nhận ra lão bà kia trong tay có nắm một chiếc gậy, nên vội vàng nói :

- Minh chủ, có nhớ rõ lão phụ nhân kia trong tay có nắm một cây gậy chứ?

Giang Ngọc Phàn gật đầu vẻ nặng nề :

- Không sai, tôi nhìn thấy rất rõ.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa giọng the thé hàm chứa căm phẫn :

- Nếu sớm biết chúng là năm con khỉ già này, vừa rồi chúng ta sẽ không đi.

Giang Ngọc Phàn nghe càng cảm thấy thêm hối hận.

(...) lắng hơn :

- Bọn Càn Khôn ngu tà độc ác tàn nhẫn, hễ đã phát nộ khí rồi thì thân thích cũng chẳng nhận. Ai mà dám chọc giận đến bọn chúng thì thân chưa nát xương chưa tan, chúng nhất định chưa chịu thôi.

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó, cơn giận nén trong lòng vừa rồi giờ đây nhất thời trở dậy như sóng cuồng, cực nộ thành tiểu bật ra một tiếng cười lạnh lùng, nói :

- Hữu hộ pháp, các người uống máu ăn thề thành lập liên minh, đề cử tại hạ lên làm Minh chủ chỉ là vì hù dọa đám cừu gia các người trong hắc bạch đạo tìm đến báo thù, đúng thế không?

Nhất Trần nghe tiếng cười lạnh của Giang Ngọc Phàn biết chuyện không ổn nên phần cuối câu nói không dám tiếp tục. Lại bất thần bị hỏi ngược một câu thì khựng cả người một lúc, rồi mới cung kính đáp :

- Đương nhiên không phải thế.

Giang Ngọc Phàn vẫn giọng lạnh lùng, hỏi :

- Vậy thì vì xưng bá vô lâm, giương danh thiên hạ?

Nhất Trần vẫn cúi người cung kính, đáp :

- Đương nhiên cũng không phải.

- Vậy thì vì cái gì?

Giang Ngọc Phàn lại hỏi tiếp với một nụ cười lạnh nhạt.

Câu hỏi vừa dứt, gần như cùng lúc Nhất Trần, Ngộ Không và Phong Lôi Quải đồng thanh đáp :

- Phò nhược cứu nguy, trượng nghĩa trừ gian.

Giang Ngọc Phàn đến lúc này mới gạt đầu tỏ ý hài lòng, thái độ trở nên điềm nhiên, cao giọng hỏi lớn :

- Vậy thì như bọn Càn Khôn ngũ tà thì sao?

Ngộ Không chẳng một chút do dự, đáp ngay :

- Chúng ta lập tức truy theo, vì vô lâm trừ bại hoại, vì Tây Vực trừ ác ma!

Giang Ngọc Phàn hít vào một hơi sâu thần thái trở nên uy nghi, tuyên bố :

- Hảo! Vậy thì chúng ta hãy theo hướng Tây, nếu quả thực đúng là bọn Càn Khôn ngũ tà thì chẳng để chúng còn cơ hội trở lại Tây Vực.

Tiếng cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng, tay vung mảnh thư máu lên không trung, rồi tung tiếp ra một chưởng, chỉ nghe “bốc” một tiếng nhỏ, cả mảnh vải bị chưởng lực đánh rách nát ra trăm mảnh bay loạn xạ theo làn gió đêm.

Hắc Sát Thần vẫn lĩnh nhiệm vụ tiên phong, ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi nhún người nhắm hướng Tây phóng đi ngay.

Sau chuyện vừa rồi, mọi người đều thấy Giang Ngọc Phàn phát nộ do chuyện Hồng Phi Hồ bị bọn Càn Khôn ngũ tà cứu đi, nên ai trong lòng cũng cảm thấy nặng nề, lúc này chỉ im lặng bám theo nhau phóng đi.

Qua một lúc, vừa xuống đến chân núi thì trời đã tang tảng sáng.

Mọi người một đêm hành tẩu, giờ mới thấy đói lả người, bèn tìm vào một phạn điểm nhỏ đầu trấn ăn điểm tâm một trận no nê, rồi mới tiếp tục lên đường nhắm hướng Tây mà đi.

Mặt trời càng lên cao thì trên quan đạo khách bộ hành càng đông, trong đó phần lớn là hào kiệt các phương đổ dồn về hướng Thái Hồ, nguyên nhân chỉ là vì nghe tin Cự Khuyết kiếm xuất hiện.

Bọn Ngộ Không nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng thầm rửa lão Đặng Thiên Ngưu.

Lại nói, do vì trên đường lúc này người đông nên bọn họ không tiện thi triển khinh công chạy nhanh được, đến như Chung Ngọc Thanh thương tích còn chưa lành hẳn nhưng cũng phải đành rời khỏi lưng, tự mình bước đi.

Con ngựa quý Tiểu Bạch Long của Giang Ngọc Phàn lúc vừa đến đã gửi lại ở Nghi Hưng thành, nếu không lúc này nhường cho nàng cưỡi thì tiện biết chừng nào.

Cả bọn cứ theo quan lộ vừa đi vừa dò la tung tích Càn Khôn ngũ tà, suốt đường thỉnh thoảng cũng cố tình dừng lại, vừa là uống chén trà giải khát, vừa là dưỡng sức cho Chung Ngọc Thanh.

Khi cả đoàn đến được khách điểm cửa đông thành Nghi Hưng, nơi Giang Ngọc Phàn gửi ngựa thì cũng vừa lúc thành lên đèn.

Đám tiểu nhị trong Nghi Hưng khách điểm phần lớn đều quen mặt Giang Ngọc Phàn, tối hôm qua thấy chàng một mình rời khỏi khách điểm, vậy mà giờ đây trở lại kéo thêm một đoàn mười mấy người cả nam lẫn nữ, cả đạo lẫn tăng.

Đã vậy trông ra người nào tướng mạo sắc thái đều dữ dằn, nên bọn chúng sợ thót cả người, chú ý phục vụ cẩn thận hơn.

Giang Ngọc Phàn chọn riêng một dãy lầu độc lập với bốn phòng ngủ và một phòng khách lớn, rồi bảo chuẩn bị mười hai phần cơm nước rượu thịt thịnh soạn.

Mọi người kéo nhau vào phòng, rửa bụi đường, rửa mặt, rồi cùng nhau ngồi quanh chiếc bàn lớn dùng trà.

Chung Ngọc Thanh dọc đường được mọi người quan tâm, đi đã không nhanh, lại đứng giờ lại phục được, lúc nghỉ ngơi thì hành công, cho nên lúc này cảm thấy nội tạng hầu như không còn bị đau nữa. Xem tình hình, nếu như chỉ cần nghỉ dưỡng qua thêm một đêm nữa thì Hồi phục hoàn toàn.

Mọi người nhìn thấy nàng sắc diện hồng hào trở lại, thần thái tự nhiên chừng như thương thế đã hết hẳn thì vui mừng trong lòng. Chỉ một điều duy nhất khiến bọn họ không phấn khởi chính là dọc đường dài hồi mãi, nhưng không sao hay biết được tung tích gì của bọn Càn Khôn ngũ tà và Hồng Phi Hồ.

Hắc Sát Thần lên tiếng đầu tiên, vẻ phẫn hận :

- Con mẹ thối tha kia đúng là hồ ly tinh, dọc đường mà không hề để lại chút mùi hôi, quả thực là lũ tà môn.

Giang Ngọc Phàn nhấp một ngụm trà, phán đoán :

- Tối hôm qua lúc bọn chúng vượt qua núi nghiêng thì vừa canh ba, với thân pháp cao siêu như bọn Càn Khôn ngũ tà thì có lẽ canh tư đã vượt ngang qua Nghi Hưng thành này rồi....

Chàng chưa nói xong, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đã chen ngang góp lời :

- Thế nhưng bọn chúng còn phải mang theo ả Hồng Phi Hồ thân mang trọng thương nhé! Chẳng lẽ bốn lão già đó chịu thay phiên nhau biểu diễn màn “già công trẻ” sao chứ?

Độc Tỷ Hồ lập tức chen vào một câu :

- Hừ, vậy thì có mà chọc giận cụ già kia, cả một vùng Tây Vực còn ai lại không biết chuyện bốn lão già cùng để lòng luyến ái một lão bà kia chứ?

Giang Ngọc Phàn biết Hồng Phi Hồ không phải thụ trọng thương đến nỗi thế, nhưng không tiện nói ra, chỉ đành nói giọng phán đoán :

- Bọn chúng có lẽ theo Hòa Kiều đi về hướng Kim Đàn chăng?

Trọc Tử Vương Vinh Thanh lại nghiêm túc bàn vào :

- Nhưng bọn chúng vì Cự Khuyết kiếm mới mò đến Thái Hồ nhé!

Lời vừa dứt, liền bị Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa xì tay chì chiết :

- Bảo ngươi là gã đàn, ngươi không chịu. Chủ ý là do Hồng Phi Hồ, có khi nào lại chịu để cho bọn khỉ già đi không chứ?

Trọc Tử bị đốp một câu cảm thấy nóng mặt, nhưng ngẫm nghĩ thì lời cụ ta quả có lý, nên mới đành chịu nhận.

Phong Lô Quả thì trong lòng tính toán, bất luận là Hồng Phi Hồ có bị trọng thương hay không, nhưng quyết không khi nào ả chịu bỏ Vạn Diễm bôi, cho nên nói đầy ngấm ý :

- Minh chủ, trước mắt chúng ta bắt tất phải truy theo chúng, vài hôm nữa, sau khi Hồng Phi Hồ phục thương thế, lúc ấy chúng ta chưa đi tìm thì, thì thị cũng đã kéo bọn Càn Khôn ngũ tà đến tìm chúng ta rồi.

Giang Ngọc Phàn nghe là hiểu ý ngay, gật đầu nói :

- Như đã thế, thì sáng sớm ngày mai chúng ta trước hết lên đường đến Phi Phụng cốc.

Vừa lúc này, thì bọn tiểu nhị bưng rượu thịt vào dọn lên. Mọi người tạm gác lại câu chuyện, phân ngôi thứ ngồi vào ăn uống, chiết tửu mời rượu đều do Cẩm Cô đảm nhận.

Sau hai chén rượu vào bụng, Chung Ngọc Thanh vốn từ đầu đến giờ ngồi trầm tư, phút chốc hưng phấn lên, nhoẻn miệng cười tươi nhìn Giang Ngọc Phàn nói :

- Bang chủ, Bang chủ nghĩ xem Hồng Phi Hồ dẫn bọn Càn Khôn ngũ tà đến Tân Sơn trang gặp Đặng Thiên Ngu không?

Bọn Ngộ Không nghe hồi bình tĩnh, nói :

- Đúng rồi, chúng ta vất vả đuổi cả một ngày trời, làm sao lại không nghỉ đến chuyện thị trở lại Tân Sơn trang nhỉ?

Nào ngờ, Giang Ngọc Phàn bật cười lớn, đáp :

- Chuyện này tiểu đệ đã lường trước rồi!

Bọn Ngộ Không bất ngờ đến ngỡ người, buột miệng “ồ” lên thành tiếng, mười mấy cặp mắt đều đổ dồn vào Giang Ngọc Phàn chờ lời giải thích.

Giang Ngọc Phàn dốc một chén rượu lấy khí thế, nói :

- Giả sử Hồng Phi Hồ trở lại Tân Sơn trang, thử hỏi chúng ta có thể đi bình yên trên quan đạo như hôm nay không?

Đồng Nhân Phán Quan gật đầu nghiêm mặt nói ngay :

- Đúng, đúng, nếu thế thì Đặng Thiên Ngu nhất định sẽ phái một đạo binh mã truy theo chúng ta ngay.

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa nói :

- Nhưng có thể Đặng Thiên Ngu bận chiêu đãi bọn Càn Khôn ngũ tà....

Lời mụ chưa dứt, liền bị Giang Ngọc Phàn lên tiếng dứt khoát :

- Với bọn Càn Khôn ngũ tà cuồng vọng tự phụ như thế thì quyết không khi nào chịu tìm đến gặp Đặng Thiên Ngu đâu.

Nói đến đó chàng hơi dừng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc mới tiếp :

- Tiểu đệ căn cứ vào ý trong mảnh thư máu của Hồng Phi Hồ đã từng suy nghĩ rất kỹ, hiện tại có thể kết luận được mấy điểm thế này: Thứ nhất, thương thế của Hồng Phi Hồ chỉ ít cũng cần tịnh dưỡng năm ba ngày, bởi vì trên thư thị nói rằng sau vài hôm nhất định lấy lại Vạn Diễm bôi....

Ngộ Không nghe đến đó, nghiêm mặt, nói :

- Cứ bằng vào lời lẽ kiên định của thị như vậy, đủ thấy thị ở cùng bọn Càn Khôn ngũ tà, nếu không thị không thể có tự tin như thế được.

Độc Tỷ Hồ thì không cho là như thế, bèn nói :

- Con mẹ này chỉ là tự trác phần chống ngược mà thôi.

Giang Ngọc Phàn không bàn luận gì, cứ tiếp tục nói :

- Thứ hai, tiểu đệ vẫn mãi hoài nghi bọn người cứu Hồng Phi Hồ không phải là Càn Khôn ngũ tà, mà là một nhóm người khác....

Phong Lôi Quả vẽ không hiểu, hỏi :

- Làm sao biết được?

Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Nếu quả thực là bọn Càn Khôn ngũ tà thì trừ phi chúng có trọng sự gì còn quan trọng hơn cả chuyện đoạt Vạn Diễm bôi, bằng không thì khi chúng nhìn thấy Hồng Phi Hồ viết mảnh thư ấy thì đã lập tức xông vào hoang miếu tìm chúng ta đoạt Vạn Diễm bôi rồi.

Nghe đến đây thì bọn Ngộ Không mười mấy người mới gật đầu, nhao nhao tán đồng.

Thế nhưng, Trọc Tử vẫn chưa chịu là thế, gã nói :

- Có thể Hồng Phi Hồ cảnh cáo chúng là Minh chủ công lực siêu chúng, chỉ nên dùng trí để đoạt bảo bối, không thể dùng lực chăng?

Giang Ngọc Phàn nghe vậy, cười vui vẻ nói thành thực :

- Tiểu đệ Giang Ngọc Phàn là nhân vật nào chứ? Bất quá cũng chỉ là một thiếu niên vừa nhập bước giang hồ vô danh tiểu tốt, há lại có thể dọa nổi bọn đại ma đầu như Càn Khôn ngũ tà được sao?

Chàng nói xong, cả bọn Ngộ Không bật cười lên thành tiếng.

Phong Lôi Quả ngược lại, cảm thấy mơ hồ hỏi :

- Nói thế chẳng lẽ cứu Hồng Phi Hồ lại không phải là bọn Càn Khôn ngũ tà?

Giang Ngọc Phàn gật nhẹ đầu đáp :

- Từ đầu đến giờ tôi vẫn nghĩ vậy, đằng nào thì vài ba hôm nữa lúc Hồng Phi Hồ tìm trở lại thì chúng ta sẽ biết chắc hơn.

Độc Tý Hồ nhú mày hỏi :

- Minh chủ xem Hồng Phi Hồ liệu có còn dám tìm đến không?

Giang Ngọc Phàn sắc mặt trở nên trầm xuống :

- Thị đã dám đơn thân độc mã vượt hồ theo chân chúng ta, thì có lẽ cũng sẽ dám tìm đến.

Phong Lôi Quả chép miệng nói :

- Đến thế này mà ả ta còn dám mang xác tìm đến thì họa là quỷ ám ma bắt mê muội tam khiêu, hoặc phải là mời nhiều cao thủ giúp sức.

Giang Ngọc Phàn cười điềm nhiên nói :

- Tiểu đệ chẳng để tâm thị mời bao nhiêu cao thủ, chỉ có điều trên mảnh thư máu cuối cùng ký bằng hai chữ “Tiểu Hồng” thì thật khó hiểu.

Bọn Ngộ Không nghe vậy ngẩn người, đưa mắt nhìn nhau, cùng buột miệng la lên :

- Sao? Cái gì?

- Tiểu Hồng ư? Ả ta sao lại để tên là Tiểu Hồng?

Phong Lôi Quả vẻ thận trọng nói :

- Hồng Phi Hồ là con hồ ly tinh xảo hoạt đa trí, ả đã không đề tên Đinh Nguyệt Mai mà ký tên Tiểu Hồng thì nhất định có nguyên nhân, chúng ta cần động não mới được.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa bỗng nhiên không cho chuyện quan trọng, nói :

- Chỉ chuyện nhỏ này mà nhọc đầu óc làm gì chứ? Đằng nào thì cũng biết Tiểu Hồng là Hồng Phi Hồ, Hồng Phi Hồ là Tiểu Hồng thì khác gì nào?

Trọc Tử vừa rồi bị Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa đốp một câu đau điếng, chờ mãi mà chưa gặp dịp thuận tiện trả miếng, lúc này quả là thời cơ nghìn năm có một, liền làm vẻ không hiểu, hỏi ngược một câu :

- Vậy thì mục giải thích tại sao Hồng Phi Hồ không ký tên là Đinh Nguyệt Mai mà lại ký tên Tiểu Hồng nào?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa bị hỏi lại bất thần đến ngớ người, há hốc mồm miệng, lại thẹn đến đỏ mặt tía tai, phải hồi lâu mới nói giọng hậm hực :

- Con lừa, người hỏi ta, ta biết đi hỏi ai?

Mọi người nghe vậy cũng không nhin được, đều bật cười lên vui vẻ.

Ngược lại, Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa thấy gã Trọc Tử cười vô cùng đắc ý thì càng tức, xỉ tay vào mặt gã, giọng căm tức :

- Con lừa trọc, được lắm, món nợ này lão nương ghi nhớ, chúng ta còn chưa thôi đâu.

Lời mụ còn chưa dứt bỗng nghe Chung Ngọc Thanh bật cười lên, nói :

- À, tôi nghĩ ra rồi.

Mọi người ai cũng vui vẻ định cười tiếp bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Trọc Tử, bỗng nhiên nghe Chung Ngọc Thanh nói vậy bèn im bật, chăm mắt nhìn vào nàng.

Chung Ngọc Thanh tiếp tục nói :

- Hồng Phi Hồ dùng tên giả mục đích để đánh lừa người, nhưng chúng ta toàn bộ còn ai không biết ả ta là Đinh Nguyệt Mai, vậy còn lừa ai được nữa chứ?

Bọn Ngộ Không nghe xong như tỉnh ngộ, gật đầu tán thành :

- Đúng nhé, chẳng lẽ thị định đánh lừa chính bọn người Tây Vực đã cứu thị?

Giang Ngọc Phần đôi ánh mắt vừa kinh ngạc vừa tán thưởng chăm nhìn vào khuôn mặt trắng tròn của Chung Ngọc Thanh, lúc này chàng mới cảm thấy nàng là một thiếu nữ trí tuệ làm sao.

Bấy giờ chàng gật đầu tán phục, đồng thời trịnh trọng nói :

- Đây cũng chính là một nguyên nhân trọng yếu mà tôi cứ mãi nghĩ người cứu Hồng Phi Hồ không phải là bọn Càn Khôn ngu tà.

Chung Ngọc Thanh thấy ánh mắt Giang Ngọc Phần nhìn chăm vào mình không chớp, trong lòng vừa thẹn vừa vui, cho nên đôi má nàng bỗng chốc ửng hồng lên, cười tươi nói tiếp :

- Tiểu muội cho rằng Hồng Phi Hồ lưu lại huyết thư mà ký bằng cái tên Tiểu Hồng, chí thiểu cũng có hai nguyên nhân....

Giang Ngọc Phần “ồ” lên một tiếng, cảm thấy hứng thú giục ngay :

- Mời cô nói xem.

Chung Ngọc Thanh vẫn nụ cười tươi trên môi :

- Thứ nhất, ả ta ký tên Tiểu Hồng là vì thanh danh của ả vốn chẳng hay ho gì, sợ những cao nhân Tây Vực kia cứu ả sẽ biết rõ tông tích của mình....

Bọn Ngộ Không nghe xong ai nấy đều gật đầu tán đồng.

Chung Ngọc Thanh tiếp :

- Nếu như biết rõ thân thế của thị, thì năm vị cao nhân kia nhất định không khi nào bị thị lừa, mà không chừng còn bỏ mặc thị sống chết....

Người duyệt lịch uyên bác như Phong Lôi Quả mà cũng gật đầu lia lịa :

- Đúng, đúng, đây chính là điểm giao hoạt lộ rõ nhất của con hồ ly kia.

Chung Ngọc Thanh lại tiếp :

- Thứ hai, cứ theo như Minh chủ vừa rồi nói, trên huyết thư Hồng Phi Hồ ghi chắc là năm ba ngày nữa sẽ trở lại đoạt Vạn Diễm bôi, thực sự mà nói thị thoát khỏi cái chết lần này thì kể như hồn tiêu phách tán, đâu còn dám tự dẫn xác đến tìm chúng ta. Bởi vậy, thị viết ra điều này kiên quyết như vậy hẳn là định lợi dụng mấy nhân vật cao thủ Tây Vực kia tìm đến Minh chủ chúng ta cưỡng đoạt Vạn Diễm bôi....

“Cớ lý! Cớ lý!”. Bọn Ngộ Không tất thấy đều nhao nhao lên tán thưởng, Hắc Sát Thần giọng đầy căm hận :

- Con yêu cái này thực bụng dạ đa đoan xảo hoạt.

Đồng Nhân Phán Quan xem ra còn chỗ thắc mắc :

- Thế nhưng, năm tay cao thủ Tây Vực kia tại sao không lập tức tìm chúng ta ra tay?

Chung Ngọc Thanh không chút do dự đáp :

- Điều này có thể giải thích: Hoặc là Hồng Phi Hồ yêu cầu năm cao thủ kia theo mưu kế của thị hành sự, năm tay cao thủ kia nghe ra, cũng là điều kể nên mới không lập tức tìm chúng ta. Hoặc là năm cao thủ Tây Vực kia ẩn tu nhiều năm đã đạt đến cảnh giới bất tục, căn bản chẳng còn xem danh lợi vào đâu, nên không để tâm đến Vạn Diễm bôi, bởi thế không vội tìm đến chúng ta.

Giang Ngọc Phàn nghe đến đây gật đầu tán thưởng lia lịa, bọn Ngô Không thì chẳng ngớt lời khen ngợi.

Độc Tỷ Hổ về chăm chú hỏi :

- Nói thế, Hồng Phi Hồ vẫn ở với năm tay cao thủ Tây Vực kia?

Không đợi Chung Ngọc Thanh trả lời, Ngô Không và Phong Lôi Quải đồng thanh lên tiếng bàn vào :

- Theo Chung chấp sự nói như vậy, thì rất có khả năng.

Nào ngờ, Chung Ngọc Thanh cười lắc đầu nhẹ, nói :

- Không, Hồng Phi Hồ có lẽ đã trở lại Tân Sơn trang.

Đám Ngô Không lại một phen sững người, trở mắt nhìn nàng xôn xao hỏi :

- Thế sao chẳng thấy Đặng Thiên Ngu cho người truy theo chúng ta?

Chung Ngọc Thanh cười đáp :

- Hồng Phi Hồ trở lại Tân Sơn trang có lẽ tiệc mừng thọ còn chưa tàn, thì ta vốn là một con người hết sức kiêu ngạo tự phụ thì nhất quyết không khi nào để anh hùng các lộ biết chuyện mình ô mại trở về. Cho nên phải chờ ít sau khi tiệc thọ tàn thì thì ...

(Mất trang 55, 56)

... không vui, bèn nghiêm túc nói :

- Về Tân Sơn trang cũng vậy, mà ở với bọn người Tây Vực kia cũng thế, đằng nào chờ năm ba hôm nữa ả ta tự vác xác tới tất rõ hết.

Lời Độc Tỷ Hổ vừa dứt, bỗng thấy Hắc Sát Thần gãi đầu, lấp ba lấp bắp nói :

- Minh chủ... ừm... Cậu tôi từng nói... Vạn Diễm bôi nếu dùng rót rượu uống...thì chẳng những kéo dài tuổi thọ...mà còn trị thương khứ độc....

Nói đến đó, lão đưa mắt nhìn về phía Chung Ngọc Thanh, tiếp :

- Nhân đây, Minh chủ sao không lấy ra... để Chung chấp sự thử một lần xem... ừm... cũng là để thuộc hạ chúng tôi được khai nhãn giới....

Giang Ngọc Phàn nghe nói đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy bọn Ngô Không ai nấy sắc mặt đều rạng lên, biết bọn họ cũng đều muốn chiêm ngưỡng thần diệu của Vạn Diễm bôi một lần.

Đến lúc này có thể nói chàng đối với bọn Ngô Không rất tin tưởng, đoán chắc bọn họ không vì nhìn thấy bảo bối mà quên nghĩa dám động thủ, bởi vậy cười phóng khoáng, chẳng phút do dự, nói :

- Có gì mà không được? Chỉ sợ một điều Chung chấp sự uống nhiều rượu sẽ dẫn đến thương thế ác hóa....

Lời chàng chưa dứt, Độc Tỷ Hổ và Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa phấn chấn lên tiếng :

- Không ngại gì, chỉ uống từng chút một, nếu thấy có gì không ổn thì ngưng ngay.

Bọn họ nói dứt, thì Giang Ngọc Phàn cũng đã nhanh chóng lấy từ trong áo ra chiếc túi bọc Vạn Diễm bôi.

Bây giờ bao nhiêu cặp mắt đều tập trung vào chiếc túi trên tay Giang Ngọc Phàn, xem ra thần tình ai cũng rất nôn nóng. Tim họ rộn lên theo từng cử chỉ mở bọc của Giang Ngọc Phàn.

Khi chiếc túi vừa mở hân, lập tức một đạo hào quang với nhiều màu sắc rực rỡ sáng rực lên.

Đừng nói gì đến bọn Ngô Không, mà ngay cả Giang Ngọc Phàn cũng phải sững sốt “á” lên một tiếng tràn đầy kinh ngạc xen lẫn thích thú.

Bởi vì vật mà họ nhìn thấy chính là chiếc Vạn Diễm bôi mà xưa kia Võ Tắc Thiên lẫn Dương Quý Phi đều yêu quý nó như chính sinh mạng của mình. Nó chẳng những sáng lấp lánh muôn màu kỳ diệu, mà còn toát ra một thanh hương dịu dàng ngậy ngát, khiến cho người ta vừa ngửi thấy đã cảm thấy lòng lâng lâng thanh thản.

Với Giang Ngọc Phàn thì ngoài những điều trên làm chàng ngạc nhiên, còn có một nguyên nhân khác chừng như chỉ mình chàng nhận ra, đó là chiếc Vạn Diễm bôi về đêm hình như lớn hơn lúc ban ngày chàng nhìn thấy rất nhiều, đã vậy thân bôi màu xạm khói giờ đây trở nên màu huyết dụ như máu. Phải một lúc, người đầu tiên trấn định lại tâm thần trong đám Ngộ Không lại chính là Cẩm Cô, bà nhanh chóng mang bình rượu lại, nói :

- Minh chủ, nhanh rót một chén rượu cho Chung chấp sự dùng.

Giang Ngọc Phàn định thần lại, vội vàng lấy bảo bôi ra đặt trên bàn, lúc này chàng mới phát hiện ra trong đáy bôi có một mảnh giấy điều nhỏ. Chàng thuận tay nắm lấy nó cho vào trong chiếc túi vải, rồi cùng với dải lụa hồng đút trở vào ngực áo của mình.

Lúc này bọn Ngộ Không mười mấy người hầu như bị mê lực của Vạn Diễm bôi hấp dẫn, cho nên ngưng mục chú thần vào nó, chung quy không hề chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt vừa rồi của Giang Ngọc Phàn.

Cẩm Cô bộ mặt vốn đã ngây dần, giờ đây càng đỡ ra vì chiếc bảo bôi, tay nắm bình rượu cảm kích run run, cố rót rượu vào bôi làm sao cho khỏi đổ ra ngoài, cho nên cũng chẳng chú ý điều gì khác.

Rượu trong vắt, vậy mà vừa rót vào Vạn Diễm bôi, nháy mắt đã biến thành màu lam, một chốc lại trở nên màu xanh biếc như hồ thủy. Bọn Ngộ Không càng chiêm ngưỡng điều kỳ diệu càng phấn chấn, không ngớt miệng xuyết xoa tán thán.

Sau một phút, màu rượu đã biến đến ba lần, giờ đây có màu xanh đen, rồi trở nên đỏ thẫm và giây lát lại thành màu tía.

Cuối cùng, một làn hương nhẹ thoảng lên thơm ngát, màu rượu sau khi biến thành sắc tía phù dung mới không còn thay đổi nữa.

Giang Ngọc Phàn xem đến đây, thần chí chàng đã trấn tĩnh, nhìn Chung Ngọc Thanh ôn tồn nói :

- Cô có thể uống được rồi.

Chung Ngọc Thanh vốn chẳng có tinh thần chuẩn bị được uống rượu trong Vạn Diễm bôi, đây thật là một điều vừa bất ngờ vừa đột ngột khiến nàng không khỏi lúng túng. Nãy giờ nàng tận mắt chứng kiến sự biến hóa của rượu trong chiếc bảo bôi này thì thâm tin truyền thuyết về chiếc bảo bôi này là hoàn toàn có thật. Nghe Giang Ngọc Phàn nói vậy, nàng phải mất mấy giây do dự, rồi mới đưa cánh tay ngọc ra run run trong sự phấn chấn lẫn xúc động nâng Vạn Diễm bôi lên, nàng hết sức thận trọng đưa nó kề môi nhấp một ngụm nhỏ vào miệng.

Giang Ngọc Phàn chờ cho Chung Ngọc Thanh cẩn thận đặt Vạn Diễm bôi trên bàn, rồi mới hỏi về quan tâm :

- Cô thấy thế nào?

Chung Ngọc Thanh nhìn chàng với ánh mắt thâm tình mỉm cười đáp :

- Chưa uống thì thơm, vừa uống vào thì mát, xuống đến hầu họng thì nóng.

Bọn Phong Lôi Quả nghe vậy vội thúc giục :

- Nhanh vận công, dẫn đạo linh khí đến nơi bị thương.

Chung Ngọc Thanh nghe xong, vội vàng tĩnh tọa vận khí điều tức.

Cả bọn Giang Ngọc Phàn mười một người đều ngưng mắt chăm chú nhìn diễn biến sắc diện Chung Ngọc Thanh, bọn họ ai nấy giờ đây đang vô cùng phấn chấn kích động.

Chính tại lúc này, bỗng nhiên trong nội viên thoáng vang tiếng áo xé gió rất nhỏ. Giang Ngọc Phàn tuy thần tình tập trung vào nhìn sắc mặt Chung Ngọc Thanh, nhưng thính giác chàng luôn luôn nhạy bén cảnh tỉnh, chàng đột ngột đứng vụt dậy, lớn tiếng hỏi :

- Ai?

- Là lão hủ, Triệu Cảnh Thành! - Từ bên ngoài giọng của một lão già vang lên đáp lời Giang Ngọc Phàn.

Bọn Ngộ Không nghe tiếng giật mình quay đầu nhìn ra, thì thấy một lão già tuổi ngoài tám mươi, râu tóc bạc như cước, thân vận trường bào màu hoàng thổ. Lão nhân chân vừa lướt chạm đất đã cấp tốc chạy vào hướng phòng của họ.

Gần như cùng lúc, cả bọn Nhất Trần, Cẩm Cô, Độc Tỷ Hồ đều đồng thanh la lên :

- A! Vạn Lý Phiêu Phong!

Lão nhân cười lên ha hả, nói :

- Phỉ hiếu năm xưa của lão hủ, thực ít có người biết đến nha.

Vừa dứt câu, Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành đã vào đến cửa, lão ôm quyền xá Giang Ngọc Phàn, giọng khiêm tốn nói :

- Lão hủ mạo muội đến quấy rầy tửu hứng chư vị, những mong Giang minh chủ và các vị bằng hữu lượng thứ cho.

Nói xong, lại chấp tay xá quanh một vòng bọn Ngộ Không.

Giang Ngọc Phàn thấy Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành sắc mặt sáng hồng, tướng mạo quắc thước hòa nhã, tuyệt không có vẻ gì gian tà, lại thêm bọn Cẩm Cô, Nhất Trần đều biết mặt, cho nên đành chấp tay hoàn lễ, trầm giọng nói :

- Triệu lão anh hùng, đêm hôm tìm đến thế này, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Phong Lô Quả sợ Giang Ngọc Phàn không biết lai lịch của Vạn Lý Phiêu Phong dẫn đến thất kính với nhân vật đã thành danh này, nên vội vàng lên tiếng giới thiệu :

- Minh chủ, vị Triệu lão anh hùng này năm xưa danh chấn võ lâm, tiếng vang ngũ hồ, nhất là “Lục Địa Phi Hành” thì đệ nhất thiên hạ, thực ít có địch thủ. Bởi vậy cho nên mới nhận được mỹ hiệu Vạn Lý Phiêu Phong....

Lời nói chưa dứt, Vạn Lý Phiêu Phong đã vuốt râu cười lên ha hả, vẻ khiêm tốn, nói :

- Lưu đường chủ quá khách khí, quý Minh chủ thiếu niên anh kiệt đứng đầu quần hào, tối hôm qua trong tiệc mừng thọ chính Đặng lão trang chủ đã tiếp đón coi trọng....

Giang Ngọc Phàn vừa nghe giật mình, bất giác buông miệng hỏi :

- Sao? Tối hôm qua Triệu lão anh hùng cũng có đi dự lễ mừng thọ?

Vạn Lý Phiêu Phong chép miệng, vẻ tiếc rẻ, lắc đầu cười đáp :

- Nói ra thêm đáng cười, lão hủ vốn không có vinh hạnh được mời, chỉ nhân Lại tổng quản quá thâm tình mà khó khước từ nên kéo lão hủ vào dự cho đủ số mà thôi.

Phong Lô Quả vừa nghe nhắc đến Hoàng Diện Lang thì trong lòng thoáng động, lập tức đưa nhanh ánh mắt đầy ngẫm ý cho Giang Ngọc Phàn, rồi nhanh chóng nhìn Vạn Lý Phiêu Phong, giọng khiêm hòa hỏi :

- Triệu lão anh hùng có lẽ chưa dùng cơm tối.

Vạn Lý Phiêu Phong cười vẻ bất đắc dĩ đáp :

- Thực tình lão hủ từ trưa rời Tân Sơn trang đi một mạch đến giờ mới vừa tới đây.

Giang Ngọc Phàn nghe vậy liền chỉ tay vào ghế đối diện, thật lòng mời :

- Vậy thì mời Triệu lão anh hùng cùng ngồi dùng cơm.

Vừa lúc này, thì Chung Ngọc Thanh vận khí điều tức xong, nàng mở mắt ra, đôi mắt sáng rực hữu thần quét nhanh toàn trường, rồi khởi thân đi đến.

Vạn Lý Phiêu Phong hơi biến sắc, bất giác nhìn Giang Ngọc Phàn, chỉ tay vào Chung Ngọc Thanh, hỏi nhanh :

- Vị nữ hiệp này làm sao vậy?

Giang Ngọc Phàn điềm nhiên cười, đáp :

- A, Chung chấp sự trong người không được khỏe, nên tĩnh tọa vận công thôi mà.

Chung Ngọc Thanh vội nói :

- Bát đĩa tôi vẫn chưa dùng đến, phiền Triệu lão anh hùng cứ tiện dụng vậy.

Vạn Lý Phiêu Phong vẫn một vẻ khiêm tốn, cười nói :

- Thực phiền các vị, lão phu lấy làm áy náy.

Bấy giờ mới lấy chén bát của Chung Ngọc Thanh dời đến gần cho Giang Ngọc Phàn, bản thân Chung Ngọc Thanh thì cáo vào phòng trong nghỉ ngơi.

Mọi người đã trở lại chỗ ngồi, tiếp tục chúc rượu đầy chén, thế nhưng lúc này bởi vì Vạn Diễm bôi vẫn còn nằm y nguyên trên bàn, cho nên bọn Ngộ Không đối với sự có mặt của Vạn Lý Phiêu Phong hết sức cẩn thận, cảnh giác.

Đương nhiên, trước mười mấy tay cao thủ liên minh thế này, cho dù Vạn Lý Phiêu Phong có khởi lòng tham đi nữa, thì thách lão cũng không dám manh động đụng đến chiếc bảo bôi.

Phong Lôi Quải chờ Vạn Lý Phiêu Phong dùng xong chén rượu, nhắm mấy miếng thức ăn rồi mới cười nói :

- Hôm nay là ngày chính lễ mừng thọ của Đặng Thiên Ngu, Hồi trưa có lẽ vui vẻ náo nhiệt lắm nhỉ?

Vạn Lý Phiêu Phong nghe hỏi, lập tức cười đáp :

- Rất vui vẻ, viên trong sân ngoài còn dựng thêm kịch đài, mọi người vừa ăn uống vừa xem tạp kỹ, Đặng lão trang chủ cực kỳ cao hứng, mặt tươi mày rạng, chẳng khi nào dứt tiếng cười ha hả.

Giang Ngọc Phàn nghe không khỏi chau mày, chính đang định lên tiếng nói gì đó thì tiếng cười của Nhất Trần lão đạo nhân đã cướp ngang :

- Ngày mừng thọ thứ 75 của Đặng Thiên Ngu được vui nhộn viên mãn như vậy, quy công đầu tiên phải là hai tay trợ thủ đắc lực của lão ta Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ đấy nhé.

Vạn Lý Phiêu Phong vừa nghe, bỗng nhiên sực nhớ ra chuyện gì, nói :

- Í! Nhất Trần đạo trưởng không nhắc đến có lẽ lão hủ đã không để ý. Sáng hôm nay ở trong Tân Sơn trang, mãi cho tới khi lão hủ cáo từ, hình như không hề nhìn thấy Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ đâu cả.

Bọn Ngộ Không đều là những tay lão luyện giang hồ, tự nhiên trước cái tin Hồng Phi Hồ không có mặt trong Tân Sơn trang khiến ai nấy trong lòng khó hiểu, nhưng chẳng một người nào có biểu hiện ra ngoài thần sắc.

Phong Lôi Quải cười điềm nhiên, nói :

- Bọn họ hai người có lẽ bận ra bờ hồ tiễn khách.

Chỉ bằng vào câu này, mọi người lập tức cố ý làm vui vẻ cười lên ha hả.

Hắc Sát Thần từ đầu đã không vui chuyện Vạn Lý Phiêu Phong đột ngột xuất hiện, lúc này đợi mọi người lắng tiếng cười, mới khách khí nói :

- Lão hủ chỉ là khách ăn theo cho đủ số, được ngồi một góc trên ghế băng dưới mái hiên cũng là hân hạnh lắm rồi....

Lời lão vừa dứt, Độc Tý Hồ đã cất tiếng cười sang sảng, nói :

- Triệu lão anh hùng thật khéo đùa. Với người có tiếng tăm thanh danh như lão huynh, lẽ nào lại ngồi một góc dưới điểm khách phòng?

Vạn Lý Phiêu Phong thấy mọi người hồ nghi, bèn nghiêm mặt đáp :

- Lão phu quả thực là ngồi bàn đặt cạnh góc cánh trái cửa phòng.

Nói đến đó, lão đưa tay chỉ bọn Trọc Tử và Á Tử, nói như thanh minh :

- Chính hai vị thiếu hiệp này lúc đi giải, đã đi ngang sau lưng lão hủ....

Lão nói chưa xong, Phong Lôi Quải đột nhiên giọng vừa kinh ngạc vừa không phục, cắt ngang nói :

- Triệu lão anh hùng là nhân vật thành danh như vậy, há chịu để người ta coi thường đến mức ấy sao?

Vạn Lý Phiêu Phong sắc mặt nghiêm túc, hơi cười nhẹ, đáp :

- Lưu đường chủ có chỗ hiểu nhầm. Thực tình mà nói, tối hôm qua lão hủ đến Tân Sơn trang chẳng phải mục đích mừng thọ Đặng Thiên Ngu, mà chỉ là trình sát điều tra chân tướng lời đồn đãi của Đặng Thiên Ngu mà thôi. Do vậy mà lão hủ đã có cải trang một tí râu tóc, khiến các vị không nhận ra ngay đó thôi.

Bọn Ngộ Không nghe vậy đều “ồ” lên trong lòng, bán tín bán nghi, thực sự không làm sao phán đoán ra mục đích xuất hiện của vị khách không mời này.

Giang Ngọc Phàn trước chuyện Vạn Lý Phiêu Phong đột ngột xuất hiện, chàng đã sớm cảnh giác. Tuy nhiên, thấy lão ta ăn nói lưu loát, ứng đối trôi chảy, lý do nêu ra đều chính đáng, bởi vậy chưa có biểu hiện gì đáng nghi ngờ lớn. Thế nhưng, bên trong những lời lão nói, chàng vẫn còn cảm thấy có chút gì đó miễn cưỡng gượng ép.

Nguyên do là vì, nếu lão ta đúng là hóa trang đột nhập vào thám sát Đặng Thiên Ngu thì là một việc làm chính đáng, được võ lâm hào hiệp hoan nghênh. Nhưng, vừa rồi lúc sơ ngộ, lão ta phải nên nói ra liền mới phải, huống gì trong buổi tiệc lão ta còn phát hiện được Trọc Tử và Á Tử lẫn thâm nhập vào nội viện?

Vậy mà phải chờ đến khi bọn Hắc Sát Thần và Độc Tỷ Hồ chất vấn qua mới chịu nói ra, như vậy không đủ để cho người ta suy luận lão ta thấy gió trở buồm, thấy cơ hành sự sao?

Hiện tại, dù thế nào thì với Giang Ngọc Phàn, chàng cũng có lòng tự tin rất lớn. Dù cho Vạn Lý Phiêu Phong đến đây với mục đích gì, thù hay bạn, dù cho lão ta thân pháp có nhanh đến đâu thì chàng vẫn tin rằng không làm sao qua mình nổi, với hai môn tuyệt học Dao Không chưởng và Đạn Chỉ thần công.

Nghĩ vậy, chàng sắc mặt trầm lại, giọng trở nên lạnh lùng :

- Vậy thì xin hỏi, Triệu lão anh hùng lần này quang lâm, chẳng hay với mục đích gì?

Vạn Lý Phiêu Phong vừa nghe hỏi, cắt giọng cười vang, đáp :

- Ha ha ha.... Lão hủ không thẳng thắn nói ra, chỉ e Giang minh chủ và chư vị bằng hữu đây hiểu lầm lão hủ đến đây có mưu đồ dụng tâm gì khác.

Lão đánh tiếng một câu thăm dò cả bọn Ngộ Không, chẳng ngờ thấy bọn họ mười mấy người dầu trầm mặt chú mắt nhìn mình không nói, mặc nhiên thừa nhận lão ta đến đây có mưu đồ. Lão đành nghiêm sắc mặt, nói tiếp :

- Chư vị đều biết lão hủ, những tưởng tất cũng biết cái sở thích lớn nhất bình sinh của lão hủ là... sưu tập nghiên cứu cổ vật, mấy mươi năm nay không khi nào ngừng nghỉ....

Phong Lôi Quải lạnh nhạt lắc đầu đáp ngay, chẳng chút kiêng nể :

- Cái thú sưu tầm cổ vật của lão huynh, thực tình Lưu mỗ không hề hay biết đến.

Vạn Lý Phiêu Phong tuy nghe nói vậy, nhưng vẫn không hề chấp nê, tiếp tục nói :

- Lão hủ say mê đồ cổ ngay từ năm mười mấy tuổi, đến nay đã có mấy mươi năm kinh nghiệm, cho nên chẳng những có thể nhận ra những tỳ vết của nó, mà còn có thể xem xét phân định rõ đó là cổ vật thật hay giả.

Giang Ngọc Phàn cười nhạt, nói :

- Nói như vậy Triệu lão anh hùng còn là một đại hành gia giám định cổ vật nhỉ.

Vạn Lý Phiêu Phong vừa nghe liền sa sầm nét mặt, thở dài, nói :

- Lời khen thưởng của Giang minh chủ, lão hủ thực tình không thấy hổ thẹn tí nào, thế nhưng trong ngữ khí của Minh chủ lại khiến lão hủ khó thể chịu nổi.

Nói đến đó, lão liền đứng lên, chấp tay vái quanh một vòng cả bọn Giang Ngọc Phàn, nói tiếp :

- Thừa được Giang minh chủ và chư vị bằng hữu thực bụng mời rượu, lão hủ lấy làm cảm kích, tuyệt không một lời than oán. Chỉ trách lão hủ một đời cuồng say đồ cổ, nên vừa rồi bên ngoài phát hiện có ánh hào quang của cổ vật, đoán chắc trong này có cổ vật xuất hiện, nên đã làm mặt dày mạo muội xông vào đây, thực có thể nói là tự mình tìm lấy nhục thẹn vậy....

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó, mày kiếm bỗng chau lại, buột miệng hỏi đầy vẻ nghi hoặc :

- Lão anh hùng bảo là ngay từ bên ngoài xa cũng đã phát hiện ra ánh hào quang của cổ vật sao?

Vạn Lý Phiêu Phong gật đầu ngay, đáp :

- Không sai, cũng chính là cái mà thường tục gọi là bảo khí.

Giang Ngọc Phàn tiếp tục hỏi :

- Triệu lão anh hùng đứng ở đâu mà có thể nhận ra bảo khí ở trong này.

Vạn Lý Phiêu Phong không chút do dự, đáp ngay :

- Cách đây chỉ ít cũng phải bốn năm dặm.

Vừa nghe xong, mọi người đều kinh ngạc buột miệng “ồ” lên, nhưng rõ ràng bọn họ chưa ai dễ gì tin được ngay.

Vạn Lý Phiêu Phong nhận ra thần sắc nghi ngờ của bọn Ngô Không, bèn cười nói điềm nhiên, nói tiếp :

- Chư vị bằng hữu nếu như còn chưa tin, thì tùy ý chọn một vị nào cũng được, ra xa chừng năm ba dặm, ngừng thần chú nhìn thử xem....

Lời lão còn chưa dứt, Hắc Sát Thần nôn nóng đứng vụt lên, sắc mặt nói ngay :

- Ta đi, ta chưa tin!

Miệng nói, người đứng lên, quay người ra hướng cửa đi ngay.

Giang Ngọc Phàn thấy thế đưa tay ra hiện cản lại, nói :

- Nhuệ đàn chủ, quay trở lại. Triệu lão anh hùng danh cao đức trọng, trong võ lâm cả hắc lẫn bạch đạo đều kính nể, tự nhiên không khi nào lại khinh suất buông lời nhảm lừa người....

Vạn Lý Phiêu Phong cười lên ha hả tiếp lời chàng, nói :

- Giang minh chủ tin tưởng lão hủ mà nói thế, thực tình khiến lão hủ áy náy hổ thẹn. Lão hủ vô cùng hy vọng Nhuệ đàn chủ ra ngoại ô chú mục mà nhìn, ấy là để chứng minh lời nói lão hủ là đúng sự thực.

Giang Ngọc Phàn cười ran, biểu thị đối với Vạn Lý Phiêu Phong đã tin tưởng, đồng thời chìa tay ra mời lão ta ngồi trở lại vào ghế.

Vạn Lý Phiêu Phong không khách sáo, ngồi vào ghế như cũ, nghiêm mặt nói về trình trọng :

- Chẳng giấu gì chư vị, lão hủ vốn đến thành này là để viếng thăm một vị bằng hữu, không ngờ lần theo bảo khí cổ vật mà đến đây. Lúc vừa vào viện quả thực có do dự một lúc không biết có nên vào hay không, chư vị hẳn cũng biết rồi đó, hễ khi người ta đã say mê thích thú điều gì rồi thì dầu cho rừng đao biển lửa cũng không làm sờn lòng chùn chân.

Giang Ngọc Phàn nhẹ gật đầu biểu thị đồng tình.

Bọn Ngô Không thấy vị Minh chủ của mình lưu chân lão họ Triệu lại, mà lẽ ra đã nên đi khỏi đây rồi, bọn họ cũng chỉ đành bấm bụng lên tiếng phụ họa.

Vạn Lý Phiêu Phong tiếp tục nói về chân thực :

- Lão hủ lúc ấy thấy trong này đều là những vị bằng hữu cao niên lịch duyệt giang hồ, tự nhiên chẳng khi nào nhỏ nhen đến có chút vật báu lại không cho nhau thưởng thức, gọi là mở khai nhãn giới vậy....

Phong Lôi Quải lập tức gật đầu cười nói :

- Đương nhiên là vậy!

Vạn Lý Phiêu Phong tiếp tục :

- Thực tình mà nói một câu, lão hủ cho dầu yêu đồ cổ như sinh mệnh, làm mất dày cướp đồ trên tay người khác chỉ ít cũng phải cân nhắc tình thế một tí xem có khả năng thành công hay không. Huống gì ngồi ở đây, chư vị bằng hữu đều là những nhân vật danh đầu trượng nghĩa giang hồ, há nào chịu để cho lão cốt đầu này ra tay hành động dễ dàng.

Bọn Ngộ Không chẳng ngờ lại nghe chính Vạn Lý Phiêu Phong nói toạc ra những điều họ thầm nghĩ trong lòng, nhất thời đều cảm thấy lúng túng.

Giang Ngọc Phàn cười, khiêm tốn nói :

- Lão anh hùng quả là khách sáo, nhất thời hiểu nhầm, xin lão anh hùng chớ nên để tâm.

Vạn Lý Phiêu Phong nghe vậy cười vang lên ha ha, nói :

- Lão hủ được phép chư vị khai nhãn giới, ấy cũng là vạn hạnh lắm rồi.

Giang Ngọc Phàn thấy không cần phải chấp nhất nhiều nữa, bèn chỉ tay vào chiếc Vạn Diễm bôi đặt trước mặt, cười nói :

- Bảo khí mà lão anh hùng từ ngoài xa mấy dặm đã nhìn thấy chính là tỏa ra từ chiếc Vạn Diễm bôi này.

Vạn Lý Phiêu Phong vừa nghe lọt tai ba chữ Vạn Diễm bôi giật mình kinh ngạc, buột miệng la “oái” lên một tiếng, đôi mắt già mở lớn nhìn chăm vào chiếc bảo bôi đến sững người Hồi lâu, mới run giọng kích động mạnh, nói :

- Đây có phải là chiếc Vạn Diễm bôi quý báu mà xưa kia Võ Tắc Thiên hoàng đế đời nhà Chu yêu quý như sinh mạng của mình?

Giang Ngọc Phàn gật đầu cười, điềm nhiên đáp :

- Không sai, chính là chiếc bảo bôi này đây.

Vạn Lý Phiêu Phong bị kích động mạnh, mặt biến sắc tái xanh, hai tay thò ra như muốn tận mình chạm vào chiếc bảo bôi, nhưng chưa chạm được nó mà đôi tay run rẩy về vừa sợ sệt vừa xúc động, giọng càng run hơn, nói :

- Minh chủ, lão hủ... có thể xem qua nó một chút không?

Giang Ngọc Phàn cười, vui vẻ đáp :

- Đương nhiên là có thể, mời!

Vạn Lý Phiêu Phong mừng như được ban tứ một điều gì vô cùng vinh hạnh, vội vàng “vâng, vâng” liền hai tiếng, đôi tay lão càng run hơn chạm vào chiếc bôi, rồi nâng nó lên về vô cùng trân trọng, mắt chăm nhìn đi nhìn lại....

Lúc này bọn Ngộ Không bao nhiêu cặp mắt đều tập trung vào đôi tay của Vạn Lý Phiêu Phong, trong phòng im phăng phắc không một tiếng động nhỏ, tưởng chừng như có thể nghe thấy tiếng một cây kim rơi trên nền gạch.

Vạn Lý Phiêu Phong quan sát tỉ mỉ một Hồi thật lâu, bỗng lão ngược mặt lên, thở ra một hơi, nhìn Giang Ngọc Phàn hơi chút đắn đo, mới nói :

- Giang minh chủ, đây không phải Vạn Diễm bôi!

Lời lão vừa dứt, cả trường đang im lặng như tờ, bỗng “ái” la lên đầy kinh ngạc.

Giang Ngọc Phàn cũng không giữ nổi bình tĩnh, biến sắc buột miệng hỏi ngay :

- Ý lão anh hùng cho rằng chiếc bảo bối này là Vạn Diễm bối giả?

Vạn Lý Phiêu Phong cười đáp :

- Là chính phẩm, so với Vạn Diễm bối vẫn có giá trị không kém.

Giang Ngọc Phàn “ồ” lên, lại một lần nữa ngớ người.

Vạn Lý Phiêu Phong giải thích :

- Hàng võ lâm hiệp sĩ như chúng ta, có được Vạn Diễm bối trong tay thì nào có ích gì, ngược lại còn có thể rước họa vào thân do tranh đoạt. Nhưng nếu có chiếc ngọc bối này mà uống rượu, thì chẳng những tăng trưởng công lực, mà còn khử độc liệu thương....

Giang Ngọc Phàn trở mắt ngạc nhiên, càng lúc càng thấy hứng thú trở lại, hỏi ngay :

- Vậy đây là chiếc bối gì?

Vạn Lý Phiêu Phong chẳng chút do dự, gật gật đầu đáp ngay :

- Chiếc này gọi là Phù Dung Quỳnh Tương Mẫu Đơn bối, ấy là bởi vì rượu vừa rót vào từ không màu biến thành màu xanh lam, rồi trở lại sang thủy lục, sau đó chuyển dần xanh đen, rồi cuối cùng biến thành sắc tía hồng phù dung. Đến lúc này thì mới có thể uống....

Lời lão chưa dứt, bọn Ngộ Không ai nấy đã xuýt xoa lên tiếng thán phục :

- Quả không sai!

- Đúng thế, đúng thế! Đích xác như lời lão huynh!

Vạn Lý Phiêu Phong vuốt râu cười khà khà, nói tiếp :

- Còn một điều kỳ diệu nữa mà chỉ e chư vị bằng hữu đây chưa biết.

Vừa nói, lão vừa chỉ ra hướng ngạch cửa, giọng thân thiết nói :

- Xin Minh chủ đứng cách ngoài một trượng mà chiêm ngưỡng.

Giang Ngọc Phàn nghe vậy, liền đứng lên bước ra hướng cửa.

Bọn Ngộ Không cũng chẳng đợi nói, tự động đứng lên rời khỏi chỗ ngồi đứng tản ra, xem thử còn điều gì kỳ diệu xảy ra nữa.

Chính tại lúc Giang Ngọc Phàn quay lưng bước đi được mấy bước, bọn Ngộ Không cũng đã nhao nhao đứng tản ra, thì nghe Vạn Lý Phiêu Phong đột nhiên hét lớn :

- Bắt lấy...

Giang Ngọc Phàn nghe tiếng, quay đầu lại nhìn thì chỉ kịp nhận ra Vạn Lý Phiêu Phong vung mạnh tay khiến chiếc ngọc bối bay vút nhanh ra khỏi phòng về hướng hoa viên, ngọc bối bay nhanh như một ánh sao băng lóe lên một cái...

Giang Ngọc Phàn vừa thấy biết có biến, nào chịu chậm chân, cả người chồm vọt lên không bay vọt ra theo hướng hoa viên....

Nói thì chậm, lúc này tình tiết diễn ra cực nhanh, chừng như chỉ là cái chớp mắt, tất cả mọi chuyện cùng xảy ra. Chính cùng lúc Giang Ngọc Phàn tung người bổng lên không, thì từ những dãy phòng lân cận, hai bên có nhiều mảnh ngói nhắm hướng chàng bắn vào...

12. Chương 12: Chiếc Kiệu Bí Ẩn

Lại nói, lúc ấy Giang Ngọc Phàn vừa nhún mình bay ra khỏi phòng liền thấy bị người ngằm dùng ngói bắn tới thì càng tức giận hơn, chàng thét lớn một tiếng, tay áo phất lên phát ra chưởng phong đánh bật tất cả mười mấy viên ngói bay “vèo vèo” trở lại hướng những dãy phòng đó.

Gần như cùng lúc Giang Ngọc Phàn ngoài này tay phất Thiết Trừu thần công thì sau lưng chàng, ngay trong căn phòng khách cũng vang lên một trận âm thanh hỗn loạn: bàn ghế, ghế bay, chén bát rơi loảng xoảng chứng tỏ đã xảy ra ẩu đả.

Giang Ngọc Phàn lúc này tâm ý đều tập trung vào Vạn Diễm bôi, chàng lo rằng tên đồng bọn với Vạn Lý Phiêu Phong ở bên ngoài bắt được Vạn Diễm bôi chuồn mất, cho nên khi vừa đẩy lui những viên ngói ám toán, chàng chẳng để tâm đến gì nữa, lập tức bay bổng người lên không nhằm hướng ngoại môn phóng vút đi như phi tinh.

Vừa ra đến bên ngoài phòng chàng nhanh chóng phóng mắt ra bốn phía tìm kiếm, thế nhưng tuyệt nhiên không phát hiện một bóng ma nào.

Giang Ngọc Phàn trong lòng nôn nóng bất giác buột miệng la lên “Nhanh thật!” lại đưa mắt nhìn xuống mới phát hiện ra bên ngoài hậu phòng lớn, tất cả các phòng lúc này đều đóng kín mít, lại chẳng thấy một ánh đèn nào, khắp nơi chỉ là một màn đêm dày đặc.

Nhìn tình hình này, chàng cũng đã nhận ra bọn Vạn Lý Phiêu Phong trước khi vào đây lừa đoạt chiếc Vạn Diễm bôi. Chúng đã sắp đặt kế hoạch rất chu đáo, từ chuyện Vạn Lý Phiêu Phong đơn thân độc mã vào uốn lượn lừa bọn chàng trúng kế, cho đến ngoại ứng bên ngoài vạch đường tẩu thoát ra sao, hẳn được tính toán tỉ mỉ.

Giang Ngọc Phàn đứng tần ngần mấy giây, chàng không thể chọn hướng nào để đuổi mù theo đối phương được, đành thở dài một tiếng rồi phóng người quay trở lại phòng của mình. Vừa đến bên ngoài cửa, phóng mắt nhìn vào thì chẳng còn nhìn thấy bóng người nào nữa, trên sân nhà chỉ ngổn ngang những bàn ghế chén đĩa, hẳn nhiên là Vạn Lý Phiêu Phong cũng đã tháo chạy, còn bọn Ngô Không nhất định cũng đã kéo nhau đuổi theo. Nhìn tình hình, trong đầu Giang Ngọc Phàn phán đoán nhanh. Chàng quay người phóng lên mái ngói, đưa mắt quan sát một vòng. Đang lúc còn chưa biết nên làm thế nào thì bỗng thấy có bóng người lướt gió phóng đến, chăm mắt nhìn, chàng đã nhận ra là Chung Ngọc Thanh và gã Á Tử.

Vừa bắt gặp bọn họ, chàng lên tiếng căn dặn ngay :

- Hai người canh chừng nơi này, tôi xuống dưới kiểm tra lại xem!

Miệng nói chưa dứt, người đã phóng đi. Chân vừa chạm đất, tả chưởng phát ra Dao Không chưởng, hữu thủ cũng thi triển Đạn Chỉ thần công trấn ngự ngay trước ngực, chỉ cần có kẻ nào dám tập kích thì lập tức nhận đủ một chưởng một chỉ của chàng ngay.

Chính tại lúc này, đột nhiên nghe gã câm Á Tử ú ớ hai tiếng. Tiếp đó liền nghe tiếng Chung Ngọc Thanh gọi giật lại :

- Minh chủ, nhanh quay trở lại đây!

Giang Ngọc Phàn vừa nghe vậy, biết có biến, chân nhún nhẹ khiến cả người tung bổng lên không đáp trở lại mái ngói bên cạnh bọn Chung Ngọc Thanh và Á Tử.

Lúc này, chàng thấy Á Tử khum người xuống bò bằng hai tay hai chân, mũi hếch tới trước hít hít giống như một con chó đánh hơi.

Giang Ngọc Phàn lấy làm ngạc nhiên, buột miệng hỏi ngay :

- Chung chấp sự, chuyện gì thế này?

Chung Ngọc Thanh đáp nhanh :

- Minh chủ, Phương đàn chủ đã đánh hơi thấy mùi của tên đồng bọn lấy chiếc Vạn Diễm bôi, chừng như hẳn nhận bảo bôi xong còn chưa kịp chạy khỏi đây...

Giang Ngọc Phàn nghe xong “ồ” lên một tiếng, bán tín bán nghi, nói :

- Lại có chuyện này sao?

Nói đến đây đã thấy Phương Thế Nghĩa bò ngử tới đây mé tường ngoài chừng như hết đường nên gã chỉ ra bên ngoài tường thành lại ú ớ “A... á...” hai tiếng.

Giang Ngọc Phàn lóe nhanh một ý, liền phốc người cùng Chung Ngọc Thanh đến bên gã, đưa mắt nhìn ra ngoài theo hướng tay gã chỉ, chàng đã nhận ra ngay đó là chiếc cửa hậu của khách điểm. Chiếc cửa không khóa mà mở hé nhỏ, như vậy cũng đủ phán đoán vừa rồi nhân lúc Giang Ngọc Phàn từ bên trong phòng khách ra chưa kịp nhận rõ cảnh vật xung quanh, tên đồng bọn với Vạn Lý Phiêu Phong đã theo cửa này để chuồn ra ngoài khách điểm, rồi từ đó theo quan đạo biến mất.

Chính lúc này Giang Ngọc Phàn vừa có ý định phóng ra ngoài xem thì bỗng thấy cánh cửa bật mở rộng, hai bóng người theo đó chạy vào, nhìn kỹ thì đã nhận ra chính là bọn Đồng Nhân Phán Quan và Phong Lôi Quả.

Giang Ngọc Phàn lập tức trầm giọng hỏi ngay :

- Đuổi theo kịp chứ?

Bọn Đồng Nhân Phán Quan và Phong Lôi Quả cũng đã nhận ra Giang Ngọc Phàn, Chung Ngọc Thanh và gã Á Tử, bọn họ bị hỏi bất ngờ, cả hai lúng túng về hồ thẹn lí nhí đáp :

- Để hẩn chạy mất!

Nói xong, cả hai nhìn nhau sượng sùng, nhưng cũng bầm bụng tung người nhảy lên mái ngói.

Cũng vừa lúc này, nhiều bóng người khác chạy vào, thì lại là bọn Ngộ Không chia nhau ra bốn phía truy lùng, giờ quay trở lại.

Bọn họ vừa nhìn thấy Giang Ngọc Phàn, trên mặt vừa xen lẫn căm phẫn và hổ thẹn. Chẳng đợi Giang Ngọc Phàn lên tiếng hỏi. Ngộ Không đã tiến lên chấp tay cúi đầu ngượng ngập nói ngay :

- Minh chủ, hẩn tẩu thoát mất rồi!

Giang Ngọc Phàn đưa ánh mắt sắc lạnh như tiền đảo quanh một vòng, buông từng tiếng một :

- Vạn Lý Phiêu Phong có thể chạy thoát nổi sao?

Bọn Ngộ Không mười mấy người đều cúi đầu xấu hổ, Nhất Trần tiến lên mạnh dạn nhận lỗi :

- Thuộc hạ bất tài, không xứng chức vụ!

Giang Ngọc Phàn nghe xong thực không tin vào tai mình, cả bọn mười mấy danh thủ võ lâm thế này mà để Vạn Lý Phiêu Phong bỏ đi ngay trước mũi dễ dàng đến thế sao? Bất giác chàng đưa mắt nhìn bọn Phong Lôi Quả và Đồng Nhân Phán Quan.

Phong Lôi Quả nhận được cái nhìn của Minh chủ, liền lên tiếng đáp ngay không đợi hỏi :

- Bọn ty chức chúng tôi hai đứa đuổi theo đường nhỏ được một đoạn liền gặp ngay quan đạo lớn. Lúc này trùng buổi chợ đêm, nên người đi trên đường khá đông, nên thực tình không làm sao nhận ra bóng Triệu Cảnh Thành trong đoàn người đó.

Giang Ngọc Phàn nghe xong mới hiểu ra bọn Phong Lôi Quả đuổi theo Vạn Lý Phiêu Phong chứ không phải tên đồng bọn đứng bên ngoài nhận Vạn Diễm bôi.

Nghĩ lại thân phận mình là Minh chủ, công lực võ học thực sự không biết vượt xa bọn Ngộ Không mấy bậc, vậy mà đến một tên ngoại ứng với Vạn Lý Phiêu Phong mình cũng không đuổi bắt kịp, vậy thử hỏi còn có thể trách cứ thuộc hạ được sao?

Nghĩ đến đó chàng cũng tự lấy làm thẹn, nên chỉ im lặng đưa mắt quan sát một vòng khách điểm. Lúc này các phòng có khách vẫn đèn đuổi sáng trưng không có gì khác lạ, chỉ có điều vừa rồi một trận tiếng động ồn ào đã khiến không ít khách mở cửa thò đầu ra xem chuyện gì.

Nên biết, đám thương nhân quanh năm đi lại đó đây buôn bán thì những chuyện xảy ra đêm hôm trong khách điểm thế này bọn họ rất có kinh nghiệm am tường, nên xem thì xem nhưng tuyệt không có ai dám bước chân ra khỏi phòng nửa bước.

Hiển nhiên họ hiểu rằng đây là chuyện người trong võ lâm giang hồ tranh chấp thanh toán lẫn nhau, đao thương vốn không có mắt mà nhận ra đầu thù đầu bạn, nhờ một ngọn phi đao lạc hướng trúng mình, há chẳng phải uống mạng vô ích hay sao?

Với bọn tửu bảo và lão chủ khách điểm thì càng có kinh nghiệm hơn, gặp phải những cảnh thế này thì tịnh nhiên không hề nghe thấy nửa tiếng la.

Chính vừa lúc này, từ hướng phòng chính bắc, bọn Trọc Tử, Cẩm Cô, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Hắc Sát Thần cũng chạy vào.

Giang Ngọc Phàn vừa nhìn thấy, không nói chàng cũng biết bọn họ chẳng hơn gì đám Ngộ Không, chàng đành dần lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói :

- Chúng ta về phòng thôi!

Chung Ngọc Thanh bỗng lên tiếng gợi ý :

- Minh chủ, những phòng bên dưới không lục soát sao?

Bọn Phong Lôi Quả nghe nói, lúc này mới quay đầu nhìn thì phát hiện ra một điều khác thường, đó chính là lúc này trong toàn khách điểm hầu như các dãy phòng đều có ánh đèn, duy nhất tòa biệt viện này là lặng ngắt, tối om.

Thế nhưng, chẳng ngờ Giang Ngọc Phàn không chút nghi ngờ, đáp :

- Bất tất, bọn chúng đã lập kế hoạch lừa cướp kỹ lưỡng như vậy, thì chẳng khi nào lại để đồng bọn lưu lại trong tòa viện này.

Nói dứt lời, chàng quay người phóng mình dẫn đầu đoàn trở lại dãy lầu của mình.

Bọn Ngộ Không đều là những tay giang hồ lão luyện, đương nhiên cũng nhận ra suy đoán của Giang Ngọc Phàn là hoàn toàn đúng, cho nên không ai bàn thêm gì mà lục tục theo chân chàng về phòng.

Bọn họ vừa vào đến phòng thì cũng vừa lúc bọn Trọc Tử bốn người kéo nhau vào. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hầm hầm tức giận lên tiếng trước :

- Con cáo già Vạn Lý Phiêu Phong này quả thực ăn nhằm gan hùm mật gấu hay sao lại dám trước mặt bà già mà giở trò lừa bịp....

Lời bà chưa xong, Hắc Sát Thần chân vừa đạp đất cũng phẫn nộ lớn tiếng chửi đồng :

- Mẹ kiếp con khỉ già Vạn Lý Phiêu Phong này, ta nhất định có ngày bắt được hần, lột da rút gân, lấy cái sọ dừa hần hầm chung với sọ chó mực nhấm rượu....

Giang Ngọc Phàn nghe bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Hắc Sát Thần chửi Vạn Lý Phiêu Phong, chàng không nói gì, chỉ đưa tay ra chiều an ủi rồi trở gót đi tiếp vào phòng. Trong phòng lúc này bàn ghế chén bát rơi vỡ vung vãi trên đất, mùi rượu thịt xông lên nồng nặc.

Giang Ngọc Phàn nhìn nhanh một lượt rồi lên tiếng nói với Trọc Tử :

- Vương đàn chủ, nhanh đi gọi vài tên tiểu nhị thu dọn lau chùi sạch sẽ ở đây, rồi bảo chuông quây cho dọn một bàn rượu khác trong khách phòng nhỏ độc viện phía trước.

Trọc Tử nghe nói biết chàng không dùng căn phòng này nữa, liền ứng danh “dạ” một tiếng, rồi quay người chạy đi ngay.

Giang Ngọc Phàn lại nhìn tình hình lộn xộn của phòng khách một lần nữa mới hỏi chung mọi người :

- Tình hình vừa rồi thế nào?

Ngộ Không nghe hỏi liền lên tiếng đáp trước :

- Đang lúc mọi người tản ra xa, bỗng nghe Vạn Lý Phiêu Phong la to “tiếp lấy” hẳn Minh chủ cũng biết rồi đấy, ai cũng bất ngờ giật mình, khi nhìn thấy lão ta ném Vạn Diễm bôi ra cửa. Nhất thời kinh ngạc không kịp phản ứng, đến lúc kịp nhận ra bị lừa thì Vạn Lý Phiêu Phong đã vút người chạy khuất sau chiếc bình phong kia....

Vừa nói đến đó, Ngô Không vừa đưa tay chỉ chiếc bình phong gỗ bị vỡ nát nằm đổ trên đất.

Không đợi lão nói tiếp, Hắc Sát Thần xen vào kể :

- Chỉ tức một điều con cáo già đó thân pháp cực nhanh, quả phi chùy của tôi tuy đánh trúng chiếc bình phong sập đổ, nhưng hẳn đã kịp tẩu mất.

Cầm Cô cũng lên tiếng giọng hậm hực :

- Thật là kỳ quái, tôi phóng người bám theo lão sát đít, vậy mà vừa vọt lên tường ngoài thì không thấy con khỉ già kia đâu.

Giang Ngọc Phàn thầm biết thuật khinh công thân pháp của Cầm Cô thế nào, nên lúc này nghe xong không khỏi lấy làm lạ, chàng lập tức bước nhanh qua chiếc bình phong, rồi tiến thẳng ra phía sau phòng.

Ra khỏi hậu phòng, đưa mắt nhìn chẳng có gì ngoài một gốc cây lớn, bên dưới là một nhà vệ sinh. Giang Ngọc Phàn quan sát nhanh, nhú mày quay lại nhìn bọn Ngô Không lúc này cũng đã ra theo, hỏi :

- Đã có ai xem xét trong hồ xí chưa?

Nghe một câu hỏi này, cả bọn sực tỉnh ra, cứ đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi hiển nhiên là chưa có ai bước vào khám xét trong đó.

Hắc Sát Thần tức giận sấn lên, nói :

- Để tôi đi xem....

Gã nói chưa dứt, Độc Tý Hồ đã cắt ngang :

- Vạn Lý Phiêu Phong đâu phải là thằng người gỗ...

Hắc Sát Thần không phục, “hừ” một tiếng trong họng, cãi lại :

- Biết đâu chừng con chó già đó bị đuổi quá cấp bách đến phân ra cả quần, thì còn kể gì dơ dáy mà không chịu chui vào đó?

Giang Ngọc Phàn để ngoài tai cuộc đấu khẩu giữa bọn họ, chàng phất tay áo nhún người bay lên bờ tường bao bọc bên ngoài, đưa mắt quan sát.

Từ đây nhìn ra thì quả nhiên có một con đường mòn hẹp, chạy hút ra xa rồi bắt gặp quan đạo lớn đúng như bọn Phong Lôi Quả và Đồng Nhân Phán Quan đã nói.

Giang Ngọc Phàn chạy mảy suy đoán nhanh rồi quay đầu nhìn bọn Ngô Không, nói :

- Hiện tại chúng ta có thể biết chắc rằng: Vạn Lý Phiêu Phong cùng những tên nấp dây phòng hướng Đông này ném đá vào tôi và cả tên đón lấy Vạn Diễm bôi đều theo con đường nhỏ này mà chạy thoát. Thế nhưng còn những tên ở dây phòng phía Tây, ném đá vào tôi lúc ấy thì chuồn theo đường nào? Có ai chạy đuổi theo hướng Tây?

Vừa hỏi, chàng vừa đưa mắt nhìn một lượt bọn Ngô Không.

Hắc Sát Thần liền lên tiếng đáp :

- Thuộc hạ một chùy đánh không trúng Vạn Lý Phiêu Phong, bây giờ Chung chấp sự cùng mấy người khác đều truy đuổi theo hướng này, riêng tôi và Quỷ Dao Tiết nương nương theo ra cửa trước truy đuổi về hướng Tây.

Giang Ngọc Phàn nghe xong thất vọng, thở ra nói :

- Đợi người đánh xong một chùy, rồi mới thả Hôi theo cửa trước chạy ra thì chỉ e bọn chúng đã chạy biến mất rồi.

Cầm Cô đột nhiên chen vào, nói :

- Thuộc hạ lúc ấy cũng theo chân Tiết chấp sự đuổi về hướng Tây, thấy phòng Đông của chúng ta nối liền với phòng Tây, ở giữa không có đường....

Điều này quả nhiên gây chú ý với Giang Ngọc Phàn, chàng hỏi ngay :

- Độc viện hướng Tây giáp tường với phòng Đông chúng ta đó có ánh đèn hay không?

Cầm Cô tỏ ra lúng túng xen lẫn ngượng ngập, đáp :

- Nếu không có ánh đèn thì tốt hơn?....

- Tại sao?

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên, chau mày hỏi.

Phong Lô Quả vẽ am tường giúp Cầm Cô giải thích :

- Không có ánh đèn tiện cho chúng ta xuống lục soát, nếu có ánh đèn mà vẫn xông vào lục soát đó là phạm vào một đại kỵ giang hồ.

Giang Ngọc Phàn nghe xong bất giác cười nhạt, chừng như tự nói với mình :

- Con cáo già họ Triệu này đa mưu túc trí, quả thực là tay đại gian manh lần đầu tiên ta gặp, kế hoạch lừa đoạt Vạn Diễm bôi của hắn được toán chuẩn bị hết sức chu đáo, tuyệt nhiên không để hở một khâu nào.

Bọn Ngộ Không nghe thì không mấy phục lắm, bởi vì bọn họ đều là những tay giang hồ lịch duyệt, thế nhưng một điều trăm phần trăm sự thực là Vạn Diễm bôi bị cướp ngay trước bao cặp mắt mở lớn của họ. Bởi vậy không phục thì không phục, nhưng cũng chẳng một ai dám lên tiếng tỏ ý không phục với Giang Ngọc Phàn.

Vừa tại lúc này, ngoài hành lang đã nghe tiếng bọn tiểu nhị gọi nhau vào dọn phòng.

Giang Ngọc Phàn đảo mắt nhìn một vòng chung quanh, rồi phát tay nói :

- Chúng ta ra phòng trước thôi!

Nói rồi quay người đi trước. Bọn Ngộ Không ai nấy tức anh ách trong lòng, đều thầm thề trả thù món nợ này với Vạn Lý Phiêu Phong. Thế nhưng Vạn Lý Phiêu Phong thì quả là danh bất hư truyền, lão chẳng hổ thẹn với ngoại hiệu của mình, chẳng khác nào một làn gió nhẹ phất một cái đã lướt đi vạn dặm, bọn Ngộ Không giờ có tức cũng đành nhìn nhau thở ra mà thôi.

Cả bọn thấy Giang Ngọc Phàn bỏ đi, cũng lục tục kéo nhau đi theo.

Đến phòng trước, ánh đèn sáng lóe và bóng người qua lại, trong phòng một bàn rượu thịt khác đã được chuẩn bị xong. Mấy tên tiểu nhị lăng xăng chạy đi chạy lại, Trọc Tử thì đứng ngay cửa ra vào, nhìn thấy Giang Ngọc Phàn liền cúi người cung kính, nói :

- Minh chủ, thuộc hạ đã hỏi bọn tửu bảo, chúng cho biết phòng này chính là Vạn Lý Phiêu Phong thuê ở.

Giang Ngọc Phàn “à” một tiếng, chân đã bước lên đến bậc cấp vào phòng.

Khi cả bọn đã phân ngôi thứ ngồi vào bàn rồi, tự tay Trọc Tử rót đầy rượu vào chén trước mặt mọi người, Giang Ngọc Phàn chờ bọn tiểu nhị bày xong thức ăn lên bàn, mới gọi lại hỏi cả mấy tên, giọng ôn hòa :

- Phòng này do vị nào phục vụ?

Một gã lùn nhất trong bọn tiến lên, cúi người cung kính không quên kèm theo một nụ cười, đáp :

- Bẩm Minh chủ, là tiểu nhân tôi phụ trách ạ.

Giang Ngọc Phàn gật đầu hài lòng, rồi chỉ tay lui sau lưng, hỏi tiếp :

- Dãy phòng phía Tây kia là vị tiểu nhị ca nào phụ trách?

Một gã tuổi chừng trung niên, vóc người tầm thước lên tiếng đáp :

- Chính là do tiểu nhân phụ trách.

Giang Ngọc Phàn nghe xong, liền nhìn ba gã còn lại nói :

- Không phiền đến ba vị, xin cứ tự nhiên về nghỉ.

Ba tên còn lại nghe vậy, sung sướng vội cúi rạp mình ứng thanh “dạ dạ” liền mấy tiếng rồi quay gót trở ra ngay.

Giang Ngọc Phàn chờ cho đến khi tiếng chân ba tên tiểu nhị kia không còn vang ngoài hành lang nữa, bấy giờ mới nhìn gã mập lùn, hỏi :

- Vị thuê phòng này là Triệu lão anh hùng, chẳng hay đến thuê từ lúc nào?

Gã mập lùn vội cúi người, nhoẻn miệng cười, đáp :

- Sau khi Minh chủ và các vị đại gia vào hậu viện không lâu, thì có ba vị lão gia và một vị tiểu thư vào đây....

Bọn Ngộ Không vừa nghe đến có một vị tiểu thư thì đều biến sắc.

Nhưng Giang Ngọc Phàn vẫn trấn định sắc thái hòa hoãn, hỏi tiếp :

- Vị tiểu thư đó ăn vận như thế nào? Có phải toàn thân mặc võ phục bằng gấm hồng, sau lưng dắt cặp đao không?

Gã mập lùn cười gượng gạo, lắc đầu, đáp :

- Thực tình tiểu nhân không biết, vì vị tiểu thư kia lúc vào đây đi kiệu, mãi tận phòng thì bước vào bên trong nghỉ ngay, cho nên căn bản tiểu nhân không nhận ra diện mạo và quần áo.

Vừa nghe xong, gã méo Hắc Sát Thần đã trừng mắt tức giận, gầm lên :

- Người kia cứ ở riet trong kiệu thì người làm sao lại biết chắc là tiểu thư đài các, hay chỉ là một lão thái bà tra khú để hử?

Gã lùn mập thấy gã méo trừng mắt nộ khí, râu tóc dựng ngược thì run sợ đến chừng như chân nhũn ra, vội vàng xua tay giải thích :

- Không, không.... Ấy là vì tiểu nhân thấy ba vị lão nhân kia hễ mỗi lần đến trước kiệu nói chuyện đều xưng hô người trong kiệu là “tiểu thư”....

Gã nói chưa xong, Hắc Sát Thần lại trợn mắt vọt đứng lên như muốn trút giận lên đầu gã tiểu nhị. Giang Ngọc Phàn thấy thế liền đưa tay ngăn lại, trầm giọng nói :

- Có gì muốn hỏi thì cũng cần phải ôn hòa, không nên phồng mang trợn mắt, nếu như thấy có chỗ chưa hợp lý thì cần nói rõ ra mới phải chứ.

Hắc Sát Thần như biết lỗi, vội ngồi xuống, thần sắc hòa hoãn trở lại, gật đầu lia lịa.

Giang Ngọc Phàn nhìn gã mập lùn, hòa nhã hỏi tiếp :

- Người nhìn thấy ba lão gia kia khi nói chuyện với vị tiểu thư trong kiệu thái độ như thế nào? Cung kính lắm hử?

Gã tiểu nhị không chút do dự, đáp :

- Dạ, rất cung kính!

Giang Ngọc Phàn “ồ” lên một tiếng vẻ hơi bất ngờ, rồi đưa mắt nhìn bọn Ngộ Không, Nhất Trần đầy ngụ ý.

Phong Lôi Quải thấy vậy, thận trọng nói :

- Không chừng bọn chúng giả sắm vai chủ tớ để tránh tai mắt người khác, bởi vì người trong Nghi Hưng thành này phần lớn đều nhận biết Hồng Phi Hồ....

Gã nói chưa xong, tên tiểu nhị thấp lùn đã cung kính cười, tiếp lời :

- Hồng Phi Hồ mà đại gia nhắc đến phải là vị nữ quản gia của Đặng lão trang chủ trong Thái Hồ Tân Sơn trang?

Phong Lô Quả vừa nghe, quan tâm hỏi ngay :

- Đúng là cô ta, người biết sao?

Tiểu nhị gật đầu, đáp ngay :

- Đình quản gia vẫn thường mang theo một đội binh mã đến Nghi Hưng thành này.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe xong, trong đầu lóe lên một suy nghĩ, hỏi :

- Đình quản gia mỗi lần đến thành này đều ở lại trong khách điểm các người?

Gã tiểu nhị tuổi trung niên nghe hỏi lập tức liếc nhìn quanh gã thấp lùn, thấp giọng hỏi lại :

- Là mùa xuân năm ngoái hay mùa thu năm kia?

Gã thấp lùn nhận được ánh mắt của đồng bạn nên cẩn thận hơn, suy nghĩ một chốc mới nói như tự nói với mình :

- Hình như là mùa thu năm kia thì phải....

Lời gã chưa dứt, Quỷ Dao Mẩu Dạ Xoa đã “hừ” một tiếng chừng như không kiên nhẫn được, danh giọng nói :

- Minh chủ chúng ta chỉ hỏi các người là con hồ ly đó có từng ở lại đây không, chứ không hỏi các người là thời gian nào.

Gã tiểu nhị trung niên nghe hỏi nhanh miệng trả lời :

- Vâng, có ở lại một lần, nhưng.... chỉ sợ không nhớ rõ lắm thời gian nào.

Giang Ngọc Phàn lập tức nhìn gã, hỏi tiếp :

- Ừm,... vậy thì khách ở trong dãy phòng người phụ trách là ai?

Gã tiểu nhị trung niên cung kính đáp :

- Cũng là một lão nhân gia, thế nhưng đi cùng lại là một trung niên phụ nhân, vận áo trắng quần đen....

Phong Lô Quả lập tức quan tâm, hỏi :

- Phụ nhân kia chính xác chừng bao nhiêu tuổi? Có nắm gậy trong tay hay không? Tóc bạc hay không?....

Gã tiểu nhị trung niên lắc đầu đáp ngay :

- Trung niên phụ nhân ấy chẳng nắm gậy trong tay, mà tóc cũng không bạc, cái dáng dấp đã mập mập ấy thì độ chừng bốn sáu bốn bảy tuổi....

Giang Ngọc Phàn nghe xong nhíu mày suy nghĩ một chốc, mới đưa mắt nhìn hai gã tiểu nhị, nói :

- Vậy các người có nghe được bọn họ nói chuyện với nhau những gì không?

Hai gã tiểu nhị nghe hỏi câu này thì lúng túng, đứng nhìn nhau chần chừ không đáp ngay.

Độc Tỷ Hồ thấy vậy trầm giọng nói :

- Ở đây bây giờ chỉ có hai người thì còn sợ ai nghe thấy nữa, cứ nói thực rồi sẽ có thưởng, bằng không chỉ nửa câu giả dối cũng đủ mấy cái chổi đội mào của các người đấy!

Gã mập lùn vừa nghe mặt tái mét, vội vàng nói ngay :

- Bọn họ nói chuyện với nhau toàn lời lẽ giang hồ, cho nên chúng quy tiểu nhân nghe không mấy hiểu lắm, chẳng phải là không nói thực, chỉ có điều chẳng hiểu chuyện thế nào....

Giang Ngọc Phàn an ủi, nói :

- Không hại gì, bọn họ nói thế nào thì người cứ nói lại thế ấy, có sai cũng chẳng trách người đâu mà sợ.

Gã mập lùn nghe vậy nhưng vẫn còn chút ngần ngại, một lúc mới nói :

- Lúc tiểu nhân đang ở trong này sửa soạn chén đĩa, thì một lão già bỏ đi ra, hai lão còn lại đi vào phòng trong, chỉ nghe vị tiểu thư kia nói “Lão tin là thành công chứ?”. Giọng một lão già đáp lại “Tiểu thư yên tâm, bọn chúng đều là giang hồ bại hoại, giết người không chớp mắt...”.

Bọn Ngộ Không vừa nghe lời này, ai cũng mặt xanh như đồng, nghiêng rằng ken két, đủ biết bọn họ tức giận đến chừng nào rồi.

Giang Ngọc Phàn sợ Hắc Sát Thần hoặc Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa chen vào làm hỏng chuyện, bèn đưa tay ra hiệu cho bọn họ không được loạn động cướp lời. Bấy giờ mới thấy tên tiểu nhị mập lùn nói tiếp :

- Vị tiểu thư kia nghe vậy, bèn cảnh cáo rằng: “Chớ quá tự tin, bọn chúng đều là những nhân vật vô lâm xuất đầu trong sóng gió...”. Một lão già khác cười, nói: “Tiểu thư còn chưa biết, tính khí của bọn chúng hay sao? Cuồng ngạo, tự phụ, chẳng xem ai ra gì, vậy mà giờ chúng ở chung với nhau thì còn coi lão Triệu vào đâu chứ?”.... Trong phòng im lặng một lúc, mới nghe giọng tiểu thư kia vang lên: “Thôi được, đường rút khi ở bên ngoài tôi đã xem xét qua, chỉ cần bảo tôi đến tay thì lập tức thoát ngay, tuyệt không thành vấn đề...”.

Kể đến đó gã hơi dừng lại, chừng như có xem trong đoạn vừa rồi tình tiết có làm cho bọn Giang Ngọc Phàn quan tâm nhiều (...) lảng tai theo dõi chăm chú, gã hắng giọng kể tiếp :

- Một lão già lên tiếng nói: “Tiểu thư yên tâm, lão Cầu thoát thân thì lại càng dễ”. Vị tiểu thư lập tức dặn dò: “Tốt, các vị có thể hành động được rồi...”. Hai lão già ứng thanh một tiếng, rồi đi ra....

Giang Ngọc Phàn nghe xong, không nói gì, chỉ đưa mắt cho gã tiểu nhị trung niên, hỏi :

- Còn khách bên phòng người thì sao?

Gã này nghe hơi lúng túng, đáp :

- Bọn họ chỉ nói với nhau vài câu, tiểu nhân chỉ nghe lỏm bõm được phụ nhân kia giọng có chút lo lắng nói: “Bọn chúng đều là những tay giang hồ nhất lưu, tôi lo cho các người không thoát thân nổi”. Lão nhân kia cũng tỏ ra lo lắng không kém: “Lão Triệu nói cũng không lấy gì làm chắc chắn, chỉ sợ đối phương không chịu đem bảo bối trao ra”. Phụ nhân kia chỉ còn biết thở dài chứ không nói gì thêm nữa.

Giang Ngọc Phàn nghe xong, bỗng nhiên hỏi :

- Tiền ở khách điểm bọn họ đã thanh toán chưa?

Gã tiểu nhị trung niên lập tức chỉ tay vào Trọc Tử, nói :

- Khi vị khách gia này đến gọi bọn tiểu nhân dọn rượu thịt, thì vị phụ nhân trung niên kia cũng vừa thanh toán tiền đi xong.

Trọc Tử nghe vậy chắc lưỡi xuyết xoa, nói :

- Nói vậy ta đến muộn một chút!

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nguyền dài một tiếng, nói :

- Người có đến sớm thì ích gì chứ?

Trọc Tử ngó người, nhưng rồi nghĩ lại cũng đúng, nếu gã có đến sớm thì cũng không biết được bà ta là ai?

Giang Ngọc Phàn nghe hai tên tiểu nhị kể xong, chàng thực tình không tài nào đoán chắc vị tiểu thư kia có phải là Hồng Phi Hồ hay không, nhưng một điều hiện tại chàng biết rằng nếu tốn thời gian hỏi thêm hai gã tiểu nhị này thì cũng chẳng biết thêm gì hơn nữa.

Bấy giờ móc từ trong áo ra một tập ngân phiếu, tùy tay rút một tờ, liếc nhanh mắt mới nói :

- Đây là tám ngân phiếu năm trăm lạng đem giao cho ông chủ, bảo rằng nội trong đêm nay lo sắm đủ cho chúng ta mười một con ngựa tốt có đầy đủ yên cương, rạng sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường. Riêng

phần hai người có công nên thưởng ột người bốn lạng, tiền ăn ở đều khấu trừ trong này, còn dư thì chia đều bỏ trong túi yên ngựa, nhớ chứ?

Hai gã tiểu nhị vội vàng gật đầu “Dạ dạ” lia lịa, rồi đón lấy tám ngân phiếu lớn, vội vội vàng vàng chạy đi.

Giang Ngọc Phàn chờ cho hai gã tiểu nhị đi khuất, mới nhìn bọn Ngộ Không, trầm giọng hỏi :

- Chư vị có xác định lão già kia chính là Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành không?

Chàng vừa hỏi xong, thì Độc Tý Hồ đã lên tiếng khẳng định ngay :

- Minh chủ, đúng là lão ta chẳng sai tí nào, thuộc hạ nhận ra lão vì dưới tai phải của lão có một nốt ruồi lớn màu đen.

Nhất Trần đạo nhân và Cẩm Cô cùng lên tiếng :

- Quách đường chủ nói rất đúng, dưới tai phải của Vạn Lý Phiêu Phong đúng là có một nốt ruồi lớn cỡ đồng tiền.

Giang Ngọc Phàn nhú mày vẻ khó hiểu :

- Nói thế vị tiểu thư kia phải là Hồng Phi Hồ?

Vừa nói dứt, bỗng thấy gã Cẩm Á Tử đứng dậy vừa ú a ú ớ vừa dùng hai tay ra dấu.

Phong Lôi Quải chờ cho gã ta ra dấu xong, mới giải thích với Giang Ngọc Phàn :

- Phương đàn chủ nói: người ẩn trên mái ngói đón lấy bảo bối đúng là Hồng Phi Hồ.

Giang Ngọc Phàn chừng như không tin, hỏi lại :

- Làm sao biết được?

Á Tử nghe hỏi lại đưa tay ra dấu, miệng tiếp tục ú ớ.

Phong Lôi Quải lập tức giải thích :

- Phương đàn chủ bảo là trên mái ngói lưu lại mùi hương phấn son....

Giang Ngọc Phàn còn nghi ngờ, hỏi :

- Chiếc mũi của Phương đàn chủ linh mãnh nhạy bén như vậy sao?

Phong Lôi Quải và Chung Ngọc Thanh gần như cùng nói :

- Đó chính là tuyệt học khác người của hần, bởi thế mới thành danh hạng quân tử đứng đường mà.

Giang Ngọc Phàn vẫn không tin lắm, nói :

- Không chừng là của vị tiểu thư....

Á Tử không đợi chàng nói hết câu, đã tròn mắt huơ tay, miệng càng ú ớ tợn hơn, chừng như đối với chuyện Giang Ngọc Phàn còn chưa tin khiến gã phật ý.

Phong Lôi Quải lại giải thích :

- Phương đàn chủ chẳng những ngửi thấy mùi hương phấn mà còn nhận ra mùi hương đó rất giống mùi hương trên người Hồng Phi Hồ....

Giang Ngọc Phàn chân thật, nói :

- Nhỡ như vị tiểu thư kia và Hồng Phi Hồ cùng dùng một loại phấn thì sao?

Phong Lôi Quải không đợi Á Tử làm dấu tiếp, vội gật đầu nói ngay :

- Đương nhiên điều này thì quả khó phân biệt được.

Vừa nói xong, Nhất Trần đạo nhân bỗng chen vào tiếp lời :

- Minh chủ, nếu như không phải là Hồng Phi Hồ, thì thử hỏi ai có thể biết được trong người Minh chủ có Vạn Diễm bôi? Huống gì còn theo gót chúng ta, lập ra kế hoạch lừa cướp chu đáo, mọi hành động của chúng ta chừng như đều bị chúng nắm rất chắc.

Giang Ngọc Phàn nhú đôi mày kiếm, vẻ nghi nghi hoặc hoặc :

- Nếu vậy thì bốn lão gia và lão bà chúng ta nhìn thấy tối hôm qua phải là Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành và đồng bọn.

Hắc Sát Thần lên tiếng khẳng định :

- Minh chủ, quyết không sai đâu, nhất định là bọn chúng, thêm Hồng Phi Hồ nữa là vừa khéo sáu tên.

Giang Ngọc Phàn chau mày nghĩ ngợi, không cho là thế, nói :

- Nhưng tối hôm qua tôi nhìn thấy là một lão bà tay chống gậy....

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa cao giọng chen vào nói :

- Đầu bác thì chỉ cần bôi lên ít nhọ nôi, vứt chiếc gậy đi, trát ít phấn che những nếp nhăn trên mặt....

Giang Ngọc Phàn nghe Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa có phần khiên cưỡng, chi nên không đợi bà ta nói hết câu, đã cười cắt ngang :

- Chúng ta vốn không hề biết mặt mũi bà ta, vậy hà tất phải hóa trang đối dung diện?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa không cho là thế, lý lẽ :

- Minh chủ có thể không biết bà ta, thế nhưng nói không chừng trong chúng tôi có người biết bà ta là ai.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa thấy Giang Ngọc Phàn nghe xong gật đầu ra vẻ đồng ý, khắp khởi nói tiếp :

- Minh chủ thử nghĩ xem, vị tiểu thư kia nếu không phải là Hồng Phi Hồ thì có gì phải cho kiệu vào tận phòng, đến bọn tiểu nhị cũng không thấy được mặt.

Giang Ngọc Phàn bỗng nhiên lại chau mày, nói :

- Thế nhưng bọn tiểu nhị đã nói, bọn Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành đối với vị tiểu thư kia rất cung kính....

Chàng nói chưa dứt câu, Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa không nhẫn nại được, cướp lời :

- Ai cha, Minh chủ của tôi ơi! Bọn chúng chẳng qua chỉ sắm một lớp tuồng mà thôi, bởi vì chúng biết chắc rằng sau khi chuyện xảy ra, chúng ta thế nào cũng xét hỏi người phục vụ ở đây.

Giang Ngọc Phàn chừng như vẫn còn hoài nghi :

- Nếu quả như thế, thì bọn chúng chuẩn bị quá ư chu toàn.

Phong Lôi Quả vừa nghe xong, lập tức tiếp lời ngay :

- Minh chủ, kế hoạch của bọn chúng quả thực quá chu đáo cẩn thận, có thể nói chúng tốn nhiều tâm lực để đối phó với chúng ta....

Ngộ Không cũng phụ họa theo :

- Minh chủ, Lưu đàn chủ nói không sai, chỉ cần nhìn bọn chúng cùng lúc thuê hai độc viện đối diện và bên cạnh chúng ta cũng đủ thấy kế hoạch của chúng rất chu đáo, mà kể lập kế này cũng phải nói là người có trí tuệ hơn người.

Giang Ngọc Phàn ngẫm nghĩ, suy xét lại toàn bộ quá trình và những lời bàn của họ thấy cũng có lý, mới gật đầu tán đồng.

Ngộ Không căn cứ tình hình phán đoán về hợp lý :

- Cứ vậy đủ thấy, trước tiên bọn chúng vào đây thả súng đèn đuốc, chuẩn bị kế hoạch tháo chạy một khi đã nắm được Vạn Diễm bôi trong tay, người nhận bảo bôi sẽ chuồn theo con đường nhỏ chạy ra lộ lớn hòa vào dòng người trên đường, như vậy chúng ta vô phương truy đuổi.

Lão hơi dừng lời, rồi chỉ tay vào dây lều phía tây, nói tiếp :

- Còn bọn ẩn thân ở dây lều kia cũng đổ đèn, lợi dụng điều cấm kỵ của giang hồ mà lừa chúng ta, khiến bọn nấp tại đó ném đá vào Minh chủ rồi dễ dàng chuồn vào bên trong....

Nhất Trần nghe đến đó, tiếp lời :

- Ô! Cứ theo kế hoạch bảo toàn lực lượng hai dây lều hai bên đông tây đủ thấy kẻ lập mưu này mưu trí đến thế nào rồi....

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó, bất giác cảm thấy hổ thẹn, nói :

- Chỉ hận bấy giờ tiểu đệ vì quá gấp bám theo hướng Vạn Diễm bôi, cho nên vừa tung người ra khỏi phòng đã không chú tâm nhìn hai bên, thấy bị ném ngói từ hai hướng tức giận tung chưởng đánh trở lại, trong một khoảnh khắc chậm chân ấy thì tên bắt được Vạn Diễm bôi đã có cơ chuồn mất rồi.

Thấy chàng như vậy, bọn Ngộ Không cũng tự thẹn, Nhất Trần nói :

- Bọn thuộc hạ cũng có lỗi, đến như một lão Vạn Lý Phiêu Phong cũng để chạy sổng....

Chung Ngọc Thanh an ủi, nói :

- Cũng không thể nói thế, địch ám ta mình, mọi kế hoạch lại được chúng sắp đặt công phu, cho nên nhất thời mất cảnh giác mà thôi.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa giọng tức giận, ré lên :

- Con chó già họ Triệu kia thì ra chỉ là hư danh đường đường giang hồ kỳ thủ mà lại ra tay lừa cướp chúng ta....

Nói đến đó, mọi người im lặng một Hồi , bỗng thị nhìn chằm Giang Ngọc Phàn, hỏi :

- Bọn Vạn Lý Phiêu Phong cướp mất Vạn Diễm bôi, chẳng lẽ như thế rồi cho thôi hay sao?

Giang Ngọc Phàn nghiêm mặt đáp :

- Đương nhiên là không rồi, chẳng phải tôi đã cho bọn tiểu nhị chuẩn bị ngựa để chúng ta đuổi theo đó là gì?

Hắc Sát Thần dướn người tới, hỏi ngay :

- Vậy tại sao chúng ta không truy đuổi theo ngay bây giờ?

Giang Ngọc Phàn lắc đầu giải thích :

- Trong bọn chúng sáu người, ngoài Vạn Lý Phiêu Phong và Hồng Phi Hồ ra, bốn tên còn lại dù đứng trước mặt chúng ta thì cũng không biết, do vậy chỉ khi nào thấy chúng thường ở chung với Vạn Lý Phiêu Phong thì may ra mới dám cất vấn bọn chúng....

Chàng nói chưa dứt, Phong Lôi Quải lại lắc đầu tiếp lời :

- Mà dù nhìn thấy chúng ở chung với Vạn Lý Phiêu Phong, chúng ta cũng không thể manh động lộ diện cất vấn, chỉ ngấm ngấm theo dõi mà thôi.

Nhất Trần nhú mày, chen vào nói :

- Mà cũng lạ, bình thường Vạn Lý Phiêu Phong rất ít khi kết bạn đồng hành với ai, lần này sao lại....

Độc Tỷ Hồ lập tức bàn vào ý mình :

- Có lẽ chỉ là nhân nghe tin nhảm đồn về Cự Khuyết kiếm cho nên tìm vài tay giang hồ đánh bạn với nhau kéo đến dự tiệc mừng thọ của Đặng Thiên Ngu....

Ngộ Không cũng chen vào :

- Thế nhưng Vạn Lý Phiêu Phong từng nói là đã biết đó chỉ là những lời đồn nhảm của họ Đường, cho nên mới hóa trang len lỏi vào Tân Sơn trang dò thám mà?

Độc Tỷ Hổ vừa nghe vừa tức giận, chửi đổng :

- Trình thám cái con mẹ nó, chỉ là lừa người thôi, Hồng Phi Hồ há chẳng nói cho chúng biết sao chứ?

Chung Ngọc Thanh sợ bọn người này lại đấu khẩu náo loạn, nên lên tiếng hỏi một câu :

- Cứ bằng vào khẩu khí của các vị, Hồng Phi Hồ nhất định phải do bọn người của Vạn Lý Phiêu Phong cứu đi chứ?

Bọn Ngộ Không mấy người đồng thanh đáp ngay :

- Không phải bọn chúng thì còn ai vào đây?

Chung Ngọc Thanh nhíu cong mày liễu hỏi tiếp :

- Chẳng phải Hồng Phi Hồ đã bị trọng thương sao? Chính ả từng nói trong thư sau năm ba ngày mới quay lại?....

Giang Ngọc Phàn nghe câu hỏi này cảm thấy tối tăm mặt mày, chàng ân hận đã lưu tình không hạ độc thủ với Hồng Phi Hồ, cho nên mới di họa như hiện tại.

Đang nghĩ miên man, bỗng nghe bọn Ngộ Không nhao nhao lên :

- Đúng nhé, Hồng Phi Hồ chẳng phải đã bị Minh chủ đả thương là gì? Ắ làm sao có thể theo cùng bọn Vạn Lý Phiêu Phong đến đây đánh cướp Vạn Diễm bôi?

Phong Lôi Quải chừng như rất hiểu tâm sự của Giang Ngọc Phàn, cho nên lúc ấy cố nhắc lại một vấn đề :

- Lão phu đã nghĩ ra vì sao Hồng Phi Hồ lại đi kiệu? Ắ một mặt để tránh tai mắt thiên hạ, một mặt vừa để dưỡng thương....

Giang Ngọc Phàn lập tức trầm giọng, nói :

- Tôi thấy điểm đáng để chúng ta quan tâm nhất là tại sao trong thư lưu lại, Hồng Phi Hồ đã nói bị bọn người Tây Vực cứu đi?

Độc Tỷ Hổ nói ngay :

- Minh chủ, điều này cũng đơn giản, Vạn Lý Phiêu Phong vốn ở Đông Hải, ả cố lừa để chúng ta đi Tây Vực một chuyến, gọi là kế đánh lạc hướng thôi mà.

Nghe vậy, Giang Ngọc Phàn không còn lời nào để nói nữa.

Im lặng một lúc, Ngộ Không hòa thượng đột nhiên thở dài, nói :

- Minh chủ, thuộc hạ từng nói Vạn Diễm bôi là vật chẳng lành, Minh chủ được người ta phò thác cho trong cảnh ngộ tuyệt lộ, nên không tiện bỏ đi. Hiện tại Vạn Diễm bôi đã bị mất, sau này nếu như người kia tìm đến lấy lại mà chúng ta vẫn chưa tìm ra bọn Vạn Lý Phiêu Phong thì biết nói thế nào với người đó.

Giang Ngọc Phàn nghe đến điểm này mới chợt nhớ ra mảnh giấy nhỏ trong chiếc Vạn Diễm bôi mà chàng kịp cất lấy khi đem nó ra để rót rượu cho Chung Ngọc Thanh uống, bấy giờ mới nói :

- Ô, tôi nhớ ra rồi, chủ nhân trước của nó hình như có lưu lại một mảnh giấy nhỏ, tôi định thương nghị với các vị.

Vừa nói chàng vừa lấy chiếc túi giấu trong áo ra, rồi từ trong túi giấu lấy ra một mảnh giấy điều nhỏ, nói tiếp :

- Các vị xem, có thể đây là ám ngữ để lấy lại bảo bôi?

Nói xong, chàng trao mảnh giấy cho Ngộ Không.

Mấy người khác thấy vậy đều tự động đứng lên rời khỏi ghế ngồi đến vây quanh Ngô Không để xem, chỉ thấy trong mảnh giấy điều nhỏ vốn vẹn hai hàng chữ ghi rằng:

Bát nguyệt Trung thu dạ

Thiên Đô thưởng nguyệt phân

Mọi người xem xong, đều tự động quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Phong Lôi Quả là người đầu tiên lên tiếng phát biểu ý mình :

- “Bát nguyệt Trung thu dạ” thì ý đã quá rõ ràng, đương nhiên là muốn nói đêm Trung thu tháng tám....

Nhất Trần đạo nhân nhíu mày khó hiểu, hỏi :

- Nhưng là Trung thu năm nay, hay là Trung thu sang năm, hay không chừng là đến Trung thu hằng năm?

Giang Ngọc Phàn nghe hỏi vậy, không chút do dự, nói :

- Bất kể là Trung thu năm nào, nếu đêm Trung thu năm nay không thấy có người đến thưởng trăng, thì Trung thu năm khác tiểu đệ nhất định sẽ tiếp tục đi.

Ngô Không gật đầu tán đồng :

- Cứ theo như lời lẽ trong mẫu giấy thì hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của Minh chủ, mỗi năm vào đêm Trung Thu, trên đỉnh Thiên Đô núi Hoàng Sơn chắc sẽ có một người đến đó thưởng trăng, mục đích chờ người mang Vạn Diễm bôi đến mới thôi.

Giang Ngọc Phàn nghe mới sực nhớ hai chữ Thiên Đô trong mảnh giấy chính là muốn nói đến đỉnh Thiên Đô trên núi Hoàng Sơn.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa bỗng kêu lên the thé, nói :

- Úi dào! Hoàng Sơn Thiên Đô phong cao chót vót tận mây xanh, đến thú điều còn không thấy bóng, con người làm sao lên đó được?

Trọc Tử lập tức tiếp lời :

- Đương nhiên khinh công thân pháp thuộc hạng thượng thừa cảnh giới mới mong làm được chuyện đó, chứ hạng tầm thường như chúng ta thì đừng hy vọng đến được cửa núi nữa là....

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa trừng mắt há miệng, chính định nói gì thêm thì đúng ngay lúc ấy bên ngoài thoáng có bóng người cắt ngang lời bà ta. Ai cũng đưa mắt nhìn, thì thấy một gã tiểu nhị miệng cười toe toét đơn đả chạy vào, gã cúi người cung kính nói lớn :

- Chư vị khách gia! Bao tổng chấp sự Phàn đàn Nghi Hưng thành xin vào yết kiến.

Giang Ngọc Phàn hơi sững người, chưa biết xử trí thế nào thì Phong Lôi Quả đã đứng lên cười, nói :

- Anh ta đến thật khéo, ta chính đang muốn gặp, nhanh mời vào!

Tên tiểu nhị cúi người “dạ” ran một tiếng, rồi trở gót lui ra ngay.

13. Chương 13: Nội Tình Đa Đoan

Giang Ngọc Phàn lúc ấy chờ tên tiểu nhị đi khuất rồi mới nhìn Phong Lôi Quả hỏi :

- Bao tổng chấp sự là ai?

Phong Lôi Quả lập tức đáp :

- Chính là Bao Nhị, Tổng chấp sự Cái bang trong Nghi Hưng thành này.

Giang Ngọc Phàn nhíu mày hỏi :

- Ông ta đến làm gì?

Phong Lôi Quải đáp ngay :

- Ông ta và vị Đàn chủ họ vốn có quan hệ bằng hữu với thuộc hạ, chính tối hôm qua Đàn chủ của họ đã thay chúng ta ra mặt, giờ có lẽ phái Bao Nhị đến thông báo tin tức gì chẳng.

Giang Ngọc Phàn nghe liền nhớ lại gã khuất cái trung niên đã giúp họ tìm nước tiểu lạc đà, liền gật đầu hiểu ý, nhưng cũng cẩn thận dặn phòng một câu :

- Khi tiếp chuyện với Bao Nhị, tốt nhất không nên nói đến chuyện Vạn Diễm bôi.

Phong Lôi Quải cúi đầu “ạ” một tiếng, lại kiến nghị :

- Nhân tiện đây thuộc hạ sẽ nhờ bọn họ truy giùm tung tích của bọn Vạn Lý Phiêu Phong, người của Cái bang vốn có mặt khắp nơi trong thiên hạ....

Lời lão nói chưa xong, bên ngoài đã thấy thấp thoáng bóng người, một gã hành khuất tuổi trung niên, đầu tóc bông bông, mặt lem luốc, nhoèn miệng cười tươi bước vào phòng.

Giang Ngọc Phàn vừa nhìn thấy, liền ghé tai thấp giọng nói với Phong Lôi Quải :

- Cũng được, nhờ Bao Nhị giúp đỡ truy tìm tung tích bọn chúng một phen.

Phong Lôi Quải cung kính gật đầu, đồng thời đứng lên rời khỏi ghế bước ra cửa tiếp khách với nụ cười trên mặt.

Gã hành khuất trung niên thấy Phong Lôi Quải thì sải bước dài hơn, miệng cười tay bắt, nói ngay :

- Lưu lão ca, tiểu đệ phụng mệnh Đàn chủ đến bái kiến Giang minh chủ của quý Đồng Minh.

Phong Lôi Quải chấp tay vui vẻ nói :

- Hoan nghênh, hoan nghênh Bao Nhị ca.

Vừa nói vừa chìa tay mời Bao Nhị vào phòng.

Lúc này bọn Giang Ngọc Phàn đều đã đứng lên hết rồi.

Trung niên khất cái nhìn thấy Giang Ngọc Phàn, vội vàng chấp tay cung kính thi lễ, nói :

- Tổng chấp sự Phân đàn bảy chín Cái bang, xin yết kiến Giang minh chủ.

Giang Ngọc Phàn liền chấp tay đáp lễ, cười nói :

- Bao tổng chấp sự đêm hôm mà đến thế này hẳn có chuyện, nhưng trước hết mời cùng nhập tiệc rồi thông thả nói chuyện vậy.

Vừa nói vừa chia tay mời.

Bao Nhị cung kính nói :

- Đa tạ Giang minh chủ, trong Phân đàn hiện tại đang có cấp sự nên không tiện ở lại lâu, báo cáo xong tình hình, tôi phải quay lại Phân đàn ngay.

Giang Ngọc Phàn thấy Bao Nhị nói năng thận trọng, không khỏi chút ngạc nhiên ồ lên một tiếng, quan tâm hỏi :

- Chẳng hay quý Đàn chủ có chuyện gì kiến giáo?

Bao Nhị nghiêm túc đáp :

- Tộc Đàn chủ nhận lời phó thác của Lục cô nương ở Phi Phụng cốc chuyển cáo với Minh chủ là: Từ sau khi Minh chủ cùng chư vị bằng hữu đây rời khỏi Thái Hồ Tân Sơn trang thì Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ, hai trợ thủ đắc lực nhất của Đặng Thiên Ngu tự nhiên mất tích....

Giang Ngọc Phàn vừa nghe xong giật mình, nhướn người tới hỏi ngay :

- Bao huynh nói như vậy nghĩa là Đặng Thiên Ngu hoàn toàn không hay biết sao?

Bao Nhị gật đầu đáp :

- Đúng vậy, lúc đầu Đặng trang chủ mấy lần phái người đi tìm hai người của họ, thế nhưng không có tin tức. Về sau thì cũng biết được Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ đều dùng thuyền đơn một mình rời sơn trang. Đặng trang chủ lúc ấy thực chẳng vui tí nào, nhưng cũng không nói gì thêm....

Bọn Ngộ Không nghe đến đây thì cùng nhau ngơ ngác không hiểu chuyện hư thực thế nào nữa.

Bao Nhị tiếp tục :

- Có điều chừng như Đặng Thiên Ngu biết rằng Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ ngằm bám theo chân các vị đến tận Nghi Hưng thành này.

Phong Lôi Quải bỗng lắc đầu, nói :

- Hoàng Diện Lang đi hướng nào thì chúng tôi không hề biết, nhưng cứ theo những lời bàn tán của anh hùng các lộ sáng nay chúng tôi gặp trên đường khi họ đi đến Thái Hồ thì họ nhìn thấy có bốn lão già và một phụ nhân mang một thiếu nữ thân vận hồng y đi về hướng Tây.

Bao Nhị hơi biến sắc, kêu lên :

- A, nói vậy vị hồng y cô nương kia chính là Hồng Phi Hồ Đình Nguyệt Mai hay sao?

Nhất Trần lập tức tiếp lời, nói :

- Đúng hay không thì chúng tôi không dám khẳng định, thế nhưng nhiều người nhìn thấy thì cho rằng rất giống Hồng Phi Hồ.

Bao Nhị “Ồ” lên một tiếng, cảm thấy hơi bất ngờ, lại hỏi :

- Vậy còn Hoàng Diện Lang thì sao?

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa vừa nghe hỏi đã nặng giọng, nói ngay :

- Bao Nhị, người đến đây bái kiến Minh chủ chúng ta là để giúp Đặng Thiên Ngu dò la tin tức Hồng Phi Hồ, hay là để truyền đạt lời của Lục cô nương?

Bao Nhị tự hồ như biết rõ sự lợi hại của Quý Dao Mẫu Dạ Xoa, bấy giờ nghe hỏi vội vàng giải thích :

- Bởi vì Đặng Thiên Ngu hoài nghi chư vị sau khi phát hiện ra bọn Hồng Phi Hồ hai người ngằm bám theo, tức giận lên rất có thể ra tay sát hại.

Hắc Sát Thần lạnh giọng hỏi :

- Nếu giết thì sao chứ?

Bao Nhị vội vàng nói :

- Lục cô nương nói: Nếu như nội trong hai ngày nữa mà không thấy bọn Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ trở về, thì Đặng Thiên Ngu sẽ công nhiên tuyên bố trước võ lâm là Du Hiệp Đồng Minh của các vị vừa lấy được một bảo vật quý báu nhất mà người trong thiên hạ ai ai cũng mơ có nó.

Giang Ngọc Phàn cười nhạt một tiếng, nói :

- Lão già này rõ mười mười đã lừa thiên hạ quần hào một lần rồi, vậy mà giờ còn định lừa tiếp lần thứ hai sao?

Nói đến đó, chàng ngưng lại, đưa mắt nhìn Bao Nhị nghiêm giọng nói :

- Bao tổng chấp sự, xin trở lại Hồi báo với quý Đàn chủ đồng thời báo Lục cô nương rằng: Du Hiệp Đồng Minh chúng tôi tuyệt đối không giết hại bọn Hoàng Diện Lang và Hồng Phi Hồ, trong chuyện này chính bọn họ hai người ngằm có âm mưu riêng.

Bao Nhị thấy Giang Ngọc Phàn nói về trịnh trọng thì cung kính cúi đầu “Dạ” một tiếng, rồi chấp tay thi lễ, nói :

- Xin ghi nhớ lời chỉ thị của Giang minh chủ, tậ nhân trở lại sẽ lập tức Hồi báo cho tậ Đoàn chủ và Lục cô nương.

Giang Ngọc Phàn cũng chấp tay hoàn lễ, nói khiêm tốn :

- Phiên Bao tổng chấp sự đến đây, gửi lời thăm sức khỏe quý Đoàn chủ.

Nói xong, chàng lại nhìn Phong Lôi Quả cẩn dặn :

- Lưu đường chủ, xin thay mặt tôi tiễn chân Bao tổng chấp sự.

Bao Nhị vừa nghe đã vội vàng xua tay từ chối :

- Tuyệt đối không nên....

Giang Ngọc Phàn nghe lấy làm kinh ngạc :

- Tại sao?

Bao Nhị cười bất đắc dĩ :

- Thực chẳng giấu gì Giang minh chủ, lúc này anh hào các phái số thì từ bốn phương kéo về, số thì từ Tân Sơn trang trở ra, nên tập trung trong Nghi Hưng thành này không ít. Tối hôm qua màn diễn của Phương đàn chủ thực ra có không ít người đã nhận ra là gã, do vậy người trong võ lâm hiện tại đang chú ý đến quý Đồng Minh, đây chính là lý do mà tậ Đoàn chủ cố tránh để bọn họ biết có cuộc viếng thăm tối nay của tậ chức.

Giang Ngọc Phàn nghe chợt hiểu ra “ồ” lên một tiếng, lại nghĩ: “Tuy Du Hiệp Đồng Minh chỉ vừa xuất đạo giang hồ đúng hai ngày, nhưng xem ra người trong giới võ lâm đã biết tiếng không ít, người ta thường nói “cây lớn gió nhiều, người tài thường bị đổ kị” đúng là vậy. Cứ thế này thì từ nay về sau càng gặp không ít phiên hà đây”.

Chàng gật đầu đồng tình với suy nghĩ của Bao Nhị, tiện lời :

- Vậy thay tôi đưa Bao chấp sự ra đến cửa vậy.

Phong Lôi Quả “Dạ” một tiếng, đồng thời đứng lên tiễn chân Bao Nhị.

Bao Nhị thấy không tiến thoái từ lần nữa, ấy cũng là điều tế nhị trong phép xã giao, cho nên chấp tay nói “tạm biệt” rồi cùng với Phong Lôi Quả đi ra cửa.

Ngộ Không chờ cho đến khi bọn Bao Nhị và Phong Lôi Quả đã khuất sau cửa, mới nhìn Giang Ngọc Phàn hỏi về hoài nghi :

- Minh chủ, Hồng Phi Hồ dùng thuyền đơn bám theo chúng ta, Đặng Thiên Ngu làm sao lại không biết được nhỉ?

Giang Ngọc Phàn ngần ngừ giây lát, rồi nghiêm mặt nói :

- Có lẽ Đặng Thiên Ngu thực sự không biết.

Nhất Trần đạo nhân xen vào bàn :

- Lê nào bọn chúng hai tên có âm mưu riêng?

Giang Ngọc Phàn gật nhẹ đầu nói :

- Vừa rồi tôi cũng có nghĩ như vậy, nếu bọn Hồng Phi Hồ không vì một nguyên nhân nào đó mà không tiện nói liền với Đặng Thiên Ngu như là tại trường người đồng cảnh hạn, thì nhất định giữa bọn chúng hai tên ngầm mặc khế với nhau một mưu đồ.

Cả bọn nghe xong, im lặng một lúc, bỗng Đồng Nhân Phán Quan lên tiếng nói vấn đề khác :

- Như Bao Nhị vừa rồi đã nói, nếu Đặng Thiên Ngu thực sự công bố chân tướng nội tình cho toàn võ lâm, thì Du Hiệp Đồng Minh của chúng ta sau này chỉ e một bước khó tiến.

Giang Ngọc Phàn cười nhạt, rồi bỗng nhiên ánh mắt chàng sáng rực lên, cao giọng nói :

- Nếu được vậy thì há chẳng là vừa khéo với tôn chỉ của Du Hiệp Đồng Minh chúng ta sao?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa lập tức giọng đầy phẫn nộ :

- Minh chủ chí lý, kẻ nào dám cưỡng đoạt Vạn Diễm bôi trong tay chúng ta, kẻ nào dám tham bần vô độ, thì chúng ta sẽ ra tay trừng trị kẻ đó.

Trọc Tử, Cẩm Cô và Hắc Sát Thần cũng nhao nhao lên :

- Không sai, trừ phi có người nói rõ được lời mật ngữ nằm trong bảo bôi...

Nhất Trần bỗng nhớ ra một chuyện, giọng thoáng chút lo lắng, nói :

- Chẳng biết vị trung niên bị Hồng Phi Hồ bắt về Tân Sơn trang đã bị Hoàng Diện Lang sát hại hay chưa?

Ngộ Không nói :

- Thuộc hạ nhận thấy, người ấy có thể chưa bị đánh chết mà cũng không hề nói ra điều gì, bằng không thì Hoàng Diện Lang hoặc Hồng Phi Hồ đã sớm lấy mảnh giấy ám ngữ tìm đến lấy lại bảo bôi rồi.

Độc Tỷ Hổ có chút nôn nóng, nói :

- Nhỡ như Đặng Thiên Ngu quả công nhiên tuyên bố bí mật chuyện này chủ nhân đích thực của Vạn Diễm bôi tìm đến chúng ta lấy lại Vạn Diễm bôi, mà chúng ta thì chưa lấy lại nó được trong tay thì làm sao đây?

Đồng Nhân Phán Quan không chút do dự, đáp ngay :

- Đến nước ấy thì chúng ta chỉ còn biết tình thực mà nói cho người ấy biết là Vạn Diễm bôi đã bị bọn Vạn Lý Phiêu Phong cướp mất rồi.

Giang Ngọc Phàn nghe đến đây, trong lòng một cơn sóng phẫn nộ trời dậy, mặt đỏ ửng lên, mắt rực hàn quang, thầm phát thệ sẽ lấy lại bằng được Vạn Diễm bôi, mà thời gian phải là trước Trung Thu năm nay.

Nói chuyện đến đây thì Phong Lôi Quả đã quay trở lại, Giang Ngọc Phàn hơi nôn nóng, không đợi Phong Lôi Quả ngồi trở lại ghế, đã hỏi ngay :

- Chuyện Bao Nhị thế nào rồi?

Phong Lôi Quả vừa đi đến chỗ ngồi vừa đáp từng tiếng một rõ ràng :

- Bao Nhị thuận lòng giúp chúng ta điều tra tung tích bọn Vạn Lý Phiêu Phong, hễ có tin tức gì về chúng thì sẽ lập tức thông báo cho chúng ta ngay....

Giang Ngọc Phàn dướn người tới hỏi dồn :

- Khả năng bao giờ thì có tin?

- Chậm nhất chừng năm ba hôm. - Phong Lôi Quả ngồi xuống đáp.

Giang Ngọc Phàn ngã người ra vẻ hơi thất vọng :

- Chậm đến thế sao?

Phong Lôi Quả giải thích :

- Bao Nhị nói không chỉ thông báo cho đệ tử trong Phân đàn Cái bang Nghi Hưng thành này chú ý điều tra, mà còn dùng chim bồ câu truyền lệnh đi các Phân đàn huyện thành lân cận cùng tiếp trợ, cho nên phải cần chí thiểu năm ba hôm mới hy vọng có tin tức.

Giang Ngọc Phàn đưa ánh mắt dò hỏi ý kiến bọn Ngộ Không, rồi hỏi :

- Giả sử sáng ngày mai mà vẫn chưa có chút tin tức gì từ phía Cái bang, thì chúng ta nên theo hướng nào để truy đuổi bọn Vạn Lý Phiêu Phong.

Cả phòng chìm vào im lặng một lúc, Nhất Trần mới lên tiếng trước, gợi ý :

- Chúng ta tuy biết nhà của Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành là ở Lục Hoành đảo, Đông Hải, nhưng chúng ta cũng không thể đuổi mù về hướng đông một khi chưa có tin tức manh mối gì đó rồi mới hành động....

Phong Lôi Quải không nghĩ thế, bác lại :

- Chúng ta nếu như không lập tức rời khỏi Nghi Hưng thành này, thì bọn Vạn Lý Phiêu Phong sẽ vẫn còn chưa hành động.

Giang Ngọc Phàn gật đầu tán đồng :

- Không sai, cho dù bọn Vạn Lý Phiêu Phong đã rời khỏi Nghi Hưng thành này hay chưa, thì rạng sáng ngày mai chúng ta trước hết đi về hướng Bách Trượng phong.

Cuộc thương nghị đến đó coi như kết thúc, bọn họ ăn uống rồi nghỉ lưng tạm chờ trời sáng là lên đường.

Khi những mảng sáng hồng nhờ nhợ đầu tiên xuất hiện ở chân trời đông, mảnh trăng lưỡi liềm hạ tuần mờ nhạt còn lơ lửng trên ngọn dương liễu, mảnh sáng mảnh tối không đủ để nhìn thấy mặt người trong làn sương mai, một đoàn người ngựa nối đuôi nhau nhằm hướng nam phóng ra khỏi Nghi Hưng thành rồi phi như bay.

Giang Ngọc Phàn gọn gàng trong võ phục cười trên con Tiểu Long Mã màu lông trắng như bạc, đây chính là con ngựa quý của chàng cười nói từ khi vừa rời chân khỏi Cửu Cung bảo. Một người một ngựa phóng trước, đoàn người mảy kiếm nhú lại, mắt sao ngưng tụ ở chân trời xa xa, chứng tỏ trong lòng chàng đang nặng trĩu nhiều tâm sự.

Cách sau lưng chàng khá xa, trên lưng mười một con tuấn mã khác là bọn Nhất Trần, mười một nhân vật quái kiệt hung sát thường khi đến đây là nhao nhao âm ỉ tiếng cười cuồng ngạo, vậy mà giờ đây im phăng phắc, nghe rõ tiếng móng ngựa dẫm trên đất còm cộp, như thay họ trút cảm phần vào những gì mà vó ngựa lướt qua.

Chuyện Vạn Lý Phiêu Phong lừa cướp Vạn Diễm bôi ngay trước mũi những nhân vật thành danh lịch duyệt giang hồ như Ngô Không hòa thượng, Nhất Trần đạo nhân... thì quả là một chuyện sỉ nhục nhất trong đời họ, điều này càng khiến cho bản tính tự cao tự đại của họ càng bị tổn thương nghiêm trọng. Cảm phần hóa thành cuồng nộ, đây là những gì nung nấu cháy ngầm trong lòng họ lúc này, họ căm hận tận xương cốt bọn Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành và Hồng Phi Hồ Đình Nguyệt Mai.

Hồi hôm lúc về khuya, bọn họ mười một người cũng từng nhắc lại chuyện xảy ra để tìm nguyên nhân dẫn đến sơ suất trầm trọng này, rõ ràng ai cũng chỉ vì chút tính hiếu kỳ của con người mà trúng gian kế của Vạn Lý Phiêu Phong.

Tuy vậy, mà nghĩ cũng phải, Vạn Lý Phiêu Phong vừa vào đã nói trúng đích những biến hóa khi rượu rót vào trong Vạn Diễm bôi, thử hỏi ai lại không tin là thật chứ?

Đã vậy, một nguyên nhân thứ hai là bọn họ quá chủ quan, và tự cao quá mức, khi nghe Vạn Lý Phiêu Phong bốc mấy câu ca tụng bọn họ mười một tên đều là nhân vật thành danh bấy giờ ở chung với nhau lên mình thành Du Hiệp Đồng Minh thì còn ai dám thất lễ, chính điều này làm cho bọn họ hí hửng đắc ý nên mới trúng kế của Vạn Lý Phiêu Phong.

Có thể nói đây là bài học thấm thía nhớ đời nhất trong mỗi người bọn họ, tính cuồng ngạo tự cao phải trả một giá khá đắt.

Theo hành trình, bọn họ trước hết dừng chân lại ở Dương Điểm trấn, khi đến đây thì trời đã gần trưa. Dương Điểm trấn là địa điểm họ sẽ nhận tin tức từ phía Cái bang, nên cả bọn tìm một quán rượu nhỏ nghỉ ngơi ăn uống và chờ tin tức luôn thể.

Sau Ngọ đã lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía Cái bang, Độc Tý Hồ không kiên nhẫn được, lên tiếng hỏi Phong Lôi Quải :

- Lưu đường chủ, sáng sớm nay Bao Nhị nói thế nào?

Phong Lôi Quải thấy mọi người ngồi ủ rũ chờ tin, thì trong lòng rất nôn nóng. Thế nhưng khi nghe hỏi lại kiên nhẫn ôn hòa đáp :

- Hễ có tin là báo ngay.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa nóng tính, ré lên :

- Đến giờ mà chẳng có chút tâm hơi, chẳng lẽ lão cẩu họ Triệu mua đứt căn nhà nào trong Nghi Hưng thành rồi chui rúc lẩn tránh trong đó suốt đời hay sao?

Hắc Sát Thần lập tức phụ họa theo ngay :

- Đúng nhá! Nhỡ như con khỉ già Triệu Cảnh Thành kia trốn nhủi trong Nghi Hưng thành, mai danh ẩn tích suốt đời, thì chúng ta cũng phải ngồi đây mà đợi suốt đời hay sao chứ?

Nói đến đó, đột nhiên ngoài cửa thấy một gã hành khất thò đầu vào như tìm kiếm gì đó.

Giang Ngọc Phần vừa nhìn thấy, buột miệng la lớn :

- Mau vào đây.

Lời chàng chưa dứt, Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh còn nhanh hơn, thân hình lướt như làn chớp thoát ra hướng cửa.

Gã hành khất bên ngoài cửa chừng như cũng đã nhận ra người cần gấp nên lách người vào nhanh bên trong.

Trọc Tử nắm lấy tay gã ăn mày đi đến bàn, Giang Ngọc Phần nhìn kỹ thì nhận ra sau khuôn mặt lem luốc áo quần te tua kia chỉ là một gương mặt rất trẻ, chỉ chừng mười sáu mười bảy gì đó. Gã ăn mày có đôi mắt tinh anh chứng tỏ rất thông minh lanh lợi, chính vì thế nên mới được nhận trọng trách mang tin đến đây.

Bọn Ngộ Không hành cước giang hồ lâu năm, từng thâm hiểu người Cái bang rất trọng chữ “Tín”, hành động trượng nghĩa, nên họ ai ai đều khâm phục trong lòng, bởi vậy trước nay rất ít khi đụng chạm đến người của Cái bang.

Một điều nữa họ cũng biết, là Cái bang thường dùng người chính xác, cho nên lúc này tuy nhìn thấy gã tiểu hành khất tuổi mười sáu mười bảy mà nhận trọng trách mang tin đến, thì bọn họ không dám xem thường, hiểu rằng gã tiểu hành khất này ở trong Phân đàn Dương Điểm trấn này, nhất định thân phận không nhỏ.

Bấy giờ Trọc Tử đã dẫn gã tiểu hành khất đến trước mặt Giang Ngọc Phần, cung kính chỉ tay vào chàng giới thiệu :

- Tiểu huynh đệ, vị này chính là Giang minh chủ của Du Hiệp Đồng Minh chúng ta.

Gã tiểu hành khất nhìn Giang Ngọc Phần thấy cũng chỉ là một thiếu niên hơn tuổi gã không bao nhiêu, nhưng mày kiếm mắt phụng, thần thái khí độ uy nghi hơn người, thảo nào mà được cả bọn mười mấy tay giang hồ kỳ thủ tôn xưng lên ngôi vị lãnh tụ. Được giới thiệu, gã vội vàng cung kính tiến lên hai bước, chấp tay thi lễ, nói :

- Tiểu khả là Mã Cửu xin khấu kiến Giang minh chủ.

Giang Ngọc Phần nghe hai tiếng “khấu kiến” biết gã dùng đại lễ ra mắt mình, nên cũng vội vàng đứng lên đỡ lấy hai tay, ôn hòa cười nói :

- Tiểu huynh đệ miễn lễ cho, xin ngồi xuống cùng dùng tiệc.

Á Tử nghe vậy, liền chạy lại kéo thêm một chiếc ghế nữa xếp vào bàn.

Mã Cửu liền xua tay, khiêm tốn nói :

- Trước mặt chư vị cao nhân, tiểu khả nào dám đồng tọa.

Phong Lôi Quải là người am tường tình hình trong Cái bang nhất, trên từ Bang chủ, dưới đến Đàn chủ các phương, ai ai cũng quen mặt. Lúc này nhân muốn biết nhanh tin tức bọn Vạn Lý Phiêu Phong, cho nên không cậ nệ, gấp gáp nói :

- Không ngồi cũng được, nhưng nói nhanh tin tức cho Giang minh chủ biết đi.

Mã Cửu “Dạ” ran một tiếng, rồi cung kính đến trước mặt Giang Ngọc Phàn nói :

- Vừa rồi nhận được thư bồ câu từ Phân đàn Trường Hưng báo rằng: Sáng sớm nay có bốn lão già và một lão bà mang theo một thiếu nữ vận áo hồng....

Gã nói chưa xong, Hắc Sát Thần đã buột miệng la lên :

- Ái, nhất định là Hồng Phi Hồ.

Phong Lô Quả trừng mắt giáng tay lên ra hiệu “im đi”, nhưng nhìn thấy Giang Ngọc Phàn bình tĩnh không có biểu hiện gì, nên ôn tồn hạ giọng hỏi Mã Cửu :

- Trong thư có nói rõ thiếu nữ áo hồng kia là ai không?

Mã Cửu lắc đầu đáp :

- Không, chỉ miêu tả rõ áo quần và tuổi tác của bọn họ mà thôi.

Giang Ngọc Phàn đến đây mới hỏi về quan tâm :

- Tuổi tác và quần áo bọn họ thế nào?

Mã Cửu lắc đầu đáp :

- Bốn lão già đều ở tuổi thất tuần, vận toàn trường bào trắng lam, lão bà tuổi cũng độ thất tuần, quần áo xám lam, còn vị cô nương thì tuổi chừng hai mươi hai hai mươi ba, mảy ngài mặt ngọc, nét đẹp hơn người.

Giang Ngọc Phàn nghe xong bất giác đưa mắt nhìn bọn Ngộ Không, như muốn nói bọn người này có vẻ không giống bọn Vạn Lý Phiêu Phong.

Nhất Trần đạo nhân thì phán đoán :

- Bọn năm lão già bốn nam một nữ này xem ra giống năm người mà chúng ta nhìn thấy đêm hôm trước trên khu vực núi Huệ Sơn....

Hắc Sát Thần thì vô đoán :

- Còn phải nói gì nữa? Năm con khỉ già bốn nam một nữ ở chung với nhau, mang theo một con hồng hồ ly, chẳng phải là Hồng Phi Hồ, thì còn ai vào đây nữa?

Chung Ngọc Thanh ngược lại, thận trọng điềm tĩnh, nói :

- Thế nhưng chúng ta muốn tìm bọn Vạn Lý Phiêu Phong, lão ta vận áo màu hoàng thổ. Giả sử thiếu nữ áo hồng theo năm lão già kia đúng là Hồng Phi Hồ, thế nhưng trong bọn bốn nam một nữ kia lại không có mặt Vạn Lý Phiêu Phong thì cũng không phải là đối tượng chúng ta cần kiếm.

Mọi người nghe lời này đều thấy có lý, thế nhưng bọn họ cũng hiểu rằng :

- Người trong Phân cục Trường Hưng Cái bang không ai biết mặt Triệu Cảnh Thành, mà cũng không nhận mặt được Hồng Phi Hồ? Nếu không thì trong thư tấu đã nói rõ trong bọn năm lão nhân bốn nam một nữ kia có mặt Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành hay không? Và hồng y thiếu nữ kia có phải là Hồng Phi Hồ hay không?

Độc Tỷ Hồ bỗng nhiên chen vào hỏi :

- Bọn người kia đi về hướng nào?

Mã Cửu liền đáp :

- Ra cửa Đông thành, rồi đi về hướng Hồ Châu.

Độc Tỷ Hồ vừa nghe xong, lập tức khẳng định :

- Quyết không sai, nhất định là bọn Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành, nhà của lão ta ở Lục Hoàn đảo Đông Hải mà....

Trọc Tử cũng phụ họa theo :

- Đúng, đúng từ Hồ Châu đi Túc Sơn, rồi sẽ qua Triệu Hưng đến Ninh Ba, đó chính là lộ tuyến đến Lục Hoàn đảo.

Giang Ngọc Phàn thấy Trọc Tử nói đường lối vanh vách nghe cũng có lý, nhưng lại quan tâm hỏi :

- Từ Trường Hưng đi Trường Hồ đảo nên theo lộ tuyến nào?

Cầm Cô vội nói :

- Theo đường bộ thì cũng được, thế nhưng từ Thiệu Hưng rẽ qua Trấn Hải, hoặc giả từ Trường Hưng đi thẳng đến Bình Hồ, xuống bến Sạ Phố đáp thuyền....

Nói chưa dứt, Phong Lôی Quả đã nhìn Giang Ngọc Phàn chú ý hỏi :

- Minh chủ đoán định bọn người đó là Tây Vực Càn Khôn ngũ tà nên chúng đi Trường Hồ đảo ư?

Giang Ngọc Phàn nghe hỏi thoáng chút do dự, nói :

- Tôi chỉ nghĩ như vậy thôi, rõ ràng bọn người đó không phải là Càn Khôn ngũ tà thì nhất định là bọn Vạn Lý Phiêu Phong.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa bỗng nhiên lên tiếng góp ý :

- Minh chủ, từ đây cách Trường Hưng không xa, dù chúng ta có chờ đợi đây cũng chỉ thêm vô vị, không bằng kéo nhau đi Trường Hưng hỏi cho rõ ràng, như vậy hơn không.

Bọn Ngộ Không nghe vậy cũng đều gật đầu, tỏ ra rất tán thành ý kiến bà ta đi Trường Hưng một chuyến.

Giang Ngọc Phàn ngẫm nghĩ bọn Càn Khôn ngũ tà đều là những kẻ tà đạo, nếu lần này xấp mặt bọn chúng ra tay trừ khử thì cũng là một đại phúc cho vô lâm Tây Vực cũng như Trung Nguyên, như vậy đây không phải là một cơ hội tốt hay sao? Thử đến, không đi nhớ như bọn người này đúng là bọn Vạn Lý Phiêu Phong thì chẳng phải là để hỏng một cơ hội tốt cướp lại Vạn Diêm bôi đó sao?

Nghĩ thế rồi, chàng gật đầu trầm giọng nói :

- Tốt, vậy thì bảo tiểu nhị chuẩn bị ngựa, lập tức lên đường đến thành Trường Hưng.

Bọn Trọc Tử, Cầm Cô và Hắc Sát Thần nghe vậy phần chấn hoan hô ầm lên.

Mã Cửu thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, bèn chấp tay nói :

- Minh chủ như không còn gì cản dận, tiểu khả xin cáo từ.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe, liền nhìn Phong Lôی Quả dặn dò :

- Thưởng cho anh em Cái bang trong Phân đàn ở đây mười lạng.

Phong Lôی Quả ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi lấy trong túi hành lý ra mười lạng bạc ròng trao cho gã tiểu hành khất. Mã Cửu nhận lấy cảm tạ rồi quay lưng đi ngay.

Chừng sau một tuần trà, mười hai con tuần mã sung mãn phóng vó dài ra khỏi Dương Diêm trấn.

Không riêng gì Giang Ngọc Phàn mà cả bọn Ngộ Không ai nấy đều nôn nóng truy kịp bọn sáu người già trẻ kia, cho nên không ngừng ra roi thúc ngựa, mười hai con tuần mã bám riết nhau như một cuộc đua nước rút. Tiếng vó câu rầm rập, tiếng ngựa hí vang dài, bụi đường cuộn lên từ phía sau như những đám mây mù, khiến bao nhiêu khách thương bộ hành hoặc xa mã đều sợ hãi tránh dạt ra hai bên nhường đường.

Nhờ tin tức từ phía Cái bang đưa đến nhanh chóng, bọn Giang Ngọc Phàn lại phóng ngựa không một giây nghỉ ngơi, cho nên chỉ đến trưa hôm sau, bọn họ đã đuổi theo kịp bọn người sáu già một trẻ kia rồi. Còn từ ngoài xa hai ba dặm, ngừng mục chăm nhìn Giang Ngọc Phàn cũng đã nhận ra trên quan đạo là sáu bóng người, bốn lão già, một lão bà và một tiểu nữ thân vận áo hồng.

Vừa thoáng nhìn, Giang Ngọc Phàn đã trong lòng rộn lên, chàng thúc ngựa mạnh hơn, như muốn trông thấy ngay mặt bọn họ. Thế nhưng, lúc này thì chàng cũng nhận ra một điều là bọn người kia đi rất thông thả, mặc dù tiếng ngựa vang ầm khiến người đi đường ai cũng phát khiếp, vậy mà sáu người này đến quay đầu lui một lần cũng không.

Lúc ấy, Hắc Sát Thần bỗng hú đại một tiếng, rồi vung chiếc roi trong tay lên quất mạnh trong gió phát ra những âm thanh “vèo vèo”. Giang Ngọc Phàn nhìn thấy đã hiểu ra dụng ý của Hắc Sát Thần, quả nhiên tiếng roi da rít lên trong không trung, đã thấy vị tiểu nữ áo hồng kia quay đầu nhìn lui.

Khoảng cách bấy giờ chỉ còn non nửa dặm, nhưng chẳng riêng gì Giang Ngọc Phàn mà cả bọn Ngộ Không đều đã nhìn thấy rõ khuôn mặt tiểu nữ kia, bất giác trong bọn họ nhiều người kinh ngạc “Ái” lên.

Nguyên là, tiểu nữ áo hồng kia từ áo quần tướng mạo xem ra rất giống Hồng Phi Hồ, nhưng khuôn trăng tròn trĩnh trắng nõn kia phải nói là kiều diễm đẹp hơn Hồng Phi Hồ rất nhiều.

Giang Ngọc Phàn vừa nhận ra đối phương không phải là Hồng Phi Hồ thì trong lòng cơn hứng thú bất chợt ngấm tắt, chính vì vậy mà chàng vô ý thức buông lỏng dây cương, khiến tốc độ của ngựa cũng chậm lại hẳn.

Chàng chạy ngựa chậm lại thì cả bọn Ngộ Không cũng đồng thời giảm tốc độ, những tiếng ngựa dồn dập bất thần giảm hẳn rõ rệt, chính đến lúc này mới khiến cho bốn lão già và lão bà kia hơi dừng bước ngoái đầu nhìn lại.

Đến lúc này Giang Ngọc Phàn mới nhận ra mình hơi sơ suất, lẽ ra không nên giảm tốc độ ngựa đột ngột như vậy. Vì chỉ một hành động này cũng đủ khiến cho sáu người kia biết đội người ngựa sau lưng chính là truy đuổi theo mình.

Bốn lão già kia đưa mắt nhìn nhanh tình hình, sắc mặt hơi sầm lại nhưng chỉ mấy giây là quay đầu tiếp tục bước đi như không có chuyện gì.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhìn nhau ấy, cũng đủ cho Giang Ngọc Phàn nhận rõ khuôn mặt hình tướng của bọn họ.

Lão già đi đầu tóc trắng phủ vai, râu bạc dài qua ngực, trên chiếc trường bào trắng lam đính một hàng khuy nút lớn bằng hạt long nhãn màu hồng ngọc sáng lấp lánh.

Lão già thứ hai đầu tóc bạc trắng nhưng lại ngắn ngắn, dưới cằm là vành râu bạc cũng ngắn xồm xoàm như ít khi cắt tỉa chăm sóc, trên tràng bào trắng lam của lão ta lại là một hàng khuy nút lớn màu lam sáng.

Lão già thứ ba đầu hói tóc thưa, chòm râu bạc dưới cằm lại dài xuống tận tiểu phúc, trên tràng bào lam trắng thì lại là một hàng cúc tròn lớn màu xanh biếc.

Lão già thứ tư râu tóc vừa phải, chỉ có điều mặt đen nên càng tôn thêm ánh bạc trắng của râu tóc, tràng bào lam trắng đính một hàng cúc màu trắng hồng nhạt.

Lão bà áo lam, quần xám, ăn mặc giản dị trên người không hề có thứ trang sức nào, mặt hồng môi mỏng, ánh mắt từ hòa, thoạt trông chừng như lúc nào cũng mang nụ cười hiền hòa đôn hậu.

Giang Ngọc Phàn thấy cả bọn sáu người như vậy, lòng càng rầu hơn chẳng dè lại toi công không hai ngày mà chẳng thu được kết quả gì.

Chính đang lúc ấy, bỗng thấy từ sau lưng Phong Lô Quả thúc ngựa tiến lên gần mình, chàng biết rõ chuyện nên lập tức ghì ngựa dừng hẳn lại. Lúc này bọn họ chỉ còn cách bọn sáu người kia chừng ngoài mười trượng.

Phong Lô Quả lúc này nhìn thấy bọn người kia cũng thất vọng, nhưng nghĩ ra điều gì nên tiến lên thấp giọng nói nhỏ với Giang Ngọc Phàn :

- Minh chủ, xem bọn họ chừng như không phải Càn Khôn ngũ tà....

Giang Ngọc Phàn không đợi nói hết câu, đã gật đầu tỏ ý đồng tình :

- Tôi thấy họ không có vẻ gì là tà ác.

Lúc này bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa từ sau cũng đã tiến lên vây quanh, nhao nhao la lên hỏi :

- Bọn người xúi quẩy này là ai chứ?

Phong Lô Quả lập tức trợn mắt, đưa ngón tay cái lên dứ dứ trước mặt Trọc Tử muốn nói “cẩn thận” đồng thời thốt lên nói :

- Bọn họ là Tây Đề ngũ lão nhân.

Vừa nghe xong, cả bọn Á Tử và Cẩm Cô đều “oái” lên một tiếng, tròn mắt nhìn nhau không thành lời, vì nên biết rằng: Khi bọn họ còn để tóc chỏm, thì nhóm Tây Đề ngũ lão nhân đã giương danh trên toàn võ lâm.

Ngay bọn Ngô Không, Nhất Trần đều đã cao niên mà nghe đến Tây Đề ngũ lão nhân đều không khỏi thất kinh, bởi vì năm nhân vật này đều thuộc hàng cao thủ hai thế hệ trước, có thể nói rằng võ công tạo chỉ đã đạt đến cảnh giới thặng thừa.

Giang Ngọc Phàn trầm ngâm một lúc mới nhận xét :

- Bọn người chúng ta nhìn thấy trên cốc sơn hình như không phải là họ, vì lão bà này trong tay có nắm gậy đầu?

Nói đến đây chàng đưa mắt nhìn lại thì bỗng phát hiện ra bọn sáu người kia cũng đã dừng lại tự bao giờ, bọn họ vây tròn nhỏ to như đang thương lượng điều gì.

Ngô Không vừa thấy đã giật mình cảnh giác :

- Bọn họ chừng như đã hoài nghi, có lẽ sẽ quay lại chất vấn chúng ta.

Giang Ngọc Phàn tuy cũng không khỏi có chút bất an, thế nhưng hai tiếng “chất vấn” thì chàng không chịu nổi, nên “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Bọn họ có gì dám chất vấn chúng ta chứ? Quan đạo là chung, chúng ta muốn đi thì đi, muốn nghỉ thì nghỉ. Bọn họ đừng lại nói chuyện được, há chúng ta không thể dừng lại nghỉ ngơi....

Chàng nói chưa dứt, Phong Lôi Quả đã lên tiếng đề nghị :

- Minh chủ, việc của chúng ta cần nhất là truy theo bọn Vạn Lý Phiêu Phong, nếu như đã không phải là bọn Càn Khôn ngũ tà và Hồng Phi Hồ thì tốt nhất chúng ta nhanh quay trở lại truy tìm.

Giang Ngọc Phàn nghe ra có lý, thế nhưng lúc này chàng lại nhìn thấy năm lão nhân nhóm Tây Đề ngũ lão hình như đang cản trở tiểu nữ, còn tiểu nữ thì lại ré giọng nhỏ to, vùng vằng thân hình, tựa như đang giận dữ, quyết tâm cho được chuyện gì đó.

Phong Lôi Quả vừa nhìn, nhân lúc này nhắc Giang Ngọc Phàn chú ý :

- Minh chủ nhìn thấy rồi chứ, lão già áo đính cúc hồng ngọc chính là Hồng Châu lão nhân, lão cúc màu lam thạch chính là Lam Thạch lão nhân, lão áo có hàng cúc màu xanh biếc lại là Bích Hồ lão nhân, lão áo cúc màu trắng hồng thì là Bạch San lão nhân, lão thái bà khuôn mặt từ hòa kia chính là Từ Huy bà bà sư tỷ của bốn lão già kia.

Giang Ngọc Phàn vừa lắng nghe Phong Lôi Quả giới thiệu bọn họ, vừa dõi mắt chú ý mọi hành vi của họ lúc này.

Chàng nhận thấy bốn lão già và Từ Huy bà bà xem ra rất sủng ái vị tiểu nữ áo hồng này, họ không ngừng vuốt ve vỗ về nàng, còn tiểu nữ ngược lại cứ làm mình làm mẩy, hết dậm chân đến vung tay như không chịu nghe lời họ, đồng thời đôi mắt luôn nhìn về bọn Phong Lôi Quả vẻ bức tức.

Chung Ngọc Thanh là người mẫn cảm nhất, nàng đã nhận ra có điều không ổn từ trong hai ánh mắt của hồng y tiểu nữ, trong ánh mắt long lanh vừa bức tức nhưng pha chút thích thú đã tỏ ra có chút chú ý đến chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú Giang Ngọc Phàn.

Ý nghĩ lóe lên, nàng liền thúc giục :

- Lưu đường chủ nói chí phải, như đã không phải là Càn Khôn ngũ tà thì chúng ta nhanh quay trở lại đi đến Phi Phụng cốc, Bách Trượng phong, không chừng Lục cô nương đã trở lại.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe, nhất thời nhớ đến Lục Trinh Nương, vị biểu thư của chàng. Chàng nghĩ cần phải nhanh chóng trở lại Phi Phụng cốc để hỏi xem, không chừng Lục thư tôn đã truy ra ai là chủ nhân của Vạn Diễm bôi, đồng thời báo cho biết là nó đã bị bọn Vạn Lý Phiêu Phong lừa cướp mất rồi.

Nói rồi chàng phát tay ra hiệu quay ngựa trở lại, chính ngay khi cả bọn trở ngựa thì bỗng nghe tiếng quát của tiểu nữ áo hồng từ đằng kia vọng lại :

- Đứng lại!

Bọn Giang Ngọc Phàn đều ngớ người, liền quay đầu lại nhìn thì thấy hồng y thiếu nữ đứng chống tay về kiêu ngạo, đưa đôi mắt đầu thách thức lẫn tức giận nhìn chằm chằm bọn họ.

Hồng y thiếu nữ thấy Giang Ngọc Phàn đã quay đầu nhìn lại, liền hất mặt lên hỏi lớn :

- Chúng ta còn chưa làm gì các người, các người sao đã quay bỏ về?

Tây Đề ngũ lão nhân đứng sau thiếu nữ nghe vậy chỉ lắc đầu không biết làm gì hơn, thở dài sườn sượt.

Bọn Ngô Không thấy hồng y thiếu nữ tuy kiêu căng nhưng không có tà ý, xem ra cũng đã tuổi đôi mươi, nhưng nói chuyện thì cứ như một cô bé mười bốn mười lăm. Vì vậy, bọn Cẩm Cô, Trọc Tử và Á Tử không nhìn được, hoắt miệng cười lên ha ha.

Hồng y thiếu nữ bị cười thì ửng hồng đôi má lên, giọng hàm chút tức giận :

- Các người cười gì chứ, ta bảo các người đến đây.

Vừa nói vừa đưa cánh tay ngọc lên chỉ thẳng Giang Ngọc Phàn.

Từ Huy bà bà đứng ngay bên cạnh hồng y thiếu nữ thấy vậy, bắt đắc dĩ phải lên tiếng khuyên bảo :

- Tiểu Lý, có lẽ bọn họ quên cái gì đó, vừa khéo đúng lúc đến đây thì sức nhớ cho nên mới quay ngựa về lấy.....

Bà chưa nói hết câu thì bỗng hồng y thiếu nữ đã chu miệng cãi lại :

- Không đâu, quên cái gì thì chỉ cần phái một người trở lại lấy là được, cần gì phải trở về hết cả bọn chứ?

Lam Thạch lão nhân vẻ không vui, nói :

- Tiểu Lý, trước khi đi đã hứa là con không được gây chuyện rồi mà.

Hồng y thiếu nữ vẫn không chịu thua, dẫu môi cãi :

- Bọn họ kiếm chuyện trước chứ không phải con gây sự với họ nhá.

Giang Ngọc Phàn nghe đoạn đối thoại của bọn họ đã nhận ra bọn họ nghi ngờ, nếu không cho người đến giải thích rõ ràng thì e rằng sẽ dẫn đến song phương hiểu lầm mà sinh chuyện không hay.

Nghĩ vậy, chàng quay đầu lại định phái Nhất Trần làm chuyện này, không ngờ vừa lúc ấy gã Á Tử vốn ít lời đột nhiên nhìn chàng, vừa đưa tay ra dấu vừa ú ớ nói gì đó.

Á Tử chỉ vừa ú a ú ớ được mấy câu thì đột nhiên từ đằng kia hồng y thiếu nữ bỗng ré giọng đầy tức giận :

- Thế nào? Đã vậy người còn dám dùng Tạng ngữ chửi ta là con nha đầu hử?

Vừa nói dứt, tay ngọc vung lên, một vệt sáng bạc xé gió “vu vu” nhắm hướng Á Tử bay đến.

Chính gần như đúng lúc hồng y thiếu nữ vung tay phóng ám khí, thì bọn Tây Đề ngũ lão bất lực không kịp cản trở, đành đồng thanh la lên :

- Ai dà, Tiểu Lý, đó là một người căm.

Thế nhưng vừa hết câu nói thì một ám khí đã bay đến trước ngựa bọn Giang Ngọc Phàn.

Giang Ngọc Phàn rất tinh mắt, vừa thấy đạo ngân quang phát ra đã vận nhãn thần chú nhìn thì kịp nhận ra đó là một con hoàng anh bằng vàng nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay, đôi cánh nó khi lướt đi trong gió mới phát ra tiếng kêu “vi vu” êm tai.

Chàng thích thú liền phát ra một đạo kinh hấp lực, chỉ thấy con hoàng anh vàng “viu” một tiếng bay lọt vào trong tay chàng.

Hồng y thiếu nữ thấy vậy thất thanh la lên :

- Coi chừng, trong miệng chim có kim châm.

Tiếng nàng thánh thót hàm ản một nỗi lo lắng quan tâm rõ rệt.

Giang Ngọc Phàn vốn sợ bắt mạnh sẽ làm hỏng con chim xinh xắn này, cho nên chỉ dùng ngón tay cái, ngón trỏ và ngón giữa, vận nhu kinh đón bắt nó một cách nhẹ nhàng. Vì không bị va động mạnh, cho nên chiếc kim chế đặt tinh vi trong miệng con chim không phóng ra.

Một chiêu tuyệt học “Hư Không Nhiếp Vật” chàng vừa thi triển, chẳng riêng gì hồng y tiểu nữ và Tây Đề ngũ lão mà ngay cả bọn Ngộ Không lần thứ hai được chứng kiến cũng sững người kinh ngạc.

Duy nhất chỉ có một người trấn tĩnh tâm thần, đó là Chung Ngọc Thanh, đôi mày liễu nàng nhú lại lộ nét vừa đố kỵ vừa tức giận.

Ấy là vì nàng nghe trong giọng thét lạnh lạnh của hồng y tiểu nữ có chút tình cảm tha thiết, điều này khẳng định sự suy đoán trong lòng nàng tuyệt đối không sai là: hồng y tiểu nữ đã phải lòng vị Minh chủ khôi ngô tuấn tú của họ.

Nàng đố kỵ, nguyên nhân là nàng không thể để cho hồng y thiếu nữ bỗng chốc phô diễn tình cảm lột vào mắt xanh của chàng, để rồi phút chốc hất nàng rời khỏi vị trí Cửu Cung bảo Tôn thiếu phu nhân mà nàng ngày đêm ôm ấp trong mộng.

Vì vậy, chính lúc mọi người đang trong phút sững người, nàng đã thốc ngựa phóng đến, chỉ thẳng vào mặt hồng y tiểu nữ quát lên the thé :

- Vô cớ xen vào chuyện người khác, lại ra tay ám hại người, như vậy còn không phải là con nha đầu man rợ là gì hử?

Bọn Ngộ Không sợ thấy biết nguy rồi, ai cũng định phóng ngựa lên cản trở nhưng xem ra đã không còn kịp.

Giang Ngọc Phàn ngược lại chàng định bụng hỏi cho ra lẽ vị hồng y tiểu nữ đã lớn gan này rồi lẽ nào lại không phân biệt nổi người bình thường và người cầm hay sao?

Không ngờ đã bị Chung Ngọc Thanh thúc ngựa xông lên trước nên đành đứng yên. Hồng y tiểu nữ thấy đối phương sắc tới, cũng không nhượng bước hất mặt hỏi lớn :

- Người có phải là cầm đầu cả bọn không?

Chung Ngọc Thanh chẳng ngờ thiếu nữ hỏi như vậy, bèn hậm hực đáp :

- Chúng ta là Du Hiệp Đồng Minh, ta là Tam đường chấp sự, Minh chủ chúng ta là vị kia.

Hồng y tiểu nữ vừa nghe nói, nhìn thấy người mà Chung Ngọc Thanh chỉ lại chính là người mà cô ta đã chú ý là Giang Ngọc Phàn, bắt giác nheo nheo mắt vẻ tinh nghịch cười phá lên :

- A a.... Ta hiểu ra rồi, xem khuôn mặt người vừa rồi chốc thì ửng đỏ, chốc thì biến thành tái mét, tức giận như thế thì nhất định người là phu nhân của vị Minh chủ này rồi.

Bọn Ngộ Không nghe không khỏi sững sốt kinh ngạc, vị hồng y tiểu nữ này quả nhiên nhân quang lợi hại, đứng cách ngoài bảy tám trượng mà vẫn nhận ra được tâm tình đố kỵ lẫn tức giận của Chung Ngọc Thanh.

Chỉ có điều, trước ba mặt bảy mày đông người thế này mà cô ta không chút tế nhị nói năng khéo hơn một chút, ngược lại, nói toạc nói trắng ra thực đưa Chung Ngọc Thanh vào tình thế lúng túng ngượng ngập. Nàng giận đen mặt đỏ tai, nghiêng răng canh cách, Hồi lâu chưa biết nên đáp lại một câu như thế nào.

Bản thân Giang Ngọc Phàn cũng không khỏi ngượng ngùng dù chàng chỉ là nạn nhân của hai vị cô nương đang đấu khẩu tranh tình này.

Bấy giờ, người gần gũi thân cận nhất với Chung Ngọc Thanh là Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa, bà chừng như không chịu nổi thái độ và lời lẽ của hồng y tiểu nữ, liền tung người phi thân rời khỏi yên ngựa, chân vừa chạm đất đã sắc tới ré giọng quát :

- Con tiểu nha đầu này không hiểu thế nào là quy luật giang hồ ư? Mở miệng chẳng hỏi sư thừa, vấn môn phái, mà lại huych toẹt chuyện bí mật riêng tư của người....

Hồng y tiểu nữ chẳng đợi bà ta nói hết, tức giận cắt ngang :

- Chuyện của bốn cô nương, cần người xen vào à?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng tức giận thét :

- Bà hôm nay nhất định xen vào bằng được.

Vừa nói vừa lấy cặp Quỷ Đầu đao xuống, khiến nó chạm vào nhau khiến nó vang lên những tiếng lanh canh, tay phải nắm chắc đao chỉ vào hồng y tiểu nữ thách thức :

- Mau lấy binh khí người ra.

Phong Lôi Quả vừa nhìn thấy, liền nhỏ giọng nói với Giang Ngọc Phần :

- Minh chủ, Tiết chấp sự xem ra không phải là đối thủ của vị cô nương kia, chỉ e nộp mạng không.

Vừa nói xong, phía bên kia đã thấy Bạch San lão nhân đưa tay ra hiệu cho Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa, ý muốn nói “hãy chậm tay” rồi lão trầm giọng nói :

- Bà nên trở lại, bà không phải là đối thủ của Tiểu Lý đầu, đối thủ của tôi phải là vị Minh chủ của các người....

Lão nói tuy giọng ôn hòa bình thản, thế nhưng bên trong không khỏi hàm chứa tự cao ngạo nghễ.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe càng tức giận hơn, giận như không còn gì giận hơn, bà nhổ toẹt một bãi nước bọt, huơ đao thét lớn :

- Ha... Đây chẳng phải là chiêu nhân kén rể mà người muốn chọn ai thì chọn, muốn gì thì trước hết phải thắng cặp Quỷ Đầu đao của ta đây rồi mới hòng gặp được Minh chủ của ta.

Bọn Ngộ Không thấy Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không kể gì hạng trưởng bối, cử chỉ lời nói vô lễ với Bạch San lão nhân thì thầm lo trong lòng. Chính khi bọn họ định chạy lên kéo bà ta trở lại, thì đã nghe giọng hồng y tiểu nữ đầy phẫn nộ :

- Mụ kia, người dám xúc phạm đến sư thúc ta?

Vừa dứt lời, thân hình lướt tới, “soẹt” một tiếng, hàn quang tỏa ra, chẳng biết như thế nào mà trong tay hồng y tiểu nữ đã nắm chắc một thanh trường kiếm vừa dài vừa mảnh, mà thiếu nữ vừa rút ra ngay trên thất lưng của nàng chính là thanh bảo kiếm nổi tiếng Đằng Long kiếm.

Bấy giờ trong đầu chàng chợt vụt lên một suy nghĩ, buột miệng la lớn “Ngừng tay”.

Trong tiếng quát, thân hình chàng như chiếc lá rơi khỏi yên ngựa lướt đến, đồng thời ngón tay trở phải búng ra một cổ đạn chỉ nhằm đích lưỡi nhuễn kiếm Đằng Long kiếm trong tay hồng y tiểu nữ.

Chỉ nghe “Koo..ng” một tiếng, hồng y tiểu nữ “á...” lên một tiếng, cả người dao động rồi phải thoái lùi sau đến năm bộ.

Đến lúc này bọn Ngộ Không mới phát hiện ra chiếc đai bạc quanh hông hồng y tiểu nữ không còn nữa, họ mới hiểu ra đó chính là thanh nhuễn kiếm đặc chế được cuộn tròn lại.

Sau một chiêu bị đẩy lui này, hồng y tiểu nữ mặt chợt trắng bệch ra, từ trong đôi mắt hai tia hàn quang đầy sát khí nhìn chằm vào Giang Ngọc Phần, mọi người ai cũng đã nhận ra cô gái then thành nộ mà dấy lên sát cơ.

Giang Ngọc Phần bình tĩnh chấp tay cười, nói :

- Vừa rồi, vì cấp bách nên đành phải xuất thủ mạo phạm cô nương, xin cô nương bớt giận.

Hồng y tiểu nữ lúc này thấy Giang Ngọc Phần đã đến trước mặt, cổ sát khí trông đôi mắt mới dịu đi, bỗng chốc còn nhoén miệng cười, như tự nói với mình :

- Chẳng sợ chàng đâu nhé.

Cô ta nói chưa dứt đã nghe từ sau lưng vang lên giọng nói trầm lãnh của Bạch San lão nhân :

- Tiểu Lý, con quay trở lại.

Hồng y tiểu nữ nghe giọng, quay đầu lui nhìn thì thấy Bạch San lão nhân mặt hầm hầm nộ khí đã bước đến bên mình. Cô ta bỗng hốt hoảng chạy đến núi tay lại, giọng khẩn cầu :

- Tứ sư thúc, xin đừng động đến chàng.

Giang Ngọc Phàn nghe vậy thì tức giận, bất giác bật ra tiếng cười nhạt, ngạo nghễ nói :

- Chớ nói dả thương được tại hạ, chỉ cần động tới vạt áo của tại hạ thì lão ta cũng đã đủ xem là cao thủ nhất lưu thiên hạ rồi.

Một câu này đủ làm chấn động cả bọn Ngộ Không.

Hồng y tiểu nữ nghe thế giật thót mình, quay phắt lại nhìn Giang Ngọc Phàn giọng phẫn hận :

- Người?...

Lời cô ta chưa thốt được khỏi miệng, thì Bạch San lão nhân phẫn nộ cực thành tiểu, bật lên tiếng cười gằn, nói :

- Lão phu vốn nghĩ hỏi xem đại hiệu cao tính của lệnh sư, không ngờ người chỉ một nhóm tuổi mà lại dám cuồng ngạo như thế, thực bất đắc dĩ lão phu phải ra tay cho người bài học làm người.

Chính vào lúc tình hình căng thẳng nhất này, từ phía sau lưng vọng lại tiếng người, gọi rất gấp :

- Giang minh chủ, Giang minh chủ, đã có tin tức chính xác về Vạn Lý Phiêu Phong và Hồng Phi Hồ....

Cả bọn Giang Ngọc Phàn mười hai người đều giật mình, nhìn thấy một gã trung niên hành khất vừa chạy vừa dùng tay rẽ đám người hiếu kỳ vây quanh đứng xem chạy đến hướng Giang Ngọc Phàn.

Khi đến trước mặt Giang Ngọc Phàn, gã mới chấp tay cung kính thi lễ bẩm cáo :

- Bẩm Giang minh chủ, hành tung của Vạn Lý Phiêu Phong và Hồng Phi Hồ đã truy ra chính xác rồi.

Hắc Sát Thần là người đầu tiên nôn nóng hỏi ngay :

- Bọn chúng hiện tại ở đâu?

Trung niên hành khất đáp :

- Hồng Phi Hồ thì theo bốn lão già và một thái bà qua Kim Đàn, đến Đan Dương rồi đi thẳng Lục cốc...

Phong Lô Quả nghe đến đó thấy có chuyện khác thường, bèn cắt ngang hỏi :

- Nói vậy trong bốn lão già kia không có Vạn Lý Phiêu Phong?

Trung niên hành khất gật đầu đáp :

- Vạn Lý Phiêu Phong cùng ba lão già khác và một trung niên phụ nhân hộ tống một kiệu trúc ra khỏi Nghi Hưng thành, qua Cao Định rồi đến Yến Hồ.

Giang Ngọc Phàn “á” lên một tiếng cả bọn Ngộ Không theo đó cũng sững sờ ngơ ngác. Thực sự bọn họ nghĩ không ra chuyện là thế nào nữa, người lừa cướp “Vạn Diễm bôi” sao lại là vị “tiểu thư” ngồi trong kiệu trúc ấy? Và vị “tiểu thư” ấy là ai?

14. Chương 14: Hận Tình Trong Tunnel

Giang Ngọc Phàn lúc này thực sự bị làm đầu óc mụ mẫm không còn nghe ra chuyện là thế nào nữa. Ban đầu chàng không hề nghĩ Hồng Phi Hồ xúi giục Vạn Lý Phiêu Phong đến lừa cướp “Vạn Diễm bôi”. Thế nhưng quả tình hình thực tế và việc mà gã cảm Á Tử nghĩ thấy mùi hương phẫn của Hồng Phi Hồ đã khiến chàng đoán chắc rằng chỉ có Hồng Phi Hồ mới biết chàng có Vạn Diễm bôi nên xúi Vạn Lý Phiêu Phong đến lừa.

Không ngờ sự thực thì lại là một nhân vật “tiểu thư” ngồi trong kiệu trúc đánh cắp đi, mà đến hiện tại cũng không biết kẻ chủ mưu cướp Vạn Diễm bôi kia là ai? Làm sao người đó lại biết được trên người chàng cất giữ nó? Đó chính là những điều nghi vấn quan trọng nhất cứ quay cuồng trong đầu chàng khiến chàng nhất thời lạng người chết ngất..

Chính lúc ấy gã trung niên hành khất lại lên tiếng :

- Bẩm Giang minh chủ, theo tin báo từ Kim Đàn phân đà thì Hồng Phi Hồ xưng với bà chồng trúc trưởng kia là “Kiền Nương” còn gọi bốn lão bà kia là “sư bá”...

Lời gã chưa dứt thì đã nghe nhiều tiếng áo lướt gió, thoạt trông đã thấy bọn Tây Đề ngũ lão nhân lướt đến.

“Hồng Chu lão nhân” chân còn chưa chạm đất đã lên tiếng hỏi gã trung niên hành khất :

- Người bảo lão bà kia tay chống thiết trượng, thế nhưng có phải bên trên đỉnh một chiếc đầu hạc màu hồng chu sa không?

Trung niên hành khất nghe hỏi giật mình vội gật đầu đáp :

- Đúng vậy, ngoài ra trong bốn lão già có một lão trên lưng mang một thanh kiếm toàn màu son đỏ!

Bích Hồ lão nhân vừa nghe xong buột miệng kêu lên :

- Đúng là bốn tay lão ác ma và mụ yêu bà...

Lời lão chưa dứt, đã nghe tiếng Từ Huy bà bà nói với Hồng Châu lão nhân :

- Chẳng lẽ bọn chúng đã đắc thủ?

Hồng Châu lão nhân thoáng chút suy nghĩ :

- Xích Doanh kiếm tuy sắc bén vô tỷ nhưng chưa hẳn đã chế ngự được quái vật kia!

Bọn Giang Ngọc Phàn mười mấy người nghe Tây Đề ngũ lão nói chuyện với nhau, nào là ác ma, yêu bà, rồi thì quái vật, khiến bọn họ ngơ ngác không hiểu ra chuyện gì!

Phong Lôi Quải vốn linh lợi thoáng nghĩ ngay một ý, liền chắp tay cung kính nói :

- Xin thỉnh giáo lão tiền bối có phải bốn lão già và lão bà mà chư lão tiền bối vừa nói đó chính là “Càn Khôn ngũ tà” không?

Hồng Châu lão nhân kinh ngạc “ồ” lên một tiếng, quay đầu lại nhìn Phong Lôi Quải không trả lời mà trầm giọng nói :

- Theo như tình hình vừa rồi thì các người cũng chính đang muốn tìm bọn chúng.

Giang Ngọc Phàn không chút do dự đáp :

- Không sai! Chúng tôi chính đang truy tìm Càn Khôn ngũ tà và Hồng Phi Hồ!

Bách San lão nhân vẫn còn nét phẫn nộ trên mặt, lạnh giọng hỏi tiếp :

- Các người tìm bọn họ làm gì?

Ngộ Không hòa thượng vội vàng lên tiếng giải thích :

- Tôn chỉ của “Du Hiệp Đồng Minh” chúng tôi là “Phò nhược cứu nguy, trượng nghĩa trừ gian”. Nghe nói bọn Càn Khôn ngũ tà hoành hành Tây Vực, hành ác đa đoan, cho nên quyết tìm bọn chúng cũng chỉ là muốn trừ họa cho Tây Vực.

Lời lão chưa dứt đã nghe Hồng Châu lão nhân ngửa cổ cuối dài, chừng như lão vừa cảm thấy ngạc nhiên vừa cảm thấy hứng thú :

- Ha ha chỉ là những lời nhảm của kẻ mộng! Thế nhưng tinh thần và nghĩa khí của các người thì cũng đáng, tuyên dương đây!

Giang Ngọc Phàn bất giác chau mày kiếm trầm giọng hỏi :

- Tiền bối sao lại nói chúng tôi là kẻ mộng nói nhảm?

Từ Huy bà bà liền cười hiền từ giải thích :

- Càn Khôn ngũ tà sáu mươi năm trước đã lừng danh trên giang hồ, bọn chúng mỗi tên đều có công phu hiểm độc. Đừng nói đến các người tuyệt không xứng là đối thủ của bọn chúng, đến như bọn lão thân đây trước khi quyết định đi Đông Hải tìm chúng cũng đã phải bỏ ra nhiều ngày suy nghĩ tính toán cẩn thận.

Giang Ngọc Phàn vốn tuổi trẻ hiếu thắng lúc này lại nghĩ Tây Đề ngũ lão ẩn cư mai danh Tây Vực mà chịu để bọn Càn Khôn ngũ tà tác oai tác quái từ lâu nay, quả thực chuyện này cả bọn Tây Đề ngũ lão và Thiên Sơn ngũ tử đều chịu trách nhiệm.

Lúc này nghe nói vậy, tuy rằng lời bà lão là thiện chí nhưng chàng vẫn cười nhạt nói :

- Võ học bao la như trời bể, người học cũng khác nhau mà người dạy cũng bất đồng. Bởi vậy võ đạo đánh giá cao thấp chính tà là ở chỗ họ dụng võ vào đâu. Chứ tuyệt không phải ở chỗ tuổi tác lớn nhỏ.

Lời chàng còn chưa dứt thì đã thấy Bạch San lão nhân cực nộ cười thành tiếng, gằn giọng :

- Cứ bằng vào mấy lời này đủ thấy các người tư chất hơn người, lệnh sư truyền nghệ phương pháp tối ưu, công phu sở học của người hiện tại đã vượt hẳn bọn lão phu.

Giang Ngọc Phàn điềm tĩnh lắc đầu :

- Bồn Minh chủ tôi tuyệt không có ý đó.

Lam Thạch lão nhân đột nhiên “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói :

- Chỉ một nhúm tuổi mà người đã đảm chức Minh chủ thảo nào xuất ngôn cuồng tự đại..

Giang Ngọc Phàn điềm nhiên như thường :

- Bồn Minh chủ cũng không có ý đó.

Bạch San lão nhân nhìn chăm vào chàng gằn từng tiếng :

- Người cứ tưởng bằng vào hai môn “Đạn Chỉ thần công” và “Hư Không Nhiếp Vật” của người mà có thể đi tìm bọn Càn Khôn ngũ tà. Nói thực một câu, các người đi chỉ là đem mạng đến nộp không mà thôi!

Giang Ngọc Phàn cười nhạt, giọng pha chút châm biếm :

- Vì Tây Vực trừ hại mà hy sinh, xem ra còn hơn là an phận thủ thường, bo bo giữ lợi...

Hồng y thiếu nữ vừa nghe, mặt biến sắc, thét lên :

- Người?... Sao người dám..

Thế nhưng Giang Ngọc Phàn chẳng thềm để ý cứ tự nhiên nói tiếp :

- Chẳng qua, bồn Minh chủ nếu như không nắm chắc thắng nổi bọn Càn Khôn ngũ tà thì chẳng bao giờ làm chuyện “dã trang xe cát biển Đông”

Chàng vừa nói xong Bạch San lão nhân đã gằn lên một tiếng “hảo” rồi nói :

- Người đã cho bọn lão phu là hạng tham sinh úy tử an phận thủ thường, bọn lão phu tuy công phu võ học không hơn gì bọn Càn Khôn ngũ tà. Thế nhưng để khỏi phải phụ lòng Thiên sanh, tránh người đem cái mạng chó con đi nộp mạng hùm, chỉ cần người thắng được lão phu nửa chiêu thì lão phu để nhà người đi còn chưa muộn!

Nói đến đó, lão dừng lại “Hừ” một tiếng rồi tiếp :

- Thế nhưng, trước lúc ra tay, người phải báo xuất sư thừa môn phái, để tránh tiếng lão phu cậy lớn hiếp nhỏ :

Giang Ngọc Phàn điềm nhiên lắc đầu :

- Bồn Minh chủ đã không sư thừa, mà cùng chẳng môn phái.

Bích Hồ lão nhân tức giận, nói :

- Người không có sư thừa thì lấy đâu ra võ công?

Giang Ngọc Phàn khoanh tay, nói vẻ khó hiểu :

- Chẳng lẽ có võ công thì nhất định phải tìm đến một vị sư phụ?

Bích Hồ lão nhân nghe không khỏi ngỡ người nhất thế không nói được tiếng nào. Lão nghĩ: “Cũng đúng, có người hấp thụ võ công từ phụ mẫu, có người lại học võ nghệ từ huynh đệ, hà tất phải cứ có một vị sư phụ mới học được?”

Bạch San lão nhân ngược lại, chỉ muốn giáo huấn Giang Ngọc Phàn một bài học bỏ bớt tính cuồng ngạo vô lễ, ngầm sơ hỏi ra sư thừa môn phái, chỉ e lúc ấy quen biết thì không tiện ra tay, cho nên nhận đó bèn trầm giọng nói :

- Hảo! Người đã không muốn nói ra đại hiệu sư thừa, những tưởng phải là một thế ngoại cao nhân ẩn tu trong thâm sơn cùng cốc, lão phu dầu sao cũng muôn thỉnh giáo vài cao chiêu tuyệt học.

Nói đến đó, lão hơi dừng lại rồi thét lớn :

- Nhóc con. Mau xuất chiêu đi!

Giang Ngọc Phàn cười điềm nhiên :

- Tiền bối niên cao đức trọng, tại hạ làm sao dám bắt kính xuất thủ trước? Tại hạ xin nhượng tiền bối, kính hầu chỉ giáo!

Nói xong, chàng xuống tấn mã bộ tả thủ hơi đưa ra trước hữu thủ ngầm vận nhẹ chỉ quyết nửa xuất nửa tàng, đầu thẳng mắt tròn hữu thần. Thoạt nhìn như tượng Tể Công thần trong ngôi miếu hoang Huệ Sơn, đó chỉ là một thế khởi thức ban đầu của chàng.

Bạch San lão nhân thấy Giang Ngọc Phàn quả nhiên cuồng ngạo nhượng lão ra chiêu trước, tính tình lão vốn nóng nảy liền quát lớn đầy tức giận :

- Được, người cứ mãi ngông cuồng tự đại, bắt kính tôn trưởng, thì chớ trách oán lão phu thay lện sư giáo huấn người một bài học.

Lão nói chưa dứt, từ sau lưng đã nghe tiếng quát của Từ Huy bà bà :

- Chớ lắm lời, xem cho kỹ!

Bạch San do nhân bị quát thì khựng người biết có vấn đề, nhóng mắt chăm nhìn, bỗng nhiên mặt hơi biến sắc, nét phần hân vừa rồi phút chốc lắng xuống, lão ngạc nhiên một lúc, mắt nhìn chăm vào mặt Giang Ngọc Phàn, rồi lại nhìn bộ thế khởi thức của chàng, Hồi lâu lão mới ập ứng nghi ngờ, hỏi :

- Nhóc con người ra bộ thế này là để hù người đó chăng?

Giang Ngọc Phàn nhếch mép cười nhạt, chàng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng Từ Huy bà bà dẫn giọng với Bạch San lão nhân :

- Vừa khởi thức đã ra hai thế của độc môn tuyệt học, chẳng lẽ chỉ là để hù dọa thiên hạ? Huống gì trẻ tuổi non người mà đi đứng đầu quần hào, lập ngôi Minh chủ, nếu như không có thực tài thì hỡi có thể được không chứ?

Bạch San lão nhân nghe đến câu này thì lưng rịn mồ hôi lạnh, cúi đầu “ạ” một tiếng rồi thoái lui, không dám nói thêm nữa lời.

Từ Huy lão nhân lúc này mới nhìn Giang Ngọc Phàn, thái độ nghiêm túc xen lẫn nề phục, nói :

- Giang minh chủ, nơi này không tiện đàm đạo, có thể theo già vào rừng tùng kia được chứ?

Vừa nói bà ta vừa chỉ tay vào cánh rừng tùng bên phải.

Giang Ngọc Phàn nghe xong, nhận thấy quả nhiên có rất đông khách bộ hành chỉ vì hiếu kỳ mà vây quanh xem rất đông liền chấp tay thi lễ, cung kính :

- Tiền bối đã dạy, văn bối lễ nào dám nghịch mệnh!

Từ Huy bà bà nghe vậy liền chìa tay nói “Mời”, rồi tự mình cùng bọn Hồng Châu lão nhân bốn người băng qua đường nhằm hướng rừng tùng đi vào.

Hồng y thiếu nữ trên khuôn mặt xinh đẹp còn nét ngạc nhiên, thấy mấy vị thúc sự của mình đi rồi, nàng đưa đôi mắt hạnh liếc nhìn Giang Ngọc Phàn một cái nữa đầy tình ý, rồi mỉm cười thả bộ theo họ.

Bọn Ngộ Không mấy người đều đã nhận ra vị cô nương này quả đã cảm tình vị Minh chủ của mình, đồng thời lúc này ác ý của cô ta cũng không còn nữa.

Giang Ngọc Phàn chờ bọn Tây Đề ngũ lão đi khá xa, bấy giờ mới căn dặn Phong Lôi Quả lấy tiền thưởng cho gã trung niên hành khất, rồi mới quày bước theo chân họ vào rừng tùng.

Bấy giờ bọn Ngộ Không mười một người đều xuống ngựa, đi theo chân chàng. Bọn họ vừa rồi nhìn thấy vị Minh chủ mới ra thế khởi thức mô phỏng theo hình tượng Tế Công Thần trong ngôi miếu hoang mà đã làm cả bọn Tây Đề ngũ lão giật mình biến sắc đủ thấy lời chàng nói khi còn ở trong ngôi miếu. Thế nhưng bọn họ đều thầm tin chắc rằng vừa rồi Giang Ngọc Phàn khởi thức tuyệt đối không phải là để hù người.

Khí bọn họ vào sâu trong rừng tùng, thì đã thấy bọn Tây Đề ngũ lão đứng thành hàng. Từ Huy bà bà đứng chính giữa bốn lão già lần lượt đứng ở hai bên, hồng y thiếu nữ thì lại đứng yên ngay sau lưng bà lão.

Giang Ngọc Phàn vừa rồi nhìn thấy thái độ cung kính hết mực của Bạch San lão nhân đối với Từ Huy bà bà, thì thầm tin chắc bà ta là sư tỷ của cả bốn lão già này.

Lúc này nhìn thấy họ đã đứng hàng ngang nghiêm chỉnh đón mình, chàng liền tiến lên mấy bước, cung kính thi lễ, khiêm nhường nói :

- Văn bối Giang Ngọc Phàn xin bái kiến chư vị tiền bối!

Nói xong, đứng nghiêm túc trước mặt.

Bọn Ngộ Không thấy vậy, cột xong ngựa liền kéo nhau hàng ngang đứng ngay sau lưng chàng Từ Huy bà bà chờ cho bọn Ngộ Không đứng xong mới ôn hòa nói :

- Giang minh chủ, lão thân mạo muội hỏi một câu, không biết lệnh sư là vị cao thủ nào, có thể cho biết không?

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy thái độ hiền hòa khiêm tốn của Từ Huy bà bà thì dăm ra lúng lúng, bởi vì chàng không biết có nên nói ra danh hiệu ngoại tổ mẫu chàng hay không?

Từ Huy bà bà nhìn thấy thần sắc lúng túng khó xử của chàng, cười hiền hòa nói tiếp :

- Nếu như có chỗ khó nói ra thì thôi cũng chẳng sao!

Giang Ngọc Phàn nghe vậy như nhẹ trong người, cười tự nhiên, hơi cúi đầu nói :

- Văn bối quả thực có chút khổ tâm, xin tiền bối lượng thứ!

Từ Huy bà bà cười gật đầu thấu hiểu ôn tồn nói tiếp :

- Giang minh chủ vừa rồi ra thế khởi thức “Chưởng kiếm hợp nhất” có phải là do lệnh sư truyền thụ không?

Giang Ngọc Phàn không chút do dự, lắc đầu thẳng thắn đáp :

- Không phải, văn bối học được trong một cơ hội ngẫu nhiên!

Từ Huy bà bà tiếp tục hỏi :

- Chiêu ý của nó...?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe, hiểu ý đối phương đáp ngay :

- Đây gọi là lấy tĩnh chế động, công thủ kiêm toàn..

Chàng nói chưa dứt, Hồng Châu lão nhân đã cúi người cung kính, nói với Từ Huy bà bà :

- Sư tử, theo ngụ ý tiểu đệ, hay là cứ để Tiểu Lý thỉnh giáo tuyệt chiêu cái thể này của Giang minh chủ?

Giang Ngọc Phàn đã sớm nhận ra bọn Hồng Chu lão nhân không mấy tin tưởng chàng có thể thi triển được tuyệt chiêu tự học từ tượng thần ấy, cho nên cười thầm trong bụng: bọn họ không có mắt!

Nghĩ vậy, nhưng đã thấy Từ Huy bà bà sau một chút do dự đã vậy!

Hồng y thiếu nữ vừa nghe, ứng thanh “ạ” một tiếng, rồi tiến lên đứng trước mặt Giang Ngọc Phàn chỉ cách ngoài bảy tám xích. Giang Ngọc Phàn tin chắc Hồng y thiếu nữ không có khả năng tiếp một chiêu tuyệt học thể này, thể nhưng sợ làm tổn thương lòng tự tôn của nàng, nên chàng không tiện nói.

Trong khi chàng còn suy nghĩ tìm đủ mọi biện pháp nào là thích hợp nhất, đã nghe Hồng y thiếu nữ ôm quyền lên tiếng :

- Tiểu nữ Hàn Dũ Lý xin thụ giáo cao chiêu tuyệt học của Giang minh chủ!

Giang Ngọc Phàn nghe xong biết nói nhiều cùng vô ích, bèn chấp tay trả lễ :

- Cô nương mời!

Hàn Dũ Lý nghe vậy, cũng không nói gì thêm, thét dài một tiếng, cả người lướt đến tả chưởng xòe ra án trước ngực hữu chưởng vung mạnh lên không rồi bỏ xuống nhằm thẳng vào mắt, vừa thấy Hàn Dũ Lý động thân hình, lưỡng túc hơi xà xuống trục Tý Ngọ, hữu chưởng hơi đánh ra, tả thủ án chỉ, lập tức thành thể khởi thức tượng thần Tế Công.

Bấy giờ đã thấy thân hình Hàn Dũ Lý đến trước mặt Giang Ngọc Phàn song chưởng một trên một dưới lập tức biến thành lưỡng trảo chộp và huyết Kiên Tinh trên vai chàng. Cả bọn Ngộ Không đứng bên ngoài vừa thấy bất giác “ồ” lên một tiếng, quả không ngờ thiếu nữ trẻ tuổi như vậy mà ra chiêu vừa nhanh vừa hiểm. Giang Ngọc Phàn thực sự giật mình, chàng cũng không ngờ Hàn Dũ Lý ra chiêu đã nhanh mà biến chiêu càng nhanh trong nháy mắt một chiêu biến thành hai chiêu bốn thức, mà thức nào cũng lợi hại.

Chỉ thoáng giật mình, lưỡng cước chạy theo bản năng vòng phát ngược lên trên, ngón trở và ngón giữa tay trái cũng theo bản năng đánh ra thể chưởng chỉ, cả hai đều nhanh như điện chớp.

Chiêu thức vừa xuất đủ đẩy bật lưỡng trảo của Hàn Dũ Lý đang chộp xuống vai chàng bị bật ra ngoài, chính trong khoảnh khắc không bỏ lỡ cơ hội, tả chỉ vừa đánh bật tay đối phương ra ngoài liền vòng trở vào lướt nhanh lên đôi nhũ hoa và vùng tiểu phúc của đối phương.

Một chiêu này của chàng biến hóa cực nhanh, chỉ e những người đứng bên ngoài đến võ công thâm hậu như bọn Tây Đề ngũ lão chưa chắc đã thấy kịp.

Bản thân Hàn Dũ Lý là người trong cuộc, cũng không nhận ra kịp thể biến công của Giang Ngọc Phàn, chỉ nghe cô ta “oái” một tiếng, cả người bật nhảy lùi về phía sau mấy trượng trên hai huyết “Nhũ Căn” và “Âm Giao” vùng tiểu phúc cảm thấy tê dại, rõ ràng là đã trúng chỉ lực của Giang Ngọc Phàn.

Mọi chuyện xảy ra cực nhanh, chính ngay gần lúc Hàn Dũ Lý bật lùi về sau thì một bóng áo lam nhảy bổ vào người Giang Ngọc Phàn tấn công với một tiếng cực lớn. Chỉ đến lúc này mọi người mới nhận rõ chính là Bạch San lão nhân.

Lại nói, Giang Ngọc Phàn khi ra chiêu với Hàn Dũ Lý vốn không có tà ý, nhưng khi hai ngón tay chàng lướt ngang qua đôi nhũ hoa và tiểu phúc của Hàn Dũ Lý thì tinh thần bỗng nôn nao hẳn lên. Bấy giờ trong một sát na nhỏ chàng cảm thấy hồ thẹn, nhưng chàng cũng biết điều này xảy ra vì nhận tuyệt chiêu của tượng thần này chỉ nương theo thể địch mà tấn công địch, hoàn toàn không có quy luật gượng ép. Đã vậy mỗi biến hóa chỉ là phần trăm của giây, vốn không kịp để chọn lựa hay suy nghĩ nhiều.

Lúc này, chàng trong giây ngưng ngừng đã nghe tiếng thét như sấm của Bạch San lão nhân, trong khốc mắt đã nhận ra lão ta bổ vào mình với thể song chưởng cực mạnh. Chàng bỗng giận sôi lên, đôi chân từ thể lưỡng nghi thoát người biến thành Tam Tài, rồi Tứ Tượng, song thủ biến hóa thành chưởng thể, thét dài một tiếng đánh ra nghênh chiêu đối phương.

“Bình” một tiếng như trời long đất lở Bạch San lão nhân chủ động tấn công, song chưởng chưa đến đột nhiên cảm thấy hoa lên, mặt rất như bị cuồng phong sa mạc mang theo cát ập vào, ngực nghệt đến khó thở.

“Oái”, bên ngoài, mọi người đều buột miệng la lên, họ không nhìn kịp song phương chưởng tiếp chưởng như thế nào, chỉ nghe một tiếng nổ lớn; rồi một thân hình tròn mập tung lên không trung văng ra ngoài mười trượng.

Từ Huy bà bà là người tinh táo nhất, chừng như đã lường trước kết cục, khi thấy thân hình người bay ngược ra sau, bà hét một tiếng rồi tung người nhanh như chớp bay lên ôm lấy đáp nhẹ xuống đất.

Khi đám bụi đất bay mù trời đã lắng xuống mọi người mới nhìn rõ người đã được Từ Huy bà bà đỡ xuống, hiện đang đứng bên bà chính là Bạch San lão nhân. Lão ta mặt trắng bệch ra không còn chút máu

Còn Giang Ngọc Phàn đứng yên bất động giữa trường đấu, trên mặt trầm lại tuyệt nhiên không một biểu hiện gì.

Bọn Hồng Châu lão nhân ba người còn lại giật thót bụng thất sắc, lo lắng không hiểu Bạch San lão nhân thương thế ra sao, còn cứu được không?

Khi bọn họ chạy vội đến từ vừa lúc Bạch San lão nhân dướn người la dài một tiếng, rồi sụp người trên đất.

Từ Huy bà bà bây giờ mới thấy nhẹ trong người, biết như thế là thương tích Bạch San lão nhân không trầm trọng. Thế những bà vẫn cẩn thận nói :

- Tứ sư đệ! Nhanh vận công liệu thương xem xét nội phủ có vấn đề gì không.

Bạch San lão nhân chính khi Từ Huy bà bà nói câu này thì lão cũng đã ngồi xếp bằng trên đất vận khí điều tức. Đến khi chân khí huyết mạch trong người thông suốt, không chút trở ngại, thì lão ta thấy khó hiểu, đưa mắt nhìn Giang Ngọc Phàn Hồi lâu mới thấp giọng nói với Từ Huy bà bà :

- Để sư tỷ lo lắng một phen, tiểu đệ không sao?

Không riêng gì Từ Huy bà bà, mà toàn trường, mọi người khi lắng nghe câu này đều lấy làm kinh ngạc đồng thời bội phục Giang Ngọc Phàn. Họ không thể ngờ một thiếu niên nhỏ tuổi như thế này, mà nội công đã luyện đến mức thâm phát tùy tâm, chính vì vậy mà tiếng chưởng thấy cực mạnh, nhưng người thì không hề gì!

Đến lúc này Từ Huy bà bà mới thâm thực sự kính phục và kinh ngạc trong lòng bèn chấp tay thẳng thắn nói :

- Giang minh chủ quả thật đủ tài sức truy đuổi bọn Càn Khôn ngũ tà vì võ lâm trừ hại.

Nói đến đó, bà bỗng đổi giọng quan tâm thân thiết nói :

- Thế nhưng, nếu chỉ dựa vào tài nghệ của một mình Minh chủ chỉ e không đủ mà phải dùng đến tài trí. Bằng không, mỗi khi hung tính của bọn chúng khởi lên rồi, thì sợ rằng chư vị đều khó tránh khỏi táng mạng bởi kịch độc “Ngũ tà” của chúng

Giang Ngọc Phàn tuy lĩnh hội thiện ý của đối phương, nhưng vẫn cười nhạt nói :

- Tại hạ vì võ lâm trừ hại, có chết cũng cam lòng.

Từ Huy bà bà gật đầu tán thưởng khí khái của chàng rồi bỗng như sực nhớ ra điều gì, bà ta bỗng “Ồ” lên một tiếng nói :

- Lão thân còn một điểm muốn hỏi Minh chủ cho rõ ràng...

- Tiền bối xin tự nhiên. - Giang Ngọc Phàn nói.

Từ Huy bà bà tiếp tục nói :

- Lão thân cùng bốn vị sư đệ đây ẩn cư Tây Đê. Còn bọn Càn Khôn ngũ tà lại trú ở trong Đại Tuyết sơn, rất ít người biết được họ ẩn thân tu luyện ở đó huống hồ nhiều năm lại đây chừng như bọn họ không hề có mối quan hệ nào với thế giới bên ngoài...

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó quan tâm hỏi :

- Càn Khôn ngũ tà ẩn dật trong Đại Tuyết sơn nói vậy từ lâu đã không còn hành ngược làm ác?

Từ Huy bà bà nói :

- Càn Khôn ngũ tà danh là độc ác tàn bạo, thế nhưng đó cũng là chuyện hai mươi năm trước..

Giang Ngọc Phàn lại quan tâm hỏi :

- Nói vậy, từ mười năm lại đây bọn họ đã cải tà quy chính, không còn hoành hành Tây Vực sao?

Từ Huy bà bà giải thích :

- Không, chỉ có điều họ mười năm lại đây rất ít người dám bước chân đến Đại Tuyết sơn để tìm sen tuyết.

Một tiếng “sen tuyết” vừa thoát ra, Chung Ngọc Thanh từ sau nghe thấy đã buột miệng chen vào hỏi :

- Tiền bối nói là chỉ có trên Đại Tuyết sơn mới có sen tuyết sao?

Từ Huy bà bà vừa nghe hỏi liền hỏi liền nhìn vào khuôn mặt đầy rỗ trắng của Chung Ngọc Thanh, rồi giọng quan tâm hỏi :

- Cô nương quan tâm đến sen tuyết có phải là để trị thương tật trên mặt?

Câu hỏi này làm vỡ lẽ cho Giang Ngọc Phàn chàng nhớ lại mấy hôm trước trên núi Huệ Sơn, chính Nhất Trần đã nói “Chỉ có tìm được tuyết liên thì có thể trị lành vết tích trên mặt nàng”, thì ra là vậy?

Nghĩ đến đó chợt bất giác hơi nghiêng đầu nhìn lại Chung Ngọc Thanh thì thấy nàng đôi má ửng hồng đang gật đầu trả lời câu hỏi của Từ Huy bà bà.

Từ Huy bà bà thấy vậy gật đầu nói :

- Không sai, chỉ có sen tuyết sản sinh trên Đại Tuyết sơn, những vùng núi tuyết khác cũng có thể tìm thấy, thế nhưng rất hiếm thấy!

Nói đến đó, bà hơi dừng lại, rồi thấp giọng đầy hàm ý :

- Dung diện xinh đẹp tuyệt không phải biểu hiện cái đẹp tâm hồn. Chỉ cần cô nương hiền thực ngoan ngoãn, thì nhất định lâu ngày ý trung nhân của cô nương cũng sẽ yêu thương cô nương!

Chung Ngọc Thanh nghe câu này liền ngược đầu lên nhìn bà ta vô cùng cảm kích, từ từ hỏi :

- Tiền bối Càn Khôn ngũ tà đến hiện tại vẫn không chấp thuận ột ai đặt chân lên Đại Tuyết sơn?

Từ Huy bà bà không chút do dự nói :

- Không sai, đây cũng chính là nguyên nhân khiến bọn lão thân không muốn đấu cùng bọn họ, chứ không phải vì sợ bọn họ!

Giang Ngọc Phàn không cho là thế nói :

- Thế nhưng, bọn họ tự nhiên độc chiếm Đại Tuyết sơn, không cho ai vào núi tìm sen tuyết trị thương như vậy không phải là cậy thế hiếp người, nguy hại đến tính mạng người khác hay sao? Du Hiệp Đồng Minh chúng tôi nhất định gánh lấy trách nhiệm này, trừ khử bọn chúng, mở khai Đại Tuyết sơn trả ọi người.

Từ Huy bà bà gật đầu tán đồng :

- Giang minh chủ trượng nghĩa khí khái như vậy lão thân thực sự trong lòng bội phục, bọn lão thân năm người quyết thành toàn cho Minh chủ.

Giang Ngọc Phàn nghe thế đã hội thấu câu nói của bà tự bất giác trong lòng mừng khắp khởi. Nên biết, như chỉ dựa vào sở học tuyệt đỉnh của một mình chàng để thắng nổi bọn Càn Khôn ngũ tà thì cũng không dễ dàng gì. Còn như bọn Ngộ Không cùng mấy người tuy so với hiện tại thì cũng đều thuộc hạng võ lâm nhất lưu, nhưng nếu đem so với những nhân vật võ công cái thế hai thế hệ thì khác gì đem trứng chọi đá, chỉ là tổng mạng không mà thôi!

Bởi vậy, lúc này nghe vậy vui mừng, rạng nét mặt hỏi :

- Chẳng hay tiền bối có thượng sách gì?

Từ Huy bà bà không đáp ngay mà hỏi :

- Minh chủ có nghe chuyện Càn Khôn ngũ tà cứ mỗi ba năm phải đi Trường Hồ đảo Đông Hải không?

Giang Ngọc Phàn lập tức gật đầu :

- Văn bối có nghe qua, nhưng không biết nguyên nhân tại sao?

Từ Huy bà bà gật gật đầu, rồi quay đầu nhìn Hồng Châu lão nhân, nói :

- Nhị đệ, hãy đem những điều nghe thấy được kể cho Giang minh chủ nghe!

Hồng Châu lão nhân ứng thanh “Dạ” một tiếng, rồi tiến lên mấy bước nhìn Giang Ngọc Phàn nói :

- Theo lão phu biết, ba mươi năm trước một lần bọn Càn Khôn ngũ tà đi Trường Hồ đảo tìm thuốc...

Hắc Sát Thần từ đầu đến giờ nhẩn nại im lặng, bấy giờ bỗng nhiên cắt ngang hỏi :

- Từ Đại Tuyết sơn mà phải chạy đến tận Đông Hải tìm thảo dược, nhất định phải là một loại dược vật có độc tính kịch liệt?

Hồng Chu lão nhân gật đầu, đáp :

- Không sai, chính là một loài độc thảo dược tính cao, thế nhưng lần ấy bọn chúng chút nữa là bỏ mạng trên Trường Hồ đảo, bởi vì bọn họ gặp phải một con quái vật trong một hang đá trên đảo...

Giang Ngọc Phàn chăm chú hỏi :

- Không biết đó là loài quái vật gì nhỉ?

Hồng Châu lão nhân lắc đầu đáp :

- Trừ Càn Khôn ngũ tà ra chỉ e không còn người nào biết được đó là quái vật gì. Chỉ một điều con quái vật ấy chẳng những da thịt chắc, mà còn không sợ bất kỳ loại độc dược nào.

Phong Lôi Quải là người rất quan tâm vấn đề này, lúc ấy ôm quyền cung kính :

- Văn bối xin mạo muội hỏi một câu những điều này tiền bối làm sao biết được?

Hồng Châu lão nhân nhẹ gật nhẹ nhàng, giải thích :

- Những chuyện này đều từ miệng Càn Khôn ngũ tà nói với bọn lão phu.

Phong Lôi Quải càng quan tâm hơn :

- Nói vậy, năm tiền bối đi Đông Hải chính là để giúp Càn Khôn ngũ tà diệt trừ quái vật?

Hồng Chu lão nhân nghe hỏi bất giác thở dài :

- Bọn lão phu truy theo Càn Khôn ngũ tà cũng chỉ là để lấy lại vật chí bảo sư môn Xích Doanh kiếm!

Giang Ngọc Phàn như đã hiểu ra :

- Lúc này vị huynh đệ của Cái bang đến báo tin cho biết một trong bốn lão già trong Càn Khôn ngũ tà trên lưng có đeo một thanh kiếm toàn một màu son đỏ, hẳn phải là bảo kiếm trấn môn của năm vị tiền bối.

Hồng Chu lão nhân mặc nhiên gật đầu thừa nhận :

- Không sai, chính là thanh cổ kiếm ấy.

Ngộ Không hòa thượng đến lúc này mới chấp tay niệm Phật hiệu “A di đà Phật” rồi mới cung kính nói :

- Cứ nhìn tiền bối thần sắc buồn rầu thở dài không vui, những nghĩ thanh “Xích Doanh cổ kiếm” kia nhất định là cho bọn Càn Khôn ngũ tà mượn.

Một câu này đủ khiến cho cả bọn Tây Đề ngũ lão và hồng y thiếu nữ tỏ ra lúng túng.

Hồng Chu lão nhân cố gượng cười, gật đầu đáp :

- Nói ra thấy hổ thẹn, bọn lão hủ năm người xưa nay vốn không hề giao du với Càn Khôn ngũ tà, hoàn toàn không phải vì sợ bọn họ, mà vì hai mươi năm lại đây chỉ cần không có một ai bước chân lên Đại Tuyết sơn, thì bọn họ tuyệt không hề gây sát giới. Bởi vậy bọn lão phu cũng yên tâm mà tinh dưỡng thân già...

Nói đến đó, lão bỗng thở dài tiếp :

- Chỉ là hai tháng trước đây một hôm bọn họ kéo đến nơi ẩn cư của bọn lão hủ, trước tiên bọn họ kể chuyện con quái vật trên Trường Hồ đảo, rồi sau mới nói chuyện mượn tạm thanh Xích Doanh kiếm..

Phong Lô Qua lẩm bẩm như tự nói một mình :

- Đã ược, sao lại còn truy theo?

Hồng Chu lão nhân mặc nhiên lắc đầu :

- Càn Khôn ngũ tà nhiều năm nay luôn nghĩ cách diệt con quái vật không phải là để trừ họa cho dân lành lên Trường Hồ đảo, mà chỉ là trừ khử mối bất lợi cho họ...

Giang Ngọc Phàn xen vào hỏi :

- Tại sao?

Hồng Chu lão nhân giải thích :

- Bởi vì con quái vật không hề sợ bất cứ loại kịch độc nào, thậm chí những miếng mồi tẩm độc cực mạnh do bọn Càn Khôn ngũ tà mang đến nó cũng ăn tuốt mà không hề chết. Bọn Ngũ tà mấy mươi năm trước trên giang hồ đã gây thù kết oán không biết bao nhiêu người, thế mà cừu gia của họ mãi không dám lên Đại Tuyết sơn tầm thù chỉ là vì sợ năm loại kịch độc của bọn họ mà thôi. Nếu như cừu gia của họ phát ra con quái vật này, chỉ cần khắc chế được nó rồi lợi dụng tính không sợ độc của nó, thử hỏi bọn Càn Khôn ngũ tà còn ăn ngon ngủ yên độc chiếm Đại Tuyết sơn được nữa không?

Giang Ngọc Phàn như hiểu ra hỏi lại :

- Nói như tiền bối, nếu có được con quái vật đó trong tay thì không sợ bất kỳ loại kỳ độc nào trong thiên hạ?

Hồng Chu lão nhân chép miệng, không dám khẳng định, nói :

- Cứ theo như lời của Càn Khôn ngũ tà thì có thể nói đối với tất cả các loại độc tính đều vô hiệu.

Đồng Nhân Phán Quan đột nhiên lên tiếng chen vào nói :

- Chưa vị tiền bối cho bọn Càn Khôn ngũ tà mượn kiếm chẳng phải là chấp cánh cho hổ đó ư?

Hồng Chu lão nhân bối rối giải thích :

- Bọn lão hủ nếu như chấp nhận mang kiếm cho bọn họ mượn há lại còn gian khổ vượt ngàn dặm đến Đông Hải truy theo bọn họ sao?

Phong Lô Quả chừng như hiểu ra, nói :

- Nói như vậy, bọn Càn Khôn ngũ tà đã lừa lấy đi thanh Xích Doanh kiếm của các vị tiền bối?

Hồng Chu lão nhân gật đầu nói :

- Sự thực là như vậy, lúc ấy Càn Khôn ngũ tà tuy đến tề tụ đều đủ mặt, nhưng vào nhà thì chỉ có bốn người, còn lão “Tam Ma” Hắc Phong Khách thì ẩn náu bên ngoài...

Giang Ngọc Phàn nhíu mày khó hiểu :

- Để làm gì?

Hồng Chu lão nhân nói tiếp :

- Bởi vì bọn chúng biết rằng bọn lão hủ sẽ không khi nào cho chúng mượn bảo vật trấn môn, cho nên trước khi vào lập kế để Tam Ma lưu bên ngoài vườn tùng. Đến khi bọn lão hủ tiễn chân chúng ra viên môn, chúng làm như sức nhớ ra một vấn đề, lại dùng dằng thương lượng với bọn lão hủ.

Hắc Sát Thần gạt đầu la lên :

- A, hiểu ra rồi.... nhân thời gian nói chuyện đó, lão Tam Ma đã lên vào trộm Xích Doanh kiếm mang đi.

Hồng Chu lão nhân gạt đầu thăm nói :

- Chính vậy, khi chúng thấy có lẽ đã thành công, mới cáo từ bọn lão hủ.

Giang Ngọc Phàn nhíu mày khó hiểu :

- Lão tiên bối đặt thanh bảo kiếm trấn môn ở đâu?

Nghe hỏi mặt Hồng Chu lão nhân ửng đỏ lên vì hổ thẹn, thở dài nói :

- Bảo kiếm trấn môn thực sự là vật báu như mệnh cần phải cất giữ kỹ càng, nhưng vì để sớm tới luôn nhớ về ân đức tổ sư, nên bọn lão hủ đã treo nó ngay bức tường giữa khách phòng.

Phong Lô Quái bắt giác nôn nóng hắt lên, nói :

- Cứ như tình hình vừa rồi Càn Khôn ngũ tà gấp gáp trở về Tây Vực, chỉ e chúng đã đắc thủ.

Hồng Chu lão nhân ngần ngừ như không dám khẳng định thế nhưng Từ Huy bà bà ngược lại không cho là thế, nói :

- Theo những điều lão ma “Hỗn Thế Ma Vương” nói thì Xích Doanh kiếm chưa chắc đã chế phục được con quái vật kia!

Nhất Trần đạo nhân phát ngọn phát trần như tơ bạc lên vai, một tay chấp trước ngực cung kính nói :

- Theo tiên bối thì nếu như bọn Càn Khôn ngũ tà chưa chế phục được quái vật vậy tại sao chúng lại khấn cấp trở lại Tây Vực?

Từ Huy bà bà trịnh trọng nói :

- Theo lão thân nghĩ thì bọn Càn Khôn ngũ tà chưa hẳn đã trở lại Tây Vực mà có thể đến một nơi khác để kiếm thêm những vũ khí báu khác. Xích Doanh kiếm tuy được xưng là cổ kim thượng thượng, nhưng nếu đem so với Cự Khuyết kiếm mà gần đây đồn đãi xuất hiện gần Thái Hồ thì còn kém xa!

Giang Ngọc Phàn nghe nhắc lại chuyện Thái Hồ thì không muốn kéo dài câu chuyện chỉ sợ làm hỏng việc mình, nên khi ấy cũng không nói ra đó chỉ là những lời đồn thất thiệt của Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngữ bèn quay câu chuyện trở lại chính đề :

- Tiên bối vừa rồi nói chuyện thành toàn, chí nguyện văn bối hiệp trợ khuyến đạo bọn Càn Khôn ngũ tà hướng thiện, không biết chư vị tiên bối có cao kiến gì.

Từ Huy bà bà nghe vậy liền đáp :

- Ô lão thân nghĩ từ đây đến Trường Hồ đảo cũng không xa, nên định cho Tiểu Lý theo Giang minh chủ đi đến đó một chuyến, hiệp lực chế phục con quái vật đó, rồi mới truy tìm bọn Càn Khôn ngũ tà thì may ra mới thắng nổi bọn chúng...

Hàn Dũ Lý vừa nghe liền nhoẻn miệng cười tươi, đôi mắt hạnh long lanh nhìn Giang Ngọc Phàn không hề chớp mắt, chừng như mong chờ cái gạt đầu chấp thuận của chàng...

15. Chương 15: Võ Đang Tam Kiếm

Lại nói, lúc ấy Chung Ngọc Thanh nghe câu nói này thì nét mặt sa sầm, đương nhiên là nàng không khi nào mong muốn vị tiểu cô nương xinh đẹp, ngây thơ Hàn Dũ Lý kia đi cùng Giang Ngọc Phàn.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa vẫn còn nhớ như in một kiếm vừa rời của Hàn Dũ Lý, nếu lúc ấy không có Giang Ngọc Phàn ra tay cứu mạng, thì chỉ sợ giờ này hồn ba đã phiêu diêu nơi nào rồi!

Do vậy, vừa nghe xong không đợi hết câu đã hỏi lại ngay :

- Năm vị tiền bối đi hay không?

Từ Huy bà bà đáp :

- Bọn lão thân phải truy theo Càn Khôn ngũ tà!

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa lạnh giọng nói :

- Tiền bối tại sao lại nhất định cho Hàn cô nương theo chân Giang minh chủ chúng tôi?

Hàn Dũ Lý nghe vậy, niềm hy vọng trong lòng cô vụt tắt, hơn nữa, nghĩ lại chút bộc trực quật cường vừa rồi thì cảm ân hận. Cô ta cũng hiểu ra một điều nếu như muốn từ đây về sau được cùng vị Minh chủ khôi ngô tuấn tú này ngao du giang hồ thì cũng không nên đắc tội hiềm khích với một bầy đầu trâu mặt ngựa đứng sau lưng chàng kia!

Bởi vậy, nàng trầm tư suy nghĩ, thì đã nghe rằng trước hết làm sao để có được cảm tình tốt quan hệ với họ...

Cô nàng đang miên man suy nghĩ. Thì đã nghe giọng từ hòa của Từ Huy bà bà nói :

- Bởi vì thanh nhuyễn kiếm “Đằng Long kiếm” trong người Tiểu Lý được tinh luyện chế tạo từ những sợi cương thiếc, sắc bén không thua kém gì thanh “Xích Doanh kiếm”, do vậy mà có cùng đi với Minh chủ các người thì có thể khắc phục được quái vật.

Nói đến đó bà hơi dừng lại, rồi đổi sắc mặt nghiêm trang nói :

- Nếu như không có sự chuẩn bị phòng độc chu đáo, thì các vị tuyệt đối đừng bao giờ nghĩ đến chuyện truy tìm bọn Càn Khôn ngũ tà.

Chung Ngọc Thanh lo lắng Giang Ngọc Phàn gật đầu chấp thuận đi Trường Hồ đảo, cho nên liền tiến lên sát người chàng thấp giọng nói :

- Minh chủ việc gấp của chúng ta là truy theo Vạn Lý Phiêu Phong, hiện tại đã biết rõ tung tích của lão ta, nếu như không nhanh chóng đuổi theo, một khi lão ta đã ẩn thân tàng tích thì chuyện thâm Hối lại bấu vạt là không phải dễ!

Giang Ngọc Phàn vừa nghe nhắc chuyện “Vạn Diễm bôi” lập tức nôn nao hẫng lên, tức một điều là không kịp truy đuổi theo ngay lập tức.

Chính chàng lúc này định nói thì đã thấy Hàn Dũ Lý chớp chớp đôi mắt nín tay Từ Huy bà bà nàng nói :

- Sư phụ, Lý nhi muốn nói chuyện riêng với Giang minh chủ vài câu.

Từ Huy bà bà mảy bực chau lại, trù trù không quyết được, hiển nhiên chuyện này là không tế nhị thể nhưng với đứa đệ tử nhỏ mà bà nuông chiều nâng niu như trứng mỏng này thì bà chưa trách phạt la mắng bao giờ.

Giang Ngọc Phàn vốn thấy Hàn Dũ Lý xinh xắn đáng yêu, với nàng tuyệt không hề chán ghét. Thế nhưng lúc giữa thanh thiên bạch nhật, trước bao người thế này mà ra một nơi vắng vẻ nói chuyện với cô ta thì thật không tiện.

Cho nên, nhân lúc Từ Huy bà bà đang phân vân, liền chấp tay cáo từ :

- Văn bối hiện đang có cấp sự phải đi Yên Hồ...

Chàng vừa mở miệng nói được mấy lời thì Hàn Dũ Lý đã hậm hực không khách sáo nói :

- Ê chỉ nói chuyện vài ba câu chẳng lẽ trễ việc người sao chứ?

Chung Ngọc Thanh nghe vậy tức giận nói :

- Người dám nói năng vô lễ trước mặt Minh chủ chúng ta hử?

Hàn Dũ Lý bịu môi, kéo dài giọng :

- Hân là Minh chủ các người, chứ chẳng phải Minh chủ của Hàn Dũ Lý ta nhé.

Nói đến đó bỗng “hừ” một tiếng lạnh lùng, cao giọng trẻ con :

- Nói người biết, người chớ đối đầu với ta, thế nào rồi cũng có ngày người cầu cạnh đến ta.

Phong Lôi Quải nghe cười thầm trong bụng, nhưng nhân lúc ấy lên ôm quyền thi lễ nói :

- Năm vị tiền bối còn chưa biết đây thôi Minh chủ chúng tôi qua thực có cấp sự, hiện giờ chưa đi Trường Hồ đảo được..

Hàn Dũ Lý lập tức, ngang ngạnh nói :

- Chuyện đó không quan trọng gì, trước hết ta cùng đi với các người làm chuyện cần kìa trước, sau khi chuyện đã hoàn thành thì ta sẽ cùng đi với Minh chủ các người đến Trường Hồ đảo..

Bọn Ngộ Không nghe thấy, ai nấy đều nhú mày khó chịu.

Lam Thạch lão nhân trầm giọng quát :

- Tiểu Lý sao lại ăn nói như vậy?

Hàn Dũ Lý chẳng thèm để ý tiếp tục với giọng sân si :

- Cứ như thế ta sẽ gia nhập với các người làm hộ giá, hộ vệ gì cũng được...

Chưa nói xong thì đã nghe giọng the thé của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vang lên cướp ngang :

- Người hộ cái gì chứ?

Hàn Dũ Lý căng căng mặt như thường :

- Hộ giá Minh chủ các người?

Chung Ngọc Thanh nghe đến đó thì không dần được nổi cơn ghen tức, phần hận nói :

- Giang minh chủ ta cần người ư?

- Không cần ta chả lẽ cần người? - Hàn Dũ Lý dẩu mồm đáp lại.

Từ Huy bà bà nghe vậy tức giận quát :

- Tiểu Lý, cầm miệng lại. Có con cái nhà ai như người không chứ? Càng nói càng chẳng ra gì, không biết thế nào là sợ người ta chê cười!.

Nào ngờ Hàn Dũ Lý dậm chân vung vẩy, giọng như muốn khóc :

- Sư phụ, sư thúc, con muốn gia nhập “Du Hiệp Đồng Minh” của họ, con muốn cùng họ tỉ võ tranh đoạt chức vị....

Ngộ Không đã thấy được vị cô nương này được nuông chiều thành thói, muốn gì phải được nấy. Bây giờ lại thấy bọn “Hồng Chu lão nhân” im lặng, Từ Huy bà bà thì lại lừng khừng không quyết, bèn tiến lên chấp tay niệm Phật hiệu, nghiêm túc nói :

- A di đà Phật! Bần tăng là kẻ xuất gia, giới luật nghiêm ngặt không dám giả ngôn, tệ Minh chủ xác thực có cấp sự cần phải khởi trình ngay...

Từ Huy bà bà từ thái độ do dự, bỗng cười từ hòa nói :

- Lý nhi lớn lên trong vòng tay lão thân đến nay đã gần hai mươi năm, vì mãi sống trong thâm sơn cùng cốc, lại thêm bọn lão thân năm người quá nâng niu chiều chuộng cho nên mới hư thế này!.

Nói đến đó bà ngừng lời, rồi nhìn Giang Ngọc Phàn ôn tồn nói tiếp :

- Giang minh chủ quả thật có việc gấp thì xin mời cứ tự nhiên.

Giang Ngọc Phàn vốn cũng muốn đi Trường Hồ đảo một chuyến rồi truy theo Vạn Lý Phiêu Phong sau, bởi vì nếu để bọn Càn Khôn ngu tà đến Trường Hồ đảo không chế quái vật trước thì khác nào để hổ thêm vuốt

thế nhưng khi nghe Chung Ngọc Thanh nhắc lại chuyện “Vạn Diễm bôi” chàng nôn nao hẳn lên vì để bọn Vạn Lý Phiêu Phong vượt mất thì chuyện lấy Vạn Diễm bôi kể như vô vọng.

Do vậy, lúc này thấy Từ Huy bà bà thực tình thúc mình lên đường chàng chấp tay cung kính nói :

- Thờ mong chư vị tiền bối thiện chí chỉ giáo, xin ghi khắc trong lòng giờ vãn bối xin cáo từ!

Nói rồi, chàng quỳ xuống hành lễ vô cùng cung kính.

Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh đã nhanh chóng dẫn ngựa đến cho chàng.

Hàn Dữ Lý tức giận đến cắn môi nén nước mắt vào lòng, đôi mắt mở tròn xoe không hề nhấp nháy nhìn chăm chăm vào Giang Ngọc Phàn và Trọc Tử đang dắt ngựa đến.

Giang Ngọc Phàn lên ngựa xong chờ đến khi bọn Ngộ Không cũng đã lên ngựa hết, mới chấp tay hướng về Tây Đề ngũ lão chấp tay xá lần nữa :

- Chư vị tiền bối xin bảo trọng vãn bối xin cáo từ.

Nói xong, trong tiếng tiễn đưa của Tây Đề ngũ lão “Hội ngộ hữu kỳ!” chàng đã thúc ngựa tiến lên. Nhưng, chính lúc ấy, Hàn Dữ Lý tức tím gan tím ruột, chừng như không nén nổi bật lên thành tiếng phẫn uất :

- Được người đi đi. Từ nay về sau người đừng hòng ăn ngon ngủ yên, ta nhất định sẽ làm cho người điên đầu, điên óc, lục thần vô chủ, tới lúc ấy người cùng sẽ phải cùng ta đi Trường Hồ đảo.

Nói đến những tiếng cuối cùng thì nấc nghẹn trong cổ họng, nghe ra như đã có tiếng khóc. Giang Ngọc Phàn bất giác ngoái đầu lại thì nhìn thấy cô nàng mặt úp vào cánh tay, vai rung lên nhẹ nhẹ chứng tỏ đang khóc tức tưởi.

Tây Đề ngũ lão ai nấy mặt lộ vẻ quan tâm thương xót vây lấy Hàn Dữ Lý trong ánh mắt họ hiện lên lo lắng và xót xa.

Từ Huy bà ba nhìn thấy Giang Ngọc Phàn quay đầu lại, lên gượng cười xua tay nói :

- Xin cứ lên đường nhanh nhanh.

Giang Ngọc Phàn thực không ngờ đến Hàn Dữ Lý là một cô nương đã hai mươi tuổi mà vẫn còn mang tính non trẻ như một đứa bé gái. Lúc này chàng nhìn thấy Từ Huy bà bà giục mình lên đường, cũng đành thở dài một tiếng rồi thúc ngựa nhằm hướng lộ chạy ra. Bọn Ngộ Không cũng lập tức theo thứ tự phóng ngựa theo chàng.

Giang Ngọc Phàn chạy trước, ra khỏi rừng tùng, đến hoang đạo thì theo lộ tuyến lúc đầu đến đây mà chạy ngược trở lại.

Bọn Ngộ Không từng trải giang hồ, nện khi này nhìn thấy Giang Ngọc Phàn nhú mày mím môi mắt nhìn chăm vào mặt trời đỏ ối đang lặn về tây, hai chân thúc con Bạch Long mã phóng như bay thì bọn họ biết chàng đang rất nôn nóng, trong lòng chứa rất nhiều nỗi tâm sự.

Đương nhiên họ hiểu rằng chuyện Vạn Diễm bôi bị lấy một trong những nguyên nhân, nhưng chuyện vừa rồi về Hàn Dữ Lý cũng phải là một nguyên nhân thứ hai.

Về phần Hàn Dữ Lý tuy chưa hề hỏi rõ lai lịch thế nhưng chỉ bằng cách xử sự nuông chiều và ưu ái của bọn Tây Đề ngũ lão cũng đủ thấy cho người ta thấy rằng Hàn Dữ Lý có thể mồ côi cha mẹ từ thơ ấu, rất khả năng chính là ân nhân hoặc bằng hữu chí thân của Tây Đề ngũ lão, cho nên mới được bọn họ mang về nuôi nấng quan tâm đến thế.

Theo như lời Từ Huy bà bà thì Hàn Dữ Lý lớn lên trong vòng tay bà đã hai chục năm nay, trong suốt hai mươi năm ấy, cô ta được Từ Huy bà bà và bốn vị sư thúc dốc lòng truyền thụ võ công. Cho nên vừa rồi với sức một kiếm đã khiến cho nhân vật vốn thành danh với cặp Quỷ Đầu đao là Quỷ Đao Mẫu Dạ Xoa cũng phải chút nữa tán mạng đương trường. Đến như Chung Ngọc Thanh so ra sở học có cao hơn nhưng xem chừng cũng không phải đối thủ của cô ta.

Bọn Ngộ Không từ sau khi gặp phải Giang Ngọc Phàn thì đều có những cảm nghĩ riêng, bọn họ vốn xưa nay hoành hành tứ hải, tính tình cuồng ngạo, chưa từng gặp phải một tay cao thủ thân hoài tuyệt học, có

chẳng thì cũng chỉ bọn Vô Đang tam kiếm hay như Hoàng Diện Lang mà thôi. Hiện tại thì bọn đều có chung một cảm nghĩ là sở học không bằng người. Muốn thắng tiến thêm chỉ e phải khổ công thêm bởi vậy trong lòng họ luôn hy vọng theo chân Giang Ngọc Phàn, tùy lúc chàng sẽ chỉ giáo truyền cho họ tuyệt học.

Lại nói như Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hiện đang phóng ngựa như điên ấy là vì bà ta trước nay ra đao chưa từng thất bại tệ hại như vừa rồi, mà lại thúc thủ trước một vị cô nương non trẻ như Hàn Dũ Lý. Chính vì vậy, trong lòng bà tức anh ách, nên phóng ngựa thực mạng chỉ muốn tiêu tan bớt nỗi bức bối trong lòng.

Chung Ngọc Thanh nhìn thấy Giang Ngọc Phàn chau mày sầu não thì trong lòng cũng áy náy cảm thương, nàng nhớ lại Hàn Dũ Lý hai tay úp mặt khóc bất giác cảm thấy mình cũng có phần lỗi, tự nhiên thấy thương thương Hàn Dũ Lý.

Nàng lại nghĩ ý trung nhân có thật yêu thương nàng không? Chàng tuy từng có lần ôm nàng, đụng chạm da thịt nàng, thế những ấy là những lần cứu trị liệu thương cho nàng, mấy ngày nay nàng luôn quan tâm, chăm sóc đến chàng, cho nên đám huynh đệ tỷ muội trong Đồng Minh cũng ủng hộ tán đồng cho nàng, có lúc họ vô tình hay hữu ý để cho chàng và nàng ở với nhau mà chàng đối với nàng cũng ra vẻ thích thú, ái mộ, chỉ có điều chàng chưa bao giờ thổ lộ lời yêu thương nàng mà thôi!

Nàng thầm tự tin rằng, từ tướng mạo dung nhan đến tài trí nàng tuyệt đối không hề thua kém bất cứ nữ nhân nào. Cho nên người trong giang hồ một số đã mỉa mai gán cho nàng cái ngoại hiệu “Nhất Chi Hoa” thâm ý là “Xa trông một đóa hoa, gần trông một mặt hoa”.

Hễ mỗi lần nhớ đến những đám rối hoa trên mặt thì nào đau xót mà khóc trong lòng, không ít lần một mình than thân trách phận mang khổ!

Hiện tại tình lang buồn không vui, không biết có phải vì Hàn Dũ Lý hay không? Thực tình nàng không hề dối lòng mình mà nghĩ rằng: Hàn Dũ Lý đúng là một thiếu nữ gây người ta chú ý, ấy chưa phải là vì nhan sắc kiều diễm xinh đẹp mà chính còn vì bản tính ngây thơ, chân thật, trẻ con của cô ta. Nó khiến cho người ta cảm nghĩ cô ta thánh thiện ngây thơ, chưa hề bén tạt chút hồng trần.

Thế nhưng có một điều mà nàng hiểu rõ là nếu để cho Hàn Dũ Lý ra nhập Du Hiệp Đồng Minh thì nàng - Chung Ngọc Thanh suốt đời đừng hòng mơ tưởng được cương vị Tôn thiếu bảo chủ “Cửu Cung bảo”.

Chính vì vậy, lúc còn dang dở với Tây Đề ngũ lão trong rừng tùng, nàng bằng mọi cách để ngăn cản chuyện này, ngoài một trường hợp là nàng và Giang Ngọc Phàn đã thành thân với nhau, củng cố địa vị của nàng rồi.

Phong Lô Quả và những người khác cũng có những suy nghĩ riêng, với lão thì nhất định tận lực tận tâm phò trợ Giang Ngọc Phàn lập danh dựng nghiệp. Trong thời gian ngắn đôi ba tháng một năm phải gây nên một chuyện làm chấn động thiên hạ đương nhiên là chuyện hữu ích chứ vô hại.

Nguyên nhân vì lão từng gặp qua lão Bảo chủ Cửu Cung bảo đồng thời cũng gặp mẫu thân của Giang Ngọc Phàn là Thái Hồng Long Nữ Tiêu Tương Trân, bọn họ đối với lão vô cùng trọng đãi. Tương lai, Giang Ngọc Phàn không sáng lập nổi cơ nghiệp, nói gì đến bọn họ, mà đến ngay vị sư huynh của lão Tổng quản Cửu Cung bảo là Tẩn Quả Chấn Cửu Châu Mã Văn Sơn không khi nào bỏ qua cho lão.

Hiện tại điều làm lão lo lắng nhất là Vạn Lý Phiêu Phong lừa cướp đi chiếc Vạn Diễm bôi. Nếu như đến trước ngày 15 tháng 8 mà vẫn chưa lấy lại được bảo bôi thì là sao có thể ăn nói được với chủ nhân của nó sẽ chờ trên Thiên Đô phong đứng đêm Trung Thu? Và khi ấy Du Hiệp Đồng Minh vừa mới xuất hiện vô lâm coi như bị xóa sổ.

Nghĩ đến đó lão vừa nôn nóng vừa căm phẫn, chỉ hận không đuổi bắt kịp ngay Vạn Lý Phiêu Phong để băm thầy xé xác lão.

Tiếp đến là chuyện liên quan đến tư tình nam nữ, tuy phụ thân của Giang Ngọc Phàn có đến tám người thiếp, nhưng mẫu thân của chàng là Thái Hồng Long Nữ chưa hẳn mong chàng giống như vậy.

Với chuyện Giang Ngọc Phàn dẫu sao cũng là người trong Đồng Minh nên lão cũng nguyện ý cầu mong cho chuyện duyên tình của họ thành công. Thế nhưng nếu Chung Ngọc Thanh dựa vào kiếm thuật và võ học mà mong ngôi ghế thái sư chiếm ngôi Tôn thiếu bảo chủ sợ rằng tám vị Bảo chủ phụ nhân chưa hẳn chấp thuận.

Nên biết rằng hiện tại trong Cửu Cung bảo thì đừng nói gì đến Bảo chủ và tám vị phu nhân mà ngay những chức quản gia, hộ môn võ công của họ cũng đã cao hơn Chung Ngọc Thanh một bậc, trừ phi Giang Ngọc Phàn truyền thụ cho nàng vài chiêu tuyệt học hoặc giả chàng tự nguyện cầu cạnh các vị phu nhân, bằng không thì giấc mộng vàng của nàng sự tan tành mây khói. Huống chi nàng xuất thân từ sư môn không danh tiếng, gia thế cũng chẳng hiển hách.

Bàn đến Hàn Dữ Lý, từ xuất thân gia thế cho đến võ công của cô ta quả là đủ tư cách ở ngôi vị phu nhân trong Cửu Cung bảo, duy chỉ có một điều tính tình ương ngạnh cứng đầu nếu cô ta không bỏ đi thì cùng khó lòng vào được Cửu Cung bảo.

Phong Lô Quái nhìn thấy Giang Ngọc Phàn buồn buồn không vui, ông nghĩ tất có liên quan đến Hàn Dữ Lý. Ông nghĩ cần phải khuyên giải chàng đồng thời tìm cách ngăn cản chuyện Hàn Dữ Lý đến quấy rầy chàng, bởi vì một con người ương bướng nuông chiều thành thói như cô ta thì nói điều gì tất sẽ làm bằng được, trừ phi Tây Đề ngũ lão tìm cách ngăn cản khuyên bảo.

Cả đoàn người ngựa nhằm hướng tây chạy như bay nhưng vì lòng ai cũng mang một nỗi tâm sự riêng, cho nên ngoài tiếng vó câu gõ dồn trên đất đá tuyệt nhiên không có thêm một tiếng người nào. Không khí càng lúc càng trầm lắng có vẻ nặng nề.

Chạy suốt một mạch, mãi đến khi trời sập tối thì bọn họ cũng vừa kịp vào cửa thành, khắp nơi đã lên đèn sáng trưng, chợ đêm bắt đầu họp cho nên người trên đường cũng rất đông. Người qua kẻ lại trong đó không thiếu những nhân vật trong làng võ lâm vai gươm tay kiếm, cứ theo như những lời bàn tán của họ thì hầu như họ đều đã biết hết chuyện “Cự Khuyết kiếm” chỉ là lời phao tin đồn nhảm mà thôi.

Lại còn có người lớn tiếng bên tin về chuyện mất tích của Hoàng Diện lang với vị quản gia Hồng Phi Hồ cả hai người đều là người của Đặng Thiên Ngu. Có người bạo gan phán đoán bọn họ hai người cùng nhau trốn chạy, đồng thời cuôm đã nhiều đồ quý giá trong ngày mừng thọ của Đặng Thiên Ngu.

Giang Ngọc Phàn đi trước đoàn người mỗi khi nhìn thấy khách điểm chàng đều bảo Đồng Nhân Phán Quan đến thuê phòng nghỉ. Thế nhưng bởi vì khách giang hồ đổ vào đây nghỉ quá đông, cho nên tất cả các đặc viện lớn nhỏ đều đầy ắp khách. Cuối cùng bọn họ đành thuê hoa viên trong hậu điểm “Phục Nguyên lâu” nằm ngay giữa thành.

Trong hoa viên có một khách phòng và sáu tịnh xá nhỏ nằm ẩn mình giữa những hàng tùng bách cùng những hòn giả sơn chung quanh hoa thơm cỏ lạ đúng là ưu nhã tang bồng.

Nên biết đây là chốn của những tay thương gia giàu có mới vào thuê để truy hoan hưởng lạc mà thôi. Cho nên khi cả bọn Giang Ngọc Phàn vừa kéo vào đã thấy một trung niên phụ nhân ăn vận lờ lợt dẫn theo một bốn nàng kỹ nữ nhan sắc đơn đả chạy ra đón.

Cả bọn ngồi vào bàn, đợi bốn ả ca kỹ dâng trà lên rồi, Giang Ngọc Phàn ra hiệu cho Đồng Nhân Phán Quan thưởng tiền cho bọn họ đồng thời bảo bọn họ lui ra.

Trung niên phụ nhân và bốn ả kỹ nữ xưa nay vốn chỉ tiếp khách thương gia hảo ngọt đến tìm vui nay bỗng nhiên nhìn thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú bước vào mang theo mười một tên mặt mày hung tợn, tuy bên ngoài tươi cười đón tiếp nhưng kỳ thực bên trong run phát khiếp. Lúc này được thưởng tiền, lại cho lui ra ngồi thì cả bọn lập tức vàng vang dạ dạ lĩnh ngay.

Hai chén rượu vào bụng, Phong Lô Quái vốn có ý an ủi Giang Ngọc Phàn bèn cố ý cao giọng nói :

- Minh chủ, chỉ cần bọn Cái bang giúp sức thì chẳng sợ bọn Vạn Lý Phiêu Phong trốn chạy lên trời!

Giang Ngọc Phàn mãi đến lúc này mới lên tiếng điềm nhiên nói :

- Tôi ngược lại không chú ý bọn chúng chạy đi đâu, chỉ nghĩ không ra bọn Vạn Lý Phiêu Phong làm sao biết được Vạn Diễm bôi nằm trong người tôi. Đã vậy, Vạn Lý Phiêu Phong lại còn biết rõ những biến hóa của rượu khi rót vào bôi, chừng như lão ta tận mắt trông thấy vậy.

Nhất Trần đạo nhân liền tiếp lời, nói :

- Vạn Lý Phiêu Phong tuy rất say mê đồ cổ, thế nhưng chuyện biết rõ ngọn ngành chiếc Vạn Diễm bôi như thế thì ty chức cũng cảm thấy hoài nghi.

Phong Lôi Quái nhú mày nói về giải thích :

- Hôm ấy ở Thái Hồ, lúc Minh chủ bắt được Vạn Diễm bơi bọn Triệu Cảnh Thành khả năng cùng ở gần đó cho nên nhìn thấy rõ ràng. Ví như Lục cô nương ở gần đó nên nhìn thấy cho nên điều này có thể hiểu được. Trước mắt được bọn Vạn Lý Phiêu Phong xưng hô là “tiểu thư” kia, cô ta là ai? Có phải là người trong Bát đại thế gia không?

Độc Tỷ Hồ nói :

- Cứ theo như những tên tiểu nhị nói thì bọn Vạn Lý Phiêu Phong rất cung kính trước vị tiểu thư kia lại phái Triệu Cảnh Thành vào lừa cướp Vạn Diễm bơi, đủ thấy người ấy là kẻ chủ mưu.

Hắc Sát thần chẳng đợi gã ta nói xong đã phản hận la lên :

- Bất kể chủ mưu là ai, lần này ta bắt được chúng nhất định ối tên ném một quả chày đồng này, xem thử chúng thích cái mạng hay thích Vạn Diễm bơi.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa nguýt dài một tiếng nói :

- Chỉ trừ con chó già họ Triệu kia bốn tên còn lại nếu như có đứng ngay trước mắt thì người cũng nhận không ra, thì cái chùy nhà người làm nổi trò gì hử?

Ngộ Không hòa thượng thấy từ đầu đến giờ Giang Ngọc Phàn ý tứ chừng như không muốn nói chuyện này, cho nên uyển chuyển thay đổi câu chuyện :

- Minh chủ thử nghĩ vì sao Hồng Phi Hồ lại theo Càn Khôn ngũ tà đi về hướng tây?

Giang Ngọc Phàn vốn tôn trọng nhất là bọn ba người Ngộ Không, Nhất Trần và Phong Lôi Quái. Lúc này nghe Ngộ Không hòa thượng lên tiếng hỏi đành suy nghĩ nhanh rồi nói :

- Có lẽ Từ Huy bà bà nói không sai nếu bọn Càn Khôn ngũ tà chưa khống chế được con quái vật kia, thì bọn họ đi tìm một loại thần binh lợi khí khác mà Hồng Phi Hồ có thể gợi ý...

Chàng còn chưa nói xong, bỗng đã thấy gã Á Tử mặt rạn hắc lên vừa ú a ú ở vừa đưa tay ra hiệu một lúc, rồi mới lấy chiếc “Kim đầu” của Tôn Triệu Quốc xưa trong chiếc túi vải đem ra trên mặt bàn.

Kim đầu vừa xuất hiện, hào quang tỏa chiếu sáng ngời một âm thanh trầm nhẹ ngân dài dễ chịu.

Mọi người vừa thấy báu vật này tinh thần đều phấn chấn hắc lên, không khí trầm nặng phút chốc tan biến đi rất nhiều. Phong Lôi Quái liền nhìn Giang Ngọc Phàn cao hứng giải thích :

- Phương đàn chủ nói sau này Minh chủ đi Trường Hồ đảo chế phục con quái vật kia bắt tất phải dùng đến loại vũ khí nào khác, chỉ cần dùng chiếc “Kim đầu” này là đủ.

Giang Ngọc Phàn nghe nói vui mừng ngay liền nhìn Phương Thủ Nghĩa nói :

- Mang lại tôi xem.

Giang Ngọc Phàn chú mục nhìn vào “Kim đầu”, chàng cảm thấy những tia sáng tỏa ra từ thân Kim đầu có sắc tía hồng, một hơi lạnh buốt lan rộng khiến những lông măng trên mặt chàng dựng ngược cả lên, làn da đau rát.

Nhất là âm thanh trầm nhẹ cứ vang “ong ong” bên tai như nhiếp hồn người, mà chính ngay những hoa văn điêu khắc sắc xảo trên thân Kim đầu chừng như cũng chính đang lay động như làn thủy ba.

Giang Ngọc Phàn xem xong, mới nhìn bọn Ngộ Không hơi vẻ khác thường :

- Chư vị thử xem, chiếc Kim đầu đêm nay so với lần đầu tiên nhìn thấy nó trong ngôi miếu hoang có gì khác nhau chứ?

Nghe câu hỏi này bọn Ngộ Không tất thấy mới như sự tĩnh, liền cùng nhau gật đầu lia lịa.

Phong Lôi Quái đột nhiên trở nên nôn nóng hỏi :

- Lần trước khi chúng ta đều chăm mắt xem “Vạn Diễm bôi” ngọc bôi tỏa sáng muôn màu, tình hình đặc dị, kết quả là bị Vạn Lý Phiêu Phong lừa cướp mất. Đêm nay xem “Kim đầu” tình hình cũng có những điểm tương đồng, lẽ nào cảnh cáo với chúng ta rằng bên ngoài cùng chính đang có người nhìn lên...

Chữ “lên” vừa ra khỏi miệng, trên nóc nhà đột nhiên nghe có tiếng áo lướt gió, Giang Ngọc Phàn nhanh như chớp vọt ra cửa...

Bọn Ngộ Không ai nấy thất sắc đứng bật cả dậy, gần như cùng lúc mọi người đứng lên, Phong Lôi Quải lịch duyệt giang hồ lớn tiếng trấn an :

- Xin chư vị ngồi xuống.

Bọn Ngộ Không nghe tiếng liền dừng chân, quay đầu nhìn Phong Lôi Quải vẻ khó hiểu.

Phong Lôi Qui liền thông thả, giải thích :

- Vừa thấy động Minh chủ đã ra ngoài quan sát, trên mái nhà kia có đúng là có người hay không thì còn chưa xác định, nhưng nếu tất cả chúng ta cũng theo chân Minh chủ, thì còn ai bảo vệ chiếc Kim đầu này?

Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào chiếc Kim đầu vẫn còn đang tỏa ánh sáng kỳ diệu.

Mọi người nghe mới tỉnh ngộ ra.

Phương Thủ Nghĩa không đợi ra lệnh liền đem chiếc Kim đầu cẩn thận cất trở lại vào bao tải.

Chung Ngọc Thanh mãi nghĩ đến Hàn Dũ Lý, cho nên đề nghị :

- Tiểu muội nên ra ngoài xem sao? Không chừng Minh chủ đã phát hiện điều gì....

Nói chưa xong, một mình nàng đã tung người phóng đi trước rồi.

Bọn Phong Lôi Quải biết tâm sự của nàng lúc này, cho nên không ai lên tiếng cản trở chỉ còn biết ra mắt nhìn nhau lắc đầu mà cười.

Nhưng họ cười chưa dứt, bỗng đã nghe tiếng Chung Ngọc Thanh từ trên mái nhà vọng lại :

- Mọi người nhanh ra đây, Minh chủ đã phóng đuổi theo xa rồi....

Nghe vậy biết có chuyện, liền đứng vọt lên tung người phóng ra ngoài. Chung Ngọc Thanh chờ cho cả bọn đều lên mái ngói rồi mới chỉ tay về hướng nam nói :

- Mọi người hãy nhìn cánh rừng rậm xem phía trước tòa viện đèn sáng rực kia!

Bọn Ngộ Không nên theo cánh tay nàng thì vừa nhận ra một bóng người mờ nhạt lướt nhanh vào khu rừng, tuy khá xa nhưng cũng đoán được chính là Giang Ngọc Phàn, chỉ có điều không nhìn thấy được người chạy phía trước. Khoảng cách lúc này đã xa ngoài trăm trượng rồi.

Vì không nhìn thấy được người phi thân chạy phía trước, cho nên mọi người xúm quanh Chung Ngọc Thanh hỏi :

- Chung chấp sự có biết Minh chủ truy đuổi theo ai không?

Nghe câu hỏi này, Chung Ngọc Thanh lập tức cúi gằm đầu, giọng u buồn :

- Vóc người nhỏ nhắn, chừng như một nữ nhân.

Bọn Ngộ Không “ồ” lên một tiếng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa là người đầu tiên lên tiếng đầy phẫn hận :

- Nhất định là con nha đầu họ Hàn kia. Tiểu muội, không nên buồn bã, đi. Chúng ta đuổi theo mau?

Nào ngờ Chung Ngọc Thanh lắc đầu âu sầu nói :

- Nữ nhân này nhỏ người hơn Hàn Dũ Lý trên lưng có mang thanh trường kiếm, vận y phục màu lam.

Nghĩ vậy mọi người đều đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng không khỏi ngẩn người.

Phong Lôi Quải quan tâm đến sự an nguy của Giang Ngọc Phàn thậm cảm thấy trách nhiệm nặng nề, bèn nhìn Ngộ Không hỏi nhanh :

- Nữ nhân này là ai được chứ?

Hắc Sát Thần chen vào nói một câu :

- Minh chủ của chúng ta võ công thâm hậu như vậy, lẽ nào bị thua nữ nhân này?

Nhất Trần đạo nhân không nghĩ như thế, nói :

- Minh chủ tuy có công cao tuyệt nhưng cũng chỉ là người xuất đạo giang hồ không lâu nên kinh nghiệm hẳn chưa phong phú. Vạn nhất nữ nhân kia chính là đồng bọn với Vạn Lý Phiêu Phong thì Minh chủ có thể bị nguy hiểm..

Phong Lôi Quả nghe càng lo lắng hơn :

- Quả đúng là nữ nhân kia thì Minh chủ xem như trúng dụ kế của thị, chúng ta phải truy theo ngay.

Ai ngờ lúc ấy Chung Ngọc Thành nói như ghen trong tiếng khóc :

- Bọn họ trong lúc ấy sóng vai nhau mà đi thì làm sao chàng bị hại được!.

Bọn Ngộ Không nghe thì lại lần nữa ngăn cả người, ngơ ngác không hiểu chuyện là thế nào nữa :

- Bọn họ sóng vai nhau đi, thế thì lại càng khó đoán ra.

Nhất Trần đạo nhân bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, vỗ vai Phong Lôi Quả nói :

- Có thể là một vị cô nương nào trong Cửu Cung bảo hay không?

Phong Lôi Quả nghiêm túc đáp :

- Trong Cửu Cung bảo, ngoài tám vị phu nhân ra toàn là tộc gia thì lấy đâu ra tiểu thư.

Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh bỗng nói :

- Không chừng là một vị biểu muội hay biểu thư gì đó của Minh chủ.

Phong Lôi Quả nghe không biết làm sao nữa đành nói :

- Á... biểu thư, biểu muội cũng nhiều lắm chỉ ít cũng đếm được cả mười mấy vị, chỉ với ngay thân thích với tám vị phu nhân cũng đã là nhiều, mà vị nào cũng có một hai tiểu thư đài các...

Những lời nói này rót vào tai Chung Ngọc Thanh chẳng khác nào kim đâm vào lòng đau như chết, cứ vậy đủ thấy mệnh vận của nàng sau này chắc phải dẫn thân của Phật.

Đồng Nhân Phán Quan lên tiếng đề nghị :

- Bất kể vị cô nương đó là ai, vì sự an toàn của Minh chủ chúng tôi không thể đứng đây đợi được.

Nghe vậy bọn Ngộ Không đều gật đầu tán thành :

- Đúng vậy, chúng ta nên đi theo xem thế nào mới được!

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa lên tiếng cản lại :

- Đối phương là nữ nhân các người đi không tiện chỉ để ta và Chung tiểu muội đây đi là đủ.

Nhất Trần cũng không phản đối nhưng lại góp ý kiến :

- Ít nhất Lưu đường chủ nên đi cùng hai vị, nếu đó là người của Cửu Cung bảo thì ông ta có thể nhận ra ngay, nhưng nếu là địch nhân thì các người cũng có một trợ thủ.

Lời lão nói chưa xong Quý Dao Mẫu Dạ Xoa đã lôi tay Chung Ngọc Thanh vội vã nói :

- Vậy thì chúng ta đi.

Nói vừa xong, thì hai thân hình đã vụt vào bóng đêm nhằm đúng hướng nam mà đi.

Phong Lôi Quả cũng không chậm trễ đưa tay ra hiệu ọi người hiểu nên yên tâm ở đây chờ đợi, rồi tung người phóng theo bọn Quý Dao Mẫu Dạ Xoa.

Lúc này trong thành đèn đuốc sáng trưng chính là lúc nhiệt náo nhất Phong Lôi Quải vừa đuổi kịp bọn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa liền nhìn Chung Ngọc Thanh mặt rỏ mây buồn, đôi mi vẫn còn đọng ướn nước mắt, hỏi :

- Chung cô nương, cô thực sự thấy Minh chủ cùng vị cô nương đó sóng vai cùng nhau phóng đi sao?

Chung Ngọc Thanh nghe hỏi, lập tức gật đầu, đồng thời hai giọt lệ châu bất giác lăn dài nên má Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa xen vào lớn tiếng nói ngay :

- Duyên số là trời định, nếu số tiểu muội người cùng Minh chủ nên duyên phu phụ thì sông cạn núi mòn cũng không ngăn nổi còn nếu như không có duyên phận thì người có khóc đến mù cả mắt cũng bằng thừa mà thôi.

Phong Lôi Quải cùng hòa theo :

- Tiết chấp sự nói không sai phạm sự gì cũng do thiên định, tuyệt người không quyết nổi. Minh chủ tuổi còn trẻ nên đối với chuyện nam nữ không mấy thấu đáo.

Nói chuyện đến đó thì cả bọn đã đến gần tòa phế viện nằm cạnh rừng, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hỏi về do dự :

- Nên vào trong xem? Hay là Hồi thành?

Giọng Chung Ngọc Thanh như ghen lại :

- Tôi tin chắc là họ đang ở trong đó.

Phong Lôi Quải đưa tay ra hiệu cho bọn họ chậm chân lại, đồng thời thấp giọng :

- Nếu Minh chủ quả nhiên bình an vô sự thì chúng ta không nên lộ diện...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hơi áy náy, hỏi :

- Nhỡ bị vị cô nương kia phát hiện ra chúng ta thì sao?

Chung Ngọc Thanh hậm hực nói :

- Thì can hệ gì nào? Cô ta dẫn Minh chủ ta đến đây, thì chúng ta đương nhiên phải đuổi theo.

Phong Lôi Quải tán đồng ngay :

- Đương nhiên là vậy nếu đối phương phát hiện ra thì cũng là chuyện tất yếu mà thôi, chỉ có điều nếu như chưa đến lúc cần thiết lắm thì chúng ta cũng không cần ra mặt.

Nói rồi cả bọn đã đến bên ngoài bờ tường trang viện, do những hàng cây cao che khuất tầm mắt, thế nhưng bên trong có ánh đèn hắt ra cũng đủ họ nhận ra từ bờ tường cách nhà bên trong không xa lắm.

Ba người không theo đường nhỏ đi vào nhà mà nhảy lên đầu bờ tường nhìn vào, đột nhiên ngay lúc ấy nghe giọng Giang Ngọc Phần nói :

- Chuyện này mẹ tôi làm sao biết được?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vừa nghe vui mừng không kìm nổi buột miệng nói :

- Minh chủ quả nhiên ở trong này!

Thế nhưng Phong Lôi Quải ngược lại cảm thấy lo lắng :

- Chuyện liên minh của chúng ta, Tiêu nữ hiệp khả năng đã biết!

Nói đến đó đã nghe một giọng nữ nhân thánh thót vang lên :

- Nghe đâu là nghe Chung đại hiệp của quý Bảo dùng chim câu của Phân hiệu Thương điểm đưa thư báo cho bá mẫu.

Chung Ngọc Thanh vừa nghe giọng thiếu nữ này chau mày suy nghĩ, nói :

- Lưu đường chủ, ông có thấy giọng nói vị nữ nhân này rất quen không?

Phong Lôi Quải gật đầu đồng ý, rồi chỉ tay sang phía bên kia tường nói :

- Chúng ta sang bên ấy xem sao, tuyệt đối không được đánh động đánh tiếng.

Bấy giờ cả bọn ba người liền lướt đi đáp nhẹ lên đầu bờ tường đối diện. Bọn họ nhìn vào mới hay đó là một hoa viên rộng lớn, mà xem ra càng ưu nhã thanh thoát hơn cả hoa viên trong các khách điểm.

Cứ nhìn hoa viên và những dãy lầu quý phái cũng thấy đây phải là một trang viện của phú thương hoặc là bổng thủ của vị đại gia nào đó trong thành này.

Qua khe đá bọn họ nhìn vào bên trong, Chung Ngọc Thanh là người đầu tiên phát hiện ra Giang Ngọc Phàn, bất giác nàng buột miệng kêu lên :

- A! Là cô ta.

Phong Lô Quả và Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa đưa nhìn theo ánh mắt của Chung Ngọc Thanh, bất giác cũng sửng người. Bởi vì trên chiếc ghế đá, đặt bên hồ sen cạnh vọng nguyệt các, chính là vị ái nữ thiên kim độc nhất của lão Hồ chủ Hồng Thạch hồ Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng - Châu Tước Ngọc Nữ Nguyễn Ái Linh.

Nguyễn Ái Linh môi cười mây rạng khuôn mặt vốn đã xinh đẹp lại càng mỹ lệ hơn dưới ánh đèn huyền ảo, đôi mắt long lanh nhìn Giang Ngọc Phàn đang bước tới chậm rãi trước mặt.

Ngược lại Giang Ngọc Phàn mày mi ủ rũ cúi đầu đếm bước, tựa hồ như trong lòng mang một tâm sự nan giải.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vừa nhìn thế xong tập tức phần giọng nói :

- Con dòi này chẳng biết có tâm ý gì mà lại dẫn dụ Minh chủ chúng ta ra đây?

Phong Lô Quả biết sự tình nghiêm trọng nên dứ dứ tay bảo “im miệng”. Lúc này bỗng nhiên thấy Giang Ngọc Phàn dừng chân lại, ngưng ánh mắt trên mặt thiếu nữ chẳng chút khách khí trầm giọng hỏi :

- Mẹ tôi làm sao biết được chứ?

Nguyễn Ái Linh chẳng chút để ý đến thái độ của chàng, cứ cười tươi nói :

- Giang bá mẫu lúc đầu rất lo lắng, bảo anh chưa hiểu biết chuyện đời nhiều. Nhưng khi nghe nói có vị sư đệ của Mã lão tổng quản là Phong Lô Quả đi cùng anh thì bá mẫu mới yên tâm.

Phong Lô Quả nghe xong câu này choáng váng cả đầu, cứ như vừa bị đánh một chùy. Bởi vì lão ta thấy trách nhiệm của mình không những đã nặng nề mà sư huynh của mình là Mã Văn Sơn sau khi biết chuyện này thì không khi nào tha thứ ình.

Quả nhiên, liền nghe giọng Nguyễn Ái Linh vang lên nói :

- Thế nhưng nào ngờ Mã lão tổng quản vừa biết chuyện này thì tức không dẫn lòng lập tức lên ngựa đuổi theo...

Phong Lô Quả giật thót cả người, trên trán mồ hôi lạnh đã thấy rịn ra, nên biết từ sau khi sư phụ của lão qua đời thì người mà lão tôn kính nể sợ nhất chính là vị sư huynh tuổi đã quá cỡ tuần này.

Đến Giang Ngọc Phàn nghe câu này cũng quỳnh lên, hỏi ngay :

- Mã gia gia có biết được hành tung của chúng tôi hay không?

Nguyễn Ái Linh chẳng chút do dự gật đầu đáp :

- Đương nhiên là biết rồi. Thế nhưng cha tôi đã khuyên Mã lão tổng quản nên trở lại Cửu Cung bảo nghỉ dưỡng sức già.

- Giang ca ca, anh đoán xem Mã lão tổng quản đáp thế nào?

Chung Ngọc Thanh nghe thấy từ “Giang ca ca” êm dịu ngọt ngào của Nguyễn Ái Linh mà tựa như những mũi kim châm vào tim đau nhói, người nàng bất thần run lên như muốn quỵ xuống.

Chỉ nghe Giang Ngọc Phàn gượng cười quan tâm hỏi :

- Mã lão tổng quản thế nào?

Nguyễn Ái Linh cười nói :

- Với ông lão thì cảm thấy thấy Giang ca ca còn nhỏ nhưng cha muội bảo là ca ca sắp sửa cưới....

Nói đến đó cảm thấy lỗ lòi, cả mặt đỏ bừng lên, cúi đầu hổ thẹn.

Quý Đào Mầu Dạ Xoa vừa nghe câu này “hừ” một tiếng lạnh lùng giọng đánh lại :

- Thật chẳng biết lễ giá là gì, con gái mười bảy mười tám rồi mà còn nói năng không biết tể nhị..

Nhưng lúc ấy Giang Ngọc Phàn chừng như nhớ ra chuyện gì bèn hỏi :

- Nè, cha cô đâu?

Nguyễn Ái Linh nghe hỏi ngừng đầu lên, đôi má vẫn còn ửng hồng, cười tươi đáp :

- Cha muội nghe Mã lão tổng quản nói Giang bá đang tỉnh thất, nên liền tìm mẹ của muội.

Giang Ngọc Phàn ngơ ngác không hiểu hỏi lại :

- Tìm mẹ cô làm gì?

Nguyễn Ái Linh nghe hỏi lại một lần nữa mặt đỏ ửng lên, cúi đầu đáp lí nhí :

- Muội cũng không biết.

Tình cảnh này chẳng khác một gáo nước lạnh tạt vào mặt Chung Ngọc Thanh đương nhiên nàng miễn cảm hiểu ra rằng Kim Trọng Truy Hồn trở lại mời phu nhân của ông ta, đương nhiên để cùng nhau đến Cửu Cung bảo bàn chuyện hôn sự của Nguyễn Ái Linh và Giang Ngọc Phàn.

Có lẽ vì không thấy Giang Ngọc Phàn hỏi thêm, nên Nguyễn Ái Linh chủ động hỏi một chuyện khác bất ngờ :

- Giang ca ca hôm ấy vị cô nương vận áo hoa ngồi gần ca ca là ai?

Nghe một câu hỏi này, người đầu tiên nôn nao muốn biết câu trả lời chính là Chung Ngọc Thanh, chính đây là cơ hội tốt nhất để nàng biết vị ý trung nhân của mình có yêu thích mình hay không, cho nên con tim nàng đập dồn dập tựa chừng như phía bên kia bọn Giang Ngọc Phàn có thể nghe thấy được.

Quý Đào Mầu Dạ Xoa và Phong Lôi Quả cũng không khỏi thót dạ, bỗng cảm thấy hối hận lẽ ra không nên cùng Chung Ngọc Thanh đến đây nghe lén chuyện của họ.

Nào ngờ, Giang Ngọc Phàn vừa nghe hỏi thì lấy làm hứng thú cười lên không đáp mà hỏi ngược lại :

- Cô làm sao tự nhiên mà hỏi đến cô ấy?

Nguyễn Ái Linh nhìn thấy thần thái và ngữ khí của Giang Ngọc Phàn thì xót lòng, nụ cười ngọt ngào trên môi bỗng chốc tan biến giọng trở nên đánh đố kị :

- Cô ấy? Cô ấy là ai?

Giang Ngọc Phàn buột miệng cười một tiếng, hỏi lại :

- Cô muốn hỏi là ai?

Nguyễn Ái Linh nghe vậy mặt trở nên trắng nhợt nhạt, lẩm bẩm như tự nói một mình :

- Thảo nào mà đôi mắt cứ chăm nhìn anh, chốc chốc không quên rót rượu dâng lên...

Nói chưa hết câu, hai ánh mắt sáng phụt chốc nhòe đi vì nhiệt lệ đang trào.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy, nghiêm mặt nói :

- Chúng tôi là “Du Hiệp Đồng Minh” mọi người coi nhau như anh chị em trong nhà có phước cùng hưởng, họa nạn cùng chia. Cô ấy là tỉ tử trong Đồng Minh, đương nhiên phải chăm sóc đệ đệ trong Đồng Minh...

Chàng nói chưa dứt, giọng Nguyễn Ái Linh đã nắc nghẹn cắt ngang :

- Một tiếng cô ấy hai tiếng cô ấy gọi đến ngọt ngào tình cảm, ta biết người yêu cô ấy!

Nói chừng nào thì những hàng lệ châu tiếp tục lăn dài trên má phấn, bắt giác nước mắt cũng tuôn ra tự bao giờ. Nước mắt của nàng giờ đây là nước mắt sung sướng, nước ngọt ngào và là nước mắt hạnh phúc.

Phong Lô Quả từng trải chuyện đời lại biết Giang Ngọc Phấn dễ mềm lòng thể nào cũng đến vuốt ve an ủi Nguyễn Ái Linh, cảnh ấy nếu diễn ra trước mặt Chung Ngọc Thanh thì không tiện tí nào, cho nên liền phát tay hiệu cho nàng và Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa rồi tung người nhảy xuống trước.

Phong Lô Quả chờ bọn họ xuống rồi mới thấp giọng nói :

- Chúng ta về được rồi, đừng để bọn họ chờ lâu thêm lo lắng.

Chung Ngọc Thanh vừa gạt đầu vừa đưa nhanh tay áo lên lau nước mắt, cả ba không dám thi triển công phu ngay mà nhẹ nhàng ra khỏi con đường nhỏ rồi mới tung người phóng đi.

Khi bọn họ trở lại khách sạn, chỉ còn cách khách phòng của mình bảy tám trượng bỗng nhiên cả ba giật mình buột miệng “Á” lên một tiếng.

Bởi vì lúc này cả bọn Ngô Không đều đứng dàn hàng ngang trên thềm mặt tức giận hướng xuống bậc cấp; còn dưới bậc cấp là một bọn người cả tục lẫn đạo hơn hai mươi người, ai nấy binh khí đều nắm sẵn trong tay, tình thế rất căng thẳng.

Phong Lô Quả vừa nhìn thấy buột miệng la lên :

- Nguy rồi, đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nói, chân vừa tăng tốc độ phóng đi.

Chính trong lúc ấy bọn Phong Lô Quả phóng trở lại, thì nghe giọng Ngô Không hòa thượng phẫn nộ nói :

- Đa Tỷ Ôn Thần là con người như thế nào hễ chư vị quá rõ, chư vị đều là những nhân vật võ lâm lịch duyệt giang hồ những tướng không thể bị lão ta lợi dụng mà trúng kế “mượn đao giết người” của lão!

Nói xong câu thì bọn Phong Lô Quả ba người cùng đã lướt qua hoa viên vào đến thềm phòng khách.

Đám tục đạo kia nghe có tiếng người liền quay đầu nhìn thấy bọn Phong Lô Quả phóng đến, Ngô Không vừa nhìn thấy ba người vội vàng hỏi :

- Minh chủ đâu?

Phong Lô Quả thuận miệng đáp :

- Minh chủ sắp về tới, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đáp xong thì chân đã chạm đất, lúc này mới kịp quan sát tỉ mỉ đám tục đạo dưới thềm thì thấy bọn họ có Võ Đang tam kiếm, rồi đến đám tục gia đệ tử phái Không Động là “Tháp Dực Báo” Cung Tiêu và mấy tay Hắc y đạo nhân. Số còn lại là “Hắc Bạch song sát” và “Đại Linh tứ ác” đều là người trong làng Hắc đạo giang hồ.

Bấy giờ nghe Nhất Trần đạo nhân đáp :

- Những bằng hữu này bị Đa Tỷ Ôn Thần Đẳng Thiên Ngu xúc giục tìm đến đòi chiếc bôi gì đó ở Minh chủ....

“Địa Quý Kiếm” Ngô Đức Tính trong bọn Võ Đang tam kiếm nghe vậy liền hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Vạn Diễm bôi chính là chiếc Vạn Diễm bôi xưa kia Hoàng đế Võ Tắc Thiên ưu ái như mệnh.

Phong Lô Quả chau đôi mày muối tiêu, trầm giọng hỏi lại :

- Chư vị đối với chuyện phao tin Cự Khuyết thần kiếm xuất hiện ở Thái Hồ đã làm rõ rồi chứ?

Tháp Dực Báo Cung Tiêu tục gia đệ tử Không Động xoe tròn mắt, giọng tức giận nói :

- Chớ nói sang chuyện khác, mau đem Vạn Diễm bôi giao ra tránh để mất hòa khí giữa chúng ta.

Phong Lôi Quải nghe ngửa mặt cười lớn, nói :

- Các người như đã chưa quen biết kẻ phao tin đồn nhảm về Cự Khuyết thần kiếm là ai, thì nói chuyện với các người cũng chỉ thêm vô ích!

Nói đến đó ông lai cất tiếng cười, điềm nhiên tiếp tục :

- Không sai, chiếc bôi mà các người nói xác thực là nằm trong tay Minh chủ chúng ta...

Lời ông chưa dứt cả đám Ngộ Không đều thất kinh buộc miệng la lên :

- Lưu đường chủ?

Phong Lôi Quải không để cho bọn họ kịp nói, liền đưa tay cản lại rồi nhìn bọn Võ Đang tam kiếm tiếp tục trầm giọng nói :

- Bảo bôi tuy nằm trong tay Minh chủ chúng ta, thế nhưng không biết bằng cách nào để đưa cho các vị đây?

Vừa nói xong, bỗng nghe “soạt” một tiếng, đã thấy Tháp Dực Báo rút phất thanh trường kiếm từ lên lưng ra, ánh thép sáng rực, mặt đằng đằng sát khí giận dữ nói :

- Tất nhận là bằng bản lĩnh rồi!

Bên này Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thấy vậy cũng không chịu thua, long cong leng keng khua cặp song đao, thề giọng chửi :

- Thằng tiểu bối họ Cung kia, lần trước bà ngươi đã tha ột lần rồi, vậy mà ngươi không biết thân lại còn mang mạng đến đây nạp...

Đám Hắc đạo nhân đứng sau lưng Tháp Dực Báo liền hò hét đồng thời khua đao, múa kiếm lăm lăm sẵn xông tay chờ lệnh.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thấy vậy hoác rộng miệng với hai hàm răng gồ ghề như núi cười ha hả, lại lớn tiếng chửi :

- Bà bảo không hiểu sao đám vong hồn dưới đao bà chúng lại chẳng biết sợ là gì? Thì ra mẹ chúng nó mời chúng bây đến đây chết thế!

Nói đến đó bỗng nín bật, mắt long lanh bảo lũ chó chết kia qua đây nộp mạng hử?

Vừa nói xong liền tung người nhảy xuống bậc thềm.

Tháp Dực Báo và mấy tên hắc y đạo nhân cũng liền hươ đao nghênh đón.

Phong Lôi Quải thấy vậy liền thét một tiếng làm vỡ cả màng nhĩ :

- Ngừng tay!

Song phương nghe quát, nhất thời dừng chân, đưa mắt nhìn lại Phong Lôi Quải

Phong Lôi Quải quát mắt nói :

- Đã là anh hùng hảo hán, hễ làm là nhận không liên lụy đến người khác, ở đây trong khách điểm chẳng tiện cho chúng ta động thủ, muốn giết nhau.. Đi! Ra khỏi thành nói chuyện.

Võ Đang tam kiếm vừa nghe câu này tán đồng ngay :

- Hảo, thì đi! Các người đi trước dẫn đường.

Phong Lôi Quải khẳng khái đáp “Được” rồi phất tay cho bọn Ngộ Không xuống lệnh “Đi”, dứt lời tung người phóng vút đi ngay.

Bọn Ngộ Không biết Phong Lôi Quải là người thông minh mưu trí, cố ý làm vậy bên trong đã sắp đặt phương án đối phó, chỉ ít cũng là thông báo trước cho Giang Ngọc Phàn nên vừa thấy Phong Lôi Quải động thân là bọn họ cũng chuẩn bị phóng theo ngay.

Nào ngờ, chính lúc Phong Lôی Quải vừa nhún người thì Huyền Hồng đạo nhân trong nhóm Võ Đang tam kiếm lại cản :

- Hướng nam chỉ toàn nhà dân, làm gì có khoảng trống rộng rãi!

Phong Lôی Quải nghe vậy bèn dừng chân, quay đầu trầm giọng nói :

- Vậy thì các tùy người chọn địa điểm!

Huyền Hồng đạo nhân đáp “Tốt” rồi quát lớn :

- Mọi người xin đi theo bần đạo.

Dứt lời lão nhún mình phóng đi trước ngay.

Bấy giờ mọi người cả hai bên đều lục tục theo chân Huyền Hồng đạo nhân.

Bọn Ngộ Không vốn chỉ sợ không biết làm thế nào để báo cho Giang Ngọc Phàn biết mà thôi, chứ bọn họ không hề sợ gì đối phương. Hiện tại tình thế như vậy đành phải theo chân đối phương ra khỏi thành theo một hướng khác.

Vượt qua tường thành phi hai ba dặm nữa thì đến một khu mồ hoang. Huyền Hồng đạo nhân dừng chân lại, đưa tay ra hiệu nói “Dừng lại”.

Bấy giờ tất cả mọi người đều dừng chân lại trên ngôi mộ khá rộng, bọn Hắc Bạch song sát và Đại Linh tứ ác cùng với Võ Đang tam kiếm đứng chiếm ba mặt, chỉ chừa lại hướng chính tây cho bọn Ngộ Không.

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa vốn cặp Quý đao đã nắm sẵn trong tay, nên khi vừa lập vị thế song phương xong, bà ta liền chạy ra giữa đấu trường chỉ đao vào Tháp Dực Báo lớn :

- Tiểu bối họ Cung còn chưa mau ra đây nộp mạng cho bà này sao?

Tháp Dực Báo Cung Tiều ngửa mặt cười ha ha hươ đao nói :

- Quý Dao Mẫu Dạ Xoa đêm nay sẽ trở thành ngày kỵ chung của mười một tên hung sát các người, há người còn mơ chuyện ra khỏi hoang mộ này hử? Ha ha ha...

Ngộ Không hòa thượng nghe vậy biết tình hình không ổn, hoành ngang ngọn Nhật Nguyệt Cữu Hoàn sẵn đưa mắt nhìn bọn Võ Đang tam kiếm nói :

- Huyền Hồ lão đạo, chúng ta là người đường đường chính chính muốn thế nào thì cứ nói thẳng ra, đơn đấu hay hỗn chiến, chúng ta “Du Hiệp Đồng Minh” đều chiều ý các người. Còn như định bày trò hạ tiện bỉ ổi... ha ha ha thì kể như cơ nghiệp mấy trăm năm của Võ Đang tiêu tán theo ba tiểu tử các người.

Huyền Hồng đạo nhân phát nộ rút phất thanh trường kiếm hươ một vòng nhìn đồng bọn nói :

- Chư vị đại hiệp, tiểu tử họ Giang không có mặt tại đây coi như chúng ta lợi thế. Trước hết làm cỏ bọn tay chân này rồi tìm hấn thanh toán là xong. Chư vị, sát!

Chữ “sát” vừa khỏi miệng, cả bọn hơn hai mươi tên vung đao múa kiếm nhảy bổ vào tấn công bọn Ngộ Không.

Bọn Ngộ Không cũng tức giận đến cực điểm thấy vậy vung binh khí lên chuẩn bị lên đón địch. Chính ngay lúc ấy, bỗng nhiên một giọng nữ đầy uy lực vang lên :

- Đám người vô sĩ kia, hãy ngừng tay lại cho ta!

Bọn Ngộ Không vừa nghe cảm thấy giọng nữ nhân này rất quen thuộc, bèn thâu thế dừng chân lại.

Bên kia đối phương bất thần thấy có có người xuất hiện tại đây thì cũng không khỏi ngạc nhiên dừng chân thu đao nhìn về hướng vừa phát ra giọng người.

Bọn Ngộ Không vừa nhìn thấy người này xuất hiện từ ngoài xa mười trượng tự đồng thanh buộc miệng la lên “A” một tiếng đầy ngạc nhiên. Bởi vì nữ nhân vừa xuất hiện kia không ai khác ngoài Hàn Dũ Lý, độc tôn ưu ái nhất của bọn Tây Đề ngũ lão. Nàng vẫn trong bộ đồ hồng, khuôn mặt xinh đẹp pha chút giận dữ, chân tay hoàn toàn không nắm binh khí.

Đôi mắt sáng long lanh vốn mỹ lệ nhưng giờ đây hàm chứa sát khí của Hàn Dũ Lý cứ lướt qua trên mặt từng người. Bọn Ngộ Không thì biết rõ tính khí của thiếu nữ này thế nào rồi, nhưng bọn Võ Đang tam kiếm vốn tự phụ cao ngạo, vừa rồi một câu lữ người vô sĩ kia rõ ràng là bọn họ nghe không lọt tai rồi. Huyền Hồng đạo nhân trầm giọng hỏi lại :

- Vừa rồi nữ thí chủ chửi ai vậy?

Hàn Dũ Lý ngược mặt, chẳng chút tế nhị đáp thẳng :

- Người cũng là một trong đám người này, “đám người vô sĩ kia” đương nhiên bao hàm luôn cả nhà ngươi trong đó rồi.

Bọn Ngộ Không nghe câu nói này cũng giật mình không khỏi ngớ người ra.

Huyền Hồng đạo nhân như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt làm sao chịu nổi mối nhục như thế này. Chính lúc lão định lên giọng quát thì đã thấy “Nhân Tân Kiếm” Trương Thiệu Từ là người trẻ tuổi nhất trong Võ Đang tam kiếm nhún mình đến trước người Hàn Dũ Lý cách chừng một bộ rưỡi, xỉ kiếm vào mặt cô quát :

- Con tiện nhân vô giáo, hoặc ngươi muốn chết, mau báo xuất môn phái sư thừa, may ra có bà con thân thích thì thiếu gia nể tình tha cho.

Lời gã chưa dứt đã bị Hàn Dũ Lý lên tiếng cắt ngang :

- Lấy nhiều hiếp ít, chuyên môn đánh nhau chỉ là hạng du thủ du thực, không xứng nghe danh bổn cô nương!

Nhân Tân Kiếm Trương Thiệu Từ bị chửi một câu tức điên người, gầm lên :

- Con tiện tì mau rút binh khí ra!

Hàn Dũ Lý cười nhạt :

- Mỗi khi binh khí của cô nương khi rút ra thì mạng chó người chẳng còn!

Trương Thiệu Từ giận tím gan ruột không khách khí nữa hoa kiếm nhắm vào ba bộ vị thượng trung hạ trên người Hàn Dũ Lý.

Hàn Dũ Lý đứng trầm ổn hiên ngang không mấy may nhúc nhích, chờ đến khi thế kiếm đã phát huy cực điểm mới “hừ” một tiếng lạnh lùng, “oong” một tiếng vang dài hào quang tỏa ra lạnh cả một vùng.

Huyền Hồng đạo nhân vừa nhìn thế đã thất kinh buột miệng la lớn :

- Tam đệ thoái lui mau.

Thế nhưng đã quá muộn!

Chỉ kịp nhận ra trong ánh kiếm sáng lạnh người kia hai tiếng “coong, coong” kiếm khí rít lên lạnh gáy, máu đỏ phun xối xả, và một tiếng kêu thảm...

Sự việc xảy ra nhanh không tưởng, chỉ khi ánh kiếm thấu liệm rồi người ta mới nhận ra Trương Thiệu Từ ngạo thế giang hồ đã trúng liền hai kiếm từ ngọn Đẳng Long nhuyễn kiếm của Hàn Dũ Lý, cả người đứt lìa thành mấy đoạn rơi lăn lóc trên đất.

Toàn trường đều sững người, hiển nhiên trước sự kiện này phải khiến bọn họ chết sững ấy chẳng những vì Hàn Dũ Lý ra tay quá hiểm ác, mà còn vì chỉ một chiêu đã đưa một trong ba nhân vật ngạo thị giang hồ trong Võ Đang tam kiếm về trời nhanh không tưởng.

16. Chương 16: Hoang Mộ Đẫm Máu

Phong Lô Quả thấy Hàn Dũ Lý một kiếm giết chết Trương Thiệu Từ, một trong Võ Đang tam kiếm có nghĩa là đã gây họa lớn. Bởi vì, nên biết rằng trong võ lâm thì phái Võ Đang chỉ đứng sau phái Thiếu Lâm,

mà Võ Đang tam kiếm là những nhân vật cao thủ hàng đầu phải Võ Đang, cho nên bọn họ không khi nào bỏ qua chuyện này.

Lại nói Hàn Dũ Lý tuy chẳng hề có dây mơ rễ má với Du Hiệp Đồng Minh, thế nhưng với vị Minh chủ đào hoa của họ là Giang Ngọc Phần tự nhiên là có bởi vì vừa rồi cô ta xuất hiện với khuôn mặt đàng đàng sát khí ra tay giết người không chút vị tình, đủ thấy không phải là không có nguyên do.

Chính vì vậy mà ông định nhắc nhở Hàn Dũ Lý biết người bị cô ta vừa giết là ai đồng thời củng cố vị thế vì Tây Đề ngũ lão.

Không những riêng Phong Lôi Quả, mà bọn Thập Dực Báo và Đại Linh tứ ác cho đến Hắc Bạch song sát đều thất kinh tự nhiên cũng có suy nghĩ như ông ta, thêm vào đó là sự an nguy của tính mạng mình, cũng nghĩ là muốn nói ra Hàn Dũ Lý biết.

Nào ngờ Hàn Dũ Lý đã đưa thanh nhuyễn kiếm còn dính máu chỉ thẳng vào Huyền Hồng đạo nhân mặt đàng đàng sát khí dần rõ từng tiếng :

- Võ Đang tam kiếm các người giờ đây đã vắng Trương Thiệu Từ, còn lại nhà người mau trở về Võ Đang mà mai danh ẩn tích.

Bọn Phong Lôi Quả càng giật thót mình đứng chết lặng cả người, không ngờ nổi Hàn Dũ Lý biết rõ bọn Võ Đang tam kiếm là ai.

Đại Linh tứ ác và Hắc Bạch song sát nghe vậy toát mồ hôi thẫm kêu khổ, biết chuyện đêm nay đối với bọn chúng là dữ nhiều lành ít.

Chính đang lúc mọi người còn đang sững sờ thì “Thiên Cang Kiếm” Huyền Hồng đạo nhân và “Địa Quý Kiếm” Ngô Đức Tính đồng thanh hét dài một tiếng cẩn thận, rồi cùng vung kiếm vào tấn công Hàn Dũ Lý.

Hàn Dũ Lý cười nhạt một tiếng nói :

- Không cho các người một bài học, các người cứ tự phụ cho rằng Võ Đang tam kiếm lợi hại.

Vừa nói dứt thân hình như bóng chớp tung lên không xoay tròn một vòng, viuu... viuu... ánh kiếm rợp trời bao trùm cả bọn Huyền Hồng đạo nhân. Phong Lôi Quả giật mình thất kinh, biết đêm nay tính mạng Võ Đang tam kiếm khó toàn.

Chính lúc mọi người đang lo lắng, thì gần như cùng lúc tiếng binh khí chạm nhau là hai tiếng rú dài rồi hai thân hình văng ngược ra ngoài.

“Ồi”. Mọi người ruột miệng la toáng lên!

Hiển nhiên hai bóng người văng ra ngoài phải là Huyền Hồng đạo nhân. Lúc này thì đã nhận thì rõ Huyền Hồng đạo nhân cuộn tóc bối dài đã bị chém đứt cụt ngắn, tóc xõa lên khuôn mặt trắng xanh bạc nhợt. Địa Quý Kiếm thì tay phải chống kiếm xuống đất trụ người. Tay trái ôm một bên tay máu từ đó tuôn ra ròng ròng thoát trông ai cũng thừa hiểu là tay trái của lão đã bị lưỡi nhuyễn kiếm Hàn Dũ Lý tiện đi ngọt rồi.

Hàn Dũ Lý mặc như phủ sương, ánh mắt lạnh buốt nhìn bọn Huyền Hồng đạo nhân giọng không một chút thương cảm!

- Vừa rồi ta giết Trương Thiệu Từ, thật sự cảm thấy hối hận. Ấy là vì không tự tay giết các người trong thế trận “Tam Tài kiếm” mà các người từng cậy nó để uy hiếp người khác.

Nói đó bỗng nhiên giọng lạnh băng.

- Trước lúc bốn cô nương chưa đổi ý, thì các người mau xéo đi mới mong toàn mạng về tới Võ Đang sơn.

Huyền Hồng đạo nhân mặt trắng như tờ giấy, cả người đầy mồ hôi lạnh nhưng cũng phải cố gắng Hồi sư môn bẩm báo nên chống kiếm gằng giọng :

- Được nếu người có gan thì hãy nói lai lịch sư thừa, môn phái.

Hàn Dũ Lý cười khanh khách nói :

- Bốn cô nương họ Hàn tên Dũ Lý còn những vấn đề khác chừng nào thắng nổi thanh kiếm trong tay bốn cô nương thì bốn cô nương sẽ hầu đáp.

Huyền Hồng đạo nhân chẳng biết thế nào hơn đáp “hảo” một tiếng rồi nhìn Ngô Đức Tĩnh mặt còn bạc nhợt nói :

- Chúng ta đi!

Võ Đang tam kiếm vốn cuồng ngạo tự phụ thế mà giờ đây một chết một bị thương, một chịu nhục mà rời khỏi đấu trường một cách thảm hại. Bọn Ngô Không mười một người càng xem càng ngơ ngác, cứ theo như Tây Đề ngũ lão nói thì từ nhỏ đến lớn Hàn Dũ Lý tự hồ như ở chốn thâm sơn cùng cốc, chẳng giao du với ngoại giới. Vậy mà cô ta chừng như biết rất rõ bọn người Võ Đang tam kiếm và hành vi của họ.

Với bọn Đại Lĩnh tứ ác thì lại nghĩ khác, họ cho rằng Hàn Dũ Lý có tư thù thâm oán với bọn Võ Đang tam kiếm cho nên vừa ra tay đã hạ độc thủ như vậy, nếu đúng là thế thì bọn chúng mới hy vọng toàn thân rời khỏi đây. Nào ngờ bọn Huyền Hồng đạo nhân vừa dìu nhau ra khỏi hoang mộ, Hàn Dũ Lý vung kiếm chỉ một toàn trường, hét lớn đầy uy lực :

- Các người đêm khuya kéo ra đây đánh nhau có thù gì? Oán gì?

Ngô Không nhanh trí, không đợi cô ta nói hết câu đã ngay :

- Chúng không thù không oán.

Hàn Dũ Lý nghe đến đó tròn mắt hết :

- Không thù không oán lại đánh nhau, chắc các người điên hết sao?

Phong Lô Quả thâm hiểu Hàn Dũ Lý cảm hận mà đến đây chừng như gặp gì là muốn trút hết hận tình lên đó, cho nên uyển chuyển nhẹ giọng nói :

- Vì chuyện gì lại quần lại đây, chuyện này xin Hàn nữ hiệp hỏi Đại Lĩnh tứ sát và Hắc Bạch song sát.

Không đợi nói dứt câu Hàn Dũ Lý xĩa kiếm vào bọn Hắc Bạch song sát quát hỏi :

- Tại sao? Nói mau?

Bọn Võ Đang tam kiếm vừa bị trừng trị xong Tháp Dực Báo Cung Tiêu biết đến phần mình gặp nạn, bởi vì Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không khi nào bỏ qua cơ hội này.

Khi ấy vừa nghe hỏi liền tiến lên hai bước chấp tay cười gượng, cung kính nói :

- Khỏi bẩm Hàn nữ hiệp...

Vừa thốt được mấy tiếng “soạt” một tiếng, Hàn Dũ Lý quét nhanh thanh nhuyễn kiếm chỉ vào gã gần giọng :

- Ai hỏi người. Mau bước lui!

Tháp Dực Báo biết chuyện an nguy toàn cả bọn, cho nên cứ đứng nguyên, chấp tay lễ phép nói tiếp :

- Bẩm nữ hiệp, chuyện này chỉ có tại hạ biết rõ nhất, cho nên mới định do tại hạ bẩm cáo lại nữ hiệp?

Hàn Dũ Lý “ừm” một tiếng, gật gật đầu nói lạnh lùng :

- Nói thế chuyện đêm nay đều do người gây ra? Hử?

Tháp Dực Báo thất sắc, vội nghiêm túc cải chính :

- Không, không. Hàn nữ hiệp, chuyện này đều do Võ Đang tam kiếm gọi chúng tôi đến đây...

Hàn Dũ Lý “ừm” một tiếng, cao giọng :

- Nói thế, người là thuộc hạ của Võ Đang tam kiếm?

Tháp Dực Báo vội xua tay giải thích :

- Không, tại hạ là người của Không Động, mấy vị này là sư đệ sư huynh với tại hạ....

Vừa nói gã vừa chỉ tay vào bọn Hắc y nhân đứng sau lưng.

Hàn Dũ Lý lạnh lùng nói :

- Người tự bảo xuất môn phái sư thừa, phải định lấy oai Không Động nhà ngươi dọa ta chăng?

Tháp Dực Báo không ngờ lại dẫn đến bất lợi như thế này, vội vàng giải thích :

- Tại hạ tuyệt đối không có ý đó, Hàn nữ hiệp xin cho hiểu lầm.

Hàn Dũ Lý nghe xong đột nhiên mặt đờng đờng sát khí, giọng đầy nộ khí nói :

- Phái Không Động nhỏ bé của ngươi không hù nổi ai đâu, nói cho ngươi biết, bốn nương tính tình vốn thất thường nhưng cũng không giết người vô cớ. Hạng tác quái hành ngược, thì đêm nay cũng không sống thoát khỏi đây đâu!

Nói đến đó, lại chỉ kiếm vào bọn Hắc Bạch song sát trầm giọng tiếp tục hỏi :

- Nói, tại vì sao?

Bọn Hắc Bạch song sát nghe hỏi Hắc Sát Đồ lão đại người vận trường bào đen rộng thùng thình, mặt mặt ngựa tai trâu vội lên tiếng đáp :

- Chúng tôi chỉ đến giúp bằng hữu lấy “Vạn Diễm bôi”...

Hàn Dũ Lý nghe vậy nhú mày không hiểu hỏi :

- Lấy Vạn Diễm bôi của ai?

“Bạch sát” Cầu lão nhị thân vận trường bào trắng, mặt mày nhẵn nhụi, chỉ vào bọn Ngộ Không cướp lời đáp :

- Chính là vị Giang minh chủ của bọn họ...

Hắc Sát thần vừa nghe nói, sấn một bước, chỉ tay chửi đổng :

- Mẹ mày, cả bọn trúng kế “mượn đao giết người” của Đa Tỹ Ôn Thần mà còn không biết. “Vạn Diễm bôi” cái con mẹ nó chứ, họ Đặng chó chết kia biết vậy sao không tự mình đi mà lấy chứ?

Hàn Dũ Lý vừa nghe vậy, nhìn hằm hằm vào bọn Hắc Bạch song sát quát :

- Thì ra các ngươi là bằng hữu của lão cầu Đặng Thiên Ngu. Lão ta phao tin thất thiệt, nhiều động võ lâm, ta còn chưa kịp đến vắn tội lão vậy mà giờ đây còn bày chuyện này. Hừ! Các ngươi đã là bằng hữu của lão cầu ấy thì cũng chẳng phải là phường tốt lành gì!

Nói đến đó, cổ tay nắm kiếm vung nhẹ thanh nhuyễn kiếm phút chốc thẳng cứng chĩa vào bọn Hắc Bạch song sát nói :

- Mau rút binh khí ra!

Hắc Bạch song sát bình sinh tác oai tác quái, giết người không chớp mắt, vậy mà giờ đến lúc này này tính mạng thấy nguy thì mặt mày thất sắc, người đã phát run đứng như bần năng cầu sinh của con người.

Đại Linh tứ ác nhìn tình thế, biết bọn chúng bốn người cùng khó lòng thoát nổi một khi bọn Hắc Bạch song sát bị giết xong, cho nên vội lên tiếng nói :

- Hàn nữ hiệp còn có chỗ chưa biết đó thôi, Võ Đang tam kiếm rất hận Giang minh chủ của “Du Hiệp Đồng Minh” của họ....

Hàn Dũ Lý bỗng “ồ” một tiếng, hỏi :

- Tại vì sao?

Lão đại trong Tứ ác nói :

- Bởi vì trong buổi mừng thọ của Đặng Thiên Ngu, Giang Ngọc Phàn đã ác ý gây chiến với Võ Đang tam kiếm. Sau đó liếc mắt đưa mày cùng với Lục cô nương “Phi Phụng cốc”..

Hàn Dũ Lý nghe đến đó mặt biến sắc, ửng hồng, thét lên :

- Ai cần nhà ngươi nói những chuyện này?

Lão đại trong Tứ ác bị nạt giật thót mình thất sắc vội vàng giải thích :

- Tại hạ chỉ là nói rõ nguyên nhân cô nương hà cố nóng giận?

Hắc Sát lão đại cũng liền tiếp lời nói :

- Võ Đang tam kiếm vốn nghe Đặng trang chủ nói, chiếc “Vạn Diễm bôi” vật gia truyền chí bảo của nữ diệt ông ta bị Giang Ngọc Phần lấy mất. Nên nhờ họ dùng “Tam Tài trận pháp” đối phó với Giang minh chủ, đồng thời nhờ bọn tại hạ trợ thủ giúp để đối phó với bọn Phong Lô Quả, nghĩ tình chủ khách mà không thể khước từ, cho nên bọn tại hạ mới theo chân Võ Đang tam kiếm đến đây.

Hàn Dũ Lý chưa nói gì. Đã nghe Độc Tỷ Hồ cười lên hắc hắc, nói :

- Con mẹ nhà ngươi, Đồ lão đại, sao ngươi không nói bọn thổ để các ngươi có hiềm khích với bọn ta đây hử?

Hàn Dũ Lý đột nhiên, thét lên :

- Các ngươi không cần nói, các ngươi song phương ai đi đường nấy..

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa nghe vậy, bỗng tức giận nói lớn :

- Không được! Chính bọn chúng vào tận khách điểm kiếm chuyện với chúng ta..

Hàn Dũ Lý bất giác phát nộ khí hỏi :

- Vậy ngươi định thế nào?

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa không chút khách khí cũng phát nộ nói từng tiếng :

- Chúng tự tìm đến cửa, thì chúng ta phải tiếp.

Hàn Dũ Lý nghĩ vậy nhìn Hắc Bạch song sát hỏi :

- Các người xác thực có hiềm khích với họ?

Tháp Dực Báo nhìn thấy có cơ trở về, liền chấp tay đáp :

- Đúng vậy tại hạ đích xác có hiềm khích với bọn họ, cũng chính là mụ Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa tay nắm cặp Quỷ Đầu đao kia!

Nào ngờ Hàn Dũ Lý vừa nghe đã cất tiếng cười nhạt :

- Nói vậy, các ngươi tự nguyện đến đây với Võ Đang tam kiếm, chứ không bị bắt buộc?

Tháp Dực Báo vừa nghĩ giật thót mình, biết nguy rồi chính muốn mở lời cải chính đã nghe Hàn Dũ Lý nói tiếp :

- Nếu như các ngươi quả nhiên có kết thù gieo oán cần phải giải quyết thì bốn cô nương không xen vào, thế nhưng tuyệt đối phải một đấu một.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa thì hả lòng, nào chịu bỏ lỡ cơ hội, nên nhảy phắt ra giữa trường, khua đao leng keng chỉ mặt Tháp Dực Báo, quát :

- Tiểu bối họ Cung, chó làm con rùa rút cổ vào vỏ như vậy, mau ra đây để lão nương nắn gân ngươi xem hai năm nay hỏa hầu công phu thăng tiến chừng nào!

Tháp Dực Báo đứng chết sững cả người không ngờ kết cục rơi vào tình thế như vậy, hễ mỗi khi đã nhảy vào trường đấu có nghĩa là tự khai tử mình, quyết không khi nào có đường sống trở về!

Gã nghĩ đến đó, bất giác vừa run vừa cấp bách quay đầu nhìn lại mấy tên hắc y đạo nhân đứng sau lưng, lúc này mới nhận ra bọn đệ tử sau lưng tên nào tên nấy mặt mày lấm lét ướm dăm mồ hôi không còn hung hăng dũng khí như Hồi nãy, hiển nhiên chẳng còn tên nào dám nhảy ra độc đấu với Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa nữa rồi.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, Tháp Dực Báo vừa tuyệt vọng vừa phần nộ nghiêng rằng tìm đường sống trong tử lộ, gã thở dài một tiếng vung đao nhảy vào trường đấu :

- Lão gia trí mệnh với người!

Dứt lời, một chiêu “Bạt Phong Bạt Đả” đơn đao bổ tới như trời giáng, ánh đao loang loáng trùm lấy cả người Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hận thấu xương, Tháp Dực Báo hai mắt trợn trừng, răng nghiêng lại, chờ đúng khi đao của đối phương đã xử xuất ra hết mọi thét dài một tiếng.

Cặp Quỷ Đầu đao khoa tròn rồi bắt chéo vào nhau vừa đúng tầm đao đối phương chém xuống

“Ko...ong” một tiếng, ánh thép rợp trời, quang hoa tung tóe, những chiếc vòng đầu quỷ trên cặp đao của Mẫu Dạ Xoa rú xuống kẹp chặt ngọn đao đối phương kêu lên những tiếng long kong.

Tháp Dực Báo thâm biết sự lợi hại của cặp Quỷ Đầu đao của Mẫu Dạ Xoa; hề mỗi khi bị khóa binh khí trong cặp đao ấy thì như vô phương rút lại. Bởi vậy vừa bị kẹp lại đã lập tức từng người phóng một cước vào vùng hạ bộ cực hiểm của Mẫu Dạ Xoa.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vốn vừa đắc thủ định thân rút binh khí đối phương, không ngờ gã ta lại phóng cước đá rất hiểm vào tiểu phúc của mình. Bà ta cực phần nộ, rút một tiếng như tiếng quỷ, đồng thời ngọn tả đao nhanh như chớp lướt nhẹ trên thân đao đối phương kéo dài xuống phía dưới che kín hạ bộ..

Ánh đao chợt tắt, chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết của Tháp Dực Báo, chiếc chân phải phóng cước từ trên đầu gối trở lên lia đoạn rơi phịch trên đất, máu tuôn ra như mưa!

Tháp Dực Báo quả nhiên như thú dữ đường cùng, biết tính mạng mình vô vọng, nhân cơ ngọn đao của Mẫu Dạ Xoa rơi ra, liền lướt lên đâm thẳng vào ngực bà ta ý đồ cả hai cùng trí mạng.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa người dềnh dàng thô tháp thế nhưng lâm trận thì linh lợi khôn khéo. Vừa thấy đối phương trúng đao lòng lên như điên bà vội xoay nhanh người như chớp, nhoáng cái lùi sau lưng đối phương, cặp Quỷ Đầu đao lần nữa vung lên chém xuống...

Chỉ thấy Tháp Dực Báo rú thêm một tiếng nữa, cả người từ trên vai xuống dưới bị song đao Mẫu Dạ Xoa chẻ ra làm ba khúc!

Đám hắc y đạo nhân đệ tử phái Không Động thấy vậy đồng thanh hét lớn, múa đao loang loáng nhảy vay vào tấn công.

Đại Linh tứ ác và Hắc Bạch song sát nhìn thấy tình thế này, so sánh lực lượng hai bên, nếu như cứ một đấu một thì tất cả bọn họ nhất định sẽ bị người của Du Hiệp Đồng Minh giết sạch. Cho nên chẳng bằng cùng xông vào trí mạng một trận hỗn chiến, biết đâu trong tử lộ là tìm được con đường sống!

Cho nên vừa nhìn thấy người của phái Không Động nhảy vào vòng chiến bọn họ cũng liền la lên vung gươm múa đao chuẩn bị động thủ.

Hàn Dũ Lý từ nãy giờ chống kiếm xem đấu, thấy vậy liền lên tiếng hỏi :

- Các người muốn gì?

Đại Linh tứ ác, Hắc Bạch song sát cho đến bọn hắc y đạo sĩ Không Động cùng đồng thanh nghiêng rằng la lớn :

- Chúng ta muốn trí mạng cùng bọn chúng!

Độc Tỷ Hổ và Hắc Sát Thần nghe vậy liền cười gằn nói :

- Hay lắm, nếu cứ lượm từng tên một e rằng đến sáng, chi bằng lừa một lần đỡ tốn thời gian. Hắc.. hắc... quả là ông chúng mày cầu cũng không được...

Chưa nói dứt, bỗng nghe Hàn Du Lý hét lớn :

- Không được, có mặt bốn cô nương tại đây các người tuyệt đối không được hỗn đấu.

Chính ngay lúc ấy, đột nhiên một tiếng tiêu vút lên vang dài trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng tiêu du dương nhưng hàm chứa một uy lực khiến người nghe phải rùng mình.

Toàn trường vừa nghe tiếng tiêu bất giác biến sắc, nhất nhất quay đầu nhìn về hướng đường cái nơi phát ra tiếng tiêu, ấy chưa thấy người nhưng ai cũng phải hiểu rằng người này nhất định là một cao thủ hàng nhất lưu vô lâm.

Bấy giờ chỉ nhìn thấy ngoài xa trăm trượng, trên bãi trống hoang dã hai bóng người vút tới, một vận đồ xám đen, một vận đồ trắng bạc, hiển nhiên bọn họ đang phóng về hướng này Phong Lôi Quả bỗng nhiên vui mừng :

- Minh chủ đến!

Bọn Ngộ Không còn chưa hay biết chuyện Châu Tước Ngọc Nữ Nguyễn Ái Linh dẫn dụ Giang Ngọc Phàn ra khỏi khách điểm, cho nên lúc này nhìn thấy bên cạnh Giang Ngọc Phàn còn có thêm một bóng người thấp bé thì không hiểu thế nào, đều ngẩn người ra. Chung Ngọc Thanh đương nhiên hiểu rõ người theo chân Giang Ngọc Phàn là ai, thế nhưng nàng đã hiểu rõ lòng chàng yêu mến ai?

Giang Ngọc Phàn thấy Hàn Dũ Lý mặt hầm hầm đứng cầm kiếm nhìn trừng trừng mình thì sững cả người, đưa mắt nhìn tiếp thấy ba thi thể không toàn thây thì càng kinh ngạc hơn. Chàng đưa mắt nhìn bọn Phong Lôi Quả trầm giọng hỏi :

- Xảy ra chuyện gì?

Ngộ Không lập tức cung kính đáp :

- Bọn họ bị Đa Tỹ Ôn Thần xúi giục, liền theo chân Võ Đang tam kiếm đến đòi Vạn Diễm bôi gì đấy ở Minh chủ....

Giang Ngọc Phàn chau mày, đưa mắt nhìn lại trường đấu, cảm thấy hơi khó hiểu :

- Võ Đang tam kiếm đâu?

Ngộ không tiếp tục đáp :

- Hàn cô nương giết chết Trương Thiệu Từ...

Vừa nói vừa chỉ tay vào thi thể Trương Thiệu Từ nằm dưới đất, lại tiếp :

- ... Chém đứt tai Ngộ Đức Tính, hớt búi tóc Huyền Hồng. Bọn Huyền Hồng sợ chuồn mất rồi!

Giang Ngọc Phàn nghe Hàn Dũ Lý ra giết Trương Thiệu Từ, một trong Võ Đang tam kiếm thì trong lòng vừa lo lắng kinh hoảng, bất giác quay đầu lại nhìn chăm cô ta.

Vừa nhìn liền thấy Hàn Dũ Lý mặt trắng ra, mắt trợn trừng nhìn chăm vào Nguyễn Ái Linh đang đứng cạnh chàng, thanh Đẳng Long nhuyễn kiếm không ngừng rung lên.

Thế nhưng Châu Tước Ngọc Nữ Nguyễn Ái Linh vẫn mãi tròn mắt kinh ngạc nhìn cảnh toàn trường, tuyệt nhiên không biết có một đôi mắt thù địch đang chăm nhìn mình.

Phong Lôi Quả lịch lãm giang hồ nhìn tình này không chừng dễ xảy ra một trận tình chiến giữa Hàn Dũ Lý và Nguyễn Ái Linh cho nên liền kéo về chính đề :

- Minh chủ, Đa Tỹ Ôn Thần Đẳng Thiên Ngu không mà nói có, bịa đặt thành chuyện, thật là hiểm ác. Những vị bằng hữu nào mắc kẻ lão ta xem như tự gây thù kết oán, hy vọng Minh chủ cho bọn họ một sự công đạo!

Giang Ngọc Phàn “hừ” một tiếng, đưa mắt nhìn bọn Hắc Bạch song sát thấy tên nào mặt lấy cũng dữ tợn, trong tay lại đang lăm lăm binh khí bất giác buột miệng cười nhạt trầm giọng hỏi :

- Vị nào muốn đòi Vạn Diễm bôi ở tại hạ?

Đồ lão đại của Hắc Bạch song sát được tiếng là giáo hoạt nhất, lúc ấy vừa nghe hỏi liền nhảy bèn tìm thấy sinh lộ, liền đưa tay lên cản bọn Đại Lĩnh tứ ác mới nhìn lên Giang Ngọc Phàn trầm tĩnh hỏi :

- Dám hỏi Giang minh chủ, Vạn Diễm bôi có đúng nằm trong tay các hạ không?

Bọn Ngô Không pháp phồng đưa mắt nhìn nhanh Giang Ngọc Phàn nào ngờ chàng khăng khải đáp không chút do dự :

- Không sai chính đang nằm trong người tại hạ!

Hắc Sát lão đại biết không ổn rồi, thế nhưng đã lỡ hỏi đành phải theo nên cố lớn tiếng điềm tĩnh nói tiếp :

- Lúc này không phải là lúc chúng ta nói đùa, nếu tin tức này truyền ra ngoài giang hồ từ nay trở đi Du Hiệp Đồng Minh của các hạ náo nhiệt hẳn lên đấy!

Giang Ngọc Phàn cười ha hả nói :

- Đêm nay há các người còn mơ tưởng rời khỏi hoang mộ này để phao đồn ra ngoài sao?

Hắc Sát nghe xong giật thót mình, sững sờ cả người. Đại Linh tứ ác thấy đã đến tuyệt lộ, liền cùng khua đao hét lớn :

- Đồ lão đại không dài dòng cùng bọn chúng, người đời có sống trăm tuổi cũng chết, chết sớm đầu thai sớm. Lên! Đêm nay trí mạng với chúng một phen!

Giang Ngọc Phàn lại cười kha kha :

- Hay lắm, bốn thiếu gia thích tính khí như bốn nhà người.

Nói rồi, đưa mắt nhìn bọn Ngô Không trầm giọng ra lệnh :

- Các người tránh ra xa một chút!

Gần như cùng lúc bọn Ngô Không “dạ” ran một tiếng, nhảy lui ra ngoài, thì bên này bọn Đại Linh tứ ác cùng Hắc Bạch song sát và hắc y đạo nhân phái Không Động hò hét trợ uy cho nhau, cùng vung đao vung kiếm nhảy vào vây lấy Giang Ngọc Phàn. Châu Tước Ngọc Nữ Nguyễn Ái Linh trong lòng ưu ái quan tâm Giang Ngọc Phàn cho nên vừa thấy thế buột miệng tha thiết la lên :

- Giang ca ca cẩn thận!

Trong lúc Nguyễn Ái Linh la lên, thì thân hình Giang Ngọc Phàn đã như ánh chớp xẹt vào giữa bọn Đại Linh tứ ác, mọi người chỉ kịp nhận ra một vệt hồng quang lóe lên rồi tắt ngấm ngay...

Hàn Dũ Lý từ đầu đến giờ cứ đứng trờng mắt đầy phần hận, nhưng lúc này bất giác thấy Giang Ngọc Phàn ra tay cũng buột miệng thốt lên “Oái”! Gần như cùng lúc tiếng thốt đầy kinh ngạc của Hàn Dũ Lý thì trên đầu trường vang lên mấy tiếng rú thảm thiết...

Đứng bên ngoài xem nhiều người la lên kinh hoảng, vì chính ngay lúc mấy tiếng rú thảm ấy, là bốn chiếc đầu của bọn Đại Linh tứ ác bị tiện ngọt lia khỏi cổ văng lên cao rồi rơi xuống lún lút trên đất, bốn thi thể không đầu đổ xuống!

Cực nhanh! Mọi chuyện xảy ra gần như trong nháy mắt. Mọi người vừa nhìn một chiêu đầu từ chiếc Thiết Cốt phiến của Giang Ngọc Phàn đã lấy đầu bốn tên Đại Linh tứ ác, còn chưa hết sững sờ thì đã nghe “vù” một tiếng chiếc Thiết Cốt phiến trong tay chàng lại vung lên lần thứ hai.

Tuy đứng cách hai ba trượng, nhưng Hàn Dũ Lý vừa Nguyễn Ái Linh vẫn bị dư phong từ ngọn Thiết Cốt phiến trong tay Giang Ngọc Phàn phát ra làm chao đảo thân hình. Trong bọn Ngô Không mười một người, ngoại trừ một mình Chung Ngọc Thanh còn lại đều bị kinh lực phát ra rất cả mặt, người nào cũng lão đảo thoái tiếp lùi về sau thêm mấy trượng nữa.

“Á... Á... Á...” trong đầu trường lại vang lên nhiều tiếng rú thảm, bọn hắc y đạo nhân phái Không Động, tên nào tên nấy hai tay buông binh khí chơi vơi trong không trung đầu đã lia khỏi cổ tự lúc nào!

Hắc Bạch song sát vốn tưởng tìm đường tháo thân mà lập kế dương đông kích tây, không ngờ tình hình lại bi đát đến thế, lúc vừa nhìn thấy Giang Ngọc Phàn ra tay lấy mạng bọn Đại Linh tứ ác thì cả hai ngấm ra hiệu cho nhau rồi nhún thân tháo chạy.

Giang Ngọc Phàn ra chiêu thần tốc lấy đầu mười mấy tên, giờ quay người định tiếp tục thanh toán hết bọn Hắc Bạch song sát không ngờ vừa quay đầu đã thấy chúng co giò phóng như bay.

Bấy giờ chàng càng phẫn nộ thét lớn một tiếng rồi thi triển không công thượng thừa xoẹt một cái như điện chớp đã đến sau lưng chúng, ngọn Thiết Cốt phiến xòe ra, “vù” một tiếng.

Bạch Sát lão nhị chạy sau nên linh đủ ngọn Thiết phiến, rú lên một tiếng đầu lìa khỏi cổ. Gần như đồng thời. Giang Ngọc Phàn phóng chưởng đánh thẳng tiếp Hắc Sát lão đại “bốp” một tiếng... kèm theo tiến rú thảm khốc, cả người lão ta bị đẩy văng ra xa ngoài mười trượng, rơi đánh phịch trên đất chết tốt!

Giang Ngọc Phàn mặt còn đầy sát khí hét dài một tiếng như đẩy hết phần uất ra khỏi người, “phạch” một tiếng thâu Hồi ngọn Thiết phiến, tung người quay trở lại nguyên vị.

Bọn Ngộ Không lúc này mới trấn định nổi thần trí chạy vây lại; nhưng lúc này đấu trường thành một bãi xác người mùi tanh tươi xông lên khủng khiếp.

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy từ đầu đến giờ Hàn Dũ Lý và Nguyễn Ái Linh vẫn đứng nguyên chỗ, không hề di động bởi lãnh phong, và cả những mùi tanh tươi này cũng không làm cho hai cô ta khó chịu, đủ thấy con họ cả hai trong người đều hoài kỳ công tuyệt học.

Thế nhưng, đến ngay như Chung Ngọc Thanh vốn võ công không phải hạng thượng thừa mà vẫn đứng y nguyên vị trí điều này chẳng những khiến Giang Ngọc Phàn cảm thấy khó hiểu, mà ngay bọn Ngộ Không cũng không khỏi bất ngờ. Thực ra, chuyện này chính ngay bản thân Chung Ngọc Thanh, nàng cũng cảm thấy không hiểu nổi!

Giang Ngọc Phàn trong đầu lóe lên một suy nghĩ liền tung người lướt tới mặt Chung Ngọc Thanh. Chàng vừa nghĩ nguyên nhân có lẽ là do mấy hôm trước nàng được uống rượu trong chiếc Vạn Diễm bôi.

Bấy giờ bọn Ngộ Không cũng liền vây chạy lại. Chính ngay lúc ấy bỗng một giọng nữ the the đầy tức giận thét lên :

- Người lên đây!

Không nói cũng biết đó là tiếng của Hàn Dũ Lý, mọi người ngoái đầu nhìn lại thấy cô ta đứng đơn độc một mình chống kiếm mắt ngầu đỏ nhìn về phía bên này.

Phong Lô Quả hiểu ra nguyên nhân là cô ta bị bỏ rơi một mình, đang định lên tiếng thì đã nghe Giang Ngọc Phàn trầm giọng hỏi :

- Hàn cô nương có chuyện gì muốn nói?

Hàn Dũ Lý bản tính kiêu ngạo không chịu khách khí tế nhị, gằn giọng :

- Ta bảo người qua đây!

Giang Ngọc Phàn mày kiếm nhíu lại tỏ ý khó chịu thế nhưng cuối cùng thấy không nên chấp nệ thái độ vô lễ của cô ta định nói gì với bọn Ngộ Không thì lập tức nghe Nguyễn Ái Linh từ đầu im lặng lên tiếng :

- Hừ! Con người người mới thật kỳ quặc, làm gì lại chăm mắt nhìn ta dữ vậy..?

Nghe đến đó, Phong Lô Quả giật mình vội vàng tiến lên thấp giọng nói với Nguyễn Ái Linh :

- Nguyễn cô nương, đều là người một nhà cả thôi!

Bên kia đã nghe giọng Hàn Dũ Lý phát nộ :

- Á..., mắt của ta thì ta thích nhìn ai mặc ta, người quyền gì hỏi hử?

Giang Ngọc Phàn nhìn tình hình không ổn sơn hai vị cô nương này ẩu đả nhau, liền quay lại đối mặt với Hàn Dũ Lý nói :

- Hàn cô nương, có gì xin cứ nói ra cho, tại hạ hà tất phải sang bên kia!

Nào ngờ Hàn Dũ Lý ương ngạnh nói :

- Không, ta chỉ muốn người theo ta lui sau tám bia kia nói chuyện!

Giang Ngọc Phàn nhúu chặt đôi mày kiểng thoảng chút trù trù, quả thực trong lòng chàng đã hâm mộ Hàn Dũ Lý. Cô ta không những khi cười xinh đẹp mỹ lệ, mà ngay cả lúc này đây đang tức giận vẫn toát lên vẻ khả ái khác thường.

Thế nhưng lúc này trước mặt đông người mà còn là thủ hạ của mình, chàng không thể nào theo ý Hàn Dũ Lý rậm rập cho nên trầm giọng nói :

- Có chuyện gì cô nương cứ thẳng thắn nói ra cho, mọi người đây đều là một nhà không cần né tránh.

Hàn Dũ Lý đứng lặng người, Hồi lâu thở dài một tiếng, lạnh giọng nói :

- Chiếc “Thiết Cốt phiến” trong tay ngươi là của ta!

Lời này vừa dứt, tất cả toàn trường đều sững người.

Phong Lôi Quải nhìn thấy Giang Ngọc Phàn vừa nghe câu này mặt biến sắc như phấn khí, sợ chàng không nén nổi giận làm tổn thương hòa khí với Hàn Dũ Lý. Bởi vậy ông tiến đến ôm quyền định nói gì, không ngờ Giang Ngọc Phàn đã lấy lại bình tĩnh, chìa chiếc quạt ra ngăn ông ta lại, rồi nhìn Hàn Dũ Lý trịnh trọng nói :

- Làm sao biết được chiếc quạt trong tay tại hạ là của cô nương?

Bọn Ngộ Không nhìn thấy thái độ thần tình của Giang Ngọc Phàn biết nội tình tất có căn nguyên.

Nguyễn Ái Linh ngược lại cũng từ thần thái của bọn Ngộ Không mà đoán được Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý nhất định có quen biết nhau, cho nên mới dần cơn giận vừa rồi đối với Hàn Dũ Lý, đồng thời lắng nghe bọn họ nói chuyện, nghĩ rằng giữa họ tất có mối quan hệ mật thiết.

Lúc này đã nghe Hàn Dũ Lý đáp :

- Ta nhận ra đó là chiếc “Hồ Lô phiến”

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên “ồ” lên một tiếng nhướng mắt hỏi :

- Chiếc “Hồ Lô phiến” này thế nào?

- Nó có biến hóa! - Hàn Dũ Lý đáp ngay

Giang Ngọc Phàn vừa nghe, quan tâm hỏi tiếp :

- Biến hóa thế nào?

Hàn Dũ Lý có chút ngần ngại nói :

- Một ngày biến hóa đến ba lần....

Giang Ngọc Phàn vội hỏi dồn :

- Biến hóa ba lần là làm sao?

Hàn Dũ Lý lúc này hít một hơi dài, cao giọng nói :

- Ngày sắc tía, đêm sắc hồng, bình minh và hoàng hôn lại là màu da cam!

Giang Ngọc Phàn vừa nghe xong bất giác xúc động ôm quyền, phần chân nói :

- Mẫu thân bà ngoại tôi “Tái thượng lão lão” cũng có họ Hàn, những tướng cô nương phải có thân thích thế nào với cố ngoại tôi, nhưng không biết cô nương.....?

Nào ngờ chàng nói xong đã thấy Hàn Dũ Lý lắc đầu nói :

- Tôi không biết “Tái thượng lão lão” tiền bối, cũng chưa từng nghe sư phụ nói qua...

Giang Ngọc Phàn nghe vậy, vội vàng nói :

- Điều này tuyệt đối không sai, bà cố ngoại tôi quả thực họ Hàn.

Phong Lôi Quải đứng bên cạnh thấy vậy liền cung kính lên tiếng xen vào :

- Minh chủ, nơi này hoang mộ nói chuyện không tiện, hay là Hàn cô nương cùng trở về khách điểm nói chuyện kỹ hơn!

Giang Ngọc Phàn cảm thấy có lý, lập tức nhìn Nguyễn Ái Linh giới thiệu :

- Ái Linh muội nhanh đến đây bái kiến Hàn Dũ Lý cô nương, vai vế cô ta không chừng còn lớn hơn ta.

Hàn Dũ Lý nghe Giang Ngọc Phàn xưng hô một cách thân mật như vậy với Nguyễn Ái Linh thì trong lòng đã ghen ghét, giờ đây lại nghe Giang Ngọc Phàn nói mình có thể có vai vế lớn hơn chàng một bậc thì lập tức lớn tiếng la lên :

- Không thể có!

Thế nhưng, Nguyễn Ái Linh đã dịu dàng thi lễ nói :

- Nguyễn Ái Linh tham kiến cô nương!

Giang Ngọc Phàn đứng bên cạnh lại giải thích :

- Ái Linh muội đây chính là nhi nữ độc nhất của vị lão Hồ chủ “Hồng Trạch hồ” Nguyễn bá bá, sau này mong cô nương chiếu cố nhiều!

Hàn Dũ Lý không ngờ vô tình nhận Thiết phiến vật gia truyền chí bảo lại làm cho khoảng cách giữa cô ta và Giang Ngọc Phàn kéo dài ra thêm ngàn dặm, trong lòng vừa bức tức vừa khó chịu.

Cứ nghĩ, nếu như lời Giang Ngọc Phàn là đúng “Tái Thượng lão lão” là người có hàng vai vế lớn hơn Hàn Dũ Lý một bậc. Giang Ngọc Phàn nhất định phải là cháu của cô ta, thì đó chẳng phải là khoảng cách biệt tình cảm giữa hai người sao?

Nhưng trong tình cảnh này đối phương cung kính thi lễ ra mắt như vậy cũng đành trả lễ, nghĩ vậy cô ta thâu kiếm, đưa quyền hoàn lễ, rồi tự giới thiệu sơ thân thế

Giang Ngọc Phàn để cho hai bên giới thiệu làm quen xong mới thúc giục :

- Những người còn lại cứ về khách điểm chúng ta làm quen sau. Hàn cô nương “mời”!

Hàn Dũ Lý cảm thấy hơi lúng túng, không đi thì cô ta không đành rời xa người mà trong lòng đã ôm ấp yêu thương mà nếu như ra nói rõ toàn bộ sự thực, cô ta nghiễm nhiên trở thành bà “đì họ” của Giang Ngọc Phàn thì sao đây.

Tuy trừ trừ suy nghĩ là vậy, nhưng chân lại theo bản năng cất bước theo chân bọn Giang Ngọc Phàn rời khỏi mộ địa.

Vào đến trong thành, đèn đuốc phần lớn đã tắt, thỉnh thoảng mới còn bắt gặp vài ánh đèn hắt ra từ cửa sổ những nhà có việc phải thức khuya.

Về tới khách điểm, vào hoa viên thì bắt gặp hai tên tiểu nhị đang dọn dẹp bát đĩa xong vẫn còn đứng đợi họ.

Phong Lô Quả lập tức căn dặn chúng mang thêm bát đĩa mà, đồng thời làm thêm vài món thức nhắm và một bình rượu ngon.

Khi tất cả đã ngồi vào bàn theo thứ tự thì Giang Ngọc Phàn mới tiếp tục giới thiệu mười một tay hung sát thuộc hạ của chàng với Hàn Dũ Lý và Nguyễn Ái Linh.

Giang Ngọc Phàn ngồi chính tọa, Hàn, Nguyễn hai vị cô nương ngồi hai bên tiếp chàng. Qua một tuần rượu, Phong Lô Quả đặt chén xuống, nhìn Hàn Dũ Lý vẻ quan tâm hỏi :

- Xin mạo muội hỏi Hàn cô nương, cứ theo như lời của Từ Huy bà bà thì cô nương về ở với bà ta từ lúc mới lọt lòng, vậy làm sao vừa nhìn thấy chiếc Thiết phiến trên tay Minh chủ đã nhận ra ngay là vật tổ truyền gia bảo?

Hàn Dũ Lý nghe hỏi sắc mặt sầm đi, vẻ trân trọng nói :

- Khi tôi khôn lớn mới được nghe những lời trong di thư của cha mẹ tôi, trong nhà tôi vốn có cả thầy ba bảo vật gia truyền..

Nguyễn Ái Linh vừa nghe vậy quan tâm hỏi :

- Ba bảo vật tổ truyền ấy, không biết Hàn còn nường có thể nói ra ọi người nghe không?

Hàn Dũ Lý gật đầu, nói :

- Ba vật chí bảo tổ truyền nhà tôi là: Tử Ngọc thoa, Đằng Long kiếm và Hàn Ngọc phiến. Nghe nói Tử Ngọc thoa và Hàn Ngọc phiến thời còn ông cố tôi đã tặng cho hai vị cô tổ mẫu khi xuất giá là vật Hồi môn.

Phong Lô Quả nghe nói chợt nhớ đến một người bèn nghiêm túc hỏi :

- Xin được hỏi cô nường, năm xưa vị danh chấn võ lâm là “Ngọc Phiến Long Kiếm” Hàn Thiên Tường đại hiệp có quan hệ như thế nào với cô nường?

Hàn Dũ Lý nghe hỏi mặt nghiêm lại trịnh trọng đáp :

- Đó chính là tổ phụ của tôi, nghe nói lúc thân phụ tôi còn nhỏ thì tổ phụ đã bị người của phái Võ Đang sát hại, về sau này khi cha mẹ tôi sinh tôi mới chừng nửa năm thì cũng lại bị người của Võ Đang ngằm hạ độc thủ.

Phong Lô Quả thấy Hàn Dũ Lý càng nói sắc mặt càng tái nhợt vì phần uất trong đôi mắt hằn lên sát khí, ông chợt hiểu ra nguyên nhân tại sao khi còn ở vùng hoang mộ cô ta ra tay tàn độc như vậy với bọn Võ Đang tam kiếm. Nhưng lúc này ông nghĩ không nên để cô ta đi quá xa, bèn vội chuyển câu chuyện trở lại chính đề :

- Xin hỏi lại là cô nường làm sao chỉ bằng vào lời di chúc của lệnh tôn mà vừa nhìn thấy Thiết phiến trên tay Minh chủ đã nhận ra là bảo vật tổ truyền gia bảo?

Hàn Dũ Lý không chút do dự, đáp :

- Bởi vì năm mười bốn tuổi không ngày nào là không đọc vài lần bức thư của cha tôi, cho nên từng câu từng chữ trong di thư ăn vào máu huyết của tôi mà không bỏ sót một chữ. Lúc ấy Minh chủ vừa đem Chiếu Thiết phiến ra, tôi tự hồ như buột miệng la lên vì không những phát hiện sắc tia trên thân nó mà còn thấy nó rất giống chiếc hồ lô.

Bọn Ngô Không hiểu ra Hàn Dũ Lý dù chưa một lần nhìn thấy Thiết phiến gia bảo thế nhưng vì từ nhỏ hình ảnh tự tưởng tượng ra mỗi lần đọc di thư của thân phụ cô ta nên mới hình dung được chiếc Thiếc phiến là như thế nào. Bởi vậy khi vừa bắt gặp đã buột miệng mà la lên.

Đến như chuyện cô ta ra tay với bọn Võ Đang tam kiếm, giết chết Trương Thiệu Từ, hủy tai và búi tóc ra bọn Ngô Đức Tĩnh và Huyền Hồng, tự nhiên phải là do thù hận sâu xa trước đó. Nhưng có một điều Hàn Dũ Lý ra tay nặng nhẹ khác nhau, hiển lộ rõ cô ta ra tay không hoàn toàn là vì thù hận. Nếu không thì làm sao chỉ cảnh cáo bọn Ngô Đức Tĩnh mà nếu muốn thì với kiếm thuật của cô ta lấy mạng bọn họ dễ như trở bàn tay.

Mọi người còn đang chìm vào suy nghĩ thì nghe Hàn Dũ Lý lên tiếng về ấy nấy :

- Vừa rồi tôi đã nói ra hết, trong lòng tự nhiên cảm thấy lo lo mà hồi hận...

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Hàn Dũ Lý má phẫn phốt hồng lên, có lẽ then thùng nói :

- Lúc ấy bởi vì trong lòng tôi có chút bức tức mà nói vậy chứ thực ra không hề quả quyết chắc được!

Giang Ngọc Phàn cười tươi hỏi đùa :

- Bây giờ thì không còn lo lắng chứ!

Hàn Dũ Lý cúi gầm đầu e thẹn một lúc mới ngẩng lên nhìn Giang Ngọc Phàn đôi ánh mắt chứa đầy tình cảm.

Phong Lôi Quả nhìn thấy thần thái của Nguyễn Ái Linh và Chung Ngọc Thanh có chút lúng túng, bèn nhìn Hàn Dũ Lý nửa cười nửa đùa nửa thật nói :

- Hiện tại Hàn cô nương lo nhất là quan hệ vai vế và cách xưng hô với lại Minh chủ chúng tôi?

Hàn Dũ Lý tính tình vốn ương bướng nhưng lại thẳng thắn cương trực, lại thêm Phong Lôi Quả nói một câu trúng đích tim đen nàng, cho nên bất giác gật đầu lia lịa, buộc miệng nói :

- Không sai tôi chính đang áy náy điều này!

Một câu này thốt ra đến như dần dần ngốc ngốc như bọn Cẩm Cô và Hắc Sát Thần cũng bụm miệng cười thầm.

Thế nhưng và những người lịch duyệt giang hồ như bọn Nhất Trần, Ngộ Không thì thấy đây mới chính là điểm đáng yêu của Hàn Dũ Lý, nàng thẳng thắn trung thực không quanh co, đây cũng chính là chân tình của nàng.

Nữ nhân dù sao cũng rất nhạy cảm và thẹn thùng, nên Hàn Dũ Lý nhận thấy có nhiều người cố nhịn cười, mặt đỏ ửng lên nó cúi gầm đầu.

Nguyễn Ái Linh và Chung Ngọc Thanh thì lại rất chú ý vấn đề này, vì vai vế của Hàn Dũ Lý như thế nào thì có quan hệ đến bọn họ. Giả như Hàn Dũ Lý đúng là có vai vế cao hơn Giang Ngọc Phàn một bậc thì nghiêm nhiên trở thành dì họ của chàng đồng thời cũng có nghĩa là con đường trở thành ngôi vị thiếu phu nhân Cửu Cung bảo ít đi một người, mà lại là một người vừa tài vừa sắc.

Còn nếu như vai vế đồng đẳng, thì Hàn Dũ Lý chỉ có thể là chị em họ dì với Giang Ngọc Phàn mà thôi. Cứ như quan hệ thân thiết như vậy thì rất bất lợi cho bọn họ. Vì vậy cả mà cả hai đều ngưng thần chăm chú nhìn Phong Lôi Quả không biết nói thế nào.

Lúc ấy Phong Lôi Quả sảng khoái nói tiếp :

- Ba bảo vật tổ truyền của quý gia cô nương, có thể nói từ nay đã tìm lại được...

Lời chưa dứt Hàn Dũ Lý đã ngẩng nhanh đầu lên chăm chú hỏi lại :

- Nói như vậy, “Tử Huyết ngọc thoa” cũng có ngay tại đây sao?

Phong Lôi Quả mỉm cười lắc đầu :

- Không, mà hiệu đang ở trên người Tiêu nữ đại hiệp, lệnh đường Giang minh chủ!

Hàn Dũ Lý vừa nghe mặt hoa biến sắc bất giác buột miệng la lên :

- Sao? Ông nói vậy nghĩa là Giang minh chủ phải là chú họ của tôi?

Phong Lôi Quả biết Hàn Dũ Lý chưa nghe hết ông ta nói cho nên hiểu nhầm, lắc đầu cải chính :

- Không phải, thân mẫu của Giang minh chủ họ Tiêu, bà ngoại của Giang minh chủ mới chính là họ Hàn...

Hàn Dũ Lý nghe đến đó lòng rộn lên, không đợi hết câu hỏi ngay :

- Ý ông nói...?

Phong Lôi Quả không chút do dự, đáp :

- Tôi muốn nói bà ngoại Minh chủ chính là cô bà của Hàn cô nương, như vậy Minh chủ phải là biểu đệ của cô nương

Hàn Dũ Lý nghe câu này mừng khôn xiết, nàng không kìm nổi xúc động bất tri bất giác giang tay ôm chầm lấy Chung Ngọc Thanh lúc ấy đang đứng kế bên run giọng sung sướng :

- Tôi thật vô cùng vui mừng!

Nguyễn Ái Linh thông minh lanh lợi, liền tiến lên chúc mừng :

- Tỷ tỷ tâm nguyện đạt thành, tiểu muội xin thành tâm chúc mừng!

Hàn Dũ Lý tựa như sức trấn tĩnh lại tinh thần, vội buông người Chung Ngọc Thanh ra, mặt hoa có chút hổ thẹn, vội vàng chấp tay hoàn lễ :

- Đa tạ Linh muội!

Chung Ngọc Thanh huệ trí tuyệt vời, đương nhiên cũng không khi nào bỏ qua cơ hội kết thân này, liền đứng lên tươi cười chúc tụng.

Hàn Dũ Lý thấy vậy thẳng thắn nhoẻn miệng cười nói :

- Du Hiệp Đồng Minh các người xưng hô nhau huynh đệ, tỷ muội tôi hiện tại cũng như là một thành viên trong Đồng Minh, vậy cứ theo tuổi tác mà xưng hô, tôi phải gọi cô nương là Chung tỷ tỷ mới phải....

Nghe thế, tất cả mọi người đều nâng chén chúc mừng sự gia nhập tự nguyện của Hàn Dũ Lý.

Thế nhưng, song song với việc hưởng ứng thì bọn họ lại ngẫm lo lắng ối họa sau này có thể xảy đến, đó chính là việc Hàn Dũ Lý đã ra tay giết chết Trương Thiệu Từ đệ tử tâm truyền của Chương môn Võ Đang, nòng gây họa thì mối họa ấy trở thành mối họa chung cho cả “Du Hiệp Đồng Minh”.

Lại còn một điều, giờ đây trong Du Hiệp Đồng Minh tăng thêm một nhân vật tài trí song toàn đúng là đáng mừng. Nhưng ngược lại còn chưa biết nên bố trí chức vụ cho Hàn Dũ Lý mới xứng đáng đây. Tuy rằng Du Hiệp Đồng Minh hiện giờ đến một tốt binh cũng không có, nhưng họ hy vọng một ngày chấn hưng lên, trở thành một môn hộ lớn mạnh hơn bất cứ môn hộ đương đại nào.

Sau một Hồi nâng ly chúc tụng, Nhất Trần đạo nhân là người hiểu rõ nhất về tính khí con người của vị Chương môn Võ Đang, bèn nhìn Hàn Dũ Lý quan tâm hỏi :

- Hàn cô nương năm xưa các đại môn phái có lần vì chuyện lệnh tổ là “Ngọc Phiến Long Kiếm” bị hại mà tổ chức một cuộc “Long đầu đại hội”, không biết trong di thư của lệnh tôn từng nói đến sự kiện này.

Hàn Dũ Lý vừa nghe hỏi nụ cười trên mặt hoa vụt biến mất, thay vào đó là thần sắc kinh ngạc nhìn chăm vào mắt Nhất Trần hỏi ngược lại :

- Không sai, từng có nói đến sự kiện này. Thế nhưng không biết tại sao đạo trưởng lại hỏi đến vấn đề này?

Nhất Trần đạo nhân không đáp, mà tiếp tục nói :

- Nghe nói năm xưa vị Chương môn Võ Đang và lệnh tôn từng ngầm ước với nhau một hiệp định...

Chưa nghe xong câu, Hàn Dũ Lý đã biến sắc, bất giác đứng dậy giọng đầy phẫn nộ hỏi :

- Gì? Chẳng lẽ ông chính là đệ tử của phái Võ Đang?

Cả bọn Giang Ngọc Phàn đều ngẩn người không khí vui vẻ phút chốc trở nên căng thẳng, bởi một là mười hai nhân vật đầu tiên trong Du Hiệp Đồng Minh này tuy coi nhau như huynh đệ thủ túc, thế nhưng chưa từng hỏi cặn kẽ nhau về môn phái sư thừa.

Giang Ngọc Phàn cũng cảm thấy lúng túng khó hiểu, hỏi :

- Sư môn của Tả hộ pháp là...?

Chưa hỏi xong Nhất Trần đạo nhân đã nghiêm sắc mặt nói :

- Minh chủ xin yên tâm, sư môn thuộc hạ tuyệt đối không quan hệ đến Võ Đang. Thuộc hạ hỏi ra điều này cũng chỉ là vì “Du Hiệp Đồng Minh của chúng ta...”

Hàn Dũ Lý thấy Nhất Trần nói rất chân thành liền hiểu tâm ý của ông, bèn trầm giọng nói :

- Chuyện tôi giết chết đệ tử Chương môn Võ Đang cứ để một mình tôi chịu trách nhiệm, không liên can gì đến Du Hiệp Đồng Minh.

Giang Ngọc Phàn nghe đã hiểu ra, nhú mày nói :

- Làm sao như vậy được, biểu thư giờ gia nhập Du Hiệp Đồng Minh thì cũng là huynh đệ tỷ muội trong Đồng Minh, từ nay về sau sướng cùng hưởng, hoạn nạn đồng chia. Phái Võ Đang nếu như không phải người tìm đến thì thôi, hễ mỗi khi tìm đến thì tất cả chúng ta cùng chung đối phó!

Phong Lôi Quải và Ngô Không nhìn thấy thái độ vô cùng căm phẫn của Hàn Dũ Lý khi nói tới phái Võ Đang, giờ đây nghe Nhất Trần nói chuyện giữa Võ Đang và cha nàng từng có một hiệp định thì giận đứng cả lên, họ cảm thấy nội tình giữa song phương hẳn từng có một mối thâm cừu và quan hệ.

Cứ theo tình hình trước mắt thì tốt nhất không nên nhắc đến chuyện đệ tử Võ Đang bị giết, đồng thời cũng không tiện để nhắc lại chuyện quan hệ năm xưa giữa Võ Đang và cha của nàng.

Nghĩ vậy Phong Lôi Quải liền nhìn Giang Ngọc Phàn cung kính lên tiếng kéo lắng câu chuyện :

- Minh chủ, vừa rồi làm sao lại gặp được Nguyễn cô nương?

Giang Ngọc Phàn bỗng nhiên nghe hỏi lại chuyện này “Ồ” lên một tiếng, vội vàng nói :

- Chúng ta hiện tại không thể theo hướng cũ để truy đuổi Vạn Lý Phiêu Phong...

Vừa nghe đến đó Hàn Dũ Lý cong mày liễu không hiểu, hỏi :

- Sao? Chúng ta không truy đuổi Càn Khôn ngũ tà ư?

Giang Ngọc Phàn đưa tay tỏ ý Hàn Dũ Lý lên ngồi xuống, trở lại ghế rồi mới giải thích :

- Trước mắt truy theo “Vạn Lý Phiêu Phong” quan trọng hơn là Càn Khôn ngũ tà

Hàn Dũ Lý nghe vậy lập tức nghiêm mặt nói :

- Chúng ta hiện tại truy theo bọn Càn Khôn ngũ tà, nếu có thêm sự giúp sức của sư phụ tôi và bốn vị sư thúc thì quả là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu như để bọn chúng trở lại Đại Tuyết sơn rồi thì coi như để lỡ mất một cơ hội.

Giang Ngọc Phàn vẫn kiên quyết như cũ nói :

- Nhưng hiện tại việc truy theo Vạn Lý Phiêu Phong là tối quan trọng, còn nguyên nhân tại sao thì rồi tôi sẽ nói cho thư thư hiểu?

Hàn Dũ Lý thấy thái độ của chàng như vậy cũng không tiện nói gì thêm..

Ngô Không khi ấy mới tiếp tục quan tâm hỏi :

- Minh chủ, có phải Nguyễn cô nương đã mang lại tin tức gì không?

Giang Ngọc Phàn gật đầu, rồi nói vội :

- Hiện tại Mã gia gia đang chờ tôi ở Nghi Hưng thành, muốn chúng ta giải tán Du Hiệp Đồng Minh, đồng thời mang tôi trở lại Cửu Cung bảo!

Bọn Đồng Nhân Phán Quan và Độc Tỷ hổ vừa nghe phần nộ trong lòng, thế nhưng nhìn thấy Giang minh chủ một mực tôn kính Tần Quải Chấn Cửu Châu Mã Vân Sơn; lại thêm Mã Vân Sơn chính là sư huynh của Phong Lôi Quải, cho nên bọn họ không dám xuất ngôn vô lễ. Đó là chưa nói không chừng Mã Vân Sơn đến đây theo chỉ mệnh của lão Bảo chủ Cửu Cung bảo, nhờ xuất ngôn thất lễ thì chẳng phải là thất lễ với chính vị Minh chủ của họ đó sao!

Hắc Sát Thần cũng tâm trạng như vậy tìm một câu hỏi :

- Minh chủ có quyết định về hay không?

Gã vừa hỏi mong, đã nghe giọng Quý Dao Mẫu Dạ Xoa ngút dài vẻ hiểu biết, nói :

- Mặt dẫu, Minh chủ nếu như có ý trở lại Cửu Cung bảo thì còn khi nào lại bảo chúng ta thay đổi hướng truy đuổi Vạn Lý Phiêu Phong?

Hắc Sát Thần tuy bị đớp một câu nhưng cũng không chấp nệ cười lên ha hả. Nhưng Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh ngược lại mặt tỏ ra lo lắng hỏi :

- Thế từ đây đuổi theo hướng Tây thì chẳng phải là càng đi càng đến gần Cửu Cung bảo đó sao?

Một câu này nói ra, nhiều người cảm thấy có lý cùng nhao nhao la lên :

- Đúng thế, chúng ta đi về hướng ấy tự rất dễ gặp người của Cửu Cung bảo!

Giang Ngọc Phàn ngược lại cười nói tự nhiên :

- Không có gì nghiêm trọng, gia gia tôi thì chưa biết chuyện này còn thân mẫu tôi nghe có Phong Lôi Quả Lưu đường chủ đi theo bên cạnh thì cũng rất yên tâm...

Thế nhưng bản thân Phong Lôi Quả vẫn lo lắng nói :

- Minh chủ, tốt nhất chúng ta không nên chạm đầu với sư huynh của thuộc hạ.

Nguyễn Ái Linh bỗng nhiên bật cười :

- Lưu đường chủ xin yên tâm. Giang ca ca đã phái tôi sáng ngày mai đi Hưng Nghi thành, một mặt đến gặp muội muội nói cho cô ta biết nguyên nhân tại sao chúng ta không thể trở lại Phi Phụng cốc, một mặt nhờ Mã lão tổng quản giúp trùng hưng lại ngôi miếu hoang Tế Công trong Huệ Sơn. Lúc ấy thì Mã lão tổng quản có thuật phân thân cũng không thể đi tìm vị sư đệ Lưu đường chủ đâu!

Nghe vậy tất cả mới thở phào ra nhẹ nhõm, gạt đầu chép miệng tán thưởng Minh chủ kế sách chu toàn. Bấy giờ bọn họ thương lượng hành động, cuối cùng quyết định theo đường làng nhỏ vượt qua Nghi Hưng thành, sau đó mới trở ra lộ quan lộ mà đi.

Sau khi bàn bạc xong, mọi người liền tạm về phòng nghỉ ngơi. Phong Lôi Quả chu đáo căn dặn tiểu nhị thâu đêm tìm thêm một con ngựa tốt cho Hàn Dũ Lý ngày mai cưỡi.

Về chuyện tìm ngựa có chậm trễ, nên sáng hôm sau phải đến giờ Thìn bọn họ mới lên đường, chỉ riêng một mình Nguyễn Ái Linh thì theo lộ chính đi Nghi Hưng thành từ sớm.

Trên quan đạo, chợ mai đã thấy đông đúc những khách bộ hành và thương nhân họ bắt gặp trên đường đều tỏ ra vội vã khẩn trương. Thỉnh thoảng đây đó tùm nập ba bàn tán xôn xao, đặc biệt có nhiều người đổ dồn về cửa Bắc. Bọn Giang Ngọc Phàn biết nên thừa hiểu nguyên nhân chính là do mười mấy xác chết bên trong vùng hoang mộ thành Bắc.

Bởi vậy họ cứ lên đường ra khỏi thành như không thêm để ý. Thế nhưng khi ngang qua một đám đông đang bàn tán xôn xao bỗng nghe một người nói :

- Không thể tin nổi đang trời mùa hè nóng thế này mà tất cả các xác chết đông cứng lại, không hề thấy một giọt máu.

Vừa nghe câu này Giang Ngọc Phàn giật thót mình, bất giác ngoái đầu lại nhìn bọn Phong Lôi Quả.

Gần như cùng lúc, bọn Phong Lôi Quả cũng dừng sờ người, đều chăm mắt nhìn chàng.

Nhất Trần đạo nhân lo lắng thúc ngựa nhanh lên bên chàng, vội hỏi :

- Minh chủ, thì thế phải đến bao giờ mới hết đông?

Giang Ngọc Phàn ảo não đáp :

- Cũng phải đến trưa!

Nghe câu này tất cả bọn Ngộ Không đều biết đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng.

Ngộ Không tựa hồ như chưa tin lắm, hỏi :

- Minh chủ, thực phải cần đến trưa sao?

Giang Ngọc Phàn rầu rầu nói :

- Có thể dùng “Xích Dương chỉ” hóa băng, thế nhưng lúc ấy, nhất thời tôi sơ xuất...

Nói chưa dứt thì Hàn Dũ Lý đã tự trách mình :

- Chuyện này phải trách tôi lúc ấy lẽ ra không nên cất miệng hỏi chuyện lai lịch Hàn Thiết phiến, bây giờ thì Giang đệ có đến đó cũng không còn kịp nữa rồi!

Phong Lô Quả nhìn thấy đoàn người trên đường càng lúc càng đông đổ ra thành theo hướng nam, gật đầu nói :

- Bây giờ có lẽ ngoài hoang mộ đã đông nghịt người rồi. Minh chủ đi đến đó thì không khác gì lạy ông tôi ở bụi này

Chung Ngọc Thanh lo lắng nói :

- Minh chủ dùng Hàn Phách thần công giết bọn Đại Lĩnh trong chớp mắt, đó là điều kỳ, nhưng nếu có tay cao thủ giang hồ lão luyện nhìn thấy thì thế nào cũng đoán ra được chuyện này

Phong Lô Quả gật đầu đồng tình, lo âu nói :

- Đó là đương nhiên, hiện tại có thể nói còn chưa biết bọn Đại Lĩnh tứ ác bị giết vào lúc nào. Thế nhưng chuyện này mỗi khi tung rộng ra ngoài hàng cao nhân võ lâm chắc chắn sẽ đoán ra người sử dụng Hàn Phách thần công là ai!

Trọc Tử bỗng nhiên lại cười lên đắc chí :

- Ài, cũng may chúng ta không để một tên nào sống sót cứ mặc cho bọn cao thủ giang hồ mò đoán!

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa tròn mắt nhìn Trọc Tử chửi đổng :

- Mẹ mặt đàn, lão đạo Huyền Hồng và Ngô Đức Tĩnh được tha chẳng lẽ chết nốt rồi sao?

Nghe câu này cả bọn đều ngớ người ra.

Hàn Dũ Lý mặt đỏ gay lên, hỏi hận :

- Biết vậy Hồi tổi đừng tha cho bọn Huyền Hồng thì hay biết mấy!

Cảm Cô từ đầu đến giờ cứ im lìm bỗng cũng lên tiếng góp một câu chí lý :

- Dẫu có giết bọn Huyền Hồng đạo nhân cũng bằng thừa, bởi vì đằng sau chúng còn có lão Đa Tỷ Ôn Thần xúi giục.

Nhất Trần đạo nhân nghe vậy hậm hực nói :

- Lão tặc Đặng Thiên Ngu này thực mưu mô xảo quyệt, thế nhưng nhất định có ngày ta sẽ cho hắn nếm mùi đau khổ!

Nói chuyện đến có cả bọn đã ra khỏi thành, tin tức truyền đi thực nhanh, trên đường từng nhóm người tùm nập tụm ba bàn tán chuyện mười mấy cái xác người trên mộ địa.

Đột nhiên bên đường một giọng thanh niên kinh ngạc vang lên :

- Ngươi lão bá có biết không? Trong đồng tử thi đó có xác của Trương Thiệu Từ, một trong Võ Đang tam kiếm.

Một giọng cười già nua trỗi lên, nói :

- Võ Đang tam kiếm xưa nay cường ngạo tự đại, mục hạ vô nhân, lão hủ số biết bọn chúng rồi cũng có ngày nếm khổ đau. Chỉ có điều chết một còn hai chạy thoát sau này nhất định sẽ có sóng gió trỗi lên.

17. Chương 17: Châu Liên Bích Hợp

Bấy giờ nghe nói câu nói đầy hứng thú của lão già, một trung niên lên tiếng tiếp lời hỏi :

- Theo Ngụy lão bá thì Võ Đang cường môn nhất định vì chuyện này mà sẽ phái một đoàn tinh anh cao thủ truy tìm hung thủ báo thù?

Giọng lão già lúc này cười vang vang thản nhiên, rồi cất tiếng đầy vẻ khinh bỉ :

- Người đã dám ra tay hạ thủ một trong Võ Đang tam kiếm há có thể là nhân vật dễ chơi sao? Võ Đang cường môn khi nghe những thi thể này đều bị đóng băng, đến một giọt máu cũng không thấy chảy ra thì phải tái mặt, ha.. ha.. theo lão hử thì lão nhất định trước hết mời tất cả Bát đại môn phái cử hành “Long đầu đại hội”!

Giang Ngọc Phàn nghe lọt tai đến đó thì râu rĩ hồi hận, bỗng chàng thúc ngựa phóng nhanh xuống đường.

Bọn Phong Lôi Quả đương nhiên cũng nghe rõ những lời này, bọn họ giờ đây có muốn bảo vệ bí mật thân phận của Minh chủ họ cũng sẽ rất khó.

Thấy Giang Ngọc Phàn cầm đầu phóng đi lặng lẽ họ biết chàng đang hồi hận. Với Giang Ngọc Phàn chàng suy nghĩ những lời lão già vừa rồi nói thì Bát đại môn phái mà điều tra tất thể nào cũng phát hiện ra được những người kia chết vì gì! Và khi đó bọn họ tất sẽ quy trách nhiệm cho Tái Thượng lão già chứ không khi nào nghĩ là Giang Ngọc Phàn. Thế nhưng lâu ngày chầy tháng, căn cứ vào mọi chi tiết tình hình thì người ta nhất định phán đoán ra ai là người ra tay với bọn người này?

Đi hết đường cái lớn, bọn họ bắt đầu theo đường nhỏ vào vùng hương thôn đi về hướng tây!

Càng đi cảnh vật thiên nhiên càng mộc mạc hoang dã người dân sống thưa thớt, lại ít khách giang hồ, chỉ thấy một cánh đồng áng cày cấy, cảnh động tình người khiến cho bọn họ vui bất tận những căng thẳng lúc sáng.

Đi liền mấy ngày chỉ nghỉ ngựa lúc ăn uống mà thôi; mãi đến khi qua Cổ Thành hồ, cá bọn mới lần ra đường lớn tìm bọn đệ tử Cái bang, hồi tung tích của Vạn Lý Phiêu Phong. Hỏi ra mới biết bọn Vạn Lý Phiêu Phong đi cả đêm lẫn ngày, nên lúc này đã vào tận Hoàng Sơn.

Bọn Giang Ngọc Phàn mới ngẩn người, nghe đều sững sờ, Hắc Sát Thần đầu tiên cảm thấy hoài nghi, hỏi :

- Mẹ cái lão khí già này, nhà lão ta ở tận Đông Hải chạy lên Hoàng Sơn làm gì chứ?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng chửi đồng :

- Con cáo già Triệu Cảnh Thành này lắm kế đa mưu, chúng ta không nên để mắc lừa hần nữa!

Giang Ngọc Phàn nhú mày khó hiểu, cũng hỏi :

- Bọn chúng lên Hoàng Sơn làm gì nhỉ?

Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh làm ra vẻ thông minh nói :

- Minh chủ Vạn Lý Phiêu Phong mưu mô xảo quyệt, đã biết chúng ta sẽ đuổi theo, cho nên cố ý dẫn dụ chúng ta vào tận Hoàng Sơn. Chờ sau khi chúng ta đã vào tận nơi rồi, hần lại lén chạy trốn đi nơi khác. Hừ, chạy trời không khỏi nắng, đến Hoàng Sơn như bắt chưa được hần, thì chúng ta kéo ra Đông Hải tìm đến nhà hần mà chop..

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa trề môi, nguýt dài :

- Đúng chỉ là bàn bắt cá mò, hồ này không có thò tay hồ kia, như thế chẳng phải nhọc công hã?

Bên kia bọn họ ba bốn tên đầu khẩu, bên này Giang Ngọc Phàn đã cùng bọn Ngộ Không đã bàn bạc xong, quyết định truy đuổi theo chúng lên Hoàng Sơn.

Bấy giờ cả bọn lên đường, vì gấp rút đuổi theo nên đi cả đêm lẫn ngày, tuy vậy thỉnh thoảng ghé một vài thị trấn lớn tìm bọn Cái bang để hỏi thăm tiếp tin tức về bọn Vạn Lý Phiêu Phong. Quả nhiên bọn Vạn Lý Phiêu Phong cùng với chiếc kiệu trúc kia đi vào Hoàng Sơn, mãi vẫn chưa thấy trở ra.

Nghe tin tức này Giang Ngọc Phàn cảm thấy phần chân, thế nhưng có điều khiến chàng khó hiểu, nếu như trong Hoàng Sơn không có nhà cửa thì cả thì bọn Vạn Lý Phiêu Phong làm sao ở lại trong núi lâu như thế được.

Chiều hôm ấy, sau giờ Dăn thì Hoàng Sơn một dãy núi trùng điệp mở ra trước mắt bọn họ. Những ngọn núi cao nối liền nhau đứng sừng sững như những cột chống trời xuyên qua chín tầng mây. Ánh chiều tà chiếu xuống những vách núi đá dựng đứng hắt ngược trở lại những cổ phản quang muôn sắc quện vào mây chiều băng láng như cảnh thiên thai.

Vừa thấy Hoàng Sơn, cả bọn cảm thấy khoan khoái tinh thần bỗng phần chấn hân lên, liền hô vang rồi thúc ngựa chạy nhanh thêm.

Khi họ đến chân núi thì trời đã sập tối. Nằm phía nam chân núi khuất sau những rặng cây già là một xóm tiêu phu nhỏ, cứ ba ánh đèn heo hắc tỏa ra như những con đom đóm. Thế nhưng trong cảnh rừng núi âm u này thì vậy cũng đã là ấm cúng sầm uất lắm rồi. Bọn họ quyết định tạm nghỉ chân trong sơn thôn, bèn tìm ba căn nhà tranh khá rộng nhất trong thôn thuê trọ.

Sau buổi cơm tối đậm bạc với vài đĩa thịt rừng và dầm chén rượu tầm cũng khiến cho cả bọn sảng khoái, bấy giờ mới thương nghị kế hoạch nhập sơn. Sau khi bàn bạc, quyết định Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý sẽ vào trinh thám trước, sáng sớm ngày mai cả bọn mới vào núi.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý ra khỏi xóm mới bắt đầu thì triển khinh công phóng vút đi. Hàn Dũ Lý đây là lần đầu tiên kể từ khi gia nhập Du Hiệp Đồng Minh mới được cùng Giang Ngọc Phàn đi riêng với nhau, tự nhiên trong lòng nàng cảm thấy sung sướng dễ chịu.

Thế nhưng, Giang Ngọc Phàn khi vừa phóng vào núi chàng cảm thấy lúng túng trước cảnh mập mờ của hơi núi và sương đêm, chàng không biết nên đi hướng nào để tìm bọn Vạn Lý Phiêu Phong trong Hoàng Sơn bao la mù mịt này?

Vào đến sơn môn thì cảnh núi mù mịt không nhận ra đường lối đâu nữa, may bọn họ cả hai công lực đều thâm hậu, nên vận nhãn lực dò đường mà đi.

Đến như Hàn Dũ Lý ban đầu phần chấn hồ hởi, thì lúc này cũng phải chau mày, bất giác buột miệng “A” lên một tiếng, bởi vì từ khi ra khỏi xóm núi đến giờ vị biểu đệ của nàng cứ lảng lảng mà đi chưa hề mở miệng nói với nàng một tiếng nào.

Nào ngờ Giang Ngọc Phàn phía trước cứ như không nghe thấy gì, tâm trí đổ dồn vào việc tìm kiếm, mắt hết nhìn bên này đến bên kia không bỏ sót một nơi nào trên đường đi.

Hàn Dũ Lý nhân thấy Giang Ngọc Phàn vô tâm, chỉ lo tìm người chứ không nghĩ đến chuyện có nàng bên cạnh, nên trong lòng không khỏi có chút chua xót.

Chính tại lúc ấy, không gian trước mắt họ bỗng nhiên sáng ra...

Ngước mắt lên nhìn mới biết đã lên khỏi tầng mây, cả hai nhất thời dừng chân lại.

Mảnh trăng thượng tuần treo lơ lửng trên cao, trời trong vắt, những ngọn núi đội tầng mây nhô lên thành rừng, ánh trăng vàng trải xuống trên lớp sóng mây nhấp nhô tạo thành một khung cảnh huyền ảo tang bồng, khiến cả hai người bất giác buột miệng “ồ” lên trầm trồ khen ngợi.

- Ôi đẹp tuyệt! - Hàn Dũ Lý lên tiếng.

Giọng nàng thánh thót, âm thanh phát ra cứ vang vọng mãi Hồi lâu mới dứt. Giang Ngọc Phàn giật mình thấp giọng cảnh giác :

- Biểu thư làm sao lại la lớn như vậy ở nơi này, chẳng sợ bọn chúng phát hiện sao?

Hàn Dũ Lý suốt một quãng đường đã bị bỏ rơi, giờ đây mở miệng câu đầu tiên đã bị cắt cụt hứng, bất giác tánh ngang ngạnh lại trở lên :

- Sao lại không được chứ?

Giang Ngọc Phàn chỉ tay về phía mấy ngọn núi gần nhất, nhỏ giọng nói :

- Hãy nhìn kia kia!

Hàn Dũ Lý nghe vậy liền nhìn theo tay chàng, mới phát hiện ra trong màu tối sáng xam xám đỉnh núi bên kia ẩn hiện một mái ngói lưu ly dưới ánh trăng vàng hắt ngược lại ánh sáng lấp lánh.

Chỉ nhìn thấy thế, Hàn Dũ Lý cũng đoán ra được đó phải là một ngôi thiền tự hay đạo quán, bên trong tất nhiên phải có những cao nhân ẩn cư. Thế nhưng, cô ta vốn ương ngạnh thành tính, lại lúc này đang thi gan với Giang Ngọc Phàn cho nên cô ta cố làm vẻ coi thường, liếc một cái nhìn khinh bỉ nói :

- Sợ gì chứ, từ đây cách ngọn núi chỉ ít cũng phải đến ba dặm

Giang Ngọc Phàn nghe bắt đắc dĩ gật đầu giải thích :

- Đêm khuya thanh vắng, trong núi chỉ là một tiếng động nhỏ cũng có thể truyền ra xa vài dặm, vậy mà cô réo lớn như vậy hỏi làm sao được chứ?

Hàn Dũ Lý nghe thế lại càng tăng thêm vẻ ương bướng :

- Sợ cái gì? Tôi thì lại càng muốn gào to hơn nữa kia!

Vừa nói vừa ngửa cổ lên trời, làm như sắp sửa lên tiếng gào lên.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy phát hoảng vội vàng nhanh tay bịt miệng cô ta, đồng thời nói giọng tức tối :

- Biểu thư làm sao cơ có thể ngang bướng như vậy chứ?

Hàn Dũ Lý vừa bị chàng chạm tay vào người đã rộn lên trong lòng cảm thấy có chút thắng lợi ngọt ngào, bất giác hai má ửng hồng lên, không tự chủ được bật ra tiếng cười.

Giang Ngọc Phàn vốn sợ nàng vùng vẫy la toáng lên cho nên một tay bịt kín miệng, một tay ghì chặt vai nàng. Hàn Dũ Lý thân hình nhỏ nhắn như mềm ra trong tay chàng, bất tri bất giác ngã nhẹ vào lòng chàng, hơi thở dồn dập, làn hương da thịt nồng nàn tỏa ra khiến cho Giang Ngọc Phàn cũng nhất thời bị ngây ngất? Chàng thở dồn dập, hai tay vẫn ghì chặt vai nàng, tựa như không bao giờ muốn buông ra nữa.

Mãi đến khi tiếng cười của nàng buột vang lên, lúc ấy Giang Ngọc Phàn mới cảnh tỉnh, vội buông nàng ra, tuấn diện ửng đỏ, chàng vội quay mặt bước tới ngồi trên một phiến đá gần đó, đầu cúi xuống trầm lặng không nói một lời nào.

Hàn Dũ Lý nhìn thấy Giang Ngọc Phàn có vẻ giận dữ, nàng mỉm cười như mãn nguyện, rồi nhẹ bước đến bên chàng, khép áo ngồi xuống cạnh chàng nhỏ nhẹ nói :

- Giang đệ đệ, đệ giận sao?

Giang Ngọc Phàn trong lòng bao nhiêu cảm xúc đan vào nhau, bỗng nghe giọng Hàn Dũ Lý như tiếng ngọc rót vào tai, thần trí nhất thời lại loạn lên, thực sự từ lúc gặp nàng đã gây xáo trộn tâm tình của chàng, giờ đây nàng ngồi bên chàng, làn hương môi thoang thoảng làm sao khiến chàng không ngây ngất lên được.

Thế nhưng, Hàn Dũ Lý ngược lại thấy chàng im lặng không trả lời thì lại tự ái, cho rằng chàng coi thường mình, liền ngồi thẳng người lên nguyền dãi giọng tức giận :

- Ta biết người không hề thích ta mà!

Giang Ngọc Phàn vừa nghe giật thót mình, vội buột miệng nói ngay :

- Đệ nói không thích biểu thư thư lúc nào chứ?

Hàn Dũ Lý nghe vậy, cơn giận lắng xuống tức thì, xích người lại gần chàng hơn, thấp giọng ngọt ngào hỏi :

- Vậy tại sao đệ không quan tâm đến ta?

Nói hết câu, không ngăn nổi tình cảm hai tay nắm lấy bàn tay Giang Ngọc Phàn, ngược đôi mắt nhung long lanh nhìn vào gương mặt tuấn mỹ của chàng lúc này cũng đang đỏ ửng lên vì thẹn, nàng chờ đợi câu trả lời.

Giang Ngọc Phàn thấy không tiện biểu lộ chân tình trong lòng cho nên vội làm giận nói :

- Biểu thư tính ương bướng, không biết nghe lời...

Chàng nói chưa xong, Hàn Dũ Lý đã vội gật đầu nói ngay :

- Vâng, vâng, vâng từ nay về sau tỷ tỷ không ương bướng nữa, luôn luôn nghe lời đệ đệ, được chứ?

Giang Ngọc Phàn trong lòng vui lên, mới quay đầu lại nhìn Hàn Dũ Lý với mặt ngọt mảy ngài đầy sức thanh xuân hấp dẫn. Thế nhưng, Hàn Dũ Lý mà chàng vẫn nhìn thấy hàng ngày giờ đây cũng khiến chàng lặng người, vì nàng bỗng nhiên đẹp lên vạn phần, dưới ánh trăng mặt ngọc bóng lên, đôi mảy ngài cong vút trên đôi mắt long lanh gọn sóng tình, hàm răng trắng muốt, cánh tay mịn màng, lại thoảng thêm làn hương da thịt, quả là một tuyệt tác của tạo hóa cho thế giới này!

Ôi! Đẹp tuyệt! Chàng như reo lên trong lòng, ta làm sao những ngày vừa qua lại không nhận thấy những điều này nhỉ?

Nàng nhìn chàng không chớp mắt, chàng nhìn nàng như sợ nàng phút chốc sẽ tan biến đi, bốn mắt nhìn nhau truyền nhau những tình cảm triu mến, rồi chàng như không cưỡng nổi lòng mình? Tay vòng qua ôm ngang eo lưng thon thả của nàng, nàng hơi ngả người ra, chàng đặt nhẹ môi mình lên đôi môi hồng đào chín mọng của nàng và hôn cái hôn đầy ngọt ngào nhất trong đời chàng.

Hàn Dũ Lý hai mắt nhắm hờ, môi mở hé cứ đón nhận từng nụ hôn ngọt ngào của người mình yêu...

Trong giây phút hạnh phúc thiêng liêng ấy, bất giác những giọt lệ châu sung sướng dâng trào, rồi lăn dài trên má phấn của nàng không dứt.

Giang Ngọc Phàn trong cơn nồng thắm bất giác phát hiện ra những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng, chàng không biết tại sao nàng khóc, chàng muốn an ủi vỗ về nàng, nên di chuyển đôi môi lên má nàng, lên mắt nàng, rồi hôn lên những giọt nước mắt ngà của nàng... Ôi! Những giọt nước mắt người mình yêu cũng mặn mà làm sao!

Trên những đỉnh núi chập trùng vượt chín tầng mây này, dưới ánh trăng vàng rải nhẹ trên biển mây này, dưới ánh trăng vàng rải nhẹ trên biển mây này, trong khung cảnh tang bồng này, một đôi tình nhân đưa nhau đến chốn thiên đường, họ quấn lấy nhau như thành một, không và mãi mãi không còn hay biết gì nữa!

Chính ngay giây phút ấy, bỗng từ xa vọng lại một giọng niệm Phật đầy từ bi: “A di đà Phật”.

Cả Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý lúc ấy mới bừng tỉnh, họ buông nhau ra rồi vụt đứng lên.

Bon họ nhìn về hướng vừa phát ra tiếng người, mới liền thấy từ ngoài một trượng, lấp ló trong bóng cây là một vị sư thái, đầu đội tăng quan, thân vận tăng bào màu lam trắng khiết, cứ nhìn khuôn mặt già nua và giọng nói có thể đoán vị sư thái niên kỷ đã ngoài tám mươi, tay phải nắm phát trần, tay trái nắm tràng châu, mặt mảy từ bi đang nhìn bọn họ.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý như bị đôi mắt từ hòa và thần thái uy nghi của vị sư thái chế ngự, bất giác cả hai khẩu đầu thì lễ nói :

- Bọn vân bối là Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý khấu kiến sư thái!

Lão sư thái cũng không khách khí, chỉ cười từ bi nói :

- Nhị vị tiểu thí chủ xin miễn lễ, nhanh đứng lên cho!

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý khấu kiến xong đứng lên, cả hai vẫn còn thẹn vì chuyện vừa rồi bị người phát hiện, cho nên cứ cúi gằm đầu không dám ngẩng lên.

Lão sư thái vẫn nụ cười hiền từ, hỏi :

- Nhị vị thí chủ vô tình hội ngộ tại đây hay là hẹn nhau cùng lên đây thưởng trăng?

Hàn Dũ Lý nghe hỏi nghĩ lại vừa rồi nàng cùng Giang Ngọc Phàn ân ái có lẽ đã bị lão sư thái này nhìn tường tận, bất giác thẹn đỏ bừng cả mặt, chỉ hận một điều không có lỗ hồng nào để chui xuống ngay thôi!

Giang Ngọc Phàn dẫu sao là nam nhi nên gánh trách nhiệm lớn hơn, bèn trấn định tinh thần đáp :

- Bọn vân bối lên đây tìm người!

Lão sư thái lại cười hiền từ :

- Vậy tại sao lại không đi tìm người?

Giang Ngọc Phàn đành phải đáp liền :

- Bởi vì tìm không ra!

Lão sư thái “ồ” một tiếng, chớp mắt quan tâm nói :

- Lão ni ta ẩn cư đây đã lâu, tất cả các vị trụ trì am miếu vùng núi này đều biết cả, vậy các người tìm ai? Thử nói xem xem lão ni ta có giúp được gì chăng?

Giang Ngọc Phàn lắc đầu nói :

- Nói ra chỉ e sư thái không biết bọn họ!

Lão sư thái kinh ngạc “á” lên một tiếng, nghi hoặc hỏi :

- Bọn người mà nhị vị tiểu thí chủ muốn tìm hẳn không phải là người ở đây sao?

Hàn Dũ Lý đột nhiên ngẩng đầu lên đáp nhanh :

- Đúng vậy, người này vô cùng xảo hoạt đa đoan, ngoại hiệu giang hồ là Vạn Lý Phiêu Phong...

Vừa nói ra vậy, lão sư thái nhú đôi mày bạc kinh ngạc nói :

- Vạn Lý Phiêu Phong nhà ở Đông Hải, các người làm sao lại chạy lên tận Hoàng Sơn này mà tìm lão ta chứ?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe sư thái nói vậy cũng ngạc nhiên, hỏi lại :

- Sư thái biết lão ta ư?

Lão sư thái gật nhẹ đầu đáp :

- Lão ni trước đây từng có lúc dẫn thân giang hồ cho nên từng nghe đến tên tuổi Vạn Lý Phiêu Phong, chỉ có điều cái lão ni nghe được không giống như vị cô nương này vừa nói mà thôi!

Giang Ngọc Phàn nghe ra trong ngữ khí lão sư thái có chút thiên vị Vạn Lý Phiêu Phong, trong lòng tuy không phục thể nhưng vẫn giữ thái độ khiêm tốn, ôn hòa hỏi lại :

- Sư thái nghe được điểm nào không giống?

Lão sư thái hiền từ nói :

- Theo lão ni biết thì Vạn Lý Phiêu Phong khinh công cao tuyệt, con người thẳng thắn trung thực, thanh danh trong võ lâm cũng không nhỏ, chỉ có điều là lão ni chưa từng gặp qua lão ta mà thôi!

Hàn Dũ Lý chưa từng trải, kinh nghiệm đối đáp còn thiếu, cho nên buột miệng cãi ngay :

- Lão sư thái đừng tin suông những lời đồn đãi trên giang hồ, chính lão ta thắng trước đây cướp đi của Giang đệ đệ tôi một chiếc...

Giang Ngọc Phàn vừa nghe vậy vội vàng trừng mắt ngăn cản :

- Lý thư thư!

Hàn Dũ Lý nghe quát im bặt không nói tiếp nữa.

Lão sư thái cười hiền hòa, nói :

- Không sai, trên giang hồ không thiếu những kẻ hư trương thanh danh, cứ bằng vào lời lẽ nhị vị đủ thấy Vạn Lý Phiêu Phong rơi vào hạng người này rồi!

Nói đến đó bà ta dừng lại, bỗng nghiêm túc nhìn Giang Ngọc Phàn quan tâm hỏi :

- Thắng trước lão ta lừa cướp của tiểu thí chủ vật gì chứ?

Giang Ngọc Phàn có chút do dự, rồi lựa lời đáp mơ hồ :

- Một món đồ cổ!

Lão sư thái nghe hơi bị bất ngờ :

- Người luyện võ công cần đồ cổ làm gì? Những tưởng phải là một món gia truyền chi bảo?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe giật mình buột miệng la lên hỏi :

- Sư thái biết à?

Lão sư thái cười hiền từ bảo :

- Cháu ngốc ạ, người luyện võ ngoài bảo kiếm hay bí kíp là những thứ như sinh mệnh ra, thì còn thích gì nữa chứ? Vạn Lý Phiêu Phong lẽ nào lại chịu táng danh bại tiết để cướp đi một món đồ tầm thường?

Giang Ngọc Phàn nghe xong cảm thấy hổ thẹn, nói :

- Vạn Lý Phiêu Phong cướp đi món đồ không phải của sở hữu văn bối, văn bối chỉ là nhận sự phó thác của người đó trong lúc đang gặp nguy cấp mà thôi!

Nói xong, bất giác chàng buông tiếng thở dài. Lão sư thái nghe xong, tỏ ý đồng tình nói :

- Vạn Lý Phiêu Phong đúng là một kẻ tội phạm không thể tha thứ được!

Hàn Dũ Lý đột nhiên lên tiếng yêu cầu :

- Lão tiền bối ở đây lâu năm hẳn biết rõ nơi nào có nhà cửa trang viện, có thể chỉ bảo cho bọn văn bối biết chứ?

Lão sư thái không đáp, mà nghiêm giọng hỏi lại :

- Các vị đoán chắc là Vạn Lý Phiêu Phong đã chạy lên lẩn trốn trên Hoàng Sơn này?

Hàn Dũ Lý không chút do dự, gật đầu đáp :

- Đúng vậy, đồng thời chúng tôi còn biết lão ta vào Hoàng Sơn chưa hề quay ra.

Lão sư thái “ồ” lên một tiếng nghe hoặc hỏi lại :

- Cứ như nhị vị nói chuyện này giờ, Vạn Lý Phiêu Phong vào đây không chỉ một mình?

Giang Ngọc Phàn gật đầu đáp :

- Vâng, bọn họ tất cả bốn lão già, một lão bà và một vị nữ nhân luôn luôn ngồi thu người trong chiếc kiệu trúc!

Lão sư thái nghe xong gật nhẹ đầu, rồi nghiêm túc nói :

- Nếu đã là nhiều người như vậy thì không khó điều tra, lão ni nhất định giúp nhị vị tiểu thí chủ điều tra. Tối mai cũng đúng giờ này, lên đây lão ni sẽ báo tin tức!

Bọn Giang Ngọc Phàn hai người, nghe vậy sung sướng trong lòng, vội vàng chấp tay đánh lễ đồng thanh nói :

- Đa tạ sư thái trợ giúp, bọn văn bối vô cùng cảm kích!

Lão sư thái nghiêm sắc mặt :

- Giờ đã khuya lắm rồi, không nên lưu lại đây lâu, tối mai giờ này đến đây. Thôi, nhanh chân xuống núi!

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy lão sư thái đứng chờ tiễn bọn họ rời khỏi núi, bèn nắm tay Hàn Dũ Lý rồi khấu đầu lần nữa, mới quay người thi triển khinh công trở lại theo đường cũ.

Một chốc vào trong mây, không gian trở nên tối sầm trở lại. Len lỏi trong đám quái thạch một Hồi , Hàn Dũ Lý bỗng dừng dừng lại, lay mạnh tay Giang Ngọc Phàn.

Giang Ngọc Phàn thấy đang đi tự nhiên nàng lại dừng chân nắm tay mình không dứt, thì buột miệng hỏi ngay :

- Biểu thư làm gì vậy?

Câu hỏi này gợi lại trong đầu Hàn Dũ Lý chuyện vừa rồi bọn họ tư tình với nhau, bất giác mặt phản ứng hồng, thế nhưng nàng thấp giọng hỏi :

- Chúng ta chẳng lẽ chịu về như thế này sao chứ?

Giang Ngọc Phàn nghe hỏi, nhún vai bất đắc dĩ nói :

- Lão sư thái cứ đứng đó chờ chúng ta đi...

Hàn Dũ Lý cướp lời ngay :

- Bà ta cũng không khi nào đứng đó cả đêm!

- Ý biểu thư cho rằng...

Hàn Dũ Lý không chút do dự nói :

- Đương nhiên, đệ không thấy lão sư thái đó có chút gì đáng nghi?

Giang Ngọc Phàn trù trừ, lẩm bẩm :

- Bà ta nói năng hiền từ, thái độ lại thân thiết lương thiện...

Hàn Dũ Lý nói ngay :

- Đệ chẳng phải đã từng nói Vạn Lý Phiêu Phong bên ngoài nhìn vẻ tiên phong đạo cốt, đức cao vọng trọng đó sao?

Một câu này khiến Giang Ngọc Phàn như bưng tỉnh, chàng vội vàng hỏi ngay :

- Nói như vậy, không chừng bà ta là đồng bọn với Vạn Lý Phiêu Phong?

Hàn Dũ Lý gật đầu nói :

- Cho nên mới nói chúng ta không thể trở về như thế này, nhờ như các vị huynh đệ trong Đồng Minh gần hỏi đến cùng thì chẳng phải chúng ta để bọn họ cười cho đó sao?

Giang Ngọc Phàn cũng thấy chí lý, nhưng bỗng thoáng chút do dự nói :

- Nhưng nếu giờ chúng ta trở lên núi, nhờ như gặp vị sư thái kia vẫn còn ở đó thì biết nói thế nào?

Hàn Dũ Lý không chút do dự đáp :

- Nếu thế thì chúng tôi bà ta có nghi vấn, cho nên mới đứng giám sát chúng ta, còn nếu như quả thực đã bỏ đi thì chúng tôi bà ta đích thực giúp chúng ta!

Giang Ngọc Phàn vẫn thấy lúng túng nói :

- Nhưng đệ muốn nói rằng nhờ như chúng ta chạm mặt lão sư thái thì nên chuẩn bị để đối phó ra sao?

Hàn Dũ Lý thấy có lý, cho nên đứng trầm lặng, mắt ngược nhìn trời cao rơi vào trầm tư suy nghĩ. Chính lúc này đây, Giang Ngọc Phàn có cơ hội chiêm ngưỡng rõ dung nhan của Hàn Dũ Lý khi nàng rơi vào trầm tư, bất giác hình ảnh của Chung Ngọc Thanh và cả Nguyễn Ái Linh cũng hiện lên trong đầu chàng, chàng có cơ hội làm một cuộc so sánh.

Điểm mà chàng nhận ra là cả ba mỗi người đều có một nét đẹp riêng và có một sức hấp dẫn riêng, quả là nhất thời khó nói ai đẹp hơn ai.

Với Chung Ngọc Thanh sắc nước không đẹp lắm nhưng mặn mà duyên dáng, mắt tuy bị những đốm theo trắng nhưng tuyệt nhiên không che giấu nổi sắc đẹp cổ hữu của nàng, ngược lại còn tăng thêm một mê lực mà khiến cho người đàn ông nào cũng muốn khám phá cho được nét đẹp của nó. Chỉ có một điều, thời gian gần đây nàng trở nên đa sầu đa cảm thường rơi nước mắt một cách vô cớ, chứ không còn vẻ hào khí như lần đầu tiên chàng bắt gặp ở trong miếu hoang trên Huệ Sơn.

Thế nhưng, dẫu sao thì thời gian vừa rồi chàng đã phải lòng nàng, nên thường chăm sóc nàng rất chu đáo, mỗi sáng ra không quên gỡ tóc chải đầu cho nàng, người ngoài cứ ngỡ giữa họ như một đôi phu phụ quấn quýt bên nhau.

Cho nên có lần Nguyễn Ái Linh hỏi Giang Ngọc Phàn có phải chàng rất yêu thương Chung Ngọc Thanh? Giang Ngọc Phàn đã không chút ngần ngại đáp “Vâng”

Nghĩ đến Nguyễn Ái Linh, bất giác chàng mỉm miệng cười, nàng là một tiểu thư yêu kiều đoan chính, trong vẻ quý phái còn xen lẫn trí thông minh tuyệt vời...

Đang chìm đắm trong dòng suy tưởng, bỗng đâu bên tai nghe vẳng giọng nói của Hàn Dũ Lý :

- A nghĩ ra rồi!

Giang Ngọc Phàn giật mình buột miệng hỏi một cách vô tư :

- Ra cái gì?

Một câu này khiến cho Hàn Dũ Lý cụt hứng, bất giác nàng phát hiện ra thần sắc của Giang Ngọc Phàn khác thường, bèn hỏi vặn :

- Trong đầu đệ đang nghĩ gì chứ?

Giang Ngọc Phàn vội vàng che lấp tâm tư, lấp bắp nói :

- Thì đệ chính đang nghĩ nếu gặp lại vị sư thái kia nên nói như thế nào?

Hàn Dũ Lý làm sao tin tưởng được lời này, thế nhưng thấy cũng không tiện hỏi vặn, bởi vì nàng cũng thừa hiểu ra rằng một mình nàng không khi nào có cơ may độc chiếm Giang Ngọc Phàn cho riêng mình. Bởi vậy chỉ “hừ” một tiếng, trầm giọng nói :

- Vậy thì đệ nghĩ nên nói thế nào?

Giang Ngọc Phàn ngó người chỉ lạnh trí hỏi ngược lại :

- Hàn thư nghĩ nên nói thế nào?

Mấy tiếng “Hàn thư” đầy trù mến ngọt ngào xoa dịu cơn giận của Hàn Dũ Lý, nàng cố nhịn cười trách yêu một câu :

- Nghĩ nửa ngày chẳng ra được một câu!

Giang Ngọc Phàn trong đầu vụt lóe lên suy nghĩ, đột nhiên cười lên rồi nói :

- Tiểu đệ đã nghĩ ra rồi nhé, chỉ sợ không trùng với ý kiến của Hàn tỷ mà thôi!

Hàn Dũ Lý buông tiếng cười nói :

- Vậy thì Giang đệ thử nói xem sao, nếu như hợp lý hợp tình thì tự nhiên ta sẽ thuận nghe theo!

Giang Ngọc Phàn cố che đậy những cảm nghĩ trong lòng, chau mày gật gật đầu nói :

- À nếu không may gặp lão sư thái kia thì chúng ta sẽ nói là khi trở xuống núi thì bất gặp có người đang lên lên lút lút lên núi.

Quả nhiên một câu này khiến Hàn Dũ Lý bất ngờ, buột miệng hỏi :

- Vừa rồi quả thực đệ suy nghĩ đối sách?

Giang Ngọc Phàn nín cười làm mặt trịnh trọng :

- Tiểu đệ dám lừa dối tỷ tỷ sao?

Hàn Dũ Lý nghe vậy, thấy có lỗi vội vàng chấp tay nói :

- Thực là ta nghĩ oan cho đệ, ta cũng chính nghĩ đối sách như vậy, có điều phải nói người chúng ta phát hiện là một nữ nhân!

Giang Ngọc Phàn chau mày không hiểu :

- Tại sao lại là một nữ nhân?

Hàn Dũ Lý giải thích :

- Bởi vì trong bọn Vạn Lý Phiêu Phong có một vị tiểu thư mãi ngồi trong kiệu trúc, lúc này bán dạ thâm sơn chúng ta phát hiện ra một thiếu nữ lén lút thì rất là phù hợp với tình tiết. Như vậy là chúng ta không phải hư cấu nên chuyện đúng không?

Giang Ngọc Phàn có chút không yên tâm nói :

- Giả như lão sư thái gặng hỏi vì sao chúng ta không truy theo nữ nhân kia đến cùng?

Hàn Dũ Lý nhũ mày liền đáp :

- Thì cứ bảo vì khoảng cách quá xa, theo được một lúc thì không còn nhìn thấy đâu nữa!

Nàng vừa nói xong, đột nhiên Giang Ngọc Phàn thấp giọng la lên :

- Tỷ tỷ, có người!

Hàn Dũ Lý giật thót người im bật, đưa mắt nhìn theo cánh tay của chàng thì chỉ thấy nhờ nhờ như có bóng đen đang chuyển động dần lên đây, thế nhưng tiếng áo xé gió thì nghe rất rõ, hiển nhiên không chỉ một người.

Nàng vừa nhìn thấy có người chạy lên núi, vội vàng níu tay chàng nói nhanh :

- Chúng ta tìm chỗ nấp đi, bọn họ sẽ đi ngang qua đây!

Vừa nói vừa kéo tay Giang Ngọc Phàn chạy lui nấp người sau một gốc tùng nhỏ nằm chen lẫn giữa hai khối đá nhăm nhỏ.

Lúc này gió núi bỗng nhiên thổi mạnh hơn, những làn mây vùn vù đuổi nhau khiến cảnh vật lúc xám xịt lúc nhờ nhờ bày tỏ ra, chung quy là không nhận rõ cảnh vật xung quanh.

Bọn Giang Ngọc Phàn ngưng mục chú thần kê vai bên nhau chăm nhìn, bóng người không rõ lắm nhưng tiếng áo xé gió càng lúc càng rõ hơn.

Bỗng nhiên có tiếng cười của một thiếu nữ! Chính điều này khiến bọn Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý ngớ người không ngờ chỉ bịa ra chuyện mà giờ trúng đích, trong bọn người này quả nhiên có một nữ nhân!

Lúc này thì đã nhìn rõ hơn, hai bóng người chạy nhanh lên núi, chỉ còn cách bọn Giang Ngọc Phàn ngoài bảy tám trượng. Càng lúc càng nhìn rõ hơn, cả hai bóng người này đều là thiếu nữ, một vận áo trắng một vận áo thiên thanh, cứ theo như lối ăn mặc thì chỉ là kẻ hầu, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện xem ra vô cùng vui vẻ.

Chỉ nghe ả hầu mặc áo xanh cười nói :

- Hi hi... Hôm trước tôi nói với tiểu Vân rằng, tiểu thư của chúng ta nhuộm bệnh tương tự, vậy mà nó không tin!

Thiếu nữ áo trắng không cho là thế, nói :

- Tiểu thư mấy hôm nay buồn buồn không vui hẳn là vì một nguyên nhân nào đó, chứ không phải là tương tự tương tình gì đâu, chị sau này không nên mở miệng nói như vậy thì tốt hơn!

Thiếu nữ áo xanh nghe vậy liền trừng mắt, nghiêm túc nói :

- Lời này, không phải do ta tự ý nói ra đâu nhé!

Thiếu nữ áo trắng bật cười nói :

- Chị không nói chẳng lẽ lão phu nhân nói?

Thiếu nữ áo xanh thấp giọng về bí mật :

- Chính là Ninh đại nương nói đấy!

Thiếu nữ áo trắng hừ một tiếng, vẻ không tin :

- Ninh đại nương lẽ nào nói điều này với chị chứ?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu đáp :

- Đúng, không phải là trực tiếp nói với ta, thế nhưng trong lúc Ninh đại nương nói chuyện với lão phu nhân thì ta ở bên ngoài nghe lén được!

Thiếu nữ áo trắng lúc này mới tin, nhú mày hỏi lại :

- Thật vậy sao?

Nói chuyện đến đây thì bọn họ vượt qua chỗ Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý ẩn nấp. Hàn Dũ Lý nhìn thấy liền thấp giọng nói với Giang Ngọc Phàn :

- Bám theo!

Bấy giờ hai người nhẹ nhàng rời khỏi gốc tùng bám theo đối phương. Hai thiếu nữ trước mặt vẫn không hay biết, vừa chạy lên núi vừa nói chuyện, thiếu nữ áo xanh lên tiếng :

- Theo Ninh đại nương nói thì tiểu thư đã truy ra lai lịch của vị thiếu niên kia, trong lòng cảm thấy hối hận rất nhiều...

Thiếu nữ áo trắng ra vẻ không hiểu :

- Hối hận điều gì?

Thiếu nữ áo xanh đáp :

- Chẳng nhẽ không phải là chưa tìm ra cơ hội để tiếp cận vị thiếu niên lang quân đó sao?

Vừa nói chuyện đến đó, thiếu nữ áo trắng bỗng nhiên reo lên thích thú :

- A, đã lên khỏi mây rồi, trăng mới đẹp làm sao...

Tiếng cô ta chưa dứt bỗng im bặt vì giọng già nua của vị sư thái lúc này vang lên :

- A di đà Phật, cuối cùng thì cũng tìm được bọn nha đầu các ngươi!

Giang Ngọc Phàn giật thót mình, vội dừng chân rồi chỉ tay về phía trái có những tảng đá lô nhô, cả hai lập tức phóng người về phía đó. Vừa lúc ấy, hai thiếu nữ như gặp người thân, mừng rỡ reo lên :

- A, Huệ Như sư thái, có chuyện gì vậy? Giờ này đã canh ba!

Vị sư thái pháp hiệu Huệ Như không đáp ngay mà trầm giọng hỏi :

- Tiểu Tinh, hai người vừa rồi lên đây có bắt gặp hai người không?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe đã giật mình biết rủi rồi. Nhưng chỉ nghe hai thiếu nữ đáp về mơ hồ :

- Không có, hai người nào?

Huệ Như sư thái giọng thoáng nộ gần hỏi :

- Một nam, một nữ thanh niên, các ngươi thực sự không gặp sao chứ?

Hai ả hầu sợ sệt, vội cung kính đáp :

- Hồi bẩm lão sư thái, bọn tiểu tỳ quả thực không nhìn thấy!

Cả ngọn núi cao vút tầng mây bỗng dừng lặng phất một Hồi , đột nhiên giọng Huệ Như sư thái vang lên sang sảng đầy uy lực :

- Nhị vị tiểu thí chủ, còn không nhanh lộ diện hay sao?

18. Chương 18: Mỹ Nhân Bên Hồ

Giang Ngọc Phàn vừa nghe câu nói của Huệ Như sư thái thì giật thót mình, chàng không ngờ đến bà ta lại lợi hại như vậy. Quả nhiên bà đoán ra bọn họ chưa xuống núi mà bám theo chân hai ả thị tỳ này trở lên núi.

Đã bị đối phương nói trúng đích như vậy thì còn cách nào để giấu mình nữa, Giang Ngọc Phàn quay đầu nhìn nhanh Hàn Dũ Lý lúc này vẫn đang ngưng mục chú nhìn bọn người kia, chàng nhòm người dậy chuẩn bị bước ra khỏi chỗ nấp.

Nào ngờ thân hình chàng vừa nhích nhẹ liền bị bàn tay của Hàn Dũ Lý kéo lại, đồng thời nhú mào nhìn chàng thị ý không được động dậy.

Chính tại lúc ấy, giọng Huệ Như sư thái từ trên lại vọng xuống vẻ hăm dọa :

- Lão ni đã nhìn ra chỗ ẩn nấp của nhị vị tiểu thí chủ, nếu như nhị vị không mau lên đây thì chớ trách lão ni ta thân là đệ tử Phật môn mà lại ra tay hạ độc thủ!

Giang Ngọc Phàn hoảng lên, đưa tay chỉ lên hướng đỉnh núi ý muốn bảo chúng ta nhanh lên đó, sư thái đã nhìn thấy rồi.

Không ngờ, Hàn Dũ Lý kề miệng nàng sát bên tai chàng giọng bức tức :

- Chàng ngốc ă, mụ ta giả đấy!

Giang Ngọc Phàn trong lòng không phục, thế nhưng chính lúc ấy từ trên đỉnh vọng lại một thiếu nữ :

- Lão sư thái, sư thái đang nói với người nào vậy?

Bên trên đột nhiên lại im bật một lúc, rồi nghe giọng Huệ Như sư thái vẻ ngập ngừng hỏi :

- Hai người quả thực không gặp hai đứa trẻ một nam một nữ xuống núi sao?

Khi ấy liền nghe giọng thiếu nữ áo xanh nói :

- Hồi bẩm lão sư thái, quả thực bọn tiện tỳ không thấy.

Huệ Như sư thái giọng nghiêm nghị hỏi :

- Cũng không phát hiện ra có người bám theo chứ?

Vẫn giọng thiếu nữ áo xanh quả quyết nói :

- Không ă, vả lại tiểu thư chúng tôi rất nghiêm ngặt chuyện này, tuyệt đối đề phòng bị người theo dõi, chúng tôi làm sao dám sơ suất?

Chỉ nghe giọng Huệ Như sư thái nghi nghi hoặc hoặc như tự nói một mình :

- Quái lạ nhỉ! Con đường độc đạo ngoằn ngoèo dài đến mấy mươi trượng, bọn chúng làm sao trong chớp mắt đã ra khỏi đây?

Giọng thiếu nữ áo xanh hỏi lại :

- Lão sư thái gặp hai thanh niên nam nữ sao?

Huệ Như sư thái giọng không vui :

- Chúng vừa rời khỏi đây xuống núi.

Giọng thiếu nữ áo trắng suy đoán :

- Có lẽ chúng chưa xuống núi mà rẽ đi theo hướng khác?

Im lặng một lúc, bỗng nghe giọng Huệ Như sư thái nói :

- Thôi được, các người về đi, bẩm với lão phu nhân các người là chiều mai ta sẽ đến thăm.

Thiếu nữ áo trắng quan tâm hỏi :

- Có chuyện gì sao sư thái?

Huệ Như sư thái giọng không hài lòng :

- Chuyện không liên quan đến các người, không được hỏi nhiều!

Hai thiếu nữ nghe vậy cúi đầu “Dạ” một tiếng, tiếp đó nghe tiếng áo lướt gió càng lúc càng xa. Giang Ngọc Phàn lúc này mới phấn chấn, bắt thần ôm chầm lấy người Hàn Dũ Lý định khen một câu nàng thật thông minh. Thế nhưng không ngờ Hàn Dũ Lý đã đưa tay lên bịt miệng chàng.

Đúng lúc Hàn Dũ Lý bịt miệng Giang Ngọc Phàn thì từ trên lại vọng xuống giọng Huệ Như sư thái đầy rắn đe :

- Nhị vị tiểu thí chủ, các người ẩn thân dưới đó cũng được mà lên đây cũng được, lão ni chỉ thực lòng mà nói với các người một câu: “Tối mai đúng giờ này lên đây chờ lão ni, tuyệt đối không được tự do thâm nhập vào núi. Hoàng Sơn không phải là vùng núi bình thường mà ai muốn vào ra gì cũng được, lão ni chỉ nói vậy thôi, nghe hay không là tùy các người!”

Nói xong một trận áo lướt gió, hiển nhiên bà ta cũng bỏ đi. Đợi cho đến khi bóng Huệ Như sư thái không thấy nữa, Hàn Dũ Lý mới chỉ tay về hướng Tây nói :

- Phàn đệ, đi thôi! Vừa rồi hai ả thị tỳ kia chính là chạy về hướng này.

Vừa nói vừa nắm tay Giang Ngọc Phàn kéo đi. Giang Ngọc Phàn không cưỡng lại, cứ chạy theo nàng nhưng chau mày nghi hoặc hỏi :

- Hàn thư cho rằng hai ả thị tỳ kia có liên quan đến bọn Vạn Lý Phiêu Phong?

Hàn Dũ Lý không chút do dự đáp :

- Ít nhiều gì cũng có dây mơ rễ má!

Giang Ngọc Phàn thoáng chút ngần ngại :

- Thế nhưng lão sư thái kia đã cảnh cáo...

Hàn Dũ Lý xăng giọng :

- Phàn đệ dám đoan chắc tối mai bà ta sẽ thông báo cho chúng ta những tin tức liên quan đến bọn Vạn Lý Phiêu Phong hay không?

Giang Ngọc Phàn vốn thật thà chân chất, nói :

- Lão sư thái diện mạo từ bi, tiên cách đạo cốt, vừa nhìn cũng đủ thấy là bậc cao nhân đắc đạo...

Hàn Dũ Lý không cho là vậy, nói :

- Từ bi hiền hậu mà lại danh giọng hầm hè chúng ta?

Giang Ngọc Phàn vốn định nói có lẽ lão sư thái trong lòng cũng có nỗi khổ tâm riêng, thế nhưng đột nhiên nhú mày giọng không vui :

- Biểu tỳ vẫn cái tính ương bướng ấy!

Hàn Dũ Lý vừa nghe Giang Ngọc Phàn nói một câu như vậy thì dừng chân lại ngay, nàng nghĩ nhanh trong đầu không nên ghi ấn tượng sâu trong đầu chàng là mình ương bướng ngang ngạnh. Vì điều này sẽ vô tình kéo dài khoảng cách giữa họ, đồng thời ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ vừa mới chớm hình thành tốt đẹp giữa hai người.

Cho nên chờ Giang Ngọc Phàn dừng chân hẳn rồi mới bình tĩnh giải thích :

- Tuyệt không phải tỳ ương bướng mà nghĩ là chúng ta muốn tìm chính là thiếu nữ được xưng “Tiểu thư” trong bọn Vạn Lý Phiêu Phong. Vừa rồi hai ả thị tỳ kia nói chuyện một tiếng “Tiểu thư” hai tiếng “Tiểu thư” cho nên tỳ tỳ liền tưởng rằng khả năng tiểu thư của bọn họ chính là vị “Tiểu thư” ngồi trong kiệu trúc kia. Cứ nghĩ bọn Vạn Lý Phiêu Phong lên ẩn thân trên núi lâu ngày thế này, chuyện mang theo hai ả hầu

không phải là khó hiểu, huống gì bọn họ không thể nào tiện ở trong chùa miếu hay đạo quan mà tất phải là một động phủ của một cao nhân nào đó đã thoát ẩn tích mai danh...

Giang Ngọc Phàn nghe thấy có lý, cho nên không đợi nàng nói hết bèn gật đầu thấp giọng nói ngay :

- Hàn thư nói thật chí lý, chúng ta tiếp tục đuổi theo đi!

Hàn Dũ Lý quay đầu nhìn lại hướng Tây, chỉ thấy núi non trùng điệp, biển mây sóng gợn mênh mông, tuyệt nhiên chẳng còn nhận ra bóng hai ả hầu kia đâu nữa!

Nàng cười buồn rầu nói :

- Hai ả hầu kia quả nhiên đã đề cao cảnh giác, giờ truy theo chân chúng chỉ e không phải chuyện dễ!

Giang Ngọc Phàn ngượng ngập xin lỗi :

- Cũng là do tiểu đệ là trẻ việc, nếu không thì chúng ta đã không để mất tung tích của chúng.

Hàn Dũ Lý thấy Giang Ngọc Phàn đã xuống nước xin lỗi thì trong lòng mát rượi, liếc mắt chàng một cái nhin cười nói :

- Giang đệ miệng thì nói không đi nhưng chân cứ bước, còn làm trẻ việc gì chứ?

Nói rồi, nàng đưa tay chỉ một dãy núi lô nhô hướng Tây, nói tiếp :

- Đi, phía bên kia phong cảnh hữu tình, thế núi hiểm trở, từng bách liễu xum xuê, đúng là nơi tao nhả cho cao nhân ẩn cư, chúng ta đến đó xem xem, nếu như không tìm thấy thì trở về tối mai lại lên đây!

Giang Ngọc Phàn gật đầu đồng ý, cả hai lúc ấy nắm tay nhau song song thì triển khinh công nhắm ngọn núi chính Tây phóng đi.

Một lát sau, cả hai đã vào trong khu rừng tùng, xem ra cũng chỉ còn cách chừng hai dặm nữa thì vào đến giữa rừng, đang phi nhanh Hàn Dũ Lý bỗng nhiên đưa tay ra hiệu dừng lại, họ liền đáp người xuống nhẹ nhàng trên một phiến đá lớn như hai cánh nhạn đêm.

Giang Ngọc Phàn không hiểu chuyện gì, bèn hỏi :

- Tỷ tỷ phát hiện ra điều gì?

Hàn Dũ Lý chỉ tay về phía trước, Giang Ngọc Phàn chỉ thấy đó là một vách núi bị cắt đứng phẳng lì, nàng hỏi :

- Phàn đệ có nhận thấy điều gì khác lạ ở vách núi kia không?

Giang Ngọc Phàn chăm nhìn vách núi, không phát hiện gì khác thường, nói :

- Tiểu đệ không nhận thấy gì?

Hàn Dũ Lý lập tức giải thích :

- Lúc nãy chúng ta ở đằng xa thì nhìn thấy năm ngọn núi sau vách núi kia, giờ đến gần lại không nhìn thấy, như vậy là sao?

Giang Ngọc Phàn chừng như hiểu ra, nói :

- Tỷ tỷ muốn nói là trên vách núi kia khả năng có một mảng bình nguyên.

Hàn Dũ Lý bỗng trở nên lo lắng, nói :

- Điều ta lo lắng nhất chính là Ngưỡng Vu cốc giữa Hoàng Sơn!

Giang Ngọc Phàn nhú mày không hiểu, hỏi :

- Vào Ngưỡng Vu cốc thì thế nào chứ?

Hàn Dũ Lý ngược lại kinh ngạc, nhìn chàng hỏi :

- Phàn đệ chưa từng nghe nói về Ngưỡng Vu cốc giữa Hoàng Sơn này ư?

Giang Ngọc Phàn lắc đầu ngơ ngác :

- Chưa!

Vừa đáp xong chàng đột nhiên hỏi lại :

- Chẳng lẽ trong Ngưỡng Vu cốc có quái vật hay sao chứ?

Hàn Dũ Lý nghiêm túc gật đầu :

- Cũng chẳng khác quái vật là bao!

Giang Ngọc Phàn “ồ” lên một tiếng, Hàn Dũ Lý nói tiếp :

- Chừng hai thế hệ trước chúng ta, trên giang hồ từng có một nhân vật náo danh vô lâm, ngoại hiệu “Liêu Nha Lão Ẩu”, người nghe qua chứ?

Giang Ngọc Phàn lắc đầu thật tình đáp :

- Tiểu đệ chưa từng nghe qua.

Hàn Dũ Lý lại tỏ ra ngạc nhiên la lên :

- Nữ quái này với những chuyện kinh thiên động địa của bà ta vậy mà người không hề hay biết, thế mà cũng dám hành hiệp giang hồ, lập ngôi Minh chủ?

Giang Ngọc Phàn không phật ý, ngược lại thích thú hỏi như đùa :

- Tỷ tỷ thử kể ra lai lịch hành vi nữ quái kia xem tiểu đệ có nên biết hay không?

Hàn Dũ Lý nghe hỏi trở nên do dự nói :

- Tường tận chi tiết thì ta thực tình không biết, thế nhưng sư phụ ta từng căn dặn nhiều lần là vào Trung Nguyên tuyệt đối không được xâm nhập Ngưỡng Vu cốc, trung tâm của Hoàng Sơn!

- À... Chẳng lẽ bà ta ăn cả thịt người hay sao nhỉ?

Hàn Dũ Lý bỗng nhiên gật đầu, nói ngay :

- Phàn đệ đoán đúng đấy. Liêu Nha Lão Ẩu bởi vì thích ăn não người sống, cho nên mới dẫn đến bị vô lâm các phái liên thủ đem bà ta giam hãm vào Ngưỡng Vu cốc, đến chết cũng không được ra khỏi núi...

Giang Ngọc Phàn quan tâm hỏi :

- Thế nhưng hiện giờ bà ta đã chết hay còn sống?

- Nếu trước mặt đúng là Ngưỡng Vu cốc thì bà ta vẫn chưa chết!

- Làm sao tỷ tỷ biết được chứ? - Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên hỏi.

Hàn Dũ Lý nghiêm mặt nói :

- Phàn đệ vừa rồi không nghe Huệ Như sư thái căn dặn hai ả thị nữ về bẩm báo với lão phu nhân đó sao?

Giang Ngọc Phàn nghe xong bật cười nhún vai nói :

- Bọn kia có đúng là đi vào hướng này hay không, tỷ tỷ cũng chưa dám chắc, vậy làm sao dám bảo lão phu nhân kia chính là Liêu Nha Lão Ẩu?

Chàng vừa nói xong, chính chờ câu giải thích của Hàn Dũ Lý, bỗng nhiên mắt nàng sáng lên, chỉ tay nói nhanh :

- Phàn đệ nhìn kia, hai ả thị nữ!

Giang Ngọc Phàn giật mình, đưa mắt nhìn theo cánh tay nàng thì quả nhiên nhìn thấy hai bóng người mờ nhạt đang chạy trên dốc cỏ hướng vách núi, mà đúng là hai thiếu nữ vừa rồi.

Giang Ngọc Phàn nhú mày nghi hoặc, như tự hỏi :

- Vách núi cao vót hiểm trở như vậy, chúng có thể lên được sao?

Hàn Dũ Lý cũng cảm thấy hoài nghi :

- Phàn đệ, chúng ta cứ ở đây chờ xem chúng lên bằng cách nào!

Giang Ngọc Phàn không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng gật đầu. Do dốc núi có nhiều quái thạch xen lẫn từng bách, cho nên vừa chạy một lúc thì bóng hai thiếu nữ kia đã khuất đầu mất.

Thế nhưng Giang Ngọc Phàn căn cứ vào thân pháp của hai thiếu nữ kia, biết nếu muốn đến chân vách núi thì chỉ ít cũng mất nửa tuần trà. Cho nên mắt thì nhìn chăm vào vách núi đá, miệng thì lơ đãng hỏi :

- Hàn tỷ tỷ Từ Huy lão tiên bối có nói cho tỷ tỷ biết tại sao võ lâm các phái bắt Liêu Nha Lão Ẩu giam vào trong Ngưỡng Vu cốc, mà lại không giết phức bà ta đi?

Hàn Dũ Lý mặt cũng nhìn về vách núi, miệng đáp :

- Nghe nói Liêu Nha Lão Ẩu tuy rằng rất thích ăn não người, thế nhưng những người bị bà ta hãm hại đều là có tội ác...

Giang Ngọc Phàn lấy làm lạ nói :

- Vậy không tốt hơn sao chứ? Đẳng nào thì cũng trừ ác nhân tránh họa cho thiên hạ!

Hàn Dũ Lý giải thích :

- Thế nhưng môn phái nào cũng có đệ tử bị bà ta bắt về giết hại, mà lại không giao cho Chương môn các phái nghiêm trị họ...

Giang Ngọc Phàn tiếp lời nói :

- Cho nên các môn phái tức giận, mới liên kết với nhau khống chế bắt giam bà ta?

Hàn Dũ Lý gật đầu đáp :

- Không sai, nghe nói Liêu Nha Lão Ẩu đã tự biết không địch nổi cao thủ các phái cho nên đã tự đề xuất chủ ý là ẩn cư trốn đời trong Ngưỡng Vu cốc để chuộc lỗi, tuyệt không bao giờ hành tích võ lâm nữa. Thế nhưng nghe đâu bà ta cũng đưa ra một điều kiện...

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên nhún mày hỏi :

- Điều kiện gì?

Hàn Dũ Lý nói :

- Bất kể người nào cũng không được bước chân vào Ngưỡng Vu cốc, trừ khi đã có sự chấp thuận của bà ta.

Giang Ngọc Phàn cười vẻ thích thú :

- Đây mới gọi là công bằng hợp lý, các người không cho ta ra ngoài, thì ta cũng không cho các người vào...

Nói đến đó đột nhiên chàng “í” lên một tiếng, hoài nghi hỏi :

- Hàn tỷ, đã lâu thế này sao chưa thấy hai ả thị nữ kia lên núi?

Hàn Dũ Lý cũng họa theo :

- Đúng nha, ta cũng đang cảm thấy kỳ lạ!

Giang Ngọc Phàn phán đoán :

- Không chừng bọn họ theo mặt bắc để lên núi?

Hàn Dũ Lý không cho là vậy, bèn nói :

- Mặt nam này lên núi vừa tiện vừa gần, lẽ nào lại bỏ gần tìm xa?

Giang Ngọc Phàn nghe ra có lý, bèn nắm tay Hàn Dũ Lý lay nói :

- Đi, chúng ta vào đó xem thế nào!

Hàn Dũ Lý cũng đang nghĩ thế, bấy giờ hai người thi triển khinh công phóng người đi. Bọn họ vì sợ mất dấu tích của hai ả thị nữ kia nên thi triển khinh công cực nhanh, như hai vệt sao vút đi trong trời không, phút chốc đã vào đến con dốc dưới chân vách núi.

Dốc núi xen giữa cỏ tùng là nham thạch, lá tùng đung đưa trong gió núi thổi lên những khúc nhạc vi vu. Bọn Giang Ngọc Phàn vừa vào con dốc, để tránh bọn người kia có thể đang ẩn thân đâu đó, nên họ chạy nhẹ chân vừa chạy vừa quan sát. Thế nhưng chạy cho đến chân vách núi mà vẫn không hề phát hiện ra tung tích của hai ả nữ tỳ kia.

Chân vách núi cỏ mọc thành bụi cao đến vai người, dây leo lại chằng chịt tìm mãi không thấy một lối nào để đi, Giang Ngọc Phàn nhíu mày nhìn Hàn Dũ Lý nói :

- Hàn thư, ở đây có thể có một con đường ngầm hay một động phủ nào chăng?

Hàn Dũ Lý cũng có suy nghĩ như vậy, gật đầu nói :

- Chúng ta thử tìm chung quanh đây xem!

Nói xong định quay người chạy đi, bỗng nhiên ngay lúc ấy từ trong làn gió núi văng vẳng một tiếng đàn nghe rất mơ hồ. Gần như cùng lúc, cả hai giật mình định la lên “Nghe kìa!”.

Cả hai áp lưng vào nhau lắng nghe, tiếng đàn vẫn âm âm chưa dứt, nghe thì tợ hồ như từ trên đỉnh núi vọng xuống, mà cũng tựa hồ như từ ngoài xa theo gió truyền lại.

Bọn họ xác định phương hướng rồi quyết định lần theo hướng Bắc, thế nhưng chạy được hai mươi trượng thì tiếng đàn im hẳn, không còn nhận ra được phương hướng nữa.

Giang Ngọc Phàn chỉ tay ngược lại hướng vừa chạy, cả hai liền quay trở lại hướng nam. Thật kỳ quái, trở lại đúng nguyên vị ban đầu thì lại nghe thoang thoảng trong gió núi tiếng đàn lúc này.

Hàn Dũ Lý ngược mắt nhìn lên như nghi ngờ tiếng đàn là từ trên truyền xuống, Giang Ngọc Phàn lúc ấy liền tung người vọt lên không trung, nhưng cao chừng hai mươi trượng đột nhiên chàng dừng lại.

Hàn Dũ Lý đưa tay vẫy vẫy như muốn hỏi thế nào. Chẳng ngờ Giang Ngọc Phàn không đáp mà thả người rơi nhẹ xuống, rồi dừng chân bên người Hàn Dũ Lý, chàng nghi hoặc nói :

- Kỳ quái, trên kia cũng không nghe tiếng đàn, tiểu đệ vừa rồi đoán không sai, gần đây nhất định có động phủ hay mật đạo!

Hàn Dũ Lý gật đầu nói :

- Chúng ta thử lần tìm theo hướng phát ra tiếng đàn?

Bây giờ cả hai nắm tay nhau, vén cỏ lần từng bước tiến về phía trước, nơi phát ra tiếng đàn. Đi được mấy trượng, đột nhiên một cơn gió thoảng mạnh qua, tiếng đàn bên tai càng nghe rõ ràng hơn. Giang Ngọc Phàn vui mừng reo lên :

- Hàn tỷ, tìm được rồi!

Hàn Dũ Lý nghe vậy cũng phần chấn, dùng tay vạch rộng những dây leo trước mặt tạo thành một lỗ hổng lớn, gió thổi qua càng mạnh hơn.

Thì ra lúc này họ đã nhận ra đằng sau những dây leo chằng chịt kia chính là một miệng hang đá, bên trong tối đen như miệng một quái thú, tiếng đàn rõ ràng là phát ra từ bên trong động, thế nhưng nghe ra vẫn rất xa xôi.

Giang Ngọc Phàn quan sát một lúc thấy không có động tĩnh gì khả nghi rồi mới nhẹ người lách vào hang động, chờ cho Hàn Dũ Lý cũng vào động rồi chàng mới thấp giọng nói :

- Hai ả thị nữ nhất định vào theo lối này, tiểu đệ dám đoán chắc Vạn Lý Phiêu Phong ẩn náu trong thạch động này!

Hàn Dũ Lý cũng gật đầu đồng ý, nhưng cẩn thận nói :

- Hang động tối thế này, chúng ta phải đề phòng chúng đặt cơ quan cảnh báo!

Giang Ngọc Phàn gật đầu hiểu ý, rồi nắm cánh tay nàng, một tay còn lại ngằm vận công lực án ngự trước ngực, từng bước đi sâu vào bên trong.

Men theo con đường hẹp hai bên là vách đá dựng đứng chừng ước ba trượng thì vách đá trở nên rộng rãi hơn, đồng thời bên tai nghe róc rách như tiếng nước chảy, trước mặt trong kinh tế không gian vốn tối đen bỗng xuất hiện một đốm sáng xanh nhờ nhờ như ánh đèn.

Hàn Dũ Lý vừa nhìn thấy khắp khởi nói nhỏ bên tai chàng :

- Giang đệ, kia có thể là cửa ra!

Thế nhưng cả hai vừa bước thêm được mấy bước về phía đó thì đốm sáng nhỏ kia đột nhiên biến mất, tựa hồ như bị một vật gì đó che khuất.

Giang Ngọc Phàn liền bước chéo sang trái tời trước thì lại nhìn thấy đốm sáng kia, cứ đi như thế bốn năm trượng, Hàn Dũ Lý như không nhẫn nại được hậm hực la lên :

- Cứ đi mò mẫm như kiểu này, thì chỉ e đến sáng cũng không đến được đốm sáng kia. Phàn đệ, rút chiếc “Hàn mao thiết phiến” ra!

Nói xong, không đợi Giang Ngọc Phàn đồng ý hay không, nàng đưa tay xuống thắt lưng, chỉ nghe soạt một tiếng kèm theo ánh hàn quang phát ra, thanh “Đằng Long Kiếm” đã nằm gọn trong tay nàng rồi.

Quá bất ngờ nên Giang Ngọc Phàn có muốn cản cũng không kịp. Không gian phút chốc sáng lên, nhờ vào ánh hàn quang trên thân kiếm tỏa ra mà họ có thể nhận ra trong động có rất nhiều cột thạch nhũ, rủ xuống, những cột thạch nhũ lớn nhỏ dài ngắn khác nhau, lúc này bắt ánh sáng xanh lè từ thân kiếm tỏa ra liền phản chiếu thành muôn màu muôn sắc trông tuyệt đẹp.

Giang Ngọc Phàn nghe ngóng trong động không hề có động tĩnh gì khả nghi, khi ấy mới lần tay lấy chiếc quạt thiết cốt trong tay áo ra. “Hàn mao thiết cốt phiến” vừa ra khỏi tay áo thì cũng như thanh Đằng long kiếm tỏa sáng, cả hai ánh sáng hòa vào nhau khiến không gian thêm sáng hơn.

Quay lại nhìn, bọn họ nhận ra đốm sáng lúc nãy giờ đây cũng sáng lấp lánh hơn nhiều. Giang Ngọc Phàn “ồ” lên một tiếng :

- Hàn tỷ tỷ, kia có thể là một bảo thạch hoặc một viên dạ minh châu, nếu như miệng hang thì chời sợ khó nhìn thấy!

Hàn Dũ Lý nghe có lý, bèn suy đoán :

- Nếu là bảo thạch hoặc minh châu thì có thể là ký hiệu dẫn đường, chỉ cần chúng đi đúng hướng, đến đó thì nhất định tìm được cửa ra!

Giang Ngọc Phàn đồng ý, cả hai lúc ấy nắm tay nhau lần đi về hướng đốm sáng kia.

Cứ theo kinh nghiệm của Giang Ngọc Phàn, hễ lúc nào đốm sáng bị che khuất bởi những cột đá thì đi chéo một lúc, đến khi nào nhận ra đốm sáng thì tiếp tục nhắm thẳng hướng mà đi.

Quả nhiên, cứ đi như vậy thì càng lúc cự ly đốm sáng càng gần lại, đồng thời càng xác thực nhận rõ đốm sáng kia chính là một khối bảo thạch phát quang.

Thoạt nhìn đã thấy gần đến khối bảo thạch kia, đột nhiên hai người mắt sáng lên, họ vừa phát hiện ra trên một cửa hang do con người tác tạo còn có khảm tám chín viên bảo thạch khác to chừng nắm tay, mà khoảng cách cao thấp cũng khác nhau.

Bọn Giang Ngọc Phàn nhìn ngẩng người một lúc mới hiểu ra, vừa rồi mỗi đoạn đường bọn họ nhìn thấy một đốm sáng tuyệt nhiên không phải từ một viên bảo thạch mà ở mỗi phương vị họ đã nhìn thấy một viên bảo thạch khác nhau, đây chính là chỗ độc đáo của người thiết kế.

Tiếng đàn lúc này lại càng nghe rõ hơn, quả đúng là từ bên trong động phát ra, nhưng nghe vẫn rất xa như ban đầu.

Kèm theo tiếng đàn còn là tiếng nước róc rách, tiếng nước chảy cũng là từ trong động vọng ra, đồng thời một ánh sáng nhờ nhờ.

Giang Ngọc Phàn ra hiệu cho Hàn Dũ Lý đứng ngoài chờ mình, rồi chàng một mình bước tới bên miệng hang thò đầu nhìn vào trong; lúc này mới phát hiện ra trong cửa hang là một con suối ngầm; trên mặt suối cứ cách một quãng chừng hai ba trượng là một khối đá nổi lên, nước suối tựa như trong lòng đá chảy ra từ từ không nhanh không chậm.

Giang Ngọc Phàn ngoắc tay cho Hàn Dũ Lý đến bên mình, Hàn Dũ Lý nhìn thấy những cột đá nổi lên trên mặt nước, mà trên mỗi cột đều có một điểm sáng nhỏ như được gắn vào đó một vật phát sáng. Nàng khắp chỗ la lên :

- Phàn đệ, đây nhất định là đường vào động!

Giang Ngọc Phàn cũng nghĩ như vậy, gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế, để tiểu đệ một mình vào trước.

Chàng nói chưa xong Hàn Dũ Lý đã nghiêm mặt cắt lời :

- Không, phải để tỷ tỷ vào trước.

Giang Ngọc Phàn biết nàng sợ mình vào trước không may trúng ám toán cho nên vội nói :

- Không, phải để tiểu đệ vào trước, tiểu đệ chẳng những biết “Đằng Vân Độ Lãng” mà còn biết thủy công...

Hàn Dũ Lý nghe vậy ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại :

- Sao? Phàn đệ biết cả thủy công ư?

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy Hàn Dũ Lý thần sắc quá đổi kinh ngạc như không thể tin, bèn bật cười thành tiếng rồi giải thích :

- Mẹ tôi là Đặng Lệ Châu, ông nội là ‘Phi Giao’ Đặng Chính Đồng đều là những nhân vật nổi tiếng về thủy công trong võ lâm hiện nay, vậy tôi là con cháu họ thì làm sao lại không biết thủy công chứ?

Hàn Dũ Lý “À” một tiếng chợt hiểu ra, Giang Ngọc Phàn không nói gì thêm, chỉ đưa tay ra hiệu cho nàng đứng chờ mình rồi tung người lên không vọt ra ngoài ba trượng, đứng trên cột đá đầu tiên.

Hàn Dũ Lý vừa thấy vậy không khỏi lo lắng gọi với theo :

- Phàn đệ, cẩn thận!

Tiếng gọi của nàng chưa dứt thì Giang Ngọc Phàn chân vừa chạm cột thứ nhất đã tung người lên tiếp tục lướt đến cột đá thứ hai!

Hàn Dũ Lý tuy nói là để Giang Ngọc Phàn vào thăm dò trước, thế nhưng khi thấy bóng chàng đã khuất hẳn trong màn đêm sâu hút của hang động thì trong lòng lo lắng không yên. Cho nên, không đợi Giang Ngọc Phàn quay lại, nàng cũng liền tung người phóng theo.

Cả hai một trước một sau tung lên đáp xuống theo từng cột đá, phút chốc vào tận cột cuối cùng thì vách núi chắn ngang, chỉ chừa một cửa động khác nhỏ hẹp vừa một người lách qua.

Gió lọt qua cửa động càng mạnh hơn, trong tiếng gió mang theo tiếng đàn nghe rõ ràng, đồng thời cuối đường hang đã ánh sáng lùa vào sáng hồng rực rỡ, lần này thì đúng đó là cửa ra quyết không sai.

Hai người không do dự, nắm tay nhau đi theo hướng có ánh sáng. Tiếp thêm được mấy trượng thì phát hiện ra con đường nhỏ hẹp dần dần đi lên, mà còn có phần khúc khuỷu ngoằn ngoèo vào trong.

Lách qua mấy khúc rẽ nữa, bỗng trước mắt hai người không gian rộng mà sáng rực lên, cả hai bất thần kinh ngạc “A” lên một tiếng.

Quả nhiên Hàn Dũ Lý đoán không sai trên vách đá cao cao, dưới ánh sáng của những viên bảo thạch tỏa chiếu dễ dàng nhận ra ba chữ “Ngưỡng Vu Cốc” theo lối viết đại tự.

Quan sát cẩn thận, chỉ thấy mé trái của vách đá bên phải có một cửa động do người đục khoét, bên ngoài có ánh sáng mờ nhạt, hiển nhiên ra khỏi cửa động thì chính Ngưỡng Vu cốc.

Hàn Dũ Lý chau mày ngần ngại hỏi :

- Thế nào? Chúng ta có vào đó không?

Giang Ngọc Phàn cười nhạt nói :

- Chẳng ngờ lão cáo già Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành này lại tìm vào chốn bí ối này mà lại cho là an toàn nhất!

Hàn Dũ Lý có chút áy náy trong lòng, nói :

- Hiện tại ta mới biết vì sao Huệ Như sư thái lại cảnh cáo chúng ta không được thâm nhập sâu vào Hoàng Sơn!

Giang Ngọc Phàn lại cười nhạt :

- Hừ, chớ nói là Ngưỡng Vu cốc, đến như Ma vương Địa phủ cũng không ngăn nổi truy tìm Vạn Lý Phiêu Phong lấy lại Vạn Diễm bôi!

Nói rồi, sải bước một cách hiên ngang bước đi.

Hàn Dũ Lý dấu sao cũng chỉ là một thiếu nữ, nên vừa nghe Giang Ngọc Phàn nói mấy chữ “Diễm vương Địa phủ” thì linh cảm chẳng lành, liền níu tay chàng nói :

- Phàn đệ, không nên đi!

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên dừng chân lại chau mày hỏi :

- Tại sao không nên đi?

Hàn Dũ Lý không tiện nói ra linh cảm trong lòng mình, chỉ thấp giọng rầu rầu nói :

- Chúng ta đêm nay lên núi mục đích chính chỉ là trinh sát, nếu không rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ thì không nên lộ diện tránh phạm vào đại kỵ của giang hồ, đồng thời chỉ tạo thêm cho đối phương một cơ hội giết người!

Giang Ngọc Phàn cứ ngỡ thật, sợ phạm vào đại kỵ giang hồ khi bước chân vào Ngưỡng Vu cốc, tránh gây thêm thù oán cho Cửu Cung bảo, bởi vậy chàng gật đầu đồng ý :

- Thôi được, tiểu đệ nghe lời Hàn tỷ, cố gắng không chạm mặt với chúng.

Sợ làm hỏng một cơ hội đoạt lại Vạn Diễm bôi của chàng, cho nên mỉm cười thâm tình, nghiêm túc nói :

- Nhưng nếu chúng ta phát hiện ra Vạn lý Phiêu Phong thì cũng không nên bỏ lơ cơ hội, nếu Liêu Nha Lão Ẩu xuất hiện thì tốt nhất ta cũng không cần phải nói lý nói lẽ nhiều, thậm chí cần thiết thì thí mạng một trận.

Giang Ngọc Phàn không do dự đáp ngay :

- Điều đó đương nhiên!

Nói đến đó chàng bỗng thấp giọng, nhìn Hàn Dũ Lý với ánh mắt đùa cợt nói tiếp :

- Thế nhưng nếu không phát hiện được Vạn Lý Phiêu Phong thì tuyệt đối không nên vọng động, đúng không?

Hàn Dũ Lý bị Giang Ngọc Phàn nói trúng tim đen thì chín ngượng cả mặt, dùng tay đẩy vào vai chàng, nhin cười trách yêu :

- Dễ ghét!

Giang Ngọc Phàn cười lên vui vẻ, rồi cùng nàng ngầm vận công lực phòng hộ trước ngực mới từng bước theo cửa hang đá ra bên ngoài.

Bọn họ cẩn thận sợ bên ngoài có cái cơ quan cảnh vệ, thế nhưng vừa ra khỏi cửa hang thì cả hai đều ngỡ ngàng vì bầu trời mở ra với mảnh trăng thượng tuần huyền ảo cùng vô số vì sao lấp lánh, tiếng vãn du dương khiến cảnh vật thêm tĩnh mịch êm ả.

Ngưỡng Vu cốc vốn người giang hồ nghe đến tên đều khiếp sợ, vậy mà giờ đây trước mắt bọn họ là một khoảnh bình địa, tròn rộng có đến mấy mẫu với thủy trúc, bạch tùng từng khóm xen lẫn vào nhau.

Cách nơi bọn Giang Ngọc Phàn đứng không xa là một chiếc hồ bán nguyệt, xung quanh có những lầu thủy tạ nhỏ dùng để ngồi hóng mát, nghỉ chân ẩn mình dưới những hàng liễu rủ, làn nước hồ trong xanh leo lẻo, gợn sóng lắt tẩn phản chiếu ánh trăng lấp lánh như muôn ngàn hạt trân châu.

Xa hơn bên kia là một hoa viên, tiếng đàn chính là từ trong hoa viên này vọng ra, thế nhưng bọn Giang Ngọc Phàn ngửng mục chú thần nhìn mà vẫn không sao nhận ra vị trí của người đánh đàn kia. Bởi vì bao bọc quanh hoa viên là một bờ tường gạch hoa lỗ cao ngang vai người, chỉ nhìn thấy bên trong những cây cổ tùng lẩn khuất bên hòn giả sơn, tuyệt nhiên không thấy thêm một thiết trí nào nữa.

Từ nơi họ đứng muốn sang hoa viên chỉ có một con đường độc nhất là men theo con đường rải sỏi bên bờ hồ, nếu đi như vậy thì rất dễ bị đối phương phát hiện. Thế nhưng đã vào tận Ngưỡng Vu cốc này rồi chẳng lẽ nào lại chịu về không?

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy tình thế khó tính, bỗng quay đầu nhìn lại thì thấy triền núi thoải thoải, bên trên nằm xen giữa từng vách đá là những quái thạch, chàng bèn nảy ra một ý bèn nói :

- Chúng ta tại sao lại không lên trên kia đứng quan sát nhỉ?

Hàn Dũ Lý nghe ra có lý, gật đầu đáp ngay :

- Đúng rồi, chúng ta lên đó đi!

Bấy giờ cả hai liền thi triển khinh công lướt người cực nhẹ nhàng trở lên hướng triền núi rồi ẩn thân sau một phiến đá lớn.

Từ đây nhìn qua hướng hoa viên quả nhiên trông thấy rõ từng góc, vừa nhìn thì cả hai đã sững người. Hai ả thị nữ lúc nãy chính xuất hiện sau lưng một bà lão tay chống gậy vừa từ trong một mái tranh bước ra.

Lão bà mặt mày hung dữ, đôi mắt đỏ gầu, chiếc miệng như vênh hẳn ra đằng trước vì khoảng cách quá xa nên bọn họ không nhìn rõ lắm, nhưng cứ như miệng bà lão có hai chiếc răng nanh nhô ra. Chính vậy cho nên bọn Giang Ngọc Phàn vừa nhìn đã giật mình, chỉ bằng vào ngoại hình tướng mạo cổ quái hung tợn của bà lão cũng đủ đoán ra bà ta chính là nhân vật từng làm bao người năm xưa trên võ lâm đều khiếp sợ - “Liêu Nha Lão Ấu”!

Bọn Giang Ngọc Phàn cả hai lập tức liên tưởng đến cảnh Liêu Nha Lão Ấu ăn não người mà ớn lạnh xương sống, đồng thời cảm thấy gớm ghiếc, bọn họ chừng như không dám tin đó có thể là sự thật!

Nhìn theo ánh mắt của Liêu Nha Lão Ấu bọn họ liền bắt gặp trên một thảm cỏ xanh trải một tấm da thú, bên trên là một kệ gỗ khảm xà cừ, ngồi bên cạnh chính là một thiếu nữ đang gảy đàn.

Thiếu nữ vận y phục trắng tuyết, tóc búi cao để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, đầu hơi cúi xuống, mãi mê lướt mười ngón tay nuột nà trên các phím đàn.

Hàn Dũ Lý nhìn thấy mà không khỏi giật mình, trong ánh trăng huyền ảo, thiếu nữ gảy đàn dưới trăng này quả thực vô cùng diễm lệ.

Mãi đến lúc Liêu Nha Lão Ấu đến gần bên cạnh, thiếu nữ như sực tỉnh, vội vàng đứng lên khép thân hình thi lễ, đồng thời đôi môi mấp máy nhưng tuyệt nhiên không nghe rõ cô ta xưng hô thế nào.

Những dung vải voan và tà áo của thiếu nữ phất bay trong gió, thân hình mềm mại của cô ta tựa hồ như cũng bồng bềnh lên mà theo gió bay đi, cả Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý nhìn không khỏi ngây ngất, thiếu nữ chẳng khác gì một tiên nữ thiên giới hạ trần!

Thế nhưng, Liêu Nha Lão Ấu ngược lại mặt vẫn hầm hầm tức giận, giọng rít lên :

- Ta đã căn dặn người như thế nào? Bấy giờ sao đây? Gây chuyện phiền hà rồi nhỉ?

Thiếu nữ vẻ sợ sệt khép mình lí nhí gì trong miệng, vì quá xa cho nên bọn Giang Ngọc Phàn căn bản không nghe rõ.

Chỉ thấy Liêu Nha Lão Ấu quay người chỉ tay vào hai ả nữ tỳ sau lưng đánh giọng nói tiếp :

- Người cứ hỏi bọn chúng thì rõ!

Thiếu nữ liền đưa ánh mắt nhìn về phía hai ả thị nữ.

Cả hai ả hầu liền tiến lên một bước khép mình thi lễ, rồi do ả hầu áo xanh thấp giọng báo cáo lại tình hình, bởi vì ả nói quá nhỏ nên bọn Giang Ngọc Phàn cũng không nghe rõ..

Thế nhưng Hàn Dữ Lý động não suy nghĩ, rồi ghé bên tai Giang Ngọc Phàn nói :

- Xem ra Liêu Nha Lão Ấu và Vạn Diễm bôi có liên quan với nhau!

Giang Ngọc Phàn nhú mày hỏi lại :

- Làm sao biết được?

Hàn Dữ Lý nghiêm mặt nói :

- Hai ả nữ tỳ kia chẳng phải đang báo cáo lại chuyện mà Huệ Như sư thái đã nói với chúng đó sao?

Giang Ngọc Phàn không cho là vậy, lắc đầu nói :

- Thế nhưng Huệ Như sư thái chưa từng nói là chúng ta lên đây để tìm Vạn Lý Phiêu Phong kia mà?

Hàn Dữ Lý nghĩ lại cũng đúng, bèn thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ Liêu Nha Lão Ấu trong lòng còn có nỗi phiền gì sao?

Thiếu nữ đánh đàn nghe ả hầu áo xanh nói xong, mày liễu nhú lại, rồi nhìn Liêu Nha Lão Ấu lí nhí như giải thích điều gì. Chỉ thấy Liêu Nha Lão Ấu mặt mày hằm hằm, động mạnh ngọn thiết trượng trên nền đất “ầm” một tiếng, thét lên :

- Người đi gặp Huệ Như sư thái mà hỏi rõ tình hình, ta không nhẫn nại chờ đến sáng đâu!

Dứt lời liền quay ngoắt người bỏ đi ra khỏi hoa viên không nói thêm một lời nào nữa.

Thiếu nữ đánh đàn tuy vậy vẫn cúi người thi lễ nhận lệnh.

Nhưng Liêu Nha Lão Ấu vừa đi được mấy bước, đột nhiên quay người lại tức giận nói :

- Bảo với Huệ Như sư thái, chỉ cần có người xâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc này thì mọi ước thúc năm xưa coi như vô hiệu ta nhất định tái hiện Trung Nguyên, tiêu diệt tất cả cừu gia của ta, nhất quyết tạo một phen trời long đất lở!

Dứt lời, mới sải bước đi tiếp, những bước chân nặng thành thạch đủ thấy cơn giận của bà ta thế nào rồi, phút chốc thì khuất người hẳn trong bóng tối.

Hai ả thị nữ vội thi lễ thiếu nữ rồi cũng theo gót chân Liêu Nha Lão Ấu. Thiếu nữ lắc đầu vẻ buồn bã, rồi ngồi xuống bên bàn đàn, thế nhưng cô ta không đánh đàn nữa mà ngồi hai tay chống cằm thờ ơ, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng hoa viên trước mặt.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy, bất giác cũng lắc đầu lẩm nhẩm tự hỏi :

- Không biết cô ta là gì với Liêu Nha Lão Ấu?

Hàn Dữ Lý vốn cũng đồng cảm với thiếu nữ kia, nhưng lúc này bỗng nghe Giang Ngọc Phàn ra vẻ quan tâm cho cô ta thì trong lòng thấy gai gai, xẵng giọng nói :

- Cần đến Phàn đệ người quan tâm cô ta ư?

Giang Ngọc Phàn nghe vậy ngớ người, chính lúc định nói gì thì phát hiện thiếu nữ đánh đàn đột nhiên mặt biến sắc, đứng bật dậy, đôi ánh mắt chăm nhìn về phía bọn họ đang ẩn nấp.

Hàn Dũ Lý cảm thấy hối hận, vì vừa rồi trong lúc lòng có chút ghen tương nên đã sơ ý nói hơi lớn, chính điều đó đã khiến cho thiếu nữ kia giật mình nghi ngờ.

Giang Ngọc Phàn thấy tình hình biết nguy rồi, nếu quả như bị thiếu nữ kia phát hiện ra thì đêm nay kể như gây ra đại họa.

Trong lúc chàng đang lo lắng thì bị Hàn Dũ Lý thúc khuỷu tay vào hông, chỉ tay về hướng cửa hoa viên.

Mắt chàng vừa nhìn theo tay nàng lập tức sáng lên vì nhận ra một phụ nhân tuổi chừng bốn lăm bốn sáu, áo lam quần đen vội vàng vàng đi vào cửa hoa viên.

Giang Ngọc Phàn vừa nhìn thấy phụ nhân kia thì chút nữa đã reo lên vì phần khởi, nhân vì bà ta từ tướng mạo cho đến niên kỷ, y phục đều hoàn toàn khớp với những lời đêm trong khách điểm mấy tên tiểu nhị mô tả.

Hiện tại thì chàng không những đoán chắc rằng Vạn Lý Phiêu Phong chính đang ẩn thân trong Ngưỡng Vu cốc này mà còn có thể đoán chắc được vị “Tiểu thư” ngồi trong kiệu trúc kia chính là thiếu nữ đánh đàn kia.

Hàn Dũ Lý cũng từng được bọn Giang Ngọc Phàn nói qua, cho nên cùng đoán ra Vạn Lý Phiêu Phong đích xác là được sự cho hộ của Liêu Nha Lão Ẩu trong Ngưỡng Vu cốc này.

Phụ nhân đi đến bên thiếu nữ vồn vã hỏi cô ta như phát hiện ra điều gì. Chỉ thấy thiếu nữ lắc đầu, tỏ hồ như đáp không có gì xảy ra.

Phụ nhân đôi mắt hung hung, đưa nhìn về phía bọn Giang Ngọc Phàn đang nấp quan sát một lúc, rồi mới nói gì mấy câu với thiếu nữ đánh đàn, đồng thời chỉ tay về hướng nam.

Bọn Giang Ngọc Phàn tuy không nghe rõ phụ nhân nói gì, thế nhưng cứ theo như thần thái và cử chỉ của bà ta thì chừng như truyền đạt ý của Liêu Nha Lão Ẩu, đồng thời thúc giục cô ta nhanh đi gặp Huệ Như sư thái.

Chỉ thấy thiếu nữ nghe xong gật đầu, rồi cử bước đi ra hướng hoa viên môn, dáng cô ta thướt tha, những dải áo phất bay trong gió sớm, huyền hoặc bồng bềnh như hành vân lưu thủy.

Trung niên phụ nhân liền đi đến cuốn bốn góc tấm thảm lông thú bao bọc chiếc đàn lại cẩn thận. Chính ngay lúc phụ nhân cúi người làm việc đó thì thiếu nữ bỗng dừng chân lại, liếc nhanh ánh mắt cảnh giác về phía bà ta, rồi đưa mắt nhìn về phía bọn Giang Ngọc Phàn ẩn thân như muốn cảnh cáo, đoạn cuối cùng mới bước vội ra cửa.

Phụ nhân cuộn xong chiếc đàn cũng vội vàng ôm nó bỏ đi ra khỏi hoa viên.

Hàn Dũ Lý chờ cho bóng phụ nhân khuất hẳn, liền vội vàng lay tay Giang Ngọc Phàn nói :

- Thiếu nữ kia đã phát hiện ra chúng ta, nhanh rời khỏi đây!

Giang Ngọc Phàn có chút chần chừ, chàng ngược mắt nhìn trời thấy trăng đã khuất núi tây, hẳn là trời sắp sáng.

Hàn Dũ Lý nhìn thấy chàng trù trừ như vậy thì phát ý, nói :

- Sao? Người định cùng cô ta đi tìm Huệ Như sư thái hẳn?

Giang Ngọc Phàn lúng túng cải chính :

- Tiểu đệ nhận thấy như đã phát hiện ra Vạn Lý Phiêu Phong thì...

Chưa nói dứt, Hàn Dũ Lý đã nghiêm mặt cảnh cáo :

- Vừa rồi Liêu Nha Lão Ẩu nói người nghe rõ chứ? Bất kể người nào xâm phạm vào Ngưỡng Vu cốc thì bà ta sẽ hủy bỏ lời ước thúc năm xưa, đồng thời còn mượn cố này để tái hiện vô lâm gây...

Giang Ngọc Phàn nghe đến đó chẳng những không sợ mà còn cười lạnh nói :

- Hẳn là bà ta muốn chết!

Hàn Dũ Lý vẫn nghiêm sắc mặt nói :

- Thế nhưng nguyên nhân gây họa là do Phàn đệ người gây ra, võ lâm các phái đương nhiên sẽ truy cứu trách nhiệm!

Giang Ngọc Phàn nghe xong, bất giác cao ngạo cười nói :

- Đương nhiên một mình ta gánh chịu!

Hàn Dũ Lý “hừ” một tiếng, chậm rãi buông từng tiếng :

- Chỉ sợ đến lúc đó bọn họ không tìm đến người!

Giang Ngọc Phàn nghe lời này thì không khỏi giật mình, trở mắt lấp bắp :

- Tỷ tỷ muốn nói?...

Hàn Dũ Lý nghiêm túc giải thích :

- Đến lúc đó Chưởng môn các đại môn phái vì thấy chuyện quá sức nghiêm trọng, cho nên sẽ tìm đến Cửu Cung bảo, hiển nhiên phải gặp cho được vị niên cao đức trọng, thanh danh vang chấn trong võ lâm là lão Trang chủ!

Giang Ngọc Phàn nghe xong hào khí lúc này lập tức tiêu tan, chàng cảm thấy gia gia tuổi đã xấp xỉ chín mươi, tuyệt không thể xen vào chuyện thị phi trong giang hồ nữa, mà đã vào tuổi nghỉ dưỡng thân tâm vui với trời đất. Cho nên chàng cũng không thể vì nhất thời bùng bột mà gây chuyện phiền toái cho gia gia, như vậy thì còn làm sao xứng với hai chữ “hiếu thuận” của đạo con cháu.

Vả lại, phu thân của chàng là Giang Thiên Trù hiện đang tọa quân, nếu như sau này biết ra chuyện này thì khi nào chịu tha cho chàng, đến lúc ấy thì dù có tám vị mẫu thân cũng không một ai dám đứng ra bênh vực chàng.

Hàn Dũ Lý nhìn thấy thần sắc của chàng, biết họ không thể nào đêm nay tiếp tục mạo hiểm xâm nhập vào tận động phủ của Liêu Nha Lão Ấu, cho nên nhân lúc chàng đang do dự nhẹ nhàng uyển chuyển nói :

- Các vị huynh đệ cao niên, như Ngô Không, Nhất Trần đều là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, từng trải qua sóng gió, chuyện này chúng ta nên về bàn bạc cùng bọn họ thế nào cũng tìm ra được một giải pháp vẹn toàn!

Nói đến đó, nàng ngước nhìn bầu trời, lại tiếp :

- Vả lại hiện tại cũng sắp sáng rồi, không kịp cho chúng ta hành động. Các vị huynh đệ ở nhà cũng đang chờ sốt ruột, chúng ta nhanh về thôi.

Giang Ngọc Phàn nghĩ đến vấn đề trước mắt cần nhất là rời khỏi đây trước lúc trời sáng, nên gật đầu đồng ý :

- Thôi được, chúng ta trở về!

Nói rồi chàng lại nhìn lên núi, lăm nhăm :

- Chúng ta nên đi lối nào đây, chẳng lẽ lại đi theo sơn động như lúc vào đây?

Hàn Dũ Lý chỉ tay lên núi nói :

- Đương nhiên là vượt lên núi.

Bởi vì núi quá dốc, lại thêm phần trăng đã khuất hẳn, cho nên bọn họ hai người không dám thi triển khinh công chạy nhanh, mà chỉ cẩn thận nhẹ nhàng dò từng bước lên núi.

19. Chương 19: Trận Đấu Sinh Tử Trong Tuyệt Cốc

Đường đi tuy có gian nan vất vả, thế nhưng so với con đường lúc vào thì có phần gần hơn nhiều. Khi cả hai người xuống đến được chân núi thì trời cũng đã tang tảng sáng.

Giang Ngọc Phàn nhìn trời mà không khỏi nôn nóng, lo lắng. Bởi vì từ đây trở về xóm núi đường còn xa, mà thấy trời sáng thế này bọn chàng chưa về được, Ngộ Không nhất định sẽ dẫn toàn bộ mọi người trong Du Hiệp Đồng Minh lên cứu ứng.

Cả đoàn người lên núi rầm rộ như vậy thì làm sao Liêu Nha Lão Ấu không phát hiện ra cho được. Tuy trong lòng nôn nóng, nhưng chàng cũng không thể giở hết khinh công tuyệt học của mình, vì phóng nhanh như vậy tất sẽ bỏ rơi Hàn Dũ Lý lại đằng sau ngay.

Thế nhưng mọi chuyện cũng còn may, mặt trời vừa lên chéch lửng ngọn trúc thì cả hai cùng đã nhìn thấy thôn núi trước mặt. Đột nhiên trong những lùm cây bên đường lộ nhô những đầu người, rồi tiếng quen thuộc của Ngộ Không vang lên :

- A Di Đà Phật, quả nhiên là Minh chủ và Hàn cô nương trở về!

Giang Ngọc Phàn thấy tình hình, biết nếu như chàng chậm một bước thì có lẽ bọn Ngộ Không đã lên núi rồi. Khi đến gần, Giang Ngọc Phàn đầu tiên cười xin lỗi :

- Để các vị chờ lâu!

Vừa nói chàng vừa đưa ánh mắt triu mến an ủi nhìn Chung Ngọc Thanh với khuôn mặt vẫn còn nỗi lo lắng bất an vì chàng.

Phong Lôi Quải quan tâm hỏi ngay :

- Minh chủ, có lần ra manh mối không?

Giang Ngọc Phàn lập tức vui vẻ gật đầu, nói :

- Chúng ta trở về nhà rồi hẳn nói chuyện.

Bấy giờ cả bọn vây lấy Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý, cùng nhau trở lại thôn, vào căn nhà mà cả bọn thuê để nghỉ chân.

Chung Ngọc Thanh vốn muốn giúp Giang Ngọc Phàn phủi những bụi bám áo quần, thế nhưng trước mặt Hàn Dũ làm điều ấy thì thật không tiện nên cứ đứng tần ngần vẻ lúng túng.

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa tuy thân hình tướng mạo xấu xí, thế nhưng với những chuyện nam nữ thì khá tinh tường, lúc này nhìn thấy thần thái của Chung Ngọc Thanh thì đoán ra được tâm lý của nàng lúc này, bèn lạnh trí đến giúp Hàn Dũ Lý phủi bụi đường, và như vậy thì Chung Ngọc Thanh mới tiện cơ hội chăm sóc cho Giang Ngọc Phàn.

Trọc Tử và Á Tử cũng liền bưng lên hai tô mì nóng, Cẩm Cô và Hắc Sát Thần thì lo buổi điểm tâm cho cả bọn, Đồng Nhân Phán Quan và Độc Tỷ Hồ cũng mang trà nóng lên cho Hàn Dũ Lý và Giang Ngọc Phàn, cứ thế mỗi người một tay chăm sóc quan tâm đến nhau tình thực như huynh đệ. Giang Ngọc Phàn vừa ăn uống vừa kể trước hết là chuyện bọn họ lên đến núi gặp Huệ Như sư thái thế nào cho cả bọn cùng nghe.

Đến khi cơm nước xong, cả bọn dùng trà, chàng mới bắt đầu kể chuyện bám theo hai ả thị nữ như thế nào, cho đến chuyện vô tình xâm nhập Ngưỡng Vu cốc và tai nghe mắt thấy những chuyện thế nào. Hàn Dũ Lý ngồi một bên cũng thỉnh thoảng góp vào kể những chỗ chàng thiếu sót.

Khi Giang Ngọc Phàn nói đến chuyện trong Ngưỡng Vu cốc thì chỉ có Ngộ Không, Nhất Trần và Phong Lôi Quải là giật mình biến sắc, bởi vì chuyện này xảy ra từ hơn hai thế hệ trước, từ lâu người trên giang hồ đã không còn nhắc đến nữa. Bởi vậy như bọn Quý Dao Mẫu Dạ Xoa thì tuyệt nhiên không hề hay biết.

Thế nhưng, đến khi Hàn Dũ Lý bổ sung kể chuyện Liêu Nha Lão Ấu ăn não người thì bọn Hắc Sát Thần và Độc Tỷ Hồ mới giật mình thất kinh la lên :

- Không sai, trước đây ta từng nghe có người kể về chuyện ăn não người này!

Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Tiểu đệ thì mặc cho bà ta ăn nã người thế nào, theo ý tiểu đệ thì chúng ta cần nhất lên núi vào tận Ngưỡng Vu cốc bắt cho được bọn Vạn Lý Phiêu Phong...

Chàng nói chưa dứt thì Phong Lôi Quải đã lắc đầu nói :

- Chuyện này chúng ta cần phải bàn bạc thương lượng thật kỹ mới được.

Hàn Dũ Lý lập tức xen vào nói :

- Bởi vậy lúc ấy tôi mới khuyên Giang minh chủ không nên mạo hiểm vọng động, chỉ cần biết chắc bọn Vạn Lý Phiêu Phong ở trong Ngưỡng Vu cốc thì chúng có mọc cánh cũng không thoát nổi khỏi đây!

Nhất Trần đạo nhân cũng phụ họa vào :

- Đương nhiên, đương nhiên với bọn Vạn Lý Phiêu Phong thì cho rằng Ngưỡng Vu cốc là nơi tuyệt đối an toàn nhất để chúng nương thân!

Ngộ Không hòa thượng nói :

- Hiện tại điều quan trọng nhất là chúng ta cần phải biết Vạn Lý Phiêu Phong có đem chiếc Vạn Diễm bôi dâng tặng cho Liêu Nha Lão Ẩu hay không?

Giang Ngọc Phàn nhếch mép cười nói :

- Thiếu nữ đánh đàn và phụ nhân béo mập kia đều là người của Liêu Nha Lão Ẩu, vậy thì làm sao chúng lại không đem Vạn Diễm bôi dâng lên cho bà ta được?

Phong Lôi Quải phán đoán :

- Cứ theo như lời kể của Giang minh chủ và Hàn cô nương thì thiếu nữ đánh đàn kia chừng như là truyền nhân y bát của Liêu Nha Lão Ẩu.

Hàn Dũ Lý nghe vậy lập tức gật đầu đồng ý :

- Tôi cũng nghĩ như vậy, có điều lúc ấy cô ta hình như đã phát hiện ra hai chúng tôi, không biết cô ta có đem chuyện này nói lại với Liêu Nha Lão Ẩu hay không?

Giang Ngọc Phàn bằng vào trực giác của mình, lắc đầu khẳng định :

- Tôi nghĩ là không...

Chàng nói chưa dứt đã nghe giọng Hàn Dũ Lý đánh lại gặng hỏi :

- Làm sao mà Phàn đệ người biết là không chứ?

Giang Ngọc Phàn bị cắt gạn hỏi như vậy thì ngớ cả người, chính đang muốn lên tiếng cải biện thì đã thấy Phong Lôi Quải gật đầu đỡ lời :

- Minh chủ, phán đoán không sai, thiếu nữ đánh đàn kia nhất định không nói cho Liêu Nha Lão Ẩu nghe chuyện này...

Thực tình thì bản thân Hàn Dũ Lý cũng đoán được là thiếu nữ đánh đàn sẽ không báo cáo lại với Liêu Nha Lão Ẩu, thế nhưng vì nàng thấy Giang Ngọc Phàn tự dưng khẳng định chắc nịch như là rất hiểu thiếu nữ kia, cho nên trong lòng nhất thời dấy lên chút ghen ghét mới vặn hỏi như vậy mà thôi.

Bây giờ lại thấy Phong Lôi Quải đỡ lời cho Giang Ngọc Phàn như vậy thì cay cay trong lòng, lạnh giọng hỏi lại :

- Lưu đường chủ làm sao biết được?

Phong Lôi Quải chừng như cũng đoán ra nguyên nhân tại sao Hàn Dũ Lý bỗng nhiên không vui, nên liền nghiêm túc nói :

- Cứ theo như lời cô nương vừa kể, thì thiếu nữ đánh đàn khi nghe Liêu Nha Lão Ẩu kể hai ả hầu gặp Huệ Như sư thái giữa đường và Huệ Như sư thái đã cho biết có một đôi nam nữ thanh niên xâm nhập vào núi, thì tự nhiên cô ta sẽ cảnh giác. Đến lúc nghe tiếng nói chuyện của cô nương, cô ta tất nhiên sinh nghi, lúc ấy chỉ cần cô ta la lên hỏi thì mọi chuyện coi như không còn gì để bàn cãi nữa rồi, hoặc giả chỉ cần cô ta đem chuyện ấy nói cho phụ nhân kia nghe thì cũng bại lộ rồi, chứ không khi nào cô ta lắc đầu nói dối là không có chuyện gì.

Hàn Dũ Lý nghe Phong Lôi Quải phân tích hoàn toàn có lý thế nhưng vẫn lạnh lùng hỏi vặn tiếp :

- Vậy theo Lưu đường chủ, thiếu nữ kia khi sắp bỏ đi, nhân lúc phụ nhân cúi người cuộn thảm đưa ánh mắt đầy hàm ý về phía chúng tôi nấp nghĩa là thế nào?

Phong Lôi Quải không chút chần chừ đáp ngay :

- Đương nhiên là muốn ngầm cảnh cáo Minh chủ...

Hàn Dũ Lý nghe đến đó thì tức giận thật sự, ré giọng the thé :

- Lưu đường chủ muốn nói là cô ta nhất định biết chắc người ẩn nấp kia phải là Minh chủ các người ư? Nếu vậy thì cô ta tương tự phải là do Minh chủ các người gây nên?

Ngộ Không thấy Hàn Dũ Lý đã đi quá xa vào tình cảm nam nữ, liền cười lên kha khả nói :

- Vị thiếu nữ kia ở cự ly xa như vậy thì làm sao biết được là cô nương và Minh chủ. Ánh mắt cảnh cáo của cô ta có thể là vì nghĩ đến sự an nguy của toàn võ lâm, nên mới thị ý kẻ nào đã lỡ bước xâm nhập Ngưỡng Vu cốc thì nên mau trở ra!

Nhất Trần thấy câu chuyện hơi lạc hướng, cho nên nêu ra vấn đề chính :

- Hiện tại một vấn đề mà chúng ta cần quan tâm nhất là Huệ Như sư thái lại muốn Minh chủ và Hàn cô nương đêm nay lên núi để nhận tin tức? Cứ theo như ngữ khí của bà ta thì chừng như bà ta đã biết được nguyên nhân Minh chủ lên núi tìm bọn Vạn Lý Phiêu Phong là để lấy lại chiếc Vạn Diễm bôi.

Giang Ngọc Phàn lắc đầu nói :

- Tôi và Hàn tỷ tỷ không hề nhắc đến Vạn Diễm bôi.

Nhất Trần tiếp tục nói :

- Minh chủ chỉ cần nhắc tới Vạn Lý Phiêu Phong, thì tự nhiên bà ta đoán ra được chuyện Vạn Diễm bôi.

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa thì nôn nóng, liền chen vào hỏi Giang Ngọc Phàn :

- Minh chủ, vậy đêm nay chúng ta có lên núi hay không?

Phong Lôi Quải đã tính trong đầu nói :

- Đương nhiên là đi, thế nhưng chúng cần phải bàn kỹ xem nên vào thẳng Ngưỡng Vu cốc hay trước hết gặp Huệ Như sư thái rồi mới vào đó?

Giang Ngọc Phàn bỗng nhiên như nhớ điều gì, nói nghiêm túc :

- Tiểu đệ cảm thấy Huệ Như sư thái khả năng đảm nhận trọng trách Liêu Nha Lão Ẩu...

Phong Lôi Quải gật đầu nói :

- Rất có khả năng, nếu không thì Liêu Nha Lão Ẩu chuyện gì phải sai thiếu nữ đến gặp Huệ Như sư thái tuyên bố chỉ cần có người dám xâm nhập Ngưỡng Vu cốc thì bà ta sẽ tái hiện giang hồ!

Chung Ngọc Thanh từ đầu đến giờ chỉ im lặng lắng nghe, lúc này nàng trong lòng sợ tình lang của mình vô ý gây nên đại họa này, cho nên liền lên tiếng nói :

- Tôi thấy hay chúng ta không nên xâm nhập Ngưỡng Vu cốc!

Vừa nghe xong, Hắc Sát Thần không kìm nổi tức giận, quát!

- Sợ cái gì? Giết phúc mụ Liêu Nha Lão Ấu ấy đi, thứ ăn não uống máu người, đến ta nghe mà cũng còn sờn gai óc!

Độc Tỷ Hổ cùng phẩn chấn nói :

- Đúng vậy, giết Liêu Nha Lão Ấu không phải là vì thiên hạ trừ họa sao?

Chung Ngọc Thanh trầm mắt, trầm giọng quát :

- Hai nhà ngươi tự đi giết chứ?

Hắc Sát Thần và Độc Tỷ Hổ nghe vậy thì nín bật.

Im lặng một lúc Độc Tỷ Hổ mới nói :

- Đương nhiên là Minh chủ đi giết, không phải vậy sao?

Chung Ngọc Thanh trầm giọng nói tiếp :

- Nếu như Liêu Nha Lão Ấu tội đáng chết thì năm xưa võ lâm các phái tại sao lại còn để cho bà ta sống đến ngày hôm nay?

Quý Đào Mẫu Dạ Xoa và Cẩm Cô từ đầu đến giờ chỉ đứng bên cạnh Chung Ngọc Thanh nghe chuyện, khi nghe nói vậy cũng đồng thanh “đúng” một tiếng, Chung Ngọc Thanh có người đồng tình cũng cảm thấy phẩn chấn, nói tiếp :

- Tiền nhân trước chúng ta hai thế hệ không hẳn là đã tốt hơn chúng ta hiện tại, có lẽ họ chỉ vì chút nguy quân tử hể nhìn mặt mà bắt hình dong, thấy Liêu Nha Lão Ấu từ chiếc miệng vầu lên lò ra hai chiếc răng nanh bèn cho rằng bà ta là loại người ma quỷ. Những chuyện bà ta ăn não uống máu người không loại trừ chỉ là chuyện bịa đặt nên!

Một câu này vừa nói ra lập tức được cả bọn cộng minh hưởng ứng, bởi vì cứ như bọn họ hiện tại mặt mày thân thể đều có khuyết tật, nên thường bị người ta cho rằng hạng gian ác. Từ ác cảm đó dẫn đến bọn họ tự ty phần nộ, rồi dẫn đến tức giận giết người vô cớ, và như vậy gây phản cảm ngược lại cho thiên hạ coi họ là một bọn ác ma!

Từ nguyên nhân này, cả mười một tên hung sát đột nhiên khởi lên sự đồng cảm với Liêu Nha Lão Ấu, bởi vì mệnh vận của bọn họ biết đâu về sau lại không như Liêu Nha Lão Ấu, chịu một kiếp sống còn lại trong thâm sơn cùng cốc.

Giang Ngọc Phàn tự nhiên nhận ra tình của mười một tên hung sát, chàng cao giọng an ủi :

- Tình cảnh của các vị không giống như tình cảnh của Liêu Nha Lão Ấu xưa kia đến nỗi Chưởng môn các môn phái phải phát thiệp, trình trọng khai mạc Long Thủ đại hội, gây một sự phẩn nộ lớn với toàn võ lâm.

Chàng hơi dừng lại, rồi nghiêm túc nói tiếp :

- Điều đó chứng tỏ hành vi của các vị cũng nhận được nhiều nhân sĩ các phái đồng tình, hiểu mà thông cảm.

Nghe một câu này, mười một tên hung sát không sao khỏi cảm kích đưa mắt nhìn chàng vẻ hàm ơn, không khí trong phòng phút chốc trầm lắng xuống.

Hàn Dũ Lý tính ngang ngạnh không thể nhất thời bỏ được, giọng sân si nói lớn :

- Thực ra có muốn lấy lại Vạn Diễm bôi không chứ? Hay là vì sợ Liêu Nha Lão Ấu đại náo võ lâm mà bỏ đi chứ?

Giang Ngọc Phàn không chút do dự đáp :

- Đương nhiên là phải lấy lại...

Chàng nói chưa dứt câu thì Phong Lôi Quả đã cắt ngang :

- Không, chúng ta không đi lấy, mà đi trộm!

Vừa nghe vậy thì Trọc Tử liền vỗ đùi đánh “đét” một tiếng, phần chần nói :

- Đúng, bọn chúng đã lừa cướp được Vạn Diễm bôi của chúng ta, thì chúng ta cũng phải trộm lại của chúng. Ngộ Không nhìn Giang Ngọc Phàn đang ngó người, tán đồng nói thêm :

- Minh chủ, chỉ có biện pháp này mới là thượng sách.

Giang Ngọc Phàn nhú đôi mày kiếm lại, vẻ hơi lúng túng :

- Nhưng chuyện này thích hợp truyền xuất ra ngoài...

Ngộ Không liền nghiêm sắc mặt nói :

- Minh chủ yên tâm, kẻ nào dám đem chuyện này tiết lộ ra ngoài thì sẽ bị hành huyết!

Giang Ngọc Phàn vẫn nét không an tâm trên mặt, chàng đưa mắt nhìn Á Tử Phương Thủ Nghĩa một lúc mới do dự nói :

- Thế nhưng Phương đàn chủ có nắm chắc không?

Á Tử vừa nghe vậy đột nhiên vụt đứng thẳng lên trên ưỡn ngực hoa tay, miệng thì ú a ú ó vẻ rất khẳng khái. Cứ nhìn điệu bộ sắc thái của gã ta thì đến Hàn Dũ Lý trong lòng đang bực tức cũng phải phì cười.

Giang Ngọc Phàn không hiểu Á Tử muốn nói gởy đưa mắt nhìn Phong Lôi Quả hỏi ý. Phong Lôi Quả cười nói :

- Phương đàn chủ muốn nói Minh chủ cứ yên tâm, Liêu Nha Lão Ấu dù giấu Vạn Diễm bôi trong bụng thì cũng sẽ trộm được mang về.

Giang Ngọc Phàn nghe vậy thì cũng nhếch mép cười, mọi người ai cũng biết chàng tuy cười nhưng xem ra không khỏi còn hồ nghi về những lời khoa trương của Phương Thủ Nghĩa.

Ngộ Không hòa thượng nghiêm túc nói :

- Nếu trộm bí mật như vậy, đến quỷ không hay thần không biết, Minh chủ đem Vạn Diễm bôi trao lại cho chủ nhân của nó rồi, mà Liêu Nha Lão Ấu chỉ sợ cũng không hay biết Vạn Diễm bôi đã không cánh mà bay!

Chung Ngọc Thanh vẫn còn lo âu nói :

- Không may Liêu Nha Lão Ấu phát hiện ra sớm thì sao?

Phong Lôi Quả nghiêm mặt đáp :

- Bà ta phát hiện thì đã sao chứ? Chuyện làm bí ối như vậy há bà ta còn dám rêu rao ra ngoài? Vạn Diễm bôi đích thực vật sở hữu của bà ta hay không mới chính là vấn đề.

Chung Ngọc Thanh vẫn không yên tâm, nói :

- Liêu Nha Lão Ấu tuy không thể thông báo cho toàn võ lâm hay trùng nhập Trung Nguyên, thế nhưng bà ta có thể phái người thay bà ta tìm đến chúng ta tranh lý...

Hắc Sát Thần nghe đến đó thì tức giận lớn tiếng chửi :

- Con mẹ nó, tốt nhất thì cứ phái lão cẩu Vạn Lý Phiêu Phong tìm đến chúng ta mà nói lý!

Hàn Dũ Lý đứng bên cạnh bỗng cười nói nửa đùa nửa thật :

- Nè, nếu như bà ta phái thiếu nữ đánh đàn đẹp như tiên sa kia đến nói lý với chúng ta thì sao nhỉ?

Vừa nói đôi mắt to lông lánh liếc nhanh vào mặt Giang Ngọc Phàn.

Phong Lôi Quả nhanh trí cướp lời :

- Mọi người an tâm, chỉ cần trộm lại được Vạn Diễm bôi, còn chuyện đối phương phái người đến tìm chúng ta tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

Giang Ngọc Phàn nhân đó quay trở lại vấn đề chính, quan tâm hỏi :

- Vậy thì chúng ta bao giờ có thể hành động?

Á Tử Phương Thủ Nghĩa lập tức ú ớ, hai tay ra hiệu.

Phong Lôi Quả hiểu ý gật đầu, rồi nhìn Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Phương đàn chủ nói tốt nhất là vào đầu canh một lên núi.

Giang Ngọc Phàn kinh ngạc, trố mắt hỏi lại :

- Sớm vậy sao? Còn sớm như vậy thì mọi người chưa ngủ.

Phương Thủ Nghĩa lại ra dấu, Phong Lôi Quả gật đầu nói tiếp :

- Phương đàn chủ nói, nếu đợi mọi người ngủ hết rồi thì anh ta không một chút nắm chắc đắc thủ.

Giang Ngọc Phàn tuy trong lòng vẫn còn hoài nghi, thế nhưng thấy không tiện gặng hỏi cận kề, bởi vì người đông lắm tiếng ồn ào rất dễ bị người ngoài nghe thấy. Bấy giờ chàng lại hỏi chuyện khác :

- Vậy Huệ Như sứ thái thất hứa, chúng ta có nên đi gặp bà ta hay không?

Phong Lôi Quả không chút do dự đáp :

- Điều này còn chờ xem cánh Phương đàn chủ tiến triển như thế nào rồi mới quyết định có nên đến gặp bà ta hay không?

Ngộ Không nhìn ra ngoài thấy mặt trời đã lên cao, bèn nói :

- Minh chủ và Hàn cô nương cả đêm không ngủ, nên nghỉ lưng một lúc, những chuyện vặt vãnh khác cứ chờ Minh chủ ngủ dậy chúng ta bàn tiếp cũng không muộn.

Nghe vậy mọi người đứng lên, Quý Dao Mẫu Dạ Xoa nói với Hàn Dũ Lý :

- Hàn cô nương, mời!

Một đêm với nhau trên núi, Hàn Dũ Lý tuy tình cảm với Giang Ngọc Phàn khăng khít yêu mến. Thế nhưng trước mặt nhiều huynh đệ hào khách thế này nàng cũng phải biết giữ tiết lễ của một thiếu nữ. Cho nên thấy Quý Dao Mẫu Dạ Xoa khiêm tốn đưa tay mời mình, nàng đành theo chân bà ta vào một căn phòng dành riêng cho nữ nhân, Bọn Ngộ Không thấy vậy, cũng tự động rút ra ngoài, chỉ còn lại một mình Chung Ngọc Thanh ở lại trong phòng với Giang Ngọc Phàn.

Chung Ngọc Thanh đương nhiên thể hội được tâm ý của các vị huynh đệ đồng minh, nhưng vẫn thẹn thùng ửng hồng đôi má, chờ đến khi mọi người đã đi hết, nàng mới đưa ánh mắt trêu mến nhìn Giang Ngọc Phàn, nhẹ nhàng nói :

- Minh chủ, hãy sang phòng bên tắm rửa qua một tí rồi nghỉ ngơi!

Giang Ngọc Phàn tuy quen thuộc với chuyện Chung Ngọc Thanh chăm sóc ỳnh, thế nhưng hầu chàng tắm rửa thế này thì quả là lần đầu tiên. Trước đây ở khách điểm đều có phòng tắm riêng, nhưng ở sơn thôn này tiện nghi không đầy đủ, cho nên chuyện tắm rửa đương nhiên là do nàng tự động sắp xếp.

Bấy giờ chàng cười tươi, gật đầu cảm ơn, rồi đứng lên bước vào phòng trong. Chung Ngọc Thanh theo vào sau, tiện tay buông rèm xuống che kín.

Vừa bước vào phòng, Giang Ngọc Phàn đưa mắt nhìn quanh thấy phòng đơn sơ không có trang trí gì nhiều ngoài một chiếc giường con, trên đặt một chậu nước trong vắt, bên cạnh còn có một bộ đồ lót của chàng gấp thẳng nếp. Tuy sơ sài, nhưng thứ gì cũng thơm tất sạch sẽ, chàng thâm cảm kích Chung Ngọc Thanh chăm sóc mình chu đáo.

Chàng đang còn nhìn quanh, thì Chung Ngọc Thanh đã tự động giúp chàng gỡ chiếc mũ nho sinh ra, giọng âu yếm gọi :

- Minh chủ...

Giang Ngọc Phàn vừa nghe, bắt giác cười cắt ngang hỏi lại :

- Chung chấp sự, cô sao cứ mãi gọi tôi Minh chủ, mà không gọi một tiếng đệ đệ phải thân thiết hơn không?

Chung Ngọc Thanh trong lòng rộn lên, nàng chạm tay vào người chàng cởi tiếp áo ngoài, tim lại đập mạnh.

Thực tình nàng đã bao nhiêu lần thầm kín trong lòng hy vọng được thay đổi cách xưng hô với chàng, cùng giống như Lục Trinh Nương hay Hàn Dũ Lý, nàng gọi chàng một tiếng “Phản đệ” chàng gọi nàng một tiếng “Thanh tỷ” nhưng nàng lại không dám. Hiện tại chàng đã chủ động gợi ý nàng thay đổi cách xưng hô, nàng không giấu nổi xúc động và phần chấn, nhưng dịu dàng hỏi ngược lại :

- Chẳng phải chàng vẫn cứ mãi gọi tiện thiếp là Chung chấp sự đó sao?

Nàng nói ra một cách tự nhiên duyên dáng, tay vẫn tiếp tục cởi bỏ áo lót của chàng.

Giang Ngọc Phàn không ngờ nàng lại hỏi ngược một câu như vậy, chàng bỗng cảm thấy nàng mới thật thông minh đáng yêu làm sao!

Bởi vậy, nhân lúc Chung Ngọc Thanh quay người lại để máng áo quần lên tường, chàng đưa hai tay nắm lấy tay nàng, cười nói :

- Thưa tỷ biết, tiểu đệ không dám!

Chung Ngọc Thanh được Giang Ngọc Phàn nắm lấy hai tay, lòng nàng phút chốc rộn lên sung sướng, cả người nóng ran lên phát run, mặt ửng hồng như mận chín đến tận tai, bất giác cúi gằm đầu, nhưng vẫn thốt lên được thành lời :

- Chàng mà không dám, thuộc hạ làm sao dám?

Giang Ngọc Phàn nghe vậy thì bật cười thành tiếng, thực sự chàng phải thừa nhận nàng quá ư thông minh, cẩn thận, quả là đáng yêu. Bất tri bất giác vòng hai tay ôm lấy tấm thân thon thả mềm mại của nàng vào lòng mình, đồng thời nâng nhẹ mặt nàng lên. Chung Ngọc Thanh tim đập loạn xạ, nàng bị kích động mạnh, đôi bờ mi khép hờ chừng như không còn đủ can đảm để nhìn tình lang biểu lộ tình cảm, bởi vì trong khóe mắt của nàng giờ đây đã tràn ngập những giọt nước mắt nồng nàn sung sướng hạnh phúc.

Thế nhưng nàng vẫn cảm nhận được đôi môi nóng bỏng của tình lang đang hôn lên mi, lên má, lên khắp mặt của nàng...

Giấc mộng đẹp của nàng cuối cùng thành sự thật, huyền ảo của nàng rốt cuộc cũng thành sự thực, cái giây phút này chính nàng đã chờ đợi từ lâu, có lẽ nàng không còn chờ đợi gì hơn thế nữa!

Nàng thả mình đi vào mộng, rất lâu, rất lâu... Bỗng nàng như tỉnh lại trong giấc mộng vàng, nàng vội vùng khỏi lòng chàng, mặt ửng đỏ vì thẹn rồi không nói nửa lời nàng cúi đầu chạy nhanh ra khỏi phòng, trở về căn phòng nhỏ của mình bên chái phải, thả người xuống nằm thẳng trên giường, nhắm mắt trấn tĩnh lại cơn rạo rực, đầu óc vẫn còn quay cuồng Hồi tưởng lại những giây phút vừa trải qua...

Tiếng nước dội xuống từ phòng bên vọng lại đánh tỉnh Chung Ngọc Thanh, nàng giật mình ngồi bật dậy, chợt hoảng hốt nghĩ rằng mình cần phải đi ngay. Nàng lau khô những hạt nước mắt còn đọng trên mi, sửa lại áo quần và mái tóc, trấn định tinh thần mới khẳng khái bước ra khỏi phòng với một nụ cười thầm ngọt ngào trong lòng.

Một ngày qua nhanh.

Mặt trời gác núi, để lại một vầng to tròn đỏ ối như quả cầu lửa sáng rực lên lần cuối rồi sẽ tắt.

Mọi người chuẩn bị đầu vào đây, khi hoàng hôn chớm tắt hẳn thì Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý dẫn mười một tay hung sát trong Đồng Minh bắt đầu rời sơn thôn lên núi. Vừa ra khỏi sơn thôn, cả bọn lập tức thi triển khinh công phóng đi rất nhanh, bởi vì bọn họ đã định trước khi vào canh một phải đến được Ngưỡng Vu cốc.

Vào đến cửa núi thì trời tối hẳn, cũng may đêm hôm qua Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý đã đi qua một lần nên thông thuộc đường lối, bởi vậy bọn họ vẫn thi triển khinh công mà chạy như thường.

Theo chân họ lên núi, mảnh trăng thượng tuần cũng ló lên đầu đông, đêm nay lại mây không nhiều như đêm qua, cho nên toàn núi chỉ là một cảnh đầy ánh trăng mờ lung.

(Thiếu hai trang)

... nam.

Bây là điểm dừng đầu tiên trong kế hoạch của bọn họ, từ đây sẽ vượt qua núi chứ không đi theo mật đạo trong lòng núi như tối hôm qua bọn Giang Ngọc Phàn đã đi.

Cả bọn đi vòng sang phía nam, ở đây vách núi dựng đứng quả thật khó trèo lên, nên đành đi vòng tiếp sang hướng Tây nam, từ đây thế núi thuận lợi hơn nhiều, cả bọn liền nối đuôi nhau leo núi.

Núi chỉ toàn là thạch nham loạn xạ, cây cỏ lúp xúp, nên dễ bị phát hiện. Lại thêm đêm hôm qua thiếu nữ đánh đàn đã cảnh cáo bọn Giang Ngọc Phàn cho nên cả bọn leo núi miệng im như ngậm tấm, rạp người sát như thạch sùng, hết sức cẩn thận.

Sang đến sườn núi bên kia thì cả Ngưỡng Vu cốc trải ra trước mắt, hôm qua vì nôn trở lại nên khi lên đến đỉnh núi Giang Ngọc Phàn không kịp quan sát toàn trường. Giờ đây xem xét kỹ toàn cảnh mới nhận ra trang viện của Liêu Nha Lão Ấu không chỉ trước mặt có một chiếc hồ nhỏ, mà hầu như bốn mặt là suối chảy quanh, trang viện có thể nói là nằm trên một ốc đảo, qua đó ở mé nam có một chiếc cầu trúc xinh xinh.

Cảnh tạo nhã êm đềm, kiến trúc phân bố nhà cửa cân đối mỹ thuật, nhưng lại không cầu kỳ mà đơn giản thuần phát, thoát trông như ngã lạc vào cảnh “Đào hoa nguyên”.

Giang Ngọc Phàn ngẩng nhìn say sưa, bất giác phải “ồ” lên một tiếng, Phong Lô Quả nghe tiếng “ồ” của chàng ngỡ là có chuyện gì khác thường vội thấp giọng hỏi :

- Minh chủ, có gì khác với đêm qua sao?

Giang Ngọc Phàn như sực tỉnh, lắc đầu đáp ngay :

- Vẫn yên tĩnh vắng lặng, không có gì khác lạ...

Nói đến đó, chàng chỉ tay xuống chỗ đêm qua chàng và Hàn Dũ Lý đã ẩn nấp, rồi lại chỉ hoa viên nơi thiếu nữ đã ngồi đánh đàn cho cả bọn thấy.

Khoảng cách từ đây với trang viện trên đảo còn quá xa, lại bị cây cối che khuất, cho nên căn bản bọn họ không nhìn thấy tình hình bên trong. Thế nhưng ba tòa lầu vượt lên trên nối liền bằng hiên có mái thì vẫn nhận ra rõ vì bên trong đèn được thắp sáng.

Giang Ngọc Phàn quan sát một Hồi , rồi nhìn Á Tử và Trọc Tử, thấp giọng nói :

- Nhị vị xem có thể xuống được chứ?

Trọc Tử tuy được Á Tử trợ thủ, thế nhìn tình hình và không khí tĩnh mịch im ắng thì cũng ngần ngại không đáp ngay.

Với Á Tử Phương Thủ Nghĩa thì nghề trộm có thể xưng là đệ nhất cao thủ. Lúc này nghe hỏi, gã đưa mắt nhìn lại tình hình một lúc rồi gật đầu chắc nịch. Gã gật đầu xong liền cởi bỏ áo ngoài ra, hoa tay ra dấu với Phong Lô Quả đồng thời đôi môi mấp máy nói gì đó.

Giang Ngọc Phàn tuy không hiểu gì, thế nhưng lần đầu tiên chàng nhìn thấy gã thần sắc cẩn trọng thì không khỏi lo trong lòng, đưa mắt dò hỏi Phong Lô Quả.

Phong Lô Quả không nói ngay, mà chờ sau khi ông ta và Á Tử ra dấu nói chuyện với nhau một lúc, bấy giờ quay lại nhìn Giang Ngọc Phàn giải thích :

- Phương đàn chủ nói Minh chủ không nên lo lắng, anh ta có phần nắm chắc, thế nhưng thời gian có thể hơi lâu...

Giang Ngọc Phàn vừa nghe vậy vội vàng hỏi ngay :

- Chừng bao nhiêu lâu?

Á Tử nghe hỏi liền đưa lên một ngón tay, tiếp lại đưa lên hai ngón tay. Phong Lô Quả giải thích :

- Có lẽ phải mất một hai giờ đồng hồ, Phương đàn chủ hoài nghi Liêu Nha Lão Ấu có sự phòng bị!

Giang Ngọc Phàn nghe vậy liền thận trọng căn dặn Á Tử và Trọc Tử :

- Phải nhớ kỹ kế hoạch chúng ta bàn lúc ở nhà, vạn nhất thất thủ thì phải đứng ở chỗ sáng để tôi và Hàn cô nương nhận ra vị trí.

Nói chuyện đến đó, Á Tử Phương Thủ Nghĩa đã cởi hần áo ngoài trao cho Hắc Sát Thần, Trọc Tử ngược lại vẫn mặc y nguyên chiếc áo khoác ngoài màu đen gài kín cúc.

Giang Ngọc Phàn lúc này mới nhận ra Á Tử Phương Thủ Nghĩa vận một bộ kinh trang giống như tơ mà không phải tơ, bó sát người trông thật mềm mại bóng mượt.

Đến giờ phút này thì phải nói người lo nhất chính là Phong Lô Quả, ông ta thâm hiểu tất cả mọi chuyện chỉ cần sơ suất gây ra đại họa thì người đầu tiên chịu trách nhiệm là ông ta chứ không ngoài ai khác, khi ấy ông chẳng còn thể diện nào để nhìn lại vị nữ hiệp mà ông hằng coi trọng ‘Thái Hồng Long Nữ’ - thân mẫu của Giang Ngọc Phàn. Bởi vậy ông nghiêm mặt nhìn Á Tử thấp giọng trình trọng nhắc nhở :

- Đi được rồi, nhớ kỹ gặp khó khăn phải nhanh thoát ra ngoài gặp Minh chủ!

Trọc Tử và Á Tử gật đầu đáp “vâng” một tiếng, rồi lập tức men theo dốc đá, mượn cây cối lúp xúp, phóng người nhằm hướng cốc mà xuống.

Giang Ngọc Phàn, Hàn Dũ Lý chính sợ bọn Trọc Tử và Á Tử sơ suất, cho nên theo kế hoạch giữ xa họ một cự ly, chờ bọn họ đi được một lúc thì cũng song song theo chân họ xuống cốc núi.

Trọc Tử và Á Tử xuống đến bên hồ rất nhanh, cả hai cảnh giác nhìn quanh một vòng, sau một lúc thấy yên tâm mới bắt đầu hành động. Cả hai lần đến đầu suối, Trọc Tử đầu tiên tung người phóng qua rồi khuất hẳn trong bóng cây. Á Tử ẩn người sau bụi cây bên suối, đến khi nhận được cái phát tay ra hiệu an toàn của Trọc Tử, gã ta mới tung người nhảy qua suối, cũng lần người vào lùm cây nơi Trọc Tử đang ẩn thân.

Giang Ngọc Phàn hơi nhẹ trong người, quay đầu nhìn lên hướng núi nơi có bọn Ngộ Không đang nấp, phát tay ra hiệu yên tâm rồi cùng Hàn Dũ Lý phóng xuống bên khe suối.

Khi thấy bọn Á Tử đã chạy vào hướng bờ tường trang viện, thì bọn Giang Ngọc Phàn liền nhẹ nhàng tung người qua suối, ẩn mình trong lùm cây mà bọn Phương Thủ Nghĩa vừa mới rời đi.

Đưa mắt nhìn vào trong cách ngoài bảy trăm trượng là một bờ tường khá cao, Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh chính đang đứng hai chân trên vai Á Tử, hai tay vịn đầu tường leo lên, quay đầu ngó nghiêng ngó ngửa, đúng tác phong của một tay trộm.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý thấy gã cẩn thận như vậy thì bất giác lắc đầu, thực ra mọi kế hoạch từ đại lược cho đến chi tiết, nhất nhất do Phong Lô Quả vạch ra. Hiển nhiên thấy rõ ông ta quá sức cẩn thận, muốn cho kế hoạch đánh cắp lại Vạn Diễm bôi thành công một cách mỹ mãn, như vậy thì bản thân ông là người đầu tiên tránh được đại họa!

Cho nên, giờ đây tuy hành động chỉ bài chính là Á Tử và Trọc Tử trợ thủ chính, nhưng bọn họ không được tự tiện hành động, mà mọi chi tiết phải theo đúng kế hoạch của Phong Lô Quả.

Hiện tại, Trọc Tử làm mũi tiên phong, dò đường, giả như gã ta có bị đối phương phòng bị trước mà đã thương thì Á Tử vẫn có thể tiếp tục vào hành động một mình.

Giang Ngọc Phàn lúc ấy bỗng nhiên cảm thấy bất an, thế nhưng vào đến đây chàng có lo lắng thế nào cũng không thể lên tiếng gọi bọn họ trở lui, cho nên lay tay Hàn Dũ Lý, một tay chỉ chỉ vào phía bờ tường ý muốn nói: “Chúng ta vào đó xem xem!”

20. Chương 20: Bí Mật Trong Ngưỡng Vu Cốc

Hàn Dũ Lý gật đầu, hai người chỉ một cái nhún mình là đã đến bên bờ tường, tường thành tuy không cao lắm, xem ra cũng chỉ hơn một trượng, thế nhưng vì trong vườn cây cối nhiều nên che khuất tầm nhìn.

Hai người nhảy nhẹ người bám lấy đầu tường nhìn vào bên trong, chỉ thấy một căn nhà hai gian bên trong hắt ra ánh đèn loe loét, nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng người, chứng tỏ trong nhà không có ai.

Xem qua tình hình cả hai liền nhún mình nhả hẳn vào bên trong cứ suy đoán cũng đủ thấy không khi nào Liêu Nha Lão Ấu lại có thể đem vật quý báu như Vạn Diễm bôi cát giấu trong ngôi nhà nhỏ này, hai người quay đầu nhìn về hướng Á Tử vừa chạy, thế nhưng lúc này đã không còn nhìn thấy bóng của họ đâu nữa.

Cả hai nhìn nhau hơi lo lắng, rồi ra hiệu đồng lúc phóng chạy theo hướng bọn Á Tử vừa chạy đi.

Chạy một lúc đã ra đến hậu viện, chỉ thấy nhiều cây ngô đồng cao lớn vây quanh như ôm lấy ba tòa lầu liền nhau bằng hàng trên mái ngói.

Giang Ngọc Phàn ngừng mục nhìn quanh mọi nơi, kể cả những nơi nhỏ nhất có thể ẩn nấp, thế nhưng vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng của bọn Á Tử đâu cả.

Trên ba tòa lầu và cả dãy hàng lang đều có đèn đuốc sáng trưng, bên trong có nhiều người đi lại mà tất cả là nữ nhân.

Xem tình hình này Giang Ngọc Phàn vừa lo vừa giận, vì với nhân vật cao thủ thượng thặng như Liêu Nha Lão Ấu thuộc lớp người hai thế hệ trước thì chuyện không chế bọn Á Tử và Trọc Tử chỉ là chuyện trở bàn tay mà thôi.

Giang Ngọc Phàn do dự mấy giây, rồi thấp người men theo hướng tòa lầu gần hoa viên cửa sổ đang mở lớn. Hàn Dũ Lý đột nhiên thúc nhẹ vào người chàng, đồng thời đưa tay chỉ vào một gốc ngô đồng ở cạnh bên tòa lầu.

Giang Ngọc Phàn nhìn thấy cây ngô đồng cao lớn vượt cả lan can cửa sổ lầu, liền gật đầu hiểu ý. Bằng một cái nhún mình vút vào không trung, chớp mắt thân hình chàng đáp xuống một cành cây to nằm ngang trên cây ngô đồng, nhẹ nhàng như một cách đã hạc, đến Hàn Dũ Lý đứng dưới nhìn cũng phải thán khen ngợi.

Giang Ngọc Phàn đứng bình ổn trên thân cây, đưa mắt nhìn vào tòa lầu theo hướng cửa sổ, bất giác mắt chàng sáng lên. Thì ra, trước mắt chàng chính là thiếu nữ đánh đàn đêm hôm qua, nàng chính đang ngồi tựa tay ủ rũ, mặt sầu mi muộn, tựa như trong lòng mang một mối tâm sự nặng nề.

Chỉ có điều là đêm nay nàng không vận áo lụa trắng mượt mà như đêm qua, mà mặc một bộ võ phục hồng phấn viền đỏ bó sát người, trên lưng lại lòi ra một chuỗi kiếm trắng xát.

Một ả hầu vận đồ làm đang sửa soạn trải giường chiếu, rồi rủ tấm rèm xuống, Cuối cùng ả hầu quay lại hướng thiếu nữ cung kính nói :

- Tiểu thư còn sớm lắm, tiểu thư nên nghỉ lưng một lát!

Thiếu nữ vẫn ảm đạm, không quay đầu nói :

- Ta trong lòng rối lắm, không sao ngủ được. Người cứ xuống đi, cứ để ta ngồi yên tĩnh một mình trên này.

Ả hầu không dám hỏi tiếng thứ hai, cúi đầu “ạ” một tiếng, rồi nhẹ chân theo cầu thang xuống lầu.

Thiếu nữ áo hồng vẫn ngồi chống cằm bất động, mắt ngưng nhìn vào khoảng không xa xôi trước mắt, thỉnh thoảng lại buông ra tiếng thở dài.

Giang Ngọc Phàn nhìn đến gần người khó hiểu, cứ nhìn thần thái đáng diệu của thiếu nữ này thì quả giống như người mang bệnh tương tư?

Cứ vào lời lẽ của ả hầu lúc nãy thì thiếu nữ áo hồng chừng một hai canh giờ nữa sẽ ra đi làm một nhiệm vụ gì đó, mà bằng vào cách phục trang và vũ khí của nàng mang theo thì phải là một việc quan trọng chết người chứ chẳng chơi.

Chính lúc chàng còn đang mải mê suy đoán, thì bên dưới gốc cây Hàn Dũ Lý vẫy vẫy tay chừng như gọi chàng mau xuống, mà cũng chừng như muốn hỏi chàng nhìn thấy gì vậy?

Giang Ngọc Phàn vừa nhìn thấy Hàn Dũ Lý vẫy tay thì phát hoảng, chàng biết tính tình cô ta ương bướng ngang ngạnh, nếu không nhanh xuống thì cô ta thế nào cũng nhảy lên đây. Khi ấy nổi cơn ghen tức lên thì không bịt miệng cô ta được, mọi chuyện coi như hỏng bét!

Giang Ngọc Phan chính lúc định nhảy xuống, thì bỗng nhiên bên trong lầu từ hướng cầu thang có tiếng bước chân chạy lên rất gấp.

Giang Ngọc Phan ngừng đầu nhìn vào trong thì mới phát hiện ra người vừa chạy lên lầu chính là phụ nhân mặt trắng tối hôm qua nhìn thấy trong hoa viên.

Chỉ thấy thiếu nữ áo hồng giật mình quay lại hỏi vội :

- Ninh tẩu, có chuyện gì vậy?

Phụ nhân được gọi là Ninh tẩu vẻ hốt hoảng nôn nóng, nói :

- Lão phu nhân bảo cô nhanh lên đường, cô cần phải cẩn thận đối phó.

Thiếu nữ “ồ” lên một tiếng, từ từ đứng lên, thần sắc bất an hỏi :

- Mẹ tôi tại sao lại phát nộ?

Ninh tẩu thở dài bất đắc dĩ nói :

- Cô đi rồi sẽ biết, Triệu gia tất cả đều tập trung ở đó.

Giang Ngọc Phan vừa nghe hai tiếng “Triệu gia” thì phấn chấn hẳn lên, chàng đoán chắc “Triệu gia” không ai khác ngoài Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành.

Lúc ấy ánh mắt thiếu nữ đang nhìn ra bên ngoài đột nhiên như giật mình kinh hoảng, những tưởng có thể do nhân thần của Giang Ngọc Phan phát quang cho nên cô ta đã nhận ra nơi chàng ẩn thân, nên mới giật mình như vậy.

Phụ nhân thấy vậy nhú mày định lên tiếng hỏi, nhưng thiếu nữ “à” lên một tiếng, làm như vừa nhớ ra chuyện gì, gật gật đầu nói :

- Tôi nghĩ ra rồi, Ninh tẩu, chừng ta đi thôi!

Miệng nói, tay cô ta nắm lấy tay áo Ninh tẩu kéo đi nhanh ra hướng cầu thang lầu.

Giang Ngọc Phan đoán chắc thiếu nữ áo hồng đã phát hiện ra mình, trong lòng chàng cảm thấy hối hận. Thế nhưng lúc này trong lòng bỗng thấy cảm hận Vạn Lý Phiêu Phong, giết chết lão ta xem ra còn quan trọng hơn việc đoạt lại Vạn Diễm bôi, bởi vậy chàng không cần phải thấp thỏm lo lắng gì nữa.

Vừa lúc này, một tiếng lướt gió, cành cây rung nhẹ lên, thì ra Hàn Dũ Lý đã không kiên nhẫn được nhảy người lên đây.

Giang Ngọc Phan vừa nhìn thấy vội vàng nói :

- Chúng ta mau đuổi theo, bọn họ đi gặp Vạn Lý Phiêu Phong.

Dứt lời, chàng nhún mình bay qua nóc lầu, Hàn Dũ Lý thấy thế biết tình hình rất khẩn trương, cho nên không kịp hỏi gì cũng liền phóng mình lướt theo.

Chính lúc hai người chân vừa lập ổn trên đỉnh lầu thì từ góc Tây nam đỉnh lầu gần đó đột nhiên hiện lên một bóng người, hai tay vẫy vẫy về phía bọn họ. Hàn Dũ Lý vừa nhìn thấy cao hứng thì ào bèn tai Giang Ngọc Phan :

- Phan đệ nhìn kìa. Phương đàn chủ ra hiệu muốn báo cho biết đã phát hiện ra Vạn Diễm bôi!

Giang Ngọc Phan cũng đã phát hiện ra Phương Thủ Nghĩa và Vương Vĩnh Thanh íp người nơi góc lầu bên kia. Lúc này nhìn thấy Phương Thủ Nghĩa đưa tay vẫy vẫy như gọi mình sang hội ý thì trong lòng phấn chấn, nhưng chính lúc này chàng định phóng người đi thì đột nhiên từ hướng núi yên ngựa vọng lại tiếng hú dài của nữ nhân.

Giang Ngọc Phan giật mình thất kinh, chàng nghĩ chuyện đêm nay thiếu nữ đánh đàn bỗng nhiên thay đổi vô phúc, bây giờ lại nghe tiếng hú dài từ núi vọng lại, phán đoán có thể là một cừu gia nào đó của bọn họ tìm lại thanh toán.

Nếu quả thật như vậy, thì chuyện đánh cắp lại Vạn Diễm bôi chẳng những không thành công, mà không chừng khi bị Liêu Nha Lão Ấu phát hiện thì bọn họ có thể bị kéo vào trường huyết sát sinh tử.

Trong lúc Giang Ngọc Phàn còn đang hoang mang, thì bên dưới có tiếng áo lướt gió, thấp người nhìn xuống lập tức nhìn thấy thiếu nữ áo hồng, Liêu Nha Lão Ấu, Vạn Lý Phiêu Phong và thêm ba lão già khác lướt người đáp trên mái ngói chiếc gác dài bên hoa viên.

Giang Ngọc Phàn còn đang kinh ngạc về việc xuất hiện đột ngột của đối phương thì từ hướng dốc núi nơi bọn Ngộ Không ẩn nấp đột nhiên vang lên hai tiếng cú kéo dài, đó chính là ám hiệu cầu cứu được bọn họ quy định với nhau.

Hàn Dũ Lý vừa nghe tiếng cú, hoảng hốt rí giọng bên tai chàng :

- Bọn Ngộ Không cầu cứu chúng ta!

Giang Ngọc Phàn nuốt nghẹn nước bọt trong cổ, chàng cần môi trừ trừ chưa quyết, đêm nay nếu ngang đây mà bỏ chạy trở ra thì quả thật là đánh mất một cơ hội lớn, thế nhưng việc cứu bọn Ngộ Không lại là chuyện cần kíp quan trọng, không thể không quan tâm được. Chàng nghĩ trước hết nên trở ra trợ thủ cho bọn họ, sau này tìm cách trở vào đánh trộm lại, tuy có chậm nhưng vẫn còn hơn.

Bấy giờ đưa mắt nhìn về hướng bọn Á Tử đã ẩn nấp vào chỗ tối, đưa tay lên vẫy hai cái ra hiệu rút lui. Thế nhưng đúng lúc ấy cũng từ hướng vách núi một loạt tiếng cú rít dài như tranh mỗi lại vang lên. Giang Ngọc Phàn khi ấy mới buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên bọn họ trước khi vào đây có quy ước ám hiệu với nhau bằng tiếng cú kêu, thế nhưng đã đề phòng nhờ khi tiếng cú kêu chỉ là do bọn cú ăn đêm kêu thật, nên mới quy định nếu lại nghe tiếng cú ăn đêm rít lên vì tranh mỗi thì biết là an toàn. Cho nên lúc này chàng đoán hai tiếng cú lúc đầu đúng là của lũ cú ăn đêm kêu mà thôi.

Khi ấy chàng nhìn lại phía Á Tử, thấy bọn họ đã nấp người, tay đưa chỉ chỉ vào trong ngầm ám thị Vạn Diễm bôi chính nằm ở trong này!

Cũng tại lúc này, một tiếng hú nữ nhân từ hướng núi khác vọng lại. Hàn Dũ Lý vừa nghe thấy, thức nhẹ tay vào người chàng, thì thào :

- Xem tình hình đêm nay cừu nhân tìm đến thanh toán Liêu Nha Lão Ấu không ít, chừng như là hai toán nữ nhân!

Giang Ngọc Phàn mấp máy môi vừa định nói gì, thì từ hướng đình gác giọng Liêu Nha Lão Ấu lạnh lùng mà tàn ác vang lên :

- Hừ, lão thân đã ba mươi năm nay tay không vấy máu, chỉ cần đêm nay bọn chúng dám bén mảng vào đây nửa bước, thì coi như chúng làm mỗi cho cá!

Bà ta vừa nói xong, thì chính Vạn Lý Phiêu Phong vẫn trong chiếc trường bào màu xám cung kính nói :

- Lão phu nhân yên tâm, hai giọng hú nữ nhân vừa rồi tuyệt đối không phải là người của bọn chúng.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe lại giọng nói của Vạn Lý Phiêu Phong thì cảm hận dâng lên đầy người, chỉ muốn nhảy xuống ột chiều đánh chết lão ta. Nhưng vì lời căn dặn nghiêm ngặt của Phong Lôi Quả, nên chàng mới trấn tĩnh nén lửa hận.

Bấy giờ thấy Liêu Nha Lão Ấu nhìn thiếu nữ áo hồng, hỏi :

- Tối hôm qua đúng là người đã đem ý của ta nói lại cho Huệ Như sư thái biết rõ rồi chứ?

Hồng y thiêu nữ gật đầu đáp :

- Thưa vâng, mẹ!

Liêu Nha Lão Ấu “ừm” một tiếng trong họng, rồi cất giọng lạnh lùng :

- Đây quả thật là cơ hội ta chờ đợi ba mươi năm nay, Huệ Như sư thái cuối canh ba đợi chúng trên núi yên ngựa, ta quyết không bỏ qua cơ hội này!

Vạn Lý Phiêu Phong vẫn thái độ cung kính, nói :

- Lão phu nhân yên tâm, từ đây tới cuối canh ba còn lâu, các vị không nên đến đó quá sớm...

Lão ta nói chưa dứt thì Liêu Nha Lão Ấu đã trầm giọng :

- Chúng ta không nên đến sớm, vậy sao giờ này đã nghe hai tiếng nữ nhân hú lên?

Vạn Lý Phiêu Phong hơi lúng túng, cúi người đáp :

- Lão phu nhân, lão nô đã không bẩm báo qua rồi sao? Hai tiếng hú nữ nhân này tuyệt đối không phải là người trong Du Hiệp Đồng Minh.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý nghe câu này mới hiểu ra hồng y thiếu nữ lưng đeo kiếm, cho đến bọn Liêu Nha Lão Ấu đêm nay chuẩn bị quyết không phải ngênh đón cừu nhân của họ, mà chính là để đối phó với Du Hiệp Đồng Minh.

Cả hai hơi lo trong lòng, lúc ấy lại thấy Liêu Nha Lão Ấu mắt long lên gặng hỏi :

- Các người chẳng phải đã nói trong Du Hiệp Đồng Minh có ba người là nữ đó sao?

Một lão già khác bấy giờ mới lên tiếng đáp :

- Xác thực trong bọn chúng có ba nữ nhân, tuy võ công không phải tầm thường, nhưng nội công hỏa hầu thì chưa đủ trình độ đó, chỉ có duy nhất là Giang Ngọc Phàn minh chủ của chúng...

Liêu Nha Lão Ấu vừa nghe Giang Ngọc Phàn liền cắt ngang hỏi :

- Hắn ta thế nào? Là nhân vật võ công cái thế ư?!

Hồng y thiếu nữ đứng bên cạnh Liêu Nha Lão Ấu khép người nghiêm túc nói :

- Chàng kia tuổi trẻ tài cao, nhưng non người nhẹ dạ, làm thế nào cung không qua nổi mẹ đâu!

Liêu Nha Lão Ấu nghe vậy quắc mắt trừng một cái hỏi gặng :

- “Chàng kia” hử? Người muốn nói là ai?

Hồng y thiếu nữ như vắn hỏi vậy thì thẹn đỏ mặt, đồng thời sợ lấm lét cúi mặt im tiếng.

Liêu Nha Lão Ấu lại trầm giọng nói tiếp :

- Thằng nhóc họ Giang kia đến, người hạ thủ lưu tình, tha cho hắn thì... hừ...

Hồng y thiếu nữ nghe vậy vội gật đầu nói :

- Mẹ yên tâm... Giang Ngọc Phàn tuyệt không dám đến đây!

Liêu Nha Lão Ấu đột nhiên giọng đầy tức giận hỏi :

- Người làm sao biết hắn không đến?

Hồng y thiếu nữ nghe hỏi lại cúi đầu im bật, không dám nói thêm tiếng nào nữa.

Vạn Lý Phiêu Phong thấy vậy, bèn cung kính nói đỡ :

- Giang Ngọc Phàn đã bị Huệ Như sư thái giữ chân, vả lại nó cũng không biết tiểu thư và chúng tôi ở đây, tự nhiên nó không thể đến được.

Nào ngờ Liêu Nha Lão Ấu giận quát lên :

- Nhưng Giang Ngọc Phàn không đến cũng không được, chốc nữa phải theo kế hoạch của ta, dẫn dụ hắn đến đây!

Hồng y thiếu nữ bị bất ngờ ngẩng mạnh đầu lên nhìn Liêu Nha Lão Ấu buột miệng gọi :

- Mẹ...?

Chưa nói thêm được tiếng nào đã bị Liêu Nha Lão Ấu quát tiếp :

- Chớ nhiều lời, mọi chuyện phải nhất nhất theo kế của ta mà làm. Ta cũng muốn nói lại một lần nữa cho người rõ, người tuy rằng không phải là con gái ruột của ta, nhưng ta đã nuôi dưỡng người từ nhỏ lớn lên thành người. Hôn sự của người phải do ta quyết định, Giang Ngọc Phàn nếu như không thắng nổi nội lực và vũ khí trong tay lão thân này thì nó đừng hòng nghĩ đến chuyện cưới người...

Vạn Lý Phiêu Phong vừa nghe đến đó mặt biến sắc, đỏ ửng lên lúng túng nói :

- Lão phu nhân...

Thế nhưng, Liêu Nha Lão Ấu bản tính độc tài, đã không kịp để cho lão ta nói thành câu, cắt ngang hỏi :

- Người muốn nói gì?

Vạn Lý Phiêu Phong ấp úng nói :

- Hôm Đặng Thiên Ngu...

Liêu Nha Lão Ấu lập tức mỉa mai :

- Đặng Thiên Ngu thì sao chứ? Hắn là con bọ ngu nhất đời này, lão thân lần này mà cơ may ra được Ngưỡng Vu cốc này thì sẽ lấy cái mạng chó của hắn đầu tiên!

Nói đến cuối câu, mặt bà ta đành lại dữ tợn, lúc này bọn Giang Ngọc Phàn mới cảm thấy bà ta quả thật hung tợn, chuyện ăn nã người chỉ e không phải là không xảy ra.

Nói xong câu ấy, bà ta “hừ” thêm một tiếng nữa, rồi phất tay áo, nhún người thoảng nhẹ như làn khói xuống khỏi mái ngói biến mất.

Bọn Vạn Lý Phiêu Phong đưa mắt nhìn nhau, chờ cho đến khi hồng y thiếu nữ cũng đã khuất dạng dưới mái ngói, lúc ấy mới lục tục theo nhau nhảy xuống.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý lắng nghe câu chuyện giữa họ, trong lòng bị cảm xúc mạnh, thế nhưng dòng suy nghĩ của hai người lại không giống nhau.

Giang Ngọc Phàn vốn nghĩ rằng lúc cấp bách cần thiết thì sẽ ra tay sát tận bọn Vạn Lý Phiêu Phong, và ngay cả việc giết luôn Liêu Nha Lão Ấu cũng không nằm ngoài dự tính.

Thế mà giờ nghe câu chuyện giữa bọn họ mới biết rằng hồng y thiếu nữ có bệnh vực bảo vệ ỳnh, nhưng ngược lại Liêu Nha Lão Ấu thì muốn nhân lần này mượn cơ chàng xâm nhập Ngưỡng Vu cốc để tái xuất giang hồ.

Chàng cũng nhận ra bọn Vạn Lý Phiêu Phong và hồng y thiếu nữ không muốn Liêu Nha Lão Ấu nhân cơ xuất cốc, xuống núi gây sự.

Chàng trực giác phán đoán Liêu Nha Lão Ấu từ lâu đã biết được gã trung niên họ Chú mang chiếc Vạn Diễm Bôi trong người hôm ấy sẽ đi ngang Thái Hồ, cho nên mới phái Hồng y thiếu nữ và bọn Vạn Lý Phiêu Phong tìm đến cướp bảo bối. Nhưng không ngờ Hồng Phi Hồ đã nhanh hơn một bước.

Chàng phán đoán điều này là vì tin chắc Vạn Lý Phiêu Phong chiều tối hôm ấy đích thực có đến Tân Sơn trang, hiển nhiên là khi gã trung niên họ Chú trao chiếc Vạn Diễm bôi cho chàng, bọn Vạn Lý Phiêu Phong rất có thể đã nhìn thấy. Và từ đó cho đến khi bọn chàng tới thành Nghi Hưng, tất đã bị Vạn Lý Phiêu Phong theo dõi rất chặt, bởi vậy lão ta mới ra tay lừa cướp chiếc bảo bối dễ dàng như vậy.

Hàn Dũ Lý suy nghĩ lại khác, nàng nhìn thấy Liêu Nha Lão Ấu đối với Hồng y thiếu nữ hung dữ nghiêm khắc thì bỗng nghĩ đến sự phụ của mình là Từ Huy bà bà đối với nàng hết sức yêu thương mềm mỏng. Lại nghĩ đến bốn vị sư thúc của nàng luôn luôn bệnh vực bảo vệ cho nàng, hầu như không một lần làm nàng phật ý, do vậy nàng mới hình thành tính kiêu ngạo, ương bướng.

Cứ nhìn thấy tình cảnh này của Hồng y thiếu nữ mà nàng cảm giác mình thật là hạnh phúc, càng thể hội được tình cảm của sư phụ và bốn vị sư thúc của mình. Họ thật là hiền từ làm sao, họ chăm sóc mình vô cùng chu đáo!

Bởi có những cảm xúc và suy nghĩ như vậy, cho nên trong lòng nàng bỗng tự hứa với chính mình từ nay về sau làm chuyện gì, nói câu gì cũng phải suy xét thấu tình đạt lý. Tôn kính sư thúc, hiếu kính sư phụ, bỏ bớt tính ngang ngạnh ương bướng, có vậy mới làm cho sư thúc, sư phụ mãn lòng.

Hai người im lặng chảy theo hai dòng suy nghĩ, bỗng chốc nhận ra từ mái ngói bên kia một bóng người hiện lên, chính là Á Tử đang nhòm người dậy hướng về phía bọn họ tay chỉ chỉ xuống hướng dưới lầu.

Giàng Ngọc Phàn vừa nhìn thấy liền nhỏ giọng nói với Hàn Dũ Lý :

- Chúng ta nhanh sang đó xem đáng bộ chừng như bọn họ có trở ngại gì?

Hàn Dũ Lý gật đầu, cả hai lập tức nhún mình nhẹ như hai cánh nhạn đêm lướt sang mái ngói bên kia không hề gây ra tiếng động nhỏ.

Chân vừa chạm mái ngói, đưa mắt nhìn đã nhận ra Á Tử ẩn người dưới diềm ngói đang vẫy tay về phía bọn chàng.

Hàn Dũ Lý gật đầu hiểu ý, rồi nhẹ bước men theo mái ngói mà đi, Giàng Ngọc Phàn cũng liền bám theo.

Khi bọn họ vừa hội ngộ với bọn Á Tử, Giàng Ngọc Phàn liền nhỏ giọng hỏi :

- Bảo bôi ở dưới lầu này?

Á Tử lập tức gật đầu, đồng thời vội dùng hai tay ra dấu.

Trọc Tử lập tức nói :

- Vạn Diễm bôi khả năng đặt trên chiếc ghế giữa căn lầu này, thế nhưng Phương đàn chủ nói ngoài mái ngói ra thì bốn phía đều có đặt cơ quan cảnh báo.

Giàng Ngọc Phàn “à” lên một tiếng, quan tâm hỏi :

- Phương đàn chủ nhận thấy làm cách nào để lấy được?

Á Tử nghe hỏi liền bước nhẹ đến bên diềm ngói, hai tay ra hiệu một lúc, rồi gập người chúc đầu xuống dưới, chỉ tay vào bên trong, đoạn đứng thẳng lên nhếch miệng cười.

Giàng Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý nhận thấy bộ dạng gã ta mà không khỏi phát cười, đồng thời trong lòng hơi bức mình vì thông hiểu gã muốn làm trò khỉ gì, may mà đi theo họ còn có một con khỉ lanh lợi - Trọc Tử.

Trọc Tử Vương Vĩnh Thanh nhìn thấy Á Tử ra dấu xong, liền nói :

- Phương đàn chủ nói, Minh chủ nên dùng công phu “Kim Câu Đảo Quyện Liêm” vòng người xuống dưới mái ngói, qua ô thông gió thì có thể nhìn thấy Vạn Diễm bôi...

Giàng Ngọc Phàn nghe vậy vội hỏi lại :

- Phương đàn chủ muốn nói là Vạn Diễm bôi nằm ngay trên chiếc ghế giữa lầu sao?

Trọc Tử giải thích :

- Không, Phương đàn chủ nói trên chiếc ghế có đặt một chiếc bình cổ, Vạn Diễm bôi chính nằm trong chiếc bình đó...

Nói chưa dứt, Á Tử đã lại đưa tay lên ra dấu tiếp.

Trọc Tử lại nghiêm túc nói:

- Minh chủ có thể dùng công phu “Cách không hấp vật” để lấy bảo bôi ra, nhưng tuyệt đối không nên động đến chiếc bình bên ngoài, vì bên dưới nó khả năng có cài chuông báo động!

Hàn Dũ Lý nghe đến đó hồ nghi nhìn Á Tử hỏi:

- Phương huynh nhìn thấy chiếc Vạn Diễm bôi nằm bên trong bình hay sao?

Á Tử nghe hỏi liền đưa tay ra hiệu, Trọc Tử lập tức giải thích :

- Minh chủ cứ nhìn sẽ biết, trong lầu tuy đặt rất nhiều cổ vật quý giá, thế nhưng Phương đàn chủ tin chắc Vạn Diễm bôi chính là nằm bên trong chiếc bình trên ghế đặt giữa lầu...

Hàn Dũ Lý vẫn thấy khống ổn, hỏi lại :

- Vật nằm khuất trong bình thì làm sao Phương huynh biết được nó là Vạn Diễm bôi chứ?

Trọc Tử giải thích :

- Phương đàn chủ nhìn thấy hàn quang bảo khí của Vạn Diễm bôi phát ra từ trong bình...

Hàn Dũ Lý vẫn bắt bẻ :

- Cổ vật quý báu thường vẫn phát ra bảo khí, thì làm sao biết đó là Vạn Diễm bôi...

Giang Ngọc Phàn thấy tranh luận chỉ thêm mất thì giờ, cho nên vội cản lại, nói :

- Phương đàn chủ có nhìn thấy qua Vạn Diễm bôi, cho nên có thể nhận biết được chỗ khác biệt bảo khí của nó. Bây giờ cứ để tôi nhìn là biết đúng hay sai!

Nói rồi, men đến bên diềm ngói, hít sâu vào một hơi, vận công xuống tấn “Thiên Cân Trụ” rồi cả người từ từ thả cong xuống dưới diềm ngói tựa hồ như một con linh xà...

21. Chương 21: Lấy Lại Vạn Diễm Bôi

Giang Ngọc Phàn cong người xuống nhìn thấy lỗ thông gió liền ghé đầu nhìn vào trong thì thấy căn lầu rộng rãi mà chỉ bài trí toàn là đồ cổ. Có cái thì gác trên giá, có cái thì treo, mà vật nào cũng cổ kỹ lên nước thời gian, sáng bóng tỏa chiếu khắp cả phòng. Thì ra đây là một tòa “Tàng bảo lâu”.

Giang Ngọc Phàn đưa ánh mắt đặc biệt chú ý đến chiếc ghế đặt giữa phòng. Mọi vật hầu như chỉ bài trí chung quanh bốn phía, khoảng không gian rộng giữa phòng ngược lại trống không. Duy nhất đặt trên tấm thảm nhung đỏ là một chiếc ghế gụ khảm ngọc trai cao đến tận ngực người, trên ghế lại đặt một chiếc bình bầu dục miệng rộng đến tận chính thốn.

Quả nhiên bên trong chiếc bình cổ tỏa ra hào quang rực rỡ khác thường, Giang Ngọc Phàn nhìn liền nhận ra nó hoàn toàn giống với hào quang tỏa ra từ Vạn Diễm bôi trong đêm ở khách điểm Nghi Hưng thành.

Thế nhưng Vạn Diễm bôi hiện tại nằm sâu trong chiếc bình cổ kia bị che khuất tầm nhìn, hay nói cách khác công phu “Cách không hấp vật” chỉ thi triển được với trực tuyến, chứ khúc khuỷu thế này thì không thể thực thi.

Giả như Giang Ngọc Phàn dùng chỉ lực thần công cách không điểm tới kích vỡ chiếc bình thì là chuyện đơn giản, nhưng làm vậy thứ nhất có thể tổn hại đến Vạn Diễm bôi, thứ hai là khi bình vỡ tất gây ra tiếng động lớn thì khác nào báo cho đối phương biết mình đang ở đây?!

Nghĩ chưa tiện hành động, Giang Ngọc Phàn liền uốn người trở lên trên mái ngói. Hàn Dũ Lý vừa nhìn thấy chàng liền hỏi :

- Sao? Có thấy Vạn Diễm bôi không?

Giang Ngọc Phàn lúc ấy đem những điều mình thấy, và suy nghĩ của mình nói ra cho cả bọn nghe.

Hàn Dũ Lý nghe xong nôn nóng hỏi :

- Vậy thì phải làm sao?

Á Tử nghe hỏi chỉ lắc đầu đồng thời vung hai tay ra dấu.

Trọc Tử giải thích :

- Phương đàn chủ nói chỉ còn cách xuống theo mái ngói này, thế nhưng bên dưới còn có một lớp thạch bích cứng, trừ phi phải trở lại lấy “Kim đầu”.

Hàn Dũ Lý tinh thần bỗng phần chấn nói :

- Thanh Đằng Long kiếm của tôi chém sắt như chém bùn, hà tất cần đến “Kim đầu”?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe lập tức đưa tay ngăn lại, nói :

- Không được chỉ cần đem Đằng Long kiếm ra thì hàn quang tỏa chiếu như vậy không phải là dễ bị đối phương phát hiện sao? Huống gì khoét mái như vậy thì sẽ để lại dấu vết.

Hàn Dũ Lý nhũ mày liễu nôn nóng nói :

- Phàn đệ hành động mà sợ để lại dấu vết, chỉ e khó thành công!

Giang Ngọc Phàn định nói gì đó, thì thấy Á Tử bỗng bò lên đỉnh lầu, đến bên chiếc hồ lô ngắm nhìn một lúc, rồi đưa tay búng nhẹ vào nó “kong” một tiếng động nhỏ vang lên, chứng tỏ hồ lô trên nóc lầu này bằng kim loại.

Á Tử mắt sáng lên như có hy vọng, rồi quay lại nhìn Giang Ngọc Phàn ra dấu, đoạn dùng hai tay ôm lấy chiếc hồ lô làm điệu bộ vận tròn.

Trọc Tử nhìn vậy phần chấn giải thích :

- Chiếc hồ lô đồng này có thể xoay lấy ra, nhưng ở bên dưới khả năng có chuông báo động, phải hết sức cẩn thận hành động mới không để phát ra tiếng động...

Giang Ngọc Phàn nghe vậy vội vàng quan tâm hỏi :

- Vương huynh cho rằng nhất định gặp phải tình huống này ư?

Á Tử nghe hỏi khẳng khái gật đầu.

Giang Ngọc Phàn nghe vậy thì vui mừng nói :

- Vậy thì Phương huynh thử xem, nhớ phải hết sức cẩn thận!

Á Tử gật đầu hiểu ý, bắt đầu nhẹ nhàng gỡ những tấm ngói lưu ly ôm quanh chiếc hồ lô. Giang Ngọc Phàn nhìn xuống phát hiện quả nhiên có hai chiếc chốt cài hai bên.

Á Tử không vội tháo chốt, mà dùng lực ôm chặt chiếc hồ lô rồi vừa xoay tròn vừa nhấc lên. Bấy giờ khi chiếc hồ lô đã được tháo ra rồi, bọn họ mới nhận ra bên dưới là một chiếc chuông đồng, được gắn với một chiếc hộp vàng óng, kẻ trộm nếu như không biết mà tháo chốt ra thì chiếc hộp trĩu xuống và lúc ấy một hệ thống cài sẵn cây giống chuông buông tự do sẽ đập chuông gây nên những tiếng vang lớn.

Trọc Tử xem xét rồi ra hiệu cùng Á Tử, đoạn cả hai tháo gỡ hệ thống báo động một cách nhẹ nhàng. Giang Ngọc Phàn nhìn bọn họ hành động linh lợi thông minh, lúc này không khỏi cảm phục, quả nhiên có lúc bọn họ thật được việc.

Trọc Tử nhìn Giang Ngọc Phàn, tay chỉ xuống dưới phần khởi nói :

- Minh chủ xem kìa, đích thực là Vạn Diễm bôi!

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý nhìn qua lỗ rồng tròn xuống bên dưới, quả nhiên đúng là chiếc Vạn Diễm bôi bị mất bọn họ bấy lâu nay khổ công tìm kiếm lấy lại.

Hàn Dũ Lý lay nhẹ Giang Ngọc Phàn hồ hởi nói :

- Phàn đệ, mau dùng công phu “Cách không hấp vật” lấy nó lên đi!

Giang Ngọc Phàn gật đầu, rồi ngồi thấp người xuống, ngưng thần vận công lực vào tay phải, từ từ đưa ra nhằm đúng miệng chiếc bình...

“Hấp” một tiếng, chiếc Vạn Diễm bôi bị hấp lực từ bàn tay Giang Ngọc Phàn truyền xuất lập tức rời khỏi đáy bình, từ bay bỗng dần lên, cuối cùng thì vào đúng tâm tay của chàng.

Giang Ngọc Phàn tay vừa nắm được chiếc Vạn Diễm bôi, lòng vui khôn xiết bất giác thốt lên :

- Vạn Diễm bôi cuối cùng cũng lại về với ta!

Nói rồi liền cất nó vào trong ngực áo, vì sợ hào quang của nó tỏa ra bên ngoài dễ bại lộ hành tung.

Bọn Trọc Tử và Á Tử đến nhìn Vạn Diễm bôi một cái cũng không, vừa thấy Giang Ngọc Phàn đắc thủ, cả hai lập tức cài đặt lại mọi thứ đầu vào đấy, đúng nguyên vị trí ban đầu.

Giang Ngọc Phàn đợi bọn Trọc Tử làm xong mọi việc, phất tay ra hiệu cho bọn họ rời khỏi đây trước. Sau đó chàng quan sát lại tình hình trong nội viện một lúc nữa, rồi mới cùng Hàn Dũ Lý rút lui.

Cả bọn bốn người chia làm hai nhóm như lúc vào đây, từng bước rút ra ngoài theo đường cũ. Khi bọn họ lên đến vách núi, thì thấy bọn Ngô Không nhấp nhòm vẻ lo lắng ngóng trông họ trở lại.

Vừa gặp lại Ngô Không, Giang Ngọc Phàn không đợi họ hỏi, liền phần khởi nói ngay :

- Đi thôi, bảo bôi đã lấy được rồi!

Cả bọn nghe vậy cao hứng cực độ, nếu không vì đang ở trong nơi nguy hiểm này thì có lẽ bọn họ đã nhảy lên la hét hoan hô inh ỏi rồi.

Bấy giờ cả bọn lần lượt xuống núi theo đường cũ một cách yên lặng.

Khi xuống khỏi vách núi, cả bọn không ngừng chân mà nhắm hướng núi yên ngựa thì triển khinh công phóng đi vun vút.

Giang Ngọc Phàn phóng đầu đoàn, chốc chốc lại ngước mắt lên nhìn trời, Phong Lôi Quả nhảy bén nhận ra khác thường, bèn hỏi :

- Minh chủ, có chuyện gì vậy?

Giang Ngọc Phàn nghe hỏi, không đáp mà hỏi lại :

- Bấy giờ là canh mấy rồi?

Phong Lôi Quả do dự, đáp ngay :

- Chừng quá giữa canh hai.

Giang Ngọc Phàn hơi giật mình, buộc miệng “a” lên một tiếng, vội vàng dừng chân lại.

Bọn Ngô Không thấy vậy cũng lập tức dừng chân lại, đưa những ánh mắt ngạc nhiên nhìn chàng. Giang Ngọc Phàn không nói nửa lời, nhún mình tung lên không bằng một thế “Đã Hạc Xung Thiên” đáp người nhẹ nhàng trên một cành tùng cao.

Chàng đưa mắt quan sát về hướng núi yên ngựa, quả nhiên có một bóng người ngồi bất động trên phiến đá trắng đúng nơi mà tối hôm qua chàng và Hàn Dũ Lý đã ngồi, tuy ở cách xa nên không thấy rõ, nhưng chàng đoán chắc là Huệ Như sư thái ngồi chờ chàng đến như lời ước.

Bấy giờ chàng thả người rơi nhẹ xuống đất, Hàn Dũ Lý vội hỏi ngay :

- Thấy Huệ Như sư thái không?

Giang Ngọc Phàn gật đầu, thoáng chút rầu rĩ nói :

- Bà ta đã đến ngồi chờ ở đó!

Nhất Trần nhúu mày ngạc nhiên hỏi :

- Tối hôm qua chẳng phải bà ta hẹn với Minh chủ là gặp nhau vào canh ba sao?

Giang Ngọc Phàn hơi hồi hận nói :

- Hiện tại tình hình có thay đổi!

Nói rồi, chàng liền đem những chuyện nghe được giữa, bọn Vạn Lý Phiêu Phong và Liêu Nha Lão Âu kể ra cho bọn Ngô Không nghe.

Phong Lôi Quải là người cẩn thận không vội nói ra kiến giải của mình mà quan tâm hỏi :

- Minh chủ, chuyện lấy Vạn Diễm bôi như thế nào?

Giang Ngọc Phàn lại kể về chuyện đánh cắp Vạn Diễm bôi, Phong Lôi Quải nghe xong mới nghiêm túc nói :

- Nếu việc trộm bảo bôi thuận lợi, không hề để lại chút dấu vết thì theo ty chức không nên đến phó ước!

Ngộ Không, Nhất Trần nghe vậy liền gật đầu tán thành là có lý, chủ trương không nên đi.

Giang Ngọc Phàn chau mày kiểm, mặt lộ vẻ lo lắng hỏi :

- Nếu chúng ta tự huy bỏ lời phó ước, thì chẳng phải rõ ràng Vạn Diễm bôi bị mất là do chúng ta đánh cắp sao?

Phong Lôi Quải lập tức nghiêm mặt nói :

- Thực ra cho dù chúng ta có hành động khác đến đâu thì hẳn biết Vạn Diễm bôi bị đánh cắp, Liễu Nha Lão Ẩu nhất định sẽ nghĩ đến chỉ có chúng ta mới nhúng tay vào...

Giang Ngọc Phàn nhíu mày vặn lại :

- Nếu đã như thế thì tại sao chúng ta lại không thể đi gặp Huệ Như sư thái chứ?

Nhất Trần lo lắng nói :

- Cứ theo như Minh chủ và Hàn cô nương nói thì Liễu Nha Lão Ẩu đã lệnh cho nghĩa nữ của bà ta đến núi yên ngựa khiêu khích gây sự với Minh chủ, mục đích là dẫn dụ Minh chủ xâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc...

Hàn Dũ Lý nghe vậy liền chớp nói ngay, giọng từng tấc :

- Cô ta đến dụ, nhưng chúng ta quyết không thể đi!

Phong Lôi Quải nghiêm mặt nói ngay :

- Như vậy không được đến lúc cần thiết họ có thể nói toát ra Liễu Nha Lão Ẩu mời Minh chủ vào Ngưỡng Vu cốc, lấy lý do giải quyết chuyện Vạn Lý Phiêu Phong chẳng hạn...

Vừa nghe đến tên Vạn Lý Phiêu Phong, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cảm hận nghiêng rằng nói :

- Liễu Nha Lão Ẩu ý thế hiếp người, yểm hộ cho Vạn Lý Phiêu Phong giờ lại còn phái nghĩa nữ của bà ta đến đây khiêu khích, dụ Minh chủ vào Ngưỡng Vu cốc để gây cơ mà trùng nhập Trung Nguyên. Hừ! Chốc nữa gặp nghĩa nữ của bà ta, ngọn Quỷ Đầu đao này nhất định cho ả ta nếm vài nhát mới được!

Bà ta vừa nói dứt, Hàn Dũ Lý liền đưa mắt liếc nhanh Giang Ngọc Phàn giọng chì chiết ghen tức :

- Ái, chỉ sợ đến lúc ấy có người không nở xuống tay!

Mọi người nghe là hiểu ngay, nhưng không tiện nói thêm gì, đến bộp chớp như Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cũng phải biết thông minh. Chạm đến vấn đề này thì tốt nhất nên câm cái miệng lại mới hòng yên thân!

Giang Ngọc Phàn thừa hiểu tình ý biểu thư của mình, nhưng vẫn mặc kệ, xem như không nghe, tiếp tục nhìn bọn Ngộ Không quan tâm hỏi :

- Hiện giờ Huệ Như sư thái đã cản ngang đường qua núi yên ngựa, vậy các vị thử nghĩ nên đi thế nào đây?

Nhất Trần đạo nhân nghe vậy liền đáp :

- Hoàng Sơn ty chức cùng từng đến mấy lần, tuy nhiên đường sá chưa thành thực lắm. Nhưng theo ty chức biết thì phía bắc núi yên ngựa đường dốc khá xuôi, lại thêm phần hôm nay mây ít trăng thanh, chúng ta đi theo đường đó tất dễ bị Huệ Như sư thái phát hiện. Phía nam đường nhỏ hẹp khúc khuỷu kẹt giữa hai vách núi tuy khó đi nhưng an toàn....

Giang Ngọc Phàn nghe vậy liền thúc giục :

- Nếu thế thì xin mời Tả hộ pháp đi đầu dẫn đường cho, chúng ta không nên ở đây quá lâu, đề phòng Liễu Nha Lão Ẩu phát hiện ra mất bảo bôi phái người truy theo!

Nhất Trần đạo nhân “Vâng” một tiếng, tay nắm phát trần phóng người vòng theo hướng Đông nam và vượt núi. Quả nhiên chạy theo sườn núi hướng Đông nam được một lúc thì thể núi thoai thoải thấp xuống dần, nhưng nhìn hướng Tây nam những quần viện mái ngói lấp lánh dưới ánh trăng thì càng lúc càng gần lại.

Cũng may thể núi khá gồ ghề, cự ly với Huệ Như sư thái thì càng lúc càng xa, cho nên bọn họ yên tâm không sợ bị phát hiện.

Đi chừng vài dặm nữa thì bọn họ bắt đầu vào đường núi hẹp đúng như lời Nhất Trần đạo nhân đã nói. Ai nấy đều khắp khởi vì sự việc không ngờ thành công khá mỹ mãn, lấy lại được Vạn Diễm bôi kể như là một thành công đầu tiên của “Du Hiệp Đồng Minh”. Tuy bị Vạn Lý Phiêu Phong đánh lừa cướp đi là chuyện không hay ho gì đối với bọn họ, nhưng may là chuyện này chưa truyền ra ngoài nên ít người biết đến.

Với bọn Vạn Lý Phiêu Phong sau này phát hiện ra Vạn Diễm bôi tự nhiên không cánh mà bay, cho dù hoài nghi là Du Hiệp Đồng Minh đánh cắp lại, thì bọn họ cũng không đủ can đảm đem chuyện này rêu rao ra ngoài!

Cả bọn vừa chạy, trong đầu vừa có những suy nghĩ cảm xúc riêng, đúng lúc ấy giữa lưng chừng núi bỗng nhiên vọng lại tiếng nữ nhân thét dài, và gần như cùng lúc là tiếng nam nhân rú lên vẻ rất đau đớn.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe thì giật mình, chàng vội vàng tăng tốc độ phóng nhanh hơn, chỉ mong dẫn cả đoàn người vượt thoát nhanh ra khỏi nơi đây chuyện thị phi này. Hiển nhiên vừa rồi phải là những tiếng phát ra từ một trường đấu, kể đến Hoàng Sơn này nhất định là đến tầm thù rồi.

Chàng vừa tăng tốc chạy được mấy trượng thì từ hướng vừa rồi một giọng đàn ông tức giận quát lên :

- Bỏn quán nhắc lại một lần nữa là không hề nhìn thấy Giang Ngọc Phàn hay “Du Hiệp Đồng Minh” nào vào đây cả...

Giang Ngọc Phàn vừa nghe vậy thì giật nảy mình, liền quay người phóng vút lên hướng lưng núi, nhanh tựa như một cánh hạc đêm.

Bọn Ngộ Không thấy vậy ngỡ ngác, nhưng Phong Lôi Quả đã nhanh trí nói với theo :

- Minh chủ không nên để lộ thân!

Nói rồi, phát tay cho cả bọn quay chạy theo hướng Giang Ngọc Phàn.

Giang Ngọc Phàn vừa chạy lên núi được mấy trượng, thì nghe một giọng nữ vang lên :

- Hừ, thật các ngươi không nhìn thấy người của Du Hiệp Đồng Minh sao?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe giọng nữ này thì vui khắp khởi trong lòng, bởi vì giọng nữ kia chính là biểu thư của chàng “Phi Phụng cốc” Lục Trinh Nương

Phút chốc chàng dă lên đến lưng núi, ở đó thể núi khá bằng phẳng, lại nghe lời dặn của Phong Lôi Quả, chàng không tiện xuất hiện mà nấp mình sau khối đá lớn dưới những tán tùng.

Giây sau thì bọn Ngộ Không cũng chạy kịp lên đến, Hàn Dũ Lý thì nhanh chân nhất đến bên cạnh Giang Ngọc Phàn, đưa ánh mắt đầy đổ kỵ nhìn chàng lúc này đang chăm nhìn phía trước, giây lát mới đưa mắt nhìn theo ánh mắt chàng.

Phía đầu cuối là một đạo quán khá nguy nga, bởi vì khoảng cách xa quá cho nên bọn họ không nhìn rõ những chữ đề trên tấm biển lớn treo trước đạo quán.

Trước cổng đạo quán đứng thành hàng mấy mươi tay đạo sĩ áo xám, một gã đạo sĩ trúng thương được hai người khác đang mang vào bên trong, còn một gã khác thì nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, chính đang được hai đạo sĩ khác băng bó vết thương.

Đứng chính giữa là một trung niên đạo nhân mặt dài râu hai chòm, mắt trừng lên đầy tức giận, trong tay lăm lăm một thanh trường kiếm.

Trước mặt bọn họ là hai thiếu nữ, một người vận đoản y võ phục màu xanh cánh chă, một người thì vận áo vàng, cả hai đứng kề nhau vẻ tự tin hiên ngang.

Tuy lúc này hai thiếu nữ kia quay lưng về phía bọn Giang Ngọc Phàn, nhưng chàng chỉ nhìn qua cũng nhận ra người vận đoản y võ phục chính là Lục Trinh Nương, còn người vận áo vàng là Nguyễn Ái Linh. Chỉ có Hàn Dũ Lý không biết mặt Lục Trinh Nương, nhưng nàng cũng nhiều lần nghe nhắc đến vị biểu thư này, giữa họ tự nhiên cùng có quan hệ thân thích.

Bấy giờ vừa nhìn thấy vậy, nàng liền thúc tay hỏi Giang Ngọc Phàn :

- Phàn đệ, vị mặc đoản y võ phục kia là Lục thư thư à?

Giang Ngọc Phàn gật đầu đáp :

- Đúng vậy, không biết tại sao Lục thư lại tìm đến Hoàng Sơn này?

Chàng vừa hoài nghi, hỏi vậy, thì đột nhiên nhìn thấy từ trong đạo quán một vị thanh y đạo nhân chạy nhanh ra, hô lớn lên :

- Quán chủ đến!

Vừa nghe vậy, bọn đạo sĩ toàn trường lập tức rẽ phân ra đứng làm hai hàng chéo chéo nhau tạo thành chữ “bát”.

Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý tương mắt quan sát thì thấy một vị đạo trưởng vận đạo bào màu trắng xanh, tay nắm phát trần, ung dung từ trong đạo quán đi ra. Sau lưng là hai tên đạo đồng một chấp ngọc Như Ý, một chấp bảo kiếm theo hầu.

Đạo nhân dáng người cao ráo thanh thoát, mặt hồng râu bạc năm chòm dài quá ngực, mắt dáng mày rậm, cốt cách thoát nhìn quả như thần tiên. Thế nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng hắt ra tia hàn quang không giấu nổi nộ khí trong lòng.

Giang Ngọc Phàn vừa nhìn thấy cục diện thay đổi, nhân cơ hội dùng “truyền âm nhập mật” công phu nói với Lục Trinh Nương, “Biểu thư, chớ quay đầu lại. Chúng tôi chính đang ở trong rừng ngay sau lưng biểu thư đây!”

Chàng vừa dứt lời, bên tai đã nghe Lục Trinh Nương dùng “Truyền âm nhập mật” công phu căn dặn “Tuyệt đối không được lộ diện, tốt nhất ở cách thật xa, chuyện này để mình ta và Linh muội muội giải quyết là đủ”

Đến đây thì vị được xưng là “Quán chủ” đã đứng trước mặt bọn Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh.

Trung niên đạo nhân cúi người cung kính thi lễ vị đạo trưởng, bẩm :

- Khỏi bẩm Quán chủ...

Vừa thốt được mấy tiếng thì đột nhiên thấy lão đạo trưởng bước nhanh đến trước mặt bọn Lục Trinh Nương, mặt lộ kinh động, cúi đầu niệm Phật hiệu nói :

- Vô lượng Phật! Thiện tai! Thiện tai! Thì ra là Lục cô nương thiên kim ái nữ của “Phi Phụng cốc” Lục cốc chủ giá lâm. Bần đạo không biết mà nghênh tiếp phương giá, những mong nhị vị cô nương hải hàm!

Mấy mươi tay đạo sĩ nghe vậy thì đều giật mình sững người.

Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh cũng không ngờ vị trưởng lão Quán chủ này lại nhận ra mình, đồng thời lấy lễ đón tiếp, nên vội vàng chấp kiếm hoàn lễ, rồi Lục Trinh Nương lên tiếng nói trước :

- Tiên trưởng quá khách khí, tiểu nữ tử đêm khuya lên núi quấy nhiễu thiên cư thật là đắc tội, xin trưởng lão thứ cho. Có điều tiểu nữ tử xuất đạo giang hồ chưa lâu, nên kiến thức nông cạn, không biết đạo hiệu của tiên trưởng xưng hô thế nào? Đồng thời xin hỏi đạo trưởng làm sao biết được tiểu nữ tử và Nguyễn cô nương đây?

Lão đạo nhân lại niệm Phật hiệu, nói :

- Bần đạo là Pháp Hạc, trụ trì “Thi Dương quán” này đã hơn hai mươi năm...

Lục Trinh Nương vừa nghe vậy liền chấp tay thi lễ khiêm tốn nói :

- Thì ra là Pháp Hạc tiên trưởng, tiểu nữ thật thất kính!

Pháp Hạc đạo nhân cúi đầu hoàn lễ, nói tiếp :

- Không dám, năm năm trước trong lần Long Đầu đại hội, bản đạo đã nhìn thấy Lục cô nương đứng bên cạnh lão Cốc chủ, cho nên mới biết được.

Nói đến đó lão dừng lại, rồi đưa mắt nhìn Nguyễn Ái Linh, nói tiếp :

- Nguyễn cô nương thì thường theo Nguyễn lão hồ chủ đi đây đi đó, trở thành một hiệp nữ mà trong giang hồ chừng như không ai không biết, bản đạo tự nhiên cũng nhận ra vậy!

Lục Trinh Nương nghe vậy, bắt giác quan tâm hỏi :

- Năm năm trước trong lần Long Đầu đại hội, không biết Tiên trưởng đại diện cho bang phái nào và giữ chức vụ gì?

Pháp Hạc đạo trưởng hơi cúi người đáp :

- Bản đạo thuộc “Cùng Lai phái”, lần ấy đi tham dự Long Đầu đại hội bản đạo chỉ là theo chân Chương môn sư huynh là “Linh Hạc” để tăng thêm kiến thức chứ không giữ chức vụ gì cả!

Nói đến đó, lão dừng lại rồi sắc mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng hỏi :

- Chẳng hay nửa đêm mà nhị vị cô nương tìm đến đây có việc gì?

Lục Trinh Nương cũng lập tức đổi giọng lãnh đạm nói :

- Chúng tôi tuyệt không phải tìm đến quý Quán, mà chỉ lên núi Hoàng Sơn!

Pháp Hạc đạo trưởng có chút ngớ người, hồ nghi hỏi lại :

- Nếu đã không phải tìm đến đây, thì tại sao liên tiếp đả thương liên hai người của bốn Quán!

Lục Trinh Nương chưa kịp đáp thì Nguyễn Ái Linh đã phản nộ cướp lời :

- Ấy là vì người của quý Quán tự tìm lấy phiền hà, chớ chúng tôi không liên can!

Pháp Hạc đạo trưởng nghe vậy thì biến sắc, phát nộ gần hỏi :

- Nói vậy nghĩa là sao hử?

Nguyễn Ái Linh liền nói :

- Chúng tôi vốn lên Hoàng Sơn để tìm mấy vị bằng hữu, hú vài tiếng để liên lạc với nhau, không ngờ người của quý Quán hùng hổ kéo nhau ra chặn đường!

Pháp Hạc đạo trưởng nghe vậy mày bực nhú lại, lạnh giọng hỏi :

- Nhị vị cô nương đêm khuya lên núi hú gọi làm nhiễu động sự thanh tịnh sơn môn, trở ngại đến công phu khuya của bốn Quán, vi phạm vào điều cấm, vậy mà làm sao còn dám trách người bốn Quán ra chặn đường?

Lục Trinh Nương “hừ” một tiếng lạnh lùng, hỏi lại :

- Hoàng Sơn là Hoàng Sơn chung của thiên hạ, ai cũng có quyền lên xuống hay hú gọi nhau cũng được, chuyện cấm kỵ này là do ai đặt ra chứ?

Pháp Hạc đạo trưởng không chút do dự đáp :

- Đây là điều được tất cả các vị trụ trì Quán, Viện, Am, Tự trên núi họp lại với nhau mà thống nhất quyết nghị như vậy.

Lục Trinh Nương nghiêm mặt hỏi :

- Đã thông báo ra ngoài thiên hạ chưa?

Pháp Hạc đạo trưởng nghiêm túc đáp :

- Đương nhiên là thông cáo đến Chương môn các đại môn phái.

Lục Trinh Nương không chút do dự, trầm giọng hỏi :

- Vậy sao không thông báo đến Bát đại thế gia?

Pháp Hạc đạo trưởng nghe hỏi đáp không vẻ chắc chắn :

- Bần đạo nghĩ chuyện này cũng đã thông báo Bát đại thế gia rồi!

Lục Trinh Nương vặn tiếp :

- Vậy sao Bồn cốc lại không hay biết?

Nguyễn Ái Linh cũng “hừ” một tiếng lạnh lùng, hờ hững nói :

- Cha ta cũng không hề nhận được thông báo này!

Pháp Hạc đạo trưởng vừa nghe nhắc đến vị Hồ chủ Hồng Trạch hồ ‘Kim Trượng Truy Hồn’ Nguyễn Công Lượng thì đã nhụt khí, đành trấn tĩnh hòa hoãn nói :

- Nhị vị cô nương đều xuất thân từ võ lâm Đại thế gia, văn thông võ thực, thấu đạt nhân tình, những tướng không đến nỗi không biết đạo lý “Nhập gia vãn tục”...

Lục Trinh Nương không đợi lão nói hết, liền cắt lời nói :

- Nửa đêm vào núi non nóng tìm người, Hoàng Sơn bao la rộng lớn biết tìm đến ai để thăm hỏi chứ? Đường nhiên là phải hú thành tiếng để tìm nhau, nếu “Nhập gia vãn tục” thì sao đầu núi không có bảng cáo thị, lưng núi không đặt trạm hướng dẫn cho người ngoài? Chẳng lẽ tiểu nữ trước hết tìm đến gõ cửa đạo môn hỏi thăm rồi mới đi tìm người?

Pháp Hạc thấy hai vị cô nương cứ cãi lý đến cùng thì phát nộ, gằn giọng :

- Nửa đêm nhập Hoàng Sơn không được gây náo động, quy định này không phải do bồn quán một mình tự đặt ra...

Nguyễn Ái Linh lập tức vặn nói :

- Thế nhưng chỉ có người của quý Quán là ra chặn đường!

Một câu này như khiến Pháp Hạc đạo trưởng sực nhớ lại, lão liền đưa mắt nhìn trung niên đạo nhân hỏi :

- Đệ tử Pháp Hoa tự có ra không?

Nguyễn Ái Linh không chờ trung niên đạo nhân đáp, lập tức cướp lời nói :

- Các vị hòa thượng của Pháp Hoa tự chẳng như bọn các người bo bo phụng công thủ pháp đâu. Bọn họ chỉ nhìn thấy ta và Lục thư thư là lập tức quay vào ngay.

Pháp Hạc đạo trưởng nghe vậy thì hiểu ngay trong bọn người của Pháp Hoa tự nhất định có người nhận ra Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh, cho nên mới bỏ quay vào như vậy. Hiển nhiên là bọn họ không muốn chọc giận Lục cốc chủ và đắc tội với lão Hồ chủ Hồng Trạch Hồ. Chỉ hận đám đệ tử của lão đây có mắt không trông, cho nên mới gây sự với hai vị cô nương này!

Thế nhưng, chuyện đã đến nước này rồi, giờ mà xuống nước hạ đài thì chẳng bôi mặt, làm tổn hại danh khí Cùng Lai phái hay sao!

Bởi vậy lão cười nhạt nói :

- Đó là vì bọn họ nhút nhát gan nhỏ, cho nên vừa thấy kẻ tai to mặt lớn đã khiếp sợ chứ còn chúng ta...

Lão vừa nói chưa dứt lời, một bóng vàng lướt tới kèm theo đạo hàn quang buốt người, một tiếng thét lớn :

- Pháp Hạc đạo trưởng, mau rút kiếm ra! Bồn cô nương muốn xem nhà ngươi gan lớn đến đâu?

Pháp Hạc đạo nhân nhìn thấy Nguyễn Ái Linh nói là kiếm đã phóng đến tấn công, mặt lão hơi biến sắc, nhất thời chưa quyết nên rút kiếm hay không!

Với một nhân vật như lão, xét về địa vị, danh phận cho đến niên kỷ đều vượt trên Nguyễn Ái Linh quá xa. Như cùng xuất kiếm động thủ thì quả là một điều phải hết sức bất đắc dĩ, giả như thắng thì chẳng vinh quang gì, mà thua thì kể như bao nhiêu công lao tu học bấy lâu nay tiêu tan!

Huống gì, sau chuyện này thế nào lão Hồ chủ Hồng Trạch hồ lại không đến hỏi thăm sức khỏe của lão!? Chính vì tính hơn thiệt nên mãi vẫn chưa rút kiếm, may vừa lúc ấy bỗng nghe tiếng Lục Trinh Nương vang lên cản lại :

- Linh muội trở lại, thời gian đã muộn rồi, chúng ta cần phải đi làm việc chính.

Nguyễn Ái Linh nghe vậy, “hừ” một tiếng, hậm hực dừng chân lại, liếc xéo Pháp Hạc đạo trưởng một cái nữa mới chịu bước quay trở lại.

Lục Trinh Nương vốn thâm hiểu tâm ý Pháp Hạc đạo nhân lúc này, cho nên sợ lão không có cách hạ màn êm đẹp, bèn phải lên tiếng ngăn cản Nguyễn Ái Linh lại, trầm giọng nói :

- Pháp Hạc đạo trưởng, tiểu nữ vì còn cấp sự phải làm nên không tiện lưu lại lâu hơn. Như những chuyện xảy ra làm náo động sơn môn, cho đến đả thương hai vị đạo nhân quý Quán, tôi nghĩ bản thân đạo trưởng cũng không tự làm chủ được...

Pháp Hạc đạo trưởng là người lịch duyệt giang hồ vừa nghe vậy tự dừng cũng hiểu được tâm ý của Lục Trinh Nương nên gật đầu, trầm giọng nói ngay :

- Không sai, bản đạo phải đem chuyện này trình cáo với Chưởng môn sư huynh Linh Hạ thượng nhân giải quyết!

Lục Trinh Nương khẳng khái nói :

- Được, tôi sẽ chờ tin tức phía quý môn tại Phi Phụng cốc, hoặc là ước định thời gian quyết đấu, hoặc giao cho Long Đầu đại hội giải quyết, tất do quý môn chọn lựa, tiểu nữ xin hầu tiếp bất cứ lúc nào.

Nói rồi, ôm quyền thi lễ, tiếp :

- Tiểu nữ xin cáo từ!

Pháp Hạc đạo trưởng thừa cơ hạ đài, gật đầu hoàn lễ nói :

- Thứ cho bản đạo không tiện tiễn chân!

Lục Trinh Nương quay người ra hiệu cho Nguyễn Ái Linh, hai người lập tức sóng vai nhún mình rời khỏi quán môn phóng vào rừng.

Hàn Dũ Lý nấp người bên cạnh Giang Ngọc Phàn, đến lúc này mới nhìn thấy dung nhan của Lục Trinh Nương, nàng không khỏi sững người, thực không ngờ thế gian lại còn một trang quốc sắc thiên hương, đẹp như Hằng Nga hạ thế như vậy!

Đang ngây người thì Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh đã phóng ngang qua trước mặt bọn họ. Thế nhưng bọn Lục Trinh Nương lúc ngang qua chỗ Giang Ngọc Phàn ẩn thân vẫn cứ chạy đi như bay tợ hồ như không hề hay biết.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy, lập tức lay tay Hàn Dũ Lý khiến nàng như vực tỉnh, mới cùng chàng nhún người phóng theo bọn Lục Trinh Nương.

Bọn Ngộ Không thấy vậy, cũng lục tục kéo nhau phóng theo.

22. Chương 22: Khởi Sự Vẹn Toàn - Chợt Nghe Hung Tin

Khi Giang Ngọc Phàn và Hàn Dũ Lý xuống đến chân núi thì Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh đã chờ bọn họ bên hẻm núi.

Vừa đến gần, Giang Ngọc Phàn đã quan tâm hỏi :

- Biểu thư, tại sao cũng lên Hoàng Sơn này?

Lục Trinh Nương nén nỗi lòng thân thiết, cười nói :

- Chúng ta xuống núi rồi nói chuyện!

Lúc này bọn Ngô Không cũng đã theo đến nơi, ai nấy đều đến chào hỏi Lục Trinh Nương. Lục Trinh Nương đã nghe Nguyễn Ái tinh nói qua, cho nên biết Chung Ngọc Thanh đã lọt vào mắt của Giang Ngọc Phàn, khả năng tình cảm giữa họ còn nồng nàn hơn cả Lục Trinh Nương, bởi vậy trong lòng cô vốn cảm thấy khó chịu không vui.

Thế nhưng, khi chân vừa đặt đến núi Hoàng Sơn thì trong lòng cô ta đã có chủ ý, quyết trước mặt tình lang và tình địch cần phải tỏ ra rộng rãi cao thượng, không đố kỵ ghen tuông, bằng mọi cách để cho Giang Ngọc Phàn vui lòng. Chỉ có như vậy thì cô ta mới mong vượt lên tình địch của mình một bậc, tự nhiên sẽ gây được sự chú ý của Giang Ngọc Phàn.

Lúc này vừa nhìn thấy Chung Ngọc Thanh đến trước mặt mình thì lễ, cô tỏ ra đặc biệt quan tâm đưa tay đỡ lấy tay Chung Ngọc Thanh, rồi thăm hỏi dăm ba câu, mục đích là nhân cơ hội quan sát kỹ người của nàng.

Thấy Chung Ngọc Thanh mặt trái soan, mi cong môi hồng, mắt sáng mũi thẳng, ngoài vài vết sẹo trắng trên mặt ra, quả nhiên toàn thân tỏa ra một ma lực tràn đầy sức thanh xuân.

Quả nhiên, Giang Ngọc Phàn nhìn thấy Lục Trinh Nương quan tâm đến Chung Ngọc Thanh như vậy thì vui lên trong lòng, chàng đợi cho bọn Ngô Không chào hỏi xong hết, rồi mới chỉ tay vào Hàn Dũ Lý giới thiệu :

- Lục biểu thư, vị này là Hàn Dũ Lý, cũng là biểu thư của tiểu đệ.

Hàn Dũ Lý đã biết Lục Trinh Nương niên kỷ lớn hơn mình một tuổi cho nên liền chấp tay thi lễ, nhẹ nhàng nói :

- Tiểu muội Hàn Dũ Lý ra mắt Lục biểu thư.

Như đã có chủ ý, nên nói xong sụ người xuống thi lễ.

Lục Trinh Nương thấy vậy thì cả kinh, bởi vì cô ta vốn nghe Nguyễn Ái Linh kể về Hàn Dũ Lý là ương bướng ngang ngạnh, gần như không kể gì lễ nghĩa đạo đức, cho nên vốn từ đầu đến giờ không hề nhìn Hàn Dũ Lý đến một lần. Lúc này bỗng không ngờ Hàn Dũ Lý lại biết lễ phép, thân thiết; lấy đại lễ mà ra mắt mình như vậy, cho nên cô ta mới giật mình kinh ngạc.

Bấy giờ liền bước nhanh đến đỡ lấy Hàn Dũ Lý, cười tự nhiên nói :

- Tỷ muội một nhà, hà tất dùng đại lễ ra mắt nhau!

Hàn Dũ Lý vừa đứng lên, vừa khôn khéo nói :

- Tiểu muội tuổi nhỏ non dạ, sau này cần thư thư chỉ vẽ nhiều, làm sao không dùng đại lễ ra mắt được?

Nghe một câu vậy, đến cả bọn Ngô Không cũng không nhịn nổi cười.

Giang Ngọc Phàn vốn không hề nghĩ đến Lục Trinh Nương, cho nên chàng lúc này chẳng để ý đến Lục Trinh Nương đang cố che giấu sự đố kỵ ghen tuông trong lòng.

Cho nên lúc này nhìn thấy Lục Trinh Nương và Hàn Dũ Lý tỷ muội hòa hợp thì chàng cũng vui lên trong lòng, bất giác nghĩ lại chuyện Lục Trinh Nương lên núi, bèn nói :

- Lục thư thư thực không có chuyện cần kíp để nói sao? Vậy thì chúng ta trước hết xuống núi.

Lục Trinh Nương ngược lại ngớ người, trố mắt nói :

- Nghe Linh muội nói là các người đến Hoàng Sơn để tìm Vạn Lý Phiêu Phong kia mà?

Giang Ngọc Phàn vui vẻ nói :

- Báo tin vui, Vạn Diễm bôi chúng ta đã lấy lại được rồi, nên xuống núi thôi!

Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh nghe nói Vạn Diễm bôi lấy lại được rồi thì vô cùng vui mừng, nên gật đầu nói :

- Hay quá, vậy thì chúng ta đi!

Bấy giờ cả bọn liền thi triển khinh công, men theo đường núi nhỏ hẹp xuống khỏi Hoàng Sơn.

Khi mọi người vào đầu thôn núi thì vừa cuối canh tư, cả bọn lặng lẽ không một tiếng động nhỏ trở về căn nhà đã thuê ở.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và Cẩm Cô nhanh nhẹn sắp xếp lại bàn ghế, Á Tử, Trọc Tử và Hắc Sát Thần thì lo chuyện trà nước. Mỗi người một tay, cho nên chỉ sau chừng một tiếng đồng hồ thì cả bọn đã dùng xong buổi điểm tâm sáng.

Bấy giờ mọi người vây quanh bàn uống trà nói chuyện, hầu huyên xong vài câu, Lục Trinh Nương đã có chủ ý trong lòng, tuy cương vị và vai vế nàng còn hơn Giang Ngọc Phàn, nhưng lúc này nàng lại cố để Giang Ngọc Phàn ngồi ghế chủ tọa.

Giang Ngọc Phàn ban đầu một mực từ chối, thế nhưng sau được bọn Phong Lôi Quả ngầm đưa mắt ra hiệu chàng mới miễn cưỡng ngồi ở ghế chủ tọa cao nhất này.

Ngược lại, Lục Trinh Nương nhìn thấy thần thái của chàng thì áy náy không yên, nàng không hiểu mẹ của chàng là ‘Thái Hồng Long Nữ’ rất yêu mến nàng, bà ta liệu có tiết lộ cho chàng hay chuyện hôn sự của họ hay không?

Lục Trinh Nương đương nhiên nhận ra được chàng đối với nàng tình cảm rất tốt, thế nhưng chàng trong đầu vẫn còn một mực tôn kính nàng cho nên luôn tế nhị giữ xa khoảng cách.

Hiện tại nàng cảm thấy hơi ân hận, nghĩ từ bây giờ về sau tuyệt đối không nên rời xa người em họ mà nàng trong lòng hằng chờ mong yêu mến như một vị hôn phu. Nàng cảm thấy nếu như lần đầu tiên gặp ở Tân Sơn trang, nàng nói cho chàng biết chuyện hôn sự trong tương lai của họ, thì bây giờ những vị cô nương như Hàn Dũ Lý, Chung Ngọc Thanh cho đến Nguyễn Ái Linh làm gì có cơ hội để kề cận bên chàng.

Đương nhiên nói vậy nhưng nàng cũng thừa hiểu một điều, lão Bảo chủ Cửu Cung bảo Giang Hạo Hải năm xưa đến khi luống tuổi mới có một người con trai là Giang Thiên Chú, Sau này Giang Thiên Chú lấy được tám nàng thê thiếp đẹp như hoa - xinh như ngọc, tuy vậy trong tám người chỉ duy nhất ‘Thái Hồng Long Nữ’ Tiêu Tương Trân là sinh hạ một người con trai, đó chính là Giang Ngọc Phàn.

Bởi vậy, cứ theo tình hình trong nội gia họ Giang, thì lão Trang chủ rất mong muốn hy vọng có nhiều con cháu nối dòng kế dõi. Cho nên cũng khó có chuyện một mình nàng Lục Trinh Nương lại độc chiếm Giang Ngọc Phàn làm trưởng phu.

Bởi nghĩ ra được như vậy, cho nên nàng mới quyết không quá đồ kị nhỏ nhặt, mà chỉ cần luôn ở bên chàng, làm thế nào được chàng yêu mến thì một trong những chức tôn Thiếu bảo chủ phu nhân quyết phải có phần nàng.

Hàn Dũ Lý tuy chỉ mới quen biết Lục Trinh Nương vài tiếng đồng hồ, nhưng tính tình đầm thắm nhu mì của Lục Trinh Nương cũng khiến cho nàng cảm nhận một điều là không nên ương bướng ngang ngạnh trước mặt Giang Ngọc Phàn. Vì làm như thế đã không lợi mà ngược lại tình cảm của chàng dành ỉnh dễ vượt bay đến với người khác.

Qua một tuần trà, Giang Ngọc Phàn lúc ấy mới nhìn Lục Trinh Nương quan tâm hỏi :

- Biểu thư lần này vội đến Hoàng Sơn, hẳn là có chuyện quan trọng...

Lục Trinh Nương cười thân thiết, không đợi Giang Ngọc Phàn hỏi tiếp đã đáp :

- Tôi nghe nói Vạn Diễm bôi bị ‘Vạn Lý Phiêu Phong’ Triệu Cảnh Thành lừa cướp đi, các vị lại truy đuổi theo đến tận Hoàng Sơn này cho nên tôi mới cùng với Linh muội muội theo đến đây, không ngờ may vừa lên núi thì đã gặp các người.

Lục Trinh Nương tuy nói như vậy, thế nhưng những tay lịch duyệt thế sự giang hồ như Phong Lôi Quả thì thừa đoán ra rằng Lục Trinh Nương sau khi nghe Nguyễn Ái Linh báo cáo cho hay bên mình Giang Ngọc

Phản chẳng những không chỉ có một mình người chăm sóc thân thiết là Chung Ngọc Thành mà còn có thêm một vị cô nương ngây ngô đồng đánh như Hàn Dũ Lý, biết là dễ bị thất cơ trong tình huống cho nên mới vội vàng cùng Nguyễn Ái Linh không quản ngày đêm tìm đến tận Hoàng Sơn.

Giang Ngọc Phản ngược lại chất phác trong sáng, cho nên căn bản không nhận ra được điều này, vừa nghe vậy thì tiếp tục hỏi :

- Biểu thư thật sự chỉ vì truy theo bọn Vạn Lý Phiêu Phong mà đến đây sao?

Lục Trinh Nương nghe hỏi vậy thì ứng đỏ mặt, gượng cười bất đắc dĩ :

- Đương nhiên là thật rồi, thế nhưng Vạn Lý Phiêu Phong con người vốn chính trực, thanh danh chẳng tồi, lần này lừa cướp Vạn Diễm bôi chỉ sợ là bị ép buộc, tôi vội vàng đến đây còn có nguyên nhân khác chính là sợ các vị trong lúc tức giận ra tay hại người.

Giang Ngọc Phản cười nhạt, chàng định nói điều gì thì Lục Trinh Nương đã lên tiếng nói tiếp :

- Thực tình thì tôi còn có một chuyện quan trọng khác cùng các vị bàn bạc, đồng thời kính thỉnh các vị đến Phi Phụng cốc vui chơi hàn huyên vài hôm...

Bọn Ngô Không vừa nghe thì cả kinh, Giang Ngọc Phản cũng không nén nổi buột miệng hỏi ngay :

- Biểu thư thực sự là chuyện gì vậy?

Nào ngờ, Lục Trinh Nương cười điềm nhiên nói :

- Chuyện không đến nỗi nghiêm trọng như các vị tưởng tượng đâu, có điều trước hết tôi muốn nghe các vị vào Ngưỡng Vu cốc trộm lại Vạn Diễm bôi tình hình như thế nào?

Giang Ngọc Phản thấy Lục Trinh Nương không chịu nói ra ngay đành nén sự nôn nóng trong lòng, rồi bắt đầu đem chuyện từ tối hôm qua lên núi cùng Hàn Dũ Lý gặp Huệ Như sư thái ra sao, cho đến tối nay vào Ngưỡng Vu cốc trộm lại Vạn Diễm bôi như thế nào, nhất nhất kể lại cho Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh nghe.

Lục Trinh Nương nghe xong lặng người Hồi lâu mới lên tiếng nói :

- Tôi nhận thấy trong hành động chúng ta đã có một điểm thất sách.

Mọi người vừa nghe, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào người nàng

Lục Trinh Nương tiếp tục nói :

- Tôi nhận thấy lẽ ra Phản đệ đệ nên đứng hẹn đến gặp Huệ Như sư thái, không chừng lúc ấy có thể biết được nguồn gốc cũng không biết chừng, còn biết được chủ nhân đích thật hiện tại của Vạn Diễm bôi là ai nữa...

Giang Ngọc Phản vừa nghe vậy thì ánh mắt tự nhiên đưa nhìn ra ngoài trời, miệng hỏi nhanh :

- Huệ đàn chủ, hiện tại là giờ nào rồi?

Hắc Sát Thần nghe hỏi thì đứng dậy bước đến cửa sổ thò đầu ra ngoài nhìn trời, chỉ thấy trăng sao thưa dần, trời sẫm lại hẳn là sắp sáng, Lục Trinh Nương lắc đầu cười nói :

- Hiện tại thì không kịp nữa rồi, thế nhưng Liêu Nha Lão Ấu nhất định không chịu ngang đây mà để yên...

Giang Ngọc Phản vừa nghe câu này bất giác tức giận nói :

- Chẳng lẽ Liêu Nha Lão Ấu định lấy cớ Vạn Diễm bôi định đánh cắp mà giải cầm lời giao ước, tái nhập Trung Nguyên hoành hành mưa gió?

Lục Trinh Nương không chút do dự đáp :

- Điều này không phải là không có thể!

Giang Ngọc Phản hừ một tiếng lạnh giọng :

- Liêu Nha Lão Ấu nếu như còn dám tái xuất giang hồ, chỉ cần ăn não người nào thì ta nhất định là người đầu tiên tìm đến trừ khử bà ta.

Lục Trinh Nương vừa nghe nói thế thì bật cười thành tiếng, nói tiếp :

- Ăn não người vốn chỉ là lời của cừu gia bà ta, lâu ngày chảy thảng, một đồn mười, mười đồn trăm, không có thành có....

Bọn Ngô Không vừa nghe vậy thì nghĩ Hồi chiều qua bọn họ suy nghĩ quả không sai, chính định lên tiếng thì Giang Ngọc Phàn đã nghe hoặc hỏi :

- Cừu nhân của bà ta tại sao rửa bà ta là ăn não người mà không phải là lời nào khác chứ?

Lục Trinh Nương giải thích :

- Bởi vì Liêu Nha Lão Ấu thiên sinh xấu xí, mũi nhọn mũi khoằm, lại thêm hai chiếc răng nanh dài ra khỏi miệng, kẻ thù của bà ta cho rằng bà là yêu quái hóa người mới như vậy, chuyên uống máu ăn não người, nên miệng mới nhọn, ranh nanh mới dài...

Giang Ngọc Phàn bắt giác cười thành tiếng nhưng hỏi về không hiểu :

- Liêu Nha Lão Ấu nếu như không đúng sự thật ăn não người, thế tại sao trong lần Long Đầu đại hội ba mươi năm về trước Chương môn các bang phái đã tài quyết đem bà ta giam lỏng trong Ngưỡng Vu cốc cho đến chết?

Lục Trinh Nương mặt trở nên nặng nề, nói :

- Bà ta vốn ghét ác như thù, nên giết người rất nhiều, tính tình nóng nảy cương trực, cho nên đã không tránh khỏi giết nhầm người không đáng chết, bởi vậy gây ra không ít thù oán với các môn phái, để tránh tiếp tục xảy ra những chuyện như thế này, lại tránh những cừu gia của bà ta tìm trả thù, cho nên tại Long Đầu đại hội, Chương môn các phái đã quyết định giam lỏng bà ta trong Ngưỡng Vu cốc đồng thời công bố trên toàn võ lâm nếu chưa được Liêu Nha Lão Ấu cho phép bất cứ ai cũng không được đặt chân vào Ngưỡng Vu cốc.

Phong Lô Quả nghĩ đến trách nhiệm về phần mình nặng nề, nên quan tâm hỏi :

- Lục cô nương cho rằng Liêu Nha Lão Ấu sẽ tìm một cơ như thư thế nào? Vả lại chúng ta không những không chạm mặt với Liêu Nha Lão Ấu mà còn không làm tổn hại một vật gì của bà ta, không động võ không đả thương người, thì lấy cơ không có bằng chứng hà các đại môn phái có thể tin hay sao?

Lục Trinh Nương trịnh trọng nói :

- Hiện tại tối quan trọng nhất là phải nhanh tìm cho được chủ nhân chính của Vạn Diễm bôi trao nó lại, một khi Liêu Nha Lão Ấu tìm cơ giải cấm lời ước, thì cứ để người ấy ra mặt đối chất.

Giang Ngọc Phàn trấn tĩnh nói :

- Hiện tại Vạn Diễm bôi đã lấy lại được rồi, chúng ta chỉ cần theo mật ý trong mảnh giấy để đi giao bảo bôi thì nhất định sẽ gặp được chủ nhân của nó.

Nguyễn Ái Linh vốn chưa từng được chiêm ngưỡng Vạn Diễm bôi cho nên lúc ấy cao hứng nói :

- Phàn ca, Vạn Diễm bôi hiện tại ở trong người ca ca sao?

Giang Ngọc Phàn có chút đắc ý nói :

- đương nhiên, cô có muốn xem không?

Nguyễn Ái Linh nghe hỏi hơi ửng má, thẹn nói :

- Tiểu muội tất nhiên rất muốn xem.

Giang Ngọc Phàn nghe nói vậy, không chút chần chừ thò tay vào trong áo lấy Vạn Diễm bôi ra.

Phong Lô Quả vừa nhìn thấy buộc miệng la lên :

- Minh chủ...

Lão chưa nói dứt, Giang Ngọc Phàn đã hiểu ra ý lão, cười nói :

- Yên tâm, lần này tuyệt đối không có người đến lừa cướp nữa đâu.

Nói đến đó thì đã lấy chiếc Vạn Diễm bôi ra khỏi áo, căn phòng nhà tranh nhỏ hẹp phút chốc sáng rực lên, hào quang ngũ sắc tỏa chiếu khắp nơi, quả giống như lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy trong khách điểm Nghi Hưng thành.

Bọn Ngộ Không đã thấy qua một lần, lại thêm giữ thể cách cho nên không vội quây quần lại, thế nhưng với Lục Trinh Nương, Hàn Dũ Lý và cả Nguyễn Ái Linh lần đầu chiêm ngưỡng bảo bôi thì không khỏi kinh ngạc “ồ” lên trầm trồ khen ngợi, đồng thời chồm tới chăm mắt quan sát.

Giang Ngọc Phàn muốn ọi người cùng xem rõ, nên thuận tay đặt Vạn Diễm bôi lên bàn.

Lục Trinh Nương là người đầu tiên lên tiếng vừa kinh ngạc vừa thoáng chút hoài nghi, hỏi :

- Phàn đệ, bảo bôi này đúng là Vạn Diễm bôi chứ?

Vừa hỏi dứt thì Hắc Sát Thần đột nhiên lên tiếng đáp ngay :

- Dưới đây bôi nếu có hình hoa mẫu đơn thì đúng là thật.

Giang Ngọc Phàn trở mắt ngạc nhiên nhìn gã hỏi lại :

- Lão huynh biết à?

Hắc Sát Thần không khỏi hí hửng đắc ý, nói :

- Chính ông cậu của tôi đã nói như vậy.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vừa nghe vậy, nguýt dài một tiếng liếc gã nói :

- Cái mặt dần nhà ngươi, đã biết vậy sao không nói sớm.

Hắc Sát Thần lúng túng gượng cười nói :

- Lần đầu nhìn thấy thực sự nó làm người ta ngẩn người, nên nhất thời tôi quên khuấy ký hiệu này...

Gã nói vậy thì đã thấy Lục Trinh Nương tiện tay với lấy chiếc Vạn Diễm bôi lật lên xem, bỗng nhiên vui mừng reo lên :

- Dưới đây quả nhiên có hình hoa mẫu đơn, xem ra phải là chính phẩm.

Nàng dừng lại, đưa mắt nhìn Hắc Sát Thần hỏi :

- Lão huynh có biết huyền thoại về chiếc bảo bôi này không?

Hắc Sát Thần lập tức gật đầu, phẩn chấn nói :

- Hiện tại tôi vẫn còn nhớ như thuộc lòng.

Nguyễn Ái Linh nghe vậy liền nhìn Giang Ngọc Phàn yêu cầu :

- Phàn ca, để Nhuệ đàn chủ kể chuyện về Vạn Diễm bôi được không?

Giang Ngọc Phàn cũng cao hứng khi nghe nói về chuyện Vạn Diễm bôi bèn gật đầu đồng ý :

- Được lắm, Nhuệ đàn chủ hãy kể sơ lược chuyện Vạn Diễm bôi cho chúng ta cùng nghe.

Hắc Sát Thần dạ một tiếng lòng đầy sung sướng, vì mấy khi được mọi người coi trọng như lúc này, gã háng giọng mấy tiếng mới bắt đầu kể :

- Cậu tôi kể Hoàng đế Võ Tắc Thiên đời nhà Chu chẳng những là một trang quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn mà còn là một người phụ nữ can đảm mưu lược, trí tuệ phi phàm....

Bọn Ngộ Không thấy thần thái của Hắc Sát Thần ra vẻ trịnh trọng, ngồi ngay ngắn dương cổ lên kể thao thao bất tuyệt những lời luận sử đàm kinh, thì không khỏi lắc đầu mỉm cười.

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa thấy cay cay trong mắt “hừ” một tiếng lẩm nhẩm nói một mình :

- Thăng mặt dần, ai biểu nhà ngươi lải nhải, những điều râu ria...

Mọi người không nhin được cười lên, nhưng bọn Giang Ngọc Phàn ngược lại vẫn đăm mắt lắng tai nghe chăm chú.

Hắc Sát Thần thì vẫn cứ đều giọng kể, thần tình như say mê, cứ từng chương từng Hồi kể về Võ Tắc Thiên, tợ hồ như không nghe thấy tiếng chế nhạo của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và tiếng cười của những người khác.

- ”.... Truyền thuyết có một năm, vào tháng mười hai giá rét, hôm ấy trong thành Trường An đột nhiên đổ xuống một trận tuyết rất lớn, khiến cho Ngự Hoa viên trong hoàng cung bao nhiêu lâu đài đền các, mái ngói lưu ly, từng bách trúc lan, đều phải trĩu nặng dưới tuyết trắng tợ hồ như phủ một lớp bạc dày.

Nữ hoàng Võ Tắc Thiên là người say mê hưởng lạc, nên nhìn cảnh tuyết rơi lạ thường đã không bỏ qua cơ hội này bèn truyền lệnh bày yến tiệc trong Ngự Hoa viên uống rượu ngắm tuyết.

Bọn cung nữ, thái giám nhìn thấy Hoàng thượng cao hứng thì từng chén từng chén dâng lên kính mừng Hoàng đế, bất tri bất giác Hoàng đế say lúc nào không hay.

Võ Tắc Thiên hoàng đế bất ngờ ngồi ngoắc ngoẻo, mở đôi mắt lờ đờ nhìn ra Ngự Uyển, chỉ thấy những hàng tùng bách trợ trụ đến một chiếc lá cũng không có, trong đầu một ý tưởng ngông cuồng trỗi lên, miệng lập tức lẩm nhẩm như tự nói một mình :

- Giá như mà trong mùa tuyết rơi nặng thế này, những trăm hoa vẫn chen nhau đua nở, hoa tranh nở dưới trời tuyết. Ha... ha... thì diễm tuyết biết bao, thì kỳ diệu biết bao.

Bọn hoạn quan xưa hay vốn cúi mình vâng lệnh thành thói, lúc ấy ở bên cạnh Võ hoàng đế một tên hạ vào tâu rằng :

- Thiên tử miệng vàng lời ngọc, quỷ thần phụng mệnh, vạn vật vâng lời chỉ cần bệ hạ xuống chiếu giục hoa khai, trăm loài hoa há dám không vâng chỉ?

Võ hoàng đế vui khôn xiết, bèn nắm bút hạ chiếu rằng: “Trăm hoa thâu đêm nở, sáng sớm đón gió mai”.

Hạ xong chiếu thư lập tức truyền chỉ cho Tam Đông cử khanh, Lục Bộ đại thần ngày mai tề tập tại Ngự Hoa viên để dự tiệc thưởng tuyết ngắm hoa, xuống lệnh xong mới được bọn hầu diu về cung nghỉ.

Lúc Võ hoàng đế tỉnh giấc thì đã cuối canh ba, liền gọi Thượng Quan Uyển Nhi mang trà lên giải khát, bọn tả hữu bèn tâu rằng :

- Uyển Nhi đang ở bên ngoài bận kết hoa.

Võ hoàng đế ngớ người, tức giận quát :

- Giờ này là giờ nào mà không hầu ta, lại đi kết hoa làm gì?

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên ngoài đang bận rộn cắt hoa, nghe tiếng Võ hoàng đế tức giận thì vội vàng chạy vào tâu :

- Nô tỳ nếu như không nhanh chóng kết hoa thì sáng ngày mai bệ hạ làm sao đối phó được với quần thần đến ngắm hoa thưởng tuyết?

Võ hoàng đế lại sững người, bất giác kinh hoàng hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Thượng Quan Uyển Nhi nghe Võ hoàng đế hỏi vậy thì đem chuyện Hồi tối Hoàng đế uống rượu thưởng tuyết hạ chiếu giục hoa khai, đồng thời truyền chỉ cho quần thần sáng ngày vào Ngự Uyển viên ngắm hoa thưởng tuyết.

Võ hoàng đế nghe nói thì giật mình kinh hoảng vội vàng hỏi :

- Thật có chuyện này sao? Trẫm làm sao lại không nhớ ra gì nhỉ?

Nói rồi lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi trách cứ :

- Chuyện quan trọng như vậy, mà người ở cạnh bên lại không ngăn cản trầm.

Uyển Nhi cười đáp :

- Nô tỳ lúc ấy chính đang ở dưới bếp chuẩn bị món canh ngó sen cho Bệ hạ tỉnh dậy dùng, khi nghe chuyện này liền chạy ra Ngự Uyển thì đã không còn kịp, chiếu chỉ của Bệ hạ đã truyền ra ngoài mất rồi.

Võ Tắc Thiên Hoàng đế nghe xong thì hồi hận, lo lắng bất an hỏi :

- Trầm có đùa quan thần thì cũng chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng gây trò cười cho thiên hạ thì chẳng phải đánh mất uy tín của trầm đó sao? Người nghĩ xem nên làm cách nào đây?

Thượng Quan Uyển Nhi đã tính trong lòng, bèn cười nói :

- Bệ hạ không nên quá lo lắng, nô tỳ đã sớm nghĩ biện pháp đối phó với chuyện này, cho nên bệ hạ chẳng thấy nô tỳ đang bận kết hoa đó sao?

Võ hoàng đế vừa nghe thì hiểu ra trở mắt ngạc nhiên nói :

- Gì? Kết hoa giả ư?

Thượng Quan Uyển Nhi cười tinh nghịch nói :

- Mời Bệ hạ đi giá ra bên ngoài điện thì biết.

Võ hoàng đế lắc đầu bất đắc dĩ đành theo chân Thượng Quan Uyển Nhi rời thềm cung ra ngoài điện.

Hoàng đế vừa đặt chân ra ngoài điện thì trở mắt ngạc nhiên, cả ngoài điện rộng lớn, dưới ánh đèn sáng trưng, một bọn cả trăm cung nữ chính đang khẩn trương làm việc, có người thì dùng kéo cắt vải lụa đủ màu ra thành từng miếng nhỏ, có người thì cắt vải xanh thành những chiếc lá có người thì quần vải dùng chỉ kết lại thành những đóa hoa, những đóa hoa muôn màu muôn loại lần lượt được đặt vào trong những chiếc lồng.

Võ hoàng đế vội vàng bước đến xem thì mới nhận rõ hơn, nào hoa mai, nào hoa cúc, nào thược dược, thủy tiên, anh đào, hải đường... cả trăm loại, mà thoạt nhìn thì quả thực bọn họ làm khéo đến nhìn như thực.

Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vào từng giỏ hoa, cười nói :

- Bệ hạ xem, những đóa hoa này kết lên cành rồi thì chẳng phải là bách hoa đua nở sao?

Võ hoàng đế nhìn những đóa hoa như thực, thế nhưng trong lòng vẫn không sao yên tâm, nói :

- Vạy nhất bọn họ nhìn ra hoa giả, chẳng bảo là trầm bày trò lừa bịp họ sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nói một cách chắc chắn :

- Yến tiệc đặt trong Thuồng Hoa đình từ xa mà nhìn, ai có thể nhận ra được là thật giả chứ?

Võ hoàng đế lắc nhẹ đầu, thở ra nói :

- Trầm vẫn cảm thấy thế này không ổn.

Thượng Quan Uyển Nhi vẫn cười không để tâm, nói :

- Bệ hạ quá thực lòng chỉ nói bọn đại thần đa số già nua mắt kém nhìn gà hóa cuốc, làm sao nhìn ra được thật giả? Mà cho dù có nhìn ra được thực giả, há có người nào dám lên tiếng nói toạc ra chứ? Nô tỳ đã nhận ra mấy lão đại thần lắm cảm ấy một mực chỉ biết tuân lệnh phục tùng, tuyệt đối không bao giờ dám nghịch mệnh Bệ hạ, huống gì đương lúc mọi người uống rượu thưởng hoa hứng chí ai dại gì nói ra để chuốc lấy phiền hà?

Võ hoàng đế tuy vẫn còn áy náy bất an trong lòng, nhưng chuyện đã đến nước này thì ngoài cách này ra còn cách nào khác hơn chứ? Bây giờ nhìn những lồng hoa đã đầy ắp, lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi hỏi :

- Đã giờ nào rồi?

Uyển Nhi đáp :

- Giữa canh ba.

Hoàng đế nghe vậy, nhìn Uyển Nhi sốt ruột hỏi :

- Uyển Nhi, người xem có kịp không?

Thượng Quan Uyển Nhi không chút do dự đáp :

- Kịp, nô tỳ dự định cắt hoa thêm chừng nửa tiếng đồng hồ nữa, rồi mới bắt đầu đem hoa ra Ngự Hoa viên kết lên cây, chừng cuối canh năm trời vừa tảng sáng là xong.

Võ hoàng đế lắc đầu thở dài nói :

- Ta e rằng không kịp.

Nói rồi, tự bà ta ngồi xuống lấy một dung vải đã cắt rồi tự tay kết hoa.

Võ Tắc Thiên vốn là một người phụ nữ đa tài túc trí, nữ công gia chánh cũng rất khéo tay, cho nên chỉ chớp mắt đã kết thành một đóa hoa anh đào đẹp như thực, khéo như tạo hóa làm ra, thực khó mà phân nổi thực giả, đến bà ta khi nhìn ngắm bất giác cũng cười thành tiếng hài lòng.

Bọn cung nữ thấy Nữ Hoàng đế mà cũng ngồi xuống tự tay kết hoa thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, do vậy mà bao nhiêu mệt mỏi biến mất, tay chân càng trở nên linh hoạt bởi vậy chớp mắt thì tất cả giỏ hoa đã đầy ắp.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn thấy số hoa đã đủ bèn lệnh bọn cung nữ mỗi người xách hai lẵng hoa theo mình ra Ngự Hoa viên kết lên cành...”

Bọn Giang Ngọc Phàn lúc ấy ngồi nghe say sưa, tựa như mọi chuyện đang diễn ra trước mắt mình đột nhiên giọng khàn khàn của Trọc Tử vang lên cắt ngang câu chuyện về tiếc rẻ :

- Chuyện giữa tháng đông giá rét, trăm hoa tranh tuyết lộ khai, xưa nay làm chần động lòng người, không ngờ chỉ là một màn kịch lừa thiên hạ!

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa cũng chép miệng nói :

- Võ Tắc Thiên hoàng đế miệng ngọc lời vàng, đến quý thần cũng vâng lệnh, đương nhiên trăm hoa há dám không vâng chỉ của bà?...

Lời chưa dứt, thì Hắc Sát Thần đã tức giận trừng mắt nghiêm giọng nói :

- Chân Long Thiên Tử, miệng ngọc lời vàng, đương nhiên quý thần vạn vật phải nghe lệnh rồi, cậu tôi nói...

Trọc Tử hoắc miệng đưa hàm răng nhô không đều ra cười khả khả về châm chọc :

- Cậu người nói thế nào chứ?... Nói trăm hoa vâng lệnh đều khai ư?

Nào ngờ Hắc Sát Thần gật đầu nghiêm túc nói :

- Không sai, cậu tôi nói đêm ấy khi trời hừng sáng thì trăm hoa trong Ngự Viên đều rộ khai...

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa, nghe vậy vừa kinh ngạc vừa hào hứng giục ngay :

- Chuyện thế nào chứ? Chẳng lẽ là thực sao?

Hắc Sát Thần nghiêm mặt nói :

- Lê nào cậu tôi lại đi lừa tôi?

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa nói :

- Vậy thì người mau kể tiếp đi!

Giang Ngọc Phàn vốn biết tính tình của bọn Quý Dao Mẫu Dạ Xoa cho nên chàng không muốn câu nệ bọn họ, bởi vậy lúc này thấy họ lên tiếng cắt ngang câu chuyện đang kể hào hứng của Hắc Sát Thần thì cũng không có phản ứng gì.

Hắc Sát Thần bị Trọc Tử làm cụt hứng thì trong lòng không vui, thế nhưng nhìn thấy Giang Ngọc Phàn, Lục Trinh Nương đều yên lặng vẻ chăm chú chờ nghe tiếp thì gã thấy hứng khởi lên, bấy giờ mới hắng giọng kể tiếp :

- "... Lúc ấy, khi Thượng Quan Uyển Nhi dẫn đầu bọn cung nữ chuẩn bị đi đến Ngự Hoa viên kết hoa, thì đột nhiên từ bên ngoài một lão thái giám vốn trông coi Ngự Uyển chạy xộc vào, lão thái giám người đầm mồ hôi, thở hồng hộc, vừa đến trước mặt Võ hoàng đế thì sụp người xuống sát đất khấu lễ. Một Hồi mới ngẩng mặt lên nhìn Hoàng đế há miệng hoặc mồm một Hồi mà vẫn không sao thốt ra được câu nào, thần sắc vô cùng hoảng hốt tay thì chỉ về hướng hậu cung.

Võ hoàng đế nhìn thấy vậy thì mặt biến sắc, trong lòng thầm nghĩ đã xảy ra chuyện gì vô cùng nghiêm trọng, hoặc trong cung có biến loạn cũng nên. Bởi vậy bèn quay đầu nhìn tả hữu, vội xuống lệnh :

- Nhanh lui hậu cung xem tình hình thế nào, rồi tức báo cho ta!

Lão thái giám quỳ mọp dưới đất lúc này đã hơi trấn tĩnh lại, lập tức khấu đầu khải tấu :

- Tâu bệ hạ, chính là trong Ngự Hoa viên hậu cung ạ!

Võ hoàng đế nghe trong Ngự Hoa viên thì có hơi nhẹ lòng, nhưng tức giận quát :

- Ngự Hoa viên thế nào? Làm gì mà người hoảng hốt vội vàng đến thế chứ?

Lão thái giám lúc này sắc mặt rạng lên vui vẻ, cao giọng tâu :

- Chúc mừng bệ hạ, toàn bộ hoa trong Ngự Hoa viên chỉ qua một đêm đều đâm cHồi , nảy lộc chẳng bao lâu thì hoa nở rộ!

Võ hoàng đế nghe tâu tin này thì kinh hỉ vô cùng, nhưng chừng như không thể tin nổi tai mình buộc miệng hỏi lại :

- Người nói gì chứ?

Thái giám lần nữa cao giọng tâu :

- Khải bẩm Hoàng thượng, bao nhiêu cây hoa trong Ngự Hoa viên đều đâm cHồi nảy lộc, xem ra trước lúc trời sáng thì hoa nở rộ rồi

Võ hoàng đế lặng người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng vẫn bán tín bán nghi, còn chưa biết nói thế nào thì vừa khéo bên ngoài một vị thái giám khác hấp tấp chạy vào, trên tay nắm một cành hoa đào. Vừa đến trước mặt Võ hoàng đế phủ phục dưới đất vui mừng báo tin :

- Khải tấu Hoàng thượng, bao nhiêu hoa trong Ngự Hoa viên đều nảy cHồi đâm lộc bắt đầu ra hoa rồi ạ!

Nói rồi, hai tay đưa cao cành hoa lên đầu, nói tiếp :

- Cung thỉnh Hoàng thượng xem qua thì biết nô tài nói thực!

Thượng Quan Uyển Nhi lúc này kinh ngạc khôn xiết, vội vàng bước đến nắm lấy cành hoa đưa đến cho Võ hoàng đế.

Võ hoàng đế nắm cành hoa đào trong tay trở mắt đầy kinh ngạc, quả nhiên cành hoa đào nhiều chỗ trích mầm, có một chiếc lá xanh mơn mớn điểm xuyết thêm mấy nụ hoa phớt hồng. Bấy giờ trong lòng bà vui không tả xiết, cất tiếng cười sang sảng nói :

- Thật không ngờ trăm hoa cũng biết nghe lời trăm, tuân chỉ khai hoa. Ngày mai bày yến ngấm hoa trăm thế nào cũng phong thưởng cho chúng!

Bấy giờ, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn xuất lĩnh bọn cung nữ và thái giám phủ phục chỉnh tề trước mặt Hoàng đế tung hô :

- Vạn tuế!

Canh năm vừa điểm, trời tang tảng sáng, một buổi yến tiệc linh đình bày trên Thượng Hoa đình quần thần tề tập, nhìn vào Ngự Hoa viên, quả nhiên dưới trời tuyết bay lất phất, muôn hoa nở rộ tạo nên một cảnh đẹp chưa từng có, bọn họ trở mắt sững người kinh ngạc vô cùng.

Đây mới quả thực là chuyện thể gian kỳ sự, nếu không phải tận tai nghe mắt thấy thì khó mà tin. Điều này cũng chứng minh được Võ Tắc Thiên hoàng đế đúng là vị Chân Long Thiên Tử, là vị Hoàng đế nhân gian sai được quý, khiến được thần, vạn vật vâng mệnh!

Bấy giờ quần thần quỳ mọp sát đất không ngớt lời tung hô :

- Vạn tuế!

Sau buổi đại yến, Thượng Quan Uyển Nhi thông minh trí tuệ, đã nhặt toàn bộ hoa của cả trăm loài, bằng trí tuệ của mình nội trong bảy bảy bốn chín ngày đúc thành chiếc tửu bôi này đây!

Do vì trong Ngự Hoa viên chỉ có loài mẫu đơn là không ra hoa, cho nên dưới đáy bôi mới hình một bông hoa mẫu đơn tượng trưng cho “Bách Hoa Tề Toàn”. Đến ngày sinh nhật của Võ hoàng đế, bèn đem bảo bôi này hiến dâng lên cho vị Nữ hoàng đế đầy uy quyền kia.

Võ Tắc Thiên vốn không mấy chú tâm đến chiếc tửu bôi này, cho nên thỉnh thoảng mới đem nó ra dùng để uống vài chén rượu gọi là lấy lòng vị nữ hầu tâm phúc nhất của mình. Sau vài lần dùng chiếc bôi này uống rượu, không ngờ phát hiện ra nó khác thường bèn cao hứng đem nó tặng lại cho Thượng Quan Uyển Nhi, đồng thời phong cho chiếc bôi cái tên là Vạn Diễm bôi”.

Hắc Sát Thần kể đến đó bèn đưa tay chỉ vào chiếc bảo bôi trên bàn nói tiếp :

- “Vạn Diễm Đồng Bôi” chính là chiếc Vạn Diễm bôi này đây!

Trọc Tử, Á Tử cho đến Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe xong đều chắc lưỡi trầm trồ khen là ly kỳ.

Lục Trinh Nương từ đầu đến cuối ngồi lắng nghe Hắc Sát Thần kể, lúc này mới cười nói :

- Chúng ta nghe Nhuệ đàn chủ kể huyền thoại về chiếc Vạn Diễm bôi này tự hồ như chúng ta đang ở cùng với bọn cung nữ kết hoa và cùng ngồi vào dự yến ngắm hoa thưởng tuyết cùng Võ hoàng đế vậy...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lập tức gật đầu tán đồng :

- Đúng, đúng tôi chính trong lòng có cảm tưởng đó!

Lục Trinh Nương cười diềm nhiên nói :

- Tôi cũng từng nghe người già kể qua về chuyện Vạn Diễm bôi chỉ có điều có vài điểm khác với Nhuệ đàn chủ kể!

Trọc Tử, Á Tử, Hắc Sát Thần cho đến Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa bị bất ngờ “ồ” lên một tiếng, nhìn Lục Trinh Nương vẻ mơ hồ khó hiểu.

Lục Trinh Nương cười nói tiếp :

- Nhuệ đàn chủ kể không sai, thế nhưng bây giờ những nhân sĩ uyên bác đã không nghĩ như thế!

Nói đến đó hơi dừng lại, nhìn Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cười cười hỏi :

- Xin hỏi Tiết chấp sự, trong ngày đông tháng giá có bao giờ bà nhìn thấy liên hoa, hay thược dược chưa?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lắc đầu, thoáng chút chần chừ đáp :

- Chưa, đây là lần đầu tiên tôi được nghe Nhuệ đàn chủ kể về chuyện này!

Lục Trinh Nương vội vàng gật đầu cười nói :

- Không sai, mọi người đều truyền tụng như vậy, thế nhưng những người am hiểu có kiến thức, đương nhiên dễ nhận ra đây chỉ là một màn kịch!

Vừa nghe câu này, toàn trường đều ngó người sững sốt.

Lục Trinh Nương nói tiếp :

- Võ Tắc Thiên trước thì phế ngôi Trưng Tông, sau lại phế ngôi Duệ Tông, tự lập ngôi Hoàng đế, nắm hết quyền binh triều chính trong tay, thân dân thiên hạ không ai khâm phục. Bà ta muốn lấy oai nghi ình nên đã cùng Thượng Quan Uyển Nhi bàn bạc mới lập nên màn kịch này!

Nói rồi đưa mắt nhìn Hắc Sát Thần thần thái có vẻ không phục, cười tiếp :

- Nhuệ đàn chủ nói không sai, hoa đúng là hoa giả cắt từ lụa kết thành, thế nhưng đêm đó không phải chỉ vài tiếng canh giờ mà có thể làm xong, mà phải là đã ngầm chuẩn bị cắt sẵn từ trước, chỉ có điều rất ít người biết mà thôi. Mùa đông năm đó trời đổ tuyết lớn ở Trường An, Võ Tắc Thiên cùng với Thượng Quan Uyển Nhi y theo kế hoạch hành sự, suốt đêm cho người đem hoa đã được cắt chuẩn bị sẵn kết lên toàn bộ những cây hoa trong vườn Ngự Uyển. Sáng sớm ngày hôm sau, khi quần thần tề tập đến nơi thì ngoài trời tuyết vẫn rơi lất phất, sắc trời xám đậm, chỉ nhờ vào ánh đèn thắp lên trong Thượng Hoa đình để ngắm hoa. Từ xa xa nhìn vào đương nhiên không tài nào phân nổi thực giả, mà đâu có người nhận ra hoa giả thì ai dám lên tiếng phá cái không khí đang vui ấy chứ?....

Trọc Tử Vương Vinh Thanh đột nhiên lên tiếng hỏi :

- Lục cô nương, nếu như Thượng Quan Uyển Nhi đã bày ra hoa giả này thì tại sao lại quên mất làm hoa mẫu đơn, mà trong vườn Ngự Uyển chỉ độc nhất hoa mẫu đơn là vẫn trơ cành không một nụ hoa? Quần thần khi nhìn xem, hẳn nhiên là cũng phát hiện ra được hoa mẫu đơn không khai hoa!

Lục Trinh Nương bật cười thành tiếng chỉ vào chiếc Vạn Diễm bôi trên bàn nói :

- Vấn đề này có liên quan đến chiếc bảo bôi này.

Nghe vậy đến bọn như Phong Lôi Quả cũng “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên.

Lục Trinh Nương nghiêm túc nói tiếp :

- Cứ theo suy đoán thì Võ Tắc Thiên quả thực có chiếc bảo bôi này, có điều chưa công khai sử dụng dưới đây bôi có bông hoa mẫu đơn điêu khắc tinh xảo, Võ Tắc Thiên nhân chuyện ấy đã liên tưởng đến chuyện công nhiên sử dụng nó. Do vậy khi xảy ra chuyện hoa ngấm tuyết trong Ngự Viên đã cố tình để cho hoa mẫu đơn không trở bông, đương nhiên sau đó hoa mẫu đơn được khắc chạm đây chiếc bôi mà truyền thuyết là đúc từ những bông hoa rộ khai trong ngày tuyết rơi ấy là có ý nghĩa “Bách Hoa Tề Toàn”....

Hắc Sát Thần nghe đến đây thì trong lòng mới cả thấy khâm phục.

Cầm Cô ngược lại hơi thất vọng nói :

- Nói như vậy chiếc bảo bôi này là giả?

Lục Trinh Nương cười nói :

- Bảo bôi là thực, thế nhưng tuyệt không phải là do trăm hoa tạo thành!

Chung Ngọc Thanh từ đầu đến giờ chỉ lẳng lẳng lắng nghe, lúc này bỗng lên tiếng nói :

- Hôm ấy ở khách điểm thành Nghi Hưng, tiểu muội may được Minh chủ ban rượu đựng trong bảo bôi này uống chẳng những nội thương Hồi phục, mà công lực cũng tăng tiến rất nhiều. Hôm ở ngoại ô thành Nghi Hưng, Minh chủ thi triển Hàn Phách thần công, tiểu muội tuy đứng gần đó thế nhưng không hề cảm thấy lạnh....

Lục Trinh Nương nghiêm túc nói :

- Đây chính là nguyên nhân Võ Tắc Thiên quý chiếc Vạn Diễm bôi như tính mạng...

Độc Tỷ Hồ đột nhiên lên tiếng hỏi về không hiểu :

- Xin hỏi Lục cô nương, chiếc bôi này thực ra là loại bôi gì?

Lục Trinh Nương thoáng chút trầm ngâm nói :

- Cứ theo như lời truyền ngôn của nhiều thế hệ thì chiếc bôi này đúng là được Võ hoàng đế ban tứ cho cái tên “Vạn Diễm Đồng Bôi”, thế nhưng nguyên danh đầu tiên của nó là gì, chỉ e đợi đến lúc gặp được chủ nhân đích thực của nó thì mới biết được!

Giang Ngọc Phàn đột nhiên nhớ ra một chuyện, nghiêm mặt nói :

- Đêm đó trong khách điểm Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành có nói chiếc bôi này chính là “Phù Dung Quỳnh Tương Mẫu Đơn bôi”...

Lục Trinh Nương cười nói :

- Lời này có thể tin mà cũng có thể không tin, có khả năng chiếc bôi này nguyên danh là “Phù Dung Quỳnh Tương Mẫu Đơn bôi” mà cũng chưa hẳn đã vậy!

Nói đến đó, đột nhiên nàng thay đổi câu chuyện nói :

- Vạn Diễm bôi đã lấy lại được rồi, tôi nhận thấy chúng ta nên suốt đêm rời khỏi Hoàng Sơn, hơn nữa tôi cũng hy vọng các vị sớm đến Phi Phụng cốc!

Bọn Ngộ Không thấy Lục Trinh Nương thần thái tự nhiên trở nên nghiêm túc xem ra chuyện nghiêm trọng chứ chẳng nghi, chỉ có điều nàng vì thấy mọi người quan tâm đến câu chuyện về Vạn Diễm bôi cho nên mới dần lòng không phá cái hứng thú của mọi người mà thôi.

Giang Ngọc Phàn lúc này nôn nóng hỏi ngay :

- Lục thư, thực ra trong Phi Phụng cốc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nghe hỏi vậy trên mặt Lục Trinh Nương thoáng lộ chút lo âu, gương mặt cười hỏi :

- Biểu đệ có nhớ hôm ở Thúi Đê bên Thái Hồ đã xảy ra chuyện gì không?

Giang Ngọc Phàn vừa nghe hỏi thì trong đầu nhớ lại chuyện hôm ở Thái Hồ Lục Trinh Nương đã dùng cây kim thoa cài đầu bắn sát gã thanh niên áo hoa bên kinh hoàng hỏi :

- Lục thư muốn nói chuyện Thiếu cốc chủ Đại Vu sơn Độc Quỷ cốc đã bị sát hại ư?

Bọn Phong Lôi Quả vừa nghe thì giật mình, Độc Tỷ Hổ bất giác buột miệng hỏi :

- Ai đã giết Thiếu cốc chủ Độc Quỷ cốc?

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa tự hồ như đã nhìn ra chuyện, trừng mắt nhìn Độc Tỷ Hổ hỏi :

- Sao? Người sợ à?

Độc Tỷ Hổ mặt đỏ bừng lên, vỗ vỗ vào ngực nói lớn :

- Ai bảo ta sợ? Độc Tỷ Hổ này ra Nam vào Bắc hành cước mấy mươi năm nay tuy chỉ có một cánh tay, nhưng chưa từng để một kẻ nào coi thường, chỉ có điều ta từ Hồi còn nhỏ bị độc xà cắn...

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe vậy thì bật cười nhạt, nói :

- À, bởi vậy người sợ Độc Quỷ cốc là đúng bởi vì trong Độc Quỷ cốc nuôi không biết bao nhiêu là trùng độc, xà độc, cóc độc...

Độc Tỷ Hổ tuy biết Độc Quỷ cốc rất lợi hại, thế nhưng không thừa nhận mình khiếp sợ. Cho nên vừa nghe thế thì bất đứng dậy nhưng gã chưa kịp khai khẩu thì Giang Ngọc Phàn đã đưa tay cản lại, thị ý gã ngồi trở xuống.

Giang Ngọc Phàn chờ cho Độc Tỷ Hổ ngồi xuống rồi mới đem chuyện hôm đó ở Thái Hồ xảy ra kể ọi người cùng nghe.

Độc Tỷ Hổ âm ức tức giận trong lòng vẫn còn, lập tức hào khí nói :

- Mặc xác chúng nó có Truy Mệnh tán, Hóa Huyết đơn, Dung Cốt Đoạn Hồn sa... Độc Tỷ Hổ ta chẳng sợ gì cả, Lục cô nương đã giết tên Thiếu bảo chủ của chúng, giờ chẳng đợi chúng đến tìm ta, thì ta cũng đến tìm chúng!

Lục Trinh Nương nghe vậy bất giác mỉm cười, cảm thấy hứng thú nói :

- Bởi vậy cho nên lần này tôi đến đây đặc biệt mời Nhuệ đàn chủ trợ giúp!

Độc Tỷ Hổ đương nhiên cũng không phải không biết tự lượng mình cho nên lúc này nghe hỏi vậy thì cũng người kinh ngạc hỏi lại :

- Cái gì? Mời tôi?

Phong Lôi Quả lên tiếng vẻ hơi bức mình :

- Không đúng sao? Mọi người ai cũng sợ Dung Cốt Đoạn Hồn sa của bọn Độc Cốc Quỷ, chỉ riêng một mình Nhuệ đàn chủ là không sợ, không mời người thì còn mời ai?

Hắc Sát Thần bị nói thế thì đỏ cả mặt, bất giác ngượng nghịu nói :

- Đương nhiên là mời Minh chủ của chúng ta bản thân tôi thì kể gì!

Nghe vậy, cả bọn không nhịn được đều bật cười ầm lên.

Lục Trinh Nương mỉm cười giải thích :

- Hiện tại thì chuyện chưa đến Hồi nghiêm trọng, cứ theo như tin tức từ Cái bang cho hay, Độc Quỷ cốc lão Cốc chủ Thất Âm Tẩu sau khi nghe tin con trai lão bị chết dưới ngọn Ngân Tơ Kim Ô châm của tôi thì vô cùng tức giận, lão lập tức gọi hai người con trai đang ở bên ngoài trở về, đồng thời triệu tập toàn bộ cao thủ của Độc Quỷ cốc Hồi cốc chờ lệnh...

Lời nàng nói chưa xong, thì Ngô Không hòa thượng bỗng lo lắng nói :

- Lục cô nương, chuyện này như vậy là rất nghiêm trọng mà cái sai lớn nhất của cô nương chính là tự ý rời khỏi Phi Phụng cốc. Nên biết lão Thất Âm Tẩu tâm địa hiểm độc, cô nương đã sát hại người con trai yêu quý nhất của lão ta, lão đương nhiên hận cô nương tận xương tủy. Cô nương nghe tin từ Cái bang mà vội vàng lên đường tìm đến Hoàng Sơn này đợi khi chúng ta đến được Phi Phụng cốc thì e rằng Thất Âm Tẩu đã rời khỏi Phi Phụng cốc rồi...

Lục Trinh Nương nghe vậy thì mặt hoa biến sắc, Nguyễn Ái Linh cũng không khỏi buột miệng thốt lên :

- Nguy!

Phong Lôi Quả hiểu ý, ngậm bầm tay tính toán bộ lộ trình của song phương bất giác đứng bật lên nói :

- Minh chủ căn cứ vào lộ trình của chúng ta và bọn Độc Quỷ cốc mà tính thì lúc này cần phải là lúc tranh thủ nhất, chúng ta nên nhanh lên đường, thâu đêm suốt ngày không nghỉ thì may ra mới đến Phi Phụng cốc trước lúc...

Nói đến đó lão không tiện nói tiếp, Giang Ngọc Phàn đột đứng bật lên can dận :

- Mọi người nhanh đi chuẩn bị ngựa, thực sự mà nói Vạn Diễm bôi đã lấy lại được, chúng ta cũng nên nhanh chóng rời khỏi đây!

Bọn Hắc Sát Thần nghe vậy đều nhất loạt đứng lên đơn đả chạy đi chuẩn bị ngựa.

Giang Ngọc Phàn dùng vải gắm bọc lại chiếc Vạn Diễm bôi trên bàn rồi cho vào lại trong áo.

Lục Trinh Nương lúc này mới nhận rõ tình hình nghiêm trọng cực nguy hiểm cho Phi Phụng cốc của mình, nàng lại tính toán lộ trình bất giác trở nên lo âu vô cùng.

Phong Lôi Quả lúc này giải thích với bọn Giang Ngọc Phàn :

- Thất Âm Tẩu tàn ác hiểm độc, nếu như lão ta đến Phi Phụng cốc trước, đương nhiên không khi nào chờ Lục cô nương trở lại mới ra tay hạ độc thủ. Lão nhất định sẽ làm cỏ tận gốc Phi Phụng cốc...

Nói chưa dứt đã thấy mặt Lục Trinh Nương tái xanh, cho nên lão không dám nói tiếp. Vừa khéo lúc ấy bên ngoài đã nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng vó gõ cồm cộp.

Giang Ngọc Phàn vừa nghe thấy, liền thúc giục :

- Ngựa đã chuẩn bị xong, chúng ta nhanh lên đường!

Bấy giờ cả bọn thối tất đèn trong nhà, Giang Ngọc Phàn không quên dặn để lại mấy nén bạc trên bàn rồi cả bọn kéo nhau lên ngựa phóng đi.

Tiếng vó câu dồn dập, ngựa phóng nước đại chạy rất gấp về hướng Đông, thế nhưng trong lòng bọn Giang Ngọc Phàn và Lục Trinh Nương giờ phút này còn nôn nóng gấp gấp hơn cả vó câu. Bọn họ tự hồ như nếu có thuật đằng vân hần sẽ đạp mây mà đi cho nhanh để sớm về đến Phi Phụng cốc. Bởi vì họ biết nếu như chỉ chậm chân hơn Độc Quỷ cốc thì tính mạng hàng trăm người trong Phi Phụng cốc chỉ e không tồn tại dưới bàn tay độc ác tàn bạo của lão Cốc chủ Độc Quỷ cốc Thất Âm Tẩu.

23. Chương 23: Huyết Tẩy Phi Phương Cốc

Đoàn nhân mã phóng như bay rời tiểu trang về phía Đông tới thị trấn nơi Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh gửi ngựa, lúc này gà mới gáy canh đầu, trấn thành còn chưa mở cổng. Tuy nhiên những dãy tường thành tối tăm đổ nát, chẳng khiến họ mất thì giờ chờ tới sáng, chỉ mất nửa thời khắc, đoàn người ngựa lại cấp tập phi theo hướng bắc nhằm thẳng Phi Phụng cốc.

Giang Ngọc Phàn cùng với Lục Trinh Nương lòng nóng như lửa đốt phi lên trước cách xa đoàn tòng hành. Nhất là Lục Trinh Nương lúc đến hoạt động nàng khắp khởi tướng đến niềm vui gặp mặt Giang Ngọc Phàn bao nhiêu thì hay, sau khi nghe Ngô Không hòa thượng và Phong Lôi Quả lương trước hiểm họa có thể xảy ra, nàng lại ân hận và tự trách mình bấy nhiêu.

Giang Ngọc Phàn thỉnh thoảng liếc nhìn Lục Trinh Nương hiểu rằng nàng đang lo lắng cất giọng trấn an :

- Lục biểu thư chớ nên lo quá, có thể chúng ta đến kịp, hoặc giả chúng chỉ mới phao tin chứ chưa dám phạm vào Bách Trượng phong đầu?

Lục Trinh Nương ảo não đáp :

- Giá như vừa nghe Ái Linh muội muội thông báo, tôi để mình cô ta đến Hoàng Sơn còn mình về thẳng Phi Phụng cốc thì sớm được nửa ngày rồi...

Nàng chợt nhớ tới việc vì quá nôn nóng gặp mặt Giang Ngọc Phàn mà không nghĩ đến hậu quả xấu nhất có thể xảy ra trong cốc của mình làm má nàng nóng ran ân hận và xấu hổ.

Giang Ngọc Phàn thấy mặt biểu thư lúc trắng bạch, lúc đỏ bừng, trong lòng chàng chợt trào lên một niềm cảm thương, chàng thầm nghĩ

“Việc cô ta sát tử tên Thiếu cốc chủ Độc Quỷ cốc phần nào cũng do lỗi của mình, lại cũng vì quan tâm đến mình nên tới Hoàng Sơn để nay hối hận như thế. Tuy Bách Trượng phong đối với mình cũng thân thiết nhưng làm sao bì được với Lục biểu thư? Cô ta còn thân mẫu ở đó, lại là Cốc chủ trách nhiệm lớn lao biết mấy nếu quả như lời Ngô Không hòa thượng và Phong Lôi Quả bọn Thất Âm Tẩu ác độc đến mức sát hại đến chó gà không chừa thì từ nay trên giang hồ mất đi một trong Bát đại thế gia, mối thù này dù có trả được thì sự ân hận và nỗi đau thương để đâu cho hết?”

Phía sau, tuy ai cũng nôn nóng cố giục ngựa đi nhanh cho kịp Minh chủ, Nhất Hân, Chung nhị vị cô nương, nhưng hơn ai hết, Phong Lôi Quả hiểu được tâm sự của hai người nên cố giữ mọi người ở một khoảng cách nhất định.

Hắc Sát Thần dần lòng đã lâu, chợt hậm hực cất tiếng :

- Nếu phen này lão tiểu tử Thất Âm Tẩu cả gan dám gây tội ác với Phi Phụng cốc thì dù có phải liều mười cái tiểu mạng này ta cũng quyết phải ăn thịt hần!

Như thường lệ hễ Hắc Sát Thần mở miệng, y như rằng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa khích bác lại ngay, tưởng như giữa họ có mối hiềm khích thâm căn cố đế.

- Thì ai cấm người chứ? Chẳng phải Lục cốc chủ vốn có mắt tinh đời thấy rõ hiền tài chỉ thỉnh cầu một mình người đó sao?

Hắc Sát Thần thấy mình bị hỏi, nhưng vẫn âm ỉc chưa chịu thôi :

- Tuy ta không phải là đối thủ của hắn nhưng hễ cứ gặp kẻ mạnh thì co đầu lại như người thì thử hỏi còn đâu công đạo, ngoại trừ Lục cô nương...

- Nói như người thật dễ quá! Nhưng cậu người là cái thá gì mà hễ mở miệng ra là “Cậu ta nói....” người có kiến thức như vậy, tài ba lỗi lạc như vậy đã làm được gì cho thiên hạ vô lâm hay chưa? mà chúng ta đâu có nghe cái miệng hay khoe mẽ của người phun ra được lời nào....

Hắc Sát Thần ấp úp :

- Ông ấy tàn phế mất rồi, thì làm sao còn hành hiệp trượng nghĩa được? Cũng chính do tay chân Thiết Âm Tẩu mà ra cả...

Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa bật lên tiếng cười chế giễu, Phong Lô Quả thấy tình thế có thể dẫn đến hiềm khích lớn liền chen lời :

- Thực tình Độc Quỷ cốc vô cùng độc ác nhưng lực lượng và bề cánh rất lớn ngay cả Tây Đề ngũ lão cũng không dám dây vào...

Lão liếc nhìn Nguyễn Ái Linh nói tiếp :

- Trên giang hồ còn đồn rằng Nguyễn hồ chủ trước kia còn đính ước với Thất Âm Tẩu về chuyện thông gia gì đó nữa...

Nguyễn Ái Linh nghe nói mặt đỏ bừng vì xấu hổ, nguyên chuyện này nàng cũng đã nhiều lần nghe nói tới. Trước đây khi nàng mới năm sáu tuổi, thân phụ nàng là Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng vốn nổi tiếng hiếu sát. Đã không biết bao nhiêu nhân vật anh kiệt trong võ lâm kể cả hắc đạo, bạch đạo đã táng mạng thảm khốc bởi độc chất Phân Cốt Tán Nhục dưới Kim trọng của lão. Hồi đó chắc chắn một điều rằng Nguyễn hồ chủ tàn ác hơn bây giờ rất nhiều, còn lúc đó Thất Âm Tẩu có thiện lương hơn ngày nay bao nhiêu thì chưa dám chắc nhưng hai nhà đã có mối thâm giao.

Thậm chí khi Ái Linh ra đời, Nguyễn Công Lượng và Thất Âm Tẩu ngỏ lời giao kết thông gia. Chuyện này trên giang hồ nhiều người đều biết.

Phong Lô Quả từng nói rất đúng rằng: “Chuyện đời kể cũng lạ, Nguyễn Công Lượng trên đời không biết sợ ai ngoài sợ vợ, không thềm nghe ai ngoài nhi nữ của mình”. Dưới tác động của thân mẫu Nguyễn Ái Linh một người hiền phụ đầy lòng nhân từ nhưng vô cùng kiên quyết, Nguyễn Công Lượng dần dà cải tà quy chánh, tuy nhiên đối với nhi nữ, lão quyết bắt giữ cho bằng được lời lão đã đính ước Hồi xưa.

Nguyễn Ái Linh ngày một lớn, tâm tính của Nguyễn Công Lượng cũng biến đổi dần, tuy nhiên trên giang hồ dễ gì cải đổi được lời mình đã hứa? Mười ba mười bốn tuổi, sau vài lần bị phụ thân ép mang đến tiếp xúc với gia đình Độc Quỷ cốc Cốc chủ ở Đại Vu sơn, Ái Linh thấy ghê tởm những hành vi phương luân bại lý của ba tên Thiếu cốc chủ nên sau đó nàng kiên quyết cự tuyệt. Nguyễn Công Lượng là người bản tính và cố chấp, tuy mối thâm tình với Cốc chủ Độc Quỷ cốc ngày càng phai nhạt nhưng lão sợ giang hồ chê cười là người bội tín nên cố ép nữ nhi, nhiều lúc lão dùng roi vọt đánh nàng tàn nhẫn...

Tuy nhiên Ái Linh được thân mẫu mình bảo vệ, bà ta ngầm đính ước gã con gái cho nhi tử của Trang Tương Trân, sau khi Nguyễn Công Lượng phát hiện sự thật này thì lão cũng biết rõ tư cách hèn kém của ba tên Thiếu cốc chủ Độc Quỷ cốc vốn tàn bạo và nổi tiếng dâm dăng lão đành chịu bỏ mặc cho thiên hạ chê cười còn hơn đem ái nữ thiên kim trao vào tay lang sói. Mối thâm tình ngày xưa giữa hai nhà phai nhạt dần, thậm chí những kỳ mừng thọ lễ tế hai bên cũng không mời nhau, dù hai nhà chưa bao giờ tỏ ra xích mích, từ đó lão Hồ chủ ưu ái nữ nhi hơn và không nhắc đến chuyện xưa nữa, công nhiên chấp nhận sự đính ước giữa thân mẫu Ái Linh và Giang Ngọc Phần...

Thực ra chuyện đó không đáng phải hổ thẹn nhưng lời Phong Lô Quả như một câu trách khéo Nguyễn trang chủ đã gián tiếp tăng thêm thanh thế cho Độc Quỷ cốc khiến thiên hạ thêm nể sợ làm Ái Linh đỏ bừng mặt không biết nói gì.

Chung Ngọc Thanh nhìn thần sắc của Ái Linh liền tỏ ra thông cảm vội liếc xéo Phong Lôi Quải mắng lão :

- Lưu đường chủ sao lại nhỏ nhen nói chuyện xưa làm gì? Nguyễn lão hồ chủ bây giờ là nhân vật đáng trọng, còn ai nghĩ đến lời ước năm xưa với hạng người độc ác kia nữa?

Bọn Hắc Sát Thần, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nghe nói liền nhớ lại lần chúng bị khốn trong Linh Âm cổ tự suýt nguy tính mạng với lão Hồ chủ thì tỏ ra không tán đồng với Chung Ngọc Thanh. Nhưng nghĩ lại thấy Ái Linh cũng được an ủi, thêm nữa nàng là người thân thiết với Minh chủ, lại ra sức giúp Du Hiệp Đồng Minh nên không ai nói gì thêm.

Phong Lôi Quải thấy mình lỡ lời nên ân hận nói :

- Phải! Xin Nguyễn cô nương lượng thứ, lão hủ vì quá lo lắng cho sự an nguy của Phi Phụng cốc, hận Thất Âm Tẩu quá mà nói năng lộn xộn. Nên đến nhanh đó mới được, rồi xảy ra chuyện gì thì Minh chủ và Lục cốc chủ đau khổ và ân hận không biết nhường nào...

Mọi người không nói gì nữa, ra roi giục ngựa tiến lên.

Mười lăm con tuần mã lao đi như gió cuốn bất kể ngày đêm, mang trên mình chúng những con người sốt ruột vì những dự cảm bi đát, thẳng tiến về Phi Phụng cốc, dọc đường Lục Trinh Nương, Giang Ngọc Phàn và Đồng Minh của chàng nhận được những tin tức về nhóm Càn Khôn ngũ tà, cả Vạn Lý Phiêu Phong do các đệ tử Cái bang cung cấp, về tình hình Phi Phụng cốc, họ không biết gì thêm so với những điều hôm qua Lục Trinh Nương và Nguyễn Ái Linh đã nói.

Như dự tính của Phong Lôi Quải gần sáng ngày hôm sau đoàn người mới đến khu vực Bách Trượng phong. Sau hai năm cách biệt Bách Trượng phong mà chàng coi thân thiết như chôn nhau cắt rốn, bây giờ Giang Ngọc Phàn nhìn bóng núi thấp thoáng dưới ánh trăng mà lòng dạt dào, những cảm xúc thiết tha. Nơi đây bà ngoại chàng đã dốc công truyền thụ cho chàng võ công tuyệt đỉnh, hàng năm luân phiên tám vị mẫu nương đến đây bổ sung thêm mỗi người một thứ công phu. Rồi những đồng môn huynh đệ có phải qua cơn tai họa đó không?

Giang Ngọc Phàn đang mãi nghĩ ngợi thì Phong Lôi Quải lên tiếng :

- Đây sắp đến Phi Phụng cốc rồi mà chưa nghe động tĩnh gì, cũng không có ánh lửa đốt phá, có lẽ bọn chúng chưa kịp gây ra tai họa...

Mọi người nghe nói như cắt được gánh nặng.

Phi Phụng cốc là một khe núi khá bằng phẳng nên đoàn ngựa không cần gò cương nhiều cứ phi nước kiệu dưới những tán lá ven bờ khe, lại cũng không có điểm canh vì suốt cả thời Tái Thượng lão tổ tổ chức thành một cốc lớn mạnh không có một phái hắc đạo nào dám gây thù chuốc oán hoặc quấy nhiễu.

Tuy nhiên càng vào sâu trong cốc cảnh tượng im ắng một cách khác thường mà Lục Trinh Nương là người đầu tiên linh cảm được điều không lành đã xảy ra ở đây. Nàng cắn chặt môi, ngược khuôn mặt trắng bệch nhìn Giang Ngọc Phàn run giọng nói :

- Ngọc đệ đệ! Chắc đã phát sinh sự cố rồi!

Giang Ngọc Phàn cũng cảm thấy sự im ắng không bình thường, chàng không đáp mà ra roi quất ngựa lao thẳng vào sơn môn. Lục Trinh Nương bám theo, đoàn tòng hành cũng tăng tốc độ thành một hàng liên tục.

Cảnh tượng hiện ra ngay trước tiểu sảnh làm mọi người kinh hoảng, xác người nằm la liệt, quần áo tả tơi, thân hình mặt mũi biến dạng không còn nhận ra ai. Toàn trường tỏa ra mùi tử khí rất khó chịu.

Cả đoàn người sững sờ chứng kiến một tội ác vô tiền khoáng hậu, Phong Lôi Quải ngửi thấy mùi độc chất còn lớn vồn, biết họ đang ở trong tình trạng nguy hiểm định lên tiếng cảnh báo thì ở phía trước vang lên một tiếng rú đau thương nghe đến đau thắt con tim :

- Trương thúc thúc!

Lục Trinh Nương đã xuống ngựa từ bao giờ, quỳ sụp bên một thân người bất động, tay nàng lay gọi người kia một lúc rồi bưng lấy mặt òa khóc lên thảm thiết.

Giang Ngọc Phàn nhận ra người đó là Trương tổng quản của Phi Phụng cốc, y phục ông này còn nguyên vẹn, và xem ra thì chưa chết, vì thân thể thỉnh thoảng vẫn còn giật giật.

Chàng vừa định lao xuống ngựa thì nghe tiếng Phong Lôi Quải gọi giật giọng :

- Minh chủ đừng xuống!

Lão cao giọng nói thêm :

- Mọi người lùi ngay lại, Thực Cốt Đoạn Hồn sa còn tác dụng giết người phải quay lại tìm cách đối phó, nếu không tất cả sẽ chết một cách vô ích.

Ai nấy còn đang bán tín bán nghi thì đã thấy Lục Trinh Nương ngã vật xuống ngất xỉu, Phong Lôi Quải nín thở, vội vàng nhảy tới bế xốc nàng lên chạy vút về phía sau, chưa tới sơn môn Phong Lôi Quải loạng choạng chực té, may nhờ Hắc Sát Thần nhảy vội xuống đỡ cả hai người lên ngựa.

Giang Ngọc Phàn thấy vậy ra lệnh :

- Lùi khỏi sơn môn!

Lúc này Phong Lôi Quải thấy tay chân cứng đờ, còn Lục Trinh Nương đã hôn mê, Chung Ngọc Thanh liền bế lấy Lục Trinh Nương đặt xuống bãi đất bằng phẳng phía ngoài sơn môn chừng mười trượng, Hắc Sát Thần cũng dìu Phong Lôi Quải tới gần đó.

Nguyễn Ái Linh liền rẽ đám đông xúm quanh hai nạn nhân, rút trong người ra mấy lọ thuốc nhỏ, trước hết dốc ra hai viên ngọc hoàn cừ trắng, một trao cho Hắc Sát Thần một viên dùng nội lực đẩy vào cái miệng cứng đờ của Lục Trinh Nương, Hắc Sát Thần thấy vậy cũng làm theo nhưng Phong Lôi Quải còn tỉnh táo dễ dàng nuốt được viên thuốc.

Sau đó, Nguyễn Ái Linh lại dùng lọ thuốc bột xoa các huyệt đạo và thất khứ của Lục Trinh Nương, nàng quay lại định đưa thuốc cho Hắc Sát Thần thì đã thấy Phong Lôi Quải đang cử động chân tay, miệng lẩm bẩm :

- Thật là thần dược, lão hủ cứ tưởng phen này là đi đứt...

Ái Linh nói về lo lắng :

- Đây là những loại thuốc quý nhất mà gia phụ chế được. Lão nhân gia nói rằng: Trừ thứ độc nhất độc thiên hạ là Thực Cốt Đoạn Hồn sa thì mọi loại độc khác, chỉ cần trong uống ngoài thoa như vậy là khỏi ngay...

Nhất Trần đạo nhân thất kinh hỏi :

- Vậy thì hai vị này khó toàn mạng ư?

Ái Linh ngập ngừng :

- Lão nhân gia nói rằng Thực Cốt Đoạn Hồn sa không bị nhiễm vì hô hấp, nó là thứ bột mịn được phóng ra từ những ống nhỏ thấm vào lỗ chân lông vào tận xương rồi từ đó ăn ngược trở ra làm da thịt xám bầm, xương cốt bị nhũn như cháo...

Nàng chỉ vào trong cổ nói thêm :

- Các vị trong kia ắt bị trúng loại độc này, nhưng tôi e rằng nhị vị đây bị một loại độc khác...

Hắc Sát Thần buộc miệng :

- Vậy thì Truy Mệnh tán rồi!

Nguyễn Ái Linh gật đầu :

- Có lẽ vậy, thứ độc này sau khi bị hô hấp vào một phút là hôn mê ngay. Người yếu chỉ sau nửa khắc là chết, người có võ công cao cường cũng chỉ sống được không quá hai giờ nếu không có thuốc giải.

Giang Ngọc Phàn kinh hãi nói :

- Vậy thì tôi phải vào ngay để cứu Trương thúc thúc và biết đâu còn ai khác nữa...

Nhất Trần đạo nhân can :

- Xin Minh chủ chờ vội đi, chúng ta hãy nghĩ cách gì đã, nếu Minh chủ lại vào thì kết cục chẳng khác gì Lục cô nương đâu!

Giang Ngọc Phàn ngẫm rằng Nhất Trần đạo nhân nói không sai dù chàng có võ công cao tuyệt nhưng không thể đối phó với độc vật được. Nhưng ruột chàng nóng như lửa đốt, lẽ nào đành đứng khoanh tay ở đây nhìn thúc thúc Trương tổng quản đang quần quai? Và có lẽ còn nhiều huynh đệ đồng môn khác có thể trong số những người đang hấp hối còn thân mẫu của Lục biểu thư? Chàng nhất quyết :

- Tiểu đệ phải vào thôi, dù chết cũng không thể đứng nhìn người chết mà không cứu...

Chàng chợt nghĩ tới mình đang giữ trách nhiệm Minh chủ, nếu nói vậy ắt xúc phạm đến lòng tự ái của mọi người, chắc họ theo chàng nhập cốc và tất cả sẽ chết một cách vô ích, liền nhỏ giọng nói thêm :

- Chư vị hiểu cho Phi Phụng cốc và bốn môn....

Chung Ngọc Thanh thấy Giang Ngọc Phàn cương quyết như vậy, biết không có cách gì đảm bảo an toàn cho chàng được liền nói :

- Minh chủ hãy để tôi vào trước xem, tôi đã uống rượu trong Vạn Diễm bôi, Hàn Phách thần công không bị tác động, ắt độc vật của Độc Quỷ cốc cũng vô dụng.

Phong Lôi Quả chống tay đứng lên nói :

- Minh chủ, Chung chấp sự nói phải đó!

Giang Ngọc Phàn chưa chịu :

- Nhưng một mình Chung tỷ tỷ thì làm gì được? Hơn nữa tiểu đệ hiểu rõ Phi Phụng cốc...

Nguyễn Ái Linh góp lời :

- Bây giờ chắc độc vật không còn tác dụng nhiều, tôi cho rằng chúng ta hãy uống rượu trong Vạn Diễm bôi rồi thêm một viên được hoàn Tán Tiêu hoàn này nữa chắc hẳn vô sự.

Cả bọn nghe nói cả mừng liền nhất trí làm theo cách ấy, Giang Ngọc Phàn lấy Vạn Diễm bôi ra đang lúc chưa biết dùng gì để uống thì Ngô Không hòa thượng đã cười ha hả đưa cái hồ lô lớn luôn mang theo bên mình ra nói to :

- Rượu ngon Phúc Kiến cất từ hai mươi năm đây! Ra Tửu Nhục hòa thượng hôm nay lại làm được việc.

Nhưng khi kiểm lại, trong lọ Ái Linh mang theo chỉ còn hơn mười viên được hoàn Giang Ngọc Phàn nói :

- Chúng ta chỉ cần, ba bốn người vào trong là đủ, nên giữ lại một ít thuốc để phòng cho người bị nạn.

Chàng liền chọn Nhất Trần đạo nhân, Hắc Sát Thần, Ngô Không, Chung Ngọc Thanh nhập cốc, những người còn lại ở ngoài sơn môn coi sóc nạn nhân. Lát sau Hắc Sát Thần đưa Trương tổng quản trở ra, ông ta vẫn còn thoi thóp nhưng khuôn mặt đã bầm đen và bắt đầu biến dạng, Ái Linh hướng dẫn Hắc Sát Thần cứ theo như cách của mình vừa rồi.

Giang Ngọc Phàn cùng ba người đi sâu vào Phi Phụng cốc, cảnh tượng hiện ra làm họ rùng mình sở gáy, ngay cả những người đã từng giết người như cơm bữa là Nhất Trần đạo nhân và Ma Diện cô nương cũng không khỏi nổi gai ốc. Trong các thất phòng, người chết rải rác khắp nơi và tình cảnh còn thảm hơn ngoài tiền sảnh nhiều, tất cả đều gần như lóa ló, cứng đờ. Những người còn nguyên vẹn thì mặt mũi đen nhem những người nặng hơn thì óc não đã nhũn lại thành một đồng bầy nhầy. Giang Ngọc Phàn không thể nhận ra được người nào trong đồng tử thi tang thương đó.

Cả bốn người xông xáo khắp nơi cho đến sáng vẫn không tìm được một người nào sống sót, hơn một trăm nhân gia đệ tử của Phi Phụng cốc chỉ trong một đêm đã bị xóa tên khỏi võ lâm. Giang Ngọc Phàn thấy lòng đau như muối xát, lê chân nặng trĩu đi ra phía mộ phần nghiêng rằng nói :

- Hồi Thất Âm Tẩu bà ngoại ta với người không gây thù oán chỉ vì biểu thư ta trừng trị tên vô sĩ dâm loạn kia mà người gây ra cảnh thảm khốc này, ta còn sống ngày nào thì lột da bọn người mới hả!

Chàng lại nghĩ đến cảnh tượng, khi Lục biểu thư bình phục thấy tình cảnh này chắc nàng không chịu nổi.

Giang Ngọc Phàn tìm được mộ bia ngoại táng bên cạnh dương của chàng là thân phụ của Lục Trinh Nương và những người thân khác, chàng thấp hươg khẩn :

- Lão nhân gia! Cơ nghiệp mấy chục năm lão nhân gia xây dựng phút chốc tiêu tan cũng phần nào lỗi tại ngoại tôn! Con biết giờ này dưới cửu tuyền lòng người đau như cắt. Xin lão nhân gia cứu giúp Lục biểu thư, ngoại tôn xin khắc cốt mối thù này, nếu không báo được con không xứng là truyền nhân của lão nhân gia!

Giang Ngọc Phàn khẩn xong, nước mắt tuôn trào, nghẹn ngào đứng lên cùng ba người trở lại.

Bọn Phong Lôi Quải ở ngoài sơn môn cũng rất nóng lòng chờ Minh chủ quay về, sau khi nghe tình hình ai cũng sôi sục căm giận muốn tìm đến Độc Quỷ cốc để báo thù ngay.

Giang Ngọc Phàn thấy Phong Lôi Quải gần bình phục hẳn còn Lục Trinh Nương vẫn chưa Hồi tỉnh, chàng tuy hơi mừng vì biểu thư không thấy tình trạng đau lòng trong cốc, nhưng lại rất lo lắng cho tính mạng của nàng. Thấy trên mặt Lục Trinh Nương xuất hiện lên những vết bầm đen, chàng nhìn Ái Linh dò hỏi.

Ái Linh hiểu ý cúi đầu nói :

- Chỉ sợ Lục tỷ tỷ bị trúng độc Thực Cốt Đoạn Hồn sa, như vậy không những dung nhan sẽ bị hủy hoại mà tính mạng e cũng khó bảo toàn!

Giang Ngọc Phàn lo lắng hỏi :

- Vậy Tán Thiên hoàn của Nguyễn bá bá đành bất lực ư?

- Gia phụ nói rằng nếu gặp phải đệ nhất độc thiên hạ này thì dù có được sẽ lại với Liêu Nha Lão Ẩu hay không?

Giang Ngọc Phàn bằng vào trực giác của mình lắc đầu khẳng định :

- Tôi nghĩ là không...

Chàng nói chưa dứt đã nghe giọng Hàn Dũ Lý đánh lại gặng hỏi :

- Làm sao mà Phàn đệ ngươi biết là không chứ?

Giang Ngọc Phàn bị cắt ngang, hỏi như vậy thì ngờ cả người chính chàng đang muốn lên tiếng cải biện thì đã thấy Phong Lôi Quải gật đầu đỡ lời :

- Minh chủ phán đoán không sai, thiếu nữ đánh đàn kia nhất định không nói cho Liêu Nha Lão Ẩu nghe chuyện này....

Thực tình thì bản thân Hàn Dũ Lý cũng đoán được là thiếu nữ đánh đàn sẽ không báo cáo lại với Liêu Nha Lão Ẩu, thế nhưng vì nàng thấy Giang Ngọc Phàn tự đứng khẳng định chắc nịch như là rất...

(Thiếu trang 94, 95)

... Hình đường chủ.

Nói xong sải bước tới bên cạnh Giang Ngọc Phàn.

Gã mặt sẹo, miệng méo, trợ đầu cả ba người thấy thế cũng tức giận kêu lên :

- Con mẹ xấu xa này, ngươi dựa vào đâu mà dám làm Hình đường Đường chủ?

Rồi ba người xông tới định kéo phu nhân ra.

Fu nhân né tấm thân to béo sang bên, tròng mắt lồi chiếc Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao ra vừa vung lên vừa hét :

- Lão nương dựa vào cái này đây!

Gã méo miệng thấy vậy cũng lòi chiếc chùy thép tinh luyện ra quát :

- Ngươi dựa vào cái đó, dễ thường ta không biết dùng cái này?

Ma Diện cô nương nóng tiết nhảy tới rút phả kiếm ra :

- Thế nào? Các người đường đường là ...

... mười năm cùng bà ngoại và tám vị mẫu nương luyện võ công mà hai năm nay không có ai lui tới, chàng rất muốn đến căn phòng đầy kỷ niệm của mình, mà chắc giờ đây đã phủ rêu phong để Hồi tưởng về thời gian vô tư và thơ mộng, nhưng lại nghĩ đến trọng trách của mình trước những nạn nhân tính mạng còn bị đe dọa ngoài kia liền truyền lệnh quay về.

Chàng đi sau cùng, luôn luôn ngoái lại nơi mà chàng chỉ bảo từng bước để được như bây giờ, với lòng tràn ngập bao nhiêu cảm xúc hối hận.

Nói rằng chàng được như bây giờ, nhưng bây giờ chàng là gì? Khi nhìn sư môn bị tuyệt diệt?

Trong cơn đau vô biên Giang Ngọc Phàn lảo lảo bước đi, không lý đến thuộc hạ của mình đang nhìn theo đầy thương cảm.

Sao mình gia nhập vào Du Hiệp Đồng Minh không nghĩ đến sư môn, không đắn đo trước việc phụ thân có cho phép hay không? Sao mình quen thiết đảm giang hồ, khi chữ hiếu còn chưa trả được.

Trong cơn bấn loạn của cảm xúc Giang Ngọc Phàn thốt nhiên nói nên những suy nghĩ của mình.

Những người tùy hành Giang Ngọc Phàn tuy là những tay hiếu sát, nhưng khi quyết trở lại thiện lương đã nhiều phen trần trở.

Chúng ít nhiều hiểu được suy nghĩ của Minh chủ lúc này, nhất là Nhất Trần đạo nhân, lão thừa biết tâm lý lớp thanh niên như Giang Ngọc Phàn, lúc tuyệt vọng thì sẵn sàng chết bởi những lý do mà mình tự gán vào vai.

Tuy vậy, lão ra hiệu cho những người đi sau không tham gia đến những mẫu độc thoại rời rạc của Minh chủ, chỉ lẳng lặng bám sát chàng.

Đến ngoài sơn môn, Giang Ngọc Phàn quỳ xuống cạnh Lục Trinh Nương vẫn còn hôn mê, chàng nói lảm nhảm về bà ngoại, về Trương tổng quản về Cửu Cung bảo rồi ngất đi.

Bọn Phong Lôi Quải thất kinh kẻ chích huyết, người bấm huyết, Hồi lâu Giang Ngọc Phàn mới Hồi tỉnh.

Chàng sức nhớ đến tất cả những sự việc mới xảy ra, nghiêng rằng nói :

- Thất Âm Tẩu, kể từ hôm nay, ta với người thề không đội trời chung!

Rồi chàng quay sang các đồng liêu thống thiết nói :

- Chư vị, thời gian qua được chư vị chiếu cố, tiểu đệ vô cùng cảm kích. Nay có mối thù riêng phải báo, tiểu đệ biết rằng gặp phải kẻ thù hung ác và vô cùng nguy hiểm, nhưng tiểu đệ thề trước vong linh lão nhân gia, còn sống ngày nào quyết báo mối thù. Nay tiểu đệ xin giả từ chư vị vì chuyện này không liên can gì đến chư vị, chỉ xin chiếu cố cho đến sự an nguy của Lục biểu thư và Trương thúc thúc là tiểu đệ cảm kích lắm!

Bọn Du Hiệp Đồng Minh nghe vậy đều cùng quỳ cả xuống nói :

- Minh chủ chẳng lẽ quên rằng chúng ta đã cùng thề “Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia?”. Vả lại phạm người hành hiệp giang hồ, ai thấy bất bình cũng phải ra tay, đâu nói đến chuyện thù riêng thù chung? Tôn chỉ của Đồng Minh chúng ta chẳng phải là cứu khổ trừ nguy đó ư? Chúng tôi thà chết đâu dám để Minh chủ bỏ đi một mình lặn lội trong vòng nguy hiểm?

Phong Lôi Quải nói :

- Độc Quỷ cốc chỉ mạnh về dùng độc, không phải là loại khó đối phó gì, chỉ khi chúng chủ động sử dụng độc hàng loạt mới kết quả mà thôi, cứ theo những gì xảy ra ở đây thì bọn đề hèn ấy nhân lúc cả cốc ngủ say, chúng huy động tất cả cao thủ thâm nhập, trước dùng Truy Mệnh tán làm tê liệt tức thời, sau dùng Thực Cốc Đoạn Hồn sa để tàn sát lần lượt, hành động ấy chẳng khác gì loài cầm thú. Xưa nay Thất Âm Tẩu vốn nổi danh là người tâm trường, dạ độc, tội ác này là tuyệt đỉnh trên võ lâm. Nay chúng ta cứ đến Độc Quỷ cốc để gặp người nào diệt luôn người ấy, chúng không kịp trở tay ắt thất bại mà thôi!

Giang Ngọc Phàn vốn xưa nay hanh động đường hoàng, liền phản đối :

- Kể dặc tội là phụ tử Thất Âm Tẩu và một số kẻ tòng hành mà thôi, còn như loại đệ tử thì có tới vài trăm, tội tình gì mà triệt hạ chúng? Như vậy, hóa ra chẳng phải tàn độc như chúng hay sao?

Phong Lôi Quải trầm nghĩ: “Thật là một Minh chủ hiền tài, chẳng khác gì Lưu Bị xưa kia, nhưng nếu hành động đường đường chính chính, để Thất Âm Tẩu phải bộ thuộc dần dần trận thế với đủ loại ống độc cầm tay thì chỉ e thiên hạ vô lâm hiện giờ không ai đương nổi, khi đó đừng nói Lục nương và vị Tổng quản đây không tìm được thuốc giải mà tính mạng bọn chúng ta cũng khó toàn. Nhưng thuyết phục Minh chủ không phải dễ, chỉ bằng cứ đồng ý rồi thương nghị sau với bọn Hắc Sát Thần, Tiết chấp sự với cô nàng Hàn Dũ Lý kia vốn là tay hiệu sát cứ đến sơn môn thì tràn tới giết bừa, ắt Minh chủ chẳng ngăn xuể!”

Nghĩ vậy lão đưa mắt ra hiệu ọi người rồi gật đầu tuân lệnh.

Bọn hung sát trong Du Hiệp Đồng Minh từ xưa vốn biết rằng khó đối phó với Độc Quỷ cốc nghe Phong Lôi Quải đề nghị biện pháp lúc đầu bọn chúng đều cho là phải. Nhưng khi bị Minh chủ phản đối chúng tỏ ra bất bình, chỉ khi Phong Lôi Quải đưa mắt ra hiệu mọi người đều cho lão già đa mưu túc trí kia đã có chủ định mới rồi.

Lập tức đoàn người sắp xếp lên đường, lúc này đã gần trưa đến Độc Quỷ cốc phải mất một ngày đêm, họ đặt Lục Trinh Nương và vị Trương tổng quản lên yên ngựa, rẽ vào một trấn nhỏ tìm một quán ăn lót dạ rồi nhằm hướng Tây nam đuổi ngựa đi nhanh

Tảng sáng hôm sau bọn Giang Ngọc Phàn đến khu vực Đại Vu Sơn, đây là một dãy núi cao, hùng vĩ và hiểm trở có hàng chục đỉnh và khe lớn nhỏ. Nhưng nhờ lúc trước Nguyễn Ái Linh từng theo thân phụ đến mấy lần nên không cần tìm người dẫn đường. Họ tìm đến một thôn nhỏ ven chân núi ăn uống qua loa, gửi nhờ ngựa lại chỉ dắt theo hai con chó Lục, Trương hai người rồi hối hả lên đường.

Từ sơn môn vào Độc Quỷ cốc xa tới bảy, tám dặm tuy Ái Linh theo thân phụ đến đây đã nhiều năm nhưng nàng vẫn còn nhớ đường rất kỹ.

Ngộ Không hòa thượng bắn khoăn nói :

- Giang hồ vẫn nói Độc Quỷ cốc được canh phòng nghiêm mật lắm sao đã gần đến nơi mà vẫn không thấy điểm canh nào?

Ma Diện cô nương Chung Ngọc Thanh góp lời :

- Hữu hộ pháp nói phải lắm, Thất Âm Tẩu và bọn Thiếu cốc chủ gây thù chuốc oán khắp nơi nên không thể không canh giữ nghiêm mật. Nhất là chúng vừa gieo đại họa lại càng phải đề phòng, có lẽ còn xa mới tới?

Nguyễn Ái Linh đáp :

- Chừng non một dặm nữa thôi!

Chung Ngọc Thanh lại nói :

- Hay là chúng sợ không dám trở về cũng nên?

Phong Lôi Quải nói :

- Nếu cho rằng Thất Âm Tẩu sợ Lục cốc chủ báo thù nên bỏ cốc là không đúng, vì hắn đâu ngờ có một lực lượng lớn theo Lục cốc chủ thế này?

Giang Ngọc Phàn nói :

- Dù hắn có độn thổ cũng phải truy tìm bằng được, nhưng trước hết cứ vào trong cốc bắt bọn lâu la truy hỏi thực hư thế nào đã.

Đoàn người tăng tốc độ vào sâu trong cốc, đến tận cốc môn họ mới gặp một điểm canh nhỏ có hai tên gác. Đồng Nhân Phán Quan Đinh Nhị Sát không nói, không nghiêng rằng nghiêng rằng xông vào vùng độc cước đồng nhân đánh vỡ sọ ngay một tên.

Tên kia định bỏ chạy thì gã đã phóng lên quát :

- Không muốn về châu thổ ngay thì dừng lại!

Tên đệ tử Độc Quỷ cốc thấy đoàn người đa số gồm những kẻ mặt mày hung ác đã sợ, biết không thể chạy thoát hẳn vội vàng quỳ xuống, miệng lầm nhảm :

- Xin chư vị anh hùng tha mạng! Tha mạng!

Giang Ngọc Phàn bước tới, gạt Đinh Nhị Sát hỏi :

- Lão Cốc chủ ở đâu?

Tên kia vừa lạy vừa đáp :

- Dạ bẩm... lão Cốc chủ cùng nhị vị Thiếu cốc chủ với các đệ tử tinh tráng rời cốc từ hai hôm nay rồi...

- Trong cốc còn những ai?

- Bẩm.... chỉ còn lão phu nhân không chịu đi theo và một số gia nhân và vài đệ tử thuộc loại như chúng tôi thôi!

Giang Ngọc Phàn ra hiệu cho tên đệ tử lui về, rồi dẫn đầu đòi hỏi tiếp tục vào cốc.

Sào huyết Độc Quỷ cốc chiếm một diện tích khá rộng bao gồm một thung lũng ăn thông vào hang đá với nhiều ngõ ngách vô cùng hiểm trở. Thung lũng mọc toàn những thứ cây rậm rạp, tán lá lòa xòa không có vườn hoa cây cảnh gì. Nhiều dãy lán được xây cất không theo một trật tự hệ thống nào trông rất tối tăm bí hiểm.

Trước dãy lán đầu tiên có hai tên đệ tử đeo đao ngắn đứng canh, mặt lộ vẻ (...) đoàn người mới đến (...) tên sợ lú lủi không dám hỏi han gì lại bị Hắc Sát Thần nạt nộ :

- Chúng bay mau vào gọi mụ Cốc chủ phu nhân ra đây nếu không thì ta xé xác người.

Giang Ngọc Phàn quay sang Hắc Sát Thần nói nhỏ nhưng uy nghiêm :

- Nhuệ đàn chủ không cần phải uy hiếp chúng đến như vậy!

Hắc Sát Thần cúi đầu nhận lỗi, hai tên đệ tử thấy vậy có hơi bớt sợ, một tên hỏi :

- Phu nhân hai ngày nay không ra khỏi nhà, không tiếp ai cả...

Giang Ngọc Phàn nhẹ giọng hỏi :

- Ai cao nhất chỉ huy canh phòng ở đây?

- Dạ bẩm, Đường đội nhất ạ!

Giang Ngọc Phàn lầm bầm :

- Vậy là hẩn đốc toàn lực rời khỏi cốc rồi, không biết còn thực hiện tội ác nào nữa?

Rồi chàng cao giọng ra lệnh cho tên đệ tử Độc Quỷ cốc :

- Vào đưa gã Đường đội nhất ra đây!

Hẩn không dám trái lệnh vội chạy biến vào trong một lát sau hẳn trở ra cùng một lão nhân tiều tụy, gầy nhom như que củi.

Lão nhân thấy bọn Giang Ngọc Phàn từ xa đã chấp tay chào hỏi :

- Chư vị đến tề cốc thật không đúng lúc, mọi người đều đi vắng cả, ty chức lại không có quyền hành gì...

Giang Ngọc Phàn thấy lão nhân đáng thương hơn là đáng giận, liền thấp giọng hỏi :

- Chúng đệ tử Độc Quỷ cốc hiện còn lại bao nhiêu?

Lão già lễ phép thưa :

- Bẩm, còn năm sáu chục gia nhân và đệ tử, nhưng phần lớn các đệ tử đều từng bị phạt hoặc quản thúc cả.

- Kể cả ông nữa hay sao?

- Dạ! Ty chức cũng mới mãn hạn phạt ba tháng nay thôi!

Giang Ngọc Phàn nén cười hỏi tiếp :

- Lý do gì?

Lão già lẩm lét nhìn trước ngó sau rồi ấp úng trả lời :

(Mất trang 113, 114)

... hần đang...

Lão già bỏ lửng câu nói, nhổ một bãi nước bọt.

Giang Ngọc Phàn khoát tay :

- Chúng ta đi thôi!

Họ tiến thêm chừng ba mươi trượng nữa, trước mắt đã hiện ra miệng của một thạch động sâu hun hút vào trong, miệng hang cao chừng hai trượng, rộng hơn trượng, được đục vuông vắn có hai cánh cửa gỗ lim, chỉ đóng có một cánh. Bên trong ánh đèn mờ mờ hắt ra, bên ngoài đã sáng bạch nhưng nếu không có ánh đèn đó thì phía trong vẫn còn tối om.

Cạnh cửa có hai tên đại hán to lớn, lực lưỡng, đều lăm lăm đoản đao đang đưa mắt gườm gườm nhìn những người mới đến, một tên quát hỏi :

- Các người cần gì?

Giang Ngọc Phàn đáp :

- Cần gặp Cốc chủ phu nhân!

- Không được, phu nhân không được phép tiếp khách!

Giọng nói của hần tỏ vẻ hách dịch, nói xong hần lui lại một bước rồi bất ngờ cả hai tên đóng sầm ngay cửa lại.

Quý Dao Mẫu Dạ Xoa chỉ hai bước là nhảy phắt ngay tới, vung đôi Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao nặng trĩu chém liền hai nhát, khung cửa nô tung, hai tên vung đao chống cự thì chỉ một chiêu, một tên bị tiện đứt phăng cánh tay phải rú lên, còn tên kia bị đánh văng mất đao ôm đầu bỏ chạy xô bừa cửa nhảy vào một thất phòng gần đó.

Hần bỗng nhiên bị dội ngược trở lại chẳng khác gì quả bóng nảy ra khi đập vào tường ngã sóng soài, bọn Giang Ngọc Phàn đứng nhìn, có người cất tiếng cười rộ.

Từ trong phòng tối om một tên trung niên hán tử may thô, mắt lớn tướng mạo hung ác, cở trần thấy rõ đôi tay rắn chắc lực lưỡng, vừa đi vừa buộc dây lưng quần. Hần cúi xuống góc phòng cầm lên chiếc chùy Tử Phi luyện có lẽ đến sáu, bảy chục cân, ngất ngểu đi ra.

Nhìn thấy tên lính canh ngồi bệt gần cổng, ôm chặt lấy cánh tay máu me đầm đìa, gã trung niên đại hán chềch đôi mày, chối xể, cất giọng ồm ồm.

- Cửu thúc, xảy ra chuyện gì?

Tên bị ngã lồm cồm bò dậy, nói lắp bắp :

- Bẩm Trịnh đại nhân, những người kia muốn gặp phu nhân, chúng tiểu nhân không cho, đóng cửa lại... Mụ quý dạ xoa kia chắc phá cổng, đã thương Bát Hổ...

Gã họ Trịnh ra lệnh :

- Báo động.

Rồi tay cầm chùy lăm lăm bước lên hỏi :

- Các vị là ai? Muốn gặp phu nhân có việc gì?

Giang Ngọc Phàn gần giọng :

- Chúng ta từ Bách Trượng phong Phi Phụng cốc.

Gã hán tử tái mét mặt, quay nhìn về phía sau, vừa lúc toàn đội vệ binh có tới hai chục tên, kẻ dao, người búa khí thế hung hăng xông tới.

Gã trung niên đại hán phát chùy hét :

- Giết!

Giang Ngọc Phàn cười nhạt, nói :

- Đinh đường chủ, Quách đàn chủ, Tiết chấp sự, tùy tiện xử lý!

Ba người được lệnh bước ra trước đưa vũ khí tấn công ngay.

Phía đối phương thấy chỉ có ba người nghênh chiến thì gã đội phó cầm binh ứng chiến Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa còn nắm tên một vây lấy Đinh Nhị Sát và Độc Tỷ Hồ dư mười tên còn lại cầm chắc binh khí đứng cảnh giới.

Bọn Du Hiệp Đồng Minh vốn nổi danh hung sát, xông pha chiến trận đã nhiều nên dù một chọi năm hay mười thì có sá vào đâu?

Được Minh chủ cho toàn quyền xử lý, cả ba hăm hở lao vào địch nhân với sự hung hãn đã lâu bị dồn ép. Mới sau ba bốn chiêu, Đồng Nhân Phán Quan Đinh Nhị Sát đã vung chiếc Độc cước đồng nhân đập trúng đầu một tên đệ tử Độc Quỷ cốc tên này phọt óc gục xuống chết không kịp kêu một tiếng.

Lập qua vài chiêu nữa, một tên bị Độc Tỷ Hồ dùng Hồ Vĩ tiên quần lấy tay phải giật mạnh làm chiếc búa của hắn tung lên trời, cánh tay bị bóc hết cả lớp da đau đớn kêu la thảm thiết.

Tuy nhiên cả bọn vẫn hăng máu quây lấy hai người.

Phía Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa tình hình bị căng thẳng nhiều hơn.

Gã đội phó sử dụng chiếc chủy Tử Phi luyện là thứ binh khí nặng chẳng kém gặp Cửu Hoàn Quỷ Đầu đao của đối thủ qua hơn mười chiêu mà hai bên vẫn ngang sức ngang tài. Cả hai đều không ai nhẹ tay, khí giới chạm nhau loảng xoảng nghe đến đỉnh tai nhức óc, chiêu thức của cả hai đều không phải ở mức tinh diệu nhưng nội công lại tương đương ở mức thượng thừa. Đã nhiều lần khí giới chạm nhau nhưng không ai đánh bật được khỏi tay đối phương.

Sau bảy tám chiêu nữa với một thế Mãnh Xà Thoát Thụ cây Quỷ Đầu đao bên tay phải của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa bay vút ra theo một đường vòng cung chém tạt sang cánh tay cầm chùy của đối phương đang bố xuống.

Gã trung niên thất kinh, nếu giữ nguyên thế tấn thì đứt khoát cánh tay gã bị chém đứt, gã vội vàng buông chiếc chùy đánh “huych” xuống trước mặt đối thủ, nhưng trong lịch Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa chứng lại để thu đao về thì chỉ nghe “cách” một tiếng, từ bàn tay phải của gã đã thò ra một cái ống to độ ngón chân, dài hai tấc, và khi Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa định dùng tay trái chém qua thì gã đã nhanh hơn. Một thứ bột rất khó nhận thấy như làn sương mù tỏa lan phủ lấy Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa. Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng buông rơi vũ khí ngã vật xuống ngay.

Gã đội phó nhanh chiếc chùy giáng lên bổ xuống đầu đối thủ.

Từ trong hàng, khi gã đội phó vừa bật ra cái ống, Phong Lôi Quả đã vội kêu lên “Cẩn thận Truy Mệnh tán” nhưng đã không còn kịp.

Trong giây phút định đoạt số phận của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa, một bóng người đã kịp lao ra, với thế Thuận Thủy Thôi Châu cây nhuuyến kiếm vút nhanh theo chiêu đánh xuống của cánh tay vung chùy. Nhanh như chớp, lưỡi kiếm tiện đứt gọn khủy tay, cả chùy lẫn tay rơi “huych” xuống cách bộ mặt bất tỉnh của Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa chỉ non hai tấc.

Người vừa cứu mạng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa không ai khác, là Hàn Dũ Lý nàng xấn tới chĩa mũi kiếm vào cổ họng gã họ Trịnh thì Giang Ngọc Phàn vội quát :

- Biểu thư dừng tay!

Trong khi đó chiến cục đang đến Hồi kết thúc, trước đó ít lâu một gã vệ sĩ bị Đinh Nhị Sát quật nát như người, một bên Độc Tỷ Hồ đánh mù mắt. Khi gã đội phó bị tiện đứt tay, lại thêm hai gã nữa kinh hoàng mà trở nên luống cuống bị giết chết.

Cả bọn thấy khó toàn tính mạng không còn hồn vía nào nữa, cả mười bốn mười lăm tên như theo một mệnh lệnh quỳ xuống xin tha mạng.

Đồng Nhân Phán Quan Đinh Nhị Sát hầm hè định giết sạch thì Giang Ngọc Phàn ra lệnh :

- Tha cho chúng!

Rồi chàng bước tới gần gã trung niên hán tử, cất giọng hỏi :

- Người đã biết rõ Độc Quỷ cốc đã gây tội ác với Phi Phụng cốc vậy người cũng là một kẻ đầu sỏ ở đây, tội đáng chết nhưng ta hứa sẽ tha tính mạng cho người nếu đưa ra thuốc giải hoặc chỉ ra nó được cất giấu ở đâu.

Gã kia đang bế mạch cầm máu, biết mình khó được tha mạng làm ra vẻ cứng hỏi :

- Ta không đời nào làm chuyện đó, muốn giết muốn mổ tùy các người.

Giang Ngọc Phàn nghiêng rằng :

- Trảm!

Hắc Sát Thần “dạ” ra một tiếng rút chiếc chùy trong lưng ra, cũng giống hệt cái của đối phương.

Gã đội phó biết không thể thoát chết tứ chi nhũn cả ra, bị Hắc Sát Thần đập một chùy, máu thịt tung tóe. Rồi gã cúi xuống lấy từ trong tay áo tử thi ống thuốc độc đưa cho Minh chủ. Nguyễn Ái Linh điều trị cho Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa một lúc thì tỉnh.

Giang Ngọc Phàn gọi một tên trong đội cấm vệ ra lệnh :

- Đưa chúng ta đến gặp Cốc chủ phụ nhân ngay!

Tên này không dám trái lời, quỳ xuống vâng dạ.

Giang Ngọc Phàn khoát tay cho những tên còn lại, cả lũ mừng rỡ vứt cả binh khí lẳng dần, còn mấy tên thì hực khiêng mấy xác chết và đám bị thương đi.

Giang Ngọc Phàn cất cử một số người ở lại trông coi nạn nhân, Hắc Sát Thần với Ái Linh đỡ Lục Trinh Nương, Trương tổng quản xuống ngựa, đưa vào gian thạch thất và tên đội phó đội cấm vệ vừa ra, Cẩm Cô dìu Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa vào theo.

Giang Ngọc Phàn cùng bọn Phong Lôi Quả được tên vệ sĩ dẫn đường đi được mấy bước thì nghe đằng sau có tiếng la hét. Giang Ngọc Phàn quay lại thấy Hắc Sát Thần đang quát mắng, ngay ở chiến trường vừa rồi, một phụ nhân áo xống xốc xếch từ trong thạch thất ôm đầu cúi thủi bước ra trong tiếng mắng như tát của Hắc Sát Thần.

Chung Ngọc Thanh nhìn theo ánh mắt Giang Ngọc Phàn rồi chột đỏ bừng mặt, cúi gằm xuống.

Giang Ngọc Phàn cắn môi, quay người đi tiếp, bụng nghĩ thầm: “May mà gã không giết ả đáng thương kia”.

24. Chương 24: Tuyệt Sơn Y Ẩn

Giang Ngọc Phàn và mấy người Du Hiệp Đồng Minh được dẫn đến trước một thạch thất khá lớn, cửa sổ và cửa lớn đều giăng kín.

Nghe gõ cửa, tiếng một thiếu nữ hỏi vang ra :

- Ai đấy?

Tên võ sĩ dẫn đường đáp :

- Tôi là tiểu Thất thuộc đội cấm vệ đưa mấy vị đến gặp phu nhân.

Trong tiếng phòng có tiếng thì thầm một lát, rồi giọng nói khác hỏi thêm :

- Chư vị ở đâu tới?

Giang Ngọc Phàn đáp :

- Chúng tôi ở Phi Phụng cốc, đến khẩn cần phu nhân một việc...

Người bên trong nén tiếng kêu kinh ngạc, rồi mở cửa ra. Một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, người mảnh dẻ, nét mặt hiền hòa đứng trước một thiếu nữ khoảng mười tám, đôi mươi, khuôn mặt không đẹp lắm nhưng dịu dàng. Đôi mắt mở to thoảng thốt, hoảng sợ đứng nép vào phụ nhân như muốn che chở.

Giang Ngọc Phàn đoán đây là Cốc chủ phu nhân, liền chấp tay thi lễ, nói :

- Dám phiền phu nhân chút thì giờ được không?

Phu nhân trả lễ, đáp :

- Không biết tiểu phụ có giúp được gì nhưng xin mời chư vị quá bước vào đi!

Tên tiểu Thất vòng tay :

- Tiểu nhân xin được rút lui!

Giang Ngọc Phàn gật đầu, dẫn thuộc hạ vào phòng. Giữa gian phòng khách khá lớn bày chiếc bàn và hai trường kỷ. Sau khi sai thiếu nữ pha trà, phụ nhân ân cần mời mọi người ngồi và bàn. Chỉ có Giang Ngọc Phàn ngồi đối diện với phụ nhân, những người khác đứng sau lưng chàng.

Giang Ngọc Phàn hỏi thẳng :

- Dám hỏi phu quân và bộ thuộc đâu?

Phụ nhân lắc đầu :

- Tiểu phụ không được biết?

Phía sau Giang Ngọc Phàn có tiếng xì xào bất bình, chàng đưa tay ra hiệu cho họ im lặng rồi hỏi tiếp :

- Phu nhân biết chuyện phu quân và bộ thuộc tàn sát Phi Phụng cốc hay không?

Phụ nhân luống cuống gật đầu, đoạn ngập ngừng hỏi :

- Thực chư vị là người của Phi Phụng cốc ư?

Giang Ngọc Phàn không đáp mà hỏi lại :

- Vì sao phu nhân không đi theo phu quân?

Phụ nhân lắc đầu :

- Tiểu phụ không tham gia gì đến việc của Cốc, lại càng không bao giờ theo họ đi gieo tội ác.

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên :

- Thế ư? Vậy thì sao phu nhân biết hành vi tội ác củ phu quân ở Phi Phụng cốc?

- Hai, ba ngày trước, ở đây có sự chuẩn bị khẩn trương. Sau đó gần như toàn bộ đình trảng của Cốc đều bị điều động, tôi đoán ngay rằng họ đang dấy loạn giang hồ, mà mục tiêu trước nhất là Phi Phụng cốc mặc dù không biết mức độ và hành vi cụ thể.

- Vì sao trước tiên là Phi Phụng cốc?

Giang Ngọc Phàn vừa hỏi xong mới biết mình lỡ lời. Phụ nhân rầu rĩ đáp :

- Vì cái chết của Tuấn Phong hài nhi.

- Phụ nhân đồng tình với sự trả thù của phu quân chứ?

Bộ mặt phụ nhân đầm nước mắt :

- Tôi biết rằng trước sau cũng sẽ đối mặt với đủ lời buộc tội thể này, và tôi chờ ngày đó. Hảo, chư vị xin trút hết cảm hờn lên đầu tiểu phụ... Nói đồng tình ư? Làm mẹ, có ai chẳng thương con, dù biết Tuấn Phong đã làm nhiều điều càn quấy. Tuy nhiên...

Giang Ngọc Phàn ngắt lời :

- Đệ tử Độc Quỷ cốc đang đem tấn công bất ngờ vào Phi Phụng cốc lúc mọi người đang ngủ say, dùng Truy Mệnh tán và Thực Cốt Đoạn Hồn sa giết sạch hơn một trăm gia nhân đệ tử Phi Phụng cốc không sót một người nào, phu nhân tin được điều này chứ?

Phụ nhân nghe giọng nói căm hờn và đau đớn của Giang Ngọc Phàn. Bà cúi thấp đầu mãi xuống, không dám nhìn vào ánh mắt ngùn ngụt những tia sắc lạnh như muốn thiêu cháy đối phương. Bà run giọng :

- Tin... tiểu phụ vốn biết lão Cốc chủ không từ một thủ đoạn ác độc hèn hạ nào.

Giang Ngọc Phàn chợt hiểu phụ nhân đáng thương hơn là đáng giận, rằng thân phận của bà ta chỉ là người bị lệ thuộc, thậm chí bị ức hiếp, vô phương chống đỡ mà thôi. Trên đời vốn không hiếm những người vợ như vậy, bị coi như một thứ đồ vật trong nhà.

Chàng nén giận, lấy giọng nhẹ nhàng :

- Phụ nhân... chúng tôi không buộc tội phu nhân. Tội ác ai làm nấy chịu, luật trên giang hồ vốn thế. Chúng tôi chỉ là những bằng hữu của Lục cốc chủ, vì không có mặt ở Cốc lúc đại nạn nên mới khỏi chết, tuy nhiên cũng bị nhiễm Thực Cốt Đoạn Hồn sa đang nằm bất tỉnh ngoài kia. Chúng tôi đến đây với mục đích cầu xin phu nhân một điều...

Phụ nhân nghe giọng nói từ hòa của thiếu niên tỏ ra rất cảm kích, từ từ ngẩng mặt lên đáp :

- Xin thiếu hiệp cứ nói. Nếu giúp được, tiểu phụ xin cố hết sức mình. Chỉ...

- Phụ nhân có cách gì giải được độc cho Lục cốc chủ không?

Phụ nhân lắc đầu :

- Thứ thuốc giải Thực Cốt Đoạn Hồn sa chỉ có lão Cốc chủ cất giữ, ngay cả các nhi tử của tiểu phụ cũng không được biết, chỉ xin chút ít khi cần thôi.

Giang Ngọc Phàn đứng dậy ngay :

- Đa tạ phu nhân chỉ giáo, chúng tôi xin cáo từ.

- Thiếu hiệp đi ngay ư? Còn tính mạng Lục cốc chủ thì sao?

- Chẳng giấu gì phu nhân, chúng tôi phải truy theo Thất Âm Tẩu để trả thù, đồng thời đoạt lấy thuốc giải.

Phụ nhân lắc đầu nói :

- Trả thù thì tiểu phụ không dám ngăn cản, còn như đoạt lại giải dược thì không thể...

Giang Ngọc Phàn sốt ruột hỏi :

- Vì sao vậy?

- Vì lão Cốc chủ không mang giải được theo người. Lão cất kỹ một chỗ chỉ mình lão biết. Cứ sáu tháng một lần, lão chia đủ liều lượng cho thủ hạ uống ngay trước mặt lão, vì thế mà họ không bị nhiễm độc.

Giang Ngọc Phàn thấy tình hình nghiêm trọng như vậy nhưng vẫn cương quyết :

- Vậy thì chúng tôi cố tìm cách bắt sống lão, uy hiếp để lão chỉ chỗ cất giấu..

Phụ nhân thở dài :

- Chỉ e chư vị không thành công. Thứ nhất, hành tung của họ còn chưa biết khi nào mới tìm thấy, có thể chậm trễ làm nguy cấp đến tính mạng của Lục cốc chủ. Vả lại lão Cốc chủ là con người tâm trường dạ đá, khó hề uy hiếp.

Bà thở dài nói thêm :

- Thêm nữa, theo sự chuẩn bị mấy ngày qua, kết hợp với hiện trạng ở Phi Phụng cốc do thiếu hiệp kể lại thì lần này lão Cốc chủ đã dốc toàn lực, dùng mọi thủ đoạn để tàn sát, e rằng chư vị khó thành công...

Bà cắn môi nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Sự tình có lẽ còn chưa đến nỗi tuyệt vọng..

Giang Ngọc Phàn như người chết đuối vớ được cọc, mở lời :

- Ý phu nhân định...

Phụ nhân nói khê khàng :

- Xưa kia người ta thường nói Thực Cốt Đoạn Hồn sa là thứ độc đệ nhất thiên hạ thì có lẽ đúng. Nhưng nếu bảo rằng ngoài lão Cốc chủ Độc Quỷ cốc ra, không ai chế được thuốc giải thì có lẽ không đúng.

Giang Ngọc Phàn bắt đầu chứa chan hy vọng, ngay cả bọn Phong Lôi Quả cũng khắp khởi mừng thầm.

- Vậy là phu nhân định nói: trên giang hồ đã có người chế được giải được ư?

- Phải, ông ta đã thành công

Phong Lôi Quả nghĩ thầm: “Bà này không có vẻ gì là người lịch lãm giang hồ, vậy mà chuyện này chúng ta không ai biết cả, bà ta lại biết cố là làm sao? Chưa chừng từ Hồi đến giờ, mụ chỉ đóng kịch mà thôi..”

Giang Ngọc Phàn hỏi :

- Người nào vậy?

Phụ nhân nhìn ra cửa với ánh mắt xa xăm, miệng thốt mấy chữ như làn gió nhẹ :

- Tuyết Sơn Y Ẩn.

Giang Ngọc Phàn còn chưa từng trải giang hồ nên chưa từng nghe nói đến cái tên đầy bao giờ. Tuyết Sơn là dãy núi lớn, có lắm kỳ nhân, nhưng bọn Phong Lôi Quả chỉ nghe nói Tuyết Sơn tam hiền, Tuyết Sơn ngũ quái mà chưa ai nhắc tới Tuyết Sơn Y Ẩn bao giờ.

Phong Lôi Quả nhìn phụ nhân, ngập ngừng hỏi :

- Đó là vị cao nhân nào, sao không nghe giang hồ nhắc đến?

Phụ nhân như từ trong cõi mộng trở về, thấu liễm ánh mắt mông lung, gật đầu nói :

- Phải, giang hồ chắc ít biết người này. Vả chăng, danh từ đó cũng mới xuất hiện.

Phong Lôi Quả lại hỏi, giọng nghi ngờ :

- Vậy sao bà lại biết chắc người đó chế được thuốc giải Thực Cốt Đoạn Hồn sa?

Phụ nhân lại mơ màng :

- Đúng thế...

Ma Diên cô nương Chung Ngọc Thanh nhận thấy thái độ của phụ nhân có điều khác thường, đoán rằng bên trong ắt có ẩn tình gì đó, liền hỏi xen vào :

- Chắc vị đó là người thân thích gì đó của phu nhân chăng?

Phụ nhân thoáng đỏ mặt, nhưng trấn tĩnh rất nhanh, nói ngay sang chuyện khác :

- Đây đến Tuyết Sơn nếu đi ngựa cũng mất ba ngày, chứ vị phải đi ngay mới kịp. Ngoài người đó ra, trong thiên hạ không ai có thể cứu được Lục cốc chủ nữa đâu.

Mọi người còn đang phân vân thì phụ nhân lại nói :

- Xin chư vị cứ tin tiểu phụ. Lão Cốc chủ và các hài nhi gây tai họa cho võ lâm đã nhiều và tội ác đó sẽ còn dày thêm nữa. Hãy coi đây là sự chuộc lỗi nhỏ của tiểu phụ, dù vì nó, lòng tiểu phụ sẽ rất đau đớn.

Bà bước vào phòng trong, lát sau đưa cho Giang Ngọc Phàn một chiếc tẩu nhỏ bằng gỗ mun nạm ngọc rất đẹp, run giọng nói :

- Tuyết Sơn bao la, chư vị hãy tìm đến một nơi gọi là Lộ thảo nguyên. Tuy chưa nổi danh nhưng cái tên Tuyết Sơn Y Ẩn hiện trong vùng đã có người biết đến. Dám nhờ thiếu hiệp chuyển giúp cho vị ấy vật này.

Nói xong, bà ta chấp tay hành lễ rồi nói mấy lời xin lỗi, vội vàng lui vào phòng trong. Bàn trà thiếu nữ mới bưng ra chưa ai kịp nhấp môi...

Giang Ngọc Phàn nhìn đám thuộc hạ theo sau, không ai nói một lời nào.

Một khắc sau, Du Hiệp Đồng Minh đã trở lại thôn nhỏ mà họ gửi ngựa lúc sáng sớm.

Sau khi kể lại cho bọn Hắc Sát Thần về các diễn biến xảy ra với Cốc chủ phu nhân, Giang Ngọc Phàn mời mọi người bàn bạc để hành động.

Hồi lâu, Chung Ngọc Thanh mở lời phát biểu :

- Ty chúc cho rằng những lời phu nhân nói có thể tin. Rõ ràng là bà ta là người rất bất hạnh khi sống ở Độc Quỷ cốc. Cứ xem thái độ thì bà ta rất ghê tởm bởi những tội ác của Độc Quỷ cốc, và ý muốn phản nào chuộc lỗi lầm là sự thành tâm

Nhất Trần đạo nhân tỏ vẻ không tán đồng :

- Ty chúc lại nhận thấy rằng con người này trong lời nói có nhiều mâu thuẫn. Lúc đầu bà ta làm ra vẻ không quan tâm và không biết gì đến giang hồ, bâng quan đến hành động của Độc Quỷ cốc. Vậy thì sao bà ta lại biết căn kẽ ngọn ngành đến thế về một ẩn nhân mà cả chúng ta đều từng trải giang hồ vẫn không ai biết cả. Ty chúc e rằng đó chỉ là kế hoãn binh cho Thất Âm Tẩu được an toàn mà thôi!

Chung Ngọc Thanh bác lại :

- Bà ta không quan tâm đến chuyện giang hồ chẳng qua vì quá chán ghét sự độc ác của Thất Âm Tẩu. Còn chuyện biết ngọn ngành về Tuyết Sơn Y Ẩn có lẽ ông ta là người quen biết thân thích gì đó, không biết chừng là người tình cũ bị Thất Âm Tẩu dùng thủ đoạn chia rẽ rồi cướp mất cũng nên..

Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa cười ha hả khoái chí nói :

- Sao Ngọc Thanh muội muội dạo này lãng mạn quá thế? Đã chung sống với một con quái vật như Thất Âm Tẩu mà còn có mối tình thơ mộng.

Chung Ngọc Thanh lấm lét liếc nhìn Giang Ngọc Phàn rồi xấu hổ cúi đầu. Hành động đó không qua được mắt Phong Lôi Quỷ. Lão chống chế cho Chung Ngọc Thanh :

- Chung chấp sự nói chưa hẳn vô căn cứ. Chiếc tẩu tuyệt đẹp gửi cho Minh chủ là gì, nếu không phải kỷ vật ngày xưa?

Hắc Sát Thần hùng hổ nói :

- Dù thực hay giả thì cũng phải tìm bằng được lão tiểu tử Thất Âm Tẩu moi gan móc mắt hắn, trả món nợ này trước đã.

Gã sọ Đinh Nhị Sát, gã trọc Vương Vĩnh Thanh, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa lớn tiếng ủng hộ. Còn Á Tử Phương Thủ Nghĩa thì hoa tay hoa chân, lú la lú lỏ một Hồi, Hắc Sát Thần dịch lời hấn :

- Gã câm nói rằng phải bắt Thất Âm Tẩu, diệt sạch thủ hạ, điệu hấn về đây lấy thuốc giải rồi tể sống.

Phong Lô Quả chờ tiếng ồn ào lắng xuống, mới chậm nói :

- Bẩm Minh chủ, ty chúc cho rằng, báo thù là việc nhất thiết phải làm, nhưng phải chọn thời gian thuận lợi và bảo đảm thành công. Nay việc lấy được giải được để cứu tính mạng của Lục cô nương là điều khẩn cấp, người ta nói rằng cứu người như cứu lửa, chỉ cần chậm một vài thời khắc là đã khó. Nay nếu ta truy tìm Thất Âm Tẩu thì cũng có thể nhờ vào các đệ tử Cái bang để dò ra manh mối. Nhưng tôi e rằng Phi Phụng cốc là điểm khởi đầu, nghĩa là chúng sẽ tiến xa thêm. Chúng ta lại vừa đi vừa hỏi đường, vậy thì ít nhất ba, bốn ngày sau mới đuổi kịp chúng. Dù có toàn thắng bắt được Thất Âm Tẩu trở về lấy được giải được thì cũng mất mười ngày, đó là chưa nói chúng ta còn chưa cầm chắc thành công. Mới một tên đệ tử loại xoàng mà Tiết chấp sự suýt mất mạng, huống chi chúng có gần một trăm tên vốn khét tiếng giang hồ và giờ đây đã rắp tâm dụng độc.

Giang Ngọc Phàn quay sang Ngô Không hòa thượng hỏi :

- Tả hộ pháp thấy thế nào?

Lão hòa thượng đáp :

- Ty chúc thấy ý kiên của Lưu đường chủ là hợp tình hợp lý.

Giang Ngọc Phàn nói :

- Tiểu đệ nhận xét rằng lời của Cốc chủ phu nhân là thành thực chứ không phải ngụy ngôn. Vậy thì trước hết hãy đến Tuyết Sơn tìm Tuyết Sơn Y Ẩn để cầu cứu tính mạng cho Lục cốc chủ và Trương thúc thúc, đồng thời cầu xin Tuyết Sơn Y Ẩn ột ít thuốc phòng và giải độc. Có như thế mới hồng thanh toán được phe nhóm Thất Âm Tẩu, trước báo thù cho Phi Phụng cốc, sau cứu nguy cho thiên hạ vô lâm, chứ vị thấy thế nào?

Mọi người nghe Minh chủ phân tích như vậy đều im lặng tỏ ý phục tùng.

Giang Ngọc Phàn nói thêm :

- Vậy thì chúng ta khẩn trương chuẩn bị lên đường. Đến một trấn nào thuận tiện, chúng ta hãy nghỉ ngơi chốc lát ăn uống và chuẩn bị sẵn lương khô ăn đường.

Chỉ ít phút sau, đoàn người ngựa đã phi nhanh ra khỏi tiểu thôn, nhằm hướng nam dong ruổi.

Tuyết sơn bao gồm một khu vực rộng lớn có mấy chục đỉnh núi lớn nhỏ. Ở đây từ xưa nay đã tụ tập đủ loại người: bọn thảo khấu lợi dụng các lộ quan trọng và hiểm yếu để trấn lột quan nhân và khách bộ hành, bọn trộm cờ bạc nhằm vào những khách nhẹ dạ. Ngoài ra bọn ăn mày các cỡ, những ả buôn phấn bán hương sống lẫn quất trấn san sát dọc các yếu lộ.

Ở đây, quan chức nhà nước không thể kiểm soát nổi tình hình an ninh, hơn thế nữa, lợi dụng đục nước béo cò, bọn tham quan ô lại từ lâu chẳng qua là lũ tòng phạm với quân vô lại mặc sức quây phá dân lành, chung quy chúng còn đắc tội với lương dân gấp nhiều lần bọn thảo khấu...

Nếu nói như vậy, chắc khu vực sầm uất, san sát trấn thành này lương dân đã bỏ đi phiêu bạt từ lâu?

Không phải thế! Bởi vì ở đâu ác nhân hoành hành thì ở đó có anh hùng hiệp nghĩa.

Tuyết Sơn trong mấy trăm năm là nơi các thế lực cầm quyền nối tiếp nhau không tài nào kiểm soát nổi, đồng thời lại là chỗ tụ hội những hiền minh. Họ trừng trị những kẻ tham quan, bọn thảo khấu để bảo vệ lương dân, nhờ thế mà sự thịnh vượng của các trấn thành lớn nhỏ lân cận khu vực Tuyết Sơn mới không bị mai một mà trở thành hoang phế.

Từ xưa giang hồ đã có câu hát rằng:

Tốt nhất muốn nên người

Phải qua vùng Sơn Tuyết.

Câu hát mang ý nghĩa hàm súc, vì chẳng ngoa chút nào. Một người khi đến tuổi trưởng thành khi lang bạt vào đây sẽ gặp đủ thứ người. Anh ta tất phải tự mình trong đám hỗn pí lù đó xác định nhân cách của mình: theo xu hướng nào?

Và xu hướng đó phải kiên định. Nếu mập mờ, anh ta sẽ trở thành kẻ tay sai hay vì tiền mà phải đâm cha chém chú hay bán rẻ tính cách mình và trước sau cũng trở thành người thân tàn ma dại.

Vậy thì anh muốn trở thành kẻ cầm đầu thảo khấu hay người hiệp nghĩa cứu khổn phò nguy.

Nếu chịu khó nghe ngóng chút thì người ta không khó tìm cách chọn hướng ình trong dòng thác đầy biến động ở đây.

Giang Ngọc Phàn và bộ thuộc rời khỏi Đại Vu sơn được một ngày thì Trương tổng quản chết. Chôn cất xong, Nguyễn Ái Linh phục thuốc thêm cho Lục Trinh Nương rồi cả bọn lo lắng thúc ngựa nhanh hơn.

Đến sáng thứ ba, đoàn người đã tới Tuyết Sơn.

Tìm đến lư thảo nguyên không khó lắm. Dân quanh vùng đây khá nhiều người biết tiếng Tuyết Sơn Y Ẩn. Thấy những nhân vật võ lâm với nhiều người có vẻ mặt hung ác, họ ngập ngừng không muốn chỉ đường nhưng thấy kẻ bị nạn là nữ nhân dáng vẻ khá ái, dân bốn địa cũng chỉ vẽ tường tận.

Lô thảo nguyên là một thung lũng bằng phẳng cách khu dân cư không xa lắm. Trên thung lũng cỏ mọc tươi tốt, lau lách rậm rạp. Có một vài mái lều của người chăn dê dựng ven sườn đồi.

Dạo đó đang thượng tuần tháng tám, lan nở trắng thung lũng rụng xuống một dòng suối trong veo trông thật đẹp.

Phía sau thung lũng là dãy núi khá cao dốc mãi về hướng tây, đủ loại cây cỏ thụ xum xuê.

Cũng như nhiều ngôi nhà khác của những bậc ẩn cư, cảnh vật ở đây vô cùng thanh tịnh. Không có một âm thanh nào của con người. Thậm chí lúc đó đã chiều tà mà không phảng phất làn khói bếp.

Mọi người buộc ngựa cách ngôi thảo lư chừng vài chục trượng, một mình Giang Ngọc Phàn sửa sang y phục rồi rảo bước về phía gian lều.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi bước ra khỏi nhà đứng đợi.

Giang Ngọc Phàn chấp tay thi lễ, nó :

- Chúng tôi là người ở xa tới, thỉnh cứu một nạn nhân trọng bệnh. Dám nhờ huynh đài chuyển cáo giùm Tuyết Sơn Y Ẩn tiên bối.

Thiếu niên vòng tay trả lễ hỏi :

- Thiếu hiệp là...

- Tại hạ là Giang Ngọc Phàn, Minh chủ Du Hiệp Đồng Minh, còn người bị nạn là Lục Trinh Nương, Cốc chủ Phi Phụng cốc ở Bách Trượng phong.

Thiếu niên nói :

- Hôm nay sư phụ tiểu sinh không có ở nhà.

Giang Ngọc Phàn giật mình cướp lời :

- Tiên bối đi đâu?

- Thường thì đi chữa bệnh theo thỉnh cầu của thân nhân trọng bệnh, một vài ngày là cùng. Nhưng chuyến này người đi đã ba hôm, có lẽ mất một vài ngày nữa..

Giang Ngọc Phàn thoảng thốt :

- Thế thì bệnh biểu thư tôi nguy mất.

- Nữ hiệp bị bệnh nặng lắm sao?

Giang Ngọc Phàn định nói trường hợp của Lục Trinh Nương nhưng chỉ im lặng gật đầu.

Thiếu niên nói :

- Trong khi đi vắng, sự phụ giao quyền cho tiểu sinh chẩn bệnh và sơ cứu. Nếu chư vị thấy tiện...

Nguyên thiếu niên thấy Giang Ngọc Phàn do dự đã đoán ra tâm ý của gã này có chỗ không tin mình. Tính tự ái thiếu niên trỗi dậy, chàng định bỏ mặc họ nhưng nếu Tuyết Sơn Y Ẩn biết có trường hợp nào mà con bệnh lên Lô thảo nguyên mà không được cứu là lão trách cứ đồ đệ rất nặng. Vì thế mà thiếu niên tuy bực mình nhưng không dám bỏ mặc khách.

Giang Ngọc Phàn quay lại nói với bộ thuộc :

- Tuyết Sơn Y Ẩn không có nhà. Đệ tử của ông bảo phải một vài ngày nữa mới về. Y nói có thể chẩn bệnh và sơ cứu. Chúng ta phải chờ thôi, không còn cách nào khác.

Mọi người lo lắng đưa Lục Trinh Nương vào nhà. Khu nhà tranh có ba phòng. Ngoài cùng là phòng khách, bên tả là buồng trị bệnh, có kê hai cái giường và hai cái trường kỷ. Bên hữu dùng làm phòng ngủ có hai buồng khá rộng kề tiếp với chái bếp.

Nói ba phòng nhưng thực ra là ba gian nhà tách biệt với nhau.

Theo sự chỉ dẫn của thiếu niên, Nguyễn Ái Linh và Hàn Dũ Lý đặt Lục Trinh Nương lên chiếc giường cạnh cửa sổ, trải vải trắng cẩn thận.

Vừa xem qua bệnh nhân, thiếu niên đã biến sắc mặt quay nhìn Giang Ngọc Phàn :

- Thiếu hiệp hãy trả lời cho thật: chư vị có quan hệ thế nào với Thất Âm Tẩu.

Giang Ngọc Phàn và bọn Phong Lôi Quả đều giật mình. Rõ ràng vị thiếu niên này kiến thức không vừa. Vậy thì sự phụ của gã ắt là một thần y. Chắc hẳn tính mạng của Lục Trinh Nương không còn nguy hiểm nữa.

Giang Ngọc Phàn nghiêm trang :

- Vị Lục Trinh Nương bị Thiếu cốc chủ Độc Quỷ cốc trêu ghẹo càn rỡ nên giết chết hẳn. Vì thế mà bốn ngày trước toàn bộ tinh tráng của Độc Quỷ cốc đang đem tấn công bằng độc vật một cách tàn bạo, giết chết toàn bộ nhân gia đệ tử Phi Phụng cốc. Lục cốc chủ cùng chúng tôi biết tin trở về cốc thì đã muộn. Cô ta tiếp xúc với một thân nhân còn hấp hối nên bị nhiễm độc. Vị thân nhân kia chết hai ngày trước.

Dừng một lát, chàng nó thêm :

- Du Hiệp Đồng Minh chúng tôi là bằng hữu của nữ Cốc chủ. Riêng tại hạ là biểu đệ.

Thiếu niên lại hỏi :

- Vậy thì bằng cách nào chư vị lại lấy được giải dược, mà tiểu sinh được biết ngoài Thất Âm Tẩu ra không ai được cất giữ.

Giang Ngọc Phàn cười đáp :

- Huynh dài nhảm rồi! Lục biểu thư được cứu không phải bằng giải dược của Thất Âm Tẩu mà do Tán Tiêu hoàn của Nguyễn hồ chủ Nguyễn Công Lượng lão tiên bối đó.

Thiếu niên gật đầu hiểu ra rồi xem mạch cho Lục Trinh Nương. Lát sau chàng nói :

- Tạm thời thì sinh mạng nữ hiệp chưa đến nỗi nguy hiểm. Tuy nhiên việc chữa trị thì phải chờ sự phụ về.

Hắc Sát Thần nóng nảy nói :

- Cứu người như cứu hỏa, nay đã biết bệnh rồi, người chỉ việc đưa thuốc giải ra là xong chuyện. Việc gì phải chờ đến sự phụ.

Giang Ngọc vội vàng mắng át đi :

- Nhuệ đàn chủ nói năng nên giữ lời, không được vô lễ.

Thiếu niên cười nói :

- Vị này nói đúng, chữa bệnh cốt nhất là để sống người, đâu cần phiền hà đến người này người nọ. Tuy nhiên trường hợp này có khác. Sư phụ chỉ nói triệu chứng của người bị nhiễm độc, còn sự chữa trị rất công phu mà tiểu sinh còn chưa nắm được quy trình, nếu xảy ra một chút nhầm lẫn rất dễ dẫn đến tai họa.

Không còn cách gì hơn, Giang Ngọc Phàn và bộ thuộc đành phải ở lại chờ. Tuy rất nóng ruột nhưng họ yên tâm vì biết chắc Lục Trinh Nương sẽ được bình phục.

Giang Ngọc Phàn sai Nguyễn Ái Linh, Chung Ngọc Thanh và Hàn Dũ Lý ở lại trong phòng luân phiên coi sóc Lục Trinh Nương, những người còn lại có số ra trấn mua lương cho ngựa, phần đông che tạm một chiếc lán cách một quãng để nghỉ lại. Riêng Cẩm Cô và Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nấu ăn buổi tối.

Suốt ngày hôm sau, Tuyết Sơn Y Ẩn vẫn chưa về. Lại một ngày nữa, cả bọn nơm nớp chờ đợi, cả vị thiếu niên cũng lộ vẻ lo lắng.

Cuối cùng đến chiều ngày thứ ba Tuyết Sơn Y Ẩn mới trở về.

Đó là một lão nhân trạc hơn lục tuần, người quắc thước đường bệ, nét mặt rắn rỏi với đôi mắt tinh anh.

Sau khi thiếu niên ra tận ngoài xa vòng tay chào nói :

- Sư phụ đã về.

Đột nhiên Hắc Sát Thần đâm bổ tới, quỳ xuống lạy, miệng kêu :

- Cậu!

Trong sự ngạc nhiên của mọi người Tuyết Sơn Y Ẩn đứng trân trân một Hồi lâu rồi mới thốt lên :

- Nhuệ Tích Nhuộc hiền đệet đó ư?

- Chính cháu. Gần hai mươi năm xa cách mà cậu vẫn không quên.

Hai cậu cháu đối đáp một Hồi nữa, bọn Du Hiệp Đồng Minh đưa mắt nhìn nhau, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nói nhỏ :

- Có lẽ chính là người cậu mà hần hay nhắc đến với chúng ta. Nếu vậy thì tôi thật có lỗi.

Phong Lôi Quả nhớ lại lần hai người tranh cãi, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa nói rằng: “Người thì lúc nào cũng nhắc đến cậu. Cậu người tài ba lỗi lạc đến thế nhưng đã làm nên tích sự gì?”

Giang Ngọc Phàn cùng bộ thuộc đến trước lão nhân thi lễ. Hắc Sát Thần giới thiệu :

- Đây là Giang Ngọc Phàn, Minh chủ trong Du Hiệp Đồng Minh của tiểu đệet.

Tuyết Sơn Y Ẩn cúi đầu chào Giang Ngọc Phàn không mấy nhiệt tình. Chàng hiểu rằng lão già ình cũng là kẻ hiểu sát, đồng tông với Hắc Sát Thần như trước đây, điều đó có thể dẫn đến bất lợi, liền quyết định nói thật tất cả :

- Thừa tiên bối chắc tiên bối chưa nghe nói đến Du Hiệp Đồng Minh, vì nó mới được thành lập cách đây mấy hôm nay thôi. Chúng vân bối trước nay hoạt động rời rạc, không mục đích, nhiều người hiểu sát, đã quyết tâm hợp lại cải tà quy chánh, với tôn chỉ cứu khốn phò nguy, cử vân bối nguyên là Thiếu bảo chủ của Cửu Cung bảo là người đứng đầu.

Tuyết Sơn Y Ẩn cười hà hà nói :

- Cái tà quy chánh. Hảo. Tuyết hảo! Nhuệ hiền đệet. Ta rất mừng! Rất mừng!

Lại nói với Giang Ngọc Phàn :

- Thiếu hiệp là nhi tử độc nhất của Giang lão tiên bối ư? Vạn hạnh! Lão hủ từng nhiều lần được Giang tiên bối chỉ bảo... Chư vị cần gì mà lặn lội đường xa tới đây?

Giang Ngọc Phàn đáp :

- Chúng tôi đến thỉnh cầu tiền lão tiền bối cứu chữa cho Lục Trinh Nương Cốc chủ Phi Phụng cốc..

Tuyết Sơn Y Ẩn cười ngắt lời;

- Lục cốc chủ ư. Hảo! Nghe nói Giang thiếu hiệp là độc truyền của Tái Thượng lão lão mà. Hàn tiền bối có khỏe không?

- Thưa, bà ngoại vẫn bồi quy tiền rồi.

- Phải! Người đã gần trăm tuổi còn gì. Nhưng Lục cốc chủ bị sao vậy?

- Bị Thực Cốt Đoạn Hồn sa

Tuyết Sơn Y Ẩn biến sắc nói :

- Thôi được... cứu người như cứu hỏa, mọi chuyện gác lại nói sau, để lão phu xem bệnh cho Cốc chủ đã.

Nói xong lão dặn thiếu niên :

- Phi Hồ, lấy hòm thuốc số 7. Nhưng pha nước trước đã.

Tuyết Sơn Y Ẩn rửa tay xong, cầm hòm thuốc vào phòng điều trị.

Trừ Nguyễn Ái Linh ra, mọi người ở cả bên ngoài.

Xem mạch xong, lão hỏi :

- Nữ hiệp là nhi nữ của Nguyễn lão hồ chủ phải không?

- Dạ! Sao tiền bối biết được thế?

Lão nhân cười :

- Vì mấy viên Tán Tiêu hoàn nói với lão phu đó mà! May có chúng nếu không Lục cô nương táng mạng rồi.

Hồi lâu Tuyết Sơn Y Ẩn quay ra báo với Giang Ngọc Phàn :

- Lục cô nương bị nhiễm độc để lâu quá, phải hai, ba ngày sau mới tẩy hết độc chất, năm sáu ngày mới bắt đầu khôi phục. Muốn trở lại nguyên trạng không dưới một tháng, nhưng e rằng hao tổn chân khí quá nhiều.

Giang Ngọc Phàn nghĩ bụng: “Vậy là xong bước quan trọng nhất. Sớm muộn không đáng kể, nếu sau này cầu xin vị thần y này một ít thuốc giải thì giang hồ sẽ không còn họa Độc Quỷ cốc nữa”.

Chàng chấp tay nói :

- Đa tạ lão tiền bối đã cố công giúp đỡ. Chúng tôi chẳng bao giờ dám quên.

Nói xong chàng lạy tạ. Những người khác cũng làm theo.

Lão nhân vội vàng đỡ họ dậy nói :

- Ôn huệ gì chứ. Cứu người là trách nhiệm của bất kỳ lương y nào, huống chi lão phu đã đội ơn sâu của Tái Thượng lão lão tiền bối.

Tối hôm đó Tuyết Sơn Y Ẩn cho người làm thịt một con dê và một con cừu béo. Chủ khách uống rượu trò chuyện trong phòng khách.

Hắc Sát Thần hỏi :

- Thưa cậu, biểu muội Nguyệt Hoa đâu? Hay xuất gia rồi chăng?

- Không nó chưa lấy chồng. Mười ngày trước nó và người hầu gái về thăm ông ngoại người, không hiểu sao vẫn chưa về.

Hắc Sát Thần lại hỏi :

- Ngày trước thân mẫu tiểu diệt có nói cậu bị trúng độc chiêu của Thất Âm Tẩu điều đó có đúng không?

Tuyết Sơn Y Ẩn thở dài đáp :

- Phải! Chuyện đó có thật!

Chung Ngọc Thanh hỏi xen vào :

- Chắc không phải Thực Cốt Đoạn Hồn sa phải không?

Tuyết Sơn Y Ẩn lắc đầu :

- Chính là thứ độc đó!

Chung Ngọc Thanh hỏi thêm :

- Vậy thì sao tiền bối sống được. Hay là từ Hồi đó tiền bối đã chế được giải dược rồi?

Tuyết Sơn Y Ẩn thở dài, đưa đôi mắt thất thần nhìn ra xa trong dải bình nguyên đầy ánh trăng lóng lánh nói :

- Có một người đã cho lão phu thuốc giải nên mới khỏi chết.

- Nhưng chỉ có Thất Âm Tẩu mới giữ giải dược thôi mà

- Người đó cũng trong gia đình hần.

Bọn Du Hiệp Đồng Minh đưa mắt nhìn nhau. Vậy là đã rõ, nhất định lão nhân này có quan hệ gắn bó với Cốc chủ phu nhân Độc Quỷ cốc.

Giang Ngọc Phàn chợt nhớ ra, lấy từ trong túi chiếc tẩu bằng gỗ mun đưa cho Tuyết Sơn Y Ẩn nói :

- Cốc chủ phu nhân Độc Quỷ cốc dặn trao tận tay lão tiền bối vật này.

Tuyết Sơn Y Ẩn mở tròn mắt kinh ngạc :

- Chư vị gặp... bà ta ở đâu?

Giang Ngọc Phàn đáp :

- Ở ngay trong Độc Quỷ cốc

Rồi chàng đem sự việc đã xảy ra kể lại cho Tuyết Sơn Y Ẩn nghe.

Nghe xong câu chuyện, lão nhân ngồi trầm ngâm. Trong phòng khách không ai nói gì. Mãi Hồi lâu, Hắc Sát Thần mới phá vỡ cảnh im lặng :

- Thưa cậu, chẳng nhẽ Cốc chủ phu nhân chính là Hứa Ngọc Trân, thân mẫu của Trần Nguyệt Hoa tiểu muội? Mẹ cháu nói, mẹ Ngọc Trân chết lúc mới sinh Nguyệt Hoa kia mà?

Thần y lão thở dài nói :

- Người ngày xưa ở với ta vẫn luôn miệng hỏi lăng nhăng như thế. Lúc đó người tám, chín tuổi, Nguyệt Hoa ba, bốn tuổi còn chưa biết gì..

Lão dừng một lát, rồi lại nói :

- Chuyện này trên giang hồ rất ít người biết đến... Thôi, dù sao ta cũng chẳng nên giấu mãi, cái gì phải đến rồi sẽ đến...

Ánh mắt mông lung của lão lại hướng ra bình nguyên. Lát sau, lão đều giọng kể :

- Lão phu chỉ có hai năm hạnh phúc sống bên Ngọc Trân. Sau khi Nguyệt Hoa mới một tuổi, lão bị Thất Âm Tẩu lúc đó là chỗ quen biết lừa để đến nỗi phản bội nàng. Tất nhiên Ngọc Trân biết chuyện, vì âm mưu được sắp xếp rất tinh vi mà. Vậy là trong cơn tuyệt vọng, nàng bỏ Nguyệt Hoa lại, để lại bức thư tuyệt mệnh rồi bỏ đi trầm mình. Cũng lại chính Thất Âm Tẩu giang tay ra cứu nàng, trong sự sắp xếp, mục này là chủ yếu. Vậy là Hứa Ngọc Trân, người đã từng nhiều lần khước từ mọi sự tán tỉnh của ta, trở thành chính thê của hần...

Giọng ông lão nghẹn lại Hồi lâu. Rồi ông dặng háng kể tiếp :

- Mưu mô dù có tinh vi thâm độc đến đâu thì có lúc cũng phải bại lộ. Nhưng tiếc thay, chuyện đã muộn màng, bảy tám năm sau mới bị phát hiện. Ngọc Trân trở về tìm tạ lỗi với nhi nữ mà mình vô tình bỏ lại, lúc đó lão phu vẫn chờ... nhưng bà ta không chấp nhận, cho rằng mình là kẻ bỏ đi. Phải... lão phu chờ đến bây giờ.

Lại một lúc im lặng nặng nề. Chung Ngọc Thanh đưa tay lau mắt hỏi :

- Thế rồi tiền bối quyết đấu với Thất Âm Tẩu, bị trúng độc của lão đúng không?

- Ái... Đúng thế! Cuộc quyết đấu hoàn toàn bí mật, diễn ra trong rừng đêm. Nhưng Ngọc Trân cũng đã theo dõi từ trước nên bí mật có mặt ở đó. Bà ta lấy cắp một tí giải được, chính điều này đã cứu được tính mạng lão phu...

Chung Ngọc Thanh lại hỏi :

- Hứa nữ hiệp đã căm ghét lão ta như vậy sao không bỏ quách hắn mà trở lại với tiền bối?

Tuyết Sơn Y Ẩn hiện từ nhìn Chung Ngọc Thanh, cười đáp :

- Lúc đó bà ta đã có với hắn ba đứa con trai. Sợ rằng cũng sẽ trở nên độc ác như cha nên bà ta đành ở lại. Tuy nhiên chúng đã trưởng thành không như Ngọc Trân đã mong đợi...

Hắc Sát Thần lại hỏi :

- Đúng rồi, từ dạo ấy cậu bỏ ông ngoại, đưa Nguyệt Hoa đi. Có phải cậu đến chỗ này không?

- Sau trận quyết đấu bị thua, ta quyết tìm cho được cách giải thứ độc này. Lúc đó chưa phải đã phổ biến trên giang hồ. Thứ độc đó do thân phụ mẫu hắc chế được, nhưng ông ta là người không đến nỗi độc ác, vậy là ta lang thang khắp nơi. Về sau, ta biết rằng ở vùng núi Tuyết Sơn này là nơi hội tụ đủ loại cây cỏ, rắn rết và trùng độc. Hàng năm có đến mấy trăm người trúng độc mà bỏ mạng, thế là ta tìm đến nơi này, trước tiên nuôi dê cừu, dê dùng nó để thử. Ta đã chế ra hàng trăm loại độc được, cuối cùng một năm trước, sau khi phí mất hàng ngàn sinh mạng cừu dê, ta mới chế được Thực Cốt Đoạn Hồn sa.

Hắc Sát Thần kinh ngạc hỏi :

- Cậu chế được Thực Cốt Đoạn Hồn sa ư?

Trần lão nhân gật đầu :

- Muốn chế được thuốc giải, trước hết phải biết độc vật đó được cấu tạo bằng chất gì...

Lão nhìn ra khoảng bình nguyên bây giờ đã biến thành màu sẫm. Trăng đã lặn. Lão thở dài nói :

- Chúng ta đi ngủ thôi! Đã hết canh hai rồi!

Sau hai ngày thì Lục Trinh Nương bắt đầu ngồi dậy được. Những vết bầm trên thân thể mất dần. Từ hôm đó, Giang Ngọc Phàn và một số người trong Du Hiệp Đồng Minh truyền nội công cho nàng, nhờ thế mà Lục Trinh Nương bình phục khá nhanh.

Hôm đó, Tuyết Sơn Y Ẩn được thỉnh đi chữa bệnh ở sau trong dãy núi. Người đến thỉnh là đệ tử của Tuyết Sơn tam hiền, nói rằng sư thúc bị một loại độc vật nguy hiểm.

Lúc này, tình gắn bó giữa Giang Ngọc Phàn và Du Hiệp Đồng Minh nói chung, đối với thầy trò Tuyết Sơn Y Ẩn ngày càng thêm mật thiết.

Lần ấy, Tuyết Sơn Y Ẩn đi hai ngày trở về. Dù đêm đã khuya, lão vẫn cho Phi Hổ mời Giang Ngọc Phàn đến thương lượng.

Chủ khách vừa tọa lạc xong, Tuyết Sơn Y Ẩn nói ngay :

- Lão phu mời thiếu hiệp đến vì theo Tuyết Sơn tam hiền đại sư ca Ngân Huy Chiết Kiếm Hoàng Hoa cho biết, trên giang hồ trong mười ngày lại đây xảy ra rất nhiều vụ huyết án liên quan đến Du Hiệp Đồng Minh.

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối cũng biết đó, mọi thành viên trong Du Hiệp Đồng Minh đều đang ở đây cả mà!
- Lão phu cũng đã nói với Hoàng Hoa lão tẩu như thế, vậy nên lão ta lập tức tới Thái Hồ chiều nay rồi!
- Tới Thái Hồ ư? Ở Tân Sơn trang xảy ra chuyện gì chẳng?
- Hoàng Hoa lão tẩu nói rằng vừa qua trên giang hồ xảy ra nhiều vụ tiền huyết, thủ phạm là Du Hiệp Đồng Minh. Có chứng cứ hắc hoi. Võ Đang chưởng môn Tử Không đạo trưởng gửi thiệp đề nghị tổ chức Long Đầu đại hội, lại có tin Linh Hạc thượng nhân, Chưởng môn phái Cùng Lai tố cáo rằng: Minh chủ Du Hiệp Đồng Minh Giang Ngọc Phàn đưa người thâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc, phạm vào luật cấm của giang hồ...

Giang Ngọc Phàn thất sắc nói :

- Rõ ràng là một vụ âm mưu.

Tuyết Sơn Y Ẩn gật đầu;

- Đúng là như thế.. nhưng chủ mưu là ai thì lão phu không đoán ra. Tuy nhiên sự dính líu của Độc Quỷ cốc là điều không tránh khỏi. Nếu vậy, võ lâm nguy mất.

Giang Ngọc Phàn hỏi :

- Long Đầu đại hội được tổ chức vào ngày nào?
- Trưa mười lăm tháng tám này.

Giang Ngọc Phàn thất kinh :

- Hôm nay đã mười ba rồi, và tới Thái Hồ đi ngựa cũng phải mất hai ngày. Chúng ta chậm mất.

Tuyết Sơn Y Ẩn nhíu mày nói :

- Dù chậm vẫn hơn không. Có lẽ thiếu hiệp phải khởi hành ngay mới kịp.

Họ trao đổi thêm một lúc nữa, rồi trong đêm đó, Giang Ngọc Phàn dẫn thuộc hạ rời khỏi Tuyết Sơn, phóng hết tốc lực về phía Đông bắc.

25. Chương 25: Sóng Dậy Giang Hồ

Đúng như Tuyết Sơn Y Ẩn đã nói, trong hơn mười ngày qua, tình hình trên giang hồ đã xảy ra nhiều biến động lớn. Nhiều vụ tiền huyết liên tiếp xảy ra, nhiều danh phái và môn hộ lớn nhỏ bị xóa sổ hoàn toàn hoặc bị thiệt hại nặng nề.

Không khí căng thẳng chết chóc bao trùm toàn bộ võ lâm.

Ngày mùng mười tháng tám trở đi, các danh phái và môn hộ nhận được thiệp mời dự Long Đầu đại hội ở Tân Sơn trang cạnh Thái Hồ.

Riêng các môn phái lớn và Bát đại thế gia, bên cạnh thiệp mời đứng tên Thiếu Lâm, Võ Đang, Trường Bạch và một số thế gia, còn có thông báo về những huyết án cụ thể:

"Kể từ tháng tám, tình hình võ lâm trở nên cực kỳ nghiêm trọng, nếu không kịp thời ngăn chặn thì mối đại họa võ lâm đã ở ngay trước mắt.

Mở đầu là vụ huyết án kinh hoàng tại mộ địa phía đông thành Gia Hưng. Nạn nhân gồm Thập Dực Bảo Cung Tiêu, tục gia đệ tử phái Không Động cùng gần hai mươi huynh đệ của y bị chém giết một cách thảm khốc, địch nhân còn sát tử một vị trong Võ Đang tam kiếm là Nhân Tốt Kiếm, hai vị còn lại là Thiên Cang

Kiểm và Địa Quý Kiểm bị thương. Ngoài ra còn một số nạn nhân khác là Hắc Bạch song sát và Đại Lĩnh tứ ác cũng bị giết.

Hai nạn nhân bị thương còn lại trong Võ Đang tam kiếm nói rằng thủ phạm là Giang Ngọc Phàn và cái gọi là Du Hiệp Đồng Minh của hắn.

Đại diện của một số môn phái gồm đích thân Tử Không đạo trưởng phái Không Động, Huyền Quang đạo trưởng một trong Tung Sơn nhị lão là Hồng Thiện đại sư phái Thiếu Lâm đã đến xác định tại chỗ.

Kết quả cho thấy rằng một số nạn nhân bị giết bởi Xích Dương chỉ, một chiêu thức trong Hàn Phách thần công của Tái Thượng lão mà võ lâm đồng đạo biết tiếng. Chứng cứ là trên các vết thương của nạn nhân, máu đông lại do Hàn Phách thần công mà không chảy, dù mới hết mùa hè.

Các đại diện xác nhận lời khai của nhị vị trong Võ Đang tam kiếm vì biết rằng, Giang Ngọc Phàn chính là Thiếu bảo chủ Cửu Cung bảo, đệ tử độc truyền của Tái Thượng lão mà đã quy tiên.

Trên chiến địa có để lại một tấm thiếp đề rằng :

”Du hiệp tôn là bá chủ

Độc trị toàn cõi võ lâm”

“Thuận già ngã sinh, nghịch già giả tử”.

Sau đó hai ngày, nhằm mùng một tháng tám, toàn bộ chúng nhân của Phi Phụng cốc ở Bách Trượng phong đều bị tuyệt diệt không người nào sống sót, chưa điều tra được lý do và thủ phạm.

Ngày mùng ba, huyết án lại xảy ra ở Hồng Hoa bảo. Cả Bảo bị triệt hạ hoàn toàn, nhân chứng còn lại duy nhất một đệ tử là Hắc Diện Lang khai thủ phạm hoàn toàn trùng hợp với những nhân vật trong Du Hiệp Đồng Minh. Lại cũng tìm thấy một tấm thiếp như ở Gia Hưng.

Ngày mùng năm, phái Trường Bạch bị tấn công vào ban đêm, giết toàn bộ trạm gác ngoại vi, đột nhập vào kệ phòng Tuyên Đức đạo trưởng và Tuyên Đức đạo trưởng bị giết, không phát hiện được thủ phạm, nhưng chúng cũng lưu lại tấm thiếp như trên.

Ngoài ra còn hai vụ thảm sát khác nhằm vào Trần gia trang và Tam Thiết bảo. Những nơi đó cũng đều bị thiêu trụi và diệt sạch.

Ngày mùng 6, Linh Hạc thượng nhân Chưởng môn phái Cùng Lai báo tin Giang Ngọc Phàn và Du Hiệp Đồng Minh xông vào Ngưỡng Vu cốc, điều này phạm đến quy định của võ lâm ở Long Đầu đại hội năm năm trước đây, tạo cơ sở cho Liêu Nha Lão Ấu trùng hiện giang hồ.

Xét một loạt các sự kiện nghiêm trọng vừa qua, võ lâm đang đứng trước một tai họa lớn.

Việc Giang Ngọc Phàn, một thiếu niên cậy thế lĩnh hội được Hàn Phách thần công môn võ công đã từng được suy tôn là bá chủ võ lâm, tổ chức cái gọi là Du Hiệp Đồng Minh gồm các nhân vật hiếu sát khét tiếng giang hồ, làm người ta dễ dàng nhận ra mục đích ngông cuồng và nguy hiểm của nó.

Nay các đại danh phái và môn hộ quyết định triệu tập Long Đầu đại hội tại Tân Sơn trang ở Thái Hồ nhằm đối phó với hiểm họa này. Thời gian vào đúng Ngọ ngày mười lăm tháng tám”.

Nhận được thiệp mời và tờ thông báo Tân Quả Chấn Cửu Châu Mã Vân Sơn Tổng quản Cửu Cung bảo đọc kỹ mấy lần, ngồi suy nghĩ lâu.

Tuy không phải đến bây giờ mới biết những tin này, lão Tổng quản vẫn bồn chồn lo lắng. Lời lẽ trong bản thông báo mặc nhiên quy kết hết mọi tội lỗi cho Thiếu bảo chủ Cửu Cung bảo - nguồn hy vọng độc nhất của lão Bảo chủ và tám vị phu nhân cũng như mọi thành viên trong Bảo.

Chính lão Tổng quản cũng yêu quý Giang Ngọc Phàn chẳng khác gì con ruột của mình. Lão rất vui và tự hào vì những thành công của chàng. Chưa bao giờ lão nghi ngờ về đức hạnh của người thiếu niên mà lão cho là hoàn hảo ấy.

Khi Tiểu Lý Quảng Chung Thanh được cử là đại diện cho Cửu Cung bảo đến Tân Sơn trang chúc thọ trở về, lão đã thoảng bản khoản khi được Chung Thanh cho biết Giang Ngọc Phàn bí mật thành lập Du Hiệp

Đồng Minh. Nhưng nỗi lo lắng cũng bớt đi nhiều khi nghe thêm trong đó có Phong Lôi Quải Lưu Cương, sư đệ của lão.

Vị sư đệ này quả thật là người hiếu sát, nhưng chưa bao giờ nghe nói hấn giết một người lương thiện nào. Hơn nữa, trong hành động, bao giờ hắn cũng suy tính cân nhắc cẩn thận.

Phong Lôi Quải vẫn thường đến Cửu Cung bảo gặp đại sư ca. Từ lúc sư phụ qui tiên, hắn thường đến gặp lão nhờ chỉ bảo và luôn luôn biết nghe lời. Trong thời gian gần đây, hắn có tu tỉnh hơn, không còn hiếu sát như trước kia nữa.

Bởi vậy khi Giang bảo chủ được Chung Thanh báo có định truy tìm Giang Ngọc Phàn triệu Hồi về Bảo, lão đã cùng Thái Hồng Long Nữ Trang phu nhân lựa lời khuyên để lão Bảo chủ từ bỏ ý định ấy.

Chuyện lại càng rối như tơ khi Phi Phụng cốc gặp thảm họa. Trang phu nhân đến đó đã hai hôm mà chưa thấy trở về.

Giá có bà, tình hình có lẽ đỡ tồi tệ hơn. Chắc lão cùng với bà thảo luận để tìm ra một giải pháp nào đó.

Còn lão Bảo chủ lại đang trong thời kỳ bế quan, phải thật cần thiết mới báo cáo. Nay tuổi đã già, lại được thêm cái tin kinh khủng như thế này thì không biết sẽ xảy ra hậu quả như thế nào?

Tuy nhiên lão không dám giấu diếm. Việc cử người đi Long Đầu đại hội phải do đích thân Bảo chủ quyết định. Thường những lần khác, lão không để ai đi thay mình, không biết lần này..

Chiều hôm đó, lão đành đưa thông báo đến gặp Giang bảo chủ.

Bảo chủ không quát mắng, không gắt gỏng, chỉ im lặng đọc tới mấy lần. Rồi cuối cùng lão gục đầu xuống, nói thều thào :

- Vậy là hết!

Một lúc sau, Bảo chủ ngẩng lên. Mặt ông tái nhợt, trên vàng trán có nhiều vết nhăn lõm hẳn vào trông già sọm hẳn đi.

Chợt nghe ngoài cửa có người vào. Đó chính là Trang Tương Trân. Đôi mắt vô hồn của Bảo chủ như không nhận biết sự xuất hiện ấy.

Phu nhân nhẹ giọng :

- Thiếp mới về tới. Chung lão đệ nói Mã thế bá vào đây gặp tướng công. Thiếp đoán có việc quan trọng nên vào xem...

- Tình hình Phi Phụng cốc thế nào?

Phu nhân lau dòng lệ chảy dài xuống má, thiếu não đáp :

- Phi Phụng cốc đã bị tàn sát đúng như lời đồn. Người chết đã được chôn cất cẩn thận. Thiếp cho rằng không ai sống sót.

Lão Bảo chủ hỏi :

- Có lẽ bọn Võ Đang đã mai táng cho họ...

Trang phu nhân vội ngắt lời :

- Không phải Võ Đang đệ tử mà chính là Ngọc hài nhi.

Đột nhiên Bảo chủ quát lên :

- Hả nhi! Đồ vô phúc.

Lão cầm tờ thông báo, đẩy mạnh về phía phu nhân, giọng sắc lạnh :

- Hãy đọc xem trong đó nói gì.

Trang phu nhân vừa đọc, mặt vừa tái dần. Như không tin những gì đã viết, bà đọc lại lần nữa, lần nữa, rồi lẩm bẩm đọc từng chữ:

”Đồng kính thông báo

Thiếu Lâm chương môn

Võ Đang chương môn

Tân Sơn trang Trang chủ”

Vậy là họ đã coi Cửu Cung bảo là người ngoài rồi.

Lão Bảo chủ cười đau khổ :

- Chứ người trong nữa sao? Cửu Cung bảo còn nghĩa lý gì nữa trên giang hồ, khi mà Bảo chủ của nó bị toàn bộ võ lâm kết tội, có chứng cứ và nhân chứng hẵn hoi, và là tội ác ghê tởm chưa từng có

Mã Vân Sơn thốt lên :

- Bảo chủ sao lại nói...

- Sao lại nói là “Bảo chủ của nó bị kết tội ư?”. Ta đã định triệu Hồi nó về đảm đương chức Bảo chủ để ta yên ổn nghỉ ngơi một thời gian ngắn ngủi còn lại. Nhưng nay thì chẳng còn thời gian nào nữa rồi.

Lão lại gục mặt xuống, đôi vai co lên.

Mã Vân Sơn lẩm bẩm :

- Tân Sơn trang là cái gì chứ? Trong Bát đại thế gia, nó đã bao giờ được coi trọng? Lão Đặng Thiên Ngụ há dám sở đắc như thế?

Lão Bảo chủ lại ngẩng đầu lên, cười nhạt :

- Nó không phải là một trong các môn hộ lớn nhất, nhưng nó lại không có đứa con nào phản phúc cả.

Trang Tương Trân dịu dàng nói :

- Tướng công xin hãy bình tĩnh! Những tin tức này thiếp đã nghe. Nhưng bọn đệ tử Cái bang lại còn suy xét khác. Hơn nữa những dòng khắc trên bia..

Lão Bảo chủ cảm thấy có một nguồn hy vọng mong manh. Lão nhìn phu nhân chăm chú, không ngắt lời bà.

Phu nhân nói tiếp :

- Có một điểm này thật khó giải thích.

- Điều gì

- Thiếp đã xem xét Phi Phụng cốc kỹ lưỡng. Ở năm mộ chung trên tấm bia khắc: “Bất nghĩa tiểu bối Giang Ngọc Phàn phụng lập” Lập đề ngày mùng 2 tháng 8. Mọi người đều xác định cuộc thảm sát ở Phi Phụng cốc diễn ra vào đêm đầu tháng tám, vậy hôm sai Ngọc nhi đến muộn, mai táng cho họ vào ngày đó là đúng...

Lão Bảo chủ ngắt lời :

- Vậy thì sao? Chẳng lẽ nó táng tận lương tâm đến mức nhìn xác đồng liêu trong sư môn mà không chôn cất?

Phu nhân lắc đầu :

- Thiếp không có ý ấy - Mặc dù lời lẽ trông bà rất thống thiết và tự trách - Thiếp chỉ định nói rằng...

Phu nhân lướt tờ thông báo lên đọc :

- Ngày mùng ba, huyết án xảy ra ở Hồng Hoa bảo. Cả Bảo bị triệt hạ hoàn toàn. Nhân chứng chỉ còn lại một đệ tử duy nhất là “Hắc Diện Lang” khai thủ phạm trùng hợp với nhân dạng trong Du Hiệp Đồng Minh. Nhưng Hồng Hoa bảo cách Bách Trượng phong hơn hai nghìn dặm, dù ngựa chạy nhanh nhất cũng mất hai ngày. Vậy làm thế nào trong một ngày Diệp nhi và Du Hiệp Đồng Minh kịp đến đó gây tội ác?

Mã Vân Sơn ngẫm nghĩ gật gật đầu. Lão Bảo chủ do dự nói :

- Nhưng sự việc đã được chính Tử Không đạo trưởng, Chương môn phái Võ Đang và Hồng Thiện đại sư trong Tung Sơn nhị lão xác nhận, chẳng lẽ là giả ư.

Trang phu nhân lại nói :

- Thiếp chẳng dám không tin vào các vị đó, nhưng lại có điều này khó hiểu...

- Điều gì?

- Những chứng cứ còn lại ở Phi Phụng cốc, dù một người có kiến thức không uyên thâm gì lắm trong võ lâm cũng dễ dàng nhận ra ở đó đã trúng độc một cách tàn bạo. Và cụ thể chất độc đó là “Thực Cốt Đoạn Trường sa”? Điều này cũng dễ hiểu vì tháng trước, giang hồ đều biết có phao ngôn “Cự khuyết kiếm” xuất hiện ở Thái Hồ, biểu diệt Lục Trinh Nương đã giết mất tên Thiếu cốc chủ Độc Quỷ cốc làm điều càn rỡ. Thất Âm Tẩu vốn là kẻ tối độc rắp tâm báo thù, và hiện trường xác nhận điều đó. Vậy mà thông báo chỉ viết ngắn gọn một câu “Chưa điều tra được lý do và thủ phạm” là nghĩa làm sao?

Ngừng một Hồi , không thấy phu quân phản kháng gì, phu nhân biết lão Bảo chủ không còn thái độ gay gắt với con mình như trước, liền nói thêm :

- Lại còn một chuyện nữa, đó là Thiết Tam bảo...

Bảo chủ gạt gù một lát rồi nói :

- Ta nhớ rằng từ nhỏ, Ngọc nhi giao tình với Thiếu bảo chủ đó ở đó thâm tình lắm mà! Hình như sau đó vị đó cũng đến đây mấy lần, ta quên mất tên...

Phu nhân liếc nhìn phu quân, cảm thấy lòng dịu đi nhiều :

- Thiếu bảo chủ ấy tên là Lý Khắc Phi, một thiếu niên dễ mến, rất hợp với Ngọc nhi.

Bảo chủ nghĩ Hồi lâu rồi nói :

- Chẳng lẽ người ta muốn vu cáo Ngọc nhi? Nhưng vì lý do gì chứ? Không thể được! Ta không tin những người đáng trọng như Hồng Thiện đại sư và Tử Không đạo trưởng lại làm chứng không đúng sự thật.

Trang phu nhân nói :

- Tuy Hồng Thiện đại sư và Tử Không đạo trưởng đều là những người đáng kính trọng, nhưng đạo trưởng hơi thái quá, không được công bình và ba đệ tử thân truyền của lão “Võ Đang tam kiếm” cũng ngông ngênh lắm. Ngoài ra, chuyện này có dính dáng đến lão ôn thần Đa Tỷ Ôn Thần Đặng Thiên Ngu, đó là điều khó hiểu nhất. Võ lâm đồn rằng lão là người phao ngôn xuất hiện “Cự Khuyết kiếm” ở Thái Hồ với mục đích gì đó, chắc chẳng tốt lành gì. Lại nghe nói ở buổi chúc thọ vừa qua không diễn ra bình thường, có sự khiêu khích...

Lão Bảo chủ gạt đi :

- Ta không phủ nhận rằng tính cách Đặng Thiên Ngu chẳng tốt đẹp gì. Nhưng đó là việc riêng. Còn như chuyện trọng đại trên võ lâm, không lẽ cả Thiếu Lâm lẫn Võ Đang đều bị hấn thao túng?

Chợt Mã Văn Sơn hỏi :

- Phu nhân có thấy phần mộ của Lục cốc chủ không?

Trang phu nhân chợt nghĩ ra, đáp :

- Không thấy, chỉ có phần mộ riêng thư thư tôi mà thôi. Còn lại là mộ huyết chung, có ghi

“Phi Phụng cốc kính nhân hận vong chi mộ”, còn chú thêm tổng cộng 106 người. Còn bia mộ thư thư ta lại ghi: “Trang Thúy Thanh quả phụ chi mộ”, dưới ghi: “Biểu diệt Giang Ngọc Phàn phụng lập”.

Mã Văn Sơn có vẻ băn khoăn :

- Nếu Lục cô nương cũng chết thì tất nhiên Thiếu bảo chủ tìm được ắt lập mộ riêng chứng tỏ cô ta đã chết...

- Thế thì sao sau một thời gian dài như thế mà biểu diệt ta không quay về Cốc? Nếu về tất nhiên phải đến đây chứ?

Mã Văn Sơn cất giọng nghiêm trang nói :

- Lão nô cho rằng Lục cô nương đã bị thương và đang đi tìm thuốc giải!

Trang phu nhân có vẻ hoài nghi :

- Tôi cũng nghĩ đến chuyện này. Nhưng có lẽ đúng hơn là Lục biểu diệt bị bắt và Ngọc nhi đuổi theo Thất Âm Tẩu để giải cứu.

- Nếu vậy Thiếu bảo chủ đã nói Nguyễn cô nương trở lại báo cho chúng ta rồi. Bởi vì, thứ nhất Nguyễn cô nương vừa chuyển lệnh của phu nhân gọi Thiếu bảo chủ trở về, chỉ trong trường hợp tối khẩn cấp thì Thiếu bảo chủ mới chưa phục mệnh. Thứ hai, Thiếu bảo chủ là người suy xét cẩn thận biết Độc Quỷ cốc đã ra tay tàn độc như vậy với Phi Phụng cốc tất không dễ gì đối phó, tìm cách để chúng ta giúp đỡ. Lại có sư đệ Lưu Cương bên cạnh, họ không dám hành động sơ suất đâu!

- Cũng có thể, vậy thì tìm giải được ở đâu?

- Lão nô được biết, tinh tráng Độc Quỷ cốc đã rời đi cả, nếu Thiếu bảo chủ có tới đến đó thì cũng buộc phải tìm đến Nguyễn hồ chủ thôi, vì trên giang hồ, ngoài Thất Âm Tẩu ra, Nguyễn Công Lượng mới khả dĩ giải được “Thực Cốt Đoạn Trường sa”.

Giang bảo chủ nghe hai người đàm luận, cảm thấy hai người họ có lý, lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

Một lát sau, Mã Văn Sơn đề nghị :

- Bảo chủ, lão nô thấy tình hình cấp bách, không thể ngồi yên. Lão nô đề nghị, thứ nhất cho người đến tìm Nguyễn Công Lượng với Thiếu bảo chủ đến Thái Hồ. Thứ hai, đến Tam Thiết bảo tìm cho được một nhân chứng, chứng tỏ sự ngoại phạm của Thiếu bảo chủ mà lão nô tin chắc đó là điều hiển nhiên. Việc này chúng ta phải tự xử lý, vì sự mất còn của bốn Bảo, mong Bảo chủ chấp thuận.

Bảo chủ gật đầu nói :

- Được! Nguyễn Công Lượng chắc chắn đã nhận được thiệp. Nếu có Ngọc nhi ở đó thì sớm muộn sẽ về gấp để đến Thái Hồ. Nhưng cử người đi cũng không có hại gì. Riêng việc tìm nhân chứng là tối quan trọng. Tự người xuất lãnh đệ tử tùy tiện hành sự. Ngày mai mười một, các nhóm lên đường!

Sáng hôm sau, một cao thủ của Cửu Cung bảo dẫn năm đệ tử đến Hồng Hạnh hồ, còn Mã Văn Sơn đem theo hai tên thẳng đường tới Tam Thiết bảo.

Chiều hôm đó, Tân Quả Chấn Cửu Châu và hai bộ thuộc đã đến nơi, Tam Thiết bảo bị đốt trụ, không còn lại một dấu vết gì. Những người bị nạn đã được chôn cất. Đôi mắt tinh tường của Mã Văn Sơn cố tìm một dấu vết gì khả nghi nhưng tuyệt nhiên không có.

Mã Văn Sơn cùng thuộc hạ tìm tòi sục sạo suốt đêm quanh vùng đó và gần hết ngày hôm sau nhưng không có kết quả, đành thất vọng trở về.

Đến tối, trên đường về Bảo, Mã tổng quản cùng hai thuộc hạ dừng lại nghỉ đêm trong một trấn nhỏ gọi là Lư Thảo trấn. Ở đó, lão hay tin ba bốn hôm trước vừa xảy ra một vụ thảm sát, chủ nhân là một chủ quán nước nhỏ cách quan lộ không xa lắm. Từ Lư thảo trấn đến đó chừng hai trăm dặm đường.

Hỏi kỹ, lão còn biết, quán bị triệt hạ hoàn toàn, gần đó có môn hộ thuộc võ lâm gọi là Thạch Vân động bị phong bế không rõ tình hình ra sao?

Mã Văn Sơn có quen biết Thạch Vân động chủ, nghe tin dữ, sáng mai lão vội đến Thạch Vân động.

Tới nơi, lão tuyệt vọng nhìn tiểu điểm bị phá tan hoang, đồ đạc vứt ngổn ngang. Một ngôi mộ với tấm bia đá sơ sài sau điểm, lão không đọc rõ trên đó viết những gì.

Mã Văn Sơn đi sau vào trong động. Cửa động đã bị lấp kín bởi những phiến đá trên trần, không rõ bằng cách nào người ta làm vỡ vụn ra đổ ập xuống. Nếu thủ phạm dùng chưởng lực thì ắt đây là những người có công lực phi phàm.

Mã Văn Sơn vốn là người làm việc tới nơi tới chốn, sự hưng thịnh của Cửu Cung bảo một phần có công lao của lão vì vậy Mã Văn Sơn rất được Bảo chủ và các vị phu nhân nể trọng.

Lão quát hai thủ hạ tránh ra xa, dùng thanh thiết quả quạt mạnh. Một tiếng “Bình” vang lên, tiếng đá từ trần hang đổ xuống ầm ầm, cuối cùng để lộ ra một lỗ hổng ngay gần nóc động.

Lão cho ngựa ở ngoài rồi cũng một thủ hạ leo vào. Bên trong tối om, nhưng lần đi được một lúc, hang đá mở rộng ra và sáng nhờ nhờ như ánh lê minh.

Đó là một ngách hang ăn chéo lên đồi. Từ đây đã thấy những gian thạch thất.

Mã Vân Sơn nhanh chóng kiểm tra không sót một tác đất nào. Chỉ một lát sau, lão nghe tiếng người rên.

Lão Tổng quản mừng quýnh nhanh chóng bước nhanh về phía đó. Một thân hình tiều tụy nằm gục bên một vũng nước do một cột thạch nhũ nhỏ xuống tạo thành một cái hồ sâu.

Mã Vân Sơn vội cúi xuống xem mạch và kiểm tra thương thế. Đó là một thiếu niên. Hai chân bị gãy, xương lòi ra đứt cả da thịt. Nhiều lớp máu khô cứng lại, mạch đập rất yếu.

Vết thương rõ ràng là do chưởng lực, không nặng lắm. Nhưng có lẽ vì phải bò nhiều nên mất máu mà thành suy nhược.

Mã Vân Sơn sục sạo tìm một Hối nữa, nhưng không thấy gì, lão bế thốc nạn nhân ra khỏi động.

Cả ba người mang thiếu niên phóng ngựa tìm đến một tiểu trấn cách đó vài dặm, dùng thuốc mang theo xử vết thương, xong nép lại. Thiếu niên chỉ rên rỉ yếu ớt nhưng chưa Hối tỉnh.

Mã Vân Sơn bảo gã thuộc hạ giữ nạn nhân ngồi ngay ngắn, truyền nội công của mình vào cho gã, lại sai tên kia nấu vài thìa cháo. Chỉ một lúc sau, đôi môi khô nẻ của thiếu niên khẽ mấp máy, cổ họng đưa lên đưa xuống một cách khó khăn, cuối cùng gã mở mắt ra.

Mã Vân Sơn hỏi :

- Người nói nhanh, ai tàn sát Thạch Vân động?

Thiếu niên nói rất yếu, phải áp tai vào sát miệng mới nghe rõ hai tiếng :

- ngũ tà

Lão Tổng quản lẩm bẩm :

- Càn Khôn ngũ tà! Ta đã đoán biết, chỉ có chúng mới ra tay tàn độc như vậy thôi. Nhưng lần này còn tàn bạo và táo tợn hơn.

Thiếu niên lại ngất đi. Biết tính mạng của gã không còn gì nguy hiểm nữa, nhưng lên đường ngay thì không được. Do đó, tuy sốt ruột, Mã Vân Sơn vẫn quyết định ở lại thêm một đêm nữa cho thật an toàn.

Sáng hôm sau đã là ngày mười bốn, sau gần một đêm được chăm sóc và một đêm tĩnh dưỡng, thần sắc gã thiếu niên đã khá hơn nhiều. Gã mở mắt và nói được những mẩu đối thoại ngắn.

Lão Tổng quản giục thuộc hạ chuẩn bị lên đường. Lão không ghé Cửu Cung bảo mà ra lệnh phóng thẳng tới Thái Hồ.

Hôm đó, họ cho ngựa chạy khá chậm. Thái Hồ còn chừng một ngày nữa, nhưng đã khuya, họ buộc lòng phải dừng lại nghỉ ngơi.

Cơm nước xong, Mã Vân Sơn hỏi thiếu niên :

- Thái động chủ có bị nạn không?

Thiếu niên định quỳ xuống nhưng yếu quá, lão Tổng quản ra hiệu cho gã ngồi yên.

- Bẩm bá bá, thân phụ, thân mẫu cùng đại tỷ toàn bộ đệ tử đều bị giết cả.

- Vậy người là ai?

- Bẩm, tiểu bối là Thái Văn Huy, Thiếu động chủ ạ!

- Người còn nhớ chuyện xảy ra thế nào không?

- Bấm bá bá, tiểu bối đang ngủ, đột nhiên tỉnh dậy cảm thấy đôi chân tê buốt, lập tức bị ném xuống gầm giường. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng rầm rập, rồi một Hồi phụ thân nói to :

- “Kim Sát Tiên! Không ngờ hai mươi năm ẩn nấu tại Đại Côn sơn, nay Càn Khôn ngũ tà các người lại về tàn sát...”

Tiếng một người khàn khàn trả lời :

- “Ta và người có một món nợ nhỏ. Nhưng đối với chúng ta nợ to nhỏ gì cũng phải trả bằng tính mạng...”

- “Người định nói...”

Tiểu bối nghe phụ thân chưa kịp dứt câu thì nghe “Vút” một tiếng, lại “Bình” một tiếng nữa, chắc phụ thân đã dùng Thiết Tâm chưởng đánh lại. Chợt có tiếng người đổ nhào, rồi giọng phụ thân :

- “Đồ rắn rết độc...”

Tiểu bối định hét lên lao ra, nhưng một bàn tay đã giữ chặt lấy miệng rồi có tám vải nhét cứng không còn ú ớ được nữa. Rõ ràng người kia từ lúc này vẫn canh chừng tiểu bối.

Chừng một khắc công phu, tiếng một phụ nữ từ trong vọng ra :

- “Xong rồi, các sư huynh, rút thôi!”

Người đứng cạnh tiểu bối vội vàng ấn chặt thêm miếng giẻ vào miệng tiểu bối rồi nhảy ra ngoài, đóng cửa lại.

Giọng nữ nhân lúc trước hỏi :

- “Trong này tiêu cả rồi chứ, Tiểu Hồng?”

Tiếng trả lời :

- “Tiêu cả”.

Rõ ràng là tiếng nữ nhân.

Lát sau tiểu bối nghe “Ầm” một tiếng như trời long đất lở, rồi ngất đi.

Im lặng một lát, một thuộc hạ của Cửu Cung bảo hỏi :

- Từ hôm đó đến nay đã bốn, năm ngày rồi, sao người không tìm cách trốn đi?

Tên kia cười hô hô nói :

- Tiểu Tam người nói gì vớ vẩn thế? Tiểu tử bị gãy cả hai chân, cửa động lại bị lấp... định độn thổ chắc?

Thái Văn Huy nói :

- Thực ra trong động có một cửa nữa ăn thông lên sườn núi, nhưng dốc quá, tiểu bối thử trườn lên hai lần đều bị lăn ngược trở xuống, vì vậy càng kiệt sức mau!

Mã Văn Sơn lẩm bẩm :

- Càn Khôn ngũ tà chỉ có một lão bà là “Thế Càn Sát” mà thôi, sao lại nhảy ra cái tên Tiểu Hồng nào? Và lý do gì thị cố ý để lại nhân chứng vậy chứ?

Tiểu Tam chen lời :

- Lão gia, hay đó là đệ tử một vị nào đó?

Tên kia ngoặc lại :

- Người lại linh tinh rồi: sao cái mõm người cứ ngo ngoậy không chịu yên để lão gia suy nghĩ chứ?

- Không, bọn chúng không có đệ tử chi cả. Nếu người chúng bắt theo sao chịu để thị tự do chứ? Với lại, mục sư muội “Thế Càn Sát” chúa ghét đàn bà không bao giờ chừa ai trong cuộc tàn sát...

Một Hồi lâu, lão nói :

- Thật khó hiểu! Nhưng thị lưu lại một nhân chứng cũng là điều hay! Tuyệt hảo.

Rồi ra lệnh cho thuộc hạ :

- Ngủ đi một lúc, qua canh năm lên đường.

26. Chương 26: Long Đầu Đại Hội

Từ sáng sớm ngày rằm tháng, người ta đã thấy nhiều nhân vật đã đổ về Thái Hồ.

Có người đến sớm hơn, từ chiều mười bốn.

Cảnh Thái Hồ giữa thu thật tuyệt đẹp. Xa xa trên những dãy đồi thoai thoải, lá phong đỏ ối như lửa. Dọc bờ hồ, hàng tơ liễu mềm mại in bóng xuống mặt nước trong veo.

Trên mặt hồ mênh mang, đám thuyền câu thả lững lờ theo làn gió nhẹ.

Giá trong thời phân này có thể giữ bỏ hết công việc, những nỗi ưu phiền và lo nghĩ để đến đây thưởng thức phong cảnh thì lý thú biết bao!

Nhưng những nhân vật đang tề tụ về nơi đây không có vẻ thư thái chút nào. Họ về dự Long Đầu đại hội được triệu tập do những biến động lớn ở võ lâm trong thời gian qua.

Nét mặt mọi người không khoáng đạt hoặc tò mò như dạo trước có hư tin “Cự Khuyết kiếm”, mà ai nấy đều trĩu nặng ưu tư.

Quả thật những sự kiện vừa qua là thử thách to lớn cho giới võ lâm.

Đại hội được tổ chức tại Tân Sơn trang, lễ đài dựng trước cửa tam cấp dẫn vào đại sảnh, nơi mà Hồi trước Cẩm Cô làm náo động bọn vệ sĩ.

Lễ đài nhìn ra con đường đã dẫn đến chiếc cầu bắc qua hồ mà trước đây một tháng, Tân Sơn trang đã tô điểm thật lộng lẫy bằng những ngọn hỏa đăng. Giữa bãi trống rộng đặt nhiều dãy bàn. Vì được những hàng cây cổ thụ che nắng nên người ta không cần căng lều. Phía xa nữa, các biệt thự nằm giữa những tán cây còn rậm rạp hơn.

Quá trưa, khách khứa đã tề tập đông đủ. Các vị Chương môn, Bảo chủ, Cốc chủ hoặc cầm đầu các môn hộ vừa được mời ăn trưa trong đại sảnh, còn phần lớn, cũng là các cao thủ hoặc Tổng quản thì có gia nhân tự phục dịch.

Về quy mô, Long Đầu đại hội kỳ này lớn hơn năm năm trước nhiều.

Lễ đài gồm năm chiếc bàn rộng hướng ra cầu, bàn phủ nhiễu hồng, phía sau kê hai mươi cái ghế Thái sư ý. Đó là chỗ danh dự của các Chương môn.

Tiếp theo, trước mặt các vị Chương môn đặt mười bộ bàn và trường kỷ xếp làm hai dãy, vậy mà vẫn còn một số đông đứng tụ tập bên dưới các tán cây.

Trên lễ đài gồm những vị tên tuổi như Huệ Minh đại sư, Chương môn Thiếu Lâm, Tử Không đạo trưởng, Chương môn Võ Đang, Giang Thiên Thọ Bảo chủ Cửu Cung bảo, Lý Cương Sơn Bảo chủ Thất Tinh bảo, Tuyên Trí đạo trưởng, Chương môn Trường Bạch, Linh Hạc thượng nhân, Chương môn Cùng Lai phái; Hà Thúc Nhân, trưởng lão Cái bang, Đặng Thiên Ngu Trang chủ Tân Sơn trang và một số Chương môn, Bảo chủ, Trang chủ khác.

Trước hết, sau khi các vị chủ tọa khế thảo luận với nhau, Huệ Minh đại sư lên tiếng :

- Thưa các vị huynh đệ tỷ muội và mọi bằng hữu, chư vị đều biết tình hình trên võ lâm hiện nay rất căng thẳng. Theo đề nghị của Võ Đang, Cùng Lai, và Tân Sơn trang, thay mặt các đại môn phái và Bát đại thể gia, chúng tôi mời chư vị đến đây hôm nay tổ chức Long Đầu đại hội. Trước hết xin thay mặt đồng đạo có

lời cảm tạ Đặng trang chủ có nhiều công lao giúp đỡ. Chương trình nghị sự sẽ được Tử Không đạo trưởng tuyên bố và chư vị sẽ đóng góp ý kiến.

Tiếp đến, Tử Không đạo trưởng liền đứng lên nói :

- Trong thông báo và tín thiệp gửi đi các nơi đều nêu rõ nguyên nhân triệu tập Long Đầu đại hội này. Vì thế việc cần kíp nhất là tất cả chúng ta cần phải xác định rõ thủ phạm những vụ huyết án vừa qua và tìm cách xử lý, ngõ hầu tránh cho vô lâm một cơn đại họa...

Tử Không đạo trưởng vừa nói xong, mọi cặp mắt đều đổ lên Bảo chủ Cửu Cung bảo Giang Thiên Thọ. Lão cúi đầu, sự kiêu hãnh trong các đại hội trước kia biến mất, trong ánh mắt chỉ còn sự già nua và ánh mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng.

Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng ngồi ở dãy bàn cuối nói to :

- Kết luận một tội ác phải có các nhân chứng và bị cáo đối chất rõ ràng, không thể làm một cách tùy tiện. Hãy nói rõ tội danh và để cho nhân chứng khai thì mới luận tội được.

Trang chủ Tân Sơn trang Đặng Thiên Ngu cười nói :

- Thưa các vị, kẻ bị buộc tội là ai, hẳn các vị đều biết rõ...

Lão nhìn sang Giang bảo chủ với ánh mắt thông cảm rồi nói tiếp :

- Lão hủ đây có thể coi là một nhân chứng... Việc xảy ra dạo cuối tháng trước trong lễ thọ của lão hủ có thể nhiều vị chưa biết..

Nhiều tiếng xì xào nổi lên, Võ Đang chưởng môn nói :

- Xin Đặng trang chủ kể tiếp.

Đặng Thiên Ngu nhìn mọi người khắp lượt, rồi cất giọng :

- Khách khứa đến dự mặt lễ của lão hủ hôm đó, ngoài các huynh đệ tỉ muội và bằng hữu mà phần đông có mặt ngày hôm nay, còn một vị thiếu niên lãnh suất mười một người, tự xưng là Giang Ngọc Phàn, Minh chủ “Du Hiệp Đồng Minh” đến khánh thọ và ra mắt vô lâm...

Có tiếng ngắt lời :

- Trang chủ có mời thiếu niên đó hay không?

Đặng Thiên Ngu lắc đầu :

- Không! Hơn nữa, Giang thiếu hiệp còn nói rằng Du Hiệp Đồng Minh mới thành lập, giang hồ còn chưa ai biết cả...

Tiếng xì xào :

- Thật là mạo muội!
- Sao lại bắt nhả thế?

Lại có tiếng hỏi :

- Mười một người kia gồm những nhân vật như thế nào?
- Đó là những người nổi danh trên giang hồ mà nhiều người từng biết.

Một giọng nói bực bội vang lên :

- Là những ai sao không nói thẳng ra mà cứ vòng vèo mãi?
- Đó là Phong Lô Quả Lưu Cương, Nhất Trần hòa thượng mà giang hồ gọi là Tử Nhục hòa thượng, Hồ Y đạo Nhã Trần đạo nhân, Tiết Kim Hoa nhân xưng Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa và một số nhân vật khét tiếng khác mà lão hủ chỉ nhớ biệt danh nhờ sự đồn đại trên giang hồ như Hắc Sát Thần Đinh Nhị Sát, Độc Tỷ Hồ, Ma Diện cô nương Nhất Chi Mai và mấy quái nhân dị dạng méo miệng hoặc câm gù đó...

Từ cuối bàn có người cất giọng oang oang hỏi :

- Bọn kia thì lão phu đã biết, còn Giang Ngọc Phàn là nhân vật như thế nào?

Giang Thiên Thọ liếc nhìn lão nhân vừa hỏi vội cúi đầu. Nỗi khổ ê chề cắn rứt tâm can ông. Mấy chục năm qua, con người kiêu hãnh đó không ngờ phải gánh chịu nỗi nhục nhã như thế. Những lời Đặng Thiên Ngu như mũi dao khoét vào da thịt, vào xương tủy ông :

- Thật đáng tiếc khi lão hủ phải nói, đã đến lúc để công đạo phán xét. Giang Ngọc Phàn là truyền nhân đệ tử của Tái Thượng lão lão, ngoài ra còn là Thiếu bảo chủ của Cửu Cung bảo...

Không khí bao trùm cả lễ đài. Tuy nhiều người ở đây chưa biết thân phận của thiếu niên kia nhưng không ai không biết võ công tuyệt đỉnh của Tái Thượng lão lão và môn hộ hiển hách nhất trong Bát đại thế gia Cửu Cung bảo.

Đặng Thiên Ngu thở dài thêm nói :

- Không ngờ thân phận cao quý của Thiếu bảo chủ lại bị những nhân vật xấu xa kia mua chuộc...

Một lão nhân bần hắc y đứng dưới tán cây giận dữ ngắt lời :

- Đặng lão đầu có gì làm nhân chứng thì cứ nói rõ ra, cứ quanh co lượn lẹo làm gì mãi thế?

Đặng Thiên Ngu lấy lại thần thái nghiêm trang nói tiếp :

- Trong lễ thọ lão phu tuy thấy bất tiện nhưng không biết làm sao. Dù là thì đến nhà mình cũng đều là khách cả, phải tôn trọng họ. Tuy nhiên thái độ của các nhân vật kia thái quá làm các vị cao nhân bằng hữu phải bực mình, nhưng bọn họ chẳng coi luật lệ giang hồ vào đâu, buộc lòng Võ Đang tam kiếm phải thách đấu. Nhưng sự xuất hiện đúng lúc của Cốc chủ Phi Phụng cốc Lục cô nương đã hóa giải cuộc đấu đó. Chắc rằng sự bảo vệ công đạo của ba vị đáng kính Võ Đang phái đã làm Du Hiệp Đồng Minh tức giận, khởi đầu cho nạn huyết kiếp giang hồ mà mở đầu là huyết án ở cửa đông Gia Hưng thành. Chuyện xảy ra ở đó lão hủ không được chứng kiến, xin hãy để hai vị còn sống sót duy nhất trong cuộc tàn sát đầm máu là Huyền Hồng đạo trưởng và Ngô đại hiệp kể lại...

Sự khôn khéo của Đặng Thiên Ngu làm “Thiên Cang Kiếm” và “Địa Quý Kiếm” bớt đi một điều khó xử. Hai lão này không thích thú gì khi phải bộc bạch nguyên nhân chỉ vì chiếc Vạn Diễm bôi mà họ không rõ đầu đuôi gì, để đuổi theo Du Hiệp Đồng Minh đến nỗi thảm nhục.

Nhưng còn một cái khó là hai vị không phải bị người trong Du Hiệp Đồng Minh hạ nhục mà lại một nữ nhân rõ ràng không phải là đồng phạm của lũ ma đầu kia. Lẽ nào thừa nhận sự thật đó. Vậy thì uy danh và niềm kiêu hãnh của “Tam Tài kiếm trận” còn gì nữa chứ?

Thấy ánh mắt đều hướng về mình chờ đợi, “Thiên Cang Kiếm” đành trả lời cho xong chuyện.

- Phải! Bốn nhân không ngờ chuyện này đã xảy ra huyết hận. Bốn nhân không ngờ bị chúng tập kích. “Tam Tài kiếm pháp” thậm chí không kịp giằng thành trận thế, trong lúc cả bọn ma đầu nhất loạt xông vào...

Hồ chủ Nguyễn Công Lượng ngồi cách Huyền Hồng đạo nhân một dãy bàn, chất vấn :

- Trong thông báo nói rằng nạn nhân tại Gia Hưng hôm đó không chỉ có “Nhân Tốt Kiếm” Trương Chiêu Hồng mà còn Hắc Bạch song sát, Đại Linh tứ ác và mười mấy đệ tử phái Không Động nữa, vậy là lực lượng chư vị đông hơn Du Hiệp Đồng Minh, sao lại nói là bị lấy đông hiếp ít?

Huyền Hồng đạo nhân chưa biết trả lời sao thì Tử Không đạo trưởng vội thay lời :

- Sau này, bản đạo có cùng Hồng Thiện đại sư và Huyền Quang đạo trưởng đến đó xác minh lại sự việc. Hiện trạng đúng như lời Nguyễn hồ chủ nói. Tuy nhiên các nạn nhân để lại các dấu vết tử thương bằng các loại binh khí khác nhau. Hắc Bạch song sát và Đại Linh tứ ác bị chết bởi Hàn Phách thần công, thủ phạm có thể xác định ngay là Giang Ngọc Phàn. Thập Dực Báo bị đao chém, các đệ tử Không Động cũng thế. Duy nhất “Nhất Tắt kiếm” ngu đệ tử bị kiếm sát hại. Sau khi xác định, chúng tôi kết luận họ chết vào những thời điểm khác nhau. Chắc rằng các đệ tử Võ Đang bị loạn đả phải rút đi, bọn chúng còn phục kích và tàn sát thêm hai lần nữa.

Nguyễn Công Lượng cười nhạt nói :

- Thủ phạm giết Hắc Bạch song sát và Đại Lĩnh tứ ác có thể là Giang minh chủ, điều đó không nói thêm làm gì. Bọn đệ tử Không Động bị đao chém, cũng không bàn tới. Riêng ba vị trong “Võ Đang tam kiếm” kiếm pháp nổi danh giang hồ, vậy mà một vị vong thân vì kiếm, và nghe nói Ngô đại hiệp cũng bị kiếm làm thụ thương. Lão phu biết rằng, trong Du Hiệp Đồng Minh chỉ có Ma Diện cô nương dụng kiếm mà thôi, lẽ nào ba vị lại bại trong tay vị nữ nhân tầm thường?

Huyền Hồng đạo trưởng và Ngô Đức Tính bối rối chưa biết trả lời ra sao thì Huyền Quang đạo trưởng đỡ lời :

- Những nhân vật như Huyền Hồng đạo trưởng và Ngô đại hiệp không bao giờ hư ngôn. Hơn nữa, tất cả chư vị ở đây chắc không nghi ngờ thủ phạm vụ huyết án ở Gia Hưng thành không ai khác là “Du Hiệp Đồng Minh”. Sau khi gây án, chúng còn để lại một tấm thiệp, lời lẽ đầy ụy hiếp mà sau này, chúng tôi còn bắt gặp ở một số nơi khác. Xin chư vị cho kết luận và cách xử trí việc này...

Đặng Thiên Ngu vội nói :

- Đối với toàn võ lâm, Du Hiệp Đồng Minh còn phạm tội nghiêm trọng nữa. Để việc phán tội được công bằng và đầy đủ, chư vị hãy nghe Linh Hạc thượng nhân đề cập đến điểm này.

Linh Hạc thượng nhân chậm rãi nói :

- Vào đêm cuối tháng rồi, có hai vị cô nương thâm nhập vào Hoàng Sơn. Lúc đó vào canh ba, họ hú gọi bằng hữu làm kinh động cả khu vực. Hai vị đó chính là, Lục cô nương, Cốc chủ Phi Phụng cốc và Nguyễn cô nương, ái nữ của Nguyễn hồ chủ đây...

Nguyễn Công Lượng thấy nghi hoặc trước việc này. Đã hơn mười ngày nay, lão không biết nữ nhi mình đi đâu. Tuy lão biết nữ nhi mình tính ưa độc lập, hay tự rong đuổi giang hồ, nhưng cũng vì thế làm lão luôn luôn lo lắng.

Hơn nữa, vừa qua nàng nói với phụ thân tới Cửu Cung bảo, vậy nên lão yên lòng hơn. Nhưng sau khi nghe Mã Vân Sơn kể lại rằng Nguyễn Ái Linh đi tìm Giang Ngọc Phàn, sau chuyện rắc rối, nay lại nghe nhắc đến tên con gái, lão buột miệng hỏi :

- Gọi bằng hữu nào vậy?

Linh Hạc thượng nhân chưa vội đáp, đều giọng kể :

- Khi đó, vị sư đệ của lão nạp là Pháp Hạc đạo trưởng, Quan chủ “Thuần Dương quan”, giữ lại để tra hỏi nguyên nhân, mới hay họ tìm Giang Ngọc Phàn và Du Hiệp Đồng Minh của hắn.

Ở dưới tán cây có hai lão nhân đang tán chuyện. Một lão mặc hoàng y nói :

- Chuyện này có liên quan gì đến chúng ta mà làm mất thì giờ chứ?

Lão nhân mặc hắc y giải thích :

- Sư đệ không biết đó thôi. Ở Hoàng Sơn có Ngưỡng Vu cốc. Năm năm trước, Long Đầu đại hội đã ra quyết định cầm giữ “Liêu Nha Lão Ấu” chung thân trong hang ấy. Nhưng mục quái ấy có điều kiện, nếu có người võ lâm nào xâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc mà mục phát hiện được thì mục sẽ trùng hiện giang hồ. Nếu Du Hiệp Đồng Minh phạm vào cấm kỵ này thì tội lỗi không nhỏ đâu.

Hoàng lão nhân hỏi :

- Liêu Nha Lão Ấu là ai mà ghê gớm vậy?

- Mục là người rất kỳ quái. Thiên hạ đồn rằng mục thích ăn não người. Nhưng sự thực, mục rất ghét bọn hắc đạo, tàn sát không biết bao nhiêu người trong số đó. Vì sắc diện mục khó coi, lại có hai cái răng nanh lòi ra như răng lợn lòi nên thù nhân của mục bày đặt ra như vậy...

- Lý do gì mục bị cầm cố?

- Nhiều tên hắc đạo thấy mục tàn sát quá nhiều người của chúng nên mới cấu kết nhau lập ra một mưu. Mục bị đâm, giết chết hai vị đạo nhân ở Trường Bạch và một đại sư ở Thiếu Lâm. Lúc đầu chúng gây áp lực phải xử tử mục. Thế nhưng người ta cũng hiểu đó là một chuyện khiêu khích. Vậy là đại hội quyết định cầm cổ mục, vừa tránh sự phản kháng của bọn hắc đạo, đồng thời cũng đảm bảo sự an toàn ụ nữa...

Trên lễ đài, Linh Hạc thượng nhân lại nói tiếp :

- Đêm trước đó, Huệ Như sư thái, người quản thúc Liêu Nha Lão Ẩu công nhận rằng có thấy Giang Ngọc Phàn và một nữ nhân thâm nhập vào Hoàng Sơn. Sau đó, Liêu Nha Lão Ẩu làm náo lên rằng võ lâm có người phạm vào Ngưỡng Vu cốc. Huệ Như sư thái buộc phải công nhận.

Linh Hạc thượng nhân háng giọng nói tiếp :

- Vậy đã là ra, Giang Ngọc Phàn coi khinh luật lệ giang hồ, ngang nhiên thâm nhập Ngưỡng Vu cốc. Riêng tội này cũng đủ xử trăm hần và bọn ma đầu kia rồi.

Có giọng một nữ nhân nói một cách do dự :

- Có thể... Giang thiếu hiệp chưa biết luật lệ này?

Linh Hạc thượng nhân nghiêm giọng :

- Dù gã không biết, nhưng bọn tả hữu lịch lãm giang hồ như Lưu Cương, Hồ Y đạo khắc biết...

Chợt Từ Huy bà bà trong Tây Đế ngũ lão ngồi trên lễ đài cất giọng hỏi :

- Có Huệ Như sư thái ở đây không?

Pháp Hạc đạo nhân vội vàng đứng lên nói :

- Tuy sư thái không đến được, nhưng sự việc xảy ra đúng như thế. Hơn nữa nhị vị Lục, Nguyễn cô nương nói rõ với bản đạo rằng bằng hữu của họ muốn đến tìm một vật...

Đặng Thiên Ngu sợ lộ chuyện Vạn Diễm bôi ất sau này lão khó độc chiếm vội nói lấp đi :

- Cụ thể nhị vị cô nương nhận vị bằng hữu của mình là Giang Ngọc Phàn chứ?

Pháp Hạc đạo nhân lúng túng chưa biết trả lời ra sao thì Từ Huy bà bà cười nhạt nói :

- Việc này chưa đủ bằng chứng kết luận Giang thiếu hiệp phạm vào Ngưỡng Vu cốc. Phải có Huệ Như sư thái chứng minh mới được. Hơn nữa chưa ai thấy dấu hiệu gì chứng tỏ Liêu Nha Lão Ẩu ra khỏi Hoàng Sơn thì nêu ra đây có ích gì chứ?

Tử Không đạo trưởng nói :

- Bản đạo cho rằng việc Giang Ngọc Phàn và Du Hiệp Đồng Minh xâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc là không thể chối cãi. Huệ Như sư thái và Pháp Hạc đạo nhân đối với hần không thù không oán gì, thậm chí chưa từng biết trên đời có một người như thế, có lẽ nào họ cùng vu cáo cho hần làm gì chứ?

Từ Huy bà bà cười khinh thị :

- Lão nương không chối cãi cho ai cả. Đạo trưởng cầm đầu một môn phái lớn, lẽ ra nên xem xét minh bạch hơn mới phải, chứ sao chỉ dựa vào một lời nói hồ đồ như thế?

Hồi giờ, Minh Huệ đại sư vẫn im lặng để ý nghe. Nay thấy tình hình căng thẳng, đại sư vội vàng chen vào cố ý dàn xếp :

- Quả thật việc Giang thiếu hiệp xâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc chưa thể kết luận ngay được. Thêm nữa, việc xác định thủ phạm những vụ huyết án vừa rồi để tìm cách giải quyết là việc cấp bách hiện nay. Lão nạp đề nghị chư vị hướng vào đó.

Giang Thiên Thọ lúc này thấy các đại biểu không phải đều kết tội cho nhi tử của mình mà chia làm hai nhóm. Nhóm đòi xác định tội một cách khách quan, công bằng gồm những nhân vật vốn được lão trọng vọng. Còn nhóm khác gồm Linh Hạc thượng nhân và Tử Không đạo trưởng cố ép võ lâm nhanh chóng định tội Ngọc nhi.

Hai người này, Tử Hư vốn tính kiêu căng, Linh Hạc thượng nhân lòng dạ hẹp hòi chẳng nói gì, lại thêm Võ Đang và Không Động có thù riêng với Ngọc nhi nên chuyện dễ hiểu.

Nhưng Giang Thiên Thọ vô cùng thắc mắc với thái độ của lão Trang chủ Đặng Thiên Ngu.

Cửu Cung bảo và Tân Sơn trang xưa nay quan hệ không mật thiết lắm nhưng vẫn giữ thái độ hữu hảo trong Bát đại môn phái. Nhiều khi Đặng Thiên Ngu đối với Giang Thiên Thọ còn tỏ ra cung kính quá mức là khác.

Vậy mà bây giờ, tuy lão làm ra vẻ khách quan, nhưng lại cố tính làm rối thêm mối dây buộc tội Ngọc nhi...

Giang bảo chủ cảm kích khi Nguyễn Công Lượng chất vấn vụ huyết án ở Gia Hưng thành.

Cái chết của bọn ma đạo như Hắc Bạch song sát và Đại Linh tứ ác không làm vô lâm bất bình. Những bằng chứng cho thấy Ngọc nhi không tham gia vào vụ giết “Nhất Tốt Kiếm” và bọn đệ tử Không Động, lão thấy hơi nhẹ lòng...

Đám quần hùng nghe Huệ Minh đại sư nói nghe hữu lý thì tỏ ý tán thành. Chợt từ trang môn có vó ngựa dồn dập. Mọi người chăm chú hướng về hướng đó. Một lão nhân y phục lấm láp bụi đường phi thẳng vào lễ đài, xuống ngựa rồi chấp tay hướng về bốn phía.

Nhiều tiếng nói thốt lên :

- Ngân Huy Chiết Kiếm Hoàng Hoa!

Đúng vậy, người mới đến chính là vị đại sư ca của “Tuyệt Sơn tam hiền”.

Hoàng Hoa lão nhân nổi tiếng trong giang hồ vì những hành hiệp trượng nghĩa nhưng lão ít khi xuất hiện trong những cuộc hội họp như thế này, phần lớn cử nhị vị sư đệ đi thay.

Lão nhìn khắp quần hào, cười nói :

- Mong chứ vị thứ lỗi vì đã đường đột vào nơi nghiêm trang. Nhưng để minh oan ột người, lão hủ không thể hành động khác.

Ai cũng rõ Đại hội hôm nay chỉ nói đến các vụ huyết án và việc vi phạm của Du Hiệp Đồng Minh. Khi Hoàng Hoa nói xong, mọi người đều đoán sự minh oan cho liên quan đến Giang Ngọc Phàn và nhóm Du Hiệp Đồng Minh. Nhưng làm sao Giang Ngọc Phàn và thuộc hạ lại đến tận Tuyệt Sơn làm gì cơ chứ?

Huệ Minh đại sư cười nói :

- Xin Hoàng lão anh hùng đừng khách khí. Đại hội đang bàn đến những vụ huyết án. Nếu Hoàng lão anh hùng có tin gì bổ sung thì tốt lắm!

Hoang Hoa hỏi ngay :

- Chư vị nghi ai là thủ phạm?

Tử Không đạo trưởng đáp :

- Có nhiều chứng cứ kết luận rằng thủ phạm là Giang Ngọc Phàn và cái gọi là Du Hiệp Đồng Minh.

Hoàng Hoa lại hỏi :

- Tất cả các huyết án ư?

Tử Không đạo trưởng đưa ra một chiếc thiệp, buông giọng lạnh lùng :

- Trong tất cả các cuộc sát hại, thủ phạm đều để lại vật này để uy hiếp giang hồ, coi như tôn chỉ của chúng. Vụ đầu tiên tại Gia Hưng thành đã được xác định. Vậy những vụ khác còn ai tham gia vào?

Ngân Huy Chiết Kiếm Hoàng Hoa nhìn một lượt khắp quần hùng rồi nói, giọng như cầu khẩn :

- Chắc có sự nhầm lẫn nào đó. Lão hủ cam đoan, giờ đây Giang Ngọc Phàn và tất cả Du Hiệp Đồng Minh đang có mặt ở Tuyệt Sơn!

Những người có mặt đều “ồ” lên.

Diễn biến này làm cho những ai có cảm tình với Cửu Cung bảo hoặc quen biết với lão Bảo chủ cảm thấy phần khích, còn những kẻ ủng hộ Tử Không đạo trưởng, ra sức buộc tội Giang Ngọc Phần lại sững sờ và hoang mang.

Còn phe trung lập, đại biểu là Huệ Minh đại sư thấy bối rối không biết xử trí ra sao?

Tử Không đạo trưởng bình tĩnh hỏi :

- Hắn đến đó từ bao giờ?
- Từ ngày mồng sáu tháng này. Nghĩa là tất cả các vụ huyết án từ ngày mồng ba đều không có sự tham gia của Du Hiệp Đồng Minh.
- Hắn đến có việc gì?
- Tìm người trị độc. Có mấy vị bị trúng “Thực Cốt Đoạn Hồn sa”.

Câu này làm hầu hết quần hùng giật mình, đưa mắt nhìn chăm chăm vào Cốc chủ Độc Quỷ cốc “Thất Âm Tẩu” đứng điềm nhiên với tên Tổng quản của lão bên một gốc cây khá xa. Xung quanh lão có thêm mấy đệ tử.

Chợt có một tiếng cười lạnh leo vang lên làm mọi người quay cả lại nhìn. Ở góc xa lối vào có bốn lão nhân và một lão bà không biết xuất hiện tự bao giờ, nói bằng thứ giọng trầm đục nghe lạnh cả xương sống.

- “Thực Cốt Đoạn Hồn sa”! Tiểu tử kia trúng độc, không khoan tay chịu chết, còn nhờ thuốc thang làm gì? Vậy là Đại hội hôm nay không hoàn thành phải không?

Đám đông bật lên kinh ngạc :

- Càn Khôn ngũ tà!

Có người khê thốt lên hoang mang :

- Ngũ tà, Độc Quỷ cốc... Chẳng hay chúng được mời hay tự đến? Có trời biết đây là Đại hội gì.

Tử Không đạo trưởng nhú mày rồi như sự nghĩ ra điều gì, nhìn Hoàng Hoa lão nhân hỏi :

- Cụ thể ai trúng độc?
- Lão hủ không rõ lắm.

Chợt Đặng Thiên Ngu vội hỏi :

- Hoàng lão anh hùng tận mắt chứng kiến Giang thiếu hiệp và thuộc hạ trong Du Hiệp Đồng Minh chứ?

Hoàng Hoa lão nhân đáp :

- Không, lão hủ chỉ nghe một bằng hữu kể lại.
- Vị bằng hữu đó là ai?
- Nhân xưng “Tuyệt Sơn Y Ẩn”.

Đặng Thiên Ngu nhú mày nghĩ ngợi một lát rồi đứng dậy hỏi to :

- Chư vị có ai biết vị cao nhân có danh hiệu “Tuyệt Sơn Y Ẩn” không?

Sau một hồi im lặng, ở cuối dãy bàn có một lão nhân quắc thước, tuổi chừng thất tuần, đôi mắt tinh anh, vận lam bào đeo bảo kiếm, nói :

- Vị này đến Tuyệt Sơn chừng hơn (...) năm nay, nuôi cừu, dê và bốc thuốc. Tuy vậy, mới bắt đầu bốc thuốc chữa bệnh cho dân chúng hai, ba năm nay. Thuốc của vị đó hết sức linh nghiệm, không có độc chất nào là không trị được.

Tiếng xì xầm lại vang lên. Đặng Thiên Ngu chờ dứt tiếng ồn ào mới nói :

- Hoàng lão anh hùng là bậc nhân kiệt, lão hủ không dám không tin. Còn như lão anh hùng nghe từ miệng một vị lang băm trên giang hồ chưa mấy người biết tiếng thì sao đáng tin cậy? Hơn nữa, việc này quan

trọng tới mức phải tổ chức một Long Đầu đại hội, cần phải có chứng cứ cụ thể, đâu thể tùy tiện nghe một lời nói?

Ngân Huy Chiết Kiếm Hoàng Hoa là người bộc trực chân chất, nghe bắt bẻ không biết đối đáp làm sao, đành ngồi vào chỗ mà Kim Trượng Truy Hồn dịch ra nhường cho.

Giang Thiên Thọ tiếp nhận tin tức ấy với cảm xúc rất khó tả. Lão hiểu rằng loại người như Hoàng Hoa không bao giờ hờn giận. Lão cũng tin trong đám có mặt ở đây hôm nay nhiều người kính phục đại sư ca của “Tuyệt Sơn tam hiền” nổi tiếng lương thiện vào hào hiệp này, tất không chút nghi ngờ tin đó.

Những điều phản bác mà Đặng Thiên Ngu đưa ra khó lòng bắt bẻ được, vì quả thật chưa mấy ai biết vị “Tuyệt Sơn Y Ẩn” là nhân vật như thế nào.

Nhưng sự thể dù đi đến đâu thì lão cũng cảm thấy như vừa cất đi một gánh nặng. Vì bản thân lão không còn tin Ngọc nhi gây ra những tội ác man rợ kia nữa. Chỉ cần một mình lão tin, thế là đủ.

Bây giờ lão lại thấy lo. Rất có thể người trúng “Thực Cốt Đoạn Hồn sa” chính là Ngọc nhi, có lẽ vậy mà Du Hiệp Đồng Minh lo lắng theo Minh chủ họ để giúp đỡ.

Nhưng bị độc chiêu ở đâu? Rõ ràng chỉ ở khu vực lân cận Tuyệt Sơn mà thôi, vì độc vật được coi là đệ nhất độc này nếu bị nhiễm thì không ai sống sót qua một buổi.

Vậy thì họ đến Tuyệt Sơn làm gì? Và thủ phạm chính “Thất Âm Tẩu” hay chỉ là thủ hạ của hắn?

Một vị trưởng lão Cái bang ngồi cạnh Giang Thiên Thọ bỗng nói :

- Xin hỏi đạo trưởng Chương môn Võ Đang, theo tin tức mà chúng tôi nhận được một cách đích xác thì huyết án ở Phi Phụng cốc, thủ phạm chính là người của “Độc Quỷ cốc”. Vậy mà trong thông báo chỉ ghi mấy chữ: “Không rõ thủ phạm”. Điều này làm mọi người nghi ngờ sự sáng suốt và cả công bằng của các vị đại diện. Đạo trưởng nói sao về việc này?

Nghe hỏi, Huệ Minh đại sư hơi đỏ mặt. Ông ta thấy nhận xét đó là xác đáng và bởi vì trong số những người đại diện điều tra có cả một nhân vật tên tuổi của Thiếu Lâm. Đó là điều đại sư thấy bối rối.

Tử Không đạo trưởng chống chế :

- Hà trưởng lão lấy gì làm chắc chắn rằng người của “Độc Quỷ cốc” gây ra vụ đó?

Trưởng lão Hà Thúc Nhân cười đáp :

- Đương nhiên có bằng cứ. Nhưng lão hóa tử tôi tin rằng “Thất Âm Tẩu” lão Cốc chủ không phủ nhận tin này.

Phần lớn những người có mặt dồn ánh mắt nhìn Thất Âm Tẩu. Lão này đứng khoanh tay cười khẩy, lạnh lùng nói :

- Nợ máu trả máu. Giang hồ đã có luật lệ, hễ giết mạng thì phải đền mạng, cần gì lão phu phải giấu diếm

Vị trưởng lão Cái bang hỏi :

- Đẳng rằng như thế. Nhưng đền mạng là phải trong cuộc đấu hãn hoi, chứ sao lại tàn sát người ta lén lút và độc ác như vậy?

Tính ương ngạch của “Thất Âm Tẩu” làm phần lớn quần hùng công phẫn. Nhưng dây vào hắn là một điều vô cùng nguy hiểm nên mọi người bặm bụng làm thinh. Chỉ có trưởng lão Cái bang có thể lực lớn mới ngang nhiên chất vấn. Tuy lão rất bức vì không tìm được lý do gì để trả lời, thì Tử Không đạo trưởng vô tình nói sang chuyện khác.

- Cái bang người đông thể mạnh, tai vách mạch rừng, chuyện gì cũng biết trước thiên hạ, quả thật chúng tôi không bằng!

Câu nói đó chẳng hiểu có ý cáo lỗi hay khích bác. Trưởng lão Cái bang cười nhạt nói :

- Đạo trưởng hôm nay nói năng danh thép, có kết tội người ta, không biết thực sự vì công đạo võ lâm hay vì cái mạng, lỗ tai và món tóc của ba đệ tử thân truyền của mình?

Câu châm chọc làm Tử Không đạo trưởng đau đớn, đỏ bừng mặt, chỉ biết hàm hồ chống chế :

- Hà trưởng lão nói vậy có ý gì?

Trong đám đông một số lớn đã biết về nỗi nhục của “Võ Đang tam kiếm”. Thấy câu châm chọc của vị trưởng lão Cái bang vô cùng thâm thúy, không ai nhịn được cười.

Có lẽ đã sắp hết giờ Thân. Ánh tà dương được chênh chếch mặt hồ. Bỗng nhiên từ bờ hồ có bốn kỵ sĩ phóng như bay mà mấy vị vệ sĩ của Tân Sơn trang không kịp giữ lại bắt trình danh tước.

Chốc lát, người ngựa đã đến trước bãi trống.

Giang Thiên Thọ vừa trông thấy, bỗng thở dài nhẹ nhõm. Thần sắc lão biểu lộ phần chán chường từng thấy trong mấy ngày qua.

Mọi người trông ra thì một trong bốn người kia không xa lạ gì trong võ lâm đó là Mã Vân Sơn, Tổng quản Cửu Cung bảo.

Hai người khác có vẻ là thủ hạ của lão. Mọi người chỉ chú ý đến nhân vật cuối cùng.

Có thể đây là một nam hài tử hơn là một gã thiếu niên vì mới khoảng mười bốn tuổi. Cậu bé gầy gò, xanh xao, được hai thủ hạ của Mã Vân Sơn cẩn thận đỡ xuống lưng ngựa.

Rõ ràng thiếu niên đã thụ thương.

Tuy vậy, ánh mắt cậu ta vẫn long lanh nhìn bao quát một lượt khắp trên dưới lễ đài. Cuối cùng, cậu nhìn chăm chăm vào dãy bàn trên cùng, nơi những nhân vật danh tiếng đang ngồi im căng thẳng. Chợt đôi mắt thiếu niên nhòa lệ, tiếng gọi vỡ ra hòa ra trong tiếng nước nở :

- Thái cô bá xin báo thù cho gia phụ...

Từ Huy bà bà - chính danh là Thái Hạnh Ngân, ngơ ngàng nhìn thiếu niên một lúc lâu rồi chợt nhảy phắt lên mấy bước đến trước nhi tử độc nhất của bào đệ mình, run giọng hỏi :

- Diệt nhi, chuyện gì, nói mau!

Bốn vị sư đệ của Từ Huy bà bà cũng lập tức đến gần.

Thiếu niên chính là Thái Văn Huy - thốn thức đáp :

- Thạch Vân động bị triệt hạ cả rồi... phụ mẫu, đại thư cùng tất cả gia nhân đệ tử bị sát hại, chỉ có mình diệt nhi sống sót...

Từ Huy bà bà hỏi dồn :

- Thủ phạm là ai?

Toàn trường theo dõi tình cảnh đang diễn ra. Thái Văn Huy nghẹn ngào kể lại tám thảm kịch ở Thạch Vân động xong, thì ở phía sau có tiếng ồm ồm vọng ra :

- Ô Tiểu Hồng! Đúng là thứ hồ ly tinh, lão phu thề tìm bằng được thị róc thịt xương mới hả!

Đó là tiếng của Mộc Kiếm Sát trong “Càn Khôn ngũ tà”.

Từ Huy bà bà bước đến trước mặt năm tên ác quỷ không biết bao phen làm kinh động giang hồ, phóng tia mắt căm phẫn nhìn Kim Sát Tiên, lạnh giọng hỏi :

- Ngươi nghe rõ cả chứ?

Lão đại ma đầu gật đầu không đáp.

- Ngươi công nhân tội ác sát hại bào đệ lão nương và triệt hạ Thạch Vân động?

- Lão phu công nhận. Nhưng chẳng qua đó chỉ là nghe theo sự xúi bẩy của một yêu nữ tên là Tiểu Hồng mà mấy ngày qua lão phu đang lùng kiếm. Thêm nữa, lão phu không biết đó là bào đệ của đại nương. Mong rằng không nên do sự hiểu lầm mà mất đi sự hòa khí của hai nhà.

Tây Đề ngũ lão đứng thành thành hàng chữ (...) với “Càn Khôn ngũ tà”. Lời Từ Huy bà bà vang lên như dao chém :

- Không còn gì là hòa khí nữa. Chuẩn bị binh khí!

27. Chương 27: Mượn Dao Giết Người

Toàn thể quần hùng nín thở theo dõi diễn biến.

Càn Khôn ngũ tà đã gây ra quá nhiều tội ác, nhưng võ công chúng thuộc loại thượng thặng, trên giang hồ hiện nay hầu như không có đối thủ, kể cả Tung Sơn nhị lão cũng không bằng. Do đó, dù võ lâm quần hùng rất muốn kết liễu chúng đi, nhưng lực lượng có thể trông cậy vào là Tây Đề ngũ lão, không hiểu sao hai mươi năm qua hình như có sự thỏa hiệp nào đó với Càn Khôn ngũ tà.

Lời tuyên chiến hôm nay từ miệng Từ Huy bà bà chính là điều võ lâm từ lâu mong đợi vậy!

Nhưng người mong đợi nhất là vị cứu tinh của Thái Văn Huy, có tên Tiểu Hồng, người bị Đoàn Chỉ thân công của Giang Ngọc Phàn đả thương, được Ngũ tà cứu thoát và mới rồi qua lời thú nhận của đại sư ca và nhị sư ca trong Ngũ tà, đã xúi dục chúng tàn sát Thái Văn động.

Tiểu Hồng là ai?

Chính là người giáo hoạt đa đoan Hồng Phi Hồ vậy!

Ở đại hội, nếu người nào tinh ý thì có thể nhận ra sự vắng mặt của Hồng Phi Hồ. Dưới tư cách chủ trì đại hội, lẽ ra không thể thiếu con người đa mưu túc trí, cánh tay phải của Đặng Thiên Ngu.

Bây giờ xem lại, lý do này cũng dễ hiểu, vì thị phải tránh mặt bọn Càn Khôn ngũ tà.

Chẳng lẽ Hồng Phi Hồ Đình Nguyệt mai mà có thể xảy ra điều gì sơ suất ư?

Không phải thế, chẳng qua canh bạc đã xong, mọi sự việc vẫn diễn ra êm thấm, đúng như sự sắp xếp của thị.

Nhưng lão Tổng quản Mã Văn Sơn băn khoăn về việc Tiểu Hồng có ý lưu lại một nhân chứng, điều này có đúng không?

Đúng như vậy. Sau khi thực hiện một loạt hàng vi tội ác nhằm buộc tội cho Giang Ngọc Phàn và Du Hiệp Đồng Minh, thị thấy nếu tìm được cách để võ lâm khừ ân nhân của mình là hay nhất, điều này mang lại cho Hồng Phi Hồ hai mối lợi: không còn ai khám phá ra âm mưu trong các vụ huyết án vừa rồi. Hơn nữa một khi đại nghiệp thành công, giữ hổ bên mình là nguy hiểm, đó là chưa nói tới chuyện, thị đã hứa với chúng sau khi lấy được Vạn Diễm bôi sẽ trao tặng cổ vật quý giá đó cho năm vị ân nhân...

Do đó tầm thăm kịch ở Thạch Văn động xảy ra vào đêm ấy. Hồng Phi Hồ thừa biết đối thủ của Càn Khôn ngũ tà chỉ có thể là Tây Đề ngũ lão. Việc chọn Thạch Văn động chủ là bào đệ của Từ Huy bà bà không phải tình cờ mà nằm trong sự tính toán từ trước.

Nhưng còn một khó khăn cần giải quyết. Đối thủ của thị trên giang hồ không phải là ít. Nhất là gặp phải tay trí dũng như Giang Ngọc Phàn mà đã có lần thị thảm bại.

Nếu Càn Khôn ngũ tà không còn nữa thì ai thay chúng?

Việc này đối với Hồng Phi Hồ không thành vấn đề. Dù chưa phải là bậc tuyệt thế giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng thị lại có sẵn vẻ tình xuân chan chứa và sự quyến rũ của giọng nói, ánh mắt, nét hấp dẫn của bộ ngực, đôi môi...

Với lợi thế ấy, thị khó gì tìm trong giang hồ những đồng minh mới, thậm chí so với Càn Khôn ngũ tà còn tàn độc hơn.

Trong mọi tính toán, Hồng Phi Hồ cùng Đặng Thiên Ngưu không ngờ trong võ lâm có nhiều người phản bác Tử Không đạo trưởng đến thế. Đáng ra đã nhanh chóng có ngay nghị quyết đối với Giang Ngọc Phàn để còn triển khai những hành động khác.

Nhưng thị không lo lắng. Trong tay đã sẵn có chủ bài, sự xoay chuyển tình hình có khó gì đâu!

Hãy trở lại với hai bộ Ngũ đang chăm chăm nhìn nhau trong không khí hết sức nặng nề.

Toàn trường không rời mắt nhìn họ, với sự im lặng và căng thẳng như bầu trời trước cơn dông.

Bỗng nhiên “soạt”... “xoảng”...

Những âm thanh mang vẻ chết chóc ấy chính là các loại vũ khí được rút ra khỏi vỏ. Một cuộc quyết đấu hứa hẹn sẽ vô cùng thảm khốc và quyết liệt sắp sửa bắt đầu.

Kim Tiên Sát vừa rút phát chiếc nhuyễn tiên, vừa nói gần giọng :

- Các người muốn thế cũng không sao!

Và lập tức múa roi tấn công.

Như là thiên mệnh khéo sắp đặt, mỗi bên đều có năm người, bốn nam một nữ, đúng là kỳ phùng địch thủ.

Chỉ có khác một chỗ, phía Tây Đề ngũ lão, nữ nhân là đại sư tỷ, còn bên kia nữ nhân là tiểu sư muội.

Cùng lúc đó Từ Huy bà bà vung trúc trượng lên đỡ, hai nhóm hình thành năm cặp đấu.

Long Đầu đại hội lúc này không còn giữ vẻ nghiêm trang trật tự như lúc trước nữa. Quần hùng rời bỏ vị trí của mình làm thành một vòng tròn bao quanh trường đấu.

Bàn ghế dần dần được kéo khui ra, trừ dãy trên cùng mà có mấy vị vẫn giữ được bình tĩnh ngồi nguyên ở vị trí của mình, khoảng trống lại được dọn quang rộng rãi như một bãi đấu.

Hơn một trăm con người vây quanh không đủ một vòng trường đấu đó.

Ban đầu, các đối thủ còn thận trọng giữ miếng. Tuy họ rất hiểu bản lĩnh và sở trường của đối phương, nhưng hai bên cũng có ý đều đề phòng.

Tây Đề ngũ lão đề phòng độc thủ lợi hại của đối phương, trong khi đó Càn Khôn ngũ tà biết rõ võ công của đối phương cao cường hơn, chiêu thức biến ảo hơn, và đối với một đối thủ như thế, muốn dụng độc không phải là chuyện dễ.

Trong đám sắc số của y phục đủ màu, tiếng binh khí quăn lẩy nhau không vang lên chút chúa mà tạo nên một âm thanh trầm đục kéo dài không dứt.

Từ Huy bà bà sử trúc trượng, cùng cây nhuyễn tiên của Kim Tiên Sát đều là thứ binh khí nhẹ. Nhưng đối với những tay cao thủ, sự vận nội lực vào vũ khí là sự thường, không những roi, gậy, mà thậm chí một chiếc khăn cũng có thể chọc thủng cơ thể đối phương.

Cặp đấu thứ hai, Hồng Chu lão nhân của phái Ngũ lão với y bào đỏ chói dùng đôi Nhật Nguyệt đao đấu với thanh bảo kiếm Xích Long.

Cặp thứ ba là Lam Thạch lão nhân vận lam bào dùng nhuyễn kiếm đấu với Hồ Đầu đao của Thủy Dao Sát.

Cạnh đó, bộ bạch bào phát phối của Bạch San lão nhân dùng Song Long câu đối với đôi vòng sắt của Hỏa Luân Sát.

Cặp cuối cùng Bích Hồ lão nhân với cây Hồng Hoa chiết phiến cùng với chiếc hồng cân trong tay Thổ Càn Sát vờn lẩy nhau như đôi rồng hổ.

Qua chừng hai mươi chiêu, trận đấu không thể giữ cân bằng được mãi.

Riêng Từ Huy bà bà với Kiếm Tiên Sát vẫn còn thận trọng thăm dò nhau, bốn đôi còn lại đã có những bất đồng.

Đôi Nhật Nguyệt đao của Hồng Chu lão nhân tỏ ra kém thế trước thanh bảo kiếm Xích Long, bị đối phương dồn vào thế hạ phong. Lam Thạch lão nhân liếc mắt sang thấy vậy liền nhảy phắt sang, chỉ một nhát kiếm đã buộc Mộc Kiếm Sát thu bảo kiếm về, trợn mắt chăm Lam Thạch lão nhân xuất một hư chiêu Phiêu Phong Hoa Lạc, múa kiếm thành muôn ngàn vòng hào quang trông đến hoa cả mắt, rồi từ giữa vòng kiếm ảo đó bất ngờ phạt chéo vào sườn bên tả của đối phương.

Lam Thạch lão nhân là tay kiếm cự phách, đương nhiên đã phòng bị trước, bình tĩnh dùng chiêu Vi Lô Phản Phiêu, người đứng chếch so với mặt đất, thanh nhuyễn kiếm dao động liên hồi, ngoằn ngoèo như những tia sét, sẵn sàng nghênh tiếp thế chém của địch nhân.

Thế kiếm này bắt buộc Mộc Kiếm Sát phải biến chiêu. Nếu không chỉ cần Lam Thạch lão nhân xà xuống thấp hơn gần tiếp với mặt đất, thanh Xích Long kiếm sẽ gạt qua, Lam Thạch lão nhân chỉ cần xoay người sang phải một chút phất chiêu là có thể bị tiện đứt nữa.

Đó là những tuyệt chiêu mà những cao thủ tuyệt luân phong biết.

Nào ngờ Mộc Kiếm Sát vẫn giữ nguyên chiêu thức, nhưng phất chiêu muộn hơn một chút.

Điều này rất nguy hiểm, vì như thế, không ai còn có thể gây tác hại gì cho đối phương. Và lúc này, vì xuất chiêu muộn chậm, thế thượng phong ắt thuộc về Lam Thạch lão nhân, bởi thế kiếm đang ở thái cường.

Lam Thạch lão nhân chợt hiểu mình đã mắc sai lầm.

Nếu Lam Thạch lão nhân cầm thanh Cang kiếm, ắt đối phương phải lùi hoặc buông kiếm rồi.

Nhưng trong tay lão là nhuyễn kiếm, và Mộc Kiếm Sát đang cầm thanh bảo kiếm vào hàng độc bộ võ lâm.

Thế không còn tránh được nữa, Lam Thạch lão nhân chỉ có thể Hồi một ít công lực vận vào thanh kiếm.

“Choang” một tiếng khô khan. Thanh nhuyễn kiếm của Lam Thạch lão nhân bị tiện đứt làm hai sắc ngọt như người ta chặt chuối. Lão hơi khựng người nhưng cố gắng giữ thăng bằng.

Khi Lam Thạch lão nhân lao sang cứu nguy cho nhị sư ca, Thủy Dao Sát nghĩ rằng lão bị núng thế liền bổ theo một đao. Nhưng Lam Thạch lão nhân đã đoán trước tình hình, thoát nghiêng người sang một bước rồi mới chém vào cánh tay cầm kiếm của Mộc Kiếm Sát buộc lão rút đao về.

Hồng Chu lão nhân vừa qua cơn nguy hiểm, hiểu ý vị sự đệ liền quay sang đối phó với Thủy Dao Sát.

Lão tam đệ này vừa chém trượt Lam Thạch lão nhân, còn lúng túng thì bị cặp Nhật Nguyệt đao tấn công như vũ bão.

Thủy Dao Sát võ công kém Hồng Chu lão nhân xa, thứ bình khi tuy tương đồng nhưng kém linh hoạt hơn. Chỉ sau năm, sáu chiêu, Thủy Dao Sát chỉ chống cự cầm chừng.

Sau vài chiêu, đôi Nhật Nguyệt đao vung lên. Trong ánh sáng lấp lánh phản chiếu ánh trời chiều, một đao đánh bay thanh Hồ Đầu đao, thanh thứ hai chém phạt vào sườn trái của đối phương.

Thủy Dao Sát hét lên đau đớn, tay ôm lấy sườn. Sắc mặt lão trắng bệch ra, rồi từ từ đổ người xuống.

Đó là trận đấu đầu tiên kết thúc.

Bạch San lão nhân đấu với Hỏa Luân Sát sang chiêu thứ ba mươi, lúc này họ không e dè gì nữa, giở hết bản lĩnh của mỗi bên.

Đôi Song luân của Hỏa Luân Sát tỏ ra là một thứ khí giới lợi hại. Đôi vòng sắt này có những răng cưa, khi Hỏa Luân Sát múa tít như chong chóng, nó tạo ra âm thanh xòen xoẹt nghe phát ón.

Đôi móc câu của Bạch San lão nhân cũng không kém cạnh, biến ảo cực kỳ linh diệu.

Cuối cùng, đôi vòng sắt cũng chuyển sang thế hạ phong, chỉ lo bảo vệ trước những cú móc hiểm hóc của đối phương.

Chiêu thứ bốn mươi, Bạch San lão nhân dùng móc câu khống chế được cặp vòng sắt của Hỏa Luân Sát. Lão giật mạnh móc sắt về phía mình.

Hỏa Luân Sát không kèm chế được binh khí nữa, lão đẩy mạnh cổ tay phải rồi buông ra. Nhưng tay trái trước khi rời vòng sắt còn giật vào người. Cú giật đó làm giữ nguyên khoảng cách giữa hai đối thủ, không để Bạch San lão nhân thu xong khí giới có thể lùi lại được ngay.

Do một vòng sắt bị Hỏa Luân Sát đẩy đi, kết hợp với lực giật về phía mình, Bạch San lão nhân thấy vòng sắt đối phương bay nhanh về nhưng không lùi lại được. Lão chỉ nghiêng người né tránh. Vòng sắt quay tròn như bánh răng cửa sạt vào người làm rách một mảng áo, đồng thời cửa đứt da thành một vết nhỏ.

Nhưng đột nhiên Bạch San lão nhân loạng choạng rồi đổ vật xuống. Đám cử tọa trông thấy thất kinh cùng “ồ” lên một tiếng.

Hỏa Luân Sát vung chưởng nhằm đầu đối phương bổ một đòn tối hậu.

Nhưng chỉ một phút trước đó, cũng bằng một chiêu tương tự, Bích Hồ lão nhân đánh bật được tấm hồng cân của Thổ Căn Sát. Mụ vận hết sức đẩy cái khăn về phía đối phương, tấm khăn hồng xé gió lao đi như một mũi tên, nhưng Bích Hồ lão nhân cảnh giác tránh được. Hồng cân theo đà lao đi trúng một đệ tử phái Côn Luân, gã này bất ngờ không kịp tránh “bịch” một tiếng, gã bị đánh vào vai. Phút chốc, mặt gã xạm đen lại, gục ngay xuống.

Tiếng la hoảng trong đám đông :

- Độc! Độc thủ!

Cũng ngay lập tức, song chưởng của Hỏa Luân Sát nhằm đầu của Bạch San lão nhân đang nằm bất tỉnh.

Không chậm trễ Bích Hồ lão nhân lao sang, chiếc Thiết phiến vung lên, song chưởng của Hỏa Luân Sát còn chưa chạm được vào đối phương thì cả hai tay đều bị gãy rời, bất lực buông thông xuống, lão rú lên ngã úp mặt xuống mặt đất.

Nhắc lại, Hồng Chu lão nhân sau khi hạ xong đối thủ, quay sang thấy tam đệ của mình bị chặt đứt mất kiếm, tình thế nguy ngập. Lão liếc mắt rất nhanh rồi ước lượng tình hình rồi bất chấp nguy hiểm lao nhanh sang, một đao chém bừa vào Mộc Kiếm Sát, đao kia hoa lên phù trợ.

Mộc Kiếm Sát thấy đối phương xuất chiêu liều mạng nhưng cũng hoảng hồn nhảy sang bên một bước để tránh đồng thời giữ khoảng cách an toàn đối với đao thức của địch.

Đôi đao vẫn múa vun vút bức Mộc Kiếm Sát lùi liên tục.

Đột nhiên Mộc Kiếm Sát buông kiếm rú lên. Từ trên không một lưỡi đoản đao to nặng cắm ngập vào vai trái của lão.

Đó chính là thanh Hổ Đầu đao của Thủy Đao Sát.

Sự việc bất ngờ đến nỗi bên ngoài không ai hiểu tí gì.

Nguyên Hồng Chu lão nhân luôn luôn chiếm thế thượng phong so với Thủy Đao Sát, vẫn dễ mất theo dõi cuộc chiến giữa tam đệ và Mộc Kiếm Sát. Thấy tam đệ lâm nguy, lão quyết định chấm dứt cuộc chiến, đánh bật Hổ Đầu đao của đối phương lên ười trượng, rồi không cần nhìn, lão chém một đao trí mạng vào đối phương.

Hồng Chu lão nhân dùng đòn liều mạng bức lùi Mộc Kiếm Sát chính dồn lão vào đúng điểm rơi của thanh đao.

Nhưng làm sao có thể dồn đối phương vào điểm chính xác như vậy?

Khi hai loại vũ khí đối địch nhau, mọi người cần biết sở trường và sở đoản của mình và đối phương.

Hồng Chu lão nhân dùng đoản đao, tất lợi về cận chiến, còn Mộc Kiếm Sát dùng kiếm, cận chiến lại là sở đoản vì nếu cận chiến, kiếm sẽ kém linh hoạt, sức tấn công cũng yếu đi.

Thoạt tiên Mộc Kiếm Sát bị bất ngờ khi đối phương tiếp cận, lão lùi ra để giữ sở trường, vì thế giữ thế tấn công là đặc điểm của mọi cuộc chiến. Khi đã giữ được sở trường thì Mộc Kiếm Sát không chịu lùi nữa mà lựa thế tấn công. Đó là lý do tại sao Hồng Chu lão nhân dồn đối phương đúng vào vị trí rơi của Hổ Đầu đao.

Lão chỉ còn việc giữ vị trí, đồng thời đánh loạn lên cho đối phương không phát hiện tiếng rít của binh khí, quả nhiên thành công.

Cuộc chiến đến đây đã phân định rõ ràng. Trong bốn cặp đấu này chỉ còn có một.

Lão đại sư ca của Càn Khôn ngũ tà thấy sư đệ, sư muội của mình bị thảm bại thì tức gầm lên.

Chưa bao giờ lão nghĩ Càn Khôn ngũ tà lại đi đến kết cục bi thảm đường ấy.

Lão như bị hóa điên, không còn giữ gìn gì nữa, dốc hết sở trường cho cuộc đấu, Từ Huy bà bà cũng bị cuốn hút vào nhịp độ ấy.

Ngọn roi khua đầy trời như muôn ngàn con rắn làm thành tấm màn chắn dày đặc giữa hai người nhưng Kim Tiên Sát vẫn chưa tìm được thể thâm nhập vào vì thanh trúc trượng của Từ Huy bà bà cũng vung lên ào ạt đánh bật nhuyễn tiên trở lại.

Người xem có thể cảm nhận thấy uy lực mạnh liệt của thanh trúc trượng nếu cây nhuyễn tiên bị dính vào ắt hẳn cả người lẫn roi đều bị theo đà cuốn vào mà ngã nhào về phía trước.

Ngược lại, Từ Huy bà bà dè chừng đầu nhuyễn tiên có độc, cũng không dám liều mạng công kích vào đối phương để nhuyễn tiên chạm vào người.

Tình thế đã đến Hồi gay cấn. Kim Tiên Sát nôn nóng trả thù, làn roi áp sát vào đối phương với tốc độ nhanh hơn.

Veo... veo... veo...

Hai thứ binh khí bỗng nhiên hút lấy với nhau tạo ra âm thanh xé lụa, Kim Tiên Sát buông roi xòe ngũ chưởng ở tay trái ra chộp mạnh vào vai Từ Huy bà bà đang giữ chặt lấy cây trúc trượng.

Không kịp né tránh, bà vận hết công lực quật mạnh trúc trượng vào đối phương.

Một tiếng kêu vang lên thảm thiết, lưng Kim Tiên Sát bị đánh nát nhừ, nhưng ngũ trảo đã bám chặt vào vai Từ Huy bà bà.

Mọi người chỉ kịp chớp mắt nhìn lại thì hai người đã nằm bất động.

Phút giây im lặng như tờ, toàn trường đấu vẫn đứng yên vị, chỉ có mấy vị trong Tây Đê ngũ lão dám bước tới, cúi xuống xem xét vết thương của vị sư tỷ mình.

Không ai để ý đến một bóng người đang rẽ đám đông tiến vào giữa vòng.

Thốt nhiên, nhiều tiếng la đồng thanh cất lên :

- Liêu Nha Lão Ẩu!

Tiếng kêu như một ma lực, buộc vòng tròn giãn ra. Mọi người lùi giãn ra cả về phía sau.

Nhân vật đi trước quật một chiếc gậy chống xuống đất đánh “rầm” một tiếng kinh hồn bạt vía làm lá cây rơi ào ào, mở miệng lộ hai cái răng nanh như nanh lợn lòi, gầm lên :

- Ta đây, thì đã sao nào? Ta có độc được như bọn kia không nào? - Lão bà chỉ tay vào mấy người trong Càn Khôn ngũ tà nằm la liệt dưới đất, nói tiếp - Chưa thấm vào đâu, đúng thế chứ? Lại nữa, ta có tàn bạo như hơn bọn kia không?

Lão bà chỉ thẳng vào mặt Thất Âm Tẩu và mấy thủ hạ vẫn đứng nguyên như Hồi đầu, tay khoanh trước ngực.

Từ dãy bàn của những vị đứng đầu các phái, sau phút giây bàng hoàng, hầu hết đã trấn tĩnh trở lại.

Hồ chủ Hồng Hạnh hồ dốc túi, lấy ra hai lọ thuốc đưa cho Hồng Chu lão nhân và dặn rằng :

- Đây là thuốc giải độc, có thể không lành được nhưng chí ít cũng giảm được tác dụng, và hạn chế được tính của độc vật. Viên để uống, còn thứ bột ngoài xoa.

Liêu Nha Lão Ẩu hướng lên lễ đài hỏi :

- Long Đầu đại hội hử? Hắc... hắc... hắc năm năm trước, quần thúc ta ở Ngưỡng Vu cốc, còn nay công nhận ta trùng hiện giang hồ rồi chứ?

Tử Không đạo trưởng sực tỉnh, lớn tiếng :

- Mọi người tiếp tục thảo luận Liêu Nha Lão Ấu, năm năm trước đã có quyết định cấm cố bà ở Ngưỡng Vu cốc với một điều kiện, đúng không?

Liêu Nha Lão Ấu gật đầu xác nhận :

- Đúng như vậy!

Tử Không đạo trưởng lại hỏi :

- Nay lý do gì bà lại trùng hiện giang hồ? Ai đã vi phạm điều kiện?

- Không phải ta.

- Vậy có người phạm vào Ngưỡng Vu cốc ư?

- Đúng thế, nhưng đó không phải là lý do chủ yếu để ta đến đây.

Tử Không đạo trưởng “hừ” một tiếng nói :

- Sự việc đó phải làm cho ra lẽ. Ai vi phạm, người đó chịu trách nhiệm trước giang hồ...

Liêu Nha Lão Ấu cười nhạt :

- Chẳng có luật lệ gì ráo! Cấm ta trùng hiện giang hồ, các người hẳn đã làm một việc hay ho lắm đấy? Để cho bọn tàn ác độc kia mặc sức tàn sát những bậc hào kiệt trong võ lâm... năm năm trước, còn những anh hùng như Tái Thượng lão lão, Thái Long Hiệp Tẩu... giang hồ có gặp những sóng gió như bây giờ không? Ta có cho phép những bọn mặt dày kia tàn sát đồng đạo không?

Lời kết tội của Liêu Nha Lão Ấu vang lên đánh thếp khiến số đông những người có mặt xì xào tán thành.

Huệ Minh đại sư không biết xử trí ra sao. Sự trùng hiện của Liêu Nha Lão Ấu tuy có phạm vào quy định của giang hồ thật, nhưng xưa nay bà chỉ hạn chế những tác hại cho võ lâm mà thôi.

Như bây giờ, dù không có mặt của Liêu Nha Lão Ấu mà võ lâm phải chịu những sự tổn thất nghiêm trọng đến thế thì lẽ ra phải mời bà ta trùng hiện giang hồ từ lâu mới đúng!

Nhưng nếu đại sư công khai tán thành thì từ nay luật lệ giang hồ đâu còn được tuân thủ nghiêm khắc như trước nữa?

Huệ Minh đại sư đang còn bối rối thì Tử Không đạo trưởng lại buông giọng lạnh lùng :

- Đã có luật lệ thì phải thi hành, ai làm sai thì người đó phải gánh chịu. Lão bà còn chịu cấm cố thì nên ở yên trong cốc, những việc khác đã có quần hùng võ lâm giải quyết!

Liêu Nha Lão Ấu cười nhạt :

- Bao nhiêu quần hùng đã thác oan, xác phơi ở Trường Bạch. Tam Thiết bảo, Thạch Vân động... Hơn một trăm gia nhân đệ tử bị chết thảm vì Thực Cốt Đoạn Hồn sa... Vậy mà các người ngồi đầu khấu ở đây quy kết quy kết tội lỗi ột vài cá nhân... đó chỉ là sự bối lung tìm vết! Đáng cười! Đáng cười!

Đặng Thiên Ngu nghiêm trang nói :

- Lão tiên bối đừng buông lời thóa mạ. Chuyện thiên hạ võ lâm là đáng trọng, sao lại đáng cười?

Liêu Nha Lão Ấu ngửa mặt lên trời, cười hăng hắc nói :

- Đáng cười! Đáng cười! Thật là trò trẻ con! Các người không ngăn được các vụ thảm sát mà ta nói, đành gượng mắt ếch nhìn những bậc luân kiệt ưu tú bậc nhất võ lâm đương đại bị hạ độc thủ mà vô phương giải cứu nằm kia - Bà chỉ tay vào Tử Huy bà đang nằm hôn mê chưa tỉnh, nhìn Đặng Thiên Ngu thách thức.

- Ta tự ý trùng hiện giang hồ, người chống lại chứ?

Đặng Thiên Ngu cười gằn :

- Mọi người ở đây sẽ chống lại!

Liêu Nha Lão Ẩu quay nhìn xung quanh hỏi :

- Lão thân muốn trùng hiện giang hồ, để cùng chia sẻ những hậu quả mà võ lâm đã và sẽ gặp. Chư vị có phản đối điều này không?

Những người có mặt nghe hỏi không biết trả lời ra sao. Số đông nghĩ theo cách của Huệ Minh đại sư. Còn một phần nhỏ muốn ủng hộ Đặng Thiên Ngu và Tử Không đạo trưởng, nhưng sợ thế cô lực mỏng, không dám nói ra.

Vì thế Hồi lâu, các đám đông im lặng không ai đáp lời.

Liêu Nha Lão Ẩu nhìn Đặng Thiên Ngu hỏi :

- Không ai phản đối! Nhân danh bản thân và Tân Sơn trang, người chống ta trùng hiện lại võ lâm phải không?

Huệ Minh đại sư và Tử Không đạo trưởng định nói thì Đặng Thiên Ngu đã nhếch môi đáp :

- Nếu đại hội trao quyền thì chỉ mình ta cũng nhất quyết chống lại bà!

Đám quần hùng nghe Đặng Thiên Ngu nói như vậy, thoát đầu sững sốt, sau đó nhất loạt cười náo cả lên. Ai cũng thấy lão già quá cần rõ. Vừa rồi gần như tất cả quần hùng không ai tỏ ý quy tội cho Liêu Nha Lão Ẩu, cũng thầm hy vọng nhờ bà tính tình cổ quái nhưng võ công kiệt xuất và ghét ác như thù này cùng họ dẹp tan họa kiếp võ lâm mà đến giờ còn chưa xác định cụ thể tung tích. Sự im lặng đã nói lên điều đó.

Vậy mà một mình Đặng Thiên Ngu dám thách thức bà già quái dị đó. Hơn nữa Tân Sơn trang đáng là gì trong võ lâm?

Tiếng cười thấy rõ mang ý mỉa mai, nhưng chờ tiếng cười lặng đi. Đặng Thiên Ngu vẫn không đổi giọng, nói rành rọt :

- Vậy là Long Đầu đại hội cho lão hủ làm chủ chứ!

Tiếng cười lại vang lên, lần này náo động cả một dãy Thái Hồ rộng lớn, kèm theo cả tiếng vỗ tay reo hò nữa.

Khi tiếng reo hò dịu bớt, tiếng Đặng Thiên Ngu lại cất lên :

- Vậy là đồng đạo võ lâm hôm nay trao quyền cho lão hủ làm việc này. Xin đa tạ mọi người tín nhiệm...

Trong tiếng vui vẻ của quần hào, một số vị cầm đầu các môn phái chợt có sự suy nghĩ. Đó là những người lịch lãm giang hồ, từng ứng phó nhiều trường hợp gây cần như Huệ Minh đại sư, Giang bảo chủ, Mã tổng quản, vị Trưởng lão Cái bang và một số vị khác.

Tuy nhiên họ không hiểu Đặng Thiên Ngu đã phát điên hay định giở trò gì?

Xét cho cùng, Long Đầu đại hội hôm nay không thu được kết quả nào, chung quy cũng tại Tử Không đạo trưởng, vị Đặng Thiên Ngu này, Chương môn phái Không Động, Hồng Thiện đại sư và Linh Hạc thượng nhận phái Cùng Lai đã xác định sự việc một cách hồ đồ mà ra cả?

Vậy thì Đặng Thiên Ngu còn muốn gì nữa đây?

Chợt thấy Thất Âm Tẩu trước nay vẫn đứng khoanh tay, bỗng cất bước tới gần. Theo sau lão còn gã Tổng quản, mấy tên cao thủ của Độc Quỷ cốc và gã Đại thiếu chủ.

Lão Cốc chủ cười hăng hắc, dừng lại trước mặt Liêu Nha Lão Ẩu nói giọng kên kieu :

- Mụ già ăn não người kia, muốn sống sao không chịu ở yên trong vùng sơn dã ấy, mà còn đến đây gây sự làm chi?

Liêu Nha Lão Ẩu vốn không định nhiều lời Tử Không đạo trưởng và Đặng Thiên Ngu mà trút cả sự khinh miệt vào tên đầu giả này. Bây giờ thấy sự cuồng ngạo thái quá của lão, Liêu Nha Lão Ẩu không nén được cơn giận chất chứa trong lòng, gầm lên :

- Tên tặc tử thâm độc và tàn bạo kia. Lão thân đến đây chẳng qua muốn đòi món nợ của mi đấy!

Thất Âm Tẩu cười gằn không nói.

Phía sau lão, gã Đại thiếu cốc chủ dừng lại trước vị hoàng y cô nương, là nghĩa nữ của Liêu Nha Lão Ẩu. Vốn quen thói trêu hoa ghẹo nguyệt, đã xâm phạm tiết tháo của không biết bao nhiêu con gái nhà lành, gã cất tiếng cười đều đặn :

- Cô nương! Chắc sống lâu trong rừng xanh núi thẳm buồn lắm a? Đêm nay vui hội trăng rằm, ta muốn là người đầu tiên cùng cô nương...

Gã chưa dứt lời thì nghe tiếng “bốp” một tiếng, gã thiếu chủ đưa tay ôm má, trên đó hiện ra những vết ngón tay thon nhỏ màu đỏ bầm...

Hoàng y thiếu nữ đứng sau Vạn Lý Phiêu Phong, khoảng cách đến gã Thiếu cốc chủ khá xa. Vậy mà nàng xuất thủ bằng cách nào không ai phát hiện được, chỉ sau khi gã bưng mặt rên la thì mới biết đã bị dính đòn.

Một số người thích chí vỗ tay reo :

- Được lắm! Dao Không chuồng! Hắn chỉ có giờ mặt chịu trận thôi!

Gã Thiếu cốc chủ giận tím mặt, rút phất cây nha lang ra nhưng Thất Âm Tẩu giơ tay ngăn lại :

- Khỏi cần! Người sẽ được cái mà người muốn.

Rồi quay sang Liêu Nha Lão Ẩu :

- Hảo! Người quyết tìm ta, vậy thì chuẩn bị đi!

Nói xong lão quay về nơi trước lão cùng đám thuộc hạ vẫn đứng khoanh tay ngạo thị mọi chuyện xảy ra.

Về đến nơi, lão quát một tiếng khê nhưng âm vang :

- Chuẩn bị!

Sau tiếng hô, từ sau những ngôi biệt thự ẩn trong vòm cây rậm rạp bỗng xuất hiện nhiều bóng người lao ra.

Lúc này chừng giữa giờ Dậu. Ánh sáng ban ngày đã nhường cho ánh trăng nên người ta không cảm thấy trời tối lúc nào.

Tuy vậy, dưới những tán lá rậm, bóng đêm vẫn lẫn khuất, nên nhìn những bóng người bận y phục màu xám chột lén lút xuất hiện, người ta không khỏi rùng mình.

Liêu Nha Lão Ẩu tay cầm trượng, vừa xăm xăm bước đến gần Thất Âm Tẩu, cười hắc hắc :

- Lão tiểu cẩu người đưa đám con nít ấy ra làm trò gì...

Sau lưng lão ẩu, Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành với ba bốn lão nhân, phụ nhân nữa tay cầm binh khí, tiếp bước theo.

Bên phía Thất Âm Tẩu bọn đệ tử Độc Quỷ cốc có tới ba bốn chục tên áo xám đứng thành hàng ngang. Chúng hầu như không cảm vũ khí gì trừ năm, sáu tên cao thủ trước mặt.

Hai bên chỉ cách nhau chưa tới một trượng, Vạn Lý Phiêu Phong khẽ nhún mình, thân thể lão như một làn khói lướt mình về phía trước, đáp nhẹ xuống không một tiếng động ngay sát bên bốn tên cao thủ của Độc Quỷ cốc, vung kiếm chém tên này một nhát bay mất đầu.

Bọn thủ hạ của Độc Quỷ cốc không ngờ Vạn Lý Phiêu Phong siêu phàm đến như vậy, luống cuống chưa kịp chống cự thì một tên nữa lại bị chém xả từ vai xuống sườn, rớt lên thảm thiết!

Thất Âm Tẩu vội vàng ra lệnh :

- Phóng!

Nhất tề, từ đâu trong ống tay của bọn áo xám hiện ra lấp lánh những ống nhỏ, chỉ nghe một loạt tiếng nổ, từ những đó phụt ra thứ bột màu trắng mà loại bột mịn màu đen, vì đang buổi hoàng hôn nên không ai thấy.

Tuy vậy, từ đám miệng quần hùng vẫn đồng thanh phát ra một tiếng la kinh hoàng :

- Thực Cốt Đoạn Hồn sa!

Chỉ trong phút chốc, Liêu Nha Lão Ẩu cùng tất cả thủ hạ của bà đã nằm quay ra đất. Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành, sau khi tả hữu xung đột chém thêm mấy tên thủ hạ cũng trúng độc lần quay xuống đất.

Không những thế độc chất còn ảnh hưởng tới cả khoảng đất trống. Quần hùng hoảng hốt lùi sát vào tường thành, một số còn tản ra tới các vòm cây. Tất cả các nạn nhân còn lại trong cuộc đấu giữa Tây Đề ngũ lão và Càn Khôn ngũ tà, ngoại trừ Bích Hồ Lão nhân, chín người kia đều bị trúng độc.

Thất Âm Tẩu miệng cười hiểm độc, cúi nhìn thân thể Liêu Nha Lão Ẩu đang giật giật, nói lảm bảm :

- Thế là xong, món nợ mười năm trước...

Lão lại đến bên Hoàng y thiếu nữ nằm bất động, lần từ trong áo ra một lọ thuốc tí xíu dốc ra lòng bàn tay.

Chỉ độc một viên thuốc nhỏ trong lọ.

Lão cầm viên thuốc ném chiếc lọ đi rồi cúi xuống, ấn viên thuốc vào miệng thiếu nữ, xong quay lại nói với đại nhi tử của mình :

- Cho người, chỉ lát sau thị sẽ tỉnh, tuy được lượng chưa đủ, nhưng không sao...

Chỉ trong có mấy khắc thời phân, đám quần anh tuấn kiệt trên giang hồ mục kích những điều vượt quá sự tưởng tượng của mình, diễn biến của sự việc quả thật không một người nào trước khi đến đây dự đại hội tiên liệu lại có thể xảy ra kết cục như vậy. Mọi người chợt nghĩ đến những lời thoại của Đặng Thiên Ngu mới rồi, khi đối đáp với Liêu Nha Lão Ẩu. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng các vị đức cao vọng trọng trong võ lâm, cùng với ý nghĩ chua chát: “Vậy là họa kiếp võ lâm đã ở ngay trước mắt. Toàn bộ tinh anh của võ lâm đang bị khống chế tại đây. Những cao thủ bậc nhất đã bị sát hại. Thật là mưu mô thâm độc, không chỉ mưu mô mà đúng hơn là một kế hoạch lớn lao được tính toán cẩn thận”.

Họ lại tự hỏi: “Nhưng chủ mưu của đại cuộc này là ai? Đặng Thiên Ngu? Thất Âm Tẩu? Hay một nhân vật nào khác?”

Lê nào Tử Không đạo trưởng cũng dính líu đến hành vi bỉ ổi này? Lại còn Hồng Thiện đại sư của Thiếu Lâm nữa chứ! Một mình lão dính vào hay Thiếu Lâm cũng đứng đằng sau những âm mưu đó?

Huệ Minh đại sư liếc nhìn Tử Không đạo trưởng, lòng vừa căm tức vừa hổ thẹn, rửa thắm: “Thật là lòng người nan trắc... Ai biết miệng nam mô, bụng bồ dao găm như hấn? Bao năm nay Thiếu Lâm cùng Võ Đang vẫn là những môn phái lớn nhất được võ lâm trọng vọng. Vậy mà người còn cấu kết với tà môn làm điều bất nhân gây kiếp sát giang hồ...”

Đại sư lại băn khoăn với ý nghĩ: “Còn Hồng Thiện đại sư thì sao? Do mất cảnh giác mà sơ suất trong công việc hay cũng bị mua chuộc rồi?”

Trong cảnh im lặng chết chóc, tiếng Đặng Thiên Ngu cất lên :

- Lão hủ đã nói lời cảm tạ chư vị huynh đệ tử muội và bằng hữu tín nhiệm trao quyền giải công việc hôm nay. Bây giờ lão hủ xin điều hành tiếp trọng sự võ lâm.

Nguyễn Công Lượng cười nhạt :

- Đó là trọng sự gì vậy?

Đặng Thiên Ngu trả lời đầy tự tin :

- Quy võ lâm về một mối, cắt đặt nhân sự!

Tiếng xì xầm lan từ đầu này sang đầu kia với sự kinh ngạc nói không hết. Kim Trọng Truy Hồn Nguyễn Công Lượng lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có nghĩa là ý đồ xưng bá vô lâm đến đây không cần giấu diếm nữa?

Nguyễn Công Lượng vừa mới hỏi xong thì ngay trước lễ đài, một nữ nhân xuất hiện. Thị có một vẻ tràn đầy sức sống, nét môi ủy mị, nụ cười tươi thắm đầy quyến rũ như đóa anh đào.

Nhiều tiếng thì thầm trong đám đông :

- Hồng Phi Hồ!

Đúng là thị.

Hồng Phi Hồ nhìn Kim Trọng Truy Hồn, lấy lại bộ mặt lạnh như băng, nói :

- Chư vị gọi đồ bá là gì cũng được. Nhưng vừa rồi chư vị đã tán đồng cho bổn Trang chủ được làm chủ...

Ánh mắt thị lại nhìn bao quát toàn trường, giọng nói đầy đe dọa :

- Tuy nhiên, bây giờ vẫn chưa muộn. Ai không đồng tình với cách sắp xếp của bổn Trang chủ xin đứng ra về phía bên kia.

Thị chỉ tay về phía những thi thể bị trúng độc nằm bất động.

Nguyễn Công Lượng hừ một tiếng :

- Oa đầu! Người tưởng vô lâm như con cừu, người muốn mổ, tể gì cũng được ư? Cho dù có cả lão độc vật kia nữa vào cùng một duộc, người tưởng điều khiển giang hồ được ngay ư?

Huệ Minh đại sư tiếp lời :

- A di đà Phật! Nữ thí chủ nói gì lạ thế? Vô lâm đâu phải chỗ ột nhân vật hay môn hộ nào xưng bá được? Dù chúng tôi đây là Chưởng môn phái có thể phục tòng nữ thí chủ cánh thì bổn đệ tử cũng nhất quyết không nghe lời đâu!

Lời Huệ Minh đại sư tạo ra một sự hưng phấn cho đám đông. Quần hùng xôn xao định bước về phía Hồng Phi Hồ vừa chỉ? Nhưng một tiếng quát làm họ dừng lại :

- Chuẩn bị!

Lần này tới năm sáu chục đệ tử áo xám của Độc Quỷ cốc, đến lúc này không còn ai nghi ngờ rằng chúng được Đặng Thiên Ngu và Hồng Phi Hồ ngầm bố trí trong các biệt thự.

Vậy là kết quả đã được ngã ngũ. Nếu chống lại Đặng Thiên Ngu thì ngoài mạng vong ra, không còn đường nào khác. Tiếng Nguyễn Công Lượng vẫn vang lên sang sảng :

- Dù biết kết thúc chẳng tốt đẹp gì, lão phu vẫn không can tâm làm chó săn cho bọn mi đâu.

Nói xong lão vung Giao Đầu trượng nhắm vào Hồng Phi Hồ, nhưng phụ nhân giáo hoạt kia đã có chủ ý, nhún mình nhảy ra phía sau Huệ Minh đại sư, Nguyễn Công Lượng thấy vậy không dám hạ thủ.

Bỗng nhiên, từ phía trong trang môn có tiếng thét, tiếng kêu la, rồi lập tức một đoàn người xuất hiện, đánh tan bọn vệ sĩ canh giữ trang môn, nhanh chóng lao ra lễ đài.

Người đi đầu là một thiếu niên tuấn tú, mỹ mạo vận ngân y chính là Giang Ngọc Phàn.

Đi bên cạnh chàng là một thiếu nữ hơn chàng vài tuổi, xinh đẹp tuyệt trần như tiên giáng thế, đó chính là Lục Trinh Nương, Cốc chủ Phi Phụng cốc, biểu thư của Giang Ngọc Phàn.

Tiếp theo, người ta nhận ra Nguyễn Ái Linh, Hàn Dũ Lý cùng toàn bộ nhân vật trong Du Hiệp Đồng Minh. Ngoài ra, còn thêm một người đeo mạng che mặt, căn cứ vào vóc dáng mảnh mai khả ái, người ta đoán rằng đó là một nữ nhân, hơn nữa, là thiếu nữ.

Đoàn người đàn ông tiến đến trước lễ đài.

28. Chương 28: Châu Về Hợp Phố

Giang Ngọc Phàn đến trước lễ đài, chấp tay nói với Giang bảo chủ :

- Xin gia gia xá tội cho nhi tử vì không về phục mệnh kịp thời, để gia gia và các mẫu nương lo lắng... Nay nhi tử xin đi phục thù cho bà ngoại!

Nói xong, chàng quay lại nói với Lục Trinh Nương :

- Biểu thư còn hãy chưa khỏe xin hãy ở lại đây.

Lục Trinh Nương lắc đầu, trên khuôn mặt xanh xao, đôi mắt phóng ra hai luồng hàn quang đầy đe dọa.

Chợt Hàn Dũ Lý nhìn thấy sư phụ và ba sư thúc mình nằm trên mặt đất, thân thể thỉnh thoảng khẽ rung lên.

Nàng vội vàng đâm bổ tới, quỳ xuống bên Từ Huy bà bà, vừa lay vừa gọi :

- Sư phụ có làm sao không? Sư phụ...

Nàng khóc nức lên, miệng cứ nói lảm nhảm :

- Đừng chết ghen sư phụ! Đừng bỏ đệ tử mà đi, sư phụ!

Giang Ngọc Phàn dặn Quỷ Mẫu Dao Dạ Xoa :

- Tiết chấp coi sóc vị này cho cẩn thận.

Chàng bước tới vài bước, cúi xuống nói nhỏ với Hàn Dũ Lý :

- Sư bá và các vị sư thúc chỉ bị trúng độc nhẹ thôi, thế nào cũng được Tuyết Sơn Y Ẩn cứu chữa kịp thời, biểu thư khỏi lo đi!

Rồi chàng khoát tay cho đám thủ hạ :

- Sát!

Cả mười hai người lao tới bọn đệ tử áo xám như một trận phong cuồng, khí giới ánh lên lấp lánh.

Tất cả đám quần hào thấy cảnh ấy đều đồng thanh kêu lên một tiếng khiếp đảm. Họ thấy rõ sự diệt vong của những người đầy nghĩa khí kia đang trước mắt. Trong cơn kích động mạnh, lòng trượng nghĩa quên thân nổi dậy. Khá đông quần hùng rút phát vũ khí, một số đã lao ra khoảng trống, sẵn sàng hy sinh để hiệp trợ cho Giang Ngọc Phàn và bằng hữu, bộ thuộc của chàng.

Hồng Phi Hổ cười nham hiểm, nói thành tiếng :

- Bọn ngông cuồng, tự tìm chỗ chết!

Hàn Dũ Lý thấy nhiều người liều mạng xông vào trận chiến, liền rút phát bảo kiếm, nhảy một bước chặn đoàn người lại.

- Không được tiến thêm nữa!

Mọi người không ai hiểu đầu đuôi tai nheo gì, nhưng cũng chững lại.

Một tiếng hô khô khan vang lên :

- Phóng!

Tiếp theo là tiếng binh khí chạm nhau rời rạc, tiếng thây người đổ, tiếng kêu kinh hoàng, tiếng rú của những sinh linh trong cơn giây chết nghè rừng rợn và kinh hoàng.

Lại đám mây trắng đục vẫn vũ kéo đến. Đám quần hùng buộc lòng quay trở lại tránh cái chết lơ lửng trong đám mây lúc này còn dày đặc hơn lúc trước.

Giang Thiên Thọ nóng lòng như lửa đốt. Cũng như những người khác, lão biết trước kết cục bi thảm của Ngọc nhi. Niềm tự hào cùng nỗi đau khổ mất đứa con độc nhất vò xé tim ông.

Huệ Minh đại sư chấp tay, luôn miệng niệm Phật :

- A di đà Phật! Cầu đức Bồ tát cứu khổ cứu nạn giúp chúng sinh trong cơn đại nạn!

Tân Quải Chấn Cứu Châu Mã Vân Sơn vung chiếc thiết quải có tới bảy tám mươi cân lao tới trước lễ đài, đập mạnh một nhát làm chấn động cả dãy bàn, gầm lên :

- Dù cho hôm nay tất cả chúng ta có bị độc thủ của lão ma đầu kia giết hại thì cũng quyết trừng trị Đặng lão đầu người cái đã!

Nói xong lão nhảy phắt qua bàn, trong một phút luống cuống, Đặng Thiên Ngu lập tức bị Mã Vân Sơn phong bế huyệt đạo.

Hồng Phi Hồ thấy vậy kêu lớn tiếng :

- Các người... muốn chết...

Thị chưa kịp nói xong thì chiếc Giao Đầu trượng của Nguyễn Công Lượng đã ép thị sát xuống chiếc ghế Thái sư ỷ.

Hồng Phi Hồ nhìn thấy chiếc Giao Đầu trượng, sợ hết vía không dám cử động, biết rằng chỉ cần Nguyễn Công Lượng khẽ ấn một chút ở chuôi trượng, độc dịch sẽ phát tiết và sau chốc lát, cả thân thể thị chỉ còn là đồng máu thịt bầy nhầy.

Hồng Phi Hồ tự nhủ: “Tạm nhịn hẩn vậy! Rồi khác có cách ứng phó”.

Nguyễn Công Lượng nói giọng lạnh như băng :

- Nếu có chết thì thứ rắn rết như ngươi chết trước!

Tử Không đạo trưởng thấy Mã Vân Sơn không chế Đặng Thiên Ngu như vậy, cho rằng không đúng luật giang hồ, liền nói :

- Mã tổng quản là người danh đầu không nhỏ, có sao hành động nghịch lý như vậy?

Huệ Minh đại sư bác lại ngay :

- A di đà Phật! Hành động ức hiếp vô lâm mới là trái đạo lý, không quản nguy hiểm đến tính mạng mà trừng trị kẻ bạo nghịch sao gọi là nghịch lý được!

Tử Không đạo trưởng thẹn quá không nói nữa.

Ở ngoài trường đấu, thấp thoáng sau đám vân vụ, tiếng la hét, tiếng binh khí chạm chũa vẫn diễn ra không ngừng.

Đám quần hùng cảm thấy có điều gì đó không bình thường đã diễn ra, trái với dự đoán của họ. Và họ cũng hy vọng tình hình sẽ được như thế.

Cứ theo sự việc đã xảy ra trước đó ít lâu, chỉ cần Thất Âm Tẩu phát lệnh xong, sau một lúc công phu là số phận của những kẻ tấn công đã an bài. Cả những người có kinh công kiệt xuất như Vạn Lý Phiêu Phong nổi tiếng võ lâm cũng chỉ xông pha đánh giết được vài nhân mạng, rốt cuộc cũng bị độc thủ mà thôi.

Vậy mà đến lúc này, chất độc do bọn đệ tử Độc Quỷ cốc phát tác đã lâu, tiếng huyền não vẫn chưa chấm dứt là lý do tại sao? Hơn nữa, căn cứ vào âm thanh vọng lại thì tiếng trấn áp không phải của Độc Quỷ cốc mà là tiếng hét căm giận đầy sát khí của Du Hiệp Đồng Minh.

Chẳng lẽ Ngân Huy Chiết Huyết Hoang Hoa của Tuyết Sơn tam lão đã nói đúng, rằng Du Hiệp Đồng Minh đã được thân y trị được Thực Cốt Đoạn Hồn sa, hơn nữa, còn cho được chất miễn hại nữa?

Do sự sốt ruột và tò mò thôi thúc, đám quần hùng dần ép dần lên.

Từ đấu trường, những âm thanh hoảng loạn xen lẫn tiếng hét căm hờn thưa dần rồi tắt.

Lát sau, vân vụ tan hết, ánh trăng rằm soi sáng khu vườn. Từ trong bóng tối hỗn độn, một đoàn người chỉnh tề kéo ra. Đi đầu là vị Minh chủ Giang Ngọc Phàn, kế đến, các nhân vật trong Du Hiệp Đồng Minh, Lục Trinh Nương dìu Hoàng Y thiếu nữ, nghĩa nữ của Liêu Nha Lão Ẩu, dịu dàng nói gì với nàng.

Cuối cùng có thêm một phu nhân của Độc Quỷ cốc, nhờ sự xuất hiện kịp thời của bà mà đứa con trai thứ nhì của bà, kẻ còn lương tri nhất trong ba huynh đệ, thoát khỏi vong mạng bởi cơn cuồng nộ của Du Hiệp Đồng Minh.

Trong tiếng thổi phào thoát ra khỏi lồng ngực cùng tiếng kêu phẫn chấn được mọi người cố nén lại. Mã Văn Sơn cùng Nguyễn Công Lượng giải Đặng Thiên Ngu và Hồng Phi Hồ ra giữa vòng người.

Tân Quái Chấn Cửu Châu nói :

- Có lẽ đến lúc này, Long Đầu đại hội mới bắt đầu. Xin chư vị ổn định lại chỗ ngồi!

Đứng giữa vòng người với hàng trăm ánh mắt đầy căm hận chiếu vào người, Hồng Phi Hồ buồn rầu nghĩ bụng: “Thế là hết, kế hoạch đã được thi hành triệt để, thắng lợi đang trong tầm tay. Vậy mà chỉ có một tên lang băm nào đó làm hỏng cả đại nghiệp!”

Tuy vậy, giống hồ ly đến chết vẫn gian ngoa. Thị vẫn cứ hy vọng một lần cuối cùng: “Phải, võ lâm xưa nay vốn tham bảo vật hoặc võ học bí kíp. May ra trong cơn loạn đả, mình thoát thân được cũng nên, sau đó lại liệu kế khác!”

Sự tính toán chỉ diễn ra trong chốc lát, Hồng Phi Hồ ngẩng đầu lên, lấy giọng thống thiết nói :

- Chư vị xử sao tiểu nữ cũng không dám oán thán, chỉ ân hận là bảo vật độc bộ võ lâm bây giờ đang nằm trong tay một kẻ mà chưa được hoàn trả lại cho chủ nó là Đặng trang chủ đây!

Trầm miệng cùng thoát ra :

- Bảo vật gì?

Hồng Phi Hồ thấy phẫn chấn, đáp ngay :

- Kim đầu Vạn Diễm bôi!

Lại một số người cất tiếng hỏi, giọng rụt rè :

- Người nói đang nằm trong tay kẻ nào?

Tim Hồng Phi Hồ đập mạnh. Thị cảm thấy đây là cơ may cuối cùng, và rất hy vọng, vì nó xảy ra đúng như tính toán của thị.

Hồng Phi Hồ không chút chậm trễ trả lời :

- Đang ở trong mình của Giang minh chủ Giang Ngọc Phàn đây!

Thực ra thị chưa biết tí gì về chuyện Vạn Diễm bôi bị Vạn Lý Phiêu Phong đoạt mất rồi trở về tay Giang Ngọc Phàn.

Nói xong Hồng Phi Hồ mừng tượng ra cảnh những cao thủ võ lâm xấn đến vây quanh Giang Ngọc Phàn với ánh mắt tham lam và tay nắm chắc binh khí sẵn sàng lao vào cuộc chiến.

Trong tiếng ồn ào vang lên, Giang Ngọc Phàn nhìn khắp xung quanh, đỉnh đạc nói :

- Chư vị yên tâm Kim đầu Vạn Diễm bôi quả thật đang ở trong người tại hạ. Nhưng tại hạ chỉ xin dùng nó một lần, rồi hoàn lại nguyên cho chủ cũ.

Chàng đưa tay vào trong áo lấy ra chiếc túi gấm màu đỏ, thận trọng lấy từ trong đó ra một chiếc chén vàng nạm ngọc chạm những hình hoa văn rất đẹp, đưa cao lên ọi người xem rồi cất tiếng sang sảng nói :

- Chiếc chén này ngoài những tính năng thần diệu khác, nó còn giúp khử độc rất linh nghiệm. Như đã nói, tại hạ xin được giải dược cho những vị tiền bối đang nguy kịch kia.

Đám đông có vẻ hỗn loạn, muốn ép lại gần, Huệ Minh đạo trưởng nói :

- Xin chư vị ổn định, đừng để một số kẻ xấu lợi dụng tình hình

Vòng người nhón nháo thêm một lúc nữa.

Trưởng lão Cái bang bước ra nghiêm giọng :

- Vật nào đã có chủ nấy. Hiện Vạn Diễm bôi đang nằm trong tay một người đáng tin cậy, chúng ta hãy yên tâm.

Trong vòng, Hàn Dũ Lý, Nguyễn Ái Linh, bọn Du Hiệp Đồng Minh tuy không có vẻ đe dọa, nhưng binh khí sau trận huyết sát còn cầm trong vòng tay nên vòng người ổn định lại dần.

Giang Ngọc Phàn gọi Ngô Không hòa thượng đến, lấy trong hồ lô từ thắt lưng lão ra một bình nước, lại móc túi đem ra một lọ thuốc, đổ vào Vạn Diễm bôi lại đổ nước vào đó.

Từ chiếc chén vàng, sóng sánh một thứ thuốc màu vàng. Ngô Không hòa thượng giúp Minh chủ cho những người trúng độc nằm la liệt giữa bãi trống uống.

Trừ Thất Âm Tẩu và các môn hạ của lão bị hung khí của bọn người của Du Hiệp Đồng Minh giết chết, dư lại bao nhiêu phàm là bị độc vật mà thụ thương đều được cứu sống.

Chừng qua tuần trà, các nạn nhân đã bắt đầu Hồi tỉnh.

Giang Ngọc Phàn cho người chăm sóc họ, rồi trở lại đứng giữa đám quần hùng.

Chàng nhìn Hồng Phi Hồ và Đặng Thiên Ngu đang bị quần thúc, cười hỏi :

- Đinh cô nương, có phải Đặng trang chủ là chủ nhân đích thực của chiếc cốc này không?

Hồng Phi Hồ gật đầu đáp liên thanh :

- Đúng thế! Đúng thế!

Giang Ngọc Phàn lại hỏi :

- Nhưng tại hạ nhớ trong lễ thọ hôm trước, cô nương kể rằng vị diệt nhị của Trang chủ tên là Liễu Nhân Hoa đang khi định dâng tặng nó cho Đặng trang chủ thì người bị cướp đi...

Chàng quay sang các phía, cười hỏi :

- Trong các vị đây, có nhiều vị hôm đó từng dự thọ lễ, chắc nhớ chuyện này?

Một vài giọng nói vang lên ngập ngừng :

- Đúng như lời Giang minh chủ.

Giang Ngọc Phàn quay lại nhìn Hồng Phi Hồ :

- Cô nương xác nhận điều này chứ?

Hồng Phi Hồ không hiểu đối phương muốn gì, nhưng cũng gật đầu :

- Ta xác định.

- Vậy nghĩa là quyền sở hữu chưa phải là Đặng trang chủ, vì Trang chủ còn chưa nhận, mà là Liễu cô nương, đúng không?

Hồng Phi Hồ lập tức hiểu ra nguyên nhân, liền phản đối :

- Không! Liễu biểu muội đã hứa...

Giang Ngọc Phàn nhìn lại chung quanh, hỏi :

- Lời hứa đó có thể được Liễu cô nương xác nhận lại, chư vị thấy thế nào?

Trong đám đông nhiều tiếng nói tỏ ra đồng tình :

- Đúng như vậy là hợp lẽ!

Giang Ngọc Phàn cười, ra hiệu cho Quỷ Dao Mấu Dạ Xoa, vị Chấp sự này đưa thiếu nữ đeo mạng che mặt đến trước Hồng Phi Hồ và Đặng Thiên Ngu, thiếu nữ đưa tay bóc tấm khăn che mặt.

Đặng Thiên Ngu cùng Hồng Phi Hồ vừa trông thấy thiếu nữ, cùng biến ngay sắc mặt. Nguyên Giang Ngọc Phàn cùng các bạn đồng hành khi về Thái Hồ không vào ngay Tân Sơn trang mà vượt qua Ông Loa đảo, sau khi dùng thủ pháp điểm huyết bốn lính canh, bọn Du Hiệp Đồng Minh biết Liễu Nhân Hoa không phải là biểu diệt của Đặng Thiên Ngu gì cả mà bị Hồng Phi Hồ lừa để chiếm đoạt, liền cứu mạng đưa nàng vào đây.

Bởi vậy Giang Ngọc Phàn cùng thủ hạ mới từ trong Tân Sơn trang xông trở ra.

Nhìn thái độ Đặng Thiên Ngu, Giang Ngọc Phàn cười nói :

- Thế nào Đặng trang chủ! Biểu diệt của ngài đây, có gì mà hoảng hốt? Đây Kim đầu Vạn Diễm bôi ở đây rồi, tại hạ trao cho Liễu cô nương, cô nương tặng lại cho Trang chủ cũng được mà!

Liễu Nhân Hoa khóc thổn thức :

- Chư vị đừng tin lão, tin vào đại thư độc địa này... Chính thị đã cướp mất Vạn Diễm bôi, tiểu nữ phải lên trao cho Hoa biểu huynh giấu đi, rồi cuối cùng Hoa biểu huynh cũng vì thị mà đoán mệnh...

Giang Ngọc Phàn đưa túi gấm cho Liễu cô nương, nhưng thiếu nữ khước từ :

- Vật này của gia phụ... Xin tướng công giữ giùm, ngày sau gia phụ thân đến cầu... tiểu nữ không dám để trong người đâu!

Giang Ngọc Phàn thấy hữu lý, cười đáp :

- Tại hạ tìm được chủ rồi, vì trọng trách đã nhận trước Hoa huynh, tại hạ quyết tìm tận tay trao cho tôn giá...

Chợt từ đám đông người bị độc vật vừa được giải cứu, có một người lão đảo bước về phía Giang Ngọc Phàn, vừa đi vừa nói :

- Con yêu nghiệt này! Mày gây ra họa kiếp này, ta không thể không ăn thịt.

Người đó là Thổ Cân Sát, sư muội trong Càn Khôn ngũ tà.

Giang Ngọc Phàn quay lại hỏi :

- Đó là ai? Bà ta định nói về ai vậy?

Thổ Cân Sát rít lên the thé :

- Tiểu Hồng! Ta đã biết trước ngươi là con yêu nữ. Vậy mà các sư ca không cho ta giết cái mạng chó của mi, đến nỗi gây đại họa!

Giang Ngọc Phàn vừa nghe hai tiếng Tiểu Hồng, chợt nhớ đến mảnh vải hồng và câu viết bằng máu đe dọa bữa trước ở (...) Dương miếu.

Tân Quải Chấn Cửu Châu Mã Vân Sơn nghe nói vậy cũng hiểu ra sự tình, đến trước Thổ Cân Sát hỏi :

- Đại nương, vị này đúng là Tiểu Hồng, đồng mưu với chư vị sư đệ muội trong cuộc tàn sát vừa rồi, đúng không?

Thổ Cân Sát nghiêng răng nói :

- Không phải đồng mưu, mà chính hần đã kêu xin chúng ta giết phá, hứa rằng...

Hồng Phi Hồ bỗng la lớn :

- Không phải thế! Đừng nghe mụ!

Thổ Cân Sát chỉ vào mặt Hồng Phi Hồ rít lên :

- Chính mi! Mi hứa sau khi hoàn tất các vụ tàn sát, mi sẽ tìm Kim đầu Vạn Diễm bôi giao cho bọn ta...

Tân Quải Chấn Cửu Châu, Mã Vân Sơn hỏi :

- Các vụ đó là những vụ nào?

- Đầu tiên là Hồng Hoa bảo, tiếp đến là Trường Bạch, thật một vài lão đạo. Tiếp theo Trần gia trang, Tam Thiết bảo ít nhiều có ân oán với chúng ta, bị giết là phải lắm!

Mã Vân Sơn hỏi :

- Còn vụ Thạch Vân động, người quên rồi sao?

Thổ Càn Sát cười hắc hắc cảm thấy sức lực đã Hồi phục, đẩy Chung Ngọc Thanh ra đáp :

- Quên thế nào? Ta đã hóa kiếp ụ Động chủ thật ngoạn mục... Nhưng từ sau vụ đó, con ả kia trốn mất, chúng ta tìm mãi không thấy nên mới đến đây.

Hồng Phi Hồ thấy đến nước này thì khó tránh bị xử trảm, liền mồm năm miệng mười chối đây đẩy :

- Không đúng! Không phải thế! Lẽ nào chư vị anh hùng lại tin lời con ma đầu này hay sao?

Giang Ngọc Phàn lấy từ trong túi ra tấm vải trắng có viết mấy chữ đỏ bằng máu đã khô lại, đưa ra trước mặt Hồng Phi Hồ. Thị tái mét gục đầu không biết nói gì.

Chàng đưa tấm vải cho Huệ Minh đại sư, vị đứng đầu Thiếu Lâm đọc to ọi người nghe :

- Tuy người hạ thủ lưu tình, nhưng ngay điều đó cũng đừng hòng làm ta cảm kích. Nay được năm vị ân nhân cứu đi, trong nội năm ba ngày nữa, ta nhất định sẽ trở lại đòi Vạn Diễm bôi. - Tiểu Hồng.

Lúc này những người được giải độc đã đỡ nhiều. Từ Huy bà bà vịn tay vào Hàn Dũ Lý bước tới sau Giang Ngọc Phàn, nói :

- Chính con yêu nữ này mới chính là thủ phạm tàn sát Thạch Vân động! Hãy để lão thân trừng trị mới được.

Giang Ngọc Phàn nhẹ nhàng nói :

- Lão bá, tội trạng rõ ràng nên để cho võ lâm xét xử, sau đó thi hành cũng không muộn, lão bá thấy thế nào?

Từ Huy bà bà là người chín chắn, bình tĩnh, giỏi xử lý công việc. Nghe Giang Ngọc Phàn nói có lý, bà lặng gật đầu, không nói gì.

Giang Ngọc Phàn quay sang ban chủ tọa nói :

- Bây giờ xin chư vị tiếp tục định việc, tại hạ nhận mình có tội thâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc, phạm vào luật cấm của Long Đầu đại hội trước kia, xin được xét xử công bình...

Vạn Lý Phiêu Phong Vạn Cảnh Thành vốn tính bộc trực, rụt rè nói :

- Giang thiếu hiệp không có lỗi! Chẳng qua... chẳng qua lão hủ... gây chuyện... đánh cắp chiếc Vạn Diễm bôi đến nỗi thiếu hiệp phải nhọc công

Ngừng một lát, lão lại đỏ mặt nói thêm :

- Vả lại, cũng không có bằng chứng gì để tố cáo thiếu hiệp thâm nhập Ngưỡng Vu cốc, vì không ai phát hiện được điều này cả!

Những cao thủ hàng đầu nghe đến đây tỏ ra kinh ngạc, nói :

- Thế nào? Giang thiếu hiệp vào Ngưỡng Vu cốc, lấy đi Vạn Diễm bôi không nói ai ở đó võ công cũng siêu phàm, địa thế hiểm trở, ngay cả người có khinh công tuyệt thế như Triệu huynh cũng không phát hiện được là sao?

Triệu Cảnh Thành đáp :

- Nói cũng đáng thẹn... mấy chữ “khinh công tuyệt thế” lão hủ không dám đương, hãy dành cho Giang thiếu hiệp mới phải!

Chợt Liêu Nha Lão Ẩu sấn tới, nói oang oang :

- Đâu rồi? Hấn đâu rồi? Dám thâm nhập vào Ngưỡng Vu cốc, đến nỗi Diệu Hương của ta đây giấu diếm cho hấn, cũng vì hấn mà ốm tương tư. Ta đã có luật rằng, muốn trở thành nghĩa tể của lão thân, bắt buộc phải thắng lão thân về võ công và khinh công mới được!

Vạn Lý Phiêu Phong Triệu Cảnh Thành cười nói :

- Lão phu nhân, lão nô vừa nói: ai cũng nên nhường danh hiệu tuyệt thế khinh công cho Giang thiếu hiệp, lão nô cũng phải phục, lão phu nhân làm sao bằng?

Liêu Nha Lão Ẩu còn chưa chịu :

- Còn võ công nữa chứ!

Diệu Hương - tức Hoàng y thiếu nữ rút rè kéo áo Liêu Nha Lão Ẩu nói nhỏ nhẹ :

- Nương nương! Chàng vừa cứu sống nương nương đó mà!

Liêu Nha Lão Ẩu gật gù nói :

- Phải, người có lý! Nếu oa đầu này có bản lĩnh kém ta, thì làm sao đẹp được lão ma đầu kia... Nhưng Diệu nhi... để ta xem hấn có xứng đáng không mà người phải ôm bệnh tương tư đến thế?

Bà lão bước lại gần Giang Ngọc Phàn, dặt chàng quay lại nhìn ngắm một Hồi lâu, chàng đỏ bừng mặt không dám cưỡng lại.

Hồi lâu, bà ta phán :

- Được lắm! Đáng mặt quý tể của ta!

Đôi má của Diệu Hương đỏ bừng như hai trái hồng chín, cúi gầm mặt xuống, nhưng trái tim lại đập rạo rục như muôn ngàn con chim vỗ cánh.

Ở lễ đài, người ta sắp lại bàn ghế, bầu lại chủ tọa. Huệ Minh đại sư được mọi người nhất trí cử giữ chức chủ trì đại hội. Trừ Đặng Thiên Ngu, số còn lại vẫn nguyên vị.

Huệ Minh đại sư nói :

- Giang minh chủ, hôm nay Du Hiệp Đồng Minh đã thực hiện một hành động phi thường, một nghĩa cử lớn. Võ lâm muốn Minh chủ nhân dịp này tuyên bố ra mắt, nhưng trước hết, mời Minh chủ tham gia chủ tọa việc này đã!

Giang Ngọc Phàn lắc đầu từ chối :

- Văn bối nào dám! Đại sư đừng nói vậy. Du Hiệp Đồng Minh còn chưa công bố trước giang hồ, và chưa chắc chắn có Đồng Minh như vậy hay không. Nếu quên mình vì võ lâm thì không cần đến danh môn đại phái cũng làm được. Xin đa tạ đại sư đã chiếu cố và biểu dương hành động của Du Hiệp Đồng Minh. Xin thay mặt các huynh đệ tử muội trong Đồng Minh, văn bối cho rằng có vinh hạnh như vậy là đủ.

Nhiều vị cao thủ và chủ các môn hộ cổ nài nhưng Giang Ngọc Phàn quyết không chịu.

Huệ Minh đại sư nói :

- Ở đại hội hôm nay, người đáng được phán xử nhất là Giang minh chủ và Du Hiệp Đồng Minh, cùng tất cả các nữ thí chủ giúp đỡ nó đặc biệt là Lục cốc chủ. Nhưng Giang minh chủ tìm cơ thoái thác, vậy Lục cốc chủ không có lý do gì...

Lục Trịnh Nương nói, giọng đau buồn :

- Đại sư, Phi Phượng cốc đã bị xóa tên khỏi giang hồ, chuyện này đại sư không nên đề cập đến nữa.

Nói xong, lập tức quay người lại, bỏ đi thẳng ra phía hồ.

Giang Ngọc Phàn biết rằng biểu thư lúc này tuy mới trả được thù, nhưng lòng vẫn còn đau thắt, mong mỗi khi trở về phần mộ song thân cùng những người thân khác.

Chàng vội rảo bước đi theo. Ai cũng đoán ra tâm sự của hai người này nên búi ngùi nhìn theo đầy thương cảm.

Lục Trinh Nương thấy biểu đệ đi theo, nàng quay lại nhìn chàng đầy cảm kích.

Nhưng mới chưa bước qua hết bãi trống, có một người vận lam bào, dáng thanh thoát từ hồ đi vào.

Bỗng nhiên, Giang Ngọc Phàn bước lại gần người mới đến, thốt lên mừng rỡ :

- Trần bá bá! Nghĩa diệt vô cùng vinh hạnh được gặp bá bá ở đây!

Lục Trinh Nương vội quỳ xuống :

- Ân nhân...

Người mà Giang Ngọc Phàn gọi là bá bá, chính là Tuyết Sơn Y Ẩn, ông đỡ Lục Trinh Nương dậy, cười nói :

- Đừng hồng che mắt lão phu nha! Cứ luôn gọi ta là bá bá, thì đã sao nào?

Lục Trinh Nương xấu hổ, đỏ mặt đến tận mang tai.

Tuyết Sơn Y Ẩn nói lảng sang chuyện khác :

- Long Đầu đại hội thế nào rồi? Xong rồi chứ?

Giang Ngọc Phàn đáp :

- Chưa xong, nhưng các thủ phạm đều bị vạch mặt.

- Hay lắm! Những thủ phạm ấy là ai vậy?

- Hồng Phi Hồ mua chuộc Càn Khôn ngũ tà gây ra những vụ thảm sát còn lại.

Chàng ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp :

- Bá bá, sự việc đúng như chúng ta; phải trước ở Tuyết Sơn, lão Đặng Thiên Ngu cấu kết với Càn Khôn ngũ tà và Thất Âm Tẩu.

Lục Trinh Nương chợt nhớ ra điều gì, chỉ vào hai bóng người cô đơn cúi thấp người, nhìn các vệ sĩ và Huệ Minh đại sư huy động từ Tân Sơn trang đến để thu dọn và chôn cất thi thể.

Một Hồi thật lâu, nàng mới cất giọng buồn rầu nói với Tuyết Sơn Y Ẩn :

- Bá bá! Người đó chính là Hứa Ngọc Trân đại nương, cùng với người duy nhất trong các đệ tử Độc Quỷ cốc còn sống là Nhị thiếu chủ.

Nàng thở dài nói thêm :

- Đại nương đến vừa kịp cứu gã... dẫu rằng, gã không đến nỗi xấu xa như đại ca và tiểu đệ của mình, nhưng đại nương đừng đến gần hơn...

Tuyết Sơn Y Ẩn không nói lời nào, ông ta nhìn đắm đắm vào hai bóng dáng đáng thương đang tựa vào nhau, chứng kiến những gì mà họ yêu thương và căm thù bị trừng phạt đích đáng và đang đi vào hủy diệt...

Lục Trinh Nương nhẹ nhàng đến sau lưng Tuyết Sơn Y Ẩn, dịu dàng nói :

- Bá bá đến với họ đi...

Tuyết Sơn Y Ẩn lắc đầu :

- Không! Để họ nguôi đi đã... Dù chưa bao giờ bà ta yêu lão quái đó, nhưng đứa con lại đứt ruột để ra...

Giọng ông nhẹ nhàng như một hơi thở khiến Giang Ngọc Phàn lẫn Lục Trinh Nương vô cùng cảm động, thấy nguôi đi phần nào nỗi đau riêng của mình.

Chợt từ đám quần hùng, một bóng người thông thả bước lại gần, nhìn ba người một lát bỗng lao về Tuyết Sơn Y Ẩn, reo lên :

- Gia gia..

Tuyết Sơn Y Ẩn cũng vội quay người lại, cũng mừng rỡ không kém, hỏi dồn :

- Nguyệt Hoa! Con đây ư?

Câu nói cuối cùng làm Hứa Ngọc Trân giật mình quay lại thẳng thốt.

Hình ảnh người tình lang bị mắc phải độc kế cùng nữ nhi mà bà đang tâm từ bỏ khi mới vừa mới chưa đầy tuổi luôn luôn ám ảnh tâm trí, giày vò trái tim bà. Hơn hai mươi năm, bà không hề quên nó, ghi sâu món nợ của mình với tình lang và nữ nhi, nên chỉ cần Tuyết Sơn Y Ẩn thốt lên câu nói đó, cái tên ấy đủ làm sống lại những tiềm thức, cho dù lòng bà đang bấn loạn.

Bà gọi thầm: Trần Nguyệt Hoa... Nguyệt Hoa con! Tha lỗi ẹ! Xin một lần nhìn mẹ hiền từ, như đôi mắt ngày xưa nhìn mẹ, dù chỉ một lần thôi!

Bà lại tự nhủ: “Hai mươi năm... hai mươi năm sống trong chua xót, không một ngày hạnh phúc... Hai mươi năm mong mỏi gặp lại Hoa nhi... biết đâu, lúc này hoặc chẳng bao giờ nữa!”

Hứa Ngọc Trân liền đứng dậy, lê đôi chân nặng nề bước tới nơi trái tim bà luôn hướng về.

Tuyết Sơn Y Ẩn giang tay ra, Hứa Ngọc Trân ngã vào vai ông, khóc nức nở.

Lát sau, ông đỡ bà đứng lên quay nhìn nữ nhi, nói :

- Nguyệt Hoa! Đây là thân mẫu của con...

Nguyệt Hoa ngạc nhiên :

- Mọi người nói má của con chết rồi mà! Chính gia gia cũng xác nhận như vậy!

Tuyết Sơn Y Ẩn lắc đầu, thở dài, nói :

- Không! Mẫu thân con mang trọng bệnh, nay mới được về với con đây.

Nét vui mừng lộ ra trên mặt Nguyệt Hoa, nàng hỏi lại :

- Gia gia, thật vậy chứ?

- Đúng thế! Chính là người mẹ tội nghiệp của con đó!

Nguyệt Hoa lao vào vòng tay mở sẵn của Hứa Ngọc Trân, những giọt nước mắt vui sướng chảy dài từ hai đôi mắt luôn khao khát yêu thương.

Chợt Ngọc Trân buông nữ nhi ra, quay lại.

Phía sau họ, Nhị thiếu cốc chủ Thẩm Thái Hùng đứng ngập ngừng, không dám lại gần cũng không dám rời đi.

- Thái Hùng! Đến đây! Con sẽ có một gia đình mới, chỉ sống bằng tình yêu thương.

Bà giới thiệu hai huynh muội với nhau, xong quay sang nói với Tuyết Sơn Y Ẩn :

- Trần lang! Hai mươi năm nay tôi chỉ nhắc tới phu quân và nữ nhi nó mà thôi. Mong phu quân không hắt hủi nó.

Tuyết Sơn Y Ẩn dịu giọng.

Thẩm Thái Hùng ngập ngừng bước tới, quỳ xuống trước mặt Tuyết Sơn Y Ẩn ngưỡng ngүй nói :

- Dượng...

Từ trong lễ đài, giọng nói Huệ Minh đại sư vang lên lạnh lạnh :

- Tội hai người Đặng, Đinh đáng xử trăm là phải. Còn các vị cùng họ làm chứng gian thì sao?

Tiếng Tử Không đạo trường :

- Đại sư nói làm chứng gian thật không phải... chúng tôi chỉ quá tin mà không thăm tra kỹ... tội ấy chỉ là thiếu trách nhiệm... và lại còn Hồng Thiện đại sư của quý môn...

Huệ Minh đại sư không khoan nhượng :

- Về Hồng Thiện sư thúc, bổn môn sẽ có xử lý cụ thể và thông báo chính thức cho giang hồ. Đã nói thiếu trách nhiệm, thì từ nay những vị đó không có tư cách đại diện cho võ lâm nữa. Riêng nhị vị còn lại của Võ Đang tam kiếm rõ ràng làm chứng gian, lão nạp đề nghị tự đoạn một tay.

Tiếng hoan hô tán đồng. Không ai dám phản đối.

Chợt có người la lên :

- Đại sư... Hồng Thiện đại sư làm sao...

Tiếng nhộn nhạo vang tới tận ngoài bảo môn, Hồi sau, Huệ Minh đại sư buồn bã nói :

- Sư thúc tự đoạn huyết mạch, đã viên tịch...

Từ trong hội trường, mấy bóng người đi ra, Quỷ Dao Mẫu Dạ Xoa hốt hải nói :

- Ôi chao, Liễu cô nương ra ngoài này mà ta không biết... Ta phục mệnh của Minh chủ...

Tiếng Hắc Sát Thần :

- Mụ quỷ cái này cái gì cũng toang toác, làm như thần hộ mệnh của người ta không bằng. Đến cả đi tiểu cũng phải báo ư?

Gã đột nhiên thừ mặt, nhìn cảnh tượng đang xảy ra, luống cuống hỏi :

- Cậu! Cậu đến từ bao giờ?

Tuyết Sơn Y Ẩn không giấu được niềm vui trong giọng nói, giới thiệu :

- Nhuế hiền đệ! Đây là Nguyệt Hoa, biểu muội cháu. Còn đây là vợ Ngọc Trân mà cháu đã biết...

Nguyệt Hoa mở to mắt hỏi :

- Tích Nhược biểu huynh đây ư? Vậy mà tiểu muội không nhận ra...

Sau nhiều năm, huynh muội ôm nhau mừng tuổi. Giang Ngọc Phàn đến bên Tuyết Sơn Y Ẩn mở lời :

- Bá bá, tiểu đệ có vinh hạnh giữ giúp Kim đầu Vạn Diễm bôi của bá bá, vậy mà không ngờ... vừa rồi trao lại cho Nguyệt thư thư, chị ấy muốn tiểu đệ giữ gìn rồi trao tận tay bá bá cho an toàn...

Tuyết Sơn Y Ẩn cười nói :

- Ta biết! Ta biết!

Giang Ngọc Phàn ngạc nhiên :

- Sao? Bá bá đã đến đây từ trước ư?

- Không phải thế! Chẳng qua ta biết các người đã uống thuốc trong Vạn Diễm bôi điều đó rất dễ nhận ra.

Hắc Sát Thần chợt hỏi :

- Cậu! Trong túi thuốc có một mảnh giấy mà cả bọn cháu cũng không cắt nghĩa được...

Tuyết Sơn Y Ẩn cười :

- Được! Được! Để ta giải thích. Bây giờ đại hội đang tan, ta ra bờ hồ đi...

Cả mấy người chậm chậm đi ra bờ hồ, Tuyết Sơn Y Ẩn dẫn đầu, đến ngôi nhà thủy tạ bên cầu thì dừng lại như có ý đợi ai.

Đại hội đã tàn, khách khứa lục tục giải tán.

Tuyết Sơn Y Ẩn bỗng bước ra, từ trong có mấy người đang lại.

Lão y nhân chấp tay chào rất trân trọng :

- Giang huynh, Mã huynh, hạnh ngộ!

Chính là Giang Thiên Thọ và Mã Vân Sơn. Họ cùng sửng sốt, vòng tay trả lễ.

- Trần huynh đó ư? Lâu ngày thất tích giang hồ không gặp... vạn hạnh!

Giang Ngọc Phàn đến bên phụ thân giới thiệu :

- Gia gia! Đây là vị Tuyết Sơn Y Ẩn đã dùng thần dược cứu Lục biểu thư và giải độc ọi người tối nay đó

Giang Thiên Thọ thích thú cười nói :

- Vậy là Trần huynh đã thành công lớn trong y nghiệp rồi! Thật là phúc lớn cho võ lâm! Xin đa tạ, đa tạ!

- Tiểu đệ có công lao gì đâu? Chẳng qua là nhờ Kim đầu Vạn Diễm bôi mà Ngọc diệt hữu đức đoạt được đó thôi...

Giang Thiên Thọ nói với Mã Vân Sơn :

- Mã thế bá về báo tin cho các vị phu nhân để họ mừng. Tôi phải ở lại đây để tương ẩm cùng Trần huynh đã, mai hãy mời về tệt Bảo.

Tuyết Sơn Y Ẩn đề nghị :

- Xin cứ để Mã huynh ở lại, rồi sang canh tư chúng ta lại về có được không?

Giang Thiên Thọ lập tức ưng thuận.

Rồi đó, Hàn Dũ Lý, Nguyễn Ái Linh cùng phụ thân nàng, và tất cả các thành viên trong Du Hiệp Đồng Minh cùng về tụ hội. Mọi người rất mừng khi thấy Tuyết Sơn Y Ẩn, riêng Nguyễn Công Lượng là bằng hữu nên càng thân thiết.

Lại có Liêu Nha Lão Ấu cùng thủ hạ đi tới. Cát giọng oang oang :

- Giang đại hiệp! Chuẩn bị đón dâu thảo đi chứ!

Giang Thiên Thọ chưa kịp đáp lời thì lão bà lại tiếp liền một thôi :

- Ta giao nghĩa nữ Diệu Hương cho lệnh lang đây. Chẳng cần bắt buộc nhận chính thể chính thất gì đâu...

Bà lão tinh quái nhìn mấy thiếu nữ sắc nước hương trời, rồi nói tiếp :

- Ta biết tài hoa như lệnh lang thì không một nữ nhân nào có thể độc chiếm được cả, cho dù là Diệu Hương đi nữa. Với lại Giang đại hiệp cũng có tới tám vị phu nhân đó thôi, mà có khi nào cơm không ngon, canh không ngọt!

Bà nói thoát cả ra, như trong gánh hát, đừng nói từ Diệu Hương, Lục Trinh Nương, Hàn Dũ Lý, Nguyễn Ái Linh, Chung Ngọc Thanh mặt đỏ dừ mà ngay cả phụ tử Giang Thiên Thọ cũng phải cúi mặt.

Hắc Sát Thần cất tiếng gỡ bí cho Minh chủ.

- Cậu hãy giảng ý hai câu thơ kia đi nào!

Tuyết Sơn Y Ẩn nói :

- Hai câu thơ đó là:

Đêm mười lăm tháng tám

Thiên Đô người ngắm trăng

Lúc đầu ông ngoại người giao cho ta Vạn Diễm bôi, ta cũng chưa khám phá ra được câu đó. Về sau ta mới biết Thiên Đô, đó là một đỉnh núi có tên là Tuyết Phong sơn, cách đây chỉ có mấy chục dặm, nhưng rất cao và hiểm trở. Biết được điều này, ta tìm đến núi đó xem có gì lạ. Mấy năm liền ta cố công nhằm đến cho

được đỉnh Tuyết Phong sơn, nhưng vô hiệu. Sau khi nhập vào Tuyết Phong sơn rồi, ta có cơ duyên được một vị cao nhân dạy ột loại khinh công. Luyện tập mấy năm ròng, ta mới lên được đỉnh Tuyết Phong sơn.

Hắc Sát Thần nôn nóng hỏi :

- Cậu tìm được võ công bí kíp nào phải không?

Tuyết Sơn Y Ẩn la :

- Tính người khi nào cũng bền mép! Thực ra chẳng có bí kíp gì, chỉ có một loại hoa tuyệt đẹp, nhưng vô cùng hiếm. Hồi đó, ta đã từng chế nhiều loại thuốc nên biết được hoạt tính của nhiều loại hoa và được liệu.

- Đó là loại hoa gì?

- Cháu không biết được đâu, chính ta cũng chỉ gặp nó có một lần... nó tên là Quỳnh Hương Thu Mộng, cũng là một loại quỳnh, nhưng nó nở sớm hơn các loại kia mấy tháng. Nó có một đặc tính là sau khi uống vào người ta uống vào cảm thấy rất minh mẫn, sảng khoái, sau này ta còn nghiệm ra nó giúp được nhiều việc trong luyện khinh công. Trên đời này chưa bao giờ có thứ rượu hay thuốc nào giúp người ta phần chần như thế.

Hắc Sát Thần nhận xét :

- Vậy là khác với mọi người, cậu đã được vào bồng lai tiên cảnh rồi!

Tuyết Sơn Y Ẩn cười :

- Đúng như thế! Cảnh sắc huy hoàng thơ mộng, tâm trí lâng lâng bay bổng... chỉ tiếc rằng không ai cùng thưởng nguyệt!

Chung Ngọc Thanh bị cuốn hút, buộc miệng hỏi :

- Đẹp hơn cảnh sắc Thái Hồ phải không bá bá?

- Hơn nhiều!

Chợt lão nghĩ đến điều gì rồi la thất thanh :

- Thôi chết, ta quên mất, Chung nhi, ta có quà tặng con đây!

- Gì thế bá bá?

- Thuốc này chế từ một loại cỏ tên là Tuyết Liên sống đến nghìn năm.

Chung Ngọc Thanh ngược mắt lên nhìn Tuyết Sơn Y Ẩn hai má nóng bừng như người lên cơn sốt, ôm chặt lấy y lão, nước mắt đầm đìa lệ :

- Tạ ơn bá bá! Bá bá đã mang cho con sinh mệnh!

Rồi nàng quỳ thụp xuống.

Tuyết Sơn Y Ẩn ngạc nhiên :

- Con cũng biết sao?

Hàn Dũ Lý chen lời :

- Sư phụ đã nói cho cô ta biết, còn bảo thứ ấy chỉ có ở Đại Lôi sơn, nhưng đã bị Ngũ tà phong tỏa.

Tuyết Sơn Y Ẩn gật đầu hài lòng :

- Đó là một thiếu nữ hào hiệp, biết nhường nhịn, lại thông minh, độc chất tan nó sẽ là một trng tuyệt sắc!

Chợt lão nhìn Giang, Mã, Nguyễn ba vị tiền bối, sôi nổi nói :

- Ngọc Thanh gợi tiểu đệ một ý nghĩ, khi nó so sánh Tuyết Phong sơn với Thái Hồ. Ngày xưa, giữa ngày đông tháng giá, Võ Tắc Thiên uống rượu chẳng có hoa, mới làm ra hoa giả. Nay sao chúng ta không làm Tuyết Phong sơn ở ngay Thái Hồ để cùng thưởng nguyệt?

Mọi người vỗ tay tán thưởng.

Tuyết Sơn Y Ẩn nhìn Vạn Lý Phiêu Phong nói :

- Khinh công quán thế Triệu huynh đi cùng tiểu đệ nha!

Triệu Cảnh Thành vừa gật đầu vừa nói :

- Đệ sẽ không chối từ dù chưa dám chắc đã đủ sức lên Tuyết Phong sơn lấy Quỳnh Hương Thu Mộng với huynh. Nhưng chắc chắn với tuyệt nghệ Ngân Hạc Xung Thiên của Giang thiếu hiệp đây thì chẳng khó gì!

Tuyết Sơn Y Ẩn cả mừng nói :

- Vậy thì cả ba chúng ta cùng đi, càng hay!

Nguyễn Công Lượng, Liêu Nha Lão Ẩn nhìn theo Giang Ngọc Phàn, cùng khê thốt lên :

- Thật là trang tuần kiết!

o o o

Chừng vài khắc công phu, đám người ngồi quanh nhà thủy tạ, ngắm cảnh Thái Hồ thơ mộng, lòng quên mọi nỗi âu lo mấy ngày qua. Những chùm hoa Quỳnh Hương Thu Mộng đang hé nở, tỏa hương ngát ngào.

Tuyết Sơn Y Ẩn ngắt một bông hoa bỏ vào Vạn Diễm bôi, chờ Tử Nhục hòa thượng rót đầy thứ rượu Phúc Kiến hai mươi năm vào. Lão nâng chén lên đồng dạc :

- Thừa mong chư vị, chúc võ lâm yên bình, chúc tất cả chúng ta an khang, đồng thời xin chúc người chủ mới của Vạn Diễm bôi, từ hôm nay luôn được hạnh phúc, phát huy lòng trượng nghĩa, tăng phúc giảm họa cho giang hồ, người chủ mới đó là Giang thiếu hiệp, Minh chủ Du Hiệp Đồng Minh.

Giang Ngọc Phàn nghe nói đến tên mình, thất sắc đứng bật dậy nói :

- Bá bá đừng làm tiểu đệet khó xử! Những gì bá bá làm cho tiểu đệet và Đồng Minh trước đây như trời biển rồi...

Tuyết Sơn Y Ẩn cười :

- Hiền đệet yên tâm, cháu thay ta làm cho võ lâm chứ không phải riêng bản thân hay môn phái mình. Chỉ có cháu thực hiện thành công nó mà thôi. So với nỗi đau mà cháu gánh chịu, những thành quả mà cháu đạt được, tất cả các bấu vật trong giang hồ không dễ đánh đổi đâu!

Giang Ngọc Phàn còn cố từ chối thêm mấy bận nữa, thì Liêu Nha Lão Ẩn quát to :

- Giang nhi! Có gì mà ngươi phải đưa đẩy mãi? Chẳng phải Triệu lão nhi đây đã trộm được nó, nằm bình yên trong Tàng Các Vật của ta rồi ư? Nếu không có yêu nghiệt Diệu Hương a tòng, liệu ngươi có đắc thủ được không? Có thể coi như ta tặng ngươi làm Hồi môn cho nó, sao lại không nhận?

Tuyết Sơn Y Ẩn vỗ tay cười, mọi người phụ họa theo.

Giang Ngọc Phàn không tiện từ chối nữa, hai tay nâng cao Vạn Diễm bôi uống một hơi rồi mời lần lượt từng người.

Ánh trăng phản chiếu từ mặt Thái Hồ như ánh bạc. Muôn ngàn con sóng reo vui như muốn chia niềm hạnh phúc với tất cả những người đang quần tụ ở ngôi thủy tạ này, và họ có quyền được hưởng hạnh phúc chính đáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-dau-van-diem-boi>